ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 964

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ἐρωτικὰ ἐπεισόδια

«Μὲ φέρνεις σὲ δύσκολη θέσι», τὴν ἔκοψε ἐκείνος στενοχωρημένος.

ΔΥΟ περιπτώσεις σήμερα. Συμβαίνουν καὶ στὸ θέατρο κάτι τέτοια. Ὅταν τὸ ἕνα ἔργο δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ γεμίση ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως, προσθέτουν καὶ δεύτερο. Δυὸ ἐπιστολὲς θὰ καλύψουν τὸ χῶρο μας. Ὁ ἔρωτας, φυσικά, τὸ κύριο θέμα καὶ στὶς δυό. Μὲ τόσο διαφορετικὲς ἐκδηλώσεις... Ἀγαπᾶ ἡ μία, ἔπαυσε ν' ἀγαπᾶ ἡ ἄλλη.

"Ας τὶς πάρουμε ὅμως μὲ τὴ σειρά. Ὅταν βλέπης στὴ θέσι τῆς ὑπογραφῆς τὸν ἀριθμὸ 13, ἄσχημα τὰ μαντάτα. Δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ ἡλικία της ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ ποὺ διάλεξε γιὰ ψευδώνυμό της. Προσδιορίζει μὲ ἀκρίβεια: Ἐτῶν δεκαεφτὰ καὶ μισό. Μὲ τὴ σάκκα τοῦ Γυμνασίου ἀκόμα. Σὲ μαθητικοὺς δρόμους συναντήθηκε μὲ τὸ ἀγόρι, ποὺ διανύει κι' αὐτὸ τὴν περίοδο τῶν σπουδῶν του. Ἀναστάτωσι στὴν καρδιά της. Πάει ὁ ὕπνος, πάει τὸ διάβασμα. Καὶ τί κακοὶ τρόποι ἀπέναντι τῶν δικῶν της! Ἔτσι συμβαίνει μὲ τὰ παιδιά. Φέρονται μὲ σκαιότητα στὸ σπίτι τους, μόλις ἐμπλακοῦν στὴν ἐρωτικὴ θύελλα. Ἀσφαλὴς δείκτης γιὰ τοὺς γονεῖς. Ἡ ἀπότομη μεταβολὴ τῆς συμπεριφορᾶς εἶναι ἔνδειξι, ὅτι ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τῆς Ἀφροδίτης περνᾶ τὸ παιδί τους.

Τόσο μονόπλευρος ὅμως ὁ πρῶτος αὐτὸς ἔρωτας... Οὔτε λέξι ἐκ μέρους του. Τακτικὸς στὴν παρέα, τὴν προτιμοῦσε ἀπὸ τὶς ἄλλες. Τί ὠφελεῖ ὅταν δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα νὰ τῆς πῆ μιὰ λέξι — τὴ λέξι. Κατάστασι δύσκολη. Ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ μὴ ἔχης τὸ θάρρος νὰ τὸ πῆς. Χειρότερο ἀκόμα: νὰ μὴ ξέρης τὶς διαθέσεις τοῦ ἄλλου. Τὴν ἀγαπᾶ; Δὲν τὴν ἀγαπᾶ; Ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ πιστεύη τὸ πρῶτο. Ὑπῆρχαν ἄλλες, ποὺ τὴ γέμιζαν μὲ ἀπογοήτευσι. Στὴν ἀοριστία αὐτὴ βασανιζόταν, ὅταν, κάποια στιγμή, κακὴ στιγμή, τὸν ἄκουσε νὰ τῆς λέη: «Δυστυχῶς, ὑπάρχει μιὰ ἄλλη κοπέλλα στὴ ζωή μου».

Ὁ κεραυνός. Τῆς χρειάστηκε ὥρα καὶ νὰ συνέλθη καὶ ν' ἀκούση τὴ συνέχεια τοῦ λόγου του. Τὰ γνωστά. Ἐκεῖνα ποὺ συνηθίζονται. Νὰ μὴ χωρίσουν. Γιατί νὰ χώριζαν; Θἄμεναν δυὸ καλοὶ φίλοι. Θὰ ἦταν εὐτυχής, ἂν ἤξερε ὅτι τὸν νοιώθει σὰν ἀδελφό της. Ὁ καλός του σύντροφος. Σὰν ἀδελφὴ τὴ βλέπει αὐτός, τὴν ἀγαπᾶ, τὴν ἐκτιμᾶ, βρίσκει εὐχαρίστησι στὴ συντροφιά της. Τὸ τροπάριο ποὺ τῆς ἔψαλε.

Νὰ τῆς ζητᾶ ἀδελφικὴ φιλία, ὅταν ἐκείνη εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη! Νὰ τῆς μιλᾶ γιὰ φιλικὴ συντροφιά, ὅταν αὐτὴ φλογίζεται ἀπὸ τὸ πάθος! Νὰ ξέρη δὲ ἀπὸ πάνω, ὅτι ὑπάρχει «δυστυχῶς» ἡ ἄλλη, ποὺ δέχεται τὶς ἐρωτικὲς ἐκρήξεις του... «Ἐγώ, λοιπόν, ἔπρεπε νὰ τὸν βλέπω στὸ ἑξῆς σὰν ἀδελφό, ἢ σὰ φίλο, καὶ νὰ τοῦ λέω τὰ μυστικά μου. Ἀλλὰ πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ γίνη αὐτό; Ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα καὶ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμα περισσότερο...».

Φυσικά, περισσότερο. Τὰ ἐμπόδια εἶναι τὸ λίπασμα ποὺ θεριεύει τὸν ἔρωτα. Λυγισμένη ἀπὸ τὴν ὀδύνη, τσαλάκωσε ἕνα βράδυ τὴν ἀξιοπρέπειά της καὶ τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸν πόνο της. Στενοχωρημένος ἐκεῖνος, ἔκοψε τὸν οἶστρο της: «Μὲ φέρνεις σὲ δύσκολη θέσι. Δὲν εἴπαμε νὰ μὴ μιλοῦμε γιὰ τέτοια πράγματα;».

Δὲν μιλοῦν, ἀλλὰ ἐκείνη λυώνει καὶ ζητᾶ βοήθεια. Πάνω στὴν ἀπελπισία της, ἔχει καὶ τὰ φωτεινὰ διαλείμματά της. Μιὰ σκέψι ποὺ περνᾶ ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ἀναρωτιέται, δηλαδή, μήπως ἡ ἄλλη εἶναι ἀνύπαρκτη; "Αν ὑπῆρχε ἄλλη, τί δουλειὰ ἔχει κοντὰ σ' αὐτήν; Τί τοῦ χρειάζεται ἡ φιλία, ὅταν ἔχη τὸν ἔρωτα; Μήπως, λοιπόν, πρόκειται γιὰ παιχνίδι; Μήπως εἶναι κι' αὐτὸς ἐρωτευμένος μαζί της καί, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, δὲν ἀποφασίζει νὰ τὸ ἐκμυστηρευτῆ; Πολλὰ σκέπτεται. Τὸ μόνο ποὺ δὲ σκέφτηκε, εἶναι ν' ἀνταποδώση τὰ ἴδια. Νὰ πῆ κι' αὐτή, ὅτι βρέθηκε κάποιος ποὺ ζεσταίνει τὴ ζωή της. Νὰ παραστήση τὴν ἐρωτικὰ ἀδιάφορη. Ἢ ἀκόμα νὰ προσποιηθῆ, ὅτι ἡ φιλία του δὲν τῆς εἶναι ἀπαραίτητη. Δύσκολη ἡ περίστασι. Ἀλλὰ ἡ γυναίκα εἶναι δυνατὴ στὴν ἠθοποιΐα. Ἂν ἔπαιζε μὲ ἐπιτυχία τὸ ρόλο, ἴσως νὰ ξεκαθάριζε τὶς ἀμφιβολίες της.

Ἐν τῷ μεταξύ, μόλις διαλυθοῦν οἱ ρόδινες σκέψεις, πέφτει πάλι στὴ μαύρη ἀπελπισία της. Τόσο μαύρη, ὥστε νὰ σκέπτεται τὸ θάνατο. Ἢ αὐτός, ἢ κανείς. Πόσοι καὶ πόσες δὲν τὄχουν πῆ... Ὑπερβολὲς τῆς πρώτης νεότητας. Εἶναι ὁ κανόνας. Τὸ στάδιο τῶν ὑπερβολῶν περνᾶ κι' αὐτή, ὥσπου νὰ ἰσορροπήση καὶ νὰ βρῆ τὸν ἑαυτό της.

*

Εἴπαμε καὶ γιὰ δεύτερη περίπτωσι. Νέα πρόσωπα στὴ σκηνή. Ἕνα εἰδύλλιο ποὺ ἄρχισε πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια. Δεκατεσσάρων ἐτῶν ἦταν τότε ἐκείνη. Πλουσιόπαιδο ὁ ἄλλος. Ἡ οἰκονομικὴ διαφορὰ ὀρθώθηκε πρῶτο ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους. Ὄχι ὅμως τὸ σπουδαιότερο. Ἐκεῖνος, ὑπερβολικὰ ζηλιάρης. Ζηλιάρης καὶ συγχρόνως ἄστατος. Συνεχὴς ἀλλαγὴ τῆς ταινίας. Πότε μὲ τὴ μιὰ καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη. Τί εἶχε νὰ φοβηθῆ; Ἦταν βέβαιος, ὅτι θὰ τοῦ συγχωροῦσε ὅλες τὶς παρεκτροπές του. Ὅπως τοῦ συγχωροῦσε τοὺς κακοὺς τρόπους, τὶς βαναυσότητες, τὸν ἐγωϊσμό του.

Καὶ νὰ ἦταν, τουλάχιστον, κανένας γόης... «Ἄσχημος, ἀνάγωγος, ἐγωϊστής... Καὶ ὅμως τὸν ἀγαποῦσα καὶ ἡ ἀγάπη μ' ἔκανε νὰ τὰ συγχωρῶ ὅλα». Τίποτα δὲν τῆς ξέφευγε. Δὲν ἦταν ὁ ἔρωτας ποὺ τυφλώνει καὶ σὲ κάνει νὰ βλέπης ὁμορφιὰ τὴν ἀσχήμια, καλωσύνη τὴν κακία. Μέσα στὴν πραγματικότητα αὐτή, ἤξερε μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνη. Ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαγκιστρωθῆ. Δὲν τὴ κρατοῦσε κοντά του ἡ σφαλερὴ κρίσι γιὰ τὸ ἄτομό του. Τὸν κρατοῦσε ἡ ἀγάπη.

Χρειάστηκε ὁ χωρισμὸς γιὰ νὰ ἐλέγξη τὸν ἑαυτό της. Χωρίστηκαν ὅταν πῆγε στρατιώτης. Τότε, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐπιρροή του, ἔνοιωσε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν τὴ συγκινοῦσε ὅσο νόμιζε, ὅτι τὴ συγκινεῖ. Ψύχραιμη, ἔκανε τὶς συγκρίσεις μὲ ἄλλους καὶ τὸν εὗρισκε ὅτι βρισκόταν πολὺ πιὸ κάτω.

Ἡ κρίσιμη στιγμὴ ἦταν ὅταν ἦρθε στὴν Ἀθήνα μὲ ἄδεια. Πρώτη τόμαθε, δὲν ἔτρεξε ὅμως ἀμέσως νὰ τὸν δῆ· δὲν αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ τρέξη. Πῆγε ὁ ἴδιος. Τὴ χαιρέτισε τυπικά. Οὔτ' ἕνας ἀσπασμός. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ψυχρότητά της. Τῆς τὸ παρατήρησε. Δὲν ἤξερε ποιήσει ἀκόμα, ὅτι ἦταν νεκρὴ ἡ ἀγάπη μέσα της. Τὴν ἀπαντήση ἡ ἴδια στὸν ἑαυτό της. Κι' ὅν στερεωθῆ στὴν πίστι της, ποτὲ ὡς τώρα δὲν τῆς εἶχε πῆ: «Θὰ σὲ πάρω».

Γυναίκα του! Τὸ ὄνειρο ποὺ τὴν φλόγιζε. Πόσο, πρὶν ἀπὸ λίγο ἀκόμα, περίμενε ν' ἀκούση ἀπὸ τὸ στόμα του τὴ μεγάλη λέξι. Τὴν ἄκουγε τώρα. Τὸ ὄνειρο ποὺ γινότανε πραγματικότητα. Δὲ χρειαζόταν παρὰ ἕνα «ναί», ἡ δική της συγκατάθεσι. Ἀλλὰ τὸ κορίτσι δὲν εἶπε οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα. «Πιστέψτε με, ὅτι δὲν ἦταν δάκρυα χαρᾶς». Ἔκλαιε πάνω στὸ νεκρὸ τοῦ χαμένα ἐνωθῆς μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶς, κι' ὅταν σὲ καλοῦν σὲ γάμο, νὰ βλέπης τ' ὄνειρό σου νεκρὸ καὶ τὸ νυφικὸ πέπλο νεκρικὸ κάλυμμα τοῦ ὀνείρου;... Ἡ εὐτυχία, ποὺ ὅταν ἔρχεται, παύει νὰ εἶναι εὐτυχία.

Καὶ τί περίεργο! Ἐρωτευμένη στὴν ἀρχή, ψυχρὴ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἐκείνους ὑπηρετοῦσε. Ἔρχεται τώρα νὰ τῆς φέρη τὸ μήνυμα τοῦ γάμου, καὶ ἡ ψυχρότητά της ἀναπτύσσεται σὲ ἀντιπάθεια. Γίνεται — δὲν τὸ κρύβει — μῖσος. Τὸν μισεῖ γιατὶ τὸν βλέπει νὰ κρατᾶ το πτῶμα τοῦ ἰδανικοῦ της.

Νεκρὸ τὸ ἰδανικό. Ἡ πρότασι ὅμως μένει. Νὰ τὴ δεχτῆ; Νὰ τὴν ἀποκρούση; Νὰ τὴ δεχτῆ καὶ νὰ πάρη τὸν ἄνθρωπο ποὺ ὄχι μόνο ἔπαυσε νὰ τὸν ἀγαπᾶ, ἀλλὰ τῆς ἔγινε καὶ μισητός; Νὰ τὴν ἀποκρούση καὶ νὰ μὴ στέρξη σ' ἕνα γάμο ποὺ τὸν περίμενε σὰν τὸ ὑπέρτατο ἰδανικό της; Μὲ ποιὰ δικαιολογία; Δὲν εἶναι ξαφνικὴ ἀποτρευέ. Τὸν ἀποστρέφεται τώρα ποὺ ἦρθε νὰ τὴν ὁδηγήση στὸν Ὑμέναιο.

Πῶς συμβιβάζονται αὐτὰ ὅλα; Μήπως δὲν τὸν ἀγαποῦσε ὅταν νόμιζε, ὅτι τὸν ἀγαπᾶ; Μήπως εἶναι παροδικὴ ἡ σημερινὴ κατάστασι τῆς ἀντιπαθείας; Αὐτὲς οἱ δυὸ ἐρωτήσεις περιμένουν ἀπάντησι. "Ας ἀπαντήση ἡ ἴδια στὸν ἑαυτό της. Κι' ὅν στερεωθῆ στὴν πίστι της, — νὰ χωρίση τὸ δρόμο της ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ, ἔτσι ὅτι δὲν ὑπῆρξε ἡ ὅτι ἔπαυσε νὰ ὑπάρχη ἀγάπη, τότε — οὔτε συζήτησι κι' ἀλλοιῶς δὲ θερμαίνει τὴν ψυχή της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

✪✪

Κρυοπαγήματα μὲ τὴ ζέστη

Οἱ γιατροὶ τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου τῆς Πρετόρια (Νότιος Ἀφρική), νόμισαν πὼς ἐπρόκειτο περὶ φάρσας, ὅταν τοὺς εἰδοποίησαν πὼς ἐπρόκειτο νὰ νοσηλέψουν κάποιον ποὺ εἶχε πάθει κρυοπαγήματα. Κι' εἶχαν δίκηο νὰ τὸ φαντασθοῦν, ἐφ' ὅσον τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε 34 βαθμούς! Κι' ὅμως ἦταν ἀληθινὴ αὐτὴ ἡ περίπτωσι. Εἶχε πέσει πρὸ ὀλίγων ὡρῶν χοντρὸ χαλάζι, κι' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸ εἶχε μαζέψει ἀπ' τὸν κῆπο του μὲ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ γλυτώση τὰ λουλούδια του, κι' εἶχε πάθει πράγματι κρυοπαγήματα — ποὺ εἶναι σχεδὸν ἄγνωστα στὴ Νότιο Ἀφρική.

— Χορεύετε ἐξαίσιο ταγκὸ κύριε Τάκη, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ παίζει ἡ ὀρχήστρα εἶναι βάλς!....

Δ'. βραδεῖον!...

—"Ε ρὲ κόμματος, ποὺ λέει κι' ὁ μπαμπᾶς μου!

ΩΡΑ 1 μ. μ. Ἡ κυκλοφορία αὐτοκινήτων καὶ πεζῶν ἱλαροτραγική, ὡς γνωστόν, στοὺς κεντρικοὺς δρόμους. Ἡ σκηνὴ στὴν ὁδὸν Σταδίου. Περιμένουν οἱ πεζοὶ νὰ περάσουν τ' αὐτοκίνητα—νευριάζουν. Περιμένουν τ' αὐτοκίνητα γιὰ νὰ περάσουν οἱ πεζοὶ – νευριάζουν οἱ ὁδηγοί.

Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, οἱ πεζοὶ ποὺ κάνουν τὴν ὑπομονὴ κάνουν ἐξόρμησι γιὰ νὰ περάσουνε ἀπέναντι. Περνᾶνε, ὅμως... περνᾶνε, περνᾶνε καὶ δὲν τελειώνουν, γιατὶ πολλοὶ κινοῦνται μὲ τὸ πάσο τους. Ὅπου ἕνας ὁδηγὸς ταξὶ κάνει τὴν ὑπομονή του, προχωρᾶ μέσα στὴ «διάβασι», παραμερίζοντας τοὺς

πεζοὺς κι' ὄχι μονάχα αὐτὸ παρὰ τοὺς βρίζει κι' ὅλας.

—Ὄρνια!

Ἄλλοι τὸ ἄκουσαν καὶ δὲ μίλησαν. Ἄλλοι δὲν ἄκουσαν. Ἕνας νευρικός, ὅμως, ποὺ ἄκουσε, γίνεται ἐξάλλος κι' ὁρμᾶ πίσω ἀπ' τὸ ταξί:

—Ὄρνιο εἶσαι καὶ φαίνεσαι, βρὲ παλιάνθρωπε! Στάσου, βρέ! Στάσου νὰ σοῦ σπάσω τὰ μοῦτρα!

Καὶ τρέχει ἀναστατωμένος πίσω ἀπ' τὸ ταξὶ κινδυνεύοντας νὰ πέση στὶς ρόδες τῶν ἄλλων αὐτοκινήτων, οἱ ὁδηγοὶ τῶν ὁποίων τοῦ φωνάζουν:

—Ζῶν!

—Βλάκα!

—Ἠλίθιε!

Κι' ὁ νευρικὸς ἁπλώνοντας τὶς παλάμες μοιράζει φιλοφρονήσεις πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις:

—Νά, νά, νά!

Ὥσπου τὸν ἁρπάζει ἕνας ἀστυφύλακας καὶ τελειώνει ἡ ἀτραξιόν.

*

ΣΤΟΝ προθάλαμο τοῦ κ. ὑπουργοῦ περιμένει κόσμος καὶ κοσμάκης. Εἶναι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ, ποὺ καθένας τους ἔχει ραντεβοῦ καὶ κάθεται ὑπομονητικὰ ὡς ποὺ νὰ ἔρθη ἡ σειρά του. Ὅμως ἡ ὥρα περνᾶ κι' ὁ κ. ὑπουργὸς δὲν δέχεται κανένα.

—Τί γίνεται κ. ἰδιαίτερε;

ρωτᾶ κάθε τόσο κάποιος, ποὺ ἔχει κάσε τὴν ὑπομονή του.

—Ὁ κ. ὑπουργὸς ἔχει συμβούλιο, εἶναι ἡ ἀπάντησι.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνᾶ καὶ τὸ συμβούλιο δὲν τελειώνει. Χάνει, λοιπόν, ἄλλος τὴ ὑπομονή του:

—Τί γίνεται κ. ἰδιαίτερε; Δὲν τελείωσε ἀκόμα τὸ συμβούλιο;

—Ἀκόμα! εἶναι ἡ ἀπάντησι.

Ἄλλοι σηκώνονται καὶ κάνουν βόλτες. Ἄλλοι κουρασμένοι ἀπὸ τὶς βόλτες ξανακάθονται. Ἡ ὥρα περνᾶ, τὸ συμβούλιο συνεχίζεται, ἡ πόρτα τοῦ κ. ὑπουργοῦ εἶναι ἑρμητικὰ κλεισμένη καὶ κάποτε, στὸ τέλους, μπαίνει στὰ ὄδυτα τῶν ὀδύτων ὁ κ. ἰδιαίτερος καὶ σὲ λίγο ξαναβγαίνει γιὰ νὰ ἀνακοινώση:

—Ὁ κ. ὑπουργὸς... ἀνεχώρησε!

Γενικὴ ἀπογοήτευσι. Κι' ἕνας ρωτᾶ:

—Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔφυγε; Ὑπάρχει καὶ ἄλλη πόρτα;

Κι' ἕνας ἄλλος:

—Ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ τὸ ἔχουν δίπορτο.

Καὶ γρυλλίζει:

—Δὲ θὰ ξαναγίνουν, ὅμως, ἐκλογές;

*

Νεαρὰ κυρία, κρατᾶ ἀπ' τὴν ἀλυσίδα ἕνα σκυλάκι χαμηλό, τριχωτό, μὲ μιὰ τετράγωνη μουσούδα—συμπαθέστατο. Δυὸ νεαροὶ τὴν παίρνουν ἀπὸ πίσω κι' ὁ ἕνας δὲν παύει νὰ τῆς λέη:

—Τί ὡραῖο σκυλάκι! Δαγκώνει, κυρία μου;

Ἡ κυρία δὲν ἀπαντᾶ. Ἀλλὰ ὁ νέος ἐπιμένει:

—Δαγκώνει; Δαγκώνει;

Ἡ κυρία πάλι δὲν ἀπαντᾶ.

Σκίτσα τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐναντάντε

τᾶ, ἀλλὰ ὁ νεαρὸς ἐπιμένει νὰ παρακολουθῆ τὴν κυρία μαζί μὲ τὸ φίλο του καὶ νὰ τὴν ρωτάη ἂν δαγκώνη τὸ σκυλάκι της. Ὅπου ἡ κυρία χάνοντας τὴν ὑπομονή της, στρέφει, τὸν ἀγριοκυττᾶ καὶ τοῦ λέει:

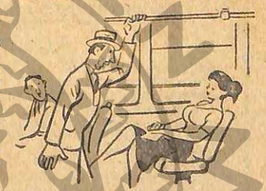
—Θὰ σοῦ κοπανήσω τὴν τσάντα στὸ κεφάλι γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἂν δαγκώνη!

Καὶ ὁ νεαρὸς πανικόβλητος στὸν φίλο του:

—Τὸ σκυλάκι δὲ δαγκώνει, ἀλλὰ δαγκώνει... ἡ κυρία. Πᾶμε νὰ φύγουμε!

*

ΠΑΛΙ σὲ καὶ πολὺ καφὲς πρέπει κόσμος κάθεται στὰ τραπεζάκια τοῦ κεντρικοῦ ζαχαροπλαστείου, ποὺ εἶναι τοποθετημένα στὸ πεζοδρόμιο. Ἀνάμεσα στὸν κόσμο, ὅμως, δυὸ νεαρὲς καὶ νόστιμες κυρίες εἶναι κάπως ἀπρόσεκτα καθισμένες καὶ καθὼς καπνίζουν τὰ ταιγαράκια τους καὶ κουβεντιάζουν προσφέρουν καὶ τολμηρότερα τοῦ δέοντος θεάματα στοὺς περαστικούς. Ὅσοι τυχαίνει, λοιπόν, νὰ εἶναι βιαστικοὶ ἀνακόπτουν τὸ βῆμα καὶ ρίχνουν βλέμματα θερμοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὴν πε-

ριοχὴ τῶν τορνευτῶν ποδιῶν τῶν δύο νεαρῶν κυριῶν, ποὺ πάντοτε ἀπρόσεκτα

συνεχίζουν τὴν κουβέντα, τραβῶντας τὰ τσιγαράκια καὶ τ' ἀναψυκτικά τους.

Ὅπου, λοιπόν, περνᾶ κι' ἕνας ἀλητάρος ποὺ στέκεται θρασύτατα καὶ κυττᾶ πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι. Τὸν βλέπει ἡ μιὰ κυρία καὶ νευριάζει:

—Τί συμβαίνει; Τί κάθεσαι καὶ κυττᾶς ἐκεῖ;

Κι' ὁ ἀλητάκος ἀπαθέστατα:

—Σινεμασκόπη!

Κι' ἐξαφανίζεται προτοῦ τοῦ ἔλθη κανένα ποτῆρι στὸ κεφάλι.

*

Ἡ σκηνὴ στὸ τρόλλεϋ. Νεαρή, παχουλὴ καὶ νόστιμη κοπέλλα εἶναι καθισμένη σὲ μιὰ θέσι κι' ὀρθίους ἀπὸ πάνω της ἕνας κύριος ἡλικιωμένος, ποὺ τῆς ρίχνει συνεχῶς φλογερὲς ματιές. Ἡ κοπέλλα δὲν τὸν προσέχει καὶ ὁ ἡλικιωμένος κύριος ἐπιμένει νὰ κυττᾶ μὲ τρόπο καὶ ἐπιμονὴ μάλλον δυσανάλογα μὲ τὴ σοβαρὴ του ἡλικία.

Καμμιὰ φορά, τέλος πάντων, ἡ κοπέλλα βλέπει τὸν ἡλικιωμένο κύριο καὶ σηκώνεται:

—Ὁρίστε. Καθῖστε!

Καὶ τοῦ προσφέρει τὴ θέσι της. Ὁ ἡλικιωμένος κύριος ξεροκαταπίνει ἐλαφρά, βρίσκεται γιὰ λίγο σὲ ἀμηχανία κι' ὕστερα κάθεται ἀ-

ναστενάζοντας καὶ μουρμουρίζοντας:

—Δὲν ἤθελα αὐτό... ἀλλὰ τέλος πάντων!

Καὶ οἱ ἀκηκοότες... ἐμειδίασαν.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΦΩΣ, ΦΑΝΑΡΙ

Στὸν ἀτέρμονα τὸν ἀάλον
τῶν ἀθλίων μας ἐτῶν,
συναντᾶς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων
κι' ἀπεργίες... μαθητῶν.
ἐπειδὴ τὰ διδακτρά τους κάνουν ἁλτὰ συνεχῆ
κι' εἶναι ἀδύνατον τελείως νὰ τὰ φτάσουν οἱ φτωχοί.

*

Εὐχερῶς λοιπόν, οἰκτείρεις τῆς παιδείας τὴν αἰγίδα
καὶ τοὺς αὐτοκαλουμένους ἁρμοδίους πρῶτα-πρῶτα,
ποὺ μᾶς κάνουν θεωρίες γιὰ τῶν... («ὠῶν τὴν παστρίδα»),
ἀφοῦ μὲ τὰ διδακτρά τους μᾶς... ἀλλάζουνε τὰ (φῶτα!

Γ. Θ—ς

ΕΤΟΣ 18 — ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΜΑΪΟΥ 1957 — ΑΡΙΘ. 964

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

διευθυντὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗ ΓΚΡΕΤΑ

Ὅταν συναντηθήκαμε, γιὰ πρώτη φορά, μικρούλα μου Γκρέτα, δὲ σοῦ εἶπα οὔτε μιὰ λέξη, γιατὶ καὶ νὰ τὸ ἤθελα δὲν θὰ τὸ μποροῦσα. Ἀπὸ τὴ γλῶσσα σου, τὴ γερμανική, δὲν ἤξερα παρὰ δυὸ τρεῖς λέξεις, ὅπως τίς: «ντάνκε», «μπίττε», δυὸ τρεῖς ἀριθμοὺς καὶ σὺ δυὸ τρεῖς γαλλικές, ὅπως τίς: «μπονζούρ», «μερσί» καὶ κάτι ἄλλες. Καθόμαστε σὲ δυὸ πολυθρόνες, τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, στὴν Αἴθουσα Συναυλιῶν τῶν Κοντσερ Λαμουρὲ κι' ἀκούαμε τὸ «Κοντσέρτο» γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα τοῦ Γκρὴγκ.

Ἤσουνα κοντά μου, τόσο κοντά μου, ποὺ ἔνοιωθα τὴν ἀναπνοή σου. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κάποια στιγμή, ἁπλωσα τὸ χέρι μου, ἔπιασα τὸ δικό σου καὶ τόσφιξα.

Ἔτσι γνωριστήκαμε. Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ κοντσέρτου, τὸ «ἀνάτντε», μᾶς συγκίνησε τόσο μὲ θεῖο παίξιμο τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, ποὺ κι' οἱ δυό μας νοιώσαμε τὰ μάτια μας νὰ βουρκώνουν. Κύτταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, χαμογελάσαμε — ὦ! ἐκεῖνο τὸ πρωτο, τὸ γλυκὸ σου χαμόγελο, πόσο τὸ θυμᾶμαι— καὶ θελήσαμε νὰ ποῦμε κάτι σιγανά. Ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέραμε, γιατὶ ὁ ἕνας δὲ γνώριζε τὴ γλῶσσα τοῦ ἄλλου. Ἀφήσαμε τότε τὴ μουσικὴ τοῦ Γκρὴγκ νὰ ἐκφράση γιὰ μᾶς τὰ συναισθήματά μας. Τότε, σὰν τέλειωσε τὸ κοντσέρτο καὶ τὰ χειροκροτήματα ξέσπασαν θαλλάδη, μοῦ ἔσφιξες δυνατὰ τὸ χέρι, κι' ἔτσι, πλημμυρισμένοι κι' οἱ δυό μας ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ ταραχή, αἰσθανθήκαμε πὼς ἡ ἀγάπη μας εἶχε ἀρχίσει.

Ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα καλύτερα πόσο ὅμορφη, πόσο γλυκειὰ ἦτουν, μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου σου καὶ τὰ ξανθά σου μαλλιά, τότε πῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴ χαρά μου ποὺ σὲ εἶχα συναντήσει στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου. Εἶδα καὶ τὰ δικά σου τὰ γαλανὰ μάτια ποὺ μὲ κύτταζαν μὲ πάθος, καὶ ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν κόσμο, σ' ἁρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ σὲ φίλησα φλογερὰ στὸ στόμα. Ἦταν τὸ πρῶτο μας ἐρωτικὸ φιλί.

Ἀκολουθῶντας χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε, γιατὶ ἡ μοῖρα μᾶς εἶχε προστάξει, τὸ αἴσθημά μας, πού, ἔτσι ξαφνικά, εἶχε φουντώσει μέσα μας, χαμογελώσαμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, εὐτυχισμένοι, καὶ κάθε τόσο σοῦ ἔλεγα: «μπίττε» καὶ μοῦ ἀπαντοῦσες: «ἄλλε» κι' αὐτὲς οἱ δυὸ λέξεις σήμαιναν: «Μπορῶ νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ σὲ φιλήσω;» — «Καὶ βέβαια μπορεῖς, τὸ θέλω πολύ!» καὶ τότε τὰ χείλη μας κολλοῦσαν καὶ μέναμε πολλὴν ὥρα ἀγκαλιασμένοι.

Τέλος, σὲ κάποια στάσι, βγήκαμε ἀπ' τὸ μετρό, καὶ ξανάδαμε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα μικρὸ καταπράσινο πάρκο. Προχωρήσαμε πρὸς αὐτὸ κι' ὅταν φτάσαμε, διάλεξες τὸ πιὸ ἀπόμερο καὶ σκοτεινὸ μέρος, χαμογελώντας μὲ πονηρὴ ἀφέλεια.

Μοῦ ζήτησες μὲ νοήματα ἕνα χαρτὶ καὶ μολύβι κι' ἔγραψες τ' ὀνομά σου «Γκρέτα».

Γέλασα χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Γκρέτα! "Ἤσουν ἡ πρώτη μου βιεννέζικη ἐρωτικὴ περιπέτεια. Μποροῦσες νὰχῆς ἄλλο ὄνομα, νὰ σὲ λένε Καρολίνα ἢ ἄς ποῦμε Γενοβέφα. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ σ' ἔλεγαν Μίτσι. "Ἤσουν ἡ Γκρέτα, ὅπως ὅλες ἀχεῖλοι τῆς Βιέννης εἶναι Γκρέτες, μὲ μάτια γαλανὰ καὶ ξανθὰ μαλλιά. Κάτω ἀπ' τὸ δικό σου τ' ὄνομα, ἔγραψα τὸ δικό μου: «Ρολάν». Ἔπειτα, ἀρχισα νὰ σοῦ μιλῶ, νὰ σοῦ λέω ἕνα σωρὸ φράσεις ἐρωτικές, πού, βέβαια, δὲν τὶς καταλάβαινες, μὰ ποὺ τὶς διαισθανόσουνα. Ἡ νύχτα ἦταν ἀπαλὴ καὶ γλυκειά, ὁ οὐρανὸς γεμάτος ἀστέρια, κι' ἕνα δροσερὸ ἀεράκι χάϊδευε τὰ πρόσωπά μας. Τὸ μικρὸ πάρκο ἀνάβλεπε τ' ἄρώματα τῶν λουλουδιῶν του. Σ' ἔβλεπα, ἀχνή, ὅπως σ' ἕνα ὄνειρο νὰ μοῦ χαμογελᾶς καὶ πότε-πότε σ' ἀγκάλιαζα καὶ σὲ φιλοῦσα φλογερά. Κι' ἐσὺ ἀφηνόσουνα, παραδομένη σὲ μένα σὰ μιὰ μικρὴ σκλάβα, ἕτοιμη γιὰ τὴ μεγάλη θυσία... Ὅταν τέλειωσα τὸ μονόλογό μου, ἄρχισες τότε ἐσὺ τὸ δικό σου. Μάντευα πὼς κι' ἐσὺ μοῦ ἔλεγες μὲ τὴ βροστερὴ φωνή σου ἐρωτικὰ λόγια καὶ οἱ χειρονομίες σου, ἡ ἔκφρασί σου, τὸ γέλιο σου πότε-πότε, ὅλα, ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητο βράδυ, ἔπαιρναν μιὰ σημασία ἱερή, μοναδική — γιατὶ μοναδικὴ ἦταν καὶ ἡ ἀγάπη μας. Γαλλικὰ δὲν ἤξερες, γερμανικὰ δὲν ἤξερα, κι' ὅμως ὁ ἕνας κατάλαβε τὸν ἄλλο, γιατὶ ἡ ἐρωτικὴ γλῶσσα εἶναι μία σ' ὅλο τὸν κόσμο. Κι' ὅταν πιὰ ἡ νύχτα ἅπλωσε τὰ φτερά της καὶ μᾶς σκέπασε μὲ τὸν πυκνό της πέπλο, τότε, μικρὴ ξανθὴ Γκρέτα, ἔγινε ἡ μεγάλη θυσία, ἐκεῖ στὸ ὑπαίθριο, στὸ βωμὸ τοῦ Ἔρωτα! Κι' ἀγαπηθήκαμε τρελλά, ἀγνά, ὅπως ποτὲ δυὸ ἀνθρωποι δὲν ἀγαπήθηκαν...

Κάπου δυὸ-τρεῖς μῆνες βάσταξε τὸ ἐρωτικό μας εἰδύλλιο, Γκρέτα. Ξαφνικά, ἔφυγες γιὰ τὴ Βιέννη, τὴν πατρίδα σου, κι' ἀπὸ κεῖ μοῦστειλες ἕνα σύντομο γράμμα, ποὺ ἔβαλα κάποιο φίλο μου, ποὺ ἤξερε γερμανικά, καὶ μοῦ εἶπε τί μοῦγραφες. Μοῦλεγες νὰ πάψω νὰ σὲ σκέπτωμαι, γιατὶ ἦσουνα ἀρραβωνιασμένη ἀπὸ χρόνια μ' ἕνα συμπατριώτη σου καὶ δὲ μποροῦσες φυσικὰ νὰ τὸν ἀφίσης γιὰ μένα. Θὰ θυμόσουνα ἔλεγες, τὸν ἔρωτά μας σὰν τὴν πιὸ εὐτυχισμένη ὥρα τῆς ζωῆς σου! Μοῦλεγες ἀκόμα νὰ μὴ σοῦ γράψω, μὴ τυχὸν τὸ γράμμα μου πέση στὰ χέρια του, ἐπειδὴ ἦταν πάρα πολὺ ζηλιάρης καὶ τότε θὰ σὲ παρατοῦσε. Μὲ τὴν παρδιὰ βαρειά, ἔκανα ὅ,τι μοῦ εἶπες, Γκρέτα, καὶ δὲ σοῦγραψα καὶ ὀπτέφερα μῆνες πολλοὺς καὶ ἔλιωνα γιὰ σένα, τὴ μοναδική μου ἀγάπη. Πέρασαν κάπου ἑφτὰ μῆνες ἀπὸ τότε, δίχως νὰ ξέρω τίποτα γιὰ σένα, ἡ θύμησί σου ὅμως ἦταν πάντα ζωντανὴ μέσα μου!...

Μιὰ μέρα, δὲ σ' ἄκουσα, Γκρέτα. Μὴ μπορώντας νὰ σὲ ξεχάσω, μὴ μπορώντας ν' ἀνθέξω στὸ χωρισμό μας, ἔφυγα γιὰ τὴ Βιέννη, γιὰ νἄρθω νὰ σὲ βρῶ. Ἀλλοίμονο! Καλύτερα νὰ μὴν εἶχα ἔρθει! Ἂν δὲν ἐρχόμουνα, Γκρέτα, θὰ διετηροῦσα μέσα μου τὴ γλυκειὰ μορφὴ σου καὶ τὶς εὐτυχισμένες ὧρες ποὺ περάσαμε.

Σὰν ἔφτασα στὴ Βιέννη, πῆγα σπίτι σου, νὰ σὲ ζητήσω. Δὲν ἤσουν ἐκεῖ. Φαντάστηκα πὼς παντρεμένη τώρα, θὰ ζοῦσες κάπου ἀλλοῦ μὲ τὸν ἄντρα σου. Μὲ τὰ λίγα γερμανικὰ ποὺ εἶχα μάθει στὸ μεταξύ, ἔμαθα ἀπὸ τὴ μητέρα σου, ποὺ μὲ δέχτηκε κλαίοντας, πὼς ποτὲ δὲν ἤσουνα ἀρραβωνιασμένη καὶ πὼς αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶχες γράψει, ἦταν ἕνα ἄθλιο ψέμμα, γιατὶ δὲν ἤθελες νὰ μοῦ ἀποκαλύψης τὴν τρομερὴ ἀλήθεια. Γκρέτα, Γκρέτα, γιατὶ τόκανες αὐτό; Δὲν ἤξερες, λοιπόν, ὅτι σὲ λάτρευα, ὅτι ἤσουνα τὸ πᾶν γιὰ μένα; Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ γράψης, ὅτι ὅλους αὐτοὺς τοὺς μῆνες, ἤσουνα βαρειὰ ἄρρωστη, ὅτι ἤσουνα στὸ νοσοκομεῖο κι' ὅτι, ἀλλοίμονο, οἱ γιατροὶ σὲ εἶχαν καταδικάσει; Αὐτὸ τὸ τελευταῖο, βέβαια, δὲν τὸ ἤξερες, Γκρέτα, ἀλλὰ τὸ μάντευες ἴσως.

Ὅταν ἤρθα μὲ τὴ μητέρα σου στὸ νοσοκομεῖο, τρόμαξα νὰ σὲ γνωρίσω σὰ σὲ εἶδα. Δὲν ἤσουν πιὰ ἡ ὅμορφη, ἡ γλυκειὰ Γκρέτα, ποὺ εἶχα ἀγαπήσει. Ἤσουν τὸ ἄδειρνο, τὸ ἄσαρκο φάντασμά της! Τὰ μάτια σου ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ ὅταν σ' ἀγκάλιασα καὶ σὲ φίλησα ἁπαλὰ στὸ παγωμένο σου σχεδὸν μέτωπο καὶ μὲ κύτταξες μὲ βλέμμα θλιμμένο.

Ὦ! Γκρέτα! ἀγαπημένη μου, λατρευτὴ μου Γκρέτα, λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ μητέρα σου κι' ἐγώ, σὲ συνοδέψαμε στὸν τάφο σου, στὸ νεκροταφεῖο τῆς Βιέννης, σὲ μιὰ ἡσυχη γωνιά, μακρυὰ ἀπ' τὸ θόρυβο τοῦ κόσμου.

Ἕνας χρόνος ἔκλεισε, Γκρέτα, ἀπ' τὸ θάνατό σου, ἕνας χρόνος ποὺ ἔφυγες γιὰ πάντα ἀπὸ κοντά μου. Κι' ἔγραψα αὐτὸ τὸ γράμμα, Γκρέτα, γιὰ νὰ ξαναζήσω τὴ θλιβερὴ ἐρωτική μας ἱστορία. Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι ἕνα κειμήλιο γιὰ μένα, ἕνα κείμενο ἱερό, πού, καθὼς τὰ χρόνια θὰ περνοῦν, θὰ μοῦ θυμίζη μικρὴ ἄτιμη ξανθὴ μου Γκρέτα, πρώτα μοναδικὰ τῆς ζωῆς μου...

ΖΑΝ ΓΚΥΡΕΚ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἀπρόοπτον

Ὁποία τύχη ἔκτακτος κι' ἐξαίρετος ἐν γένει
Ἰδοῦσα με, πρὸ ἡμερῶν ἡ Μὶς ἡ Μελπομένη
ἠσθάνθη οὖν καρδιακῶς καταρρακτῶδη σάλον
κι' ἐρρίγησεν ἀπὸ καρὸς ἕως τῶν ἀστραγάλων.
Ἤγουν ἠσθάνθη δι' ἐμὲ ἐρώτους ρωμαλέους
κι' αὐτίκα μετὰ ζέσεως κι' ἀπροσμετρήτου κλέους
ἀνέκραξεν ρωμαντικῶς περιχαρής, ὦ Ζεῦ!
—Σφοδρέως σὲ ἠγάπησον ὦ Παρατατικεῦ!
Κι' ἰδὼν τοιοῦτον ἐκλεκτὸν καὶ λαῦρον πιτσουνάκιον!
—Κι' ἐγὼ ὁμοίως! ἐκραζον ποιήσας τρὶς ματάκιον
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἐγώνε κι' ὁμοῦ τὸ κελεπούριον
μετέθημεν ἀμφότεροι τσιφίως εἰς Καβούριον.
Καὶ πρὶν τὸν πρῶτον ἀσπασμὸν ἡ Μοῦσα νὰ μοῦ δώση
ἐβόησεν ἐκστατικῶς κι' ἐν πλήρη μερακλώσει:
—Σ' ἠράσθην, ὦ Καζανοβεῦ, μὲ θαυμασμὸν ὁρῶντας
τοὺς καταλεύκους, ἐκλεκτοὺς καὶ στίλβοντας ὀδόντας!
Κἀγὼ γοητλίκιον ποστράρων ὡς εἰκὸς
περιπαθῶς ἐκάγχασον καὶ πλαταγισμί-
(κὼς

λέγων πρὸς ταύτην συναφῶς: («Ἰδὲ ὁ-
(δόντας τρέλλα!»)
Πλὴν φεῦ! ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξέπλα-
(θεν ἡ... μασέλλα!
—Μασέλλα ἔχεις βρὲ καλέ; ἀνέκρα-
(ξεν ἡ Μὶς
κι' ἐνῶ ἐγὼ παρέμενον βωδὸς μέχρι
(στιγμῆς
ἀπῆλθεν αὕτη ἔξαλλος κυδαίστι μπα-
(ρούτι
κραυγάζουσα λυσσοειδῶς: («Ἄ, νὰ κα-
(θῆς, φαφούτη!...»)

Ὁ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

★ Τὸ «Ἀκροπόλ» μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῆς σκεπῆς του, εἶναι τὸ πρῶτο ἀθηναϊκὸ θέατρο, ποὺ λειτουργεῖ ἀπὸ προχθὲς ὡς θερινό.

— Δύο ἄλλα θερινὰ θέατρα, τοῦ «Σαμαρτζῆ» καὶ τὸ «Περροκέ», θὰ ἀνοίξουν τὸ τρίτο δεκαήμερο τοῦ Μαΐου.

— Τ' ἄλλα θερινὰ θέατρα, «Βέμπο», «Κατερίνας, «Κατράκη» καὶ «Πάρκ» θὰ ἀνοίξουν τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Ἰουνίου.

— Τέλος, ἀπὸ τὰ μέσα Ἰουνίου θὰ λειτουργήση καὶ τὸ θερινὸ θέατρο τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς.

— Ὁ Κρατικὸς Μουσικὸς Ὀργανισμὸς θὰ ἐπαναλάβη στὴν ἀρχὴ μερικὲς παλιές του ἐπιτυχίες, λίγο δὲ ἀργότερα θὰ ἀνεβάση γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ὀπερέττα «Ροζμαρί».

— Στὴν «Ροζμαρί» ὁ χορογράφος Ἄγγελος Γριμάνης θὰ παρουσιάση δυὸ νέα μπαλλέτα συνόλου, ἕνα ἰνδικό, μὲ σολίστ τὴν Σάσα Ντάριο καὶ τὸ κωμικὸ χορευτικὸ σκέτς «Τὰ μαννεκέν», μὲ σολίστ τὴ Μαλόϊνα.

★ Μετὰ τὸν θίασο Λογοθετίδη, ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, θὰ μεταβῆ ἐπίσης γιὰ σειρὰ παραστάσεων στὸν Νέο Κόσμο, τὸν Σεπτέμβριο, καὶ ὁ θίασος Μουσούρη.

— Ὁ θίασος αὐτός, μὲ πρωταγωνίστρια πάντα τὴν Ἀντιγόνη Βαλάκου, ποὺ θὰ διακόψη πρὶν ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τὴν περιοδεία τοῦ θιάσου της, θὰ παίξη ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐφετινή του μεγάλη ἐπιτυχίᾳ «Τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ», καὶ τὴν «Κληρονόμο».

★ Στὸν «Καραϊσκάκη», τὸ ἱστορικὸ ἔργο, ποὺ θὰ ἀνεβάση ὁ Μάνος Κατράκης στὸ θέατρο τοῦ Πάρκου καὶ ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ κ. Τάκης Μουζενίδης, θὰ ἐμφανίζωνται ἐπὶ σκηνῆς 100 πρόσωπα.

— Στὸ ἴδιο θέατρο, ὁ Γιάννης Φλερὸ καὶ ἡ Λίντα Ἄλμα θὰ παρουσιάζουν τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, τὸ νέο χορευτικὸ συγκρότημα «Τὰ μπαλλέτα τῆς Ἀθήνας» μὲ συμμετοχὴ 30 νέων χορευτριῶν.

★ Τὸ «Ἀκροπόλ» ἑτοιμάζει γιὰ τὴ νέα του ἐπιθεώρησι ἕνα καταπληκτικὸ σκηνικὸ τοὺ τοῦ Γ. Ἀνεμογιάννη.

— Πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο γεῦμα, ποὺ θὰ παρουσιάζεται ἐπὶ σκηνῆς, ὡς ἔναρξις, μὲ βάθος πολλῶν μέτρων ἔτσι ὥστε ἡ σκηνὴ νὰ δίνη ὀπτικῶς τὴν ἐντύπωσι μεγάλου κοσμικοῦ κέντρου.

— Σχετικὸς μὲ τὸ ἰδιότυπο αὐτὸ τρὶκ θὰ εἶναι καὶ ὁ τίτλος τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως «Ἡ Ἀθήνα ξεφαντώνει», ποὺ φέρεται καὶ ὡς ἐμάλαμαι», ποὺ προτείνουν οἱ συγγραφεῖς τοῦ ἔργου.

★ Ὁ Τζίμης Μακούλης κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τριημέρου παραμονῆς του ἐδῶ, ἐμοίρασε σὲ θαυμαστρίες του 2 χιλιάδες φωτογραφίες

— Ὁ Μακούλης θὰ ξαναφέρη στὴν Ἑλλάδα μὲ ὁλόκληρο συγκρότημα γιὰ σειρὰ 20 ἐμφανίσεων στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Θεσσαλονίκη.

★ Ἡ νέα τραγουδίστρια "Ελενα Κέιζ, θὰ λανσάρη γιὰ πρώτη φορὰ τὸ νέο ἀνατολίτικο τραγούδι «Μαριχουάνα», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη χορευτικὴ ἐπιτυχία τῆς Λιλὴς Μπερδέ. Ἡ Λιλὴ Μπερδὲ θὰ ἔρθη ὁριστικὰ στὴν Ἀθήνα τὸ Σεπτέμβριο, γιὰ ἕνα μόνο θεκαπενθήμερο.

★ Ἡ Σοφία Βέμπο, ἐνῶ γύριζε τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, εἶχε μιὰ κωμικροτραγικὴ περιπέτεια: Τὸ αὐτοκίνητό της ἀνετράπη, χωρίς, εὐτυχῶς, σοβαρὲς συνέπειες. Ὅπως ὅμως ὁ Σοφία Βέμπο κρατοῦσε στὰ χέρια της μιὰ μεγάλη τσανάκα γιαοῦρτι, ἔγινε κάτασπρη, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, πρὸς μεγάλη διασκέδασι ἐκείνων ποὺ βρισκότουσαν στὸ τόπο τοῦ ἀτυχήματος.

★ Οἱ χορευτικὲς σχολὲς τῆς Ζουρούδη καὶ τοῦ Μοριάνωφ ἀναγγέλλουν γιὰ τὸν ἐρχόμενο μῆνα τὶς ἐτήσιες ἐπιδείξεις τους.

— Ἡ ἐπίδειξις τῆς σχολῆς Ζουρούδη θὰ γίνη στὶς 9 Ἰουλίου στὸ θέατρο «Κοτοπούλη» μὲ συμμετοχὴ 110 μαθητριῶν, καὶ τῆς φέτος μὲ συμμετοχὴ 95 μαθητριῶν.

★ Ἡ Μαίρη Λαράνς ἐμφανίζεται τὸν τελευταῖο καιρὸ στὸ κέντρο «Ἀτλαντὶς» τοῦ Ἀουτσμπουργκ, ἔξω ἀπὸ τὸ Μόναχο, ποὺ εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ "Ελληνος ἐπιχειρηματία κ. Εὐθυμίου Κωστάντου, ἐγκατεστημένου ἐκεῖ πρὶν πολλὰ χρόνια.

★ Δύο ἄλλοι "Ελληνες, οἱ κ. κ. Μάκης Κουτρίνης καὶ Θ. Κατρέσολος, ἐπιχειρηματίες ἄλλοτε τοῦ ἀθηναϊκοῦ «Σὲ Λατρεύω», ἐγκατεστημένοι τώρα στὴν Βενγάζη τῆς Ἀφρικῆς, διευθύνουν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἑστιατόρια τῆς πλάσης.

Ὁ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σ' Ἄλμες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ. ΨΑΘΑ

Ἀπολογία ἑνὸς δολοφόνου

Ἀ ἦταν κοντὰ μεσάνυχτα, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Ὁ ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ βαρυστημισμένα κι' ἀμέσως ἀκούστηκε μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ γυναίκας:

—'Αστυνομία ἐκεί; Βοήθεια! 'Ελᾶτε! Τρεχᾶτε! Πιάστε τον! Τὸν κακοῦργο! Τὸ σκότωσεεεεεες!

'Η τελευταία λέξι ἦταν σπαρακτικὰ τραβηγμένη καὶ πνιγμένη σ' ἕνα ὀξύτατο λυγμό. Ὁ ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας ἀπ' τὸ ὕφος τῆς ἄγνωστης γυναίκας κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἔγκλημα πραγματικὸ κι' ἀνασηκώθηκε δραστήρια στὴν καρέκλα του.

— Ποιὰ τηλεφωνεῖ, παρακαλῶ;

— Κυρία Λούμπα, ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς δεῖνα, τρεχᾶτε σᾶς παρακαλῶ! Γρήγορα! 'Αμέσως! Χάθηκα! Ἄ, τὸν κακοῦργο!

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν περίμενε περισσότερες πληροφορίες. Κατέβασε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἔδωσε ἀμέσως διαταγὴ σὲ μιὰ κουστωδία λαγωνικῶν νὰ τρέξουν στὴν ὁδὸ ποὺ εἶχε τηλεφωνήσει ἡ κυρία.

— Τί συμβαίνει;

—'Έγκλημα!

Οἱ ἀστυνομικοὶ πῆραν τὰ πιστόλια τους, μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο τοῦ τμήματος κι' ὁρμησαν στὴν διεύθυνσι ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ὁ ἀξιωματικὸς γιὰ νὰ προλάβουν νὰ πιάσουν τὸν ἐγκληματία. Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, λοιπόν, βρισκόντουσαν μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι, τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ ὁποίου δείχναν ὅτι κάτι τὸ ἀνώμαλο συνέβαινε μέσα ἐκεῖ. Χτύπησαν τὸ κουδούνι. Ἄνοιξε μιὰ ὑπηρεσία κατάχλωμη. Ὥρμησαν μέσα. Τὸ πρῶτο θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν ἦταν μιὰ νέα γυναίκα, πνιγμένη στὴν ἀπελπισία καὶ στὸ κλάμμα.

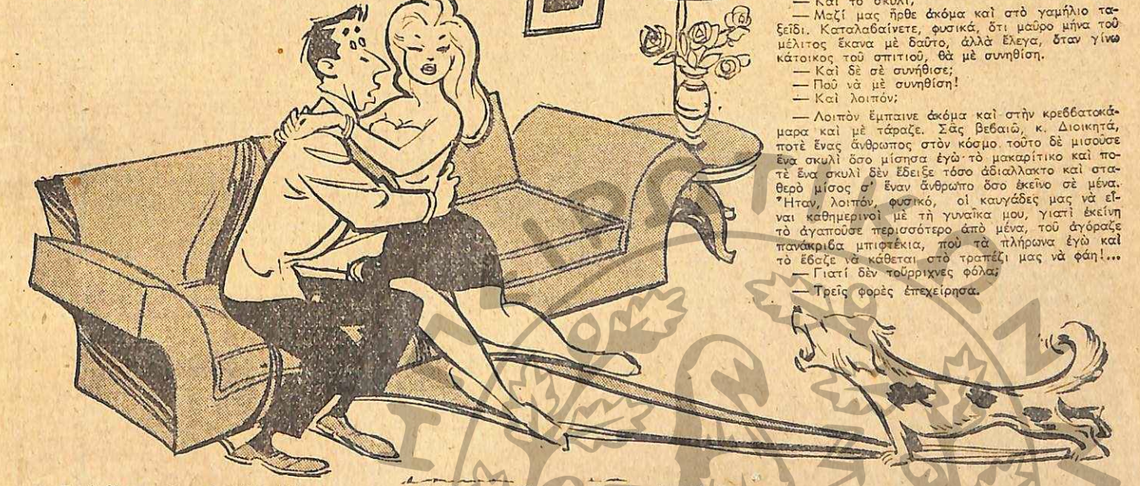
—Ἤρθατε; εἶπε μόλις εἶδε τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ διπλασιάστηκαν οἱ λυγμοί της. Νάτος! Μέσα εἶναι ὁ ἐγκληματίας!

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ χύμηξαν ἐκεῖνοι προὸς τὴν πόρτα, ποὺ ἔδειχνε ἡ κυρία καὶ κρατῶντας τὰ πιστόλια στὸ χέρι ἄρχισε μπῆκαν μέσα. Ἐκεῖ σὲ μιὰ πολυθρόνα βρισκόταν καθισμένος ἕνας σαραντάρης, μὲ τὰ μαλλιὰ του ἀνακατεμένα, μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια καὶ πλάϊ του φαινόταν ἕνα πιστόλι.

—'Ἐσὺ ἔκανες τὸ ἔγκλημα; τὸν ρώτησε ἕνας ἀπ' τὰ λαγωνικά.

—'Εγώ! εἶπε ὁ ἄνθρωπος.

— Γιατί; ρώτησε ἄλλος.

— Γιατὶ δὲ μποροῦσα ν' ἀνθέξω ἄλλο.

— Ποῦ εἶναι τὸ θῦμα;

— Μέσα ἐκεῖ εἶναι!

Καὶ καθὼς ἔβειξε τὴν δεξιὰ πόρτα, ἀκούστηκαν νέοι θρῆνοι, λυγμοὶ καὶ κφπετοὶ τῆς κυρίας:

— Τὸ σκότωσε! τὸ σκότωσε! τὸ σκότωσε! Μοῦ τὄλεγε καὶ δὲν τὸ πίστευα, ἀλλὰ τὸ ἔκανε στὸ τέλος ὁ κακοῦργος!...

"Ενας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ὅλοι μαζὶ εἶδαν ἀπορημένοι ἕνα σκυλὶ ποὺ εἶχε ἁρπάξει μιὰ σαφάρα κι' ἀναπαυόταν τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου ἐπάνω στὸ χαλί.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ θῦμα; ρώτησε ἕνας ἀστυνομικός.

— Αὐτό! εἶπε ὁ κακοῦργος.

— Γιατί τὸ σκότωσες;

— Γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Τοῦ τὸ χρωστοῦσα.

Κανένας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ εἶχαν φτάσει στὸ σπίτι γιὰ νὰ πιάσουν τὸν κακοῦργο, δὲν ἔτυχε ποτὲ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τέτοιο ἔγκλημα. Γι' αὐτὸ κι' ὅλοι βρέθηκαν σὲ ἀμηχανία. Ὅμως ἡ κατοχὴ ὅπλου καὶ ὁ πυροβολισμὸς τοὺς ἐπέβαλλαν νὰ πιάσουνε τὸν ἔνοχο κι' ἔτσι τὸν πῆραν καὶ τὸν βάλαν στὸ αὐτοκίνητο, ἐνῶ ἡ γυναῖκα φώναζε ἀπὸ πίσω νὰ τὸν κρεμάσουν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος κι' ἡ γειτονιὰ ξύπνησε καὶ σηκώθηκε στὸ («—Ὅταν καθόμουν μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου, ἔδειχνε τὰ δόντια του, γυαλίζοντας...»)

πόδι ἀπ' τὴ φασαρία.

Νὰ τώρα ὁ κακοῦργος μπροστὰ στὸν κ. Διοικητὴ τοῦ τμήματος. Εἶναι χλωμός, ξενυχτισμένος.

— Σκότωσες ἕνα σκύλο; τὸν ρωτᾶ ἐκεῖνος.

— Ναί, ἀπαντᾶ ὁ ἐγκληματίας.

— Ποῦ βρῆκες τὸ ὅπλο;

— Τὸ ἀγόρασα.

— Δὲν ξέρεις ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ κατοχὴ τῶν ὅπλων;

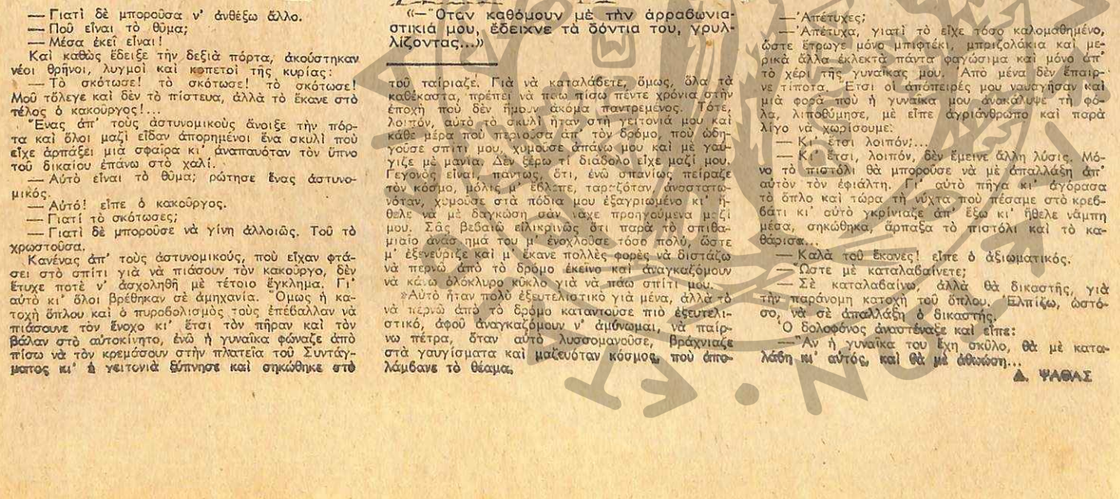
— Τὸ ξέρω.

— Τότε γιατί ἀγόρασες τὸ ὅπλο καὶ τὸ κατέχεις παρανόμως;

— Γιὰ νὰ σκοτώσω τὸ σκύλο.

— Καὶ γιατί ἤθελες νὰ σκοτώσης τὸν σκύλο; Ὁ κακοῦργος ἀναστέναξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του κι' ἄρχισε νὰ λέη τὴν ἱστορία:

— Τὸ σκυλὶ αὐτό, κ. Διοικητά, ἔπαιζε ἕνα φοβερὸ ρόλο στὴ ζωή μου. Κακὸ ψόφο εἶχε, ἀλλὰ

τοῦ ταίριαζε. Γιὰ νὰ καταλάβετε, ὅμως, ὅλα τὰ καθέκαστα, πρέπει νὰ πεῶ πίσω πέντε χρόνια στὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ἤμουν ἀκόμα παντρεμένος. Τότε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ σκυλὶ ἦταν στὴ γειτονιά μου καὶ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσα ἀπ' τὸν δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι μου, χυμοῦσε ἀπάνω μου καὶ μὲ γαύγιζε μὲ μανία. Δὲν ξέρω τί διαβολο εἶχε μαζί μου. Γεγονὸς εἶναι, πάντως, ὅτι, ἐνῶ σπανίως πείραζε τὸν κόσμο, μόλις μ' ἔβλεπε, ταρτζτόταν, ἀναστατωνόταν, χυμοῦσε στὰ πόδια μου ἐξαγριωμένο κι' ἤθελε νὰ μὲ δαγκώση σὰν ἤμαστε προηγούμενα μεζὶ μου. Σᾶς βεβαιῶ εἰλικρινῶς ὅτι παρὰ τὸ σπιθαμιαῖο ἀνάστημά του μ' ἐνοχλοῦσε τόσο πολύ, ὥστε μ' ἐξευτρίτε καὶ μ' ἔκανε πολλὲς φορὲς νὰ διστάζω νὰ περνῶ ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκεῖνο καὶ ἀναγκαζόμουν νὰ κάνω ὁλόκληρο κύκλο γιὰ νὰ πάω σπίτι μου.

Αὐτὸ ἦταν πολὺ ἐξευτελιστικὸ γιὰ μένα, ἀλλὰ τὸ νὰ περνῶ ἀπὸ τὸ δρόμο καταντοῦσε πιὸ ἐξευτελιστικό, ἀφοῦ ἀναγκαζόμουν ν' ἀμύνωμαι, νὰ παίρνω πέτρα, ὅταν αὐτὸ λυσσομανοῦσε, βράχνιαζε στὰ γαυγίσματα καὶ μαζευόταν κόσμος, ποὺ ἀπολάμβανε τὸ θέαμα.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ δολοφόνος ἔκανε μιὰ διακοπή.

— Λοιπόν, συνέχισε ὁ κακοῦργος, μιὰ μέρα, ποὺ σὲ μιὰ τέτοια μάχη μας κατάφερε νὰ μοῦ σκίση τὸ παντελόνι, βγῆκε ἡ κυρά του, ποὺ ἦταν μιὰ νέα κοπέλλα μοῦ ζήτησε χίλιες φορὲς συγγνώμην, μάλλωσε τὸ σκυλί της καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ περάσω μέσα γιὰ νὰ ράψη τὸ παντελόνι. Ἔτσι ἀπ' τὸ καταραμένο αὐτὸ σκυλί, γνώρισα τὴν κυρά του.

— Καὶ ὕστερα;..

— Τὴν ἐρωτεύτηκα.

— Καὶ ὕστερα;

— Τὴν παντρεύτηκα.

—Ὦ! ἔκανε εὔθυμα ὁ ἀξιωματικός, ὥστε ἔπαιξε ρόλο στὴ ζωή σας τὸ μακαρίτικ

Ἡ Μπεγκούμ, ποὺ κινδυνεύει σήμερα νὰ χάση τὸν τίτλο της καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ γηραιοῦ Ἀγᾶ Χάν

ΘΑ ΧΩΡΙΣΗ ΤΗ ΜΠΕΓΚΟΥΜ ὁ Ἀγᾶ Χάν;

Ἡ ξανθὴ Ρούθ "Οσμπαρ, ἡ ἰδιαίτερη γραμματεύς του, ἐπιδιώκει νὰ καταλάβη τὴν θέσι της

Μιὰ φήμη, ποὺ φαίνεται ἀπίστευτη καὶ ποὺ ὅμως οἱ «καλῶς πληροφορημένοι» κύκλοι τοῦ διεθνοῦς κουτσομπολιοῦ ἐπιμένουν νὰ τὴν παρουσιάζουν ὡς ἀληθινή, κυκλοφορεῖ τὸν τελευταῖο καιρό, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, στὴν Ριβιέρα: Ἡ φήμη πὼς ὁ ὀγδοντάρης Ἀγᾶ Χάν, ποὺ τὸ ἕνα του πόδι βρίσκεται κιόλας στὸν τάφο, ἔχει καταλήξει στὴν ἀπόφασι νὰ διαζευχθῆ τὴν Μπεγκούμ, γιὰ χάρι μιᾶς ξανθῆς καλλονῆς, νεώτερης κατά..., μισὸν αἰῶνα περίπου ἀπὸ ἐκείνον!

Ἡ ξανθὴ αὐτὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία μπῆκε ξαφνικὰ στὴ ζωὴ ἑνὸς ζευγαριοῦ, ποὺ τὸ θεωροῦσαν ὅλοι ὡς τώρα σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἁρμονικὰ καὶ πιὸ εὐτυχισμένα τοῦ κόσμου, εἶνε ἡ Ρούθ "Οσμπαρ, ἡ Γαλλοαμερικανίδα γραμματεύς τοῦ Ἀγᾶ Χάν.

Χωρὶς νὰ ἔχη τὴν πραγματικὰ «βασιλικὴ» χάρι καὶ τὴν ἀβρὴ γοητεία τῆς Μπεγκούμ, ἡ Ρούθ "Οσμπαρ δὲν παύει νὰ εἶναι μιὰ γυναῖκα, ποὺ συγκεντρώνει ἐξαιρετικὰ προσόντα. Νέα—μόλις ἔχει κλείσει τὰ 29 — μὲ θαυμάσιο ψηλόλιγνο σῶμα, ποὺ τὸ κολακεύει ἀκόμη περισσότερο τὸ κομψότατο πάντα ντύσιμό της, συνδυάζει, μὲ μιὰ θελκτικὴ ἐζωτερικὴ ἐμφάνισι, μιὰ ἀξιόλογη μόρφωσι, ποὺ τὴν κάνει ἀναντικατάστατη στὸ ρόλο τῆς γραμματέως τοῦ «θεοῦ» τῶν Ἰσμαηλιτῶν.

Κόρη Γαλλίδας μητέρας καὶ Βραζιλιανοῦ πατέρα, ἔχει γεννηθῆ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἔχει πάρει τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα. Γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, ἐργάστηκε ὡς ὑπάλληλος σὲ διάφορες ἀμερικανικὲς πρεσβεῖες στὴν Εὐρώπη καὶ ἡ θητεία της αὐτὴ κοντὰ στοὺς διπλωματικοὺς κύκλους τὴν ἐμύησε σ' ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς «καλῆς συμπεριφορᾶς» καὶ τὴν βοήθησε στὸ νὰ φέρεται σὰν καθαρόαιμη ἀριστοκράτισσα.

Στὶς ξένες γλῶσσες, ἡ Ρούθ "Οσμπαρ ἔχει μιὰ εὐχέρεια μοναδική—μιλάει ἀμεμπτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ἰταλικά, ἀκόμη καὶ ἱσπανικὰ — καὶ εἶναι ἐπὶ πλέον προικισμένη μὲ μιὰ τεράστια μνήμη. Τὰ χαρίσματά της ἔκαναν τὸν Ἀγᾶ Χὰν νὰ μὴ δίστάση οὔτε στιγμὴ νὰ τὴν διαλέξη γιὰ γραμματέα του, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ὑποψήφιες ποὺ εἶχαν παρουσιασθῆ. Χωρίς, ὡστόσο, καὶ νὰ φαντάζεται, τὴν ὥρα ἐκείνη, πὼς ἔμπαινε στὴν ἐπαυλὶ «Γιακιμοὺρ» μιὰ ἐπικίνδυνη ἀντίζηλος τῆς Μπεγκούμ!

Οἱ κακὲς γλῶσσες τῆς Ριβιέρας εἶχαν ἀρχίσει νὰ ψιθυρίζουν τὰ φαμακερά τους σχόλια γιὰ τὶς «σχέσεις» — ἂν μποροῦμε νὰ τὶς ὀνομάσωμε ἔτσι! — τοῦ γηραιοῦ Ἀγᾶ Χὰν μὲ τὴ γραμματέα του ὅταν ἡ Ρούθ ἄρχισε νὰ ἀντικαθιστᾶ τὴν Μπεγκοὺμ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καθήκοντα, ποὺ ἀνῆκαν ὡς τότε στὴν ἀποκλειστικὴ δικαιοδοσία της: Στὸ νὰ σπρώχνη τὸ καρροτσάκι στοὺς σύντομους περιπάτους τοῦ μισοπαράλυτου πιὰ «θεοῦ».

Ἡ ἐπιρροή, ὅμως, τῆς Γαλλοαμερικανίδας γραμματέως στὸν Ἀγᾶ Χὰν ἔγινε πολὺ μεγαλύτερη, ὅταν ἡ Μπεγκοὺμ ἔκανε τὸ «σφάλμα» νὰ λείψη γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ ἄντρα της, πηγαίνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ παραστῆ στὸν «Αὐτοκρατορικὸ χορό» τοῦ ξενοδοχείου Γουάλντορφ Ἀστόρια.

Στὸν περίφημο αὐτὸ χορὸ ἡ Μπεγκούμ, μολονότι ἦταν ἡ μόνη μὴ μεταμφιεσμένη, ἐπεσκίασε ὅλες τὶς ἄλλες θηλυκὲς προσωπικότητες. Ἡ κλασσικὰ λιτὴ τουαλέττα της—ποὺ ὑπογράμμιζαν, ὅμως, τὴν χάρι της κοσμήματα συνολικῆς ἀξίας 3,5 ἑκατομμυρίων δολλαρίων! — ἔκανε πολὺ γοητευτικώτερη ἐντύπωσι ἀπὸ τὶς ἐπιδεικτικὲς μεταμφιέσεις τῆς Ἔλσας Μάξγουελ σὲ Αἰκατερίνη Β', τῆς Μαρίας Κάλλας σὲ βασίλισσα Νεφερτίτι καὶ τῆς Μάργκαρετ Λάϊτον σὲ αὐτοκράτειρα Εὐγενία τῆς Γαλλίας.

Ἀλλὰ μετὰ τὸν θρίαμβό της ἐκεῖνο στὸ «Γουάλντορφ Ἀστόρια», ὅπου γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη εἶχε προκαλέσει τὸ γενικὸ θαυμασμό, ἡ Μπεγκούμ γυρίζοντας στὴ Ριβιέρα, βρέθηκε σὲ μιὰ ἀλλαγμένη ἀτμόσφαιρα.

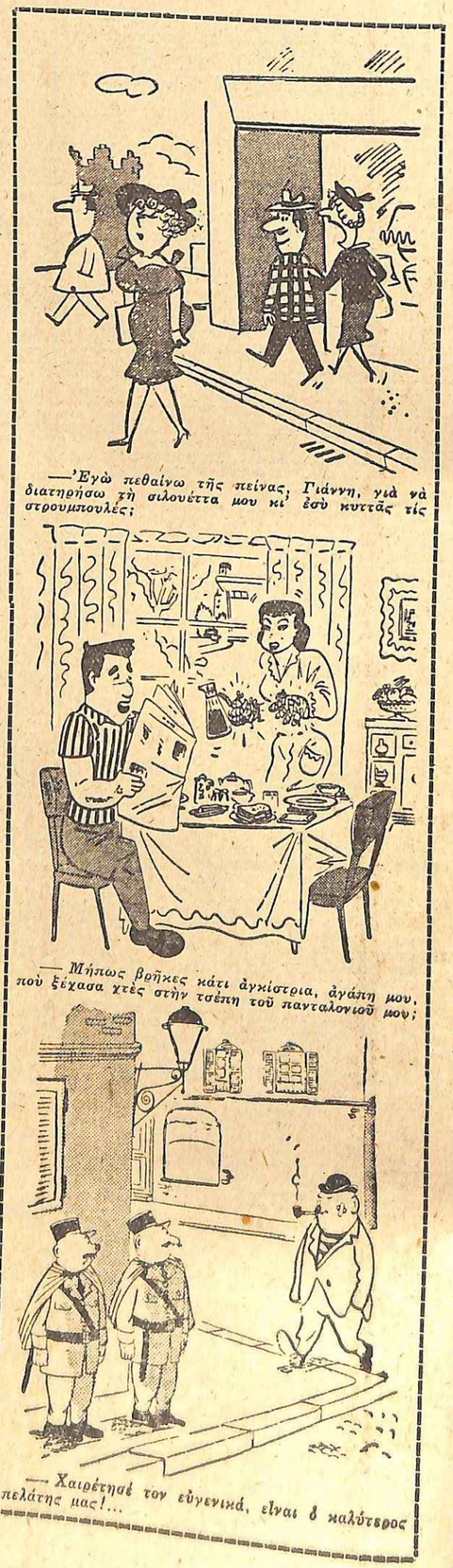
Κατὰ τὸ διάστημα ποὺ αὐτὴ ἔλειπε, ἡ Ρούθ "Οσμπαρ εἶχε ὁδηγήσει τὸν Ἀγᾶ Χὰν στὴν Ἰταλία, τοῦ εἶχε ἐπιδείξει τὶς ἀρχαιολογικές της γνώσεις, τὸν εἶχε παρουσιάσει σὲ διάσημους ἀστρονόμους — γνωρίζοντας τὸ ζωτικὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἀστρονομικὴ ἐπιστήμη καὶ τὰ μυστήρια τοῦ Σύμπαντος — καὶ εἶχε ἐμφανιστῆ μαζί του στὴ Σκάλα τοῦ Μιλάνου, παίζοντας, μπροστὰ στὰ μάτια ἑκατοντάδων ἀνθρώπων, τὸν ρόλο τῆς τρυφερῆς κι' ἀφοσιωμένης ψυχοκόρης!

Ἡ παράστασι ἐκείνη τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου ὅπου ὁ Ἀγᾶ Χὰν ἐμφανίστηκε μὲ τὴν γραμματέα του στὸ πλευρό του, ἦταν τὸ γεγονός, ποὺ ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ στὰ περισσότερα σχόλια. Ὁ Ἀγᾶ Χὰν εἶχε κρατήσει ὁκτὼ θέσεις, ὥστε νὰ μείνουν ἄδεια τὰ τρία καθίσματα ἀριστερὰ καὶ τὰ τρία δεξιὰ ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὴν συνοδό του. «Γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦν οἱ ἄλλοι τί ψιθύριζαν οἱ δυὸ μεταξύ τους!», ἐσπευσαν νὰ ἐξηγήσουν οἱ κοσμικὲς φαρμακόγλωσσες!

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Μπεγκούμ, ἕνας κρυφός, ἀλλὰ ὄχι λιγώτερο ἀδυσώπητος πόλεμος, ἄρχισε, πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ παρέθυρα τῆς βίλλας «Γιακιμοὺρ» ἀνάμεσα στὶς δυὸ γυναῖκες, ποὺ φιλοδοξοῦν, καθεμιὰ γιὰ λογαριασμό της, νὰ εἶναι ἐκείνη, ποὺ θὰ κλείση τὰ μάτια τοῦ Ἀγᾶ Χὰν ὡς ἐπίσημη σύζυγος του. Νὰ προβλέψη κανεὶς πὼς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν θὰ τὸν κερδίση τελικὰ ἡ ξανθὴ Ρούθ — ὅπως ἐπιμένουν νὰ λέν οἱ ἡλικιωμένες κουτσομπόλες τῶν Καννῶν — εἶναι παράτολμο καὶ πρόωρο. Ἄλλωστε, ἡ Μπεγκοὺμ ἔχει στὰ χέρια της ἕνα ὅπλο, ποὺ ἡ σημασία του δὲ θάπρεπε νὰ ὑποτιμηθῆ:

Χωρίζοντας, στὰ ὀγδόντα του χρόνια, ἀπὸ τὴ τρίτη γυναῖκα του ὁ Ἀγᾶ Χάν, γιὰ νὰ παντρευτῆ μιὰ τέταρτη, σκανδαλωδῶς νέα γιὰ τὴν ἡλικία του, θὰ κινδύνευε νὰ ἐκτεθῆ ἀνεπανόρθωτα στὰ μάτια τῶν πιστῶν, πού, ὄχι μόνο τρέφουν γιὰ τὴν σημερινὴ Μπεγκοὺμ τὸν πιὸ βαθὺ θαυμασμό, ἀλλὰ καὶ ἔχουν βαρεθῆ πιὰ ν' ἀκοῦνε γιὰ τὰ ἀλλεπάλληλα διαζύγια τῆς οἰκογενείας τῶν Χάν!

Τὸ πιθανώτερο, λοιπόν, εἶναι πὼς ὁ Ἀγᾶ — ἔχοντας ἄλλωστε, πικρότατη πεῖρα ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι, ποὺ προκάλεσαν τὰ ἐρωτικὰ παραστρατήματα τοῦ γιοῦ του Ἄλῆ — θὰ θελήση νὰ ἀκούση τὴν «φωνὴ τῆς συνέσεως» καὶ νὰ θυσιάση ἕνα «αἰσθημα», μοιρολα καταδικασμένο, στὸ κάτω κάτω, νὰ μείνη... πλατωνικό!

—Ἐγὼ πεθαίνω τῆς πείνας, Γιάννη, γιὰ νὰ διατηρήσω τὴ σιλουέττα μου κι' ἐσὺ κυττᾶς τὶς στρουμπουλές;

—Μήπως βρῆκες κάτι ἀγκίστρια, ἀγάπη μου, ποὺ ξέχασα χτὲς στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ μου;

—Χαιρέτησέ τον εὐγενικά, εἶναι ὁ καλύτερος πελάτης μας!...

ΤΟΠΟΘΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΙΚΙΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μὲ ὀνόματα ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς σκλαβιᾶς

ΣΤΑ πρῶτα χρόνια, ποὺ ἡ Ἀθήνα ἔγινε πρωτεύουσα, καταδλήθηκε κάποια προσπάθεια, ἰδίως ἀπὸ τοὺς Βαυαροὺς, ποὺ εἶχαν συνοδεύσει τὸν "Οθωνα, νὰ διατηρηθοῦν τὰ παλαιότερα ὀνόματα, ποὺ εἶχαν οἱ συνοικίες καὶ οἱ δρόμοι τὴν ἐποχὴ τῆς σκλαβιᾶς. "Ηθελαν νὰ συνδέσουν τὴν καινούργια πόλι μὲ τὴν παληὰ καὶ νὰ κρατήσουν τὴν ἱστορικὴ καὶ πολεοδομικὴ παράδοσι.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως τὰ ὀνόματα τῶν περισσοτέρων «μαχαλάδων» τῆς Παληᾶς Ἀθήνας παραμερίστηκαν ἀπὸ νέα τοπωνυμικά. Κι' ἂν ρωτήσετε τοὺς σύγχρονους Ἀθηναίους ποὺ βρίσκόταν ἡ Γερλάδα, τὸ Ἀλίκοκκο, τὸ Ροδακιό, τὸ Τσαρσί, τὸ Βρυσάκι — ποὺ ἦταν ἄλλοτε μεγάλες καὶ σπουδαῖες συνοικίες τῆς Ἀθήνας — θὰ σᾶς κυττάξουν ἀσφαλῶς, μ' ἀπορία. Καὶ μόνο ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἱστορία τῆς Ἀθήνας θὰ γνωρίζουν, ἴσως, πὼς ἡ Γερλάδα ἦταν ἡ συνοικία στοὺς πρόποδες τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου τώρα τ' Ἀναφιώτικα καὶ τὸ Ριζόκαστρο. Τὸ Ἀλίκοκκο ἔπιανε τὴν περιοχὴ τῆς σημερινῆς Πλάκας. Τὸ Ροδακιὸ ἐκτεινόταν γύρω ἀπὸ τὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Βουλῆς καὶ Ἑρμοῦ καὶ ἦταν φημισμένο γιὰ τὰ ὡραῖα κορίτσια του. Ἡ λαϊκὴ μούσα ἔχει ἐξυμνήσει, σὲ δίστιχα καὶ τραγούδια, τὶς πεντάμορφες Ροδακιώτισσες.

Τὸ Τσαρσὶ — ὅπου ἦταν καὶ τὸ περίφημο παζάρι τῆς Ἀθήνας — ἔπιανε τὴν περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι καὶ τὴν ὁδὸ Πανδρόσου. Καὶ τὸ Βρυσάκι — περιώνυμο γιὰ τὸ σατυρικὸ πνεῦμα τῶν κατοίκων του, — ἐκάλυπτε τὴν περιοχὴ τῶν σημερινῶν Ἀέρηδων καὶ ἦταν ἡ πιὸ σημαντικὴ συνοικία τῆς Ἀθήνας στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος.

Εὐτυχῶς, ποὺ ἀπὸ τὸ Βρυσάκι διατηρήθηκε «εἰς ἀνάμνησιν» ἡ σημερινὴ ὁδὸς Βρυσακιοῦ, ποὺ οἱ «λογιώτατοι» τὴν εἶχαν φτιάξει ἀρχικὰ «ὁδὸς Εὐρυσακείου»!

Ὑπῆρχαν ἀκόμα καὶ πολλὰ ἄλλα τοπωνυμικὰ τῆς Παληᾶς Ἀθήνας, ποὺ χάθηκαν ἀπὸ τὴ μνήμη τῶν σύγχρονων κατοίκων της. Κι' αὐτῆς τῆς γραφικῆς συνοικίας τῆς Βλασαροῦς — ποὺ τὴν ἐξαφάνισαν τελευταῖα οἱ ἀνασκαφὲς τῆς Ἀγορᾶς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν — σὲ μερικὰ χρόνια κανένας δὲ θὰ θυμᾶται οὔτε τὸ ὄνομα.

Ὡστόσο διατηροῦνται ἀκόμα μερικὰ τοπωνυμικὰ τῆς Παληᾶς Ἀθήνας, ποὺ ἔχουν δώσει τὰ ὀνόματα σὲ περιοχὲς καὶ συνοικίες τῆς σύγχρονης πόλεως. Κι' ἂς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν «κοιτίδα» τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, τὴν Πλάκα.

Τὸ ὄνομα τὸ συναντοῦμε καὶ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς. Μόνο ποὺ δὲ λεγόταν μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἡ σημερινὴ ἐκτεταμένη συνοικία τῆς Πλάκας, ἀλλὰ ἕνα μικρὸ κομμάτι γύρω ἀπὸ τὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους.

Πολλὲς ἐκδοχὲς ὑπάρχουν γιὰ τὴν ὀνομασία τῆς Πλάκας.

"Αλλοι τὴν ἀποδίδουν στοὺς Ἀλβανούς, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ τὸ ΙΖ' αἰῶνα στὴν ἐγκαταλελειμμένη καὶ ἔρημη, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, περιοχὴ τῆς καὶ ἔδωκαν τὸ ὄνομα τῆς παληᾶς (πόλεως), ποὺ ἀρβανίτικα λέγεται πλάκα.

Ὁ Ἱστορικὸς τῆς Παληᾶς Ἀθήνας Δημ. Καμπούρογλου ἀποδίδει τὸ ὄνομα σὲ μιὰ «λευκοτάτη καὶ μεγάλων διαστάσεων» μαρμάρινη πλάκα, ποὺ βρισκόταν στὴν περιοχή. "Ισως νὰ βρισκόταν ἐκεῖ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς καὶ τὸ βιβλίο μεταγραφῶν — ἡ πλάκα ὅπως τὸ ἔλεγαν τότε — ποὺ ἀφῆκε καὶ τὴν τοπωνυμία.

"Ασχετα ὅμως μὲ τὸν ἀρχικὸ ἀνάδοχο, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος τὸ ὄνομα τῆς Πλάκας ἁπλώθηκε κι' ἐκάλυψε ὁλόκληρη τὴν παλαιότερη συνοικία τοῦ Ἀλίκοκκου.

Ἀπὸ τὶς περιοχὲς ποὺ γειτονεύουν μὲ τὴν Πλάκα, τ' Ἀναφιώτικα, ὀφείλουν τὴν τοπωνυμία τους σὲ μαστόρους, ποὺ εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴν Ἀνάφη γιὰ τὴν οἰκοδόμησι τῆς Ἀθήνας κι' ἐγκαταστάθηκαν αὐθαίρετα στὴν πλαγιὰ ἐκείνη τῆς Ἀκροπόλεως τὰ τελευταῖα ὀθωνικὰ χρόνια.

Παληὰ εἶναι ἡ τοπωνυμία τῶν Ἀέρηδων. Τὸ ὄνομα τὸ συναντοῦμε καὶ στὰ Βυζαντινὰ χρόνια γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Ἀνδρονίκου Κυρρηστου (ναὸς τοῦ Αἰόλου) ἀπὸ τὰ ἀνάγλυφα τῶν ὀκτὼ ἀνέμων, ποὺ κοσμοῦν τὴ ζωηφόρο του.

Τὸ Μοναστηράκι χρωστάει τὸ ὄνομά του στὸ μεγάλο μοναστήρι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ποὺ ἦταν ἐκεῖ ὅπου ἐκτείνεται σήμερα ἡ πλατεία του.

Καὶ εἶναι περίεργο πὼς ἀπὸ «Μεγάλο Μοναστήρι», ποὺ λεγόταν στὰ ὀθωνικὰ χρόνια, ξέπεσε κατόπι σὲ... Μοναστηράκι.

"Ας μὴ νομίσουν οἱ ἀναγνῶστες μας ὅτι ἡ συνοικία τοῦ Ψυρῆ ἐπῆρε τὴν ὀνομασία της ἀπὸ τὰ γνωστὰ ζωῦφια.

Εἶναι μιὰ παλαιοτάτη συνοικία τῆς Ἀθήνας, ποὺ τ' ὄνομά της ὁ ἀρχαιότερο ὄνομα τῆς νήσου τῶν Ψαρῶν ἦταν Ψύρα καὶ Ψυρί καὶ ὁ κάτοικός της, ὁ ἀνάδοχος δηλαδὴ τῆς σημερινῆς συνοικίας, λεγόταν Ψυρῆς...

Τὸ ὄνομα τῆς Βάθειας βγῆκε ἀπὸ τὸ χαμήλωμα, ποὺ ἔκανε τὸ ἔδαφος στὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ὁ δρόμος τοῦ Μενιδιοῦ συναντοῦσε τὸ ρέμμα τοῦ Κυκλοβόρου.

"Οταν ἡ Ἀθήνα ἄρχισε νὰ ἐπεκτείνεται καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἡ Βάθεια ἔγινε «ἐπὶ τὸ ἀρχαιοπρεπέστερον» Βάθη.

Παληὰ τοπωνυμία εἶναι καὶ τῆς Κολοκυνθοῦς. Καὶ ὀφείλεται σ' ἕνα μεγάλο κτῆμα τῆς ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας τῶν Κολοκύνθα, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὴν οἰκογένεια αὐτὴ ὁ παπᾶ—Δημήτρης Κολοκύνθας ἔχτισε τὸ 1691 καὶ τὴν ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Νεώτερα εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν συνοικιῶν τοῦ Ρουφ καὶ τοῦ Μεταξουργείου.

Ἡ πρώτη χρωστάει τὸ ὄνομά της σ' ἕνα μεγάλο κτῆμα τοῦ πλουσίου Βαυαροῦ Ρουφ, ποὺ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ τὰ πρῶτα ὀθωνικὰ χρόνια κι' ἔφτιαξε ἕναν ὡραῖο πύργο κι' ἕνα πρότυπο ἀγρόκτημα μὲ βουστάσιο.

Ἡ συνοικία τοῦ Μεταξουργείου ὀνομάστηκε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο μετάξης, ποὺ λειτούργησε τὰ τελευταῖα ὀθωνικὰ χρόνια στὸ σπίτι τοῦ Καντακουζηνοῦ, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀξιόλογα ποὺ χτίστηκαν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος.

Μὲ τὶς δύο αὐτὲς συνοικίες γειτονεύει καὶ τὸ Γκαζοχῶρι.

"Ηταν ἕνας συνοικισμὸς ἀπὸ παράγκες καὶ καλυβόσπιτα, ποὺ δημιουργήθηκε γύρω ἀπὸ τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ γκαζιοῦ, πρὶν ἀπὸ ἕναν αἰῶνα.

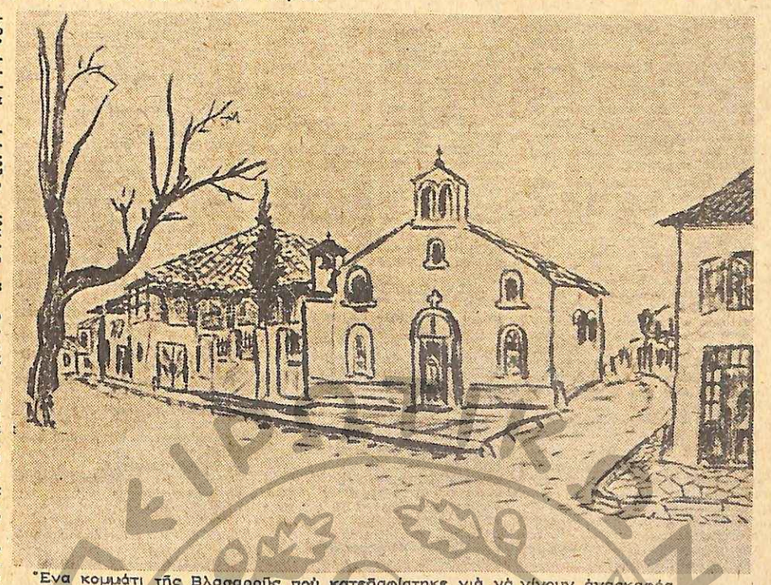
Ἐπὶ χρόνια κατοικοῦσε ἐκεῖ ἡ φτωχολογιὰ τῆς Ἀθήνας καὶ ὁ πληρωνόμενος ἔρως.

Παλαιότατα εἶναι καὶ τὰ Σεπόλια.

Τὸ ὄνομα ὀφείλεται σὲ παραφθορὰ τοῦ Βυζαντινοῦ χαρακτηρισμοῦ «Σωπόλια», ποὺ λεγόταν γιὰ τὰ κτήματα, ποὺ ἦταν πρὸς τὴν πόλι (τὰ ἐσωπόλια). Τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς ὑπῆρχαν ἐκεῖ ὡραῖα περιβόλια καὶ ἡ περιοχὴ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὶς δροσερώτερες τῆς Ἀθήνας. Οἱ περιηγητὲς τὴν ἀναφέρουν καὶ ὡς Σιπόλια.

"Αν ἀπὸ τὰ «κατάφυτα καὶ δροσερώτατα Σιπόλια» ἀνεβαίναμε, τὰ πρῶτα ὀθωνικὰ χρόνια, πρὸς τὴ σημερινὴ πλατεία τῆς Ὁμονοίας, θὰ βρίσκαμε σὲ μιὰ μεγάλη πευκόφυτη περιοχὴ τὸ καφενεῖο τοῦ Χάφτα, ποὺ ἀφῆκε τ' ὄνομά του στὰ σημερινὰ Χαφτεῖα — καὶ ὄχι Χαυτεῖα, ὅπως γράφονται λανθασμένα.

Μπροστὰ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ καφενεῖο ἐκεῖνο περνοῦσε ὁ δρόμος γιὰ τὰ Πατήσια.

Ἕνα κομμάτι τῆς Βλασαροῦς ποὺ κατεδαφίστηκε γιὰ νὰ γίνουν ἀνασκαφές.
(Σχέδιο Κ. Χέλμη)

Τὴν τοπωνυμία Πατήσια τὴ βρίσκουμε ἀπὸ πολὺ παληὰ χρόνια. Ἀλλὰ δὲ λεγόταν τότε ἔτσι ὅλη ἡ σημερινὴ ἐκτεταμένη περιοχή, παρὰ μόνο τὸ κομμάτι ποὺ βρίσκεται μεταξὺ Ἁγίας Ζώνης καὶ τῆς πλατείας Ἀμερικῆς ἡ πλατείας Ἀγάμων, ὅπως εἶναι γνωστότερη ἀπὸ τὰ ζευγαράκια τῶν νέων ποὺ καταφεύγαν στὴ ρωμαντικὴ ἐκείνη περιοχή, πρωτοῦ νὰ μεταδληθῆ σὲ συνοικία πυκνοκατοικημένη.

Γιὰ τὸ ὄνομα Πατήσια οἱ γνῶμες διχάζονται.

"Αλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι ὀφείλεται στὸν «Πατισάχ», ἀπὸ τὸ Μωάμεθ τὸν Κατακτητή, ποὺ ὅταν ἦλθε στὴν Ἀθήνα, ἔστησε ἐκεῖ τὴ σκηνή του, καὶ ἄλλοι στὸ κτῆμα τοῦ Ὀθωμανοῦ Πατῆ-Ἀγᾶ ἢ τοῦ χριστιανοῦ Γκαγκαρέου Πατήσα ἡ Πατήσια.

Γιὰ τὰ ὀνόματα τῶν περιοχῶν, ποὺ εἶναι μετὰ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Πατησίων, τοὺς Ποδαράδες καὶ τὸν Ποδονίφτη ὑπάρχουν θετικώτερες πληροφορίες.

Στὴν πρώτη εἶχε τὰ κτήματά της, ἀπὸ τὰ Βυζαντινὰ χρόνια, ἡ μεγάλη οἰκογένεια τῶν Πλατυπόδων, στὴν ὁποία ἀνῆκε καὶ ἡ "Ωμορφη Ἐκκλησιά.

Οἱ Πλατύποδες αὐτοὶ ἔγιναν ἀργότερα στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ «Ποδαράδες».

Ἀπὸ τὸν Ποδονίφτη περνοῦσε ἡ δημόνυμη ρεματιά, ποὺ εἶχε τόσο λίγο νερό, ὥστε μόνο τὰ πόδια του μποροῦσε νὰ «νίψη» κανείς.

Στὸ τέρμα Πατησίων βρίσκεται καὶ ἡ Ἀλυσίδα.

Τὸ ὄνομά της ἔμεινε ἀπὸ τὴν ἁλυσίδα ποὺ ἔβαζαν γιὰ νὰ φράξουν τὸ δρόμο, ὅταν περνοῦσε ὁ σιδηρόδρομος τῆς Κηφισιᾶς. Ἡ τοπωνυμία αὐτὴ εἶναι πολὺ νεώτερη καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας.

"Αλλ' ὑπάρχουν κι' ἄλλες παλαιότατες τοπωνυμίες στὴν περιοχὴ τῆς Ἀθήνας, ποὺ διατηροῦνται ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς σκλαβιᾶς καὶ ποὺ ὁ χῶρος τοῦ σημειώματος δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὶς μνημονεύσωμε.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ημιωριοδράματα

«... ΚΑΙ ΡΙΖΙΚΟ ΠΕΡΠΑΤΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΤΩΝΗΣ: Τριανταπεντάρης, κομψευόμενος, γιατρὸς χωρὶς πελατεία. ΛΙΖΑ: Σαρανταπεντάρα, κομψευόμενη, ἀσχημομούρα καὶ στρίγγλα. Γυναίκα του. ΠΑΥΛΟΣ: Ἕνας φίλος τοῦ Πέτρου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕνα μπάρ).

ΤΩΝΗΣ (συνεχίζει κουβεντα): Ἔτσι ποὺ λές, τὴν προίκα τὴν πῆρα. Ἀλλὰ ὡρίσταμαι καὶ τὴ Λίζα! Ποῦ τὸ βάζεις, αὐτό;

ΠΑΥΛΟΣ: Ἔ, μὰ Τώνη μου, δὲ μπορεῖ νὰ τὰ θέλη κανεὶς στὴ ζωὴ ὅλα δικά του. Ξαπλάρωσες σ' ἕνα μέγαρο, ἔχεις αὐτοκίνητο, δίνεις δεξιώσεις... ἔ, τί νὰ γίνη; Θὰ ὑποστῆς φυσικὰ καὶ τὴ Λίζα. Μὴ νομίζης. Προικοθήρας εἶν' ἐπάγγελμα.

ΤΩΝΗΣ: Νὰ εἶχα τοὐλάχιστον κάποια... ἐξώγαμη ψυχαγωγία.

ΠΑΥΛΟΣ: Καὶ γιατὶ δὲν ἔχεις; Ποιός σ' ἐμποδίζει;

ΤΩΝΗΣ: Αὐτή! Μὲ ζηλεύει ἀφόρητα. Σὰν τίγρις κάνει ὅταν μὲ δῆ ἁπλῶς, ὄχι γὰ φλερτάρω, ἀλλὰ νὰ χαμογελάσω σὲ μιὰ γυναῖκα ἀπὸ στοιχειώδη κοσμικὴ ἀβρότητα.

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά, καὶ ποῦ θὰ τὸ μάθῃ; Μήπως ἐσὺ θὰ πάρης τὴ φιλενάδα σου νὰ πᾶς νὰ ἐγκαταστασθῆς στοῦ «Φλόκα»;

ΤΩΝΗΣ: Α, δὲν τὴν ξέρεις καλά. Ὅπου δέ μπορεῖ νὰ μοῦ κολλήση μαζί, παίρνει τὸ τηλέφωνο: «Μοῦ δίνετε σᾶς παρακαλῶ τὸν ἄντρα μου;»

ΠΑΥΛΟΣ: Ἔχεις βλέπεις καὶ μιὰ εἰδικότητα περίεργη! Εἶσαι δόντογιατρός. Δὲ μπορεῖς νὰ πῆς πῆγα σὲ πελάτη.

ΤΩΝΗΣ: Θὰ τηλεφωνοῦσε!

ΠΑΥΛΟΣ: Μὰ θὰ φροντίζαμε... νὰ μὴν ἔχη τηλέφωνο ὁ «πελάτης»!...

ΤΩΝΗΣ: Μήπως μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἔτυχε... κάποια ἐξαιρετικὴ περίπτωσι;

ΠΑΥΛΟΣ: Ὄχι, ὄχι, στάσου. Τὸ βρῆκα. Θὰ γίνης ἐσὺ πελάτης.

ΤΩΝΗΣ: Δηλαδή;

ΠΑΥΛΟΣ: Θὰ συνεννοηθῆς μ' ἕνα φίλο μας γιατρό... νὰ... τὸν Ἀριστείδη τὸ Μπελλόπουλο, τὸ λαρυγγολόγο.

ΤΩΝΗΣ: Ἔ, καί;

ΠΑΥΛΟΣ: Ἔ, τί «ἔ, καί» μωρὲ Τώνη; Ἀποβλακώθηκες; Θὰ τοῦ πῆς νὰ λέη ὅτι σοῦ κάνει μιὰ θεραπεία στ' αὐτί. Ὅταν τηλεφωνῆ ἡ γυναίκα σου, θὰ τῆς ἀπαντάη μόλις ἔφυγε. Δὲ θὰ κάνης κι' ἐσὺ ἑκατὸ χρόνια. Νά, τώρα ποὺ εἴμαστε μαζί, θὰ ὑποπτευτῆ πὼς τῆς κάνεις ἀπιστία;

ΤΩΝΗΣ: Ὄχι, γιατὶ τῆς ἔχω πῆ, ὅτι θὰ εἴμαστε στὰ μπὰρ καὶ νὰ περάση νὰ μὲ πάρη. Πάντως... στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ τηλεφωνήσω τοῦ Ἀριστείδη τοῦ Μπελλόπουλου. Ἔχεις δίκηο. Τὸ σχέδιο δὲν εἶν' ἄσχημο.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ σπίτι τοῦ Τώνη).

ΤΩΝΗΣ (στὸ τραπέζι. Προσποιεῖται τὸν ἀνόρεχτο): Γι' αὐτό, βλέπεις, παθαίνω ἰλίγγους καὶ ζαλάδες...

ΛΙΖΑ: Δηλαδή, τί ἀκριβῶς εἶπε ὁ κ. Μπελλόπουλος;

ΤΩΝΗΣ: Εἶναι μιὰ ὠτίτις, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐξελιχτῆ ταχύτατα σὲ μαστοειδίτιδα καὶ τότε θὰ χρειαστῆ ἐγχείρησι. Καὶ σοβαρώτατη. Ἀλλὰ θὰ μὲ ὑποβάλη τώρα σὲ μιὰ εἰδικὴ θεραπεία μερικὲς ἡμέρες κι' ἐλπίζει νὰ τὴν ἀποφύγουμε. Τώρα. στὶς πέντε θὰ πάω ν' ἀρχίσω.

ΛΙΖΑ: Θάρθῶ κι' ἐγώ.

ΤΩΝΗΣ: Ἔ, ὄχι ἀγάπη μου. Δὲν εἶμαι κανένα μωρό.

ΛΙΖΑ: Τότε θὰ τηλεφωνήσω.

ΤΩΝΗΣ: Ναί, τηλεφώνησε νὰ μάθης κι' ἀπ' τὸ γιατρὸ τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Ἂν καὶ νομίζω πὼς μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τηλεφωνικῶς).

ΤΩΝΗΣ: Νὰ χτυπήσω ξύλο, μιὰ χαρὰ πάει. Τηλεφώνησε κι' ὁ Ἀριστείδης τῆς λέει «ἔχει φάρμακο τώρα στ' αὐτί ἀλλὰ σὲ λίγα λεπτὰ θὰ τοῦ πῶ νὰ σᾶς πάρη». Τοῦ τηλεφωνῶ ἐγώ, μοῦ τὸ λέει, τὴν παίρνω καὶ τῆς λέω «πόνεσα λιγάκι ἀγάπη μου».

ΠΑΥΛΟΣ: Ἔ, τί «ἔ, καί» μωρὲ Τώνη; Ἀποβλακώθηκες; Μὴ λὲς βλακεῖες! Μὲ τὸ φάρμακο πόνεσες;

ΤΩΝΗΣ: Ὄχι ἀδερφέ! Ὑποτίθεται πὼς πρὶν ἀπὸ τὸ φάρμακο μοῦ κάνει μικροεπεμβάσεις. Στάσου μιὰ στιγμὴ... μὴ ξεχάσω νὰ βάλω μπαμπάκι στ' αὐτί μου.

ΠΑΥΛΟΣ: Μιὰ μέρα νὰ δεθῆς ὁλόκληρος. Νὰ βάλης ἐπίδεσμο σ' ὅλο τὸ κεφάλι. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ θέλης ν' ἀρχήσης περισσότερο.

ΤΩΝΗΣ: Ναί, ναί! Σωστὸ κι' αὐτό! Ὡραῖα Ἰδέα! Μπράβο Παῦλο!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετὰ δέκα μέρες. Τηλεφωνικῶς).

ΤΩΝΗΣ: Ξέρεις γιατὶ σὲ πῆρα; Γιατὶ λείπω τέσσερες ὧρες ὁλόκληρες ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τηλεφωνῶ στὸν Ἀριστείδη — δὲν τοῦ τηλεφώνησα ὁ βλάκας τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας — καὶ τὸ σπίτι του δὲν ἀπαντάει.

ΠΑΥΛΟΣ: Ἔ, καὶ τί φοβᾶσαι;

ΤΩΝΗΣ: Τί νὰ τῆς ἔχη πῆ ἄραγε;

ΠΑΥΛΟΣ: Τί μπορεῖ νὰ τῆς ἔχη πῆ; «Ὅτι μόλις ἔφυγες. Ἀλλὰ στὸ δρόμο σ' ἔπιασε πόνος καὶ μπῆκες σ' ἕνα μαγαζὶ νὰ πάρης κάτι, μιὰ ἀσπιρίντ. Πετάξου καὶ σ' ἕνα φαρμακεῖο νὰ πάρης μερικὰ φάρμακα γιὰ τ' αὐτιά.

ΤΩΝΗΣ: Μήπως εἶναι ἡ μέρα νὰ δέκω τὸ κεφάλι μου;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναί. Δὲν εἶναι κακὴ Ἰδέα.

ΤΩΝΗΣ: Δική σου εἶναι.

ΠΑΥΛΟΣ: Μὰ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι κακή. Ἄντε, ὡρδουάρ. Μὴν ἀργῆς περισσότερο. Καλὴ τύχη.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ σπίτι).

ΤΩΝΗΣ (Μπαίνει μὲ τοὺς ἐπιδέσμους στὸ κεφάλι καὶ μ' ἕνα πακέττο φάρμακα. Μυρίζει ὁλόκληρος αἰθέρα, μὲ τὸν ὁποῖο ἔχει τρίψει τὰ μούτρα καὶ τὰ χέρια του): Ἀαααχ! Σήμερα ὑπέφερα ἀρκετά... Νὰ καθήσω, ἀγάπη μου...

ΛΙΖΑ: Ἔλα νὰ μοῦ τὰ πῆς.

ΤΩΝΗΣ (Λιγοψυχισμένα): Ἕνα καφέ, παρακαλῶ νὰ μοῦ κάνουν.

ΛΙΖΑ: Τώρα θὰ παραγγείλω. Ἀνυπομονῶ νὰ μάθω.

ΤΩΝΗΣ (κάνοντας γκριμάτσες πόνου): Μοῦκανε τὴν πρώτη σοβαρὴ ἐπέμβασι.

ΛΙΖΑ: Ἄ, ἔτσι; Πόνεσες πολύ;

ΤΩΝΗΣ: Πόνεσα. Κακά εἶν' τὰ ψέμματα. Ἀλλὰ ὁ Ἀριστείδης εἶναι περίφημος γιατρός.

ΛΙΖΑ: Καλός, ἔ;

ΤΩΝΗΣ: Ἄριστος! Δεξιοτέχνης!

ΛΙΖΑ: Κρῖμα.

ΤΩΝΗΣ: Γιατὶ κρῖμα;

ΛΙΖΑ: Μεγάλη ἀπώλεια γιὰ τὴν Ἐπιστήμη.

ΤΩΝΗΣ: Τί ἐννοεῖς;

ΛΙΖΑ: Ἐννοῶ, ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ Ἀριστείδης τὰ τίναξε χτὲς τὸ ἀπόγεμα ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδίας! (Ζυγώνει ἄγρια). Πόνεσες ἔ; (Τοῦ τραβάει ἕνα χαστοῦκι). Νά, λοιπὸν γιὰ νὰ πονέσης περισσότερο! Καὶ βγάλε γρήγορα τὸν ἐπίδεσμο νὰ πάρης μερικὰ φάρμακα γιὰ τ' αὐτιά.

ΤΩΝΗΣ: Μήπως εἶναι ἡ μέρα νὰ δέκω τὸ κεφάλι μου;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναί. Δὲν εἶναι κακὴ Ἰδέα.

ΤΩΝΗΣ: Δική σου εἶναι.

ΠΑΥΛΟΣ: Μὰ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι κακή. Ἄντε, ὡρδουάρ. Μὴν ἀργῆς περισσότερο. Καλὴ τύχη.

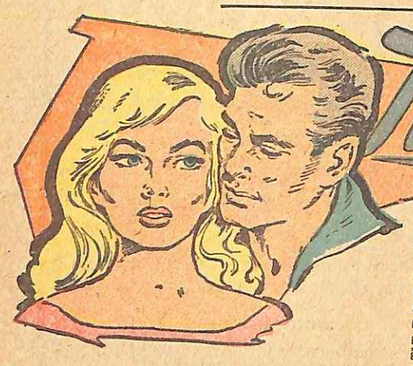
ΣΚΗΝΗ 5η

(Στὸ σπίτι).

ΤΩΝΗΣ (Μπαίνει μὲ τοὺς ἐπιδέσμους στὸ κεφάλι καὶ μ' ἕνα πακέττο φάρμακα. Μυρίζει

Ἑλληνικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἄλκη Αὐγερινοῦ

Πονεμένη ἀγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Φάνης, μὲ τὰ χαρτιὰ ποὺ ἀγόρασε, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἡ Ρένα, ἀνήσυχη, κατέφυγε στὴν ἀστυνομία, ἀναφέροντας τὴν ἐξαφάνισί του καὶ οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν τὴν εἴδησι. Ὅσο γιὰ τὸ Ντόλη, ἡ Ρενα τὸν εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴ ζωή της. Στὸ μεταξὺ ἡ μητέρα τοῦ Φάνη, ἡ Οὐρανία, πέθανε στὴν κλινική. Ἡ Ρένα ἀπὸ τότε ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά, ἀναλαμβάνοντας ὅλες τὶς φροντίδες τοῦ κτήματος. Μιὰ ἡμέρα ὅμως συνάντησε τὸν Ντόλη στὸ σπιτάκι, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὰ ρεμματιὰ καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι θὰ βλεπόντουσαν σπάνια. Μόνο ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα θὰ μποροῦσαν νὰ συναντιῶνται...

Ὅον

Εἶχε κατακοκκινίσει, λέγοντας αὐτὴ τὴν ψευτιά: Ἤθελε νὰ διώξη τὴ μητέρα της καὶ τὴ θεία της ἀπὸ τὸ χτῆμα, γιὰ νἄχη περισσότερη ἐλευθερία ν' ἀνταμώνη τὸ γιατρό.

— Καλὰ τὸ σκέφτηκες, παιδί μου — εἶπε ἡ κυρὰ-Σεβαστή. Θὰ φύγουμε τὸ γλυκορώτερο... Καὶ πάρα πέρα, Βλέπουμε... Τί λὲς ἐσύ, Βασιλική;...

Ἡ Βασιλικὴ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἡ Ρένα τὶς φόρτωσε χαρίσματα καὶ τὶς ξεπροβόδισε ὡς τὸ σταθμὸ τοῦ σιδηρόδρομου τῆς μικρῆς πολιτείας. Τὸ ἀπόγεμα τῆς ἴδιας μέρας, τράβηξε κατὰ τὶς μεγάλες φυτεῖες τῶν καλαμποκιῶν, ὅπου ἔκαμε τὴν ἐπιθεώρησί της, μαζὶ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς γεωπόνους τοῦ χτήματος. Συζήτησαν γιὰ τὰ μέτρα ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρουν γιὰ τοὺς ἀσθούς, ποὺ ρήμαξαν τὶς ρίζες.

— Εἶναι ἡ ἐποχή — τῆς εἶπε ὁ γεωπόνος — τώρα, ποὺ οἱ θηλυκὲς πᾶνε νὰ γεννήσουν... Στὰ λαγούμια ποὺ σκάβουν κάτω ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν καλαμποκιῶν, εἶναι ὑγρασία πολλὴ καὶ δὲν κάνει γιὰ τὰ μικρά τους... Γι' αὐτὸ πᾶνε μέσα στὶς κουφάλες τῶν δέντρων καὶ γεννοῦν... Τὸ ξύλο εἶναι ζεστὸ καὶ τὸ κάνουν ἀκόμα πιὸ ζεστὸ μὲ τὸ ξερὸ νοστάρι καὶ τὸ τσίγκωμα ποὺ στρώνουν... μαθαίνοντας τὸ ἀσφενικό... Θὰ πρέπη νὰ δώσω ὁδηγίες στοὺς ἀνθρώπους μας νὰ κυνηγήσουν τὶς θηλυκὲς μέσα σ' αὐτὲς τὶς κουφάλες τῶν δέντρων καὶ νὰ τὶς ξεβολοθρέψουν μαζὶ μὲ τὰ μικρά τους...

Ἡ Ρένα ἔκανε πὼς γυρίζει κατὰ τὸ σπίτι της μὲ τὸ γεωπόνο. Ὅταν μπαίνανε στὰ πάρκο. τοῦ εἶπε:

— Δὲ σᾶς χρειάζομαι... Ἔχω νὰ δῶ, μιὰ στιγμὴ ἐδῶ. κάτι σχέδια, ποὺ πρόκειται νὰ ἐφαρμόσω γιὰ μιὰ μικρὴ μεταρρύθμισι ποὺ θέλω νὰ κάμω...

Εἶχε ἀρχίσει νὰ γέονη ὁ ἥλιος. Ἦτανε μιὰ δύσι μαγευτική, μὲ τὰ φλογάτα σύγνεφα καὶ τὴν ἄυλη γρυσόσκονη. ποὺ γέμιζε τὸν ἀέρα καὶ σὰν νὰ πασπάλιζε τὰ κλαριὰ τῶν δέντρων καὶ τῶν θάμνων, ποὺκλειναν τὸν ὁρίζοντα. Ἐκεῖ πίσω ἦτανε τὸ σπιτάκι ποὺ ὁ γιατρὸς εἶχε χτίσει στ' ἀμπέλι του, σὰν νὰ εἶχε προβλέψει ὅλη τὴν κατοπινὴ ἐξέλιξι.

Ὅταν ξεπροβόδιζε τὴ μητέρα της καὶ τὴ θεία Βασιλική. περνώντας ἀπὸ τὴ μικρὴ πολιτεία γιὰ τὸ σταθμό, εἶχε βοῆ μιὰ πρόφασι ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' αὐτές, τόχα νὰ πάρη κάτι σ' ἕνα περίπτερο καὶ γιὰ νὰ πάρη κάτι σ' ἕνα περίπτερο καὶ πέρασε ἀπὸ τὰ ἰατρεῖο τοῦ Ντόλη γιὰ νὰ τοῦ πῆ νὰ τὴν περιμένη στὸ σπιτάκι. Καὶ τώρα, μόλις ἄρχισε νὰ μουχρώνη, τραβοῦσε κατὰ κεῖ, μὲ τὴν καοδιὰ γεμάτη μοιρασμένα αἰσθήματα. Ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀπαντήση. Ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήση αὐτὴ τὴ σχέσι. Καὶ ὅμως ὅπως ἀπὸ τὴν ἀρχή. ὅπως πάντα... ἔτσι καὶ τώρα. μιὰ παράξενη δύναμι, κάτι ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὸ βαθύτερο ἑαυτό της, τὴν ἔσπρωχνε σ' αὐτὸ τὸν ἄντρα καὶ στὸ εἶδος τῆς ἀγάπης ποὺ τῆς πρόσφερε...

Ἦταν ἐκεῖ. Καὶ τὴ δέχτηκε μὲ τὴν ὁρμὴ ἑνὸς σίφουνα... Ὅταν ἡ ἐρωτικὴ θεομηνία κατακάθισε, εἶπε στὸ γιατρὸ σχεδὸν αὐστηρά:

— Αὐτὸ δὲ θὰ μπορέση νὰ ἐξακολουθήση γιὰ πολὺν καιρὸ ἐδῶ... Ἔδιωξα τὴ μητέρα μου καὶ τὴ θειὰ Βασιλική... μὲ τὴν ἰδέα νὰ εἶμαι πιὸ ἀσφαλισμένη... πιὸ ἐλεύθερη... ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ διώξω ὅλο τὸν κόσμο... Ἕνα μάτι νὰ μὲ πάρη ἐδῶ... αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ εἶμαι πιὰ αὐτὴ ποὺ θέλω...

— Ἀλλὰ τότε πῶς θὰ βλεπώμαστε; ρώτησε ὁ Ντόλης, μὲ ἀγωνία...

— Δὲν ξέρω... Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ τίποτα... Ἐδῶ μιὰ φορὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ προδοθοῦμε κάποια φορά...

Καὶ αὐτὸ ποὺ φοβότανε ἡ Ρένα. ἔγινε πολὺ πιὸ σύντομα παρ' ὅσο τὸ φανταζότανε κι' ἡ ἴδια... Ἡ Τασία Βάρβα, ποὺ εἶχε μάταια ἐλπίσει,ὅτι μὲ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Φάνη καὶ τὸ θόρυβο ποὺ εἶχε γίνει ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ὅταν ἔκαναν τὶς ἀνακρίσεις, ὁ γιατρὸς θ' ἀναγκαζόταν, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνακατέψουν στὴ σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεσι, νὰ τραβηχτῆ ἀπὸ τὴ Ρένα, ἀποφάσισε νὰ ἐνεργήση πιὸ ἀποφασιστικά. Ὁ Ντόλης ἦταν ὁ μόνος γαμπρός. ποὺ ἀπόμενε γι' αὐτὴν στὴ μικρὴ πολιτεία, ἄξιος γιὰ τὴ θέσι της καὶ τὴν προῖκα της. Καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν χάση.

Κατέβηκε, λοιπόν, ὡς τὴν κατασκοπεία. Ὁ πατέρας της εἶχε στὴν ὑπηρεσία του, φύλακα στὶς ἀποθῆκες του. Ἕνα πρωὶν ἀστυνομικό, τὸ συνταξιοῦχο νωματάρχη Νώτα Καταρραχιᾶ. Ἦτανε πιστός, ἀφοσιωμένος καὶ βολικός. Αὐτὸν ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποιήση. Τὸν φώναξε, τὸν κατήχησε καὶ τὸν χαρτζηλίκωσε. Ἡ ἐντολὴ ἦτανε μιὰ κι' εὔκολη γιὰ ἕνα πρώην ἀστυνομικό: Νὰ παρακολουθῆ τὸ γιατρό, χωρὶς αὐτὸν νὰ τὸν πάρη χαμπάρι. Καὶ νὰ τῆς κάνη χαρτὶ καὶ καλαμάρι τὶς κινήσεις του.

Δὲ πέρασαν εἴκοσι μέρες. ποὺ ὁ Νώτας μπόρεσε νὰ τῆς πάη ξάστερες εἰδήσεις ἑνὸς μεγάλου ἀμπελιοῦ, ἀπαντήθηκε μιὰ φορὰ μὲ τὴν ὁμορφη νύφη τοῦ Νικηφόρου, ποὺ εἶχε χαθῆ ὁ ἄντρας της.

Σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι—ἔλεγε ὁ ἀπόστρατος νωματάρχης—εἶχε μείνει ὁ γιατρὸς μὲ τὴν κυρία περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὧρες. Εἶχε νυχτώσει καλά, ὅταν βγῆκαν... Ὁ γιατρὸς τὴ συνόδεψε πέρα ἀπὸ τὴ ρεματιὰ ὡς τὸ πάρκο. Καὶ γύρισε μὲ τὰ πόδια στὴ Μπάλτζα, ὅπου ἔκανε βίζιτα σ' ἕναν ἄρρωστο χωριάτη...

Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε φέρει ὁ Καταρραχιὰς ἐφθασαν στὴν Τασία Βάρβα γιὰ νὰ βάλη μπροστὰ τὸ ἀποφασιστικό σχέδιό της. Εἶχε μάθει γραφομηχανή, γιατὶ εἶχε κρατήσει, γιὰ πολὺν καιρό, τὴν ἐμπορικὴ ἀλληλογραφία τοῦ πατέρα της. Κάθισε, λοιπόν, κι' ἔγραψε κρυφά, ὅταν ἔλειπαν ὅλοι, στὸ σπίτι οἱ δικοί της,δυὸ ἀνώνυμα γράμματα: Τὸ ἕνα στὴ Ρένα καὶ τὸ ἄλλο στὸ γιατρό.. Αὐτὰ τὰ γράμματα φαίνονταν, τάχα ἐνδιαφερότανε καὶ γιὰ τοὺς δυὸ καὶ ἤθελε νὰ τοὺς κάμη πιὸ προσεχτικούς. Ἔλεγαν, αὐτὰ τὰ γράμματα, ὅτι τάχα ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε τὶς σχέσεις τους· καὶ ὅτι, στὴ μικρὴ πολιτεία, δὲν μιλοῦσαν γι' αὐτές... «Ὅτι τοὺς εἶχανε ἰδῆ νὰ μπαίνουν μαζὶ στὸ σπιτάκι τοῦ ἀμπελιοῦ, πίσω ἀπὸ τὰ ψηλὰ θάμνα· καὶ νὰ βγαίνουν μαζὶ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ πηγαίνουν πρὸς τὸ πάρκο μ' ἀγκαλιὲς καὶ φιλιά... Τὸ γράμμα ἔκανε τὴ σύστασι νὰ φυλάγωνται, γιατὶ κάποιοι τοὺς παρακολουθοῦσαν μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς πιάσουν, μέσα στὸ σπιτάκι καὶ νὰ τοὺς ρεζιλέψουν. Ὑπογραφόταν «ἕνας καλὸς σου φίλος» καὶ εἶχε τὴν πονηριὰ νὰ βάλη κι' ἕνα ὑστερόγραφο στὸ γράμμα τῆς Ρένας. ποὺ ἔλεγε ὅτι εἶχε γράψει, καὶ στὸ γιατρὸ γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα.. Κι' αὐτὸ ἦτανε, γιὰ νὰ ἰδῆ ἡ Ρένα ἂν θὰ τῆς τὸλεγε ὁ γιατρός. ἢ θὰ τῆς τὸκρυβε γιὰ νὰ μὴν τρομοκρατηθῆ καὶ ἀφηνθῆ στὸ ἑξῆς κάθε συνάντησι στὸ σπιτάκι.. Δὲν εἶχε ὅμως γράψει στὸ γιατρό, ὅτι εἶχε γράψει καὶ στὴ Ρένα· κι' ἔτσι ἄφηνε μιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ γιὰ νὰ δοκιμαστῆ ἡ ειλικρίνεια τοῦ γιατροῦ καὶ νὰ δοθῆ ἀφορμὴ γιὰ καυγαδάκι...

Ὅλα αὐτὰ ἦτανε καλὰ λογαριασμένα κι' ἔγιναν ὅπως εἶχανε ὑπολογιστῆ. Ἡ Ρένα· ὅταν διάβασε τὸ ἀνώνυμο. γράψει στὸ γιατρό, εἶτε αὐτὴν τὴν ἴδια, εἴτε νὰ παρακολουθῆ, εἶτε αὐτὴν τὴν ἴδια, εἴτε ποιος, γιὰ νὰ ξέρη τὸ μυστικό της, ἔπρεπε τὰ γιατρό. Καὶ τὸ ἐρώτημα «ποιὸς νὰ ἦταν αὐτός, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε», τρύβέλιζε τὸ μυαλό της καὶ δὲν τὴν ἄφηνε οὔτε στιγμὴ σὲ ἡσυχία. Γιατὶ αὐτὸς ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε — συλλογιζόταν ἡ Ρένα — θὰ ἐνδιαφερότανε ἢ γι' αὐτὴν ἢ γιὰ τὸ γιατρό, κάποια γυναίκα ποὺ τὰ εἶχε μαζί της. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε καταλάβει νὰ τὴν παρακολουθῆ κανεὶς αὐτήν, οὔτε τῆς εἶχε δεῖξει ἄλλος κανεὶς ἐνδιαφέρον, δὲν ἔμενε ἄλλη πιθανότητα ἀπ' αὐτή: Ὅτι τὸ ἀνώνυμο τὸ εἶχε κάμει γυναίκα, ποὺ τὰ εἶχε μὲ τὸ γιατρό. Ἔτσι. μαζὶ μὲ τὸν τρόμο μὴν ἔσκεπαστῆ τὸ μυστικό της, φούντωσε στὴν ψυχὴ τῆς Ρένας καὶ ἡ ζήλεια, ἕνα αἴσθημα ποὺ δὲν τὸ εἶχε δοκιμάσει πρὶν καὶ ποὺ ἦτανε βασανιστικό, ἀπαίσιο...

Κι' ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἔτρεμε καὶ δὲν ἤθελε, μὲ κανένα τρόπο, νὰ συναντηθῆ μαζί του στὸ σπιτάκι, ἀπὸ τὸ ἄλλο αἰσθανότανε τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ δῆ τὸ γιατρὸ καὶ νὰ μιλήσουν. Ἀλλὰ ποῦ; Καὶ πῶς; Ἔσπαζε τὸ κεφάλι της, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ βρῆ τίποτα.

Ὁ Ντόλης, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, βλέποντας. ὅτι σ' ὅλες τὶς εἰδοποιήσεις του νὰ συναντηθοῦν στὸ σπιτάκι. ἀπαντοῦσε ἀρνητικὰ ἡ Ρένα, χωρὶς νὰ τοῦ ἀναφέρη τίποτα γιὰ τὸ ἀνώνυμο γράμμα, ἦταν ἀνήσυχος, μέχρι τρέλλας. Ἐπὶ τέλους, τῆς ἔστειλε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο ἕνα σημειωματάκι: «Αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση. Δὲ μπορῶ νὰ μὴ σὲ βλέπω... Δὲν ἀναπνέω, δὲ ζῶ, δὲν ὑπάοχω... Κι' ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ ρθῆς στὸ σπιτάκι. θὰ κατέβω ἐγώ.. Νὰ μὲ περιμένης τὴν Κυριακὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα... καὶ μὴ ξεχνᾶς πὼς ἔχω τὸ κλειδὶ τῆς κάμαράς σου...».

Ἡ συνάντησι αὐτὴ στάθηκε ἡ πιὸ συντοαακτικὴ ἀπ' ὅλες. Ὁ γιατρὸς ἔκρυψε τὸ ἀνώνυμο γράμμα. Καὶ ἄρνισε τὰ παράπονα γιὰ τὶς ἀρνήσεις τῆς Ρένας νὰ τὸν συναντήση ὁπουδήποτε. Οἱ ὑποψίες της φούντωσαν:

— Ἀφοῦ τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ γιατί ἔπαυσα νἄρχωμαι, γιατί κάνεις πὼς δὲν τὸ ξέρεις: — τοῦ εἶπε ἔντονα.

— Τί ἐννοεῖς; — ρώτησε ὁ γιατρός, χλωμός.

— Ἐννοῶ, ὅτι ἔχεις λάβει κι' ἐσὺ ἕνα γράμμα... Γιατί μοῦ τὸ κρύβεις;...

— Ποιὸ γράμμα;— ἔκαμε σὰν παιδί, ποὺ τὸ πιάνουν νὰ λέη ψέμματα.

Καὶ τότε ἡ Ρένα τράβηξε ἀπὸ ἕνα κουφὸ συρταράκι τῆς τουαλέττας της τὸ γράμμα καὶ τοὔδειξε τὸ ὑστερόγραφο, λέγοντας:

— Διάβασε!... "Ἐχεις εἰδοποιηθῆ κι' ἐσὺ πὼς αὐτὸς ὁ ἀνώνυμος ξέρει τὰ πάντα... ὅτι μᾶς παρακολουθεῖ...

Ὁ γιατρὸς δὲν διάβασε μόνο τὸ ὑστερόγραφο. Διάβασε ὅλο τὸ γράμμα, ποὺ ἦτανε σχεδὸν ἕνα πανομοιότυπο μὲ τὸ δικό του:

— Ναί...—εἶπε, μὲ σβυσμένη φωνὴ—ἔλαβα πραγματικὰ ἕνα τέτοιο γράμμα...

— Καὶ ὅμως μοῦ τὸκρυβες!...—τοῦ φώναξε, μὲ βραχνὴ φωνὴ γεμάτη ἀγανάκτησι.

— Δὲν ἤθελα νὰ σὲ τρομάξω...

— Καὶ μὲ προσκαλοῦσες νἀρθῶ στὸ σπιτάκι, ἐνῶ ἤξερες. ὅτι θὰ μᾶς ἰδοῦν...— εἶπε, πικρά, ἡ Ρένα.

— Γιατὶ εἶμαι ἕτοιμος— ἀποκρίθηκε ὁ γιατρὸς τονίζοντας μιὰ-μιά, τὶς λέξεις — νὰ σὲ σκεπάσω!... Σοῦ ἔχω δώσει τὴν καρδιά μου... νὰ σοῦ δώσω καὶ τ' ὄνομά μου.. καὶ τὴ ζωή μου γιὰ πάντα... νὰ σὲ κάμω γυναῖκα μου...

— Ποτὲ δὲ θὰ γίνη αὐτό!...— φώναξε βραχνὰ ἡ Ρένα.—Ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ γίνω κυρία Βλαντῆ!... Μπορεῖ ν' ἀπίστησα στὸν ἄντρα μου καὶ στὴ μνήμη του... Ἀλλὰ θὰ κρατήσω τ' ὄνομά του... καὶ θὰ πεθάνω μ' αὐτό...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω—ἔκαμε ὁ Ντόλης, μὲ ἀπορία καὶ πικρία— γιατὶ ἀποκρούεις μιὰ τέτοια εὐκαιρία;

— Μὰ γιατὶ κι' ἂν γινόμουν γυναῖκα σου —ἀποκρίθηκε ἡ Ρένα —ἐπικυρώνοντας ἔτσι τὶς ὑποψίες ποὺ θὰ ἔχη ἀσφαλῶς ὅπιος ἔχει γράψει τὸ γράμμα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Φάνη. δὲν βάζελα ποτὲ νὰ γίνω μ' αὐτὸ τὸν τρόπο: Θἄθελα νὰ τὸ κάμω μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. χωρὶς νἄχη κανεὶς δικαίωμα νὰ πῆ πὼς ὁ δεύτερος γάμος μου ἦταν ἕνα παρατέτασμα, ποὺ ἐρριξα γιὰ νὰ σκεπάσω σχέσεις ἐνοχες καὶ ἀπιστίες... Ἔχω ἐδῶ. στὶς προστογές μου κόσμο ὁλόκληρο, ποὺ θέλω νὰ μὲ σέβεται... Ἂν δὲ μπόρεσα ὡς τὸ τέλος ν' ἀντισταθῶ σ' αὐτὴ τὴν τυφλὴ δύναμι ποὺ μ' ἔσπρωξε καὶ μὲ κρατᾶ στὴν ἁμαρτία, δὲν ἐννοῶ νὰ γίνη ἡ ἀδυναμία μοὺ ἀφορμὴ γιὰ σχόλια. Ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ γίνω κυρία Βλαντῆ, στὸ ξαναλέω! Καὶ μάλιστα, ἔτσι!...

— Παραλογίζεσαι, ἀγάπη μου— ἔκαμε μ' ἀπόγνωσι ὁ Ντόλης.

Καὶ περιθάλλοντάς την μὲ τὰ μπράτσα του. προσπάθησε νὰ τὴν σφίξη ἐπάνω του.

Τοῦ ξέφυγε, μὲ μιὰ κίνησι ἀηδίας:

— Μὴ μ' ἀγγίζης!... Σὲ συχαίνομαι!.. —ψιθύρισε.

— Γιατί;...—ἔκαμε ὁ γιατρός, μὲ βαθύτατη ἀπορία.

— Γιατὶ αὐτὸς ποὺ ἔστειλε τὸ γράμμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ γυναίκα... Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένας ποὺ νὰ ἔχη συμφέρον νὰ μὲ παρακολουθήση καὶ νὰ μὲ φοβερίση νὰ μὴ σὲ ξανασυναντήσω—γιατὶ τὸ γράμμα αὐτὸ εἶναι ἀπειλητικὸ καὶ σκοπός του νὰ μᾶς κάμη νὰ μὴν ξανασυναντηθοῦμε.—Αὐτὸς ποὺ στέλνει τὸ γράμμα ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα... δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ κάποια γυναῖκα, ποὺ τῆς ἔχεις δώσει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα.

Ὁ γιατρὸς διαμαρτυρήθηκε, σκίστηκε, νὰ τινάξη ἀπὸ πάνω του αὐτὴ τὴν κατηγορία, ἔφτασε σὲ δάκρυα... Ἡ Ρένα τὸν μισοπίστεψε, τὸν λυπήθηκε.

— Ὅπως κι' ἂν εἶναι—τοῦ ψιθύρισε τελικὰ— ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, δὲν πρόκειται νὰ ξανασυναντηθοῦμε... ποτὲ πιά... Μονάχα ἔξω θὰ μποροῦμε ν' ἀπαντιώμαστε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα...

— Ποῦ ἔξω;—ρώτησε ὁ γιατρός.

— Στὸ ἐξωτερικό... στὴν Εὐρώπη... — τοῦ ἐξήγησε—ἐσὺ ταξιδεύεις σχεδὸν κάθε καλοκαίρι... θὰ σὲ μιμηθῶ...

—Δὲ μ' ἀγαπᾶς!—ξέσπασε ὁ γιατρός. Γιὰ νὰ μπορῆς νὰ ἐπιβάλης στὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ θέλης νὰ ἐπιβάλης καὶ σὲ μένα μιὰ στέρησι μηνῶν καὶ μηνῶν... θὰ πῆ πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶς!

Καὶ βούρκωσε. Αὐτὸς ὁ γυναικοκατακτητής, ὁ κυνηγός, ἀλλὰ καὶ κυνηγημένος, ποὺ εἶχε τρυγήσει τόσα πάθη στὴν κοινωνία τῆς μικρᾶς πολιτείας καὶ τῆς Ἀθήνας, ἔκλαιγε τώρα σὰν πρωτόπειρος στὰ γόνατα τῆς Ρένας.

— Δὲν ξέρω ἂν σ' ἀγαπῶ ἢ ὄχι... δὲν ξέρω τί εἶναι ἀκριβῶς αὐτό, ποὺ μὲ δένει μαζί σου—τοῦ εἶπε ξάστερα ἡ Ρένα—μὰ στὴ σχέσι μας αὐτὴ δὲν μπορῶ νὰ θυσιάσω τὰ καθήκοντα ποὺ μοῦ ἐπιβάλλει αὐτὸ τὸ ἔργο ποὺ κληρονόμησα—ἕνα ἔργο ποὺ ἐκεῖνος ἔδωσε ὅλη του τὴν ψυχή... Δὲ μπορῶ νὰ θυσιάσω τὸ κῦρος ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ τὸ κυβερνήσω. Αὐτὸς ἐξαφανίστηκε. Δὲν ξέρουμε ἂν πέθανε ἢ ἂν ζῆ. Τί λόγο θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω γιὰ τὴν τύχη τῆς κληρονομίας αὐτῆς, ἂν ἄξαφνα παρουσιαζότανε ζωντανὸς νὰ παραλάβη τὸ ἔργο καὶ ἂν ἐγώ, μὲ τὶς ἐπιπολαιότητές μου, ἄφηνα ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐργάζονται στὰ κτήματα καὶ στὰ ἐργοστάσια, μηχανικούς, ἐργοδηγούς, γεωπόνους, νὰ ξεφύγουν ἀπὸ κάθε ἰδέα σεβασμοῦ σὲ μένα καὶ πειθαρχίας καὶ νὰ τὰ διαλύσουν... Κι' ἔπειτα εἶναι ἡ κορούλα μου. Αὔριο θὰ μεγαλώσῃ κι' ἂν παρασυρθῆ σήμερα καὶ δημιουργήσω τὸ θρύλο τῆς ὑποπτης διαγωγῆς μου,θὰ κλάψω αὔριο πικρά, ὅταν θὰ φτάση τυχὸν στ' αὐτιά της ὁ θρύλος αὐτῆς τῆς διαγωγῆς...

Ὁ φόβος ὅτι θὰ ἐκτεθῆ. ποὺ τῆς εἶχε δημιουργήσει τὸ γράμμα εἶχε ξυπνήσει μέσα της τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης. Εἶχε δαμάσει τὸ πάθος της καὶ τὴν εἶχε φέρει σὲ κατάστασι σωφροσύνης. Ἀλλὰ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ τελικά; Αὐτὸ ἦτανε τώρα τὸ πρόβλημά της· καὶ ἡ πιθανότητα ὅτι τὸ κατόρθωμα νὰ νικήση τὸ πάθος της ἦτανε προσωρινό, ἀπόμενε ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ γιατροῦ. Ἔφυγε αὐτὴ τὴ νύχτα, ἀπὸ τὴν κάμαρά της μὲ τὴν πιὸ φριχτὴ ἀνησυχία στὴν καρδιά.

— Μπορῶ νὰ ξανάρθω ἐδῶ;—εἶχε ρωτήσει λίγο πρὶν φύγη. τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι.

—"Οχι—τοῦ ἀπάντησε ξερὰ —τὸ πότε καὶ πῶς θὰ βρεθοῦμε θὰ περιμένης νὰ τὸ μάθης ἀπὸ μένα, ἂν ὑπάρξη μιὰ τέτοια περίπτωσι.

Ἡ Τασία Βάρβα, ποὺ μὲ τὰ δύο ἀνώνυμα γράμματά της εἶχε δημιουργήσει αὐτὸ τὸν ἀντιπερισπασμὸ ἐξακολούθησε ἄλλες δυὸ βδομάδες μὲ τὸ Νώντα Καταρραχιὰ τὴν παρακολούθησι τοῦ γιατροῦ, ὥσπου ὁ συνταξιοῦχος αὐτὸς ἀστυνομικὸς τῆς εἶπε μιὰ μέρα:

— Δὲν ξέρω τί πάθανε... Γίνανε καπνός. Δὲν ξαναβλέπονται πιά...

Ἡ Τασία βάλθηκε τώρα νὰ πάρη τὴ θέσι τῆς Ρένας στὸ πλάϊ τοῦ γιατροῦ. Τοῦ ρίχτηκε ἄγρια. Φρόντιζε νὰ εἶναι καλεσμένη πρώτη καὶ καλλίτερη παντοῦ, ὅπου τὸ καλοῦσαν κι' ἐκεῖνον, σὲ γάμους, σὲ χουρούς, σὲ γλέντια νὰ τὸν κυττάζη ξελιγωμένη. νὰ τοῦ σφίγγη τὸ χέρι, ὅταν χόρευαν, ν' ἀκουμπάη τὸ μάγουλό της στὸ δικό του. Τέλος ἀποτόλμησε ἕνα διάδημα σημαντικὸ μὲ ἀπόφασι νὰ τὸν μπλέξη. Ἐπῆγε πρωῒ στὸ ἰατρεῖο του, ὅταν ἀκόμη δὲν εἶχε πάει κανείς, οὔτε ἡ βοηθὸς νοσοκόμος του.

Ἦταν ἀρχὲς τοῦ χειμώνα. Ἡ Τασία εἶχε φορέσει τὰ γούνα της. Ἀπὸ μέσα ὅμως εἶχε μείνη μονάχα μὲ τὴν κομπιναιζόν.

—"Ετρεξα νάρθω, πρωῒ - πρωῒ—τοῦ εἶπε ἐλαφρὰ λαχανιασμένη—γιὰ νὰ εἴσαστε μόνος νὰ μ' ἐξετάσετε καλά... Ὑποφέρω ἀπὸ ταχυπαλμίες... Πιάνεται ἡ πνοή μου.. ζαλίζομαι καὶ δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου. Νὰ κι' αὐτὴ τὴ στιγμή... Πιάστε τὴν καρδιά μου!

Κι' ἀνοίγοντας τὴ γοῦνα της, πῆρε τὸ χέρι του δυνατὰ καὶ τ' ἀκούμπησε στὴν καρδιά της. Ὁ γιατρὸς προσποιήθηκε ὅτι δὲν κατάλαβε τὸ κόλπο. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπαφὴ αὐτὴ ἡ Τασία, στρώχνοντας τὴν κωμωδία ὡς τὴν ἄκρη, ψιθύρισε:

— Διάβασε! τοῦ εἶπε ἡ Ρένα. "Ἐχεις εἰδοποιηθῆ κι' ἐσὺ πὼς αὐτὸς ὁ ἀνώνυμος ξέρει τὰ πάντα...

Ἐνταπάνε!

Οἱ τρεῖς ἑταιρίες

Ὁ νεαρὸς Μπατιρίδης, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, ὠπλίστηκε ἐπὶ τέλους μὲ τὸ ἀπαραίτητο θάρρος καὶ παρουσιάστηκε στὸ διευθυντὴ τῆς ἐπιχειρήσεως ποὺ ἐργαζόταν.

— Σᾶς ἱκετεύω, κύριε Γενικέ... ἄρχισε νὰ λέη, ἀλλὰ γρηγορα ἔχασε τὸ κουράγιο του κι' ἄρχισε νὰ τραυλίζη.

— Νὰ εἶστε σύντομος παρακαλῶ, κι' ἐπὶ τῆς οὐσίας! τὸν κεραυνοβόλησε ὁ Γενικός.

— Μάλιστα, κύριε Γενικέ, ψέλλισε τώρα ὁ Μπατιρίδης, ἐντελῶς ξεψυχισμένος. Εἶμαι ἕνας φτωχὸς ὑπάλληλος...

— Τὸ ξέρω! τὸν κεραυνοβόλησε πάλι ὁ ἄλλος.

— ...ἀλλὰ ἔχω πολλὰ προσόντα κι' ἂν δὲν μοῦ κάνετε αὔξησι, γρήγορα θὰ μὲ χάσετε... Τρεῖς μεγάλες ἑταιρίες, πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ τὶς δικές σας, μὲ κυνηγοῦν δεκαπέντε μέρες τώρα... λέει ὁ Μπατιρίδης μὲ πὶν ξαφνικὴ φορὰ ποὺ πῆρε.

Κατάπληκτος τότε ὁ Διευθυντὴς του τὸν ρώτησε:

— Τί ἔκανε λέει; Τρεῖς ἑταιρίες, εἶπες, σὲ κυνηγάνε;

— Μάλιστα... κύριε Γενικέ! τραύλισε πάλι ὁ Μπατιρίδης. Οἱ ἑταιρίες τοῦ γκαζιοῦ, τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ τοῦ νεροῦ!

Ο ΘΑΚΟΣ

— Νὰ τώρα μοῦρχεται λιγοψυχιά, γιατρέ... σβύνω... χάνομαι...

Καὶ προσποιήθηκε, ὅτι ἀπομένει ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιά του. "Αν ὁ Ντόλης βρισκότανε σ' ἄλλη ψυχολογικὴ κατάσταση ἡ Τασία θὰ πλήρωνε πολὺ ἄσχημα τὴν ἀνόητη αὐτὴ πρόκλησι. 'Αλλὰ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά του εἶχε κυριεύσει ἡ Ρένα καὶ τὸ φοβερὸ πρόβλημα ποὺ τοῦ εἶχε δημιουργήσει τὸ ξαφνικὸ φούντωμα τοῦ αἰσθήματος τῶν εὐθυνῶν της. "Εδωσε, σὰν γιατρός, κάθε βοήθεια στὴ «λιποθυμισμένη» νάρθῃ στὸν ἑαυτό της. Καὶ προθυμοποιήθηκε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παράκλησί της νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὴν παγίδα, ποὺ τοῦ εἶχε στήσει: Εἶχε στείλει στὴ Ρένα ἕνα σημειωματάκι ποὺ ἔλεγε: «"Αν θέλετε νὰ ἰδῆτε σὲ τί καταγίνεται ὁ φίλος σας Ντόλης Βλαντῆς, ποὺ ἔχετε κάνει τόσες θυσίες γι' αὐτόν, στείλετε ἄνθρωπο, τὸ ἐρχόμενο Σάββατο πρωΐ, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖο του, νὰ παρακολουθήσῃ ἕνα ὡραῖο θέαμα».

'Η Ρένα ἦταν ἡ ἴδια, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Νικηφορέϊκου, τῆς μικρῆς πολιτείας, μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μαζί τους ἐξέταζε τάχα κάτι ἐπισκευὲς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνουν στὸ παληὸ ἀρχοντικό, ὅταν ὁ γιατρὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖο,στηρίζοντας στὸ μπράτσο του τὴν Τασία. 'Η Ρένα δὲ σήκωνε τὰ μάτια ἀπὸ πάνω τους. "Οταν ἡ Τασία κατάλαβε, ὅτι ἡ Ρένα τοὺς εἶδε, ἄρχισε νὰ κρεμιέται ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ γιατροῦ, νὰ πέφτῃ ὅλη ἀπάνω του καὶ νὰ δημιουργῇ τὴν ἐντύπωσι μιᾶς αἰσθησιακῆς καὶ χαύνης παρελάσεως. Καὶ αὐτὸ ἐξακολούθησε ὥσπου τὸ ζευγάρι χάθηκε πίσω ἀπὸ τὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου... Τοῦ γιατροῦ, ὅταν εἶδε τὴ Ρένα στὴν πόρτα τοῦ Νικηφορέϊκου, κόπηκαν τὰ γόνατα. 'Αλλὰ ἦταν ἀργὰ πιὰ νὰ κάνῃ ὅ,τιδήποτε γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν παρεξήγησι.

Αὐτὸ εἶχε φτάσει γιὰ νὰ φουντώσῃ στὴν ψυχὴ τῆς Ρένας ἄγρια ζήλεια, νὰ σαρώσῃ τὶς φρόνιμες ἀποφάσεις της καὶ νὰ τὴν ξαναρίξῃ στὰ νύχια τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης δυνάμεως, ποὺ ξεσήκωνε τὸ βαθύτερο ἑαυτό της, τὸν αἰσθησιακό. Δὲν ἔχασε διόλου καιρό. Τρύπιτειλε πύρινο σημείωμα, ποὺ τελείωνε μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Θέλω νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὴ τὴν Ἱστορία. Φεύγω σὲ δυὸ μέρες γιὰ τὴν 'Αθήνα (τοῦ σημείωνε τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ θάμενε) γιὰ νὰ βρῶ μιὰ γκουβερνάντα γιὰ τὴν κορούλα μου. Φρόντισε νάρθῃς κρυφὰ τὴν ἄλλη μέρα. Δῶσε μου εἴδησι στὸ ξενοδοχεῖο μου νὰ συναντηθοῦμε κάπου, ἔξω ἀπὸ τὴν 'Αθήνα. Κύτταξε νὰ μὴ βρῇς κανενὰ πρόφασι ἀναβολῆς».

Ὁ γιατρὸς ἔφτασε, τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης μέρας, μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. 'Η Ρένα βρῆκε, τὸ μεσημέρι στὸ ξενοδοχεῖο της ἕνα φακελλάκι μ' αὐτὸ τὸ σημείωμα: «Σὲ περιμένω, μὲ τὸ ἀμάξι, στὶς πέντε τὸ ἀπόγεμα στὴν ὁδὸ Διονυσίου 'Αεροπαγίτου, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο, ποὺ ἀρχίζει ἡ ἄνοδος πρὸς τὴν 'Ακρόπολι. Θὰ εἶμαι μέσα στὸ ἀμάξι, ποὺ τὸ γνωρίζεις. Θ' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα, θὰ μπῇς γρήγορα καὶ θὰ φύγουμε. Τὸ ποῦ θὰ πᾶμε, θὰ στὸ πῶ, ὅταν θὰ πηγαίνουμε. Περιμένω, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, νὰ σοῦ ἐξηγήσω πὼς ὅ,τι φαντάστηκες εἶναι, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, ἐσφαλμένο κι' ἄδικο».

"Ενα ταξὶ ἔφτασε ἀκριβῶς στὸ «σημεῖο» ποὺ περίμενε ὁ γιατρὸς μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. 'Η Ρένα πλήρωσε, τρύπωσε γοργὰ στὸ αὐτοκίνητο τοῦ γιατροῦ, ποὺ ρίχτηκε πρὸς τὰ κάτω μὲ μεγάλη ταχύτητα, πέρασε τὸ Θησεῖο, τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, μπῆκε στὸν ἀνήφορο τῆς 'Ιερᾶς 'Οδοῦ πρὸς τὸ Σκαραμαγκᾶ, κύλησε, αὐξάνοντας τὴν ταχύτητα στὴν ὁδὸν 'Ελευσῖνος καὶ τέλος, μπαίνοντας στὴ μεγάλη ἀρτηρία ποὺ πάει πρὸς τὴν Πελοπόννησο, τράβηξε κατὰ τὸ Μεγάλο Πεῖκο. Σ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαδρομὴ δὲν ἔβγαλε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του... "Ηταν μιὰ βαθειὰ ἡσυχία, σὰν ἐκείνες ποὺ προηγοῦνται πρὶν ξεσπάσῃ ἄγρια θύελλα.

Σταμάτησαν μετὰ τὶς στροφὲς τῶν Μεγάρων, πάνω ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀκρογιαλιά, ποὺ ἁπλωνόταν μὲ ἄστρο, λαμπερὸ χαλίκι, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα βαθυπράσινα πεῦκα. "Ενα μικρὸ ξενοδοχεῖο τοὺς πρόσφερε τὴ φιλοξενία του. 'Ανέβηκαν στὸ ἐπάνω πάτωμα. "Ητανε μιὰ σπάνια λιακάδα, χειμωνιάτικη. Τὸ πέλαγος, ὁλόστρωτο, ἔλαμπε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους, ὅταν βγῆκαν στὸ μικρὸ μπαλκόνι τῆς κάμαράς τους. 'Αλλὰ τὰ θέαμα τῆς χειμωνιάτικης αὐτῆς γαλήνης δὲν ἐληρήνευσε τὴν καρδιὰ τῆς Ρένας, οὔτε καθησύχασε τοὺς φόβους τοῦ γιατροῦ. "Οταν μπήκανε μέσα καὶ κάθησαν ἀντίκρυ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ἡ Ρένα ξέσπασε:

— Ὥστε τάχεις μ' αὐτή... Καὶ εἶναι ἀσφαλῶς αὐτὴ ποὺ ἔστειλε τὰ γράμματα— εἶπε στὸ γιατρὸ μὲ μιὰ ἔκφρασι γεμάτη ἀπιδία καὶ ὀργή.— Φοβᾶται μὴ σὲ χάσῃ καὶ τὰ κάνει ὅλα αὐτά... Μὲ προσκάλεσε ἡ ἀνόητη, μ' ἕνα σημειωματάκι, νὰ ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου τὸ θρίαμβό της... Γυναῖκα ποὺ σκέπτεται κι' αἰσθάνεται σὰν γυναικούλα... καὶ ποὺ δὲν ἀπαξιεῖς τὸν ἔρωτά της... καὶ θὰ καυχᾶσαι ἴσως γι' αὐτόν.. Σὲ λυποῦμαι!...

Ὁ γιατρὸς μπόρεσε ν' ἀπολογηθῇ πολὺ εὔκολα, λέγοντας τὴν ἀλήθεια:

— "Ηρθε στὸ Ἰατρεῖο πρωΐ-πρωΐ... Καὶ τὸ μόνο μου ἔγκλημα εἶναι, ὅτι δὲν κατάλαβα τοὺς σκοποὺς της... Προσποιήθηκε καρδιακὴ προσβολή... "Ηρθε, μὲ τὴν κομπιναζιὰ μονάχα, κάτω ἀπὸ τὴ γούνα της, γιὰ νὰ μὲ παρασύρῃ... καὶ συνάμα γράφει σὲ σένα γιὰ νὰ μᾶς δῇς... καὶ νὰ μοῦ λὲς αὐτὰ ποὺ μοῦ λὲς αὐτὴ τὴ στιγμή... Τί φταίω ἐγὼ ἂν μιὰ γυναῖκα ἔβαλε στὸ μυαλό της καὶ κατάστρωσε αὐτὰ ὅλα τὰ διαβολικὰ πράγματα;...

— Ἂν δὲν εἶχε μαζί σου θάρρος... ἂν δὲ τὴν κύτταζες καὶ δὲν εἶχες... δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ κάνῃ τέτοια πράγματα!... — φώναξε ἡ Ρένα κι' ἔτρεμε ὅλη ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ καιγότανε στὸν πυρετὸ τῆς ζήλειας.

— Ποτὲ δὲν πῆρε οὔτ' ἕνα χαμόγελο ἀπὸ μένα... ἐνῶ φρόντιζε νὰ εἶναι πάντα κοντά μου καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή μου... Ὁ πατέρας της, ὁ Κωστούλας Βάρβας, μὲ ἤθελε γιὰ γαμπρό... Καὶ εἶχε στείλει ἀνθρώπους νὰ μὲ φυλάξουνε μὲ τρόπο γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ ἐπίσημα τὴν πρότασι... Μὰ πῆρε πάντα τὴν ἴδια ἀπόκρισι πὼς δὲ σκέφτομαι νὰ παντρευτῶ...

— Καὶ ὅμως... βγῆκες μαζί της ἀπὸ τὸ Ἰατρεῖο, κρατώντας την στὸ μπράτσο σου... κι' ἔπρεπε νὰ μποροῦσες νὰ δῇς τὸν ἑαυτό σου ἐκείνη τὴ στιγμή... νὰ δῇς πῶς τὴν κρατοῦσες, ὅταν ἦταν ὅλη κρεμασμένη ἀπάνω σου...

Καί, ξεσπάζοντας σὲ κλάμα, τοῦ φώναξε:

— Δὲν ἀπίστησα στὸ χρέος μου... δὲν κατάστρεψα ἕναν ἄνθρωπο—γιατὶ ἐγὼ καταστρέψω τὸν ἄντρα μου... εἶμαι βέβαιη πὼς γιὰ μένα ἔχει ἐξαφανιστῆ — γιὰ νὰ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη... Αὐτὸ θὰ τελειώσῃ... Καὶ θὰ τελειώσῃ σήμερα κιόλα!...

— Χρυσῆ μου ἀγάπη — ἔκαμε ὁ Ντόλης μὲ βαθειὰ συγκίνησι, ἀγκαλιάζοντάς την δυνατά — σὲ καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἔδωσα ποτὲ τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ψυχή μου ὅπως σὲ σένα... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σ' ἀγάπησα καὶ τὴν ὥρα ποὺγινες δική μου, ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου γίνανε μακρυστὴ ζωὴ ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ σένα... Ἐσὺ βασιλεύεις στὸ νοῦ, στὴν καρδιά, στὴν αἴσθησί μου... Καὶ σοῦ δίνω σήμερα, μ' ὅποιον ὅρκο θέλεις — καὶ τὸν πιὸ φοβερό — τὴν ὑπόσχεσί, ὅτι, ἀφοῦ δὲ θέλεις νὰ παντρευτοῦμε... θὰ μείνω κι' ἐγὼ ἀνύπανδρος στὴ ζωή μου, γιὰ νὰ μὴν πάρῃ καμμιὰ γυναῖκα πλάϊ μου τὴ θέσι τῆς ἀγαπημένης, τὴ θέσι ποὺ θάπρεπε νάναι δική σου... Ἡ γυναῖκα ποὺ ζηλεύεις, αὐτὸ τὸ ἐπαρχιωτοκόριτσο, ἡ Τασία, δὲ θέλει ἐρωτα... Αὐτὴ γάμο γυρεύει... Πρῶτα ἤθελε τὸ Φάνη... "Οταν τὸν ἔχασε, ρίχτηκε σὲ μένα... Εἶμαι ὁ μόνος γαμπρὸς ἄξιος τῆς... προίκας της... Αὐτὸ εἶναι ὅλο... Καὶ τὰ γράμματά της, ἂν εἶναι αὐτὴ ποὺ τάκαμε... καὶ τὸ τελευταῖο της τέχνασμα... Μὴν κάνῃς αὐτὴ τὴν ἀδικία στὸν ἑαυτό σου νὰ θεωρῇς ἀντίζηλο ἕνα ἀσήμαντο κορίτσι, ποὺ θέλει μιὰ ἀποκατάστασι μὲ κάποιον ποὺ νομίζει πὼς τῆς ταιριάζει... Ἔλα... μὴ θλίβεσαι χωρὶς λόγο... καὶ μὴ μὲ πικραίνῃς χωρὶς καμμιὰ πραγματικὴ αἰτία... Ἂν εἶχα στὸ παρελθὸν μικροπεριπέτειες, ἀσήμαντες, αὐτὲς σβύσανε, πᾶνε, ὅπως σβύνει καὶ χάνεται κάθε φῶς, ὅταν βγῇ ὁ ἥλιος... Γιατὶ ἡ ἀγάπη σου εἶναι γιὰ μένα ἕνας ἥλιος, ποὺ φωτίζει καὶ ζεσταίνει τὴ ζωή μου... Γιὰ ἕνα πρᾶγμα ὅμως εὐγνωμονῶ αὐτὴ τὴ στιγμή, τὴν ἐπαρχιωτοπούλα, ποὺ φαντάστηκε ὅλη αὐτὴ τὴν Ἱστορία: ὅτι ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σ' ἔχω, τούτη τὴ στιγμή, στὴν ἀγκαλιά μου... ὕστερα ἀπὸ τὴ σκληρὴ ἀπόφασι ποὺ εἴχες πάρει νὰ μὴ βλεπώμαστε παρὰ μονάχα ἔξω ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα...

'Η Ρένα τὸν ἄκουγε τώρα σὰν μεθυσμένη: 'Η συγκίνησί του, τὰ λόγια του, ἡ λαχταρισμένη φωνή του, δὲ μποροῦσαν νὰ λένε ψέμματα... Τὴν εἶχε ξανακερδίσει ἀπόλυτα... Κι' ἔνοιωθε πὼς εἶχε ξαναπαραδεθῇ στὴν ὁρμητικὴ ἐκείνη καὶ βαθύτερη δύναμι ποὺ τὴν τραβοῦσε κοντά του. 'Ο Ντόλης τὴν πῆρε μὲ τὴ συνταρακτικὴ φλόγα τῆς πρώτης φορᾶς. "Οταν ἡ θύελλα κόπασε, συμφώνησαν νὰ βλέπωνται ἀραιὰ—ὅσο παίρνει ἀραιότερα. τοῦλεγε ἡ Ρένα—στὴν 'Αθήνα, ὡς τὴν ἄνοιξι, ποὺ θὰ φεύγανε χωριστὰ γιὰ τὸ ἐξωτερικό, γιὰ ν' ἀπαντηθοῦνε στὴ Βενετία...

Γύρισαν στὴν 'Αθήνα, φιλιωμένοι κι' εὐτυχισμένοι, ὅσο μποροῦσαν νὰ εἶναι δυὸ πλάσματα δεμένα μὲ φλογερὴ ἀγάπη, ἀλλὰ ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ ζοῦν χωριστὰ μιὰ ζωὴ ἐμποδισμένη. 'Η Ρένα ἔμεινε λίγες μέρες στὴν 'Αθήνα. Γύρισε στὸ κτῆμα μὲ μιὰ νεαρὴ 'Αγγλίδα, τὴ μὶς Μπρέστιν, νταντὰ γιὰ τὴν κορούλα της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'.

'Ο Φάνης ὡς Γεράσιμος 'Απέργης στὴν Αἴγυπτο

'Ο Φάνης ἔφτασε στὴν 'Αλεξάνδρεια χωρὶς νὰ ξέρῃ κανένα καὶ χωρὶς νὰ τὸν ξέρῃ κανείς. Αὐτὸ τοῦ δημιουργοῦσε μιὰ νέα κατάστασι ἐντελῶς καινούργια, ποὺ δὲν εἶχε φανταστῆ ποτὲ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴ ζήσῃ... Στὸν ἄγνωστο τόπο, μέσα σὲ ἀγνώστους, φτάνοντας μ' ἕνα ὄνομα καινούργιο, γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ ζῇ, σὰν ἄλλος ἀπὸ τὸ συνηθισμένο ἑαυτό του, εἶχε τὴν ἐντύπωσι σὰν νὰ γεννιόταν ἐκείνη τὴ στιγμή: "Ενα νεογέννητο βρέφος μὲ νόησι ὡρίμου ἀνθρώπου...

Οἱ τελωνειακοὶ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξέτασαν τὰ πράγματά του καὶ τὸν ἴδιο γιὰ λαθραῖα πράγματα καὶ γιὰ χασίς... Ἐξέτασαν, γιὰ δεύτερη φορά, καὶ τὸ διαβατήριό του. 'Η καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. "Αν τὸν ρωτοῦσαν τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια γι' αὐτὸ τὸν Γεράσιμο 'Απέργη, ποὺ ἦταν ἡ καινούργια του προσωπικότητα, θάμενε ἄφωνος, σὰν βουβὸς ἐκ γενετῆς: Δὲν ἤξερε ἀπολύτως τίποτα. Τὸν ρώτησαν σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο θάμενε. 'Αποκρίθηκε πὼς δὲν εἶχε ἀποφασίσει ἀκόμη, πὼς ἐρχότανε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Αἴγυπτο καὶ θάβλεπε ποῦ θὰ τοῦ ἄρεσε καλλίτερα. Αὐτὸ τοὺς φάνηκε λίγο ὕποπτο. Κι' ἂν ἡ θλίψι κι' ἡ κατήφεια δὲν ἦτανε χυμένη στὸ πρόσωπό του, μαζὶ μὲ μιὰ πραότητα καὶ μιὰ γλύκα, θὰ τὸν κρατοῦσαν νὰ τὸν ὑποβάλουν σὲ κανονικὴ ἀνάκρισι. 'Ωστόσο πήρανε σημείωσι γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήσουν.

"Ενας ρωμηὸς δραγομάνος σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ποὺ δούλευε πολὺ μὲ τοὺς "Ελληνες, πῆρε τὶς βαλίτζες του. μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ τελωνεῖο καὶ φρόντισε νὰ τὸν ταχτοποιήσῃ. Συγύριζε τὰ πράγματά του καὶ πλενότανε, ὅταν κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. 'Ο Φάνης ρώτησε:

— Ποιὸς εἶναι;

—'Ο διευθυντὴς—εἶπε μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω—θέλει νὰ σᾶς χαιρετήσῃ καὶ νὰ σᾶς ρωτήσῃ κάτι...

— Περιμένετε μιὰ στιγμή, παρακαλῶ...

'Ο διευθυντὴς μπῆκε σὲ λίγο. "Ηταν ἕνας ἄντρας μὲ καλωσυνάτο παρουσιαστικό, εὐγενικὸς κι' ἐγκάρδιος.

— Εἴσασστε Κεφαλλωνίτης; ρώτησε τὸ Φάνη.

— Ναί... δηλαδή... ἀλλά...

— Μὰ τὸ διαβατήριό σας λέει πὼς γεννηθήκατε στὴν Κεφαλλωνιά.

— Μάλιστα...—ἔκαμε ὁ Φάνης, κοκκινίζοντας—ἀλλὰ ἔφυγα βρέφος καὶ δὲν ἔχω πάει. ποτέ μου...

— Σᾶς ρωτῶ γιατὶ εἶμαι κι' ἐγὼ Κεφαλλωνίτης... 'Αντωνάτος... ἐπιτρέψετέ μου νὰ παρουσιαστῶ...

— Χαίρω πολύ...

— Καὶ ξέρετε πὼς ἐμεῖς οἱ Κεφαλλωνίτες ἔχουμε κάποια ἀλληλεγγύη... "Εχω γνωρίσει ἄλλωστε δυὸ 'Απέργηδες συμπατριῶτες ἀπὸ π' 'Αργοστόλι...

—'Απλῆ συνωνυμία—ἔκαμε ὁ Φάνης, μὲ σβυσμένη φωνή—δὲν ἔχω καμμιὰ συγγένεια...

— Δὲν πειράζει—εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο γεμάτο καλωσύνη ὁ διευθυντὴς—θέλω, σὰν συμπατριώτης, νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω... Σὲ τί θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

— Εὐχαριστῶ — ἀποκρίθηκε ὁ Φάνης συγκινημένος—ἤθελα κάποιες πρῶτες συμβουλὲς... Δὲν κάθεσθε;...

Καὶ τοῦδειξε μιὰ πολυθρόνα, πλάϊ σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ γραψίματος, ποὺ βρισκότανε στὸ δωμάτιο. 'Ο διευθυντὴς κάθισε:

— Συμβουλὲς, γιὰ ποιὰ πρᾶμα;... — ρώτησε.

—"Ηρθα νὰ ἐγκατασταθῶ ἐδῶ...

— Δύσκολα πράγματα—εἶπε ὁ ἄλλος —ἡ ἐποχὴ δὲν εἶναι κατάλληλη. Πάει ὁ καιρός, ποὺ πλούτιζαν ἐδῶ οἱ ξένοι...

— Μὰ δὲν ἤρθα νὰ πλουτίσω. παρατήρησε ὁ Φάνης μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο— θὰ μ' ἔφθανε νὰ ζήσω ἁπλῶς... "Εχω, ἄλλωστε, κάποιο μικρὸ κεφάλαιο μαζί μου...

— Καὶ τί θὰ θέλατε νὰ κάνετε; ρώτησε ὁ ξενοδόχος...

—"Εχω μεγάλη πεῖρα ἀπὸ κτήματα— εἶπε ὁ Φάνης, κρύβοντας τὶς σπουδές του —καὶ κάποια καλὴν ἰδέα οἰκονομικῶν συνδυασμῶν... Θὰ μποροῦσα ἀκόμη νὰ διευθύνω τὸ λογιστήριο μιᾶς μεγάλης ἐπιχειρήσεως ἢ καὶ νὰ κρατάω μόνος μου τὰ βιβλία...

—"Αν θέλετε νὰ ἐγκατασταθῆτε μόνιμα... θάπρεπε νὰ προχωρήσετε πιὸ μέσα στὴν 'Αφρική... κατὰ τὸ Βελγικὸ Κογκό, κατὰ τὴν Κένυα... κατὰ τὴν Ταγκανίκα... — Δὲ θάθελα τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα...

— Τότε διαφέρει—ἔκαμε ὁ ξενοδόχος— κάτι θὰ μπορούσαμε νὰ βροῦμε...

Καὶ βάλθηκε νὰ σκεφθῇ, γιὰ νὰ πῇ σὲ λίγο:

— Στὸ Κὰφρ-ἔλ-Ζαγιάτ... λίγα χιλιόμετρα πιὸ ἔξω... εἶναι καλὰ ἐγκατεστημένος ἀπὸ χρόνια ἕνας πατριώτης ποὺ θἄχῃ ἀσφαλῶς ἀνάγκη ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες σας... Γιατὶ εἶχε ἕνα διευθυντή, ποὺ δὲν εἶναι τρεῖς μῆνες, αὐτοκτόνησε γιὰ αἰσθηματικοὺς λόγους...

'Ο Φάνης ἀνατρίχιασε στὶς τελευταῖες λέξεις:

— Πῶς λέγεται; ρώτησε γιὰ νὰ πῇ κάτι.

—'Αντύπας... Εἶναι μιὰ φίρμα, ποὺχει μεγάλην ὑπόληψι ἐδῶ, στὶς τράπεζες.

— Καὶ σὲ τί δουλειὲς καταγίνεται;

— Κάνει μπαμπάκια... 'Εγκαινιάζει δμως, ἀκριβῶς τώρα, μιὰ μεγάλη ἐπιχείρησι σκοινοβιομηχανίας... "Εχει φυτέψει κάθανατα—τὶς ξέρετε, ἀσφαλῶς αὐτὲς τὶς κάκτους— σὲ κάμποσες ἐκτάσεις, διακοσαριὲς φυντάνια καὶ ἀπ' αὐτὰ θὰ βγάλῃ ἴνες φυτικές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες, μὲ ὡρισμένα μηχανήματα, πλέκονται σκοινιά...

— Καταλαβαίνω—ἔκαμε ὁ Φάνης.

— Κάμετε ἕνα ταξιδάκι ὡς τὸ Κὰφρ-ἔλ-Ζαγιάτ... δὲν εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ μὲ τὸ σιδηρόδρομο... 'Ο 'Αντύπας εἶναι φίλος μου... θὰ σᾶς δώσω ἕνα συστατικό...

—Εὐχαριστῶ πολὺ—εἶπε ὁ Φάνης, συγκινημένος.

— Καὶ θὰ σᾶς εὐχηθῶ καλὴ ἐπιτυχία...

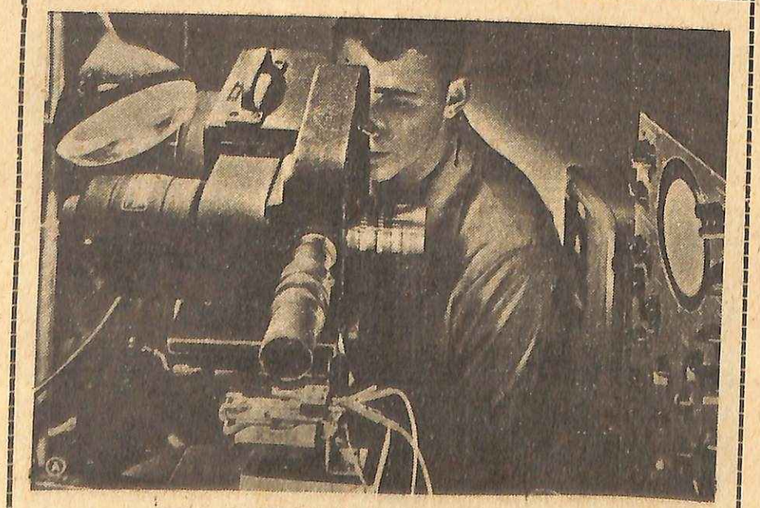
— Εὐχαριστῶ καὶ πάλι...

'Ο Φάνης πῆρε σὲ λίγο τὸ γράμμα. "Ηταν ἀνοιχτό, τὸ διάβασε καὶ τὸ ζεστὸ περιεχόμενό του στάθηκε μιὰ ἐκπληξη γι' αὐτόν. 'Η τραγικὴ του περιπέτεια, ἡ προδοσία τῆς Ρένας καὶ τοῦ γιατροῦ, ἑνὸς φίλου τῶν μαθητικῶν θρανίων, εἶχε κλονίσει βαθειὰ τὴν πίστι του στοὺς ἀνθρώπους. "Ητανε σφιχτοκουμπωμένος καὶ καχύποπτος σὲ ὅλους. Νὰ ὅμως τώρα ἕνας δεύτερος ἄγνωστος—μετὰ τὸν πρῶτο, στὸν Πειραιᾶ, ποὺ τὸν βοήθησε νὰ φύγῃ— ποὺ τοῦδινε πολύτιμες συμβουλὲς κι' ἕνα συστατικό, μὲ τόση προθυμία καὶ καλωσύνη! "Εννοιωθε σ' αὐτὸν εὐγνωμοσύνη, ὄχι τόσο γιὰ τὴν πρακτικὴ ἀφέλεια ποὺ μποροῦσε νἄχῃ, ὅσο γιατὶ τοῦ ξαναζέσταινε τὴν καρδιὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ ταξίδι μὲ τὸ σιδηρόδρομο γιὰ τὸ Κὰφρ-ἔλ Ζαγιὰτ εἶχε γιὰ τὸ Φάνη τὴ μαγεία τῆς πρώτης γνωριμίας μὲ μιὰ χώρα ἄγνωστη σ' αὐτόν. "Ητανε τόσο διαφορετικὸ τὸ τοπίο τῆς Αἰγύπτου (καὶ μάλιστα τὸ κομμάτι τοῦτο τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, ποὺ περνοῦσε μὲ τὸ τραῖνο, τὸ πρῶτο ποὺ ἀντίκρυζε) ἀπὸ τὰ τοπία τῆς 'Ελλάδος!... Οὔτε μιὰ γραμμὴ βουνοῦ στὸν ὁρίζοντα, κάμπος ἀπέραντος, ποὺ τὴ μονοτονία του ὅμως κόβανε τὰ λουλουδισμένα χωράφια, μὲ τὰ «φούλια», τὰ μικρὰ ἀράπικα κουκιά, καὶ τὰ μπαμπάκια, τὰ κανάλια τοῦ Νείλου, ποὺ τὰ διασχίζανε, οἱ πρωτόγονοι, ξύλινοι κοχλίες ποὺ ἀνέβαζαν τὸ νερὸ καὶ γέμιζαν τὶς στάμνες τους οἱ φελλάχες, γιὰ νὰ τὶς κουβαλήσουν στὰ χωριά, ὅπου τὰ σπίτια ἦτανε χτισμένα ἀπὸ λάσπη...

Αὐτὰ ὅλα ἦτανε καινούργια γιὰ τὸ Φάνη. Καὶ πρὸ πάντων ἡ γλυκειὰ θαλπωρή, σὰν μιᾶς αἰώνιας ἄνοιξης ποὺ ἦτανε χυμένη στὴν ἀτμόσφαιρα καὶ σὰν νὰ χάϊδευε τὸ δέρμα του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

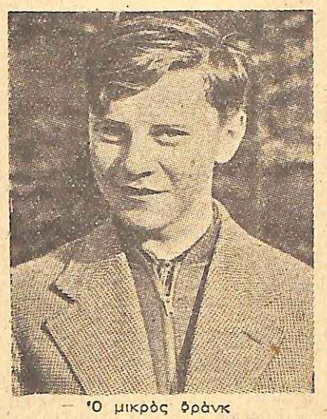
ΤΡΕΙΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ

Μὲ τὴ νέα αὐτὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ τῆς «Κόντακ» θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ληφθοῦν τρεῖς χιλιάδες (3000) φωτογραφίες τὸ δευτερόλεπτο. 'Η καταπληκτικὴ αὐτὴ ταχύτης θὰ ἐπιτρέψῃ μελέτες καὶ παρατηρήσεις, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ γίνουν μέχρι σήμερα. Μὲ τὴ νέα αὐτὴ μηχανὴ κατορθώθηκε νὰ φωτογραφηθοῦν γιὰ πρώτη φορὰ ὅλες οἱ φάσεις τῆς πορείας τοῦ βλήματος ἑνὸς ὅπλου πρὸς τὸ στόχο του.

3.000 ΧΡΥΣΕΕΣ ΛΙΡΕΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ

'Η 'Εθνικὴ Τράπεζα τῆς 'Αγγλίας φτιάνει κάθε χρόνο τρεῖς χιλιάδες χρυσὲς λίρες, τὶς ὁποῖες ὅμως δὲν βλέπει κανείς, γιατὶ δὲν τίθενται στὴν κυκλοφορία. 'Η ἐκδοσι αὐτὴ γίνεται γιὰ νὰ μὴν ξεγάσουν τὴ δουλειά τους οἱ ἐργαζόμενοι στὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς Τραπέζης καὶ γιὰ νὰ συνεχιστῇ ἡ παλαιὰ παράδοσι. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα μέρος ἀπὸ τὶς λίρες αὐτές, τοῦ 1957, οἱ ὁποῖες, ὅπως διακρίνετε, φέρουν τὴ μορφὴ τῆς 'Ελισάβετ Β' στὴ μιὰ πλευρά τους. Κάτω δεξιὰ οἱ καινούργιες λίρες, ἐνῶ περνοῦν ἀπὸ τὸν ἔλεγχο. Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ὅλον τὸν κόσμο κυκλοφοροῦν σήμερα πάνω ἀπὸ 13 ἑκατομμύρια προπολεμικὲς ἀγγλικὲς χρυσὲς λίρες.

Ὁ μικρὸς φράνκ

ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ

Ἡ θλιβερὴ ἱστορία ἑνὸς Βέλγου ποὺ τοῦ πῆραν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ του ἕνα υἱοθετημένο παιδί

Μιὰ συγκινητικὴ καὶ βαθειὰ ἀνθρώπινη ἱστορία ἔγινε γνωστὴ αὐτὲς τὶς μέρες στὸ Βέλγιο ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Ὁ ἀξιολύπητος πρωταγωνιστής της εἶναι ἕνας ἀγρότης πενῆντα χρόνων, ὁ Ὑμπὲρ Σαντραίν, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἦταν ἕνας εὐκατάστατος κτηματίας κι' ἕνας εὐτυχισμένος σύζυγος καὶ πατέρας, ἐνῶ σήμερα εἶναι πάμπτωχος, νωρὶς γυναῖκα καὶ παιδὶ καὶ φυλακισμένος.

Ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ἱστορία, ποὺ σφίγγει τὴν καρδιὰ καθενός, ποὺ τὴ μαθαίνει, ἄρχισε τὸ 1942, στὴ Γιουγκοσλαυΐα, στὸ χωριὸ Μπόκνα, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι Λιουμπλιάνα. Ἦταν ἡ ἄνοιξι ἐκείνης τῆς χρονιᾶς. Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν καταλάβει ὅλη τὴ χώρα. Ὅπως κι' ἄλλοι ἄντρες τῆς περιοχῆς ἐκείνης, ἔτσι κι' ὁ Γιάκομπ Τζακόμπεν, ἕνας γεωργὸς ἀπὸ τὸ Μπόκνα, εἶχε πάει στοὺς ἀντάρτες γιὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν κατακτητή. Στὸ σπίτι του, εἶχε ἀφίσει τὴ νεαρὴ γυναῖκα του μὲ τὰ τρία τους παιδάκια, ποὺ τὸ πιὸ μικρὸ ἦταν μόλις λίγων μηνῶν. Οἱ Γερμανοί, ὅταν πληροφορήθηκαν ποῦ εἶχε πάει ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς οἰκογένειας, ἐκλεισαν τὰ δυὸ μεγαλύτερα παιδιὰ σ' ἕνα στρατόπεδο ἐργασίας, τὴ δὲ γυναῖκα τοῦ Τζακόμπεν μὲ τὸ μωρό της τοὺς ἔστειλαν στὸ φοβερὸ στρατόπεδο τοῦ Ἄουσβιτς.

Ἡ δύστυχη γυναῖκα πέθανε σὲ λίγο ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὸ κρύο. Ἀλλὰ τὸ μωρό, ποὺ τὸ ὄνομά του ἦταν Φράνκ. Βρῆκε μιὰ καινούργια οἰκογένεια. Τὸ πῆρε ἕνα ζευγάρι πλούσιων χωρικῶν, ποὺ κατοικοῦσε κοντὰ στὴ Λιέγη. Ὁ καινούργιος του πατέρας λεγόταν Ὑμπὲρ Σαντραίν.

Στὸ πλούσιο ἀγρόκτημα τοῦ Σαντραίν, ὁ μικρούλης Φράνκ μεγάλωσε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν πεῖνα. Ἔμαθε νὰ λέη «μπαμπὰ» τὸν Ὑμπὲρ Σαντραίν, ποὺ ἦταν ἄκληρος, καὶ νὰ τὸν βοηθᾶ στὶς δουλειές του.

Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, ὁ πραγματικὸς πατέρας τοῦ Φράνκ ἄρχισε τὶς ἐρευνες γιὰ νὰ βρῆ τὰ χαμένα μέλη τῆς οἰκογένειάς του. Ὁ Γιάκομπ Τζακόμπεν, ποὺ εἶχε γλυτώσει τὸ θάνατο, ἀποτάθηκε στὸ Διεθνῆ Ἐουθρὸ Σταυρὸ καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο κατώρθωσε νὰ βρῆ τὰ δυὸ μεγαλύτερα παιδιά του καὶ νὰ μάθη πὼς ἡ γυναῖκα του εἶχε τελειώσει τραγικὰ τὴ ζωή της στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἄουσβιτς.

Χρειάστηκαν, ὅμως, κάμποσα χρόνια, ὥσπου οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Ἐουθροῦ Σταυροῦ νὰ τὸν πληροφορήσουν ποῦ καὶ σὲ τίνων τὰ χέρια βρισκόταν ὁ μικρούλης του Φράνκ. Ὅταν ὁ Γιάκομπ Τζακόμπεν τόμαθε, ἦταν ἀρχὲς τοῦ 1954.

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα, δὲν εἶχε πιὰ ἡσυχία. Ἤθελε ἀμέσως νὰ πάρη πίσω τὸ παιδί του. Ἔγραψε, λοιπόν, στοὺς Σαντραίν. Ὁ Βέλγος ἀγρότης τοῦ ἀπάντησε λακωνικά. Δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀποχωριστῆ τὸ παιδί, ποὺ τὸ εἶχε μεγαλώσει ἀπὸ βρέφος καὶ τὸ θεωροῦσε πιὰ δικό του!

Ὁ πραγματικὸς πατέρας τοῦ Φράνκ ἀπευθύνθηκε τότε στὰ βελγικὰ δικαστήρια, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγνωριστῆ τὸ δικαίωμα ποὺ εἶχε στὸ παιδί του. Στὶς 15 Νοεμβρίου τοῦ 1954, βγῆκε πραγματικὰ ἡ ἀπόφασι, ποὺ περίμενε. Ἡ Δικαιοσύνη κι' ὁ νόμος εἶχαν ταχθῆ μὲ τὸ μέρος του. Ἡ ἀπόφασι ἔλεγε πὼς ὁ Φράνκ ἔπρεπε νὰ παραδοθῆ μέσα σὲ λίγες μέρες στὸ δικηγόρο Πὼλ Σπέγιερ, ἀπὸ τὴν Ἀμβέρσα, ποὺ ἐκπροσωποῦσε τὸν Γιάκομπ Τζακόμπεν στὸ Βέλγιο.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ὁ δύστυχος Ὑμπὲρ Σαντραίν, ποὺ λάτρευε τὸ μικρὸ Φράνκ, ἔπαψε νὰ σκέφτεται λογικὰ καὶ παραδόθηκε ὁλόκληρος στὰ αἰσθήματά του. Εἶχε γίνει πιὰ ἄλλος ἄνθρωπος, τὸ βλέμμα του εἶχε θολώσει καὶ δὲν ἤξερε τίποτ' ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ μὴ παραδώση τὸ Φράνκ στὸν «ξένο». Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἦρθαν γιὰ νὰ παραλάβουν τὸ παιδί, τοὺς πληροφόρησε πὼς δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν. Ἡ ἀστυνομία ἔψαξε, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε πουθενά.

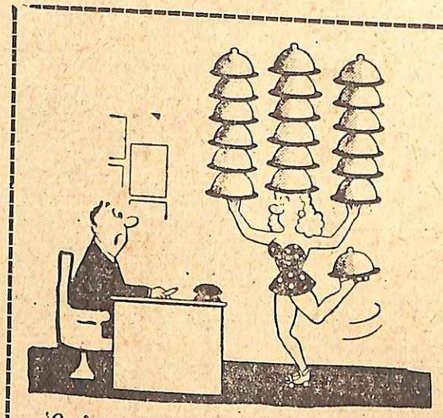
Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ὁ Ὑμπὲρ Σαντραὶν ὡδηγήθηκε πάλι στὸ δικαστήριο, κατηγορούμενος γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Φράνκ. Καταδικάστηκε σὲ μερικοὺς μῆνες φυλάκισι καὶ σ' ἕνα ἀρκετὰ βαρὺ πρόστιμο γιὰ κάθε μέρα ποὺ θὰ περνοῦσε χωρὶς ὁ Φράνκ νὰ δώση σημεῖα ζωῆς.

Ὁ Ὑμπὲρ Σαντραὶν δὲ φοβήθηκε ἀπ' αὐτό. Κάθησε στὴ φυλακὴ καὶ πλήρωνε μὲ πεῖσμα τὸ πρόστιμο. Οἱ μῆνες περνοῦσαν, ἔγιναν χρόνια καὶ τὸ πρόστιμο, ὁ Ὑμπὲρ Σαντραίν, πούλησε τὸ ἕνα μετὰ ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ ὑπάρχοντά του. Ἡ γυναίκα του, στὸ μεταξύ, πέθανε ἀπὸ τὸν καϋμό της ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε παρὰ μονάχα αὐτὸ τὴ σκέψι: νὰ μὴ τοῦ πάρουν τὸ «παιδί του». Ἀλλὰ ποῦ βρισκόταν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ παιδί;

Ἡ ἀστυνομία τὸ ἀνακάλυψε, ὅταν ὁ Ὑμπὲρ Σαντραίν, μὴ ἔχοντας πιὰ νὰ πληρώνῃ τὸ πρόστιμο, καταδικάστηκε σ' ἑνὸς χρόνου φυλάκισι καὶ βρέθηκε πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα. Ἕνα ἰδιωτικὸ κολλέγιο, ποὺ τὸ διευθύνουν καλόγρηες, ἦταν ὁ τόπος ὅπου εἶχε κρύψει ὁ Ὑμπὲρ Σαντραὶν τὸν Φράνκ. Ὅταν οἱ καλόγρηες ἔπαψαν νὰ λαβαίνουν τὰ δίδακτρα κι' ἔγραψαν στὸν «πατέρα» τοῦ μικροῦ τροφίμου τους, πληροφορήθηκαν πὼς βρισκόταν πιὰ στὴ φυλακή. Κι' ἔτσι τὸ παιδὶ παραδόθηκε στὸ δικηγόρο τοῦ πραγματικοῦ του πατέρα.

Τώρα ὁ δυστυχισμένος Ὑμπὲρ Σαντραίν, εἶναι σωστὸ σωματικὸ καὶ ψυχικὸ ἐρείπιο καὶ λέει σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐπισκέπτονται στὴ φυλακή:

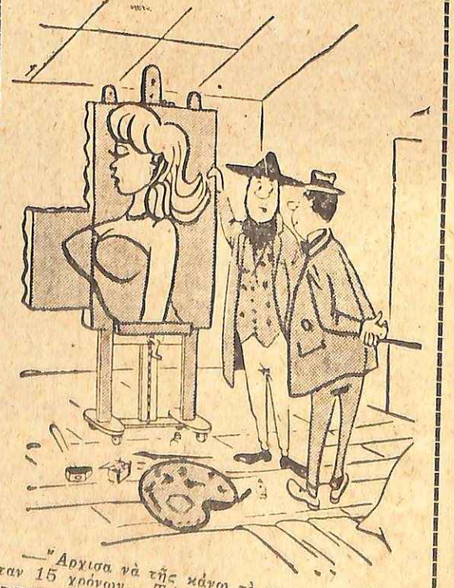
— Ζήτησα νὰ μοῦ φέρουν ἐδῶ τὸ Φράνκ, νὰ τὸν σφίξω γιὰ τελευταία φορὰ στὴν ἀγκαλιά μου. Ἀλλὰ δὲν μοῦκαναν αὐτὴ τὴ χάρι. Μοῦ εἶπαν πὼς τὸ παιδί μου τὸ πῆρε ἡ γιουγκοσλαυϊκὴ πρεσβεία καὶ πὼς τώρα εἶναι μακρυά. Ἴσως μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ σὲ λίγο, γιατὶ ὁ δικηγόρος μου ἔκανε αἴτησι νὰ μοῦ χαρίστη τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς. Ἀλλὰ τί σημασία θάχη πιὰ ἡ ζωὴ γιὰ μένα; Εἶμαι πιὰ ἕνας κατεστραμμένος ἄνθρωπος...

Ὁ διευθυντὴς τοῦ βαριετέ: Ὡραῖα. Θὰ σὲ προσλάβω γιὰ τὸ ἑστιατόριο!

— Θέλω στῆθος πουλάδας.

— Ἄρχισα νὰ τῆς κάνω τὸ πορτραῖτο, ὅταν ἦταν 15 χρόνων... Τώρα ὅμως εἶναι 20!...

Ὁ γυιός μου ἡ κόρη μου κι' ἐγώ

Τὸ πιπίλισμα τοῦ δακτύλου

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ μεγάλα βάσανα τῶν μητέρων εἶναι ἡ συνήθεια ποὺ ἔχουν σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιά, νὰ πιπιλίζουν τὸ δάχτυλό τους. Ὑπάρχουν γονεῖς ποὺ φαντάζονται ὅτι τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τὸ κληρονόμησαν τὰ παιδιά τους ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδιους. Αὐτὴ ἡ γνώμη εἶναι τελείως ἐσφαλμένη.

Τὸ μωρὸ ἀνακαλύπτει τὴν ἀσχολία αὐτὴ γύρω στοὺς τρεῖς μὲ τέσσερις μῆνες. Καὶ λέω ἀσχολία, γιατί, ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, θὰ βρίσκη στὴ συνήθεια αὐτὴ ἰδιότητες παρηγορητικές. Ἐκεῖ θὰ ξεσπᾶ ὅταν βαριέται, ὅταν εἶναι στενοχωρημένο, ὅταν βρίσκεται σὲ ἀμηχανία. Ὅταν ἕνα νεογέννητο πεινάη ἢ διψάη, ἀρχίζει τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα δμως ποὺ θὰ ἀρχίση νὰ πιπιλίζη τὸ δάχτυλό του, θὰ καταφεύγη σ' αὐτὸ ὅταν νοιώση τὸ στομάχι του ἄδειο.

Ἂν ἡ μητέρα βρῆ ἕναν τρόπο νὰ ἀποσπάση τὴν προσοχὴ τοῦ παιδιοῦ σὲ κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον, αὐτὸ θὰ πάψη νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ δάχτυλά του. Δὲ θέλω νὰ πῶ βέβαια ὅτι εἶναι τόσο εὔκολο νὰ κόψετε τὴν συνήθεια αὐτή. Τὰ μαλώματα καὶ οἱ τιμωρίες δὲν ἔχουν κανένα ἀποτέλεσμα. Προσπαθῆστε νὰ βρῆκε τὴν αἰτία, τὴ ρίζα τοῦ κακοῦ. Τὸ μωρό σας μπορεῖ νὰ πεινάη ἢ νὰ φαντάζεται ὅτι τὸ ἔχετε παραμελήσει. Μὴν τὸ ἀφήνετε μονάχο του, μέσα στὴ κούνια του, ὅταν βλέπετε ὅτι δὲ πρόκειται νὰ κοιμηθῆ. Δῶστε του μιὰ ἀπασχόλησι, ἕνα παιχνίδι. Ὁ τρόπος αὐτὸς θὰ εἶναι πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικὸς ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ φορέσετε εἰδικὰ γάντια ἢ νὰ τοῦ ἀλείψετε τὰ χέρια του μὲ μιὰ διάλυσι κινίνου. Τὰ πράγματα εἶναι ἀκόμα δυσκολώτερα, ὅταν τὸ παιδὶ δὲν εἶναι πιὰ μωρό. Τότε μπορεῖ νὰ προκαλέση ἀτροφία στὸ δάχτυλο ποὺ συνηθίζει νὰ πιπιλᾶ καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε συνήθως τὸ μεγάλο δάχτυλο.

Τὰ γνωστὰ παιχνίδια («μεκανὸ») εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ ἀπασχολήσουν ἕνα παιδὶ ποὺ ἡ ἡλικία του τοῦ ἐπιτρέπει νὰ σκέπτεται.

Ἂν πάλι δῆτε ὅτι τὸ παιδὶ ἔχει διαφορετικὰ γοῦστα ἀπὸ τὰ δικά σας, πράγμα ἀπολύτως φυσικό, ἀφῆστε το νὰ διαλέξη μόνο του τὶς ἀσχολίες του. Μπορεῖ τὸ καρροτσάκι ποὺ ἐφτιαξε, δένοντας ἕνα σπιρτόκουτο μ' ἕνα σπάγκο, νὰ τὸ διασκεδάζη πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητάκι ποὺ τρέχει καὶ ποὺ σᾶς κόστισε ἕνα ὡρὸ λεπτά. Μὴ προσπαθῆτε νὰ ἐξηγήσετε αὐτὲς τὶς παραξενιές. Πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι τὸ παιδὶ δὲν ἔχει συναίσθησι τοῦ χρήματος, οὔτε τῆς τεχνικῆς προόδου, καὶ ὅτι ζητᾶ πάντα αὐτὸ ποὺ δὲν τοῦ δίνουνε.

Ἄλλη αἰτία μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀμηχανία. Ὅταν τὸ παιδὶ βρεθῆ μπροστὰ σ' ἕνα ἀνεξήγητο γιὰ τὶς μικρές του γνώσεις φαινόμενο, ἀρχίζει νὰ πιπιλάη μὲ πραγματικὴ μανία τὸ δάχτυλό του, λὲς καὶ πρόκειται νὰ βρῆ τὴ λύσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Φροντίστε νὰ εἶστε πάντα κοντά του, ἕτοιμη νὰ τοῦ ἐξηγήσετε τὸ κάθε τι. Δῶστε του νὰ καταλάβη ὅτι θὰ βρῆ σὲ σᾶς τὰ κλειδιὰ κάθε κλεισμένης πόρτας, βοηθῆστε το νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἀπορία καὶ ἀπὸ τὴν ἄγνοια, καὶ νὰ εἶστε σίγουρη πὼς θὰ κόψη γρήγορα τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς φυσικὲς ἀνωμαλίες, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση τὸ πιπίλισμα τοῦ δαχτύλου, ὑπάρχουν καὶ οἱ ψυχικές. Βρίσκοντας ἱκανοποίησι στὸ ἀπασχολῆται μὲ ἕνα κομμάτι τοῦ σώματός του, τὸ παιδὶ συνηθίζει νὰ κλείνεται στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ζητᾶ ἀπὸ αὐτὸν τὴν ἀπόλαυσι ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε μιὰ φιλικὴ παρέα. Ἀπὸ μιὰ ἀθῶα παιδικὴ συνήθεια μπορεῖ νὰ φτάση σ' ἕνα ἀθεράπευτο σύμπλεγμα. Νὰ γίνη σὰν ὡρισμένους σκυθρωποὺς καὶ ἀκοινώνητους ἀνθρώπους ποὺ συναντοῦμε καμμιὰ φορὰ στὴ ζωή. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ δυστυχισμένοι τοῦ κόσμου, γιατὶ ἔχουν μάθει νὰ ζοῦνε μόνοι τους καὶ νὰ βρίσκωνται πάντα μακρυὰ ἀπὸ τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τῶν ἄλλων. Καὶ ὅσο κι' ἂν θέλουν νὰ πλησιάσουν τὸ συνάνθρωπό τους, τοὺς εἶναι τελείως ἀδύνατο, γιατὶ ἔτσι ἔμαθαν νὰ ζοῦν.

Ἀνορεξία καὶ λαιμαργία

Μὰ ὄχι κυρίες μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπελπιζόμαστε τόσο, γιατὶ τὸ παιδὶ σας δὲν τρώει ὅσο θὰ θέλατε. Μὴ φοβᾶστε, δὲν πρόκειται νὰ πεθάνη. Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ποὺ ὑπάρχει σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δὲ θὰ τὸ ἀφήση ποτὲ νὰ φτάση στὸ σημεῖο νὰ πεθάνη ἀπὸ ἀσιτία. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφῆσετε τὸ μικρό σας νὰ πάθη ἀβιταμίνωσι.

Καὶ, πρῶτα, ἀναρωτηθῆκατε ποτὲ γιατὶ τὸ παιδὶ δὲν τρώει; Γιατὶ δὲν ἔχει ὄρεξι; Ἴσως νὰ εἶναι κι' αὐτό. Συνήθως ὅμως ὁ λόγος εἶναι ἄλλος: Οἱ μητέρες δὲν ξέρουν πῶς πρέπει νὰ φερθοῦν σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Θὰ μοῦ πῆτε ἴσως ὅτι ἐσεῖς μετακειριστῆκατε ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα. Λοιπόν, σᾶς λέω ὅτι τὰ μέσα ποὺ μετακειριστῆκατε, εἶναι κατὰ 95% λανθασμένα καὶ ὅτι φέρνουν ἐντελῶς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκετε. Τί κάνετε λοιπὸν ἐσεῖς γιὰ νὰ ἀναγκάσετε τὸ παιδί σας νὰ φάη; Μὰ καὶ μόνο ἡ λέξις «ἀναγκάζω» ἐγγυᾶται γιὰ τὴν ἀποτυχία σας. Συνήθως οἱ γονεῖς μετακειρίζονται δύο μόνον τρόπους: τὴν ἀπειλὴ καὶ τὰ καλοπιάσματα, ποὺ εἶναι ἐξ ἴσου ἄχρηστα καὶ τὰ δύο.

Στὴν ἀρχή, θὰ προσπαθήσατε νὰ ἀνοίξετε τὸ στοματάκι τοῦ πεισματάρη κανακάρη σας μὲ γλυκόλογα: («Ἔλα μωρό μου, φάε τὸ φαγάκι σου, ἐσὺ ποὺ εἶσαι καλὸ παιδάκι καὶ ἀγαπᾶς τὴ μαμάκα σου». Μετὰ ἀρχίσατε τὶς ὑποσχέσεις: «Φάε καὶ νὰ δῆς τί θὰ σοῦ χαρίσω». Στὸ τέλος ἐκνευριστῆκατε καὶ τὸ γυρίσατε στὸ ἄγριο: («Ἂν δὲ φᾶς τὸ φαΐ σου, θὰ σὲ δείρω». Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, φυσικά, ὅτι στὸ τέλος τὸ πιάτο ἔμεινε γεμάτο, ἐσεῖς νευριασμένη καὶ τὸ παιδὶ νηστικὸ καὶ εὐχαριστημένο, γιατὶ «πέρασε τὸ δικό του». Δηλαδὴ δὲν καταφέρατε τίποτα.

Κι' ὅμως ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι, πολὺ πιὸ εὔκολοι καὶ προπαντὸς πολὺ πιὸ ἀποδοτικοί.

Πρῶτον, νὰ βρῆτε γιατὶ τὸ παιδὶ σας δὲ θέλει νὰ φάη. (Στὴν ἀνάγκη μπορεῖτε νὰ τὸ πᾶτε στὸ γιατρό). Κατόπιν, νὰ ὑποχωρήσετε λίγο στὰ γοῦστα του. Δηλαδή: Ἐφόσον βλέπετε ὅτι δὲ πίνει μὲ κανένα τρόπο τὸ γάλα του, νὰ τοῦ τὸ κάνετε κρέμα ποὺ ὑπάρχουν πολὺ περισσότερες πιθανότητες νὰ τοῦ ἀρέση. Τὸ αὐγὸ ποὺ δὲ θέλει νὰ βάλη στὸ στόμα του ὅταν εἶναι βραμένο, ἴσως νὰ τὸ φάη μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι χτυπημένο μὲ ζάχαρη. Ἕνα φαγητὸ ποὺ δὲ τοῦ ἀρέσει ζεστό, μπορεῖ νὰ τὸ προτιμάη κρύο, καὶ τὸ ἀντίθετο.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, ὑπάρχουν καὶ ὡρισμένοι κανόνες, τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ παραμελῆτε ποτέ. Μὴ δίνετε π. χ. στὸ παιδὶ σας νὰ φάη κάτι, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ κυρίως γεῦμα. Εἶναι φυσικὸ νὰ τοῦ κόψη τὴν ὄρεξι, ὅπως θὰ τὴν ἔκοβε καὶ σὲ σᾶς. Μὴ ξεχνᾶτε ἐπίσης ὅτι τὰ πολλὰ ὑγρὰ φουσκώνουν τὸ στομάκι καὶ δυσκολεύουν τὴ χώνευσι. Καὶ κάτι ἀκόμα, ἐξ ἴσου σοβαρό: Μὴ παρουσιάζετε στὸ παιδὶ ἕνα πιάτο ζέχειλο. Μόνο ἡ ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ καταπίη ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, τὸ κάνει νὰ μὴ βάζη μπουκιὰ στὸ στόμα του. Καὶ προπαντὸς μὴν προσπαθῆτε νὰ τὸ πείσετε νὰ φάη, ἀπὸ οἶκτο γιὰ σᾶς.

Ἡ λαιμαργία εἶναι συνήθως ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς μεθόδου, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ μητέρες γιὰ ν' ἀνοίξουν τὴν ὄρεξι τῶν παιδιῶν τους

Ἕνας καλὸς τρόπος γιὰ νὰ ἀνοίξετε τὴν ὄρεξι τοῦ παιδιοῦ, εἶναι νὰ τὸ βάλετε νὰ σᾶς βοηθήση στὴν ἑτοιμασία τοῦ φαγητοῦ του, διαλέγοντας τὸ αὐγὸ ποὺ θέλει, καθαρίζοντας μιὰ πατάτα, ἁλατίζοντας τὸ κρέας. Νὰ εἶστε σίγουρη πὼς θὰ φάη μὲ σωστὸ ἐνθουσιασμὸ αὐτὸ ποὺ ἐφτιαξε μόνο του ἔστω κι' ἂν ἔχη γίνει ἀπαίσιο!

Ἀκριβῶς στὴν ἀντίθετη μεριὰ βρίσκονται τὰ λαίμαργα παιδιά. Ἡ λαιμαργία εἶναι συνήθως ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς μεθόδου, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ μητέρες γιὰ ν' ἀνοίξουν τὴν ὄρεξι τῶν παιδιῶν τους

Προτιμᾶει λοιπὸν νὰ φάη μερικὲς καραμέλες παρὰ ἕνα πιάτο σοῦπα. (Γιατὶ ἡ παιδικὴ λαιμαργία περιορίζεται σχεδὸν πάντα στὰ ζαχαρωτά).

Δὲ σᾶς λέω νὰ μὴ δώσετε προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

Πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ τὸ κόψετε, ἢ ἔστω νὰ τὸ ἐλαττώσετε παύοντας νὰ δείχνετε στὸ παιδὶ σας ὅτι δίνετε μεγάλη ἀξία στὶς πάστες, στὶς καραμέλες καὶ σ' ὅλα γενικῶς τὰ γλυκὰ κι' ὅτι τοῦ τὰ προσφέρετε σὰν ἀμοιβή.

Βοηθῆστε τὸ παιδὶ νὰ ἀποφύγη τὸν πειρασμό.

Ὅταν ζέρη πὼς κάπου στὸ σπίτι ὑπάρχει γλυκὸ καὶ θέλει νὰ τὸ φάη, μπορεῖ νὰ φτάση στὸ σημεῖο νὰ τὸ κλέψη, ἂν δὲν τοῦ τὸ δώσετε.

Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι ἡ στάσις σας πρέπει νὰ εἶναι πολὺ αὐστηρή. Μὴν παραδεχτῆτε κανένα ἐλαφρυντικὸ καὶ τιμωρῆστε χωρὶς τύψεις τὸν ἔνοχο.

Κλέβοντας μερικὲς κουταλιὲς μαρμελάδα, τὸ παιδὶ κάνει μιὰ πολὺ κακὴ ἀρχὴ καὶ δὲ θὰ διστάση νὰ ἐπαναλάβη τὴν πρᾶξι του, ὄχι μιὰ ἁπλῶς στὸ γλυκὸ τῆς μαμᾶς, ἀλλὰ στὰ πράγματα τοῦ διπλανοῦ του, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ ἀδελφια του καὶ καταλήγοντας στοὺς συμμαθητές του.

Μιὰ κακὴ συνήθεια ποὺ ἀποκτᾶται σὲ μικρὴ ἡλικία, πολὺ δύσκολα ξεχνιέται.

Μὴν ξεχνᾶτε ἐκεῖνη τὴν ἱστορία ποὺ λέει ὅτι κάποτε ἕνας κλέφτης ποὺ τὸν πήγαιναν νὰ τὸν κρεμάσουν, ζήτησε γιὰ τελευταία χάρι νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φιλήση τὴ μητέρα του. Ὅταν ὅμως ἐκείνη πλησίασε, ὁ μελλοθάνατος ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της καὶ μὲ μιὰ δαγκωνιὰ τῆς ἔκοψε τὸ αὐτί, λέγοντάς της: («Ἂν, τότε ποὺ ἤμουνα μικρός, μὲ μάλωνες ὅταν σοῦ ἔφερνα ἕνα λουλοῦδι κομένο ἀπὸ ξένο κῆπο, δὲ θὰ γινόμουνα ποτὲ κλέφτης»).

Ὅσο ὑπερβολικὴ καὶ ἂν σᾶς φαίνεται ἡ ἱστορία αὐτή, βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴν πραγματικότητα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Μὴ δίνης τὸ ἀριστερό χέρι». — Ἡ σημασία τοῦ παιχνιδιοῦ γιὰ τὸ παιδί.

Ὁ περίπατος τῶν «ἡρώων»

Ὅταν ὁ Χρῆστος Γιαννακόπουλος — μεγαλύτερος καὶ σὲ ἡλικία καὶ σὲ ἀξία ἀδελφός μου καὶ συνάδελφος — ἦταν ἀκόμα ἔφηβος, πρό... ἀμνιμονεύτων χρόνων, ἀποτελοῦσε ἐπίλεκτον μέλος μιᾶς νεανικῆς συντροφιᾶς, ποὺ τὴν διέκρινε μιὰ ἀκατάσχετη ροπὴ στὸ «βίβερε περικολοζαμένοτε» —ἑλληνιστὶ «ζῆν ἐπικινδύνως».

Καὶ τὶς μὲν ἡμέρες τους τὶς διέθεταν γιὰ νὰ σπουδάζουν στά... καφενεῖα καὶ στὰ σφαιριστήρια τὶς νεώτερες τεχνικὲς ἐξελίξεις τοῦ ταβλιοῦ, τῆς πρέφας, τοῦ μπιλλιάρδου κλπ. Ἀρκετὰ συχνά, ὅμως, ἐγκατέλειπαν τά... ἐπαγωγὰ αὐτὰ μαθήματά τους, προκειμένου ν' ἀποδυθοῦν σ' ἕναν ἡρωϊκὸ καὶ μέχρις ἐσχάτων πετροπόλεμο, ἢ σ' ἕνα πολυαίμακτο ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα, ἐναντίον... ἐχθρικῶν γειτονικῶν ὁμάδων!

Κι' ὅσο γιὰ τὶς νύχτες, τὶς πρῶτες «ἐλεύθερες» νύχτες τῆς μετέπειτα λαμπρᾶς ξενύχτικης σταδιοδρομίας τους, φρόντιζαν νὰ τὶς ποικίλλουν μὲ προσχεδιασμένες περιπέτειες, ποὺ τὶς ἐπινοοῦσε τὸ ἄπηχτο μυαλό τους καὶ τὶς ἐπικροτοῦσε ἐνθουσιωδῶς ἡ νεανική τους ἀναίδεια.

Ἔτσι, μιὰ ὑγρὴ καὶ συννεφιασμένη φθινοπωρινὴ νύχτα σκαρφιστήκανε νὰ κάνουν ἕνα περίπατο στό... Α΄. Νεκροταφεῖο. Ἤξεραν ὅτι ἡ μάντρα του σὲ κάποιο σημεῖο πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς Γούβας ἦταν γκρεμισμένη, κι' ὅτι μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ὑπερπηδήσῃ, χωρὶς νὰ διαθέτῃ οὔτε προσόντα ἄλτου, οὔτε ἀναρριχητικὲς ἱκανότητες πιθήκου.

Ἡ πρωτότυπη καὶ «χαριτωμένη» αὐτὴ ἰδέα προκάλεσε τὸν ἑξάλλο ἐνθουσιασμὸ τῆς παρέας. Καὶ ἀπασχάντες οἱ... Καππαδόκηδες, γοητευμένοι ἀπὸ τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἰδέα ἑνὸς μακάβριου περιπάτου ἀνάμεσα στὰ μνήματα, τοὺς σταυροὺς καὶ τὰ καντήλια, ξεκίνησαν γιὰ τὴν πιὸ μεγάλη, τὴν πιὸ παράξενη νυκτερινὴ περιπέτειά τους, ποὺ θὰ τοὺς προσεπόριζε τὴ βαθειὰ ἐκτίμησι καὶ τὸν ἀνεπιφύλακτο θαυμασμὸ τῶν ἀπανταχοῦ... κοκκορόμυαλων συνομηλίκων τους —ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Φυσικά, ὅσο πλησίαζαν στὸ Νεκροταφεῖο ὁ ἐνθουσιασμὸς λιγόστευε, ἐνῶ, ἀντιθέτως, μεγάλωνε ἡ τρεμούλα τους. Ἀλλὰ τὸ «ἀνδρικό» τους φιλότιμο δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ὁμολογήσουν ὅτι λιποψύχησαν.

Μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη, λοιπόν, μὲ τὴν ἀναπνοὴ κομμένη καὶ μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια, δρασκέλισαν ἕνας - ἕνας τὴ μάντρα. Καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν ζώντων, βρέθηκαν στὴ «χώρα τῶν μακάρων».

Δειλά, διστακτικά, μὲ χίλιες προφυλάξεις, ἄρχισαν οἱ «ἥρωες» νὰ προχωροῦν, χωρίς, φυσικὰ νὰ ἔχουν συγκεκριμένη κατεύθυνσι. Κι' ἐνδομύχως ἔκαναν θερμὲς δεήσεις στὸν "Ὑψιστο νὰ μὴν ξεπεταχτῇ μπροστά τους κανένα... θυμωμένο φάντασμα.

Καὶ ξαφνικά, παρ' ὀλίγο νὰ σημειωθῇ ἕνα κροῦσμα ἐντελῶς παρόμοιο μέ... τὶς ὁμαδικὲς λιποθυμίες τοῦ Ο.Τ.Ε.!

Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούστηκαν τ' ἀργὰ καὶ βαρειὰ βήματα τοῦ φύλακα, ποὺ ἐκτελοῦσε τὴν τακτικὴ περιπολία του. Ξετρελλαμένοι ἀπὸ τὸ φόβο τους οἱ «ἥρωες»—ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, ἂν δὲ μὲ ἀπατᾶ ἡ μνήμη μου — στοιβάχτηκαν τρέμοντας στὸ πρῶτο κενοτάφιο ποὺ βρέθηκε μπροστά τους. Κι' ὅσο πλησίαζαν τὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος τους, τόσο... ἀπομακρυνόταν ἡ καρδιά τους ἀπὸ τὸν τόπο της. Κι' ἡ ψυχική τους ἀντοχὴ ἐξαντλήθηκε στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή. Τὴ στιγμή, δηλαδή, ποὺ ἀνύποπτος, ὁ δυστυχὴς ὁ φύλακας περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ κενοτάφιο, ὅπου εἶχαν ἐγκλωβιστῆ οἱ ἑπτὰ νεαροὶ βέβηλοι, οἱ ὁποῖοι, πανικόβλητοι, ἀλλόφρονες ἀπὸ τὸ φόβο, ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὸ κρησφύγετό τους καὶ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια.

— Παναγία μου! Βοήθεια!, πρόλαβε νὰ ψελλίση ὁ φύλακας καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητος.

Κι' ἂν ρωτᾶτε γιὰ τοὺς «ἥρωες», αὐτοὶ λιποθυμήσανε:. ἀναιδρομικῶς, μόλις πήδηξαν τὴ μάντρα καὶ βρέθηκαν σὲ «ἀσφαλὲς ἔδαφος».

Κι' ἂν σ' ἀρέση, μπάρμπα Λάμπρο, ξαναπέρνα ἀπὸ τὴν "Αντρο!...

Ἀπόπειρα ληστείας

Ἐξ ἴσου «ἡρωϊκὸς» ὑπῆρξε στὰ νειάτα του καὶ ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτὸς δὲν ἐπιδίωξε ποτὲ δοσοληψίες μὲ πεθαμένους, προτιμώντας νὰ ἔχη νταραβέρια μόνο μὲ ζωντανούς.

Οἱ ἀντιλήψεις του, ἄλλωστε, εὑρίσκαν ἀπολύτως σύμφωνα καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς γειτονικῆς... «συμμορίας», μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ δικηγόρος Μιχάλης Β., ὁ ἀδελφός του Τάσος Β. κ.ἄ.

Τί σόι συμμορία, ὅμως, θὰ ἦταν αὐτὴ ἂν περιοριζότανε ἁπλῶς σὲ ἐπιδρομὲς ἐναντίον συνομηλίκων τους «γκάγκστερς» ἄλλων συνοικιῶν καὶ σὲ παρόμοιες «ἐγκληματικὲς» ἐνέργειες; Ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ἐπεκτείνη τὴ δράσι της, νὰ αἰφνιδιάσῃ δυναμικὰ καὶ κεραυνοβόλα τά... Σώματα Ἀσφαλείας, καὶ νὰ καταστῇ τὸ ἀγλαΐσμα τοῦ... ὑποκόσμου τοῦ παληοῦ τέρματος Ἀχαρνῶν!

Κι' ἔτσι, ἀπεφάσισαν νὰ σκαρώσουν μιὰ ληστεία! Κατόπιν κόπων καὶ βασάνων, κατόρθωσαν νὰ ἐξασφαλίσουν ἕνα σκουριασμένο καὶ κακομοιριασμένο πιστολάκι «Φλομτέρ», ἕκαναν μιὰ μυστικὴ συνεδρίασι κάτω ἀπὸ μιά... ψωραλέα γαζία καὶ κατέστρωσαν τὸ σχέδιό τους στὶς γενικές του γραμμές.

Καὶ μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα, οἱ δεκαπεντάχρονοι «συμμορίτες» βγῆκαν στοὺς δρόμους... πάνοπλοι καὶ πλήρως ὠργανωμένοι γιὰ τὸ «ντού». Πρωταγωνιστὴς τῆς «ληστείας» — προσωπιδοφόρος καὶ ὁπλοφορῶν— ἦταν ὁ πιό... Βλάκας τῆς παρέας. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι—ἐπίσης προσωπιδοφόροι, ἀλλὰ ὄχι καὶ ὁπλοφοροῦντες—θὰ κρατοῦσαν «τσίλλιες» σὲ διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα, ἑτοιμοι νὰ ἐπέμβουν τὴν καταλληλη στιγμή. Κι' ὅσο γιὰ τὸ θῦμα, θὰ ἦταν ὁ πρῶτος τυχαίος διαβάτης, ποὺ δὲν ἄργησε, μάλιστα, διόλου νὰ φανῇ.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα φτωχοντυμένο ἀνθρωπάκι, φορτωμένο μ' ἕνα δίχτυ γεμάτο ψώνια, ποὺ προχωροῦσε σκυφτός, σκεφτικὸς καὶ βιαστικός.

— Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴ ζωή σου! τοῦ φώναξε ἐπιτακτικὰ ὁ «ληστής», προτείνοντας τὸ «περίστροφό» του καὶ κλείνοντάς του τὸ δρόμο.

—Τί εἶπες, παιδάκι μου; ἀπόρησε ὁ ἀνθρωπάκος, ἀκουμπώντας στὸ πεζοδρόμιο τὸ δίχτυ του.

— Τὸ πορτοφόλι σου ἢ τὴ ζωή σου, λέω! ἐπανέλαβε μὲ τρέμουσα φωνή ὁ:... ἐγκληματίας.

Ἀλλὰ τὸ «θῦμα» ἦταν ζόρικο. Κι' ὄχι μόνο δὲν τοῦ ἔδωσε τὸ πορτοφόλι του,ἀλλὰ τοῦ ἄστραψε καὶ μιὰ ξεγυρισμένη σφαλιάρα, ποὺ ἀκούστηκε μέχρι τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα! Καί, εἰς ἐπίμετρον, τοῦ πῆρε τὸ πιστόλι, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του, ξαναφορτώθηκε τὰ ψώνια του καὶ συνέχισε ἤσυχος - ἥσυχος τὸ δρόμο του, ἐνῶ οἱ «συμμορίτες» ἔτρεχαν τρομοκρατημένοι νὰ κρυφτοῦν στὰ σπίτια τους!....

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

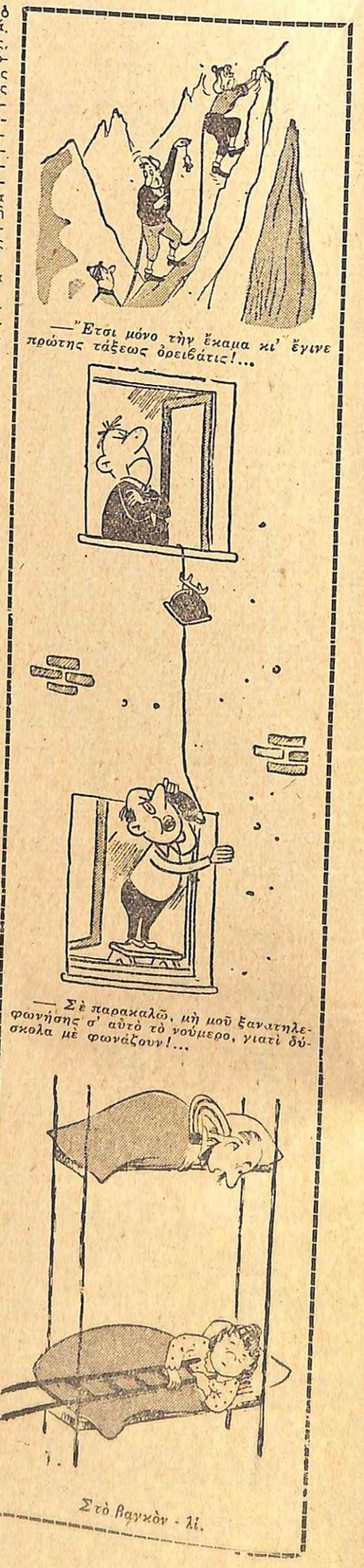
✪✪

Στὸ φαρμακεῖο:

—Θἄθελα κανένα φάρμακο γιὰ νὰ μεγαλώσουνε τὰ μαλλιά μου.

— Μάλιστα. Θέλετε μεγάλη ἢ μικρὴ μποτίλια;

— Μικρή. Προτιμῶ τὰ κοντὰ μαλλιά..

Οἱ μεγάλοι ἀδελφοὶ τῆς Ἱστορίας

Ὁ «πρωτοξάδελφος» τοῦ Μονομάχου

Ἀπὸ τ' ἀρχαιότατα χρόνια, ἡ Χίος ἦταν φημισμένη γιὰ τὸ ὑπέροχο κρασί της. Κατὰ τὸ Στράβωνα, μάλιστα, τὸ κρασὶ αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο ποὺ ὑπῆρχε τότε στὴν Ἑλλάδα: «Εἰθ' ἡ Ἀριουσία χώρα, οἶνον ἄριστον φέρουσα τῶν Ἑλληνικῶν». Ἡ Ἀριουσία ἦταν χωριὸ τῆς Χίου, ποὺ ἔβγαζε θαυμαστὰ σταφύλια. Ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ Βιργίλιος, ὁ Ὁράτιος, ὁ Τίβουλος κι' ἕνα σωρὸ ἄλλοι συγγραφεῖς, ἐξυμνοῦν τὸ χιώτικο κρασὶ μὲ ἀληθινὸ πάθος. Γιατί, λίγο-πολύ, ἦταν ὅλοι τους μεγάλοι «κρασοπατέρες» κι' ἤξεραν νὰ ἐκτιμοῦν τὸ καλὸ κρασί. Ὁ Λουκιανός, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πότες τῆς ἐποχῆς του, ἔγραφε γιὰ ἕνα φανταστικὸ ποταμὸ τῆς Χίου, ποὺ ἀντὶ γιὰ νερό, ἔτρεχε... κρασί. Ἦταν τόσο βαθὺς ὁ ποταμὸς αὐτός, «ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι». Δηλαδή, σὲ πολλά του σημεῖα, μποροῦσε κανεὶς νὰ ταξιδέψῃ καὶ μὲ πλοῖο...

Οἱ Ρωμαῖοι, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πίνουν τὰ δικά τους «σκληρὰ» κρασιά, τ' ἀνακάτωναν μὲ χιώτικο, ποὺ τοὺς ἔδινε ὁραία καὶ μυρωμένη γεῦσι. Τὴν ἡμέρα τοῦ θριάμβου του, ὁ Καῖσαρ πρόσφερε στοὺς φίλους του, «ἀμφορεῖς οἴνου Χίου». Ὁ δὲ Ὀρτένσιος, τόσο τὸ ἐκτιμοῦσε, ποὺ ἄφησε στοὺς κληρονόμους του «δεκακισχιλίους κάδους» ἀπὸ τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ ποτό, ποὺ χρησίμευε ἀκόμη ὡς φάρμακο γιὰ τὰ μάτια — τὰ πασίγνωστα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη «Χιακὰ κολλύρια» — καὶ σὰν τονωτικὸ γιὰ τοὺς ἐξασθενημένους ὀργανισμούς. Κατὰ τὸν Πλίνιο, ὁ Ρωμαῖος πραίτωρ Γάϊος, ἔστειλε ὁλόκληρο πλοῖο γιὰ νὰ τοῦ φέρουν χιώτικο κρασί, σύμφωνα μὲ τὴ συνταγὴ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ γιατρός του. Στὴν Ἀθήνα, ἦταν πανάκριβο καὶ θεωρεῖτο «ὡς εἶδος ἐξαιρετικῆς πολυτελείας.Ὁ κάδος πουλιόταν μιὰ μνᾶ καὶ οἱ φιλάργυροι ἔμποροι, δὲν ἔβαζαν σταγόνα στὸ στόμα τους, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ παραμικρὸ κέρδος.

Μὲ θυὸ λόγια, «τὸ οἶνος τῆς Χίου ἐθεωρεῖτο ὡς εὔτροφος καὶ πεπτικὸς καὶ προσηνὴς καὶ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων μεθυστικός — γράφει ὁ Ἀλ. Βλαστὸς στὸ «Χιακό» του — ὠφέλιμος δὲ ὄχι μόνον εἰς πολλὰς ἀσθενείας τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς σύνθεσιν τῶν ἀντιδότων φαρμάκων καὶ τινων ἄλλων μεταλλικῶν παρασκευῶν». Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ στὸ μεσαίωνα. Ὁ περίφημος Βυζαντινὸς γιατρὸς Εὐγένιος, ἔλεγε πὼς «ὅταν κανεὶς πίνῃ χιώτικο κρασί, γίνεται αὐτομάτως καλὰ ἀπ' ὁποιαδήποτε ἀσθένεια κι' ἂν ὑποφέρῃ». Καὶ συμβούλευε τοὺς γέροντες νὰ πίνουν τρία «κουπάκια» τὴν ἡμέρα, πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό, ἂν ἤθελαν νὰ ξαναβροῦν τὴ χαμένη τους...ρώμη. Φυσικά, ἕνας τόπος ποὺ ἔβγαζε ἕνα τόσο ὡραῖο κρασί, δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ πολλοὺς φίλους του! Τέτοιοι ἦταν ὁ Ἰωάννης Ροδινός, ὁ Μιχαὴλ Πεταλᾶς, ὁ Πέτρος Ἰουστινιάνι, ὁ Μπενέντο Ζαχαρία κι' ἕνα σωρὸ ἄλλοι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν στὴ Χίο ἐξόριστος, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντῖνος Θ΄ ὁ Μονομάχος, ποὺ βασίλεψε ἀπὸ τὸ 1042 μέχρι τὸ 1055. Ὁ ἴδιος δὲν ἔπινε καθόλου κρασί. Εἶχε ὅμως μαζί του τὸν πρωτοξάδελφό του Θωμᾶ, πού, ἂν πιστέψουμε ὅσα λέει γι' αὐτὸν ὁ Μιχαὴλ Ἀμηραλὸς στὸ «Χρονικό» του, πρέπει νὰ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους, ἂν ὄχι ὁ μεγαλύτερος μπεγαλύτερους πότες τῆς ἐποχῆς του. Ἔγραφε γιὰ ἕνα φανταστικὸ ποταμὸ τῆς Χίου, ποὺ ἀντὶ γιὰ νερό, ἔτρεχε... κρασί. Ἦταν τόσο βαθὺς ὁ ποταμὸς αὐτός, «ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι». Δηλαδή, σὲ πολλά του σημεῖα, μποροῦσε κανεὶς νὰ ταξιδέψῃ καὶ μὲ πλοῖο...

Οἱ Ρωμαῖοι, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πίνουν τὰ δικά τους «σκληρὰ» κρασιά, τ' ἀνακάτωναν μὲ χιώτικο, ποὺ τοὺς ἔδινε ὁραία καὶ μυρωμένη γεῦσι. Τὴν ἡμέρα τοῦ θριάμβου του, ὁ Καῖσαρ πρόσφερε στοὺς φίλους του, «ἀμφορεῖς οἴνου Χίου». Ὁ δὲ Ὀρτένσιος, τόσο τὸ ἐκτιμοῦσε, ποὺ ἄφησε στοὺς κληρονόμους του «δεκακισχιλίους κάδους» ἀπὸ τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ ποτό, ποὺ χρησίμευε ἀκόμη ὡς φάρμακο γιὰ τὰ μάτια — τὰ πασίγνωστα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη «Χιακὰ κολλύρια» — καὶ σὰν τονωτικὸ γιὰ τοὺς ἐξασθενημένους ὀργανισμούς. Κατὰ τὸν Πλίνιο, ὁ Ρωμαῖος πραίτωρ Γάϊος, ἔστειλε ὁλόκληρο πλοῖο γιὰ νὰ τοῦ φέρουν χιώτικο κρασί, σύμφωνα μὲ τὴ συνταγὴ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ γιατρός του. Στὴν Ἀθήνα, ἦταν πανάκριβο καὶ θεωρεῖτο «ὡς εἶδος ἐξαιρετικῆς πολυτελείας.Ὁ κάδος πουλιόταν μιὰ μνᾶ καὶ οἱ φιλάργυροι ἔμποροι, δὲν ἔβαζαν σταγόνα στὸ στόμα τους, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ παραμικρὸ κέρδος.

Μὲ θυὸ λόγια, «τὸ οἶνος τῆς Χίου ἐθεωρεῖτο ὡς εὔτροφος καὶ πεπτικὸς καὶ προσηνὴς καὶ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων μεθυστικός — γράφει ὁ Ἀλ. Βλαστὸς στὸ «Χιακό» του — ὠφέλιμος δὲ ὄχι μόνον εἰς πολλὰς ἀσθενείας τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς σύνθεσιν τῶν ἀντιδότων φαρμάκων καὶ τινων ἄλλων μεταλλικῶν παρασκευῶν». Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ στὸ μεσαίωνα. Ὁ περίφημος Βυζαντινὸς γιατρὸς Εὐγένιος, ἔλεγε πὼς «ὅταν κανεὶς πίνῃ χιώτικο κρασί, γίνεται αὐτομάτως καλὰ ἀπ' ὁποιαδήποτε ἀσθένεια κι' ἂν ὑποφέρῃ». Καὶ συμβούλευε τοὺς γέροντες νὰ πίνουν τρία «κουπάκια» τὴν ἡμέρα, πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό, ἂν ἤθελαν νὰ ξαναβροῦν τὴ χαμένη τους...ρώμη. Φυσικά, ἕνας τόπος ποὺ ἔβγαζε ἕνα τόσο ὡραῖο κρασί, δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ πολλοὺς φίλους του! Τέτοιοι ἦταν ὁ Ἰωάννης Ροδινός, ὁ Μιχαὴλ Πεταλᾶς, ὁ Πέτρος Ἰουστινιάνι, ὁ Μπενέντο Ζαχαρία κι' ἕνα σωρὸ ἄλλοι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν στὴ Χίο ἐξόριστος, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντῖνος Θ΄ ὁ Μονομάχος, ποὺ βασίλεψε ἀπὸ τὸ 1042 μέχρι τὸ 1055. Ὁ ἴδιος δὲν ἔπινε καθόλου κρασί. Εἶχε ὅμως μαζί του τὸν πρωτοξάδελφό του Θωμᾶ, πού, ἂν πιστέψουμε ὅσα λέει γι' αὐτὸν ὁ Μιχαὴλ Ἀμηραλὸς στὸ «Χρονικό» του, πρέπει νὰ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους, ἂν ὄχι ὁ μεγαλύτερος μπεγαλύτερους πότες τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Θωμᾶς, ποὺ ἔμενε στὸ πλευρὸ τοῦ αὐτοκράτορος μόνο ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσε, δὲν εἶχε πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ ζήσῃ, ὅπως ἤθελε αὐτός. Τὸ ἐπίδομα ποὺ ἔπαιρνε ὁ Κωνσταντῖνος ὡς ἐξόριστος, ἦταν ἐλάχιστο. Ἔτσι ὁ Θωμᾶς ἀναγκαζόταν νὰ βάζῃ στοιχήματα μὲ τοὺς πλούσιους τοῦ νησιοῦ, γιὰ νὰ τά... βολεύῃ.

— Εἶμαι σὲ θέσι νὰ πιῶ μονορούφι, ὅσο θὰ πιοῦν τρεῖς ἄνθρωποι μαζί, μέσα σὲ τρεῖς ὧρες, ἔλεγε. Ποιὸς ἔρχεται νὰ μετρηθῇ μαζί μου;...

Πολλοί, βέβαια, ποὺ δὲν πίστευαν πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ πιῇ τρεῖς καὶ τέσσερις ὀκάδες στὴν καθησιά του, στοιχημάτιζαν μεγάλα ποσὰ καὶ τὴν πάθαιναν. Γιατὶ ὁ Θωμᾶς ἔβγαινε πάντα κερδισμένος. Τοτὲ δὲν ἔπεφτε ἔξω. Ἔτσι γέμιζε τὶς τσέπες του καὶ τὸ στομάχι του. Κάποτε ποὺ ὁ Κωνσταντῖνος ἔμαθε πὼς «ξετίναξε» κυριολεκτικὰ ἕνα ἀρχοντόπουλο, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Θὰ μὲ κάνῃς νὰ σὲ στείλω ἀναλυτὰ στὴ Βασιλεύουσα! τὸν φοβέρισε. Ἂν ἤσουν ξένος, δὲ θὰ μὲ πείραζε. Μὰ εἶσαι ξάδελφός μου καὶ δὲ θέλω νὰ στοιχηματίζῃς. Τοὐλάχιστο, ἀφηνε πότε-πότε νὰ κερδίζῃ καὶ κανεὶς ἄλλος...

Ὁ Θωμᾶς ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Ὥστε θὲς νὰ βάζω στοιχήματα καὶ νὰ τὰ χάνω; τὸν ρώτησε. Εἶμαι ἀμφονος! Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς κι' ἐσὺ πρέπει ν' ἀφίνῃς πότε-πότε κανένα ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους σου νὰ σὲ... σκοτώνῃ! Ἔτσι θὰ πάψῃ ὁ κόσμος νὰ σ' ὀνομάζῃ μονομάχο...

Ὁ αὐτοκράτωρ κατάλαβε τὸ δίκηο του καὶ τὸν ἄφησε νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Θωμᾶς ἔπινε καὶ στοιχηματίζε ἐλεύθερα.

Ὕστερα, ἕνα πρωΐ, φάνηκε νὰ ἔρχεται ἕνα καράβι, μὲ κυβερνήτη τὸν περίφημο Εὐστράτιο τὸν Ἀντιοχέα, ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία περισσότερο ὡς «μέγας θυσορ», παρὰ σὰν ναύαρχος τοῦ Βυζαντινοῦ στόλου. Ἔμαθε τὸν ἐρχομό του ὁ Θωμᾶς κι' ἐπειδὴ ἤξερε μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνῃ, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ τὸν καλέσῃ αὐτὸς πρῶτος σὲ... μονομαχία κρασοκατανύξεως. Καθὼς ὅμως περνοῦσαν οἱ μέρες, χωρὶς νὰ γίνεται τίποτα, οἱ Χιῶτες ἄρχισαν νὰ τὸν ἐτσιγκλοῦν.

— Μόνο σ' ἐμᾶς θέρεις νὰ κάνῃς τὸν παλληκαρᾶ, τοῦ ἔλεγαν. Πήγαινε ὅμως νὰ τὰ βάλῃς καὶ μὲ τὸν Εὐστράτιο! Θὰ σὲ πετάξῃ στὴ θάλασσα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς...

Ἔτσι τὸν ἔφεραν σὲ τόσο δύσκολη θέσι, ποὺ ἔστειλε ἀμέσως «πρεσβεία» γιὰ νὰ προσκαλέσῃ τὸν Εὐστράτιο σὲ ἀγῶνα «κυπέλλων». Ἐκεῖνος ὡστόσο ἀρνήθηκε νὰ δεχτῇ τὴν πρόσκλησί του.

— Τὰ κύπελλα εἶναι γιὰ τοὺς ἐφήβους καὶ γιὰ τὰ «οἰνηρὰ ἀγγεῖα»! τοῦ παράγγειλε. Ἐγὼ πίνω μόνο μὲ κρατῆρες...

«Οἰνηρὰ ἀγγεῖα» ἔλεγαν οἱ Βυζαντινοί, ὅπως κι' οἱ ἀρχαῖοι, τὶς γυναῖκες ποὺ τὰ «κοπανοῦσαν». Ὅσο γιὰ τοὺς κρατῆρες, ὑπῆρχαν πολλῶν λογιῶν: Ὁ μικρότερος ἔπαιρνε μιὰ ὁκὰ κι' ὁ μεγαλύτερος ἓξη. Ἀλλ' ὁ Εὐστράτιος δὲν καθώριζε τὸ μέγεθος. Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Θωμᾶς τοῦ ἔστειλε πάλι καινούργια πρεσβεία μὲ τὴν παραγγελία πὼς δεχόταν ν' ἀγωνιστῇ μὲ ὅ,τι «ὅπλο» ἤθελε αὐτός. Ὁ Εὐστράτιος δέχτηκε τώρα τὴν πρόσκλησι καὶ πῆγε στὴν ἔπαυλι τοῦ Μονομάχου, ὅπου ἔμενε κι' ὁ ἐξάδελφός του. Ἀδιαφορῶντας σχεδὸν γιὰ τὴν παρουσία τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ Ἀντιοχεὺς πῆρε ὕφος... κατακτητικό, κατάπληξε μὲ περιφρόνησι τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Ὁ Θωμᾶς τὸν ρώτησε τότε ἂν ἤθελε νὰ φάῃ πρῶτα ἢ μετά.

— Ποτὲ δὲ θὰ γίνῃς καλὸς μπεκρής! τοῦ εἶπε τότε ἐκεῖνος ἐπιτιμητικά. Ἕνας ποὺ ξέρει νὰ πίνῃ, δὲν πίνει ποτὲ μ' ἄδειο στομάχι. Θὰ φάω πρῶτα καὶ κατόπιν θὰ σέ... τσακίσω. Ἀλλὰ ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα;

— Δυστυχῶς, δὲν ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ σοῦ προσφέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Θωμᾶς. Ἡ ἔπαυλι αὐτὴ ἀνήκει στὸν αὐτοκράτορα. Ἐπειδὴ ὅμως τρεῖς καλόγεροι, ὁ Νικηφόρος, ὁ Ἰωσὴφ κι' ὁ Ἰωάννης, ποὺ κατοικοῦν στὸ Προδάτειον ὄρος, τοῦ προεῖπαν, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ σύντομα στὴν Κωνσταντινούπολι γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τὸ θρόνο του, γι' αὐτὸ μοῦ τὴ χάρισε. Ἂν χάσω, εἶναι δική σου. Ἂν κερδίσω, θὰ σοῦ πάρω τὸ καράβι...

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε εὐθυμα ὁ Εὐστράτιος. Τὸ καράβι δὲν εἶναι δικό μου, ἀνήκει στὸν αὐτοκρατορικὸ στόλο. Μὰ τί σημασία μπορεῖ νὰχῃ αὐτό; Μήπως πρόκειται νὰ μὲ κερδίσῃς;

Ἀμέσως κατόπιν ὁ ναύαρχος ἄρχισε τὸ φαγοπότι γιὰ νὰ «σαβουρώσῃ». Ὁ Θωμᾶς ὅμως δὲν ἔβαλε ἀπολύτως τίποτα στὸ στόμα του. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Μονομάχος ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἀνησυχία. Ἤθελε νὰ ρωτήσῃ τὸν ξάδελφό του, νὰ μάθῃ τί σκέπτεται. Ἐκεῖνος ὅμως καθόταν παράμερα, κουβεντιάζοντας ἤρεμα μὲ τοὺς φίλους του. Στὸ μεταξύ, ὁ Εὐστράτιος εἶχε τελειώσει καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Οἱ παρευρισκόμενοι χειροκρότησαν, σήκωσαν τὰ κύπελλά τους κι' εὐχήθηκαν στοὺς δυὸ ἀντιπάλους καλὴ ἐπιτυχία. Ὁ Θωμᾶς χτύπησε τὰ χέρια κι' ἕνας δοῦλος ἔφερε μέσα μικροὺς καὶ μεγάλους κρατῆρες, ποὺ τοὺς ἀκούμπησε μεγάλους κρατῆρες.

—Ἔμπρος, εἶπε στὸν Εὐστράτιο. Διάλεξε τὸ ὅπλο σου...

Ὁ ναύαρχος ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικός, ταμπαλώντας πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλο κρατῆρα. Φαίνεται ἀνατοφάσισε. Στὸ τέλος, πῆρε ἕνα ποὺ περιεῖχε τρεῖς ὀκάδες. Τὸν ἀνασήκωσε, ἔριξε μιὰ ματιὰ στοὺς συβαλιτὰμενές κι' ἄρχισε νὰ τὸν ἀδειάζῃ σιγὰ-σιγὰ στὸ στόμα του. Στάθηκε δυὸ φορὲς γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα. Στὸ τέλος παράτησε τὸν κρατῆρα, ὄχι ὅμως τελείως ἀδειανό. Ἀφησε μέσα τοὺλάχιστο τριακόσια δράμια. Ἡ σειρὰ τώρα ἦταν τοῦ Θωμᾶ. Ἄρπαξε ἐκεῖνος ἕνα κρατῆρα τῶν πέντε ὀκάδων καὶ τὸν ἀδειασε ὅλο, μὲ μιὰ μικρὴ διακοπή.

Οἱ καλεσμένοι χειροκρότησαν ἐνθουσιασμένοι. Ὁ ναύαρχος ἔμεινε σὰν παγωμένος στὴ θέσι του. Κάτι θορυβεῖ καὶ τὸν ἔπνιγε. Κι' ἄξαφνα, πιάνοντας τὸ λαιμό του, κύλησε στὸ πάτωμα... Εἶχε πάθει ἕνα εἶδος συμφορήσεως. Πέρασε ὁλόκληρος μήνας γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ νὰ ξαναπατήσῃ. Τότε, κατέβηκε στὸ λιμάνι, εἶδε ἐκεῖ τὸ καράβι του κι' ἀπόρησε.

— Ποιός, ρώτησε. Δὲν τὸ πῆρε ὁ Θωμᾶς;

— Μὴν ἀνησυχῇς, τοῦ εἶπαν τότε οἱ Χιῶτες. Στὸ διάστημα ποὺ ἤσουν ἀρρωστος, ἦρθαν στὸ νησὶ ἀπεσταλμένοι τῆς αὐτοκρατείρας Ζωῆς, γιὰ νὰ φέρουν πίσω τὸν Κωνσταντῖνο στὴ Βασιλεύουσα! Ὁ Θωμᾶς τοὺς ἀκολούθησε...

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Μονομάχος κι' ὁ ξάδελφός του ξαναγύρισαν στὴ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες εἰδήσεις καὶ παράξενα περιστατικά

— Στὶς 3 Νοεμβρίου 1911, πέθανε ὁ ἀνσιμορφωτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Ἡ ζωὴ τῆς Αὐτοκράτειρας Ἐλισάβετ» Κωνσταντίνος Χρηστομάνος.

— Τὸ 1853 οἱ Ἀθηναῖοι, γιὰ τὸ φόβο τῆς χολέρας, κατέφευγαν στὴν.. ἐξοχὴ Ἀγγελόκηποι, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ δένδρα ὀπωροφόρα καὶ ἄνθη. Ἡ παράδοσι λέει ὅτι ὀνομάστηκαν Ἀγγελόκηποι καὶ ὄχι Ἀμπελόκηποι γιατὶ ἐκεῖ ἔφτασε ὁ ἄγγελος τῆς Νίκης τοῦ Μαραθώνα καὶ ἔμεινε «ἄπνους» ἀφοῦ εἶπε τὴ λέξι «Νενικήκαμεν».

— Τὸ 1843, συναντᾶμε στὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες τὶς πρῶτες ρεκλάμες. Ἡ «Φήμη» π. χ. ἔγραφε: «Εἰς τὰ γραφεῖα μας εὑρίσκονται πρὸς διάθεσιν μιὰ ὑπηρέτρια ἐξ Ἄνδρου κι' ἕνας μάγειρος ἐκ Σίφνου!»

— Σὲ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα τοῦ 1897, διαβάζουμε τὴν ἑξῆς δήλωσι: «Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα. Στὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο νοσηλεύεται, προσποιούμενος τὸν ἀσθενῆ, ὁ γαμβρὸς τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Κ... καὶ τοῦτο ἀπὸ τῆς προχθές, ὅτε ἀνεχώρησε τὸ σύνταγμά του. Καὶ ὅμως οἱ τοῦ νοσοκομείου τὸν ἀνέχονται καὶ τὸν περιθάλπουν, ὅπως καὶ πολλοὺς ἄλλους... ἀνδρείους. Ἀπαλλάσσονται οἱ ψευτοαριστοκράται τοῦ ἱεροῦ πρὸς τὴν πατρίδα φόρου τοῦ αἵματος! Κακομοίρα Ἑλλάς, τί περιμένεις ἀπ' αὐτούς; Ἕνας ἐθελοντὴς ὑπόδουλος».

— Τὸ 1868 ἤρθε ἡ πρώτη «ταραντέλλα» στὴν Ἀθήνα. Τὴν ἐπιχείρησι εἶχε ἀναλάβει ὁ ζαχαροπλάστης Σκαρλάτος. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπέτυχε, τὴν πῆραν οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν, Λεωνίδας καὶ Λιολῆς (Γεώργιος) Ντούνης. Οἱ ἱμπρεσσάριοι φορτώσαν τὸ ἔνδυμα τῶν τότε Ἀθηναίων, τὰ πανωβράκια.

— Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1888 οἱ Ἀθηναῖοι παρακολούθησαν τὸν ἠλεκτροφωτισμὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρετανίας» ποὺ προηγουμένως εἶχε ἐγκατάστασι φωταερίου, ποὺ ἡ μυρωδιά του ἐνοχλοῦσε τρομερὰ τοὺς πελάτες. Τὸ ξενοδοχεῖο φωτιζόταν ἀπὸ 180 λαμπτῆρες! Ἡ ἐγκατάστασι τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ ἔγινε ἀπὸ τὸν Γάλλο Φουντὼφ καὶ τὸν Ἕλληνα ἠλεκτρολόγο Κωνσταντίνη.

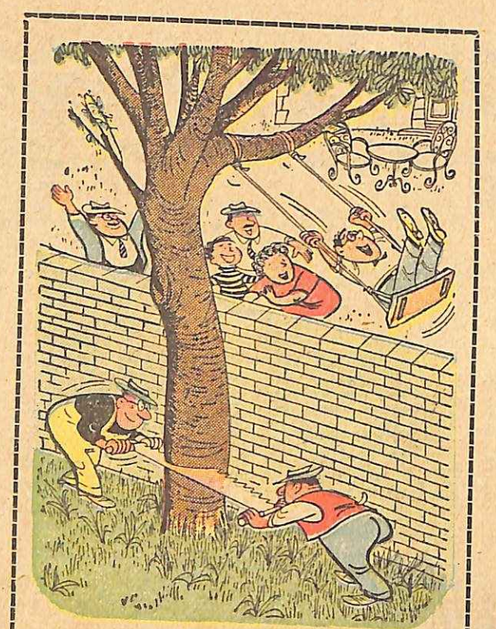
— Τὸ 1854, μέσα σὲ διάστημα ἑνὸς ἔτους, ἐφονεύθησαν, συνελήφθησαν καὶ παιδεύθησαν 629 συνολικὰ λησταί.

— Τὸ 1889 ὁ Ἀνδρέας Συγγρὸς ἀνέλαβε τὴν διατροφὴ δεκαπέντε ἀπόρων φρενοβλαβῶν τοῦ Δρομοκαΐτειου. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸ ἔστειλε στὴ διεύθυνσι τοῦ ἱδρύματος τὴν πρώτη του δωρεὰ ἀπὸ 5.000 δραχ.

— Τὸ 1866, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α΄. μὲ στολὴ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐθνοφυλακῆς ἔκανε τακτικὰ ξαφνικὲς ἐπισκέψεις στὰ ὑπουργεῖα Δικαιοσύνης, Ναυτικῶν καὶ Παιδείας.

—Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1889, ἡ Κυβέρνησι ἀποφάσισε ὡς προσωρινὸν ἀνάκτορον τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου, νὰ χρησιμεύσῃ ἡ ἐνοικιασθεῖσα τότε μεγάλη οἰκία Μ. Νεγρεπόντη ἐπὶ τῆς δενδροφυτευμένης λεωφόρου Ἀμαλίας.

— Τὸ 1898, στὸ κατάστημα Πέπα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου (πρὸς τὸ Σύνταγμα) εἶχε ἐκτεθῆ ἕνα τσαμπλὸ ποὺ παρίστανε ἕνα «Γάφτο». Ἡ ἐλαιογραφία αὐτὴ ἦταν ἔργο τοῦ νεαροῦ ζωγράφου Θωμόπουλου.

Χωρὶς λόγια.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἡ τριανταφυλλιὰ

Τάχα νάναι ἀνθισμένη
μιὰ μικρὴ τριανταφυλλιὰ
ποὺ φυτέψαμε μαζύ,
σ' ἐποχὴ εὐτυχισμένη
μὲ ἀγάπες καὶ φιλιά;
Ποιὸς τὸ ξέρει; Ἀκόμα ζῆ
καὶ σκορπίζονται στὸ χῶμα
τὰ δροσᾶτα πέταλά της
ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλά της
νὰ μοσχομυρίζῃ ἀκόμα;

*

Ποιὸς τὸ ξέρει; Πᾶνε χρόνια
ἀπὸ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ
κι' οἱ τριανταφυλλιὲς θαρρῶ
δὲ μποροῦν νὰ ζοῦν κι' αἰώνια...
Βγάζουνε τὰ λούλουδά τους
καὶ χαρίζουν τὸ ἄρωμά τους
ὅμορφες καὶ ζηλευτές,
μὰ τὸ χῶμα ἂν τὶς χορτάσῃ,
κάποτε ὁ καιρὸς θὰ φτάσῃ
ποὺ μαραίνονται κι' αὐτές!...

*

Ἔτσι ὅπως κι' οἱ ἀγάπες
— τριανταφυλλιὲς σωστὲς
ὀροσερές, λαχταριστὲς —
ποὺ θὰ σβύσουν μιὰ φορὰ
τόσο ἁπλᾶ καὶ θλιβερά...
Γιατὶ ὅλ' αὐτὰ ποὺ τάπες
ἀσφαλῶς φορὲς πολλές,
σὲ κουράζουν νὰ τὰ λές
μὲ τὸν ἴδιο τὸν σκοπὸ
«σ' ἀγαπῶ...» καὶ «σ' ἀγαπῶ...»

*

Κι' ἡ τριανταφυλλιὰ ἐκείνη
σὰν ἀνάμνησι θὰ μείνη
ὅταν θἄχη μαραθῆ...
Κι' ἕνας ἔρωτας ἐπίσης,
ὅσες νάχη συγκινήσεις,
κάποτε θὰ βουθαθῆ...
Κι' ἴσως, σὰν τριανταφυλλιὰ
ποὺ ὁ καιρὸς θὰ τὴ μαδήσῃ,
ἀπ' τὰ κλωνιὰ τὰ παληὰ
κάποια ρίζα του ν' ἀφήσῃ!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΜΑΗ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ μῆνας τῶν ἐμφυλίων πολέμων

«Τὸ Μάη κάνε ὅ,τι θέλεις ἀλλὰ μὴν παντρεύεσαι» συμβουλεύει μιὰ παληὰ ἰταλικὴ παροιμία. Στὴ Γερμανία ἐπίσης λένε: «Τὸ Μάη παντρεύονται μόνο οἱ τρελλοί». Στὴ νότιο Γαλλία, ἐξ ἄλλου, μιὰ πανάρχαιη πρόληψις ὑποστηρίζει ὅτι «οἱ γάμοι τοῦ Μαΐου φέρνουν τὸ θάνατο».

Εἶναι πιθανὸν ὅτι ἡ καθολικὴ θρησκεία, ἐπηρεασμένη ἀπ' αὐτὲς τὶς προλήψεις, ἀφιέρωσε τὸ Μάϊο στὴν Παρθένο καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες, οἱ γάμοι ἀπαγορεύονταν κατὰ τὸ μῆνα αὐτό. Ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ δὲν ἰσχύει σήμερα. Ὡστόσο, ἑξακολουθοῦν ν' ἀποφεύγωνται οἱ γάμοι τὸ Μάη.

Οἱ προλήψεις αὐτὲς εἶναι ἀρχαιότερες ἀπὸ τὸ χριστιανισμό. Ὁ Ὀβίδιος π. χ., ὁ Ρωμαῖος ποιητὴς ποὺ ὕμνησε τὴν ἀγροτικὴ ζωή, δίνει τὴν ἀκόλουθη συμβουλή:

«Πρόσεξε μὴν ἀνάψῃς τοὺς πυρσοὺς τοῦ ὑμεναίου τὸ Μάη. Γιατὶ θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν νεκρικὲς δᾶδες».

Ἡ Πρωτομαγιά, ποὺ εἶνε ἀφιερωμένη σήμερα στὴ χαρὰ καὶ τὶς διασκεδάσεις, ἐθεωρεῖτο στὰ παληὰ χρόνια σὰν ἀποφράς ἡμέρα. Σὲ πολλὲς περιοχὲς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας, οἱ ἄνθρωποι πίστευαν ὅτι κατὰ τὴν προηγούμενη νύχτα οἱ δαίμονες ἐπιθεωροῦσαν τοὺς ἐκπρομακευτές, δημίους, λῃστές, κτλ. σώπους τους στὴ γῆ, μάγισσες, φαρ-

Τὸ ἀναμφισβήτητο εἶναι, πάντως, ὅτι ὁ Μάης ἦταν πάντοτε ὁ μῆνας τῶν ἐμφυλίων πολέμων καὶ τῶν αἱματηρῶν ἐπαναστάσεων.

Στὴν ἀρχαία Ρώμη, πανηγύριζαν τὸ Μὰη δυὸ γιορτές. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἀφιερωμένη στὰ φαντάσματα (Λεμούρια) κι' ἡ ἄλλη («στὴν καλὴ θεὰ») Μάϊα, ποὺ λεγόταν ἐπίσης καὶ Φαύνα.

Ἡ Φαύνα ἦταν ἡ δυστυχισμένη ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Φαύνου, τρίτου βασιλιᾶ τοῦ Λατίου.

Σ' αὐτὸν τὸν Φαῦνο ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσι τοῦ αὐλοῦ. Ἐτιμᾶτο ἐπίσης ὡς θεὸς τῆς γονιμότητος.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ἡ Φαύνα ἦταν καλὴ καὶ πιστὴ σύζυγος. Εἶχε, ὅμως, ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: ἔπινε καὶ σὲ τέτοιο βαθμό, μαλιστα, ποὺ σωριαζόταν ἀναίσθητη ἀπὸ τὸ πολὺ πιοτὸ κι' ἦταν ἀνίκανη νὰ περιποιηθῇ τὸν ἄντρα της.

Ὁ Φαῦνος, ὅμως, εἶχε τὴν ἀντίληψι ὅτι τὸ πιοτὸ ἀποτελοῦσε ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν ἀνδρῶν καί, θέλοντας νὰ διορθώσῃ τὴ γυναίκα του, τὴν ἔδερνε μὲ κλαδιὰ μυρτιᾶς.

Τί ἀπόγινε κατόπιν; Ὑπάρχουν τῆς Φαύνας.

Σύμφωνα μὲ τὸν πρῶτο, ἡ Φαύνα πέθανε κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ συζύγου της, ποὺ μετὰ τὸ θάνατό της, θυμήθηκε πὼς ἦταν ὑπόδειγμα πίστεως καὶ ἀρετῆς (ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ μὴν τὴν βλέπουν οἱ ἄνδρες) καί, θέλοντας νὰ τὴν τιμήσῃ, ἀνήγειρε στὸ Λάτιο μεγαλοπρεπεῖς βωμοὺς ποὺ τοὺς ἀφιέρωσε στὴ μνήμη της.

Σύμφωνα μὲ τὸ δεύτερο ὁ Φαῦνος πέθανε πρῶτος. Ἡ Φαύνα ξέχασε τότε πὼς τὴν χτυποῦσε, σκέπασε γιὰ πάντα τὸ πρόσωπό της κλείστηκε στὸ σπίτι της καὶ κανεὶς δὲν τὴν ξαναεῖδε ποτέ.

Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἡ Φαύνα συμβόλιζε τὴ συζυγικὴ πίστι καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου.

Οἱ γυναῖκες τῆς Ρώμης τὴν εἶχαν ἀνακηρύξει προστάτιδά τους καὶ τὴν τιμοῦσαν κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς νυχτερινῆς γιορτῆς, στὴν ὁποίαν δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ πάρῃ μέρος κανένας ἄνδρας.

Ὁ δήμαρχος Κλαύδιος, ὅμως, τὸ ἔτος 61 π. Χ. παρέβη αὐτὴ τὴν ἀπαγόρευσι γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένη του Πομπηία, τὴ σύζυγο τοῦ Καίσαρος, ποὺ κατεῖχε τότε τὸ ἀξίωμα τοῦ Μεγάλου Ποντίφηκος. Ἀνακαλύφθηκε ὅμως καὶ ξέσπασε τόσο ἕνα τρομερὸ σκάνδαλο, ποὺ ἀνάγκασε τὸν Καίσαρα νὰ διώξῃ τὴ σύζυγό του, ἐνῶ ὁ Κικέρων ἐξαπέλυσε τοὺς μύδρους του ἐναντίον τοῦ Ἱεροσύλου Κλαυδίου καὶ ἐπέτυχε τὴν καταδίκη του ἀπὸ τὴ Σύγκλητο καὶ τὴν καθαίρεσί του ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου.

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἐκείνη καὶ ἐκείνη

Ἐκείνη ἐρχόταν ἀπὸ ἀπέναντί μου, ἐγὼ πήγαινα ἀπὸ ἀπέναντί της, διασταυρωθήκαμε, στάθηκα, γεμάτος ἀγανάκτησι, ἔκανα μεταβολὴ καὶ τὴν ἀκολούθησα.

Ὅμως ποιὰ ἦταν ἐκείνη καὶ ποιὸς εἶμ' ἐγώ; Ἐκείνη, λοιπόν, ἦταν... Ἀλλὰ γιατί νὰ ξοδεύουμαι σὲ περιγραφές; Πάρτε τὴ Σοφία Λῶρεν, φτιάχτε τη ἀκόμα πιὸ ὄμορφη στὸ πρόσωπο καὶ βάλτε τη νὰ βαδίζη μὲ τριζάτο ρυθμὸ στὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, καὶ θὰ τὴν ἔχετε ὁλοζώντανη μπροστὰ στὰ μάτια σας, ὅπως τὴν εἶχα' κι' ἐγώ, ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα. Ὅσο γιὰ μένα, δὲν μ' ἀρέσει νὰ παινεύωμαι μόνος μου καὶ νὰ περιαυτολογῶ. Ἕνα μόνο ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Πώς, ὅσες φορὲς κυττάζομαι στὸν καθρέφτη, βρίσκω ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ συμπαθητικὸς ἀντρικὸς τύπος, ἀπὸ κάθε ἄποψι. Ἀκόμα καὶ τ' ὄνομά μου εἶναι σπάνιο — μὲ λένε Λύσανδρο, πρὸς τιμὴν κάποιου ἀρχαίου Βασιλιᾶ τῆς Σπάρτης, ποὺ δὲν ξέρω τί ἔκανε. Ἔχετε πολλοὺς ὑπ' ὄψι σας — ἐρωτῶ — ποὺ νὰ τοὺς λένε Λυσσάνδρους; Ἀμφιβάλλω ἂν ἔχετε ἕστω καὶ ἕνα. Τὸ πὼς μὲ λένε Λύσανδρο, δὲ φαίνεται, βέβαια, ἐκ πρώτης ὄψεως. Ὅμως, νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ νομίζω πὼς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ἀποτυπώνει μιὰ κάποια σφραγίδα στὸ πρόσωπο καὶ στὸ ἐν γένει παρουσιαστικό του κατόχου. Στὸ ὕφος, στὸ βλέμμα, στὸ χαμόγελο, ξεχύνει λίγη ἀπὸ τὴ σημασία του καὶ τὸ περιεχόμενό του.

Μά, ἂς ξαναγυρίσουμε σὲ κείνη. Ἐκείνη, λοιπόν, βάδιζε τριζάτη, ὅπως εἶπα, ἔχοντας πλήρη ἐπίγνωσι τῆς ὁμορφιᾶς της καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας της. Κι' ἐγώ, ὅπως ἐπίσης εἶπα, στάθηκα γεμάτος ἀγανάκτησι καὶ μάλιστα γρύλλισα καὶ λίγο κι' ἔφριξα καὶ τὶς γροθιές μου, σὰν νάθελα κάποιον νὰ πνίξω. Θὰ ρωτήσετε, βέβαια: Γιατί ἔνιωσες ἀγανάκτησι, κύριε Λύσανδρε, κι' ἔσφιξες καὶ τὶς γροθιές σου; Εἶχες τίποτα προηγούμενα μὲ κείνη τὴν ὁμορφη γυναῖκα; Κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντήσω: Ὄχι, κανένα προηγούμενο δὲν εἶχα. Οὔτε κἂν τὴ γνώριζα ἐκείνη τὴν ἐξαίσια ὕπαρξι, πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπα στὴ ζωή μου, μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναβλέπαν ποτὲ πιὰ τὰ μάτια μου. Τὸ μόνο προηγούμενο ποὺ εἶχα, ἦταν πὼς ἦταν πολὺ ὄμορφη γυναῖκα. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ βλέπω μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα, ἡ ἀγανά-,τησι μοῦ πλημμυρίζει τὸ στῆθος καὶ μοῦ σφίγγει τὸ μυαλό. Αὐτὴ ἡ ἀγανάκτησι, ὅμως, δὲ στρέφεται πρὸς τὸ θελτικὸ καὶ σκανδαλιστικὸ πρόσωπο ποὺ περνάει — κι' ὅταν λέμε «πρόσωπο», ἐννοοῦμε τὰ πάντα του. Στόχος εἶναι ὁ ἄγνωστος Χ. ποὺ τὴν ἔχει κατακτήσει, ποὺ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴ λέη «χρυσό μου», νὰ τῆς χαϊδεύη τὰ μαλλιά, νὰ τὴ σφίγγη στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴ φιλάη, νὰ τῆς ψιθυρίζη ἐρωτόλογα κι' ἐκείνη, ὄχι μόνο νὰ τ' ἀποδέχεται, ἀλλὰ ν' ἀνταποκρίνεται κιόλας. Αὐτὸν τὸν ἄγνωστο γιὰ μένα ἀφέντη της, φέρνω μπρός μου ξαφνικὰ καὶ τοῦ λέω:

— Ποιὸς εἶσαι, βρὲ παληάνθρωπε, ποὺ ἔχεις γυναίκα σου ἢ φιλενάδα σου αὐτὸν τὸ σπαθᾶτο κόμματο; Καί, πρὸ παντός, εἶσαι καλύτερος ἀπὸ μένα; Ἔ, καὶ νὰ σὲ εἶχα μπροστά μου, ἄτιμε!

Τὸν φαντάζομαι, λοιπόν, καὶ ἐνῶ ἀκολουθῶ σὰν ὑπνωτισμένο θῦμα τὸ ἀντικείμενο τοῦ θαυμασμοῦ μου, τὸν βρίζω τὸν ἄτιμο, τὸν προσβάλλω, τὸν γρονθοκοπῶ καί, καμιὰ φορά, τὸν κλωτσάω κιόλας. Τόσο πολὺ τὸν ἐχθρεύομαι. Σὰν νάχη ἁρπάξει κάποιο ἀγαθὸ ποὺ μοῦ ἀνήκει. Κι' ἀφοῦ τὸν ἐξευτελίσω καὶ τὸν ποδοπατήσω, ἀποχωρῶ καὶ πίνω μιὰ πορτοκαλάδα γιὰ νὰ καλμάρω.

Αὐτό, λοιπόν, τὸ ψυχικὸ ἀγρίεμα μοῦ ἦρθε κι' ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ποὺ ἀντίκρυσα τὴν καταπληκτικὴ ἐκείνη γυναῖκα νὰ βαδίζη ἀγέρωχη καὶ ἀδιάφορη, ἀγνοῶντας περιφρονητικὰ τὴ δική μου ὕπαρξι. Τὴν ἀκολούθησα μηχανικά, ἀπὸ τριῶν βημάτων ἀπόστασι καὶ ἄρχισα νὰ βρίζω, ὅπως πάντα. Βέβαια, ὅλες αὐτὲς οἱ βαρειὲς κουβέντες ποὺ λέω, εἶναι ἐσωτερικές. Τὶς λέω ἀπὸ μέσα μου. Ἀλλὰ καμμιὰ φορά, ἰδίως ἅμα τύχη καὶ ἡ γυναῖκα εἶναι ἐξαιρετικὰ κομμάτι, φαίνεται, ὅτι ξεχνιέμαι καὶ οἱ μαχητικὲς κουβέντες βγαίνουν κι' ἔξω μου. Αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ τούτην ἐδῶ.

— Κάθαρμα! Κτῆνος! Ἀχρεῖο ὑποκείμενο!

Πρέπει νὰ εἶπα πολλὲς φορὲς αὐτὲς τὶς βαρειὲς φράσεις, γιατὶ ξαφνικὰ βλέπω τὴ Σοφία Λῶρεν νὰ σταματᾶ.

— Τί τρέχει, κύριε;

— Τίποτα, δεσποινίς.

— Πῶς τίποτα; Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μὲ ἀκολουθεῖτε καὶ μὲ βρίζετε...

— Δὲ βρίζω ἐσᾶς, δεσποινίς!

— Ἀλλὰ ποιόν; Γιατὶ δὲ βλέπω κανέναν ἄλλον κοντά. Σὲ ποιὸν ἀπευθύνονται, λοιπόν, οἱ ὑβριστικές σας φράσεις;

Γουρλώνω τὰ μάτια μου καὶ ἀπαντῶ, τονίζοντας ξεχωριστὰ τὴ λέξι:

— Σὲ κεῖνον!

— Σὲ ποιὸν ἐκεῖνον;

— Σὲ κεῖνον ποὺ ἀγαπᾶτε! Ἀγαπᾶτε κάποιον, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἔ, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ναί. Τὸν ξέρετε;

— Ὄχι.

— Τότε γιατί τὸν βρίζετε;

— Ἐπειδὴ τὸν ἀγαπᾶτε... Ἐπὶ τέλους, δεσποινίς, κυττάχτε με καὶ πές τε μου εἰλικρινῶς. Τίποτ' ἄλλο δὲ ζητῶ ἀπὸ σᾶς, παρὰ μιὰ εἰλικρινῆ ἀπάντησι: Αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾶτε, εἶναι καλύτερος ἀπὸ μένα; Ὄχι, ὄχι, μὴ βιαζόσαστε. Κυττάχτε με πρῶτα.

Κουμπώνω τὸ σακκάκι μου, σφίγγω τὴ γραβάτα μου, παίρνω ἐπιβλητικὴ πόζα καὶ προσθέτω:

— Ἐπὶ πλέον, σημειῶστε, ὅτι λέγομαι καὶ Λύσανδρος!

Ἐδῶ ἡ δεσποινίς, ποὺ φαίνεται πὼς τὴν εἶχα τρομάξει στὴν ἀρχή, ἀρχίζει νὰ ξεθαρρεύεται, νὰ χαμογελᾶ κιόλας. Φανερὸ πὼς αὐτὴ ἡ ἀπρόοπτη σκηνὴ τῆς κάνει γοῦστο.

— Νὰ σᾶς πῶ, λέει, δὲ βρίσκω νὰ ὑστερῆτε. Μᾶλλον καλύτερος εἶσαστε.

— Λοιπόν; λέω περιχαρής. Γιατί ἀγαπᾶτε κεῖνον καὶ ὄχι ἐμένα;

— Νὰ σᾶς πῶ, λέει χαμογελαστά. Ἐκεῖνος ἔτυχε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου. Τί νὰ κάνω;

— Ναί, ἀλλὰ σήμερα τυχαίνω ἐγώ!

— Κι' ἂν αὔριο μοῦ τύχη ἕνας καλύτερος ἀπὸ σᾶς;

— Αὐτὸ ἀποκλείεται. Δὲν ὑπάρχει.

— Κι' ἂν σᾶς συναντήσετε μιὰ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ μένα;

— Θὰ τὴν ἀγαπήσω κι' αὐτή. Ὅμως, χωρὶς νὰ πάψω ν' ἀγαπῶ κι' ἐσᾶς.

Οἱ διαπραγματεύσεις πήγαιναν καλά, λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν εἶχα ἐκτοπίσει τὸν ἄλλον καὶ θὰ θριάμβευα στὸ δίκαιο ἀγῶνα μου. Μά, πρὶν καλὰ-καλὰ προφτάσω ν' ἀντιληφθῶ πὼς ἔγινε, ἡ δεσποινὶς χώνεται σ' ἕνα ταξί — πρέπει νὰ τοὔκανε νόημα μυστικά — καὶ χάνεται. Τὸ μόνο ποὺ βλέπω εἶναι νὰ μοῦ κάνη μὲ τὰ χέρια μιὰ στριφτὴ χειρονομία στὸν κρόταφο, ποὺ πάει νὰ πῇ πὼς μοὔστριψε.

Πίνω τὴν πορτοκαλάδα μου καὶ ἠρεμῶ τὸν ἑαυτό μου.

*

Τέτοια περιστατικὰ μοῦ συνέβησαν πολλά, μόνο ποὺ συνήθως δὲν εἶχαν συνέχεια, σὰν τὴν παραπάνω ποὺ εἶχα τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ. Περιοριζόμουν στὴν τακτικὴ παρακολούθησι τῶν ὡραίων ὑπάρξεων καὶ στὸ ἐχέμυθο καὶ σιωπηλὸ πέρασμα γενεὲς δεκατέσσερις τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων κυρίων, ποὺ εἶχαν παρτίδες μαζί τους. Καὶ ὄχι, δὲν εἶχα ἄδικο. Ποῦ καὶ ποῦ, ἐντελῶς ἀπὸ σύμπτωσι, τύχαινε νὰ γνωρίσω κανένα ἀπὸ δαύτους κι' ἐλεεινολογοῦσα τὸ γοῦστο τῶν γυναικῶν. Γιατί, ξέρετε τί παρατήρησα κατὰ τὴ συστηματικὴ αὐτὴ ἔρευνα; Ὅτι οἱ φίλοι καὶ οἱ σύζυγοι τῶν ὡραίων γυναικῶν, εἶναι κάτι τύποι ἐντελῶς γιὰ πέταμα — κατὰ τὴ γνώμη μου. Κάτι ἀσήμαντα ὑποκείμενα, κάτι ἄντρες ποὺ δὲν τοὺς πιάνει τὸ μάτι σου, κάτι ἀπολυφάδια, κατέχουν τὶς πιὸ καταπληκτικὲς γυναῖκες! Μάλιστα, φίλε μου. Τυχαίνει νὰ ἰδῇς κάπου μιὰ κοτέλλα ἀεροδυναμική, ἀπὸ κεῖνες ποὺ θαυμάζεις στὰ πολύχρωμα ἐξώφυλλα τῶν περιοδικῶν. Τὴ βλέπεις καὶ λὲς πὼς ἐτοῦτη ἐδῶ πρέπει ν' ἀγαπάη ἕναν κόμητα, ἕναν Ἀπόλλωνα ἢ ἐμένα τοὐλάχιστον! Ποιὸς νὰ εἶναι ὁ φίλος της;

— Νά, αὐτὸς εἶναι!

Καὶ σοῦ δείχνουν ἕνα λέτσο, μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως.

"Αμ' δὲν εἶδα, σὲ κάποιο σαλόνι, μιὰ τέτοια κυρία, ἕναν τύπο Μαίρilυν Μονρόε; Μοῦ ἦρθε κόμπος στὸ λαιμό, στ' ἀντίκρυσμά της. Καὶ μοῦ συσταίνουν ἔπειτα ἕναν κύριο μεσόκοπο, μισοκαμπουριασμένο, μὲ κάτι αὐτιὰ σὰν μικροῦ ἐλφαντος, μ' ἕνα χαῦνο βλέμμα, καὶ μοῦ λένε:

— Ὁ κύριος τάδε, ὁ σύζυγος τῆς κυρίας!

Πλούσιος; Ὄχι, φίλε μου. Τίποτα τέτοιο. Αὐτὴ ἦταν ἡ πλούσια, ὄχι ἐκεῖνος. Γάμος ἀπὸ ἔρωτα — ἐκείνη τρελλὴ καὶ παλαβὴ γιὰ δαῦτον καὶ νὰ τὸν ζηλεύη σὰν ἀγριόγατα, λέει. Λοιπόν, σὲ πιάνει ἀγανάκτησι ἢ ὄχι;

★

Ἐτούτη εἶναι ψηλή, οἱ δὲ ἀναλογίες της σύμφωνες μὲ τοὺς πιὸ αὐστηροὺς νόμους τῆς γεωμετρίας, τῆς γεωγραφίας καὶ τῆς καλλιγραφίας. Ἀριστούργημα!

Τὸ ἀκολουθῶ καὶ βρίζω ἀπὸ μέσα μου:

— Κτῆνος... Κάθαρμα... Ἐχθρὲ τῆς κοινωνίας...

Μία - δύο - τρεῖς — στέκεται. Καὶ εἶναι πολὺ αὐστηρή.

— Γιατί μὲ βρίζετε, κύριε;

— Δὲ βρίζω σᾶς, δεσποινίς!

— Κυρία, παρακαλῶ.

— Τόσο τὸ χειρότερο.

— Γιὰ ποιόν;

— Καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα...

— Ὥστε ἐμένα ἀφορᾶ τὸ ὑβρεολόγιό σας;

— Ἀκριβῶς ὄχι. Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν εἶναι ὑβρεολόγιο. Εἶναι ἡ δικαία φωνὴ ἀγανακτήσεως καὶ διαμαρτυρίας ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ βλέπει τὰ στραβὰ τῆς ζωῆς καὶ ἐξεγείρεται. Δεύτερον, δὲν ἀφορᾶ ἐσᾶς. Πῶς εἶναι δυνατόν, μαντάμ, μία ὑπέροχος καὶ ἐξαισία ὕπαρξις, ὅπως ἐσεῖς, νὰ ἐμπνεύσετε ὕβρεις; Μόνον τρυφερὰ ποιήματα, σοννάτες καὶ λαλήματα ἀηδόνος, μπορεῖτε νὰ ἐμπνεύσετε. Ἀλλὰ αὐτός.. Αὐτός...

— Ποιὸς αὐτός;

— Αὐτὸς ὁ ἄτιμος, ποὺ σᾶς ἔχει στὴν κατοχή του.

— Ὁ σύζυγος;

— Μάλιστα, ὁ σύζυγος.

— Τὸν ξέρετε;

— Ὄχι. Καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω τὸν ἄτιμο, νὰ τὸν ἁρπάξω ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸν σκοτώσω.

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιατὶ τὸν ἀγαπᾶτε. Ὄχι, βέβαια, πὼς θὰ τὸν σκοτώσω. Τρόπος τοῦ λέγειν. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα μὲ πνίγουν, ὡραία μου κυρία. Καὶ ἐπειδή, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα μου προσόντα, μὲ διακρίνει καὶ εἰλικρίνεια, δὲν τ' ἀποκρύπτω. Τὰ φανερώνω. Διότι, κυρία μου, πέστε μου: Εἶναι ὡραιότερος ἀπὸ μένα;

Ἔχουμε φτάσει στὴν πλατεῖα Κολωνακίου καὶ εἶναι σούρουπο. Ἐκεῖ, μοῦ λέει ἡ κυρία:

— Νάτος! Εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσετε...

Βλέπω ἕναν σαρανταπεντάρη, ποὺ κάθεται σ' ἕνα τραπεζάκι, στὴν πλατεῖα, καὶ σηκώνεται καθὼς πλησιάζουμε. Εἶναι ἕνας κοινός, κοινότατος τύπος, χωρὶς τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογήση τὴν προσοχὴ μιᾶς ὡραίας γυναίκας.

— Ὁ κύριος; ρωτᾶ ὁ σύζυγος.

— Δὲν ξέρω τ' ὄνομά του, ἀπαντᾶ ἡ κυρία, ἀλλὰ ἔχει προηγούμενα μαζί σου...

— Μαζί μου; κάνει ὁ σύζυγος μὲ ὕφος ἀπορημένο. Σᾶς ἔχω κάνει τίποτα καὶ δὲν τὸ ξέρω;

— Τί νὰ μοῦ ἔχετε κάνει, κύριε; Ἐδῶ πρόκειται καθαρὰ περὶ αἰσθητικοῦ ζητήματος. Ἡ κυρία σας εἶναι πράγματι μία ἐξαιρετικῶς ὡραία καὶ σκανδαλωδῶς προκλητικὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία προκαλεῖ θυέλλας στὸ πέρασμά της. Μὲ παρακολουθεῖτε;

— Κατὰ πόδας!

— Τὴν εἶδα, λοιπόν, συνεταράχθην καὶ μοῦ ἐγεννήθη εὐθὺς ἀμέσως ἡ ἀπορία ποὺ μοῦ δημιουργεῖται πάντοτε ὁσάκις παρατηρῶ ὡραίας κυρίας: «Ποῖος νὰ εἶναι ὁ εὐτυχὴς ποὺ τὴν νέμεται;». Ξέρετε τί ἔχω διαπιστώσει, κύριε; Ὅτι ὅσον ὡραιοτέρα εἶναι μιὰ γυναῖκα, τόσον ἀσήμαντος εἶναι ὁ φίλος ἢ σύζυγός της. Καὶ χαίρω διότι μοῦ δίδεται καὶ τώρα ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπικυρώσω τὸ πόρισμά μου. Διότι, κύριε, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο πλάσμα, εἶσθε μηδέν. Ἀλλὰ καὶ μαζί μου ἡ σύγκρισις ἀπαιτεῖ βάρος σας. Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε, νὰ πιστεύω, ὅτι εἶμαι νεώτερός σας καὶ κατὰ πολὺ νοστιμώτερος. Ὑπερτερῶ εἰς ἐμφάνισιν, εἰς βλέμμα καὶ εἰς μαλλιά. Διότι ἔχετε λίγα καὶ ἔχω πολλὰ καὶ μάλιστα κατσαρά. Ἐπὶ πλέον δὲ ὑπερέχω καὶ εἰς τὸ ὄνομα. Πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε;

— Μανώλης.

— Ἐγώ, ὅμως, Λύσσανδρος! Ὁμολογῆστε, παρακαλῶ, ὅτι τὸ ὄνομά μου δὲν ἀπαντᾶται συχνά.

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Λοιπόν, γιατί σεῖς καὶ ὄχι ἐγώ; Μὲ ποιὸ δικαίωμα; Ὁρίστε; Λοιπόν, σᾶς μισῶ, κύριε! Σᾶς μισῶ θανασίμως, ὅλους ἐσᾶς τοὺς κατόχους ὡραίων κυριῶν καὶ τίποτε στὸν κόσμο δὲ θὰ μ' ἐμποδίση νὰ ἔχω αὐτὰ τὰ αἰσθήματα ἀπέναντί σας καὶ νὰ τὰ ἐκδηλώνω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Κατὰ τὰ ἄλλα, δὲν ἔχω τίποτε μαζί σας.

Εὐτυχῶς δι' ἐμέ, ὁ κύριος ἦταν εὐγενέστατος.

— Μήπως ἔχετε καμμιὰ ἀπαίτησι, κύριε Λύσσανδρε;

— Τί ἀπαίτησιν;

— Ν' ἀφίσω τὴ γυναῖκα μου καὶ νὰ τὴν πάρετε σεῖς;

— Ὄχι. Νὰ τὴν κρατήσετε καὶ νὰ τὴν χαίρεσθε. Θὰ κρατήσω, ὅμως, κι' ἐγὼ τὰ ἐχθρικά μου αἰσθήματα.

— Θὰ πάρετε, τότε, ἕναν καφέ;

— Προτιμῶ μιὰ πορτοκαλάδα!

★

Ἔτσι ἔληξε τὸ περίεργο ἐκεῖνο ἐπεισόδιο. Μὰ φοβοῦμαι πὼς δὲν θὰ εἶναι τὸ μόνο. Γιατὶ αὐτὰ τ' αὐθόρμητα ἀγανακτισμένα αἰσθήματα, μοῦ ἔρχονται πάντοτε ὅταν βλέπω μιὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα. Μισῶ θανάσιμα αὐτοὺς ποὺ ὑποψιάζομαι πὼς τὶς νέμονται. Θέλω ὅλες οἱ ὅμορφες γυναῖκες ν' ἀγαπήσουν ἐμένα! Θὰ πῆτε πὼς εἶμαι πολὺ ἀπαιτητικός... Ἐ, ὄχι. Γιατὶ κι' ἐγὼ θὰ τὶς ἀγαπήσω ὅλες... Μπορεῖ οἱ γυναῖκες νὰ παραξενεύωνται μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα ποὺ διατυπώνω. Μὰ οἱ ἄντρες μὲ καταλαβαίνουν...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Γυναῖκες ποὺ... σβύνουνε φωτιὲς

Ἔδωσε ἐξετάσεις καὶ βαθμολογήθηκε μὲ ἄριστα τὸ πρῶτο πυροσβεστικὸ σῶμα ποὺ ἀπαρτίζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ γυναῖκες. Ἔχει ἱδρυθῆ σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Ὀλλανδίας. Λίγες ὧρες, λοιπόν, ἀφοῦ δημιουργήθηκε, ἔδειξε τὴν ἀξία του: Οἱ δεκαπέντε κοπέλλες ποὺ τὸ ἀποτελοῦν, σβύσανε μέσα σὲ μιὰ ὥρα τὴν πυρκαγιὰ ποὺ εἶχε ἐκραγῆ σὲ μιὰ ἀποθήκη. Κι' ἔτσι ἀποδείξανε ἐμπράκτως, ὅτι ξέρουν, ὄχι μόνο... τὶς σβύνουνε!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 641

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Παίζεται μὲ χαρτιά. — Τόπος θυσίας. — Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου.
2 Ἕνα φίδι τῆς Ἔπαιξε ἄσχημο παιχνίδι. — Τὸ πρῶτο ἤμισυ τοῦ ὀνόματος Πέρση ποιητή. — Μικρὸ ὑποζύγιο.
3 Σᾶς βοηθεῖ νὰ ἐξετάσετε τὶς γνῶσεις σας τὸν χαρακτῆρα σας. — Συνολικό. — Μέρος πλοίου.
4 Ἀλφόνσος .... : Γάλλος ἱστοριογράφος τῆς ἐπαναστάσεως. — Εὐρωπαϊκὸς τίτλος εὐγενείας. — Κατοικίδιο.
5 Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Ἰωσὴφ Τζουγκασβίλι. — Ρῆμα ποὺ τρομάζει ὅσους ἔχουν κάλους.
6 Τὸ βόρειο τμῆμα τῆς ἀρχαίας Βαβυλωνίας. — Σαρακοστιανό.
7 Γάλλος φίλος. — Ἐπὶ χρωμάτων ἄτονο (ξεν.). — Ἡ πατρίδα τῶν πούρων.
8 Στὸ ἀλφάβητο ἔχουν τὴν ἀντίθετη σειρά. — Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸν δῆ. — Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας.
9 Μόλις (ἔημοτ.). — Νησὶ τοῦ Σαρωνικοῦ. — Πρόθεσις.
10 Κεφαλὴ λειψάνου. — Τρώει ξύλο γιὰ νά.. ζήση. — Πρόθεσις πρὸ δασυνομένης λέξεως.
11 Ὁ οἶνος τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως. — Γαλλικὸς θάνατος. — Πρόγονος τῶν Ρώσων.
12 Πόλις τῆς Πελοποννήσου. — Μεταδίδει κίνησι ἀπὸ μιὰ μηχανὴ σὲ ἄλλη.
13 Ἐκεῖ βασανιζόταν ὁ Τάνταλος. — Κάθε φορά.
14 Φέρνει νερὸ στὸ σπίτι μας. — Ἔχει ξεχωριστὴ ὁμορφιά. — Χρονικὸς σύνδεσμος.
15 Καπνίζεται. — Ζωοτροφή. — Κίτρινος καπνός (τουρκ.).
16 Ἀνταλλάσσεται μεταξὺ ἐρωτευμένων. — Κωμικὸς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου. — Νέος χορός.
17 Ἄθικτος. — Ὄρος τῆς ἠλεκτρολογίας. — Ἡ καλλιέργειά τους ὁδηγεῖ σὲ πόλεμο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

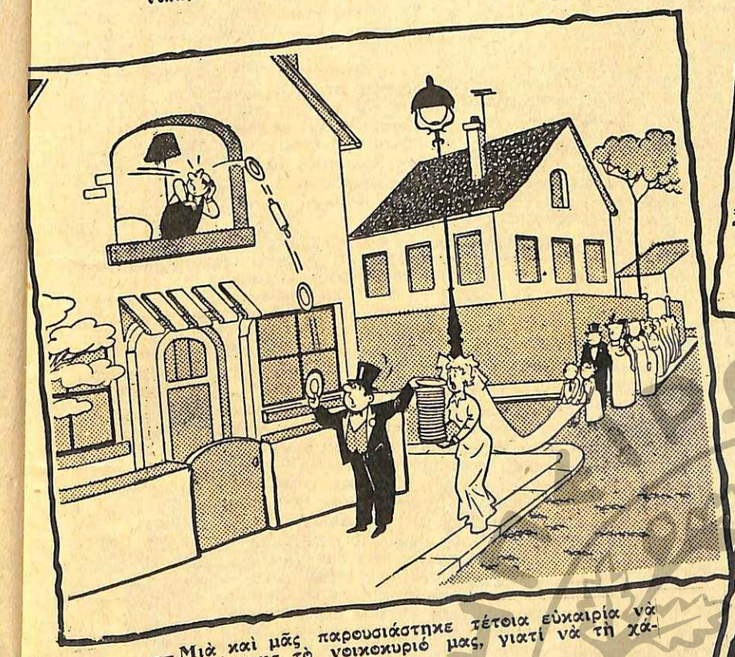
1 Ρῆμα ποὺ χρειάζεται φτερά. — Δύσκολα βρίσκει κανεὶς τέτοια δάνεια. — Μεγάλο ἀφηγηματικὸ ποίημα.
2 Συγγραφεὺς μὲ μεγάλη φαντασία (ἐπών.). — Τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ «Λιγνοῦ». — Χρησιμοποιῶ μιὰ τῶν αἰσθήσεων.
3 Εἶδος παγωτοῦ. — Κράτος τῆς Ἀσίας. — Φροῦτο.
4 Λιχοστεύει τὰ τσιγάρα μας. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Ὁ Ἀπόλλων τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.
5 Λέγεται καὶ προβατοκάμηλος. Μαλακός.
6 Λατῖνος ποιητής. — Λέγεται καὶ ἐλπή.
7 Διευθύνει αὐτοκίνητο. — Ἀφρικανὸς φύλαρχος. — Χρονικὸ διάστημα.
8 Ἐπώνυμον γόητος τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἔχει παντρευτῆ τὴν δίδυμη ἀδελφὴ τῆς Πιεράντζελι. — Ἕλλην ποιητής. — Ἄρθρο.
9 Ἐπώνυμο δυὸ Γερμανῶν μυθιστοριογράφων. — Παλαιὰ ὀνομασία ὅλων τῶν Μογγόλων. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
10 Καλύπτουν τὸ μισὸ Ὁράν. — Ὄρος ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του στὸ μεγαλύτερο ἀστεροσκοπεῖο τοῦ κόσμου. — Ὄργανον αἰσθήσεως.
11 Αἰτιολογικὸς σύνδεσμος (ἀρχαϊκός). — Κομψότης. — Ὁ πολὺς ζαλίζει.
12 Πρόθεσις. — Δόρυ τῶν ἀρχ. Μακεδόνων.
13 Δάπεδον. — Στρατιωτικὴ μονάς.
14 Παιδάκι. — Τὸ μικρὸ ὄνομα γοήσσης τοῦ Χόλλυγουντ. — Διευκολύνει τὶς μεταφορὲς (ἐλαφρῶς ἀνορθ.).
15 Ἥρωὶς τοῦ Ντίσνεϋ (ἀγγλ.). — Ἑορτάζει στὶς 30 Αὐγούστου. — Δημητριακό.
16 Ξενικὴ ἄρνησις. — Ἔργο τοῦ Ζολά. — Ἀστρονομικὴ περίοδος 18 ἐτῶν, 11 ἡμερῶν καὶ 8 ὡρῶν.
17 Γυιὸς τοῦ Ἰσαάκ. — Νησάκι τοῦ Αἰγαίου. — Οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἤθελαν χωρὶς φτερά.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΑΠΑΧΡΟΝΗΣ

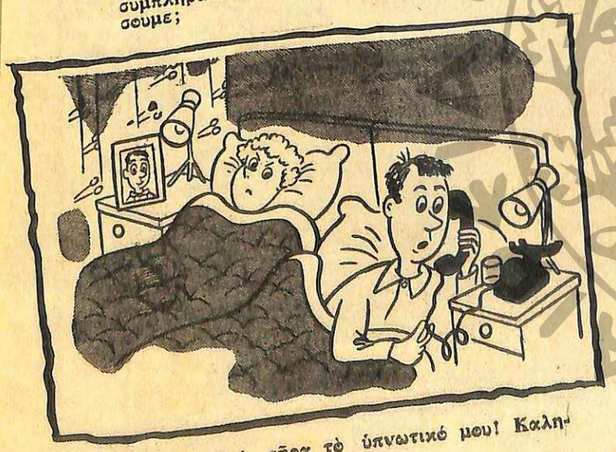
Ἡ λύσις τοῦ 640 στὴ σελ. 98

— Εἶναι μιὰ βδομάδα, ποὺ παντρευτήκαμε Γιαννάκη! Σήκω τώρα νὰ ψήσης κανένα καφέ;

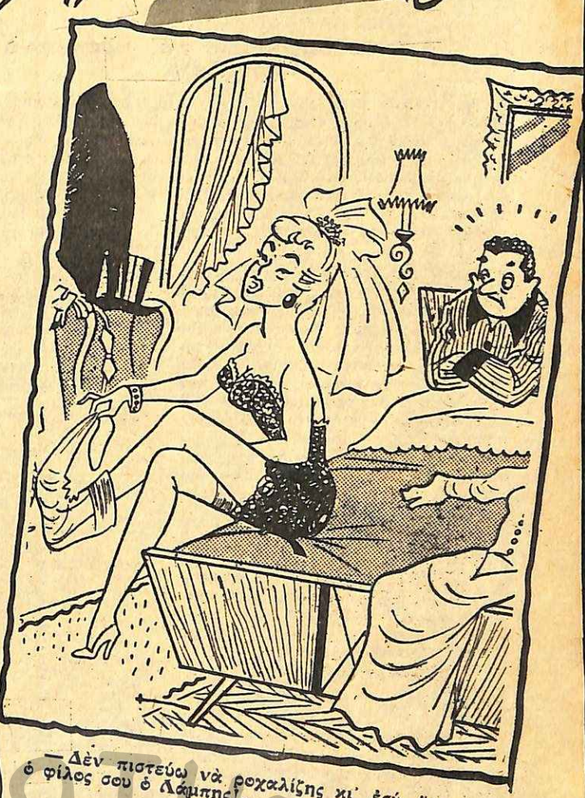

— Μιὰ καὶ μᾶς παρουσιάστηκε τέτοια εὐκαιρία νὰ συμπληρώσουμε τὸ νοικοκυριό μας, γιατὶ νὰ τὴ χάσουμε;

— Ναί, μαμά, πῆρα τὸ ὑπνωτικό μου! Καληνύχτα!...

Νιόπαντροι

— Δὲν πιστεύω νὰ ροχαλίζης κι' ἐσύ, ὅπως ὁ φίλος σου ὁ Λάμπης!...

— Αὐτὴ ἐκεῖ ν' ἀπολυθῆ ἀμέσως!...

Πῶς θὰ διορθώσετε τὴ γραμμή σας

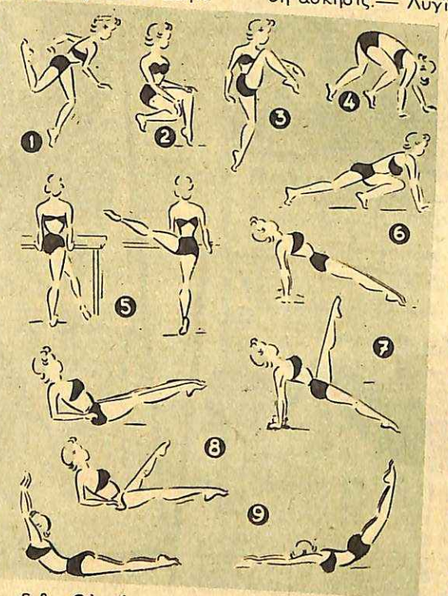
Τὰ τέσσερα σημεῖα ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε

Ἡ γραμμὴ ποὺ ἔχει τὸ σῶμα σας εἶναι κανονική; Γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσετε θὰ κάμετε τὴν ἀκόλουθη δοκιμή: Πηγαίνετε στὸν καθρέφτη σας καὶ χαράξετε μὲ κιμωλία μιὰ κάθετη γραμμὴ στὴ μέση ἀκριβῶς. Θὰ σταθῆτε κατόπιν σὲ ἀπόστασι 30 ἑκατοστῶν ἀπ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ καὶ μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε τὸ ἀνώτερο ἄκρο της νὰ περνάη ἀπὸ τὸ λοβὸ τοῦ αὐτιοῦ σας.

Προσέξετε τώρα. Τὸ δεύτερο σημεῖο ποὺ πρέπει νὰ συναντάη αὐτὴ ἡ γραμμὴ εἶναι ἡ μικρὴ προεξοχὴ ποὺ σχηματίζει ὁ γοφός σας. Ἡ γραμμή, συνεχίζοντας, πρέπει νὰ περνάη σὲ ἀπόστασι 2½ ἑκατοστῶν πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιγονατίδα καὶ νὰ καταλήγη στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ἀστραγάλου. Γιὰ νὰ διευκολυνθῆτε στὴν ἔρευνά σας μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα μικρὸ καθρέφτη, ποὺ θὰ σᾶς δείξη τὴν ἀκριβῆ θέσι τῆς γραμμῆς σχετικὰ μὲ τὸ σῶμα σας.

Ἂν ἡ γραμμὴ ποὺ φτιάξατε μὲ τὴν κιμωλία δὲν πέφτη πάνω στὰ τέσσερα αὐτὰ σημεῖα — λοβὸς τοῦ αὐτιοῦ, προεξοχὴ τῶν γοφῶν, ὀπίσθιο μέρος τῆς ἐπιγονατίδος, μπροστινὸ μέρος τοῦ ἀστραγάλου—πρέπει νὰ φροντίσετε ἀμέσως νὰ διορθώσετε τὴ σιλουέττα σας.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ θὰ σᾶς ὠφελήσουν πολὺ οἱ κατωτέρω ἀσκήσεις, τὶς ὁποῖες βλέπετε καὶ στὰ σχέδια.

1η ἄσκησις.— Θὰ τρέξετε μέσα στὸ δωμάτιό σας ἐπὶ 50—60 δευτερόλεπτα πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν· Θὰ κάμετε κατόπιν 4—5 ἀναπνευστικὲς κινήσεις γιὰ νὰ ξεκουραστῆτε.

2η ἄσκησις.— Λυγίστε τὰ γόνατα, ἀκουμπῆστε πάνω σ' αὐτὰ τὶς παλάμες τῶν χεριῶν καὶ ἀρχίστε νὰ περπατᾶτε. Διάρκεια 30—60 δευτερόλεπτα. Τὸ κορμὶ πρέπει νὰ εἶναι ὁλόϊσιο.

3η ἄσκησις.— Θὰ περπατήσετε ἐπὶ 40—50 δευτερόλεπτα, σηκώνοντας διαδοχικὰ τὰ πόδια σας, σὲ τρόπο ποὺ τὸ γόνατο ν' ἀκουμπάη στὸ σαγόνι ἢ τουλάχιστον νὰ πλησιάζη ἀρκετὰ σ' αὐτό.

Τὸ πόδι ποὺ θὰ βρίσκεται στὸ ἔδαφος πρέπει νὰ στηρίζεται στὴ μύτη.

Τὰ χέρια ἐλεύθερα στὰ πλάγια γιὰ νὰ διατηρῆτε τὴν ἰσορροπία σας.

4η ἄσκησις.— Περπατῆστε μὲ τὰ τέσσερα ἐπὶ 20—30 δευτερόλεπτα.

5η ἄσκησις.— Σταθῆτε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι κι' ἀκουμπῆστε πάνω σ' αὐτὸ τὰ χέρια σας.

Πρῶτος χρόνος: Περάστε τὸ ἀριστερό σας πόδι μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Δεύτερος χρόνος: Τινάξετε αὐτὸ τὸ πόδι μὲ ὁρμὴ πρὸς τὰ ἐπάνω· Ἡ ἄσκησις αὐτὴ θὰ γίνη 12—15 φορὲς μὲ τὸ κάθε πόδι.

6η ἄσκησις.— Λυγῖστε τὸ κορμὶ κι' ἀκουμπῆστε τὶς παλάμες σας στὸ πάτωμα. Θὰ τινάξετε κατόπιν τὰ πόδια σας διαδοχικὰ πρὸς τὰ πίσω μὲ ρυθμὸ ἤρεμο καὶ κανονικό. Ἡ ἄσκησι αὐτὴ θὰ γίνη 12—15 φορὲς μὲ τὸ κάθε πόδι.

7η ἄσκησις.— Θὰ τεντώσετε τὸ κορμὶ πρὸς τὰ πίσω καὶ θὰ στηριχτῆτε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ στὶς παλάμες σας.

Τὰ χέρια σας θὰ πρέπη νὰ σχηματίζουν ὀρθὴ γωνία μὲ τὸ πάτωμα. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέσι καὶ χωρὶς νὰ λυγίσετε τὸ κορμί σας, σηκώστε διαδοχικὰ τὰ πόδια σας ὅσο ψηλότερα μπορεῖτε. 12—15 φορὲς μὲ τὸ κάθε πόδι.

8η ἄσκησις.— Καθιστή. Θὰ στηριχθῆτε στοὺς ἀγκῶνες σας. Σηκώστε καὶ τὰ δυό σας πόδια μαζὶ σὲ ὕψος 15—20 ἑκατοστῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Θὰ ἐκτείνετε κατόπιν τὰ πόδια σας πρὸς τὰ ἔδαφος. Θὰ ἐκτείνετε κατόπιν τὰ πόδια σας πρὸς τὰ πλάγια 20 φορὲς στὴ σειρά.

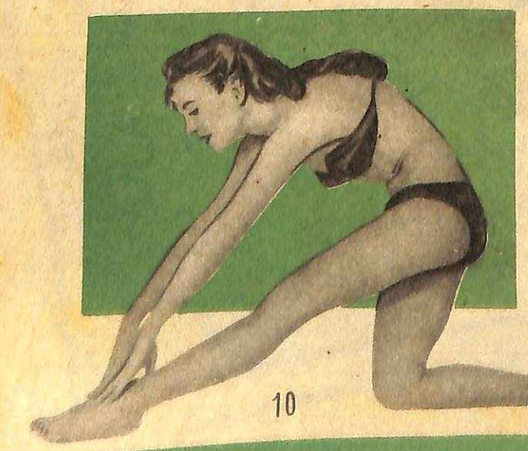
9η ἄσκησις.— Μπρούμυτα στὸ ἔδαφος.

Πρῶτος χρόνος: Ἀναστηκῶστε τὸ κορμὶ καὶ ὑψῶστε ταυτόχρονα τὰ χέρια πρὸς τὰ πάνω.

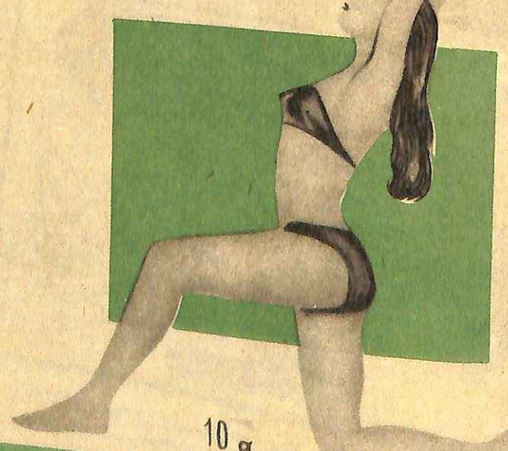
Δεύτερος χρόνος: Κατεβᾶστε τὸ κορμί, ἐκτείνατε τὰ χέρια πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὑψῶστε τὰ πόδια πρὸς τὰ πάνω. Οἱ δύο κινήσεις πρέπει νὰ ἐναλλάσσωνται χωρὶς νὰ μεσολαβῆ καμμιὰ καθυστέρησις. Θὰ τὶς ἐπαναλάβετε 15—20 φορὲς μὲ τὸ κάθε πόδι.

10η ἄσκησις.— Ἀκουμπῆστε τὸ ἕνα γόνατο στὸ ἔδαφος καὶ ἐκτείνατε τὸ ἄλλο πόδι πρὸς τὰ ἐμπρός. Θὰ λυγίσετε τὸ κορμὶ καὶ θὰ προσπαθήσετε νὰ ἐγγίσετε καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια σας μαζὶ τὴν ἄκρη τοῦ τεντωμένου ποδιοῦ σας. Ξαναγυρίστε στὴν κανονικὴ θέσι καὶ σηκώστε τὰ χέρια πρὸς τὰ πάνω (10α). Ἡ ἄσκησις αὐτὴ θὰ γίνη 10—12 φορὲς στὴ σειρὰ μὲ τὸ ἕνα πόδι κι' ἄλλες τόσες μὲ τὸ ἄλλο.

Οἱ ἀσκήσεις αὐτές, ὅταν τὶς κάμετε μὲ προσοχὴ καὶ συστηματικά, θὰ διορθώσουν τὶς ἀτέλειες τῆς γραμμῆς σας. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένετε νὰ ἰδῆτε τὰ ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Οἱ προσπάθειές σας τότε μόνο θὰ στεφθοῦν ἀπὸ ἐπιτυχία, ὅταν συνδυάσετε τὴν ἐπιμονὴ μὲ τὴν ὑπομονή.

10

10 α

Ἀπὸ τὴν Ἐποχὴ τοῦ Ἐκείνου

Τὰ χρόνια μας ἀλλάξανε, ὁ κόσμος μετεβλήθη,
τὰ ἤθη τῶν γιαγιάδων μας ταφῆκανε στὴ λήθη...
Καὶ τὰ μοντέρνα θηλυκά,
τὰ μέχρι τοῦδε βολικά,
τελείως ἐγκατέλειψαν τὴν βολικότητά τους,
τὸ ἦπιο τὸ ὕφος τους, τὴν θηλυκότητά τους
καὶ μέσ' στὰ τόσα ἔργα τους τ' ἁπλᾶ καὶ τὰ μυστήρια,
ἀπασχολοῦν πολὺ συχνὰ κι' αὐτὰ τά... δικαστήρια!

★

Λαφεῖς ἐνδείξεις ἔχουμε, τὸν τελευταῖο χρόνο,
πῶς ἡ γυναῖκα ἡ μπόσικη καὶ κάποτε σεμνή,
ποὺ οἱ παληοὶ τῆς ἔστηναν μέσ' στὴν καρδιά τους...θρόνο,
δὲν τῶχει, πιά, σὲ τίποτα νὰ κάτση στό... σκαμνί!
Ποζάρει στὸ ἐδῶλιον κι' ἐκείνη δηλαδή
καὶ συγνοφυλακίζεται, διότι κι' ἐπειδή
γιὰ μέρος καὶ «γιὰ πάρτυ της» μονάχη... καθαρίζει
καὶ... κάστανα στὸν ἄπιστο τὸν ἄντρα δὲ χαρίζει!

★

Κατόπιν τούτου, φυσικά, ὀφείλει ὁ Ἐκείνος
νὰ συλλογιέται, διαρκῶς, τὸ «ζῆν... ἐπικινδύνως»
κι' ὁσάκις γιὰ διάλυσιν πηγαίνει τῶν δεσμῶν
νὰ σκέπτεται τὰ κρούσματα τῶν... βιτριολισμῶν!
Ὀφείλει κι' ἐπιβάλλεται νὰ βλέπη, ἰδιαιτέρως,
πῶς στὸν καιρό μας, ἔπαψε νὰναι... τυφλὸς ὁ ἔρως,
καὶ πῶς, ἔτσι ποὺ τἄφεραν οἱ πονηροί μας χρόνοι,
μὲ βιτριόλι ὁ ἔρωτας τοὺς ἄπιστους... στραβώνει!

★

Ἀλλοιῶς πρέπει,στὰ χρόνια μας, νὰ βλέπη τὸ φουστάνι
κι' αὐτὸς ποὺ τὸν ἀπτόητο σατράπη παριστάνει
καὶ νὰ μὴ βαυκαλίζεται, πῶς ἡ γυναῖκα πάντα,
γιατί πολλές τους ἄρχισαν, μ' εὐχέρεια μεγάλη
κραγιόνια, ρουζ κι' ἀρώματα τραβάει μέσ' στὴν τσάντα...
Γιατὶ πρέπει νὰ διάβασε στὰ ἐντυπά μας ὅλα
πῶς ἡ γυνή, τῆς σήμερον, τραβάει καὶ... πιστόλα!
Καὶ τέτοιο πρᾶγμα, βέβαια, σαφῶς μᾶς καθορίζει,
πῶς τὸ τσαντάκι ἄρχισε... μπαρούτι νὰ μυρίζη!

★

Πρέπει νὰ γίνη ἀντιληπτόν, ἐπίσης, ἀπ' τοὺς ἄντρες,
πῶς οἱ γυνὲς δὲν παίζονται στὰ δάχτυλα σὰν χάντρες,
γιατὶ πολλές τους ἄρχισαν, μ' εὐχέρεια μεγάλη
νὰ παίζουν στὰ νυχάκια τους τοῦ ὅπλου τὴν... σκανδάλη!
Καὶ πάρτε γιὰ παράδειγμα μιὰ χωριατοκοπέλλα,
ποὺ τράβηξε ὁλόκληρη πολυβολο-κορδέλλα
καὶ στὸν σκληρό της ἔδειξε μὲ μιὰ ρισὶ καὶ μόνη,
πῶς ξέρει καὶ μὲ αὐτόματο τὸ θῆλυ νά... γαζώνη!

★

Ὀφείλουν ὅσοι, ἔπειτα, τὸ ρίχνουν στὰ πειράγματα,
ἀπὸ μιὰ Κρητικογεννη γ' ἀντλήσουνε διδάγματα...
Ἤγουν ἀπὸ μιὰ Κρητικιά,
σωστὸ συγχώριο καὶ μπουκιά,
ποὺ τὸν δανδῆ τὸν ἀναιδῆ ἀντὶ νὰ κατσαδιάση,
μὲ «μπαλωθιὲς» προτίμησε στὴ γῆ νὰ τὸν ἀδειάση!
Τοὺς «πόντους» σας τοὺς ἄγαρμπους, λοιπόν, περιορίστε
καὶ... κολλιτσίδες φοβερὲς μιᾶς νεαρᾶς μὴν εἶστε,
γιατί «Ἀπόψε κάνεις... μπάμ!» ἂν πῆτε στὴν τσαχπίνα,
μπορεῖ νὰ κάνη ἀπάνω σας τὸ «μπαμ» ἡ... καραμπίνα!

★

Ἀλλάξανε τὰ ἔθιμα, ἀλλάξανε οἱ ὅροι,
ποὺ λέγανε, γαληνιοί, δεκάδες κανταδόροι
καὶ τραγουδοῦσαν τρυφερά:
«Σχίσε τὰ στήθη μου σκληρά»...
«Σχίσε τὰ στήθη μου» ἔλεγαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη,
χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς κι' αὐτό, στὰ χρόνια μας θὰ γίνη
καὶ πῶς μιὰ νέα θἄφτανε τὶς ἄλλες, βρὲ παιδιά,
νὰ δώση στὸν Ἐκεῖνο της γενναία... σουγιαδιά!

★

Παραμικρὴ ἀντίρρησις, λοιπόν, δὲν ἀπομένει
ὅτι γυναίκα «κίνδυνος» πραγματικὰ σημαίνει
καὶ πῶς τῆς... γοητείας της τὰ ὅπλα γενικά,
ραγδαίως τὰ μετέτρεψε σὲ ὅπλα... φονικά!

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.

Εἰκονογράφησις Μπα Γάδδα

Ο Συνεργάτης Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α) Π «ΣΑΝ ΣΠΙΡΙΤΟ»

ΗΤΑΝ μιά όμάδα τολμηρῶν ἀνθρώπων. Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ εἴκοσι τρεῖς "Ελληνες ναυτικούς, ποὺ βρέθηκαν ἐντελῶς ἀνέλπιστα πάνω στὸν κοραλλένιο ἐκεῖνο βράχο, στὴν καρδιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἡ ἱστορία τους ἦταν ἁπλῆ. Μιὰ ἱστορία ὅμοια μὲ τὶς ἄλλες, ποὺ ἔζησαν οἱ θαλασσόλυκοί μας στὸ διάστημα τοῦ πολέμου: Εἶχαν κινήσει ἀπὸ τὸ Σὰν Φραντσίσκο στὴν οὐρὰ μιᾶς νηοπομπῆς, ποὺ πήγαινε γιὰ τὰ νησιὰ Γκαλαπάγκος. Μὰ οἱ Γιαπωνέζοι τοὺς ἔστησαν καρτέρι καὶ τοὺς κατασβύσισαν. Μερικοὶ κατάφεραν νὰ γλυστρήσουν ἀπ' τοῦ Χάρου τὰ δόντια, σκαρφαλώνοντας σὲ δυὸ λάϊφς μπότ. Οἱ δεκαεφτὰ ἦταν ἄνθρες τοῦ φορτηγοῦ «ΣΑΝ ΣΠΙΡΙΤΟ» —8.000 τόννων, ἰδιοκτησίας Περ. Μαρῆ— κι' οἱ ἄλλοι ἕξη ἀπὸ τὸ τάνκερ «ΤΕΡΡΥ Μ.». Δεκάξη μερόνυχτα πάλεψαν μὲ τὰ κύματα καὶ τὶς καταιγίδες. Πεινασμένοι, ἄρρωστοι, βασανισμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ τροπικοῦ. "Ωσπου μιὰ νύχτα, ἤρθαν κι' ἄραξαν στὸ Παμόε...

Τὰ δυὸ σκάφη τράβηξαν ὡς μέσα στὸν κόλπο τοῦ νησιοῦ. Περίμεναν κατόπιν νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ βγοῦν στὴ στεριά. Μὰ τὸ πρωῒ ἡ ἀμμουδιὰ δὲ φαινόταν καθόλου. Τεράστια φυτὰ ἔγερναν στὸ νερὸ καὶ πίσω τους ὑψωνόταν πυκνὴ ζούγκλα, ποὺ τὴ διέκοπταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ παγύφυλλοι βράχοι. Ψυχὴ δὲ φαινόταν πουθενά, γι' αὐτὸ κι' οἱ θαλασσόλυκοι δὲν τόλμησαν νὰ βγοῦν ἔξω. Τὶ θ' ἀντιμετώπιζαν ἄραγε ἐκεῖ; Ὁλόκληρη τὴν πρώτη μέρα κι' ὣς τὸ ἀπόγεμα τὶς ἄλλης, ἔμειναν ὅλοι τους στὶς σχεδίες περιμένοντας. Κανένα ἀνθρώπινο πλάσμα ἢ ζῶο. Μιὰ φορὰ μονάχα, ἕνα μεγάλο πουλὶ χαμήλωσε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους κι' ἔξαφανίστηκε κατόπιν πρὸς τὴ ζούγκλα.

— Κάτι πρέπει νὰ γίνῃ, εἶπε ὁ καπετὰν Κωστῆς Βενέτης στοὺς συντρόφους του. Δὲ μπορεῖ νὰ περιμένουμε μὲ σταυρωμένα χέρια. "Αν ἦταν γιαπωνέζικο τὸ νησί, ὅπως φοβόμαστε, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ φρουρὰ στὴν παραλία...

— Ἡ ἀκτὴ μιὰ φορὰ φαίνεται ἔρημη, ἀπάντησε ὁ Ζαχαρίας Λούμης, ὁ ὑποπλοίαρχος. "Ισως νὰ βρισκώμαστε σὲ κανένα ἀκατοίκητο νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ...

Τὸ ἀπόγεμα τῆς δεύτερης μέρας, ὁ πλοίαρχος ἔδωσε διαταγὴ νὰ περάσουν ὅλοι σὲ μιὰ σχεδία. Αὐτὸς μὲ τὸν ὑποπλοίαρχο, πῆραν κατόπιν τὴν ἄδεια καὶ κίνησαν γιὰ βγοῦν ἔξω. Εὐτυχῶς, ἂν δὲν εἶχαν τρόφιμα, εἶχαν τουλάχιστον καλὰ ἁπλισμό. Δέκα πιστόλια, τρία ἐπαναληπτικὰ καὶ ἀφθονες δεσμίδες σφαῖρες, γιὰ νὰ κάνουν ἐκστρατεία ὁλόκερη. Τὰ κουπιὰ ἄρχισαν νὰ χώνωνται ἀπαλὰ καὶ ἀβόρυβα στὸ νερό. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, τὸ πλεούμενο ἄγγιζε τὴ στεριά. Βγῆκαν ἔξω καὶ μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, προχώρησαν λίγο. Ἀμέσως ὅμως σχεδόν, φάνηκαν μερικοὶ ἰθαγενεῖς κρυμμένοι ὡς τότε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Τὰ γυμνά τους κορμιὰ στραφτακοποΐσαν κάτω ἀπὸ τὶς διαπεραστικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλιου. Δὲν ἦταν κίτρινοι, οὔτε ἄσπροι. Εἶχαν ἕνα παράξενο μελαψὸ χρῶμα.

— Τί λές, καπετὰν Βενέτη; ρώτησε ὁ Λούμης. Πῶς τοὺς βλέπεις; νὰ τοὺς μιλήσουμε...

— Μιὰ φορὰ δὲν ἔχουν κακὸ σκοπό. Μᾶς χαμογελοῦν καὶ περιμένουν Μᾶλλον. Οἱ ἰθαγενεῖς ἔμειναν γιὰ λίγο ἀκίνητοι κι' ὕστερα μονομιᾶς ἔκαναν ἕνα κύκλο γύρω ἀπὸ τοὺς δύο "Ελληνες. Εἶχαν παρατηρήσει ὡστόσο ὅτι μπροστὰ ἀπ' ὅλους πήγαινε ἕνας ψηλόκορμος ἄντρας, γερο-δεμένος, μὲ ἄσπρους κροτάφους. Στὸ λαιμό του φοροῦσε ἕνα περιδέραιο, μὲ τέσσερεις σειρὲς κοχύλια. Φαινόταν ἀρχηγός τους. Ὁ καπετὰν Βενέτης ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ τράβηξε ἕνα πακέτο «Πὼλ - Μώλ». ἀπ' αὐτὰ ποὺ βρῆκαν ἄφθονα στὰ ντεπόζιτα τῶν λάϊφς μπότ. Τὰ πρόσφερε στὸν ψηλὸ ἰθαγενῆ, μ' ἕνα χαμόγελο φιλίας. Εἶδε ἐκεῖνος τὴ χειρονομία τοῦ πλοιάρχου καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ πακέτο, εἶπε κάτι στοὺς ἄλλους, ποὺ ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ρυθμικὰ παλαμάκια. Αὐτὸ ἦταν δεῖγμα φιλοξενίας. Ὁ Λούμης ἔκανε μερικὰ νοήματα γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν πὼς ἦταν ναυαγοὶ κι' ὅτι μερικοὶ σύντροφοί τους, τοὺς περίμεναν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν ἀκρογιαλιά.

Μὲ τὴ σειρὰ του ὁ «ἀρχηγὸς» χαμογέλασε. Δυὸ σειρὲς μαργαριτάρια ἀστραψαν στ' ὡραῖο του στόμα.

— Γιατὶ δὲ μιλᾶτε; τοὺς ρώτησε σὲ καλὰ ἀγγλικά. Μήπως δὲ γνωρίζετε αὐτὴ τὴ γλῶσσα;

Οἱ δυὸ θαλασσόλυκοι κυττάχτηκαν ξαφνιασμένοι. Ποῦ εἶχαν πέσει; Κάτι πῆγαν νὰ ποῦν, ἀλλ' ὁ ἰθαγενὴς τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀπορία τους:

— Τὸ νησὶ αὐτὸ ὀνομάζεται Παμόε καὶ ἀνήκει στὴν Αὐστραλία. Μὴ σᾶς κάνῃ ἐντύπωσι λοιπὸν ποὺ μιλοῦμε ἀγγλικά. Τὸ ἐμπόριο κι' οἱ τουρίστες μᾶς ἔμαθαν πολλὰ πράγματα. Τώρα μὲ τὸν πόλεμο ὅμως, ἀπομονώθηκαμε ἐδῶ πάνω. Οἱ Γιαπωνέζοι πέρασαν δυὸ φορὲς ἀπὸ δῶ...

Ὁ Λούμης τινάχτηκε ὁλόκληρος στὴ θέσι του.

— Οἱ Γιαπωνέζοι; εἶπε ὠχρός. Καὶ πῶς τὰ καταφέρατε νὰ γλυτώσετε;

Ὁ «ἀρχηγὸς» σήκωσε τὸ χέρι κι' ἔδειξε ἕνα βουνό, ποὺ δὲν τὸ εἶχαν προσέξει ὡς τότε. Ἡ κορφή του ἐβγαζε καπνό. "Ηταν ἕνα ἡφαίστειο πεθαμένο, ποὺ μποροῦσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ ξαναζωντανέψῃ.

— Εἶναι τὸ Καλίλι, εἶπε ὁ ἰθαγενής. "Οταν ἦρθαν οἱ Γιαπωνέζοι ἐδῶ, κατέστρεψαν τὶς καλύβες μας. "Ομως ἐμᾶς δὲ μᾶς βρῆκαν. Τὸ Καλίλι ἔχει πολλὲς καὶ μεγάλες σπηλιὲς γύρω ἀπὸ τὸν κρατῆρα του. Ἐκεῖ πήγαμε καὶ κρυφτήκαμε δυὸ φορές. Κι' ἂν ξανάρθουν, πάλι ἐκεῖ θὰ πᾶμε. Ἐσεῖς τί φυλὴ εἰστε; Δὲ φαίνεστε οὔτε "Αγγλοι, οὔτε Ἀμερικανοί...

— Εἴμαστε "Ελληνες!

— "Ελληνες! ἔκανε ὁ «ἀρχηγὸς» κυττάζοντάς τους στὰ μάτια. Γνωρίζετε τὴν Κεφαλλωνιά;

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε στὰ πόδια τῶν δύο ναυαγῶν, δὲ θὰ τοὺς ἔκανε τέτοια ἐντύπωσι, ὅταν ἄκουσαν ἀπὸ ἕνα... μισοάγριο νὰ τοὺς ρωτᾷ ἂν ἤξεραν τὴν Κεφαλλωνιά! Ὁ ἰθαγενὴς κρεμόταν θαρρεῖς ἀπὸ τὰ χείλη τους. Κι' ὅταν οἱ "Ελληνες τοῦ εἶπαν πὼς ἡ Κεφαλλωνιὰ εἶναι ἕνα μεγάλο νησὶ τῆς Ἑλλάδος κι' ὅτι τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους τους ποὺ τοὺς περίμεναν στὴ σχεδία ἦταν Κεφαλλωνῖτες, ὁ «ἀρχηγὸς» κι' οἱ ἄνθρωποί του ἄρχισαν πάλι τὰ παλαμάκια καὶ τὰ χαρούμενα ξεφωνητά. Μήτε ὁ καπετὰν Βενέτης, μήτε ὁ Λούμης μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν ὅλο ἐκεῖνο τὸ ξεφάντωμά τους. Κι' ὅταν ἀκόμη ρώτησαν τὸν ἰθαγενή, αὐτὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ δὲν ἔβγαλε λέξι. Τοὺς εἶπε ὡστόσο νὰ πᾶνε νὰ φέρουν καὶ τοὺς ἄλλους ναυαγούς. "Ηταν φίλοι κι' ἔπρεπε νὰ τοὺς φιλοξενήσουν.

Οἱ εἴκοσι τρεῖς "Ελληνες ναυτικοὶ βρέθηκαν πραγματικὰ σ' ἕνα φιλικὸ περιβάλλον. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι σὲ ὅλους ἦταν, πὼς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ «ἀρχηγὸς» ζήτησε νὰ γνωρίσῃ τοὺς τρεῖς Κεφαλλωνῖτες. Ὁ καπετάνιος τοὺς παρουσίασε: "Ηταν ὁ Δημήτρης Βαρδῶρος, ὁ τρίτος, ὁ Μιχάλης Μαρκαντωνᾶτος, ὁ τηλεγραφητής, κι' ὁ Ἀνδρέας Μαρκᾶτος, ὁ ἀρχιθέρμαστης. Οἱ ἰθαγενεῖς ἔκαναν οὐρὰ γιὰ νὰ σφίξουν τὸ χέρι τους καὶ νὰ τοὺς εὐχηθοῦν τὸ «καλοσώρισες». Οἱ Κεφαλλωνῖτες τὰ σάστισαν, γιατὶ δὲν ἤξεραν τί ἔπρεπε νὰ ὑποθέσουν. "Ηταν μυστήριο. Μυστήριο, γιατὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς Παμοέζους, δὲν ἀποφάσιζε νὰ ξανοιχτῇ καὶ νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια.

Τὸ νησάκι ἦταν ἀληθινὸς παράδεισος. Γυναῖκες ὄμορφες δὲν ὑπῆρχαν. Μὲ τὸν ἁπλό τους ὅμως κι' εὐγενικὸ τρόπο γινόντουσαν ὅλες θελκτικές. Τ' ὄνομα τοῦ «ἀρχηγοῦ» ἦταν Τουάλα. Κι' ὅπως φαίνεται εἶχε μεγάλη πέρασι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους του, γιατὶ ὅλοι τοῦ ἔδειχναν ἀπόλυτο σεβασμὸ καὶ ὑπακοή. Τίποτε δὲν ἔκαναν χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουν. Ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ ψάρεμα, ποὺ ἀφθονοῦσε στὴν περιοχὴ ἐκείνη, αὐτὸς ἔβινε διαταγή. Οἱ ναυαγοὶ ὅμως δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ τὴν ἀράξουν ἐκεῖ πέρα. Κάθε ἄλλο. "Ολοι τους ἤθελαν νὰ βρεθῇ κάποιος τρόπος γιὰ νὰ φύγουν ἀπ' τὸ Παμόε καὶ νὰ πάνε σὲ καμμιὰ ἀμερικανικὴ βάσι, στὸν Εἰρηνικό. Ἀκόμη κι' αὐτὸς ὁ μοῦτσος, ὁ Γιάννης Κουρούπης, τόλεγε καὶ τὸ ἔβαλε:

— Νὰ φύγουμε, καπετὰν Βενέτη! Καλὸ εἶναι τοῦτο τὸ νησάκι, μὰ πιὸ καλὴ ἡ στράμπα τοῦ καραβιοῦ. "Ας μυρίσω κατράμι κι' ἂς ξαναφρεθῶ στὸ φοῦντο. Τούτη ἡ ζωὴ ποὺ κάνουμε, εἶναι μονάχα γιὰ τὶς κοπελοῦδες...

"Εκτὸς ἀπ' τὰ παλληκάρια ποὺ προαναφέραμε, ἦταν ἐκεῖ ὁ Λινάρδος Κουμπῆς, ὁ Παναγιώτης Λεοντίδης, ὁ Νικόλας Τορβᾶς, ὁ Μικὲς Νομικός, ὁ Στὴβ 'Ανδρεάδης, ὁ Ἀντρέας Κορωναῖος, ὁ Ἀντώνης Τούλιας, ὁ Βαγγέλης Μιχαλογιωργάκης, ὁ Μίμης Μελαχρινός, ὁ Ἀποστόλους Ζαννίδης καὶ ὁ Σπῦρος Ματθαῖου. "Ολοι βέβαια λογάριαζαν νὰ φύγουν, μὰ ἐμπιστεύτηκε πὼς μόλις ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ εἶχαν ἔρθει δυὸ ἄνθρωποι του ἀπὸ τὴ νῆσο φουατίνο. Τὰ νέα ἦταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ νησιοῦ, μὲ καμμιὰ πενηνταριὰ ναυτάδες μονάχα, κατάφεραν νὰ καταλάβουν μέσα σὲ λίγες ὧρες ὁλάκερο τὸ νησὶ καὶ νὰ πιάσουν αἰχμαλώτους τοὺς 'Αμερικανοὺς πεζοναῦτες, ποὺ τὸ ὑπεράσπιζαν. Τὸ φουατίνο δὲν ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παμόε. Βρισκόταν στὴν ἴδια παράλληλο μὲ τὴν Ταράουα, ἀνάμεσα Κβατζελέην καὶ Καρολίνες.

— Γρήγορα θὰ ξανάρθουν ἐδῶ οἱ κίτρινοι, συνέχισε ὁ Τουάλα. Τὸ Παμόε εἶναι πάνω στὸ δρόμο τους. Δὲ μᾶς νοιάζει γιατὶ ἔχουμε συνηθίσει. Ἐσεῖς ὅμως τί θὰ κάνετε; Μπορεῖτε νὰ μείνετε κρυμμένοι στὶς σπηλιὲς τοῦ Καλίλι ὅσον καιρὸ θὰ μείνουν ἐδῶ οἱ Γιαπωνέζοι;

— Ὑπάρχει τρόπος νὰ φύγουμε; ρώτησε ὁ πλοίαρχος. "Αν καταφέρουμε νὰ φτάσουμε στὶς Φιλιππίνες, σωθήκαμε. Οἱ 'Αμερικανοὶ βρίσκονται ἀκόμη ἐκεῖ...

— Τρόπος ὑπάρχει, ἀπάντησε ὁ ἰθαγενής. "Εχουμε κρυμμένο ἕνα μεγάλο πλεούμενο. Μὰ γιὰ νὰ σᾶς τὸ δώσω, πρέπει νὰ πάρω διαταγή. Ἐγὼ εἶμαι ὁ δεύτερος ἀρχηγός. Ὁ πρῶτος εἶναι ἄλλος...

Ὁ πλοίαρχος παραξενεύτηκε. Στὸ νησὶ βρισκόντουσαν περισσότερο ἀπὸ δυὸ μῆνες. "Ηταν 'Ιούνιος τοῦ 1943 ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ καὶ τώρα τελεῖωνε ὁ Αὔγουστος. Μὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα κανεὶς τους δὲ φανταστήκε πὼς ὑπῆρχε κι' ἄλλος ἀρχηγὸς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τουάλα. Ποιός ἦταν λοιπὸν ὁ ἀόρατος αὐτὸς ἄνθρωπος ποὺ διεύθυνε τὴν τύχη τοῦ Παμόε; Καὶ πῶς δὲν τὸν εἶχαν δῆ ὡς τότε; "Οπως κι' ἂν εἶχε τὸ ζήτημα, τὸ ὕδιο ἐκεῖνο ἀπόγεμα, ὁ ἰθαγενὴς τοὺς εἶπε πὼς μποροῦσαν νὰ πάρουν τὸ καράβι καὶ νὰ πάνε στὸ καλό. "Ηταν μιὰ γολέττα ἐνενήντα τόννων, ποὺ ἐμοιαζε μὲ γιὸτ κανενὸς πλούσιου τουρίστα. "Ηταν θαυμάσια διατηρημένη καὶ κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῇ τὴν κρυψώνα της. Οἱ Παμοέζοι τὴν εἶχαν «ἀγκυρώσει» ἀνάμεσα σὲ δυὸ πελώριους βράχους, ποὺ σχημάτιζαν ἕνα εἶδος σπηλιᾶς μέσα στὴ θάλασσα. Μήτε ἀπ' τὸ πέλαγος, μήτε ἀπὸ ψηλὰ φαινόταν. "Επρεπε νὰ ξέρῃ κανεὶς τὸ μέρος γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Πάνω στὴ μάσκα της εἶχε γραμμένο τ' ὄνομά της: «Κλίφτερ».

"Εκείνη τὴν ἡμέρα οἱ ναυαγοὶ γνώρισαν καὶ τὸν ἀόρατο ἀρχηγὸ τοῦ νησιοῦ. Τὸν γνώρισαν ὅμως μόνο ἀπὸ τὰ χειρόγραφά του. "Ηταν ἕνα ἡμερολόγιο, ποὺ τὸ βρῆκαν σ' ἕνα ὡραῖο σπιτάκι στὸ ξέφωτο τῆς ζούγκλας. Ἡ ἱστορία εἶναι ἀνατριχιαστική. Στὸ σπιτάκι αὐτὸ κατοικοῦσε ἀπὸ χρόνια ὁ Δομένικος Λαζαράτος, παλαιὸς ναυτικός, ποὺ τὸν ἐγκατέλειψαν ἐκεῖ οἱ σύντροφοί του ἐπειδὴ εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ λέπρα! Μὰ ἔξυπνος Κεφαλλωνίτης καθὼς ἦταν, δὲ χάθηκε. Τὰ κατάφερε κι' ἔγινε ἀγαπητὸς στοὺς ἰθαγενεῖς, ποὺ τοὺς ἔμαθε πολλὰ πράγματα. "Ετσι τὸν ἔκαναν ἀρχηγό τους. Μόνο ποὺ δὲν παρουσιαζόταν ποτὲ στοὺς ξένους ποὺ ἔφταναν συχνὰ στὸ νησί. Μὲ τὸ δίκηο του. Γιατί, σύμφωνα μ' αὐτὰ ποὺ διαβάσανε, τὸ πρόσωπό του εἶχε φαγωθῇ ὁλόκληρο σχεδὸν ἀπὸ τὴν καταραμένη ἀσθένεια...

«Ἡ τραγωδία ἦταν φανερὰ —γράφει ὁ καπετὰν Κωστῆς Βενέτης στὴν ὑπ' ἀριθμ. 1212)3164)46 ἔκθεσι ποὺ ὑπέβαλε ὑπηρεσιακῶς στὴ Β.Μ.Σ.— διὰ τὸν ἀτυχῆ συμπατριώτην μας. Τώρα μόνον δικαιολογοῦσα διὰ ποῖον λόγον δὲν εἶχεν ἐμφανιστῇ κατ' ἐξακολούθησιν τῆς παραμονῆς μας εἰς Παμόε. Δὲν ἦτο εἷς θέσιν νὰ τὸν ἀντικρύσωμεν. Ὁ ἴδιος ἀνέφερεν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ὅτι δὲν εἶχε πλέον πρόσωπον. Φεύγοντες μόνον ἀπὸ τὸν μικρὸν οἰκίσκον του, ἠκούσαμε μακρόθεν τὴν φωνήν του, ἡ ὁποία μᾶς ἔστελνεν εὐχὰς διὰ μίαν καλὴν τύχην. Τόσον ὁ ὑποπλοίαρχος Ζαχαρίας Λούμης, ὅσον καὶ ἐγώ, ἐζητήσαμε νὰ τὸν γνωρίσωμεν. Αὐτὸς ὅμως μᾶς ἀπέφυγεν ἐπιμόνως, παρὰ τὰς παρακλήσεις μας. Ὁ Δομένικος Λαζαράτος ἐστάθη δι' ἐμᾶς ἀληθινὸν φάντασμα...»

Οἱ εἴκοσι τρεῖς "Ελληνες ναυαγοί, ἔφυγαν τὰ χαράματα τῆς ἐπομένης ἀπὸ τὸ Παμόε. Ὁ Τουάλα καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἰθαγενεῖς ἔμειναν κάτω στὴν παραλία, ὥσπου τὸ «Κλίφτερ» χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ἡ καμπίνα τῆς γολέττας ἦταν εὐρύχωρη, πολυτελὴς καὶ πολεμικὴ μαζί. Τίνος νὰ ἦταν ἄραγε τὸ καραβάκι αὐτό; "Εψαξαν στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου, βρῆκαν κάτι χαρτιά, μὰ κανένα δὲν ἀνέφερε τὸν ἰδιοκτήτη. Τὸ μόνο βέβαιο ἦταν, ὅτι ἐπρόκειτο γι' Αὐστραλέζικο πλεούμενο. «Ταξιδεύαμε ἀδιάκοπα τρία μερόνυχτα —γράφει στὸ ἡμερολόγιό του ὁ Ζαχαρίας Λούμης— χωρὶς νὰ μᾶς συμβῇ τὸ παραμικρό. Ὁ σκοπός μας ἦταν νὰ φτάσουμε στὶς Φιλιππῖνες. Μὰ δὲ γνωρίζαμε πῶς οἱ Γιαπωνέζοι εἶχαν «ἀγκιστρωθῇ» ἤδη ἐκεῖ καὶ πὼς πηγαίναμε νὰ πέσουμε στὸ στόμα τοῦ λύκου. Ὑπολογίζαμε ὅτι τὸ ταξίδι θὰ κρατοῦσε εἴκοσι μέρες περίπου. Γιατὶ φοβόμασταν τ' ἀεροπλάνα καὶ πολλὲς φορὲς ταξιδεύαμε μόνο νύχτα. Τὶς ἄλλες ὧρες στεκόμασταν ἐπὶ τόπου ἀκίνητοι...»

"Ενα πρωῒ ὅμως φάνηκαν τρία «Καμικάζι» πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους. Κατέβηκαν πολὺ χαμηλά, ἐρεύνησαν καλὰ τὸ καράβι καὶ ξανάφυγαν χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσουν. Φαίνεται πὼς ἐρχόντουσαν ἀπὸ βομβαρδισμὸ κάπου ἀλλοῦ καὶ τοὺς εἶχαν τελειώσει τὰ πυρομαχικά. Ὁ Θεὸς ἦταν μεγάλος! Λίγο ὅμως μετὰ τὸ μεσημέρι, ξαναφάνηκαν ἀεροπλάνα. "Ισως νὰ ἦταν τὰ προηγούμενα, ἴσως ἄλλα. "Οπως κι' ἂν εἶχε ὅμως τὸ ζήτημα, οἱ Γιαπωνέζοι ἀεροπόροι πέσανε φουλαριστοὶ πάνω στὸ «Κλίφτερ» κι' ἄρχισαν νὰ πολυροβολοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά. "Ηταν κάτι τρομαχτικὸ ἐκεῖνη ἡ κόλασι τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ σίδερου. Κάτι χωρὶς προηγούμενο. Ἡ κουβέρτα τῆς γολέττας ἔγινε κόσκινο ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν κίτρινων πειρατῶν. Μὰ πράγμα περίεργο. Οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔρριξαν βόμβες πάνω στὸ καραβάκι, ποὺ ἔβλεπε τὸν ἀπεγνωσμένο του ἀγώνα, ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Μούγκριζαν τὰ μοτὲρ τῶν Γιαπωνέζων, καθὼς βουτοῦσαν ἀπὸ ψηλὰ κι' ἔπεφταν μὲ κάθετο σνεδὸν ἐφόρμησι ἐναντίον τῆς γολέττας, ποὺ ἔσχιζε σὰν μεθυσμένη τὰ κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ...

Τ' ἀεροπλάνα φύγανε. Μ' ἄφησαν πίσω τους πέντε νεκρούς: Τὸ Γιάκουμο Γεωργούδη, τὸν Πὼλ 'Αθανασίου, τὸ Φραγκίσκο Πουλῆ, τὸ Γιάννη Κόλια καὶ τὸ Βαγγέλη Μιχαλογιωργάκη. Πέντε νεκροὺς κι' ἑφτὰ πληγωμένους, ποὺ πιὸ βαρειὰ ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ ἀφυρματιστὴς Μιχάλης Μαρκαντωνᾶτος κι' ὁ μηχανικὸς Παναγιώτης Λεοντίδης. Ὁ τελευταῖος πέθανε στὰ μέσα τοῦ ταξιδιοῦ, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἡ κατάλληλη περίθαλψι. Ὡστόσο ἡ ἐρχόμενη νύχτα ἦταν γλυκειὰ καὶ φωτεινή. Μὲ μιὰ ἀνάλαμπη αὐρα, τὸ «Κλίφτερ» προχωροῦσε πολὺ σιγά, μὲ μεγάλη προσοχή, ἀπὸ φόβο μήπως πέσῃ πάνω σὲ τίποτε ὑποβρύχια. Τὸ πλήρωμα ἀφουγκραζόταν στὴν ἡσυχία τοῦ 'Αρχιπελάγους, φοβούμενο μὴν ἀκούσῃ τὶς ὑποβρύχιες μηχανὲς τῶν κίτρινων δαιμόνων.

'Από νωρὶς εἶχαν ἀντικρύσει μακρυὰ τὸ περισκόπιο κάποιου ὑποβρυχίου, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε βουβό, παράξενο, αἰνιγματικό. "Επειτα τὸ ἔχασαν. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνα δεῖγμα, πὼς κάπου ἐκεῖ κοντὰ οἱ Γιαπωνέζοι εἶχαν τὶς βάσεις τους. "Επρεπε λοιπὸν νὰ εἶναι προσεχτικοί.

Οἱ μισὲς ὧρες κυλοῦσαν, ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης, γαλήνιες, μὲ τὴν ἴδια πάντα αὔρα, μὲ μόλις ἀνοιγμένα τὰ πανιά. Οἱ ναῦτες τῆς βάρδιας, μὲ χοντρὰ πάνινα ροῦχα, κοιμόντουσαν ἀραδιαστὰ πάνω στὴ γέφυρα.

Ὁ καπετὰν Βενέτης ἀγρυπνοῦσε. Αὐτὸς ὁ θαλασσόλυκος δὲν ἤλεγε νὰ «κλείσῃ μάτι σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, λὲς κι' ὁ ὕπνος γι' αὐτὸν ἦταν πρᾶγμα ἄγνωστο. Μάταια πάσχιζε ὁ Λούμης νὰ τὸν κατεβάσῃ στὴν καμπίνα του. Ὁ καπετὰν Κωστῆς δὲν ἤλεγε νὰ παρατήσῃ τὴ γέφυρα.

— Αὔριο τὸ βράδυ πιά, αὔριο θὰ κοιμηθῶ, Ζαχαριᾶ, στὸ ὑπόσχομαι. Σήμερα ὅμως ὄχι. Πρέπει νὰ περάσουμε ἀπαρατήρητοι τούτη τὴ θάλασσα. Μὲ κατέχει ὁ φόβος γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πληρώματος. Τάχα κάναμε ἄσχημα ποὺ φύγαμε ἀπὸ τὸ Παμόε;

— "Ολοι μας τὸ θέλαμε, καπετάνιε! Κανεὶς δὲ μᾶς βιάσε νὰ παρατήσουμε τὸ νησί. Εἴμαστε πλασμένοι νὰ καθώμαστε μὲ σταυρωμένα χέρια;

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, τὸ περισκόπιο ξαναφάνηκε πάλι. Λαχτάρησαν οἱ "Ελληνες μὲ τὴν καρδιά τους καὶ περίμεναν, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, νὰ συμβῇ τὸ μεγάλο κακό. Παράξενο. Τὸ ὑποβρύχιο ἀκολουθοῦσε ξωπίσω τους ὅπως καὶ τὴν προηγουμένη, βουβό, αἰνιγματικό, ἀκούραστο. Οἱ ἄντρες τοῦ «Κλίφτερ» ἔνοιωθαν τὴν ἀγωνία νὰ τοὺς πνίγῃ. "Ως πότε; "Ως πότε; "Ως πότε; Αὐτὸ τὸ ἐρωτηματικό, ἀνέβαινε στὰ χείλη τους καὶ κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ μιλοῦνε.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, παιδιά! τοὺς ἔδινε θάρρος ὁ ὑποπλοίαρχος, ἂν καὶ ὁ ἴδιος δὲν αἰσθανόταν καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μπορεῖ νὰ μᾶς παρακολουθῇ τὸ ὑποβρύχιο, ἀλλὰ νὰ μὴ μᾶς τορπιλλίσῃ...

Ναί, μπορεῖ. Ὅλα μποροῦσαν νὰ γίνουν σ' αὐτὸ τὸν ἄγριο πόλεμο ποὺ δὲν ἤλεγε νὰ τελειώσῃ. Μὰ ὅπως κι' ἂν εἶχε τὸ ζήτημα, ἡ ἀγωνία ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς κατατρώγῃ τὴν ψυχή. Ξάφνου ὅμως τὸ περισκόπιο ἐξαφανίστηκε, χάθηκε γιὰ μιὰ δυὸ ὧρες καὶ ξαναγύρισε λίγο πρὶν σκοτεινιάσῃ. Τότε ἀκριβῶς ἀνοιξε τὸ σπλάχνα του ὁ ὠκεανὸς κι' ἀπὸ τὰ βάθη του φάνηκε ἕνας κατάμαυρος ὄγκος, σὰν μεγαθήριο μιᾶς ἄλλης ἐποχῆς. Ὁ πανικὸς ἅπλωσε τὰ παγωμένα φτερά του πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σκάφος, ποὺ παράδερνε μέσα στὴν ἀγνωστη μοῖρα του. Στὴ γέφυρα τοῦ ὑποβρυχίου φάντηκαν τρεῖς ἀξιωματικοί. Ὁ ἕνας κρατοῦσε κυάλια καὶ κύτταζε σιωπηλὸς τὸ Αὐστραλέζικο, ποὺ εἶχε σταθῇ ἀναγκαστικά, περιμένοντας τὴν ἐπερχομένη μπόρα. Ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τὰ κυάλια κάτι εἶπε στὸ διπλανό του.

Ἀμέσως τότε φάνηκε μιὰ τρόμπα - μαρίνα κι' ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ποὺ μιλοῦσε ἐγγλέζικα. Ρωτοῦσαν ποιοί εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἔρχόντουσαν, ποῦ πήγαιναν, τί φορτίο εἶχαν καὶ πόσοι ἄντρες ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα. Ὁ καπετάνιος ἄρπαξε μὲ τὴ σειρὰ του τὴ δική του τρόμπα - μαρίνα κι' ἔδωσε βιαστικὰ τὴν ἀπάντησι:

— Εἴμαστε "Ελληνες! Δὲν ἔχουμε φορτίο! Θὰ πᾶμε στὸ πρῶτο νησὶ ποὺ θὰ βροῦμε μπροστά μας...

Μιὰ βαθειὰ μυστηριώδης σιγή, ἁπλώθηκε γιὰ λίγο στὸν ἀπέραντο ὠκεανό. Κι' ἀξαφνα ἡ φωνὴ ξανακούστηκε πάλι. Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν ἦταν διόλου ἐπιτακτική. "Ηταν εὐθυμη, παιχνιδιάρικη σχεδόν:

— Συνεχίστε τὴν πορεία σας χωρὶς φόβο! Σᾶς ἀκολουθοῦμε γιὰ προστασία. Εἴμαστε 'Αμερικανοί..

Αὐτὸ ἦταν. Σὰν τοὺς τρελλούς, οἱ "Ελληνες ναυαγοί, ἄρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ χορεύουν. Ἀπὸ κεῖ καὶ

Ὁ πιὸ ἱκανὸς Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος καὶ συμπαθέστατος στὰρ

Ρόμπερτ ΣΤΑΚ

ΣΤΑ παρασκήνια τῆς Ἀκαδημίας Κινηματογραφικῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ ὁποία ἀπονέμει κάθε χρόνο τὰ γνωστὰ ἀγαλματάκια "Οσκαρ γιὰ τὶς καλύτερες ταινίες καὶ τοὺς καλύτερους ἠθοποιοὺς τῆς χρονιᾶς, γινόταν ἐσχάτως πεισματώδης ἀγώνας. Στὶς 27 Μαρτίου, ἐπρόκειτο νὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ "Οσκαρ γιὰ τὸ 1956 καὶ ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἀκαδημίας ἦταν διαιρεμένη. Τὰ μισὰ μέλη της ἐπέμεναν νὰ δοθῇ τὸ "Οσκαρ γιὰ τὸν καλύτερο δευτερεύοντα ἠθοποιὸ στὸ Ρόμπερτ Στάκ, γιὰ τὴν ἐξοχη δημιουργία του στὸ φίλμ «Γραμμένο στὸν ἄνεμο». Τ' ἄλλα ἤθελαν νὰ δοθῇ στὸν "Αντονυ Κουήν, γιὰ τὸ ρόλο τοῦ ζωγράφου Γκωγκὲν στὸ φίλμ «Βὰν Γκόγκ». Καὶ τὸ σπαρ, ὁ Ρόμπερτ Στὰκ ἔνοιωσε ξαφνικὰ τὴ μεγαλύτερη ἀπογοήτευσι τῆς ζωῆς του: γιὰ μιὰ ψῆφο διαφορά, τὸ "Οσκαρ δόθηκε στὸν "Αντονυ Κουήν.

— Χωρὶς νὰ ἀμφισβητῶ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία τοῦ συναδέλφου καὶ φίλου μου "Αντονυ Κουήν, ἔλεγε λίγο ἀργότερα, πικραμένος, ὁ Στάκ, τὸ "Οσκαρ νομίζω πὼς ἔπρεπε νὰ δοθῇ σὲ μένα. Ἡ δημιουργία μου στὸ φίλμ «Γραμμένο στὸν ἄνεμο», μοῦ κόστισε πολλὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου καί, γιὰ νὰ ἀποδώσω τὸ ρόλο μου τέλεια, κατάντησα νὰ γίνω πραγματικὰ ἀλκοολικός! Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅμως, ἡ μάνγγειλει καὶ στὴ γυναῖκα μου, μὲ τὴν ὁποία μόλις πρὸ 4 μηνῶν παντρευτήκαμε. Δὲν πειράζει, ὅμως, εἶμαι σίγουρος, ὅτι θὰ τὸ κερδίσω τοῦ χρόνου!...

Ὁ Ρόμπερτ Στὰκ δὲν εἶναι καινούργιος ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπως νομίζουν πολλοί. Ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ὀθόνη τὸ 1939 καὶ οἱ πιὸ παληοὶ φίλοι τοῦ κινηματογράφου, θὰ τὸν θυμοῦνται ἀσφαλῶς σὲ μερικὲς μουσικοαισθηματικὲς ταινίες μὲ συμπρωταγωνίστρια τὴν Ντιάνα Ντάρμπιν. Ἂν ἀπὸ τότε εἶχε συνεχίσει τὴ καρριέρα του στὴν ὀθόνη, σήμερα ὄχι μόνο θὰ ἦταν διάσημος, ἀλλὰ καὶ θὰ εἶχε κερδίσει τούλάχιστον δυὸ "Οσκαρ. Ἀλλὰ ὁ Ρόμπερτ τότε εἶχε δυὸ μεγάλες ἀγάπες, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη καὶ σήμερα: τὸν κινηματογράφο καὶ τὴν ἀεροπορία!

"Οταν τὸ 1941 κηρύχτηκε ὁ πόλεμος Ἰαπωνίας - Ἀμερικῆς, ὁ Ρόμπερτ ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐθελοντάς, ποὺ ἔσπευσαν νὰ καταταγοῦν στὴν ἀεροπορία. Παρ' ὅλο ποὺ ἦταν μόλις 22 ἐτῶν καὶ χωρὶς καμμιὰ πεῖρα, ἔγινε δεκτὸς καὶ στάλθηκε σὲ μιὰ σχολὴ γιὰ νὰ βγῇ πιλότος καταδιωκτικῶν. "Ετσι ἐγκατέλειψε τὸν κινηματογράφο καὶ τὸ ὄνομά του ξεχάστηκε τελείως ἀπὸ τὸ 1946 μέχρι τὸ 1950.

Ὡς σμηναγός, ὁ Στὰκ γνώρισε θριάμβους στὴν πολεμικὴ ἀεροπορία τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ μητρῶον του ἀναφέρει, ὅτι ἔλαβε μέρος σὲ περισσότερες ἀπὸ 200 ἀερομαχίες πάνω ἀπὸ τὸν Εἰρηνικό. "Εχει στὸ ἐνεργητικό του 115 καταρρίψεις ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων, ποὺ ἀπ' αὐτὰ ὁ ἦταν «Καμικάζι», τὰ ὁποῖα, ὡς γνωστόν, ἔπεφταν μὲ τὸν πιλότο μαζὶ πάνω στὸ στόχο. Ἀλλὰ ὁ Στὰκ εἶχε καὶ τὶς δύσκολες στιγμές του ὡς ἀεροπόρος: ὀκτὼ φορὲς ἔπεσε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του σὲ ἀερομαχίες, ἀλλὰ καὶ τὶς ὀκτὼ σώθηκε, πηδῶντας μὲ ἀλεξίπτωτο στὴ θάλασσα!...

"Ἐνδοξος καὶ μὲ τὸ στῖβος γεμᾶτο παράσημα, ὁ Ρόμπερτ ἀπελύθη ἀπὸ τὴν ἀεροπορία τὸ 1946, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲ θέλησε νὰ ξαναγυρίση στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ συνεχίση τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα του. Γυιὸς πλούσιας οἰκογένειας καθὼς ἦταν, δημιούργησε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του μιὰ μικρὴ βιομηχανία κατασκευῆς μικρῶν τουριστικῶν ἀεροπλάνων, ποὺ ὑπάρχει καὶ σήμερα καὶ ἀποφέρει μεγάλα κέρδη στὸ Ρόμπερτ.

Δὲν θὰ ξαναγύριζε, λοιπόν, στὴν ὀθόνη, ἂν τὸ 1950 δὲν συναντοῦσε τὸν Χάουαρντ Χώκς, κινηματογραφικὸ παραγωγὸ καὶ ἐργοστασιάρχη ἀεροπλάνων, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ τὸν πείση, ὅτι τὸ μέλλον του ἦταν στὸν κινηματογράφο καὶ ὄχι στὴ βιομηχανία ἀεροπλάνων. Τοῦ πρότεινε μάλιστα κι' ἕνα κινηματογραφικὸ συμβόλαιο τόσο εὐνοϊκό, ποὺ ὁ Στὰκ ἔσπευσε νὰ τὸ ὑπογράψη, ἀφίνοντας τὴ βιομηχανία του στὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ του. "Ετσι ξαναγύρισε στὸ στούντιο.

Ἀπὸ τὸ 1950 μέχρι σήμερα, ἔχει πάρει μέρος σὲ 16 ταινίες, ποὺ ἀπὸ αὐτὲς οἱ 4 εἶναι καθαρὰ ἀεροπορικὲς καὶ οἱ ὁποῖες τὸν ἔκαναν γιὰ δεύτερη φορὰ γνωστὸ καὶ συμπαθῆ στάρ. Ἀλλ' ὁ Ρόμπερτ ἔχει κι' ἕνα παράπονο γιὰ τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου:

— Ἐνῶ ἄλλοι στὸ Χόλλυγουντ ξέρουν πὼς εἶμαι ἔμπειρος καὶ ἱκανὸς ἀεροπόρος, λέει, οἱ σεναριογράφοι γράφουν γιὰ μένα ρόλους ἀπίθανους! Κι' ἐγὼ δέχομαι νὰ τοὺς ἐρμηνεύσω, γιατὶ δεσμεύομαι ἀπὸ τὸ συμβόλαιό μου. Στὸ ἀεροπορικὸ φίλμ «"Οταν σημάνη ἡ ὥρα», π. χ., ποὺ γύρισα τὸ 1953, μὲ συμπρωταγωνιστὴ τὸν Τζὼν Γουαΐην, μὲ ἀνάγκασαν νὰ παίξω τὸ ρόλο ἑνὸς δειλοῦ πιλότου ἐπιβατικοῦ ἀεροπλάνου, ποὺ φοβόταν μιὰ θυελλώδη νύκτα νὰ κάνη ἀναγκαστικὴ προσγείωσι! Ἐπίσης, σ' ἕνα προηγούμενο ἀεροπορικὸ-πολεμικὸ φίλμ, μὲ τὸν τίτλο «Σμήνος ἐφόδου», μὲ ὑποχρέωσαν νὰ παίξω τὸ ρόλο ἑνὸς ἀεροπόρου, ὁ ὁποῖος πέφτει αἰχμάλωτος μὲ τὸ ἀεροπλάνο του στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ!...

Ὁ Ρόμπερτ Στάκ — αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πραγματικό του ὄνομα — γεννήθηκε στὸ Λὸς "Αντζελες τῆς Καλιφόρνιας στὶς 13 Ἰανουαρίου τοῦ 1919, ἀπὸ γονεῖς εὐπόρους, ποὺ εἶχαν ἀκόμη ἕνα ἀγόρι καὶ δυὸ κορίτσια. Σπούδασε στὰ καλύτερα κολλέγια τῆς Ἀμερικῆς καὶ κατόπιν ἔκανε τὸ γύρο τῆς Εὐρώπης γιὰ τουριστικοὺς λόγους. Ξαναγύρισε στὸ Λὸς "Αντζελες κι' ἄρχισε νὰ δείχνη ἐνδιαφέρον γιὰ κάθε τί σχέδια γι' αὐτόν, ποὺ ἀναγκάστηκαν ὡστόσο νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν, ὅταν ὁ Ρόμπερτ, σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν, ἐπῆγε ἐθελοντὴς στὴν ἀεροπορία.

"Υστερα ἀπὸ ἕνα φλογερὸ εἰδύλλιο λίγων μηνῶν, ὁ Ρόμπερτ Στὰκ παντρεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ πέρυσι τὸν Δεκέμβριο τὴν δημορφη «σκρίπτ-γκέρλ» "Αϊριν Κώλτγουελ. Ἀλλὰ πρὶν νὰ γίνη ὁ γάμος, ὁ Ρόμπερτ ὑπεχρεώθη νὰ δώση δυὸ ὑποσχέσεις: δὲ θὰ ἀνέβαινε ποτὲ πιὰ σὲ ἀεροπλάνο καὶ δὲ θὰ ξανάβαζε στὸ στόμα του οὔτσκυ. Γεγονὸς ποὺ τὸν κάνει νὰ λέη στοὺς φίλους του, κρυφὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του:

— Εἶναι πιθανὸν νὰ μὴν ἀνέβω πιὰ σὲ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ οὔτσκυ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ πιῶ. Ὕστερα ἀπὸ 63 μπουκάλια ποὺ ἄδειασα, ὅταν γύριζα τὸ φίλμ «Γραμμένο στὸν ἄνεμο», τὸ συνήθισα τόσο πολύ, ὥστε σήμερα πίνω κανένα ποτηράκι, ὅταν δὲ μὲ βλέπη ἡ γυναίκα μου!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ὁ Ρόμπερτ Στὰκ μὲ τὴ γυναῖκα του "Αϊριν Κώλτγουελ

Ἡ Μαρτὶν Καρόλ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδήσουλες

★ Τὸ δέκατο κινηματογραφικὸ φεστιβὰλ τῶν Κανν̈ων ἄρχισε μὲ τὴν προβολὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ φιλμ «Ὁ γύρος τοῦ κόσμου σὲ ὀκτὼ μέρες». Ἐπειδὴ τὸ ἔργο αὐτὸ πρωτοβλήθη ἐκτὸς τοῦ φεστιβὰλ, δὲ θὰ πάρη διπλωμὴ μέρος στὴ διανομὴ τῶν βραβείων, ἐκεῖνοι ποὺ τὸ εἶδαν δὲν κρατήσαν μυστικὲς τὶς ἐντυπώσεις τους!

Ὁ Ζὰν Ἰνοκτὼ στὸν ὁποῖον τὸ φίλμ δὲν ἄρεσε καθόλου δήλωσε: «Ἱροκειται γιὰ ἕνα κλασσικὸ ἔργο ποὺ κακοποιήθηκε».

Ἀντιθέτως, ὁ πρόεδρος τῆς ἑλληνοεβραϊκῆς ἐπιτροπῆς τοῦ φεστιβὰλ Ἀντρὲ Μωρουα εἰπῶσε ὅτι τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο ἀπυτέλεσε κατ' αὐτὸν μιὰ λαμπρὴ ἀποδειξι τῶν δυνατοτήτων τοῦ κινηματογράφου.

Ἐνθουσιασμένος ἦταν καὶ ὁ Γάλλος κριτικὸς Μωρὶς Λεμάν, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσε πὼς δὲν εἰχε ξαναδῆ τόσο πλούσια σκηνοθεσία.

Στὸ ἔργο αὐτό, ποὺ στοιχίσε 6 ἑκατομμύρια δολλάρια, πῆραν μέρος 68.894 πρόσωπα, χρειάστηκαν 74.685 κουστούμια καὶ 15.612 ψεύτικες γενειάδες. Ἐμφανίζονται σ' αὐτὸ 512 πίθηκοι, 800 ἄλογα, 950 ὄνοι καὶ 3800 πρόβατα. Ἡ διάρκεια τῆς προβολῆς τοῦ ἔργου, ποὺ γυρίστηκε σὲ 14 πρωτεύουσες, εἶναι 2 ὧρες καὶ 55 λεπτά.

Οἱ τρεῖς βασικοὶ πρωταγωνιστὲς τοῦ φίλμ εἶναι ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν, ὁ Μεξικανὸς κωμικὸς Καντίφλας καὶ ἡ Σίρλεϋ Μάκ Λέην, Σαράντα ὅμως ἄλλα διάσημα ἀστέρια κάνουν σύντομες ἐμφανίσεις στὸ ἔργο αὐτό. Μεταξὺ αὐτῶν ἡ Μαρτὶν Καρόλ, ὁ Φερναντέλ, ὁ Σὰρλ Μπουαγιέ, ὁ Φρὰνκ Σινάτρα, ὁ Νόελ Κάουαρντ, ὁ Μπάστερ Κήτον, ἡ Μαρλένε Ντήτριχ, ὁ Τζὼρτζ Ράφτ καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

★ Βλέποντας κανεὶς τὴν ἀστεροπλημμύρα ποὺ παρατηρεῖται στὶς Κάννες, θὰ νόμιζε πὼς τὰ στούντιο ὅλου τοῦ κόσμου ἔχουν κλείσει προσωρινά. Δεκάδες λαμπρῶν ἀστέρων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου βρίσκονται τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὴν ὡραία πόλι τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς. Ξεχωρίζουν ἀνάμεσά τους ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ, ἡ Σιλβάνα Μάνγκανο, ὁ Κούρτ Γιούργκενς, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ἡ Ρόμυ Σναίντερ, ὁ Πὲρ Βανὲκ (ὁ Μανωλιὸς τοῦ φίλμ «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται»), ὁ Ντέϊβιντ Νίβεν, ἡ Μαρία Φελίξ, ἡ Μαρία Σὲλ κ.ἄ. πολλοί.

★ Ἡ Μαρτὶν Καρόλ, τῆς ὁποίας τὸ ἀστρο ἀνέτειλε στὶς Κάννες κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, δὲν ἔλειψε ποτὲ ἀπὸ κανένα φεστιβὰλ. Ἐφέτος ὅμως, ἡ περιπέτειά της κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Νατὰλι» τὴν ἐμπόδισε νὰ βρίσκεται στὶς Κάννες ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα. Ἐλπίζει πάντως ἡ ὑγεία της νὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ φάση ἐκεῖ κατὰ τὶς τελευταῖες μέρες.

★ Στὴ Νέα Ὑόρκη, πρὶν φύγη γιὰ τὶς Κάννες, ὁ σκηνοθέτης Τζὼρτζ Στῆβενς εἶχε μιὰ μακρὰ συνομιλία μὲ τὴν "Ωντρεϋ Χέπμπορν. Σκοπὸς του ἦταν νὰ πείση τὴν "Ωντρεϋ, ἡ ὁποία ἔζησε στὴν Ὁλλανδία κατὰ τὴ γερμανικὴ κατοχή, νὰ παίξη τὸ ρόλο τῆς "Αννας Φρὰνκ στὸ φίλμ ποὺ ἑτοιμάζει ἡ «Φόξ». Ἡ "Ωντρεϋ δὲν ἔδωσε ἀκόμα τὴν ἀπάντησί της. "Οπως ὁμολόγησε ἡ ἴδια, ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ ρόλο, ἀλλὰ πρόσθεσε: «Διστάζω γιατὶ δὲν εἶναι ἕνας ρόλος σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους».

— "Ενας λόγος παραπάνω, τῆς εἶπε τότε ὁ Τζὼρτζ Στῆβενς, νὰ τὸν παίξετε ἐσεῖς!

★ Ἡ «Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγερ» ἀνήγγειλε πὼς ἡ Μαρία Σὲλ θὰ ὑποδυθῇ τὴν Γκουστάβα στὸ φίλμ «Ἀδελφοὶ Καραμαζώφ». Ὁ ρόλος αὐτὸς ἐπρόκειτο ν' ἀνατεθῇ στὴ Μαίριλυν Μονρόε καὶ κατόπιν στὴν Καρόλ Μπέκκερ (πρωταγωνίστρια τῆς «Φωνῆς τοῦ πόθου»), ἡ τελευταία ὅμως δεσμεύεται μὲ συμβόλαιο μὲ τὴν «Γιουνόνερ», ἡ ὁποία δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ παίξη στὸ φίλμ. Ἡ Μαρία Σὲλ θὰ ἔχη γιὰ παρτεναίρ τὸν Γιούλ Μπρύννερ.

★ "Εν τῷ μεταξύ, ἡ Μαρία Σὲλ παντρεύτηκε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ Μόναχο τὸν σκηνοθέτη Χὸρστ Χέλμερ, μὲ τὸν ὁποῖο γνωρίστηκε κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ τελευταία νέφωσα».

★ Ὁ "Ερολ Φλύνν, ποὺ γυαλίζει τώρα στὸ Μεξικὸ τὸ φίλμ «Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει πάντα» μὲ τὴν "Αβα Γκάρντνερ καὶ τὸν Τάϋρον Πάουερ, συνεγίζει νὰ ἐντυπωσιάζη τὸν κόσμο μὲ τὰ ἐντυπωσιακὰ ροὺχα τοῦ. Θέλει νὰ ἔνη τελειώσει τὸν "Οκτώβριο γιὰ νὰ μπορέση νὰ εἰσπράξη ἕνα σεβαστὸ ποσόν.

★ Οἱ δίσκοι τοῦ "Ελβις Πρίσλεϋ, πωλοῦνται στὴ Μόσχα στὴ μαύρη ἀγορά. Ἡ τιμή τους εἶναι 500 δραχμὲς ὁ κάθενας.

★ Στὸ Λονδῖνο, ὁ Τάϋρον Πάουερ ἐθεάθη κατ' ἐπανάληψι σὲ διάφορα νυχτερινὰ κέντρα συνοδεύοντας τὴν πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα, κόρη τῆς δουκίσσης τοῦ Κέντ.

★ Ἡ γόησσα τῆς ἀγγλικῆς τηλεοράσεως Μπελίντα Λὴ, ἔχασε ἕνα μέρος τῶν ὡραίων της μαλλιῶν. Κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ νέου της φίλμ στὰ στούντιο «Πίνεγουντ» πλησίασε πολὺ ἕνα κερὶ καὶ τὰ μαλλιά της πῆραν φωτιά. Προσπαθῶντας δὲ νὰ τὴ σβύση προκάλεσε καὶ στὰ χέρια της ἀρκετὰ σοβαρὰ ἐγκαύματα.

★ Ὁ "Αντονυ Στὴλ, ποὺ βρίσκεται τώρα στὸ Παρίσι, μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Ἄννιτα Ἔκμπεργκ, εἰσῆχθη τὴν περασμένη ἑβδομάδα σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Νεϊγύ. Εἶναι ἀπὸ ἡμέρες ἀδιάθετος καὶ οἱ γιατροὶ δὲ μποροῦν νὰ βροῦν τί ἀκριβῶς ἔχει.

★ Ἡ Σοφία Λόρεν φαίνεται πὼς θ' ἀργήση πολὺ νὰ ξαναρθῇ στὴν Εὐρώπη. Ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴ «Μέτρο» γιὰ νὰ γυρίση στὸ Μεξικὸ τὸ φίλμ «Δύο κόσμοι» ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Τζὼρτζ Σίντνεϋ.

★ Ἡ σύζυγος τοῦ Ρὶταροντ Λόγγκ, Μάρα Κορνταί, ἡ ὁποία περιμένει ἕνα μωρό, ἐγκατέλειψε πρὸ ἡμερῶν τὴ συζυγικὴ στέγη. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ 24ωρα ξανασυνήφτηκε μετανοιωμένη. Ὁ Ρὶταροντ Λόγγκ, ποὺ ὡς σύζυγος τῆς δυστυχισμένης Σούζαν Μπὼλ ἐπέδειξε ἄλλοτε θαυμαστὴ στοργὴ καὶ τρυφερότητα, τὴν ξαναδέχτηκε πίσω μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ καὶ δήλωσε: «Ἦταν μιὰ μικρὴ παρεξήγησις, τώρα ὅμως ὅλα διορθώθηκαν».

★ Στὸ Παρίσι, ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς Ντόρα Ντόλ διοργανώνει συχνὰ «γκάνγκστερ-πάρτυ» στὰ ὁποῖα οἱ καλεσμένοι της πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἔρθουν μεταμφιεσμένοι σὲ ἥρωες ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων. Περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε πὼς τὰ πάρτυ αὐτὰ σημειώνουν μεγάλη ἐπιτυχία.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἡ στάμ τοῦ ἐξωφύλλου μας

ΡΟΣΑΝΑ ΣΙΑΦΙΝΟ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ καὶ πραγματικότης

("Υστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ συγκέντρωσι στὸ σπίτι τους, Ἐκεῖνος κι' Ἐκεῖνη ξεπροβοδίζουνε τοὺς καλεσμένους τους ὡς τὸ κεφαλόσκαλο, ὕστερα κλείνουνε τὴν πόρτα τους καὶ πέφτουνε κατάκοποι σὲ δυὸ πολυθρόνες τοῦ χώλ).

ΕΚΕΙΝΗ: Ξεθεωθήκαμε ὅμως!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσὺ τὸ ἤθελες! Καὶ τὴν πλήρωσα κι' ἐγὼ ποὺ δὲν τὸ ἤθελα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πάλι θὰ μοῦ ἐπιτεθῆς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἂν λέγεται ἐπίθεσι ἡ ἀλήθεια...

ΕΚΕΙΝΗ: Οὔφ! Εἶσαι καὶ μένεις πάντα τὸ ἴδιο ἀνυπόφορος! Εἴχαμε τόσες ὑποχρεώσεις... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὶς ἀνταποδώσουμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔπρεπε... Πῶς δὲν ἔπρεπε...

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ λὲς σὰ νὰ μὴν τὸ πιστεύῃς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν τὸ πιστεύω;

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντως, ἐπειδή, φαίνεται, πρέπει νὰ στὰ θυμίζω ὅλα, ἄσε με νὰ σοῦ θυμίσω πόσες φορὲς δεχτήκαμε προσκλήσεις γιὰ χορτὶ, γιὰ τσάγια, γιὰ μαστίχες, γιὰ γεύματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ὑπάρχει λόγος... (Βγάζει τὸ δεξὶ παπούτσι του). Δεχτήκαμε πολλὲς προσκλήσεις, συμφωνῶ... Καὶ τὶς ἀνταποδώσαμε ἀπόψε μαζεμένες μιὰ καὶ καλή...

ΕΚΕΙΝΗ: Οὔφ! Τὰ πόδια μου... Δὲ τὰ νοιώθω ἀπὸ τὴ κούρασι! (Βγάζει τὶς ψηλοτάκουνες γόβες της καὶ μένει μὲ τὶς κάλτσες).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐπιθετικός, ἐνῶ λύνει τὴ γραβάτα του): Περίεργο θάτανε νὰ μὴν εἴχες κουραστῆ! Τόσες ὧρες ὀρθοστασία γιὰ νὰ φτιάξης τυροπιττάκια, μπουρεκάκια, σαντουιτσάκια, βολοβανάκια, γλυκά... Πῶς διατηρεῖς ἀκόμα πόδια εἴντι ἀπορίας ἄξιον! (Πιὸ σιγά, σχεδὸν ἀπὸ μέσα του): Αὐτὸ ἐξηγεῖται μόνον ἐπειδὴ ἐχεις καὶ δύο ἀνταλλακτικά—τέσσερα τὸ ὅλον!

ΕΚΕΙΝΗ: Τί μουρμουρᾶς, ἔξυπνέ μου; "Ολα αὐτὰ δὲν τάκανα, βέβαια, γιατὶ εἶχα διάθεσι ἀπόλυτη νὰ τὰ κάνω, ἀλλὰ γιατὶ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ξεπληρώσω ἐγὼ τὶς ὑποχρεώσεις καὶ τῶν δυό μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετάει τὸ σακκάκι του σὲ μιὰ πολυθρόνα ἀντικρυνή): Α! Ἐσὺ μόνο τὶς ξεπλήρωσες! Ἐπειδὴ ἔβαλες τὴν ὑπηρέτρια νὰ φτιάξη αὐτὰ ποὺ πλήρωσα ἐγώ!

ΕΚΕΙΝΗ (βγάζει τὶς κάλτσες της): Τώρα ἄρχισες νὰ γίνεσαι, ὅπως πιάτα, πρόστυχος καὶ χυδαῖος! Ὄρίστε, μοῦφυγε ἕνας πόντος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἰς βάρος μου ἔφυγε κι' αὐτός...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζει τὶς κάλτσες στὸ ἠλεκτρικό): "Ολα εἰς βάρος σου γίνονται τέλος πάντων! Ἐσὺ πληρώνεις, κι' ἐμεῖς σοῦ τρῶμε τὰ λεφτά σου... "Ολο εὐγένεια εἶσαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀρκεῖ ποὺ εἶσαι ἐσὺ ὅλο εὐγένεια... Ποὺ ἀφίνεις νὰ περισσέβη εὐγένεια καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους;

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται καὶ πάει στὸ διωμάτιό της): Ἂς βάσω, πιὸ καλά, τόπο τῆς ὀργῆς, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ ἔχουμε μάχη πάλι. (Πάει στὴν κρεβατοκάμαρα, βγάζει τὸ φόρεμά της, φοράει τὸ νυχτικό της καὶ τοποθετεῖται μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέττας γιὰ τὸ νυκτερινὸ μεσημεριάσμα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (γδύνεται μὲ τὴ σειρά του, φοράει τὴν πυτζάμα του κι' ἀνάβει ἕνα τσιγάρο. Τὴν πλησιάζει ἀπὸ πίσω καὶ τὴν παρακολουθεῖ μέσα στὸν καθρέφτη νὰ πασαλείβη τὸ πρόσωπό της μὲ κρέμα τοῦ ντεμακιγιάζ): Ἀλήθεια ὅμως, ξέρεις τί σκεφτόμουν ἀπόψε;...

ΕΚΕΙΝΗ (πετάει τὸ βαμπάκι ἀπάνω στὸ μάρμαρο τῆς τουαλέττας καὶ ἀρχίζει νὰ στολίζη μὲ τσιμπιδάκια τὸ κεφάλι της): Εἶναι, ξέρ' γε, ἐνδιαφέρον αὐτὸ ποὺ σκέφτηκες γιὰ νὰ μᾶς ἀποσχολήσῃς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄκου καὶ κρῖνε: Σκέφτηκα ὅτι ἐσύ, ὅπως παρουσιάζεσαι στὸν κόσμο, κι' ὅπως παρουσιάζεται σὲ μένα, εἶσαι δυὸ ἐντελῶς διαφορετικὲς γυναῖκες!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀλήθεια;

— Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτή!... Θὰ πάρω διαζύγια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀμέ; Ψέμματα; Σὲ ἕβλεπα ἀπόψε καὶ σὲ καμάρωνα — ἤ, πιὸ καλά, δὲν κατάφερνα νὰ σὲ ἀναγνωρίσω! Μὲ πόση ἀβίαστη χάρη, μὲ πόσον ἀνώτερο πολιτισμό, μὲ τί ἀκούραστη γοητεία περιποιόσουν πεινῆντα ἀνθρώπους.

»Τσακίζόσουν ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν κουζίνα στὴν τραπεζαρία, κι' ἀπὸ τὴν κουζίνα στὸ σαλόνι, πότε μὲ ἕνα πιάτο, ἢ μὲ ἕνα ποτήρι στὸ χέρι, πότε μὲ μιὰ γλυκεία φράση στὰ διαρκῶς χαμογελαστὰ χείλια σου!... Πρόσεχες νὰ μὴ πειν̈άσῃ κανείς νὰ μὴ θιφάσῃ, νὰ μὴ πλήξῃ... Γινόσουν πενῆντα κομμάτια ἀπὸ εὐγενικιά, ὁλοξώντανη, ὑποχρεωτικὴ σάρκα, καὶ μοιραζόσουν γενναιόδωρα στοὺς καλεσμένους σου!

»Κι' ἔτσι, ὅλοι μείνανε ἐνθουσιασμένοι. Φάγανε, ἤπιανε, γελάσανε, διασκεδάσανε καὶ φύγανε μὲ τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι ἔχω δίπλα μου ἕναν γυναικεῖο θησαυρό! Μερικοί, μάλιστα, μπορεῖ καὶ νὰ μὲ βρήκανε ἀνάξιο γιὰ τέτοια τιμή!

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ εἶχε μεταβάλει τὸ κεφάλι της μὲ τὰ τσιμπιδάκια σὲ κάτι ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ νάρκη): Καὶ βρίσκεις ὅτι δὲν εἶσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σβύνει τὸ τσιγάρο του καὶ χώνεται κάτω ἀπ' τὰ στρωσίδια τοῦ κρεβατιοῦ): Εἶμαι! Πῶς δὲν εἶμαι; Ἀνάξιος ἐντελῶς γιὰ τὴν τιμὴ νὰ ἔχω δίπλα μου ἕνα τέτοιο ἀληθινὰ ἀνεκτίμητο συζυγικὸ κόσμημα!

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὴ νάρκη της ἕτοιμη νὰ ἐκραγῇ ἀπὸ τὸν θυμό): Ἄκου μιὰ γιὰ πάντα: Δὲν περιμένω καμμιὰ ἀναγνώρισι ἀπὸ σένα, γιατὶ εἶσαι ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ μὲ ἐκτιμήσῃς! Ἄλλοι μὲ ἐκτιμοῦν ὅσο ἀξίζω, καὶ στὴ δική τους ἐκτίμησι βασίζομαι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς νὰ μὴ σὲ ἐκτιμοῦν, βρὲ μάτια μου, ἔτσι ποὺ σὲ βλέπουν;... Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως ἂν θὰ σὲ ἐκτιμούσανε ἂν σὲ βλέπανε ὅπως σὲ βλέπω ἐγὼ κάθε μέρα!

ΕΚΕΙΝΗ (χώνεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κρεβατιοῦ): Κι' ἐσὺ πῶς μὲ βλέπεις; Εἶναι δυνατὸ νὰ τὸ μάθω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς δὲν εἶναι; Θὰ εἶμαι ὁμὰ εἰλικρινής: Σὲ βλέπω σὰ γελοιογραφία καὶ σὲ νοιώθω σά μέγαιρα!

ΕΚΕΙΝΗ (πετιέται ὀρθή, ἐξαλλη): Εἶσαι τὸ πιὸ ἀπερίγραπτο κτῆνος ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψιχαριμα): Νὰ ἔχης τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίζης χωρὶς ἀγανάκτησι τὴν πραγματικότητα... Δὲ μοῦ λές, ἔχεις ἐμφανιστῆ ποτὲ στὴν ὁδὸ Σταδίου μὲ μπιγκουτί;

ΕΚΕΙΝΗ: Τρελλάθηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ (θριαμβευτικά): Εἶδες; Σὲ μένα ὅμως ἐμφανίζεσαι! Γιὰ νὰ ἀστραποβολᾶς στοὺς ξένους ἐμφανίζεσαι χωρὶς τὴ παραμικρὴ λάμψι μπροστά μου... Καὶ γιὰ νὰ χαμογελᾶς σὰν περιποιητικὴ οἰκοδέσποινα στοὺς καλεσμένους σου, βρίζεις ἐμένα πρὶν καὶ μετά!

ΕΚΕΙΝΗ (ἕτοιμη νὰ κλάψη): Ἐσὺ μὲ βρίζεις... Μὲ εἶπες γελοιογραφία καὶ μέγαιρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' ἐσὺ μὲ εἶπες κτῆνος! Εἶναι ἀνταλλαγὴ ὡραίων συζυγικῶν προϊόντων.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐπὶ τέλους, γιὰ νὰ ἐμφανιστῶ περιποιημένη στοὺς ξένους, σὲ κάποιου πρέπει νὰ παρουσιαστῶ ἀτημέλητη. Κι' ὁ κάποιος αὐτὸς εἶναι, φυσικά, ὁ ἄντρας μου — ὁ δικός μου ἄνθρωπος, ποὺ μὲ ξέρει, ποὺ δὲ μὲ παρεξηγεῖ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ δὲ σὲ παρεξηγεῖ, πρέπει νὰ ἀκούσῃ καὶ τὶς γκρίνιες σου, γιὰ τὰ πόδια σου ποὺ πρηστήκανε ἐξ αἰτίας τῆς ὀρθοστασίας, νὰ ὑποστῇ τὰ νεῦρα σου, νὰ ἀκούσῃ τὰ ὡραῖα σου λόγια... Ἐνῶ ἂν ἔξω ἔξυπνη, θὰ κρατοῦσες γι' αὐτὸν τὴ πιὸ ὡραία ἐμφάνισί σου, τὰ πιὸ γλυκὰ σου λόγια, καὶ θὰ φρόντιζες, μὲ μιὰ λέξι, νὰ τὸν κρατήσῃς κοντά σου κι' ὄχι νὰ τὸν σπρώχνης νὰ φύγη!...

ΕΚΕΙΝΗ (ξανάπεφτει ἀνήσυχη δίπλα του): Ἀλήθεια τὸ λὲς αὐτά;... Μπορεῖ νὰ φύγης;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅσο ὑποζύγιο καὶ νάμαι, μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ ξεχάσω νὰ γυρίσω στὸ παχνί μου!

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν ἀγκαλιάζει μὲ ἀνήσυχη τρυφερότητα): Μὲ συγχωρεῖς... Ξέρεις καλὰ ὅτι κατὰ βάθος σὲ ἀγαπάω! (Ἐνῶ τὸν ἀγκαλιάζει, ἕνα ἀπὸ τὰ μπιγκουτί της τοῦ μπαίνει στὸ μάτι!)

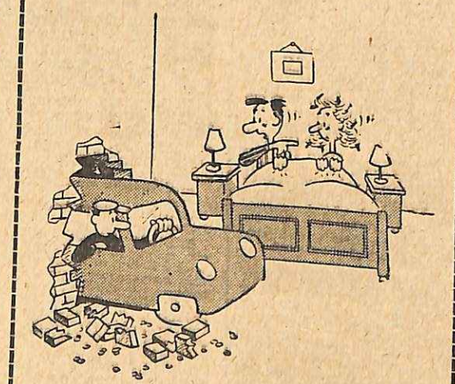
ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπομακρύνεται φρονίμως φωνάζων): Νομίζω ὅτι τὸ προτιμότερο καὶ τὸ πιὸ ἀκίνδυνο εἶναι νὰ πούμε καληνύχτα...

(Γυρίζει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ κοιμᾶται, βέβαιος ὅτι τῆς ἔδωσε ἕνα μάθημα καλὸ ποὺ θὰ τὴν ἀφήσῃ ἔξυπνη ὅλη τὴ νύχτα...)

ΦΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

—Ὡραῖα τὴν πάθαμε! Σεχάσαμε, πρὶν φύγωμε γιὰ τὸ ταξίδι, νὰ εἰδοποιήσουμε τὸ γαλατᾶ!

— Γιὰ τὸ Φάληρο; Ἀπ' ἐδῶ, παρακαλῶ!

—Ὑπέροχο! Προσλαμβάνω τὸν ἐλέφαντα!...

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΙ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ„

Μιὰ πρωτότυπη συλλογὴ δυὸ Γάλλων δημοσιογράφων

Δυὸ Γάλλοι δημοσιογράφοι, ὁ Ἀλβέρτος Αἰκὰρ καὶ ἡ Ζακελίνα Φρανκ, εἶχαν τὴν ὑπομονὴ νὰ συγκεντρώσουν σ' ἕνα βιβλίο ποὺ ἐκυκλοφόρησε τελευταῖα διαφόρους μαργαρίτες, ποὺ τοὺς σταχυολόγησαν ἀπὸ τὰ διαφημιστικὰ προγράμματα, ἀπὸ τὶς ἀφίσες τῶν τοίχων, ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ἀπὸ μοντέρνα μυθιστορήματα, ἀπὸ πινακίδες τῶν δρόμων κλπ.

Νὰ μερικὰ «δείγματα» ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Στὴν αὐλὴ ἑνὸς παρισινοῦ σχολείου ὑπάρχει μιὰ πινακίδα μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή: «Ἀπαγορεύονται τὰ παιχνίδια στὴν αὐλή, ἐκτὸς κατὰ τὶς ὧρες τῶν μαθημάτων». (Πράγμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σημαίνῃ ὅτι τὶς ὧρες τῶν μαθημάτων τὰ παιδιὰ θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ βγαίνουν στὴν αὐλὴ καὶ νὰ παίζουν).

Ἀπὸ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα: «Τὰ δῶρα ποὺ προσφέρονται στὸν πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας εἶναι ἀπηλλαγμένα φόρου, ὅπως καὶ οἱ πῶλοι, ποὺ γεννιῶνται στὸ ἐξωτερικὸ ἀπὸ μιὰ γαλλικὴ φοράδα». (Ὁ συντάκτης βρῆκε πρώτης τάξεως παρομοίωσι)!

Στὴ βάσι μιᾶς αὐτόματης πυροσβεστικῆς συσκευῆς, μιὰ μετάλλινη πινακίδα εἶδοποιεῖ ἐκείνους ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν: «Προσοχή! Ἡ συσκευὴ πρέπει νὰ τεθῇ σὲ κίνησι πρὶν ἀπὸ τὴν πυρκαϊά.» (Τὸ μόνο ποὺ χρειάζεται εἶναι νὰ ξέρη κανεὶς ἀπὸ πρὶν πότε θὰ πιάσῃ φωτιὰ τὸ κατάστημα ἢ τὸ σπίτι του).

Ἀπὸ ἕνα μοντέρνο μυθιστόρημα: «Τὰ μάτια τῆς ὡραίας ἐξακολουθοῦσαν νὰ σταυρώνουν τὰ χέρια». (Ὁ συγγραφεὺς ἤθελε νὰ τῇ ἁπλούστατα ὅτι ἡ ἡρωΐδα του ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν βλέπῃ).

Ἀπὸ ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τῆς τελευταίας φουρνιᾶς: «Ὁ νεκρὸς γυρίζει στὴ συνοικία χωρὶς νὰ λέῃ λέξι σὲ κανένα».

Καὶ ἄλλο:

«Θέλετε νὰ μάθετε πότε πέθανε ὁ Ὀνόριος Γκάλ; Αὐτοκτόνησε, προτοῦ πέσῃ στὸ ποτάμι».

Ἡ συλλογὴ ἀπὸ «μαργαρίτες» τῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων εἶναι ἀνεξάντλητη. Νὰ ἕνας ἀκόμη:

«Ὁ ἑβδομηκοντούτης Μαρσὲλ Γκανιὸν αὐτοκτόνησε μὲ πέντε πιστολιὲς στὸν κρόταφο, ποὺ τὶς ἔρριξε μὲ διαφορὰ μιᾶς ὥρας τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη». (Τὸ εὐτύχημα ἦταν ὅτι τὸ πιστόλι του εἶχε μόνον πέντε σφαῖρες. Γιατί, ἀλλοιῶς, ποιὸς ξέρει πόσες θὰ ἔρριχνε ἀκόμη!)

Καὶ νὰ τώρα ἡ ἀναφορὰ ἑνὸς Γάλλου δημάρχου, ποὺ ἐξιστορεῖ τὴν ἐξόντωσι ἑνὸς λύκου στὴν περιοχή του:

«Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ συνεχῆ παρακολούθησι τριῶν ἢ τεσσάρων ὡρῶν χωρὶς νὰ φάμε, εἴδαμε τὸ λύκο, ἐγὼ ὁ ὑπογραφόμενος δήμαρχος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ γραμματέως μου καὶ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ οἱ συγχωριοί μου (διάφορα ὀνόματα) γιὰ δεύτερη φορά, ἀναγνωρίσαντες εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιο λύκο ποὺ πήγαινε κάθε πρωῒ νὰ πιῇ νερὸ σὲ ἀπόστασι 100 μέτρων ἀπὸ τὴν πηγή. (Σκεφτῆτε τί λαιμὸ πρέπει νὰ εἶχε αὐτὸς ὁ λύκος! Ὁ ἀγαθὸς δήμαρχος ἤθελε, βέβαια, νὰ τὴ σῇ ὅτι εἶδαν τὸ λύκο πρῶτα αὐτὸς μὲ τὸ γραμματέα του κι' ἔπειτα οἱ ἄλλοι κι' ὅτι στέκονταν σὲ ἀπόστασι 100 μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὸ ζῶον πήγαινε νὰ πιῇ νερό).

Καὶ ἡ ἀναφορὰ συνεχίζει:

«Περίμενα, λοιπόν, τὸ λύκο ποὺ ἔφευγε ὡπλισμένος μὲ τὸ δίκανο καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν δημοτικὸν γραμματέα μου, ποὺ ἤθελε νὰ τὸν ξεκάμῃ πρὸς τὸ καλὸν τῆς κοινότητος... (Τὸ νόημα εἶναι ὅτι ὁ δήμαρχος περίμενε ὡπλισμένος μὲ τὸ δίκανο κλπ. κι' ὅτι ὁ γραμματικός του ἤθελε νὰ ξεκάμῃ τὸ λύκο πρὸς τὸ καλὸ τῆς κοινότητος). Ὁ λύκος πρὸς τὸ καλὸ τῆς κοινότητος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔσφαγε, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ πόδι (ὁμορφο σφάξιμο!) ὑπὸ τοῦ προαναφερθέντος Ρενὲ Μαρτέν, ὅστις εἶχε ὀκτὼ μικρὰ λυκόπουλα μέσα στὴν κοιλιά του. (Προφανῶς ὁ λύκος κι' ὄχι ὁ Ρενὲ Μαρτέν).

Καὶ τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ἔγγραφο καταλήγει:

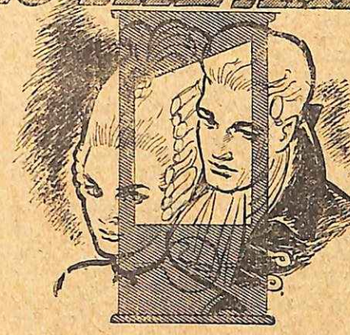
«Διὰ ταῦτα, ἐδόθη ἡ νόμιμος ἀνταμοιβὴ στὸν προρρηθέντα Ρενὲ Μαρτέν, διότι ἐσκότωσε μιὰ ἔγκυο λύκαινα, ὅπως ἐπιστοπίσησε μετὰ τοῦ δημοτικοῦ γραμματέως μου, τοῦ ὁποίου τὰ αὐτιὰ (τοῦ λύκου βέβαια κι' ὄχι τοῦ διατυχισμένου γραμματικοῦ) ἐπικολλῶνται εἰς τὸ παρὸν πρακτικόν».

Ἀριστουργηματικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀλεξ. Δουμᾶ

ΣΤΟΝ ΠΣΙΚΤΟ ΤΗΣ ΛΑΥΤΗΤΟΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Μαρᾶ σώζει τὸν τραυματισμένο Ζιλμπέρ, ποὺ ὁ Ρουσὼ τὸν πηγαίνει κατόπιν στὸ σπίτι του. Ὁ βαρῶνος Βὸλσαμος μεταφέρει, ἐξ ἄλλου, μ' ἕνα ἁμάξι τὴν Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνέ στὸ σπίτι της καὶ τὴν παραδίνει στὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφό της. Κατὰ τὸ ταξίδι του ἀπὸ τὸν πύργο Ταβερνὲ πρὸς τὸ Παρίσι, ὁ Ζιλμπέρ, ποὺ εἶναι νηστικὸς ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, σωριάζεται λιπόθυμος σ' ἕνα σταυροδρόμι καὶ κινδυνεύει νὰ καταπατηθῇ ἀπὸ ἕνα ἁμάξι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. Μιὰ γυναίκα ποὺ βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἁμάξι καὶ ποὺ πηγαίνει ἐπίσης στὸ Παρίσι τὸν παίρνει μαζί της. Ἡ ἄγνωστη μαντεύει ἀπὸ τὰ λόγια του πὼς εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀδριανὴ ντὲ Ταβερνέ.

5ον

Ὁ Ζιλμπὲρ κατάφερε νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ τὶς πτυχὲς τῆς φούστας τῆς ἄγνωστης, γονάτισε κι' αὐτὸς στὸ μπροστινὸ κάθισμα, πέρασε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μπράτσο της καὶ προσπάθησε νὰ ξεχωρίσῃ ἀνάμεσα στὴν ἀκολουθία τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας τὴ δεσποινίδα ντὲ Ταβερνέ. Δὲν τὸ κατάφερε ὅμως. Νόμισε μόνο πὼς ἀναγνώρισε τὴ Νικόλ ἀπὸ τὸ σκοῦφο της.

Ὁ ἁμαξᾶς εἶχε σταματήσει τὰ ἄλογά του.

— Τί θὰ κάμωμε τώρα, κυρία; ρώτησε.

— Θὰ τὰ ξεπεράσωμε, ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη.

— Δὲν ξέρετε, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ξεπερνάῃ κανεὶς τὰ βασιλικὰ ἁμάξια; Ἂν τὸ ἔκανα, θὰ μ' ἔστελναν στὰ κάτεργα.

— Κάμε ὅπως μπορεῖς, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ ξεπεράσωμε, εἶπε ἡ ἄγνωστη.

Ὁ Ζιλμπὲρ εἶχε φανταστῆ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅτι ἡ νεαρὴ αὐτὴ γυναίκα ἀνῆκε στὴν ἀκολουθία τῆς πριγκήπισσας κι' ὅτι τὸ ἁμάξι της εἶχε καθυστερήσει ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο.

— Δὲν ἀνήκετε, λοιπόν, στὴν ἀκολουθία τῆς πριγκήπισσας; τὴ ρώτησε μὲ ἔκπληξι.

— Ὁ πόθος γιὰ τὴ μάθησι εἶναι καλός, ἀλλ' ἡ ἀδιακρισία δὲν ἀξίζει τίποτα, ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη.

— Συχωρέστε με, κυρία, εἶπε ὁ Ζιλμπὲρ κοκκινίζοντας.

Ἡ ἄγνωστη ξαναγύρισε στὸν ἁμαξᾶ.

— Τί κάθεσαι; τοῦ φώναξε.

— Τί μπορῶ νὰ κάμω; ἀπάντησε αὐτός. Θὰ παρακολουθήσωμε τὴ συνοδεία ὡς τὸ Βιτρύ... Ἂν ἡ πριγκήπισσα σταματήσῃ ἐκεῖ, θὰ παρακαλέσωμε νὰ μᾶς δώσουν τὴν ἄδεια νὰ προσπεράσωμε...

— Ὄχι, εἶπε ἡ ἄγνωστη. Θὰ ζητήσουν νὰ μάθουν τὸ ὄνομά μου κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέλω. Ἂς σκεφτοῦμε κάτι ἄλλο.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρία, νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή: εἶπε ὁ Ζιλμπέρ.

— Μιλήστε, φίλε μου.

— Ἂν ὑπῆρχε κάποιος πλάγιος δρόμος, θὰ μπορούσαμε νὰ ξεπεράσωμε τὸ Βιτρὺ κι' ἔτσι νὰ βρεθοῦμε μπροστὰ ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα, χωρὶς νὰ παραλείψωμε τὸ σεβασμὸ ποὺ τῆς χρωστᾶμε.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό, φώναξε ἡ ἄγνωστη. Ἁμαξᾶ, ὑπάρχει κανένας πλάγιος δρόμος;

— Γιὰ νὰ πᾶμε ποῦ:

— Γιὰ νὰ πᾶμε ὅπου θέλεις, ἀρκεῖ ν' ἀφίσωμε τὴν πριγκήπισσα πίσω μας.

— Ὑπάρχει ὁ δρόμος τῆς Μαρόλ, ἀπάντησε ὁ ἁμαξᾶς. Ὁ δρόμος αὐτὸς περνάει δεξιὰ ἀπὸ τὸ Βιτρὺ καὶ ξανασμίγει μὲ τὸ μεγάλο δρόμο στὴ Σωσέ.

— Θαυμάσια! φώναξε ἡ ἄγνωστη. Ἂς πάρωμε αὐτὸ τὸ δρόμο.

— Ἀλλ' ἡ διαδρομὴ εἶναι μεγάλη...

— Θὰ ἔχης δυὸ λουδοβίκεια ἂν φτάσης στὴ Σωσὲ πρὶν ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα.

— Ἀλλὰ δὲ φοβόσαστε μήπως σπάσῃ τὸ ἁμάξι σας;

— Ἂν σπάσῃ τὸ ἁμάξι μου, θὰ συνεχίσω ἔφιππη τὸ ταξίδι μου.

Τὸ ἁμάξι ἄφησε ἀμέσως τὸ μεγάλο δρόμο, πῆρε ἕναν ἄλλον, ποὺ χωνόταν μέσα στὸ δάσος κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πλάϊ στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ.

Τὰ τραντάγματα ἦταν τόσο δυνατά, ποὺ ἡ ἄγνωστη ἔπεσε εἴκοσι φορὲς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζιλμπὲρ κι' αὐτὸς ἄλλες τόσες στὴ δική της.

Ὁ Ζιλμπὲρ δὲν κοκκινίζε πιά, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλεγαν στὴν ἄγνωστη πὼς ἦταν πολὺ ὁμορφη.

Μιὰ περίεργη οἰκειότητα εἶχε δημιουργηθῆ τώρα μεταξύ τους. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες, νόμιζαν κι' οἱ δυὸ πὼς γνωρίζονταν ἀπὸ χρόνια.

Κατὰ τὶς ἑντεκα, τέλος, βγῆκαν στὸ μεγάλο δρόμο ποὺ πηγαίνει ἀπὸ τὸ Βιτρὺ στὸ Σαλόν.

Ἕνας ἀξιωματικός, ποὺ συνάντησαν σὲ λίγο, τοὺς εἶπε, ὅτι ἡ πριγκήπισσα θὰ ἔτρωγε στὸ Βιτρὺ καὶ θἄμενε ἐκεῖ δυὸ ὧρες γιατὶ ἦταν πολὺ κουρασμένη. Πρόσθεσε ἀκόμη, ὅτι πήγαινε στὸν ἑπόμενο σταθμὸ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ νὰ ἔχουν ἕτοιμα τὰ ἄλογα τῆς πριγκηπικῆς συνοδείας γιὰ τὶς τρεῖς ἢ τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα.

Αὐτὴ ἡ εἴδησι χαροποίησε τὴν ἄγνωστη. Ἔδωσε ἀμέσως στὸν ἁμαξᾶ τὰ δύο λουδοβίκεια ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ καί, γυρίζοντας στὸν Ζιλμπέρ, τοῦ εἶπε:

— Κι' ἐμεῖς θὰ φᾶμε στὸν ἑπόμενο σταθμό.

Ἡ μονομαχία

Ἡ κακὴ μοῖρα τοῦ Ζιλμπὲρ δὲ θέλησε, ὅμως, νὰ φᾶνε οὔτε ἐκεῖ.

Ὁ ἑπόμενος σταθμὸς ἦταν ἡ Σωσέ.

Μπροστὰ στὸ μοναδικὸ πανδοχεῖο τοῦ μικροῦ χωριοῦ, ἕνας ἄνθρωπος περίμενε ἀπὸ τὸ πρωΐ. Θὰ ἦταν ὡς σαράντα χρόνων. Εἶχε κοκκινωπὸ πρόσωπο καὶ κορμὶ ψηλὸ καὶ γεροδεμένο. Κάθε τόσο σηκωνόταν ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ κύτταζε τὸ δρόμο. Ἔπειτα ξανακαθόταν. Ἀλλά, γιὰ νὰ ξαναση̈κωθῇ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

Ὅταν εἶδε, τέλος, τὸ ἁμάξι ποὺ μετέφερε τὴν ἄγνωστη καὶ τὸν Ζιλμπέρ, ἔτρεξε ἀμέσως, ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὴ νεαρὴ γυναίκα, τὴ φίλησε πολλὲς φορὲς καὶ τῆς εἶπε:

— Σόν, ἀγαπημένη μου Σόν, ἤρθες ἐπὶ τέλους!

— Καλημέρα, Ζάν, ἀπάντησε ἐκείνη ποὺ εἶχε ἀποκαλέσει Σόν. Τί κάνεις ἐδῶ;

— Διάβολε! τῆς ἀπάντησε. Σὲ περίμενα. Εἶδε, ξαφνικά, τὸν Ζιλμπὲρ κι' ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Τί εἶναι αὐτὸς ἐδῶ; ρώτησε μὲ σκαιὸ ὕφος.

— Ἕνας μικρὸς φιλόσοφος, ποὺ εἶναι πολὺ διασκεδαστικός, ἀπάντησε ἡ Σόν, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ ἂν μ' αὐτὰ τὰ λόγια πλήγωνε ἢ κολάκευε τὸ νεαρὸ προστατευόμενό της.

— Καὶ ποῦ-τὸν βρῆκες; ρώτησε ὁ Ζάν.

— Στὸ δρόμο. Ἀλλὰ γι' αὐτὸν θὰ μιλήσωμε τώρα;

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Ζάν. Τί ἔκαμες, λοιπόν, μὲ τὴ γρηὰ κόμησσα ντὲ Μπεάρν.

— Τὰ κατάφερα.

— Δηλαδή:

— Θάρθῃ. Τῆς εἶπα πὼς ἤμουν κόρη

— Ἂν θέλετε νὰ φύγετε ἀμέσως, τότε θὰ φύγετε μὲ τ' ἄλογά σας! τοὺς εἶπε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου.

τοῦ δικηγόρου της καὶ πὼς εἶχα πάει γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλω, ὅτι ἡ μεγάλη κληρονομικὴ δίκη ποὺ τὴν ἀπασχολεῖ θ' ἄρχιζε σὲ λίγο κι' ὅτι ἦταν ἀπαραίτητη ἡ παρουσία της στὸ Παρίσι.

— Καὶ λοιπόν;

— Φώναξε ἀμέσως τὸν ἐπιστάτη της καὶ τὸν διέταξε νὰ ἑτοιμάση τὸ ἀμάξι της γιὰ νάρθῃ στὴν πρωτεύουσα.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ Ζάν. Ἂς φᾶμε τώρα.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Σόν. Τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδὶ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πεῖνα του... Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνωμε γρήγορα... Ἔρχονται...

— Ἐννοεῖς τὴν κόμησσα ντὲ Μπεάρν;... Δὲ μοῦ χρειάζονται παρὰ δυὸ ὧρες γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης καὶ νὰ τοῦ μιλήσω.

— Δὲν ἐννοῶ τὴν κόμησσα ντὲ Μπεάρν, ἀλλὰ τὴν ἀρχιδούκισσα Μαρία-Ἀντουανέττα, μνηστὴ τοῦ Δελφίνου. ἀπάντησε ἡ Σόν.

— Πῶς εἶναι δυνατόν; εἶπε ὁ Ζάν, γουρλώνοντας τὰ μάτια του. Ἡ πριγκήπισσα πρέπει νὰ βρίσκεται στὸ Νανσύ.

— Κι' ὅμως βρίσκεται στὸ Βιτρύ, σὲ ἀπόστασι μόλις τριῶν λευγῶν ἀπὸ δῶ.

— Διάβολε! εἶπε ὁ Ζάν, κατσουφιάζοντας. Αὐτὸ ἀλλάζει τὰ πράγματα

Βοήθησε τὴ Σὸν νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ μπῆκαν μαζὶ στὸ πανδοχεῖο.

— Γρήγορα! φώναξε ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Μερικὲς κοτολέττες. ἕνα κοτόπουλο, τρίατέσσερα αὐγὰ κι' ἕνα μπουκάλι κρασὶ τῆς Βουργουνδίας Βιαζόμαστε νὰ φύγωμε ἀμέσως.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου, ποὺ εἶχε ταὐτόχρονα καὶ τὴ φροντίδα νὰ ἐφοδιάζῃ τὰ ταχυδρομικὰ ἁμάξια μὲ ἄλογα, προχώρησε ἕνα βῆμα κι' ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Τὰ πράγματα ποὺ ζητήσατε θὰ ἑτοιμαστοῦν ἀμέσως, εἶπε. Ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ φύγετε ἀμέσως, τότε θὰ φύγετε μὲ τὰ ἄλογά σας.

— Ἀλλὰ δὲ βλέπεις πὼς αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα ζῶα εἶναι κατάκοπα; φώναξε ὁ Ζάν. Θὰ μᾶς δώσῃς ἄλλα.

— Δὲ μπορῶ, γιατὶ δὲν ἔχω, ἀπάντησε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου.

— Ὁ κανονισμὸς τῶν ταχυδρομικῶν ἁμαξῶν σὲ ὑποχρεώνει, ὅμως, νὰ ἔχῃς.

— Ὁ κανονισμὸς μὲ ὑποχρεώνει νὰ ἔχω δεκαπέντε ἄλογα κι' ἐγὼ ἔχω δεκαοκτώ... Ἀλλὰ βρίσκονται ὅλα ἔξω... Δὲν ἔχω κανένα στὸ στοῦλο.

— Χίλιοι κεραυνοὶ στὸ κεφάλι σου! οὐρλιαξε ὁ Ζάν.

— Ὑποτόμη! φώναξε ἡ νεαρὴ γυναῖκα μὲ ἐπιτιμητικὸ ὕφος. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐκνευρίζεσαι.

— Ἔχεις δίκηο. εἶπε ὁ Ζάν. Θὰ ἠρεμήσω.

Καὶ, γυρίζοντας στὸν ξενοδόχο, πρόσθεσε:

— Ξέρεις, φίλε μου, ἢ δὲν τὸ ξέρεις πὼς δὲ μοῦ ἀρέσει ν' ἀστειεύωμαι;

— Δὲν καταλαβαίνω, τραύλισε ὁ ξενοδόχος.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ ὑποκόμης Ζάν. Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ὅμως, θὰ τὸ καταλάβῃς... Δῶσε ἀμέσως ἐντολὴ νὰ ζέψουν τρία καλὰ ἄλογα στὸ ἀμάξι μου.

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος, θὰ τὸ ἔκανα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἂν εἶχα ἄλογα. Ἀλλὰ σᾶς εἶπα πὼς δὲν ἔχω... Ἂν θέλετε, ἐλᾶτε μαζί μου στὸ στοῦλο, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε.

— Κι' ἂν βρῶ ἐκεῖ ὄχι τρία, ἀλλὰ ἑξήντα; εἶπε ὁ ὑποκόμης.

— Θὰ ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὴ βρίσκατε κανένα, ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος. Γιατὶ τὰ ἄλογα αὐτὰ ἀνήκουν στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸ Βασιλιᾶ... Προορίζονται γιὰ τὴν πριγκήπισσα ποὺ πηγαίνει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ παντρευτῇ τὸ Δελφῖνο.

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς βιάζομαι, φώναξε ὁ ὑποκόμης. Δὲ σοῦ ζητῶ ὀκτὼ ἄλογα, ὅπως δικαιοῦνται οἱ βασιλικοὶ πρίγκηπες, μ' ὅλο ποὺ συγγενεύω κι' ἐγὼ μὲ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ τρία μόνο. Κι' αὐτὰ τὰ τρία ἄλογα θὰ τὰ ἔχω!

Διευθύνθηκε ταὐτόχρονα πρὸς τὸ σταῦλο.

— Ὑποκόμη! φώναξε ἡ Σόν. Ὄχι φασαρίες!

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Ζάν. Πάντοτε ἔχεις δίκηο.

Γύρισε ταὐτόχρονα στὸν ξενοδόχο.

— Θὰ σὲ γλυτώσω ἀπὸ κάθε εὐθύνη, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Ἐσὺ δὲ θὰ μοῦ δώσῃς κανένα ἄλογο... Ἐγὼ ὅμως, θὰ πάρω ὅσα μοῦ χρειάζονται.

— Θὰ τολμήσετε νὰ πάρετε τὰ ἄλογα τοῦ Βασιλιᾶ; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ ξενοδόχος.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης, προχωρῶντας πρὸς τὸ σταῦλο.

— Ἰάκωβε!... Βαπτιστή!... Ἀνδρέα! φώναξε ὁ ξενοδόχος.

Τρεῖς ὑπηρέτες ἔτρεξαν ἀμέσως στὴν πρόσκλησι τοῦ κυρίου τους.

— Σὲ παρακαλῶ, Ζάν, φώναξε ἡ Σόν, "Ὄλη ἀνοχή!"

— Θέλεις νὰ φτάσῃς στὸ Παρίσι, ναὶ ἢ ὄχι; τῆς εἶπε, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της.

— Ἂν δὲ φτάσωμε πρὶν ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα, ὅλα πᾶνε χαμένα, ἀπάντησε ἡ Σόν.

— Ἀφησέ με τότε νὰ κάμω ἐκεῖνο ποὺ ξέρω.

Καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ περισσότερο, ἔτρεξε μέσα στὸ σταῦλο, ἄρπαξε τρία ἄλογα καὶ τὰ τράβηξε ἔξω.

— Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶναι ἔγκλημα καθοσιώσεως, φώναξε ὁ ξενοδόχος. Προσέξετε, κύριε!

— Ἀδελφέ μου, ἄφησε αὐτὰ τὰ ἄλογα, φώναξε καὶ ἡ Σόν.

Ἔτσι, ὁ Ζιλμπέρ, ποὺ βρισκόταν πάντα μέσα στὸ ἀμάξι, εἶχε μάθει τρία πράγματα. Πρῶτον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ ἡράκλειο ἀνάστημα, λεγόταν Ζάν, δεύτερον, ὅτι ἦταν ὑποκόμης καὶ τρίτον, ὅτι ἡ Σὸν τὸν εἶχε ἀδελφό.

Ὁ ὑποκόμης Ζάν, ὁ ἀδελφὸς τῆς δεσποινίδος Σόν, λοιπόν, συνοδευόταν κι' ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτη, τὸν Πατρίκιο, μὲ τὸν ὁποῖο δὲ μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀσχοληθοῦμε ὡς τώρα.

— Πατρίκιε! τοῦ φώναξε. Βοήθησέ με νὰ ζέψω αὐτὰ τὰ ἄλογα.

Ὁ ὑπηρέτης ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριο του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ξενοδόχος φώναξε:

— Ἰάκωβε... Βαπτιστή... Ἀνδρέα... ἀπάνω τους!

Οἱ τρεῖς ὑπηρέτες ἔκαμαν μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ἔμπρός, διστάζοντας ἂν ἔπρεπε νὰ ριχτοῦν πάνω στὸν Πατρίκιο ἢ στὸν κύριό του.

— Βοήθεια! φώναξε ὁ ξενοδόχος. Κλέβουν τὸ Βασιλιᾶ!

Ἡ σύρραξι ἦταν ἀναπόφευκτη. Ἀλλά, κείνη τὴ στιγμή, ἕνας καβαλλάρης, ποὺ φοροῦσε τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν βασιλικῶν δραγώνων, μπῆκε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου.

— Ποιός κλέβει τὸ Βασιλιᾶ; ρώτησε.

— Ὁ κύριος Φίλιππος ντὲ Ταβερνέ! ψιθύρισε ὁ Ζιλμπέρ. ποὺ στριχώχτηκε στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ.

Ἡ Σόν, ποὺ βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ κοντά του, ἄκουσε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Κύριε, εἶπε ὁ ξενοδόχος, τρέχοντας κοντὰ στὸ νεαρὸ ἀξιωματικό, θέλουν νὰ κλέψουν τὰ ἄλογα τῆς Ὑψηλοτάτης.

Ὁ Φίλιππος τέντωσε τὰ αὐτιά του, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ αὐτὸ ποὺ ἄκουγε.

— Ποιός; ρώτησε.

— Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ, ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος, δείχνοντας τὸν ὑποκόμητα Ζάν.

— Ὁ κύριος; ξαναρώτησε ὁ Φίλιππος.

— Ναί, ἐγώ, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, εἶπε ὁ Φίλιππος. Εἶσαστε τρελλός, ἢ δὲν εἴσαστε εὐπατρίδης.

— Τὸ μυαλό μου λειτουργεῖ πολὺ καλά, νεαρέ μου ὑπολοχαγέ, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης. Κι' ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο σημεῖο ποὺ θίξατε, σᾶς πληροφορῶ, ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ταξιδεύω μὲ τὰ ἁμάξια τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Πῶς τότε τολμᾶτε νὰ κλέψετε τὰ ἄλογα ποὺ προορίζονται γιὰ τὴ μέλλουσα σύζυγο τοῦ Δελφίνου;

— Ὑπάρχουν ἐδῶ ἑξῆντα ἄλογα, ποὺ σίγουρα δὲν θὰ τὰ χρειαστῇ ὅλα ἡ πριγκήπισσα. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ πάρω μόνον τρία.

— Δὲ μπορεῖτε νὰ ξέρετε πόσα ἄλογα θὰ χρειαστῇ ἡ Ὑψηλοτάτη.

— Τὸ τί μπορῶ νὰ ξέρω ἢ νὰ μὴ ξέρω, εἶναι δική μου δουλειά, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης.

— Κύριε, φώναξε ὁ Φίλιππος, σᾶς παρακαλῶ γιὰ τελευταία φορά, νὰ διατάξετε τὸν ὑπηρέτη σας νὰ ξεζέψῃ αὐτὰ τὰ ἄλογα.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν μὲ τόνο εὐγενικό, ἀλλὰ καὶ ταὐτόχρονα σταθερό.

— Δὲν ἤξερα, ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν βασιλικῶν δραγώνων ἐκτελοῦν χρέη ἱπποκόμων, ἀπάντησε ὁ Ζὰν σαρκαστικά.

— Κύριε, εἶπε ὁ Φίλιππος, ἐκτελῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ καθῆκον μου. Ὁ σαρκασμός σας, λοιπόν, δὲ μ' ἐνδιαφέρει.

— Ἂν αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον σας, σᾶς συλλυποῦμαι, ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης Ζάν. Κι' ἂν ἡ νεαρὴ κοπιγκήπισσα ἀρχίζῃ νὰ χρησιμοποιῇ τοὺς ἀξιωματικοὺς σὲ παρόμοιες δουλειές...

— Γιὰ ποιὰν μιλᾶτε ἔτσι; φώναξε ὁ Φίλιππος, διακόπτοντάς τον.

— Διάβολε, γιὰ τὴν Αὐστριακή! ἀπάντησε ὁ Ζάν.

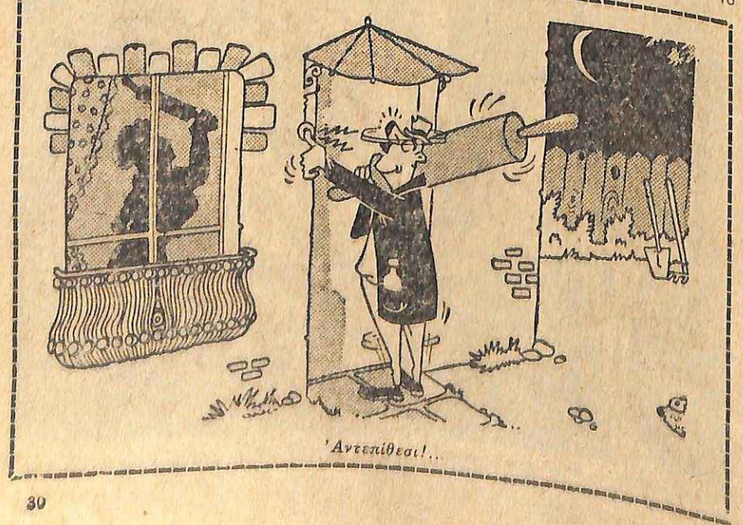
Ὁ Φίλιππος ἔγινε κατακίτρινος.

— Τολμᾶτε, κύριε, νὰ μιλᾶτε ἔτσι γιὰ τὴν αὐριανὴ σύζυγο τοῦ Δελφίνου; εἶπε.

— Ἀρκετὰ κουβεντιάσαμε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης Ζάν. Ἐμπρός, Πατρίκιε, τελείωνε... Βιάζομαι νὰ φύγω!

Ὁ Φίλιππος ξετέζεψε ἀμέσως καὶ προχώρησε πρὸς τὸν ὑποκόμητα.

— Κύριε, εἶπε, ἀρκίζομαι στὴν τιμή μου ὅτι δὲ θὰ σᾶς ἀφίσω νὰ φύγετε... Ἀλλὰ θὰ μοῦ κάμετε τὴ χάρι νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας;

Ἀντεπίθεσι!..

— Σᾶς ἐνδιαφέρει τόσο πολὺ νὰ τὸ μάθετε;

— Μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς εἶναι εὐπατρίδης καὶ πού, ὡστόσο, συμπεριφέρεται σὰν ληστής.

— Μάθετε, λοιπόν, πὼς εἶμαι ὁ ὑποκόμης Ζὰν Ντυμπαρού, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του.

— Πῶς! Εἴσαστε ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναίκας...

— Ποὺ θὰ σᾶς στείλῃ νὰ σαπίσετε στὴ Βαστίλλη, ἂν πῆτε ἔστω καὶ μιὰ λέξι ἀκόμη.

Ὁ Πατρίκιος εἶχε ζέψει, στὸ μεταξύ, τὰ ἄλογα.

Ὁ Ζὰν Ντυμπαρού, βέβαιος ὅτι τὸ ὄνομά του τοῦ θὰ ἔκανε τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ ν' ἀλλάξῃ γνώμη, ἔτρεξε νὰ μπῇ μέσα στὸ ἁμάξι.

Ἀλλ' ὁ Φίλιππος τὸν ἀκολούθησε κι' ἔπιασε τὴν πόρτα.

— Κύριε, σᾶς παρακαλῶ νὰ κατεβῆτε, τοῦ εἶπε. Διαφορετικά, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι θὰ σᾶς τουπήσω πέρα ὡς πέρα μὲ τὸ ξίφος μου.

Λέγοντας αὐτά, τράβηξε τὸ ξίφος του.

— Ἔχετε ἕνα δευτερόλεπτο καιρό,πρόσθεσε.

Ὁ Ζὰν Ντυμπαροὺ πῆρε τὸ ξίφος του, ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει στὸ μπροστινὸ κάθισμα τοῦ ἁμαξιοῦ.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι δολοφονία! φώναξε ἡ Σόν. Ἄφησε αὐτὰ τὰ ἄλογα, Ζάκ.

— Κύριε, ἡ προθεσμία ποὺ σᾶς ἔδωσα τελειώνει καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, εἶπε ὁ Φίλιππος. προτείνοντας τὸ ξίφος του.

— Δὲ θὰ μπορέσωμε νὰ φύγωμε ποτὲ ἂν δὲν πάρῃς μὲ τὸ μαλακὸ αὐτὸ τὸν ἀξιωματικό, εἶπε σιγὰ ἡ Σὸν στὸ αὐτὶ τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ἄφησέ με! φώναξε ὁ Ντυμπαρού.

Καὶ ταὐτόχρονα ὥρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ ἁμάξι, κραδαίνοντας τὸ ξίφος του ποὺ τὸ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ θήκη του.

— Θέλω νὰ φύγω καὶ θὰ φύγω στὸ πεῖσμα ὅλων! οὐρλιαξε.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, ἀπάντησε ὁ Φίλιππος παίρνοντας ἀμυντικὴ στάσι.

Μαζὶ μὲ τὸ Φίλιππο ντὲ Ταβερνὲ ἔξαν μπῆ στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου καὶ ἕξη στρατιῶτες ποὺ τὸν συνώδευαν. Ὁ λοχίας ποὺ βρισκόταν ἐπὶ κεφαλῆς, πῆγε κοντὰ στὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε ὑπολοχαγέ, θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσωμε;

— Μὴν κινηθῆτε ἀπὸ τὴ θέσι σας, πρόσταξε ὁ Φίλιππος. Πρόκειται γιὰ προσωπικὴ ὑπόθεσι.

Γύρισε κατόπιν στὸν Ντυμπαροὺ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐμπρός, κύριε ὑποκόμη, εἶμαι στὶς διαταγές σας.

Ἡ Σὸν ἔβγαζε διαπεραστικὲς κραυγές. Ὁ Ζιλμπέρ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἦταν τὸ ἁμάξι βαθὺ σὰν πηγάδι, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ὁ Φίλιππος.

Ὁ Ντυμπαρὺ ἄρχισε τὴν ἐπίθεσι.

Ἦταν πολὺ ἱκανὸς στὸ χειρισμὸ τοῦ ξίφους, ἀλλ' ὁ θυμὸς τὸν εἶχε κάμει νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του κι' οἱ κινήσεις του ἦταν ἀσυγχρόνιστες Ὁ Φίλιππος, τοὐναντίον, ὑπολόγιζε μὲ προσοχὴ κάθε κίνησί του καὶ δὲν σπαταλοῦσε ἄσκοπα τὶς δυνάμεις του. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔκανε προπόνησι μέσα σὲ μιὰ αἴθουσα ξιφασκίας.

Ὁ ὑποκόμης πηδοῦσε πότε δεξιά, πότε ἀριστερὰ καὶ ταὐτόχρονα ξεφώνιζε σὰν δαιμονισμένος, λὲς καὶ ἤθελε νὰ τρομοκρατήσῃ μὲ τὶς φωνές του τὸν ἀντίπαλό του. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐξενεύριζε περισσότερο, ἦταν ἡ ἠρεμία τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ ἀστεκόταν ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα καὶ ἀπέκρουε μὲ μεγάλη ἑτοιμότητα τὶς θυελλώδεις ἐπιθέσεις του, σὰν νὰ τὶς ἐμάντευε ἀπὸ πρίν.

Ὁ ἀγώνας κράτησε ἔτσι κάμποσα λεπτά. Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ Ντυμπαρὺ ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω. Βγάζοντας μιὰ πνιχτὴ κραυγή. Ἡ δαντελωτὴ μανσέττα του βάφηκε ταὐτόχρονα κόκκινη καὶ σταγόνες αἷμα κύλησαν πάνω στὰ δάχτυλά του.

Ὁ Φίλιππος, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, τὸν εἶχε πληγώσει στὸ δ-ξὶ νέρι.

— Κύριε, πληγωθήκατε, τοῦ εἶπε.

— Καὶ νομίζετε πὼς δὲν τὸ κατάλαβα; ἀπάντησε μὲ βραχνὴ φωνὴ ὁ Ντυμπαρού, ποὺ ἄφηνε ταὐτόχρονα τὸ ξίφος του νὰ πέσῃ κάτω.

Ὁ Φίλιππος τὸ σήκωσε καὶ τοῦ τὸ ξανάδωσε.

— Μὴν ξανακάνετε ἄλλη φορὰ παρόμοιες τρέλλες, τοῦ εἶπε.

— Εἶναι δικαίωμά μου νὰ κάνω ἢ νὰ μὴν κάνω τρέλλες, ἀπάντησε ὁ Ντυμπαρού. Ἔλα γρήγορα, μικρή μου Σόν, πρόσθεσε στὴν ἀδελφή του. ποὺ εἶχε πηδήσει ἀπὸ τὸ ἁμάξι κι' ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Φίλιππος ὑποκλίθηκε μπροστά της.

— Πιστεύω, ὅτι θὰ ἀναγνωρίσετε, κυρία, ὅτι δὲ φταίω γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε, τῆς εἶπε. Θέλω νὰ πιστέψετε, ἄλλωστε, πὼς λυπήθηκα πολὺ ποὺ βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ βγάλω τὸ ξίφος μου μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα.

Γύρισε κατόπιν καὶ εἶπε στὸν ξενοδόχο:

— Ξέζεψε αὐτὰ τὰ ζῶα καὶ πήγαινέ τα στὴ θέσι τους

Ὁ ξενοδόχος ἔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες διαταγὲς στοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ ἀρχισαν ἀμέσως νὰ ξεζέβουν τὰ ἄλογα καὶ νὰ τὰ τραβᾶνε πρὸς τὸ σταῦλο.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ πανδοχείου γύρισε, φέροντας τρία ἄλογα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! φώναξε ὁ ξενοδόχος, ποὺ τὸ ἐπάγγελμά του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ κρατάῃ κακία. Κουρτίν, πρόσθεσε, πάρε τὰ ἄλογα καὶ ζέψε τα στὸ ἁμάξι αὐτοῦ τοῦ εὐπατρίδου, ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ βιαστικός

Ἡ Σὸν εἶχε δέσει, στὸ μεταξύ, τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ της μὲ τὸ μαντῆλι της.

— Ἂς φύγωμε, τοῦ εἶπε. τραβῶντας τον πρὸς τὸ ἁμάξι.

Ὁ Ντυμπαρὺ μπῆκε σιγομουρμουρίζοντας καὶ ξέσπασε ἀμέσως πάνω στὸ δυστυχισμένο τὸν Ζιλμπέρ.

— Ποῦ θὰ ξαπλώσω τὰ πόδια μου; φώναξε.

Ὁ Ζιλμπὲρ στοιμώχτηκε στὴ γωνία.

— Κύριε, εἶπε δειλά. δὲ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς στενοχωρήσω...

— Ζάν, παρακάλεσε ἡ Σόν. ἄφησέ μου τὸ μικρὸ μου φιλόσοφο.

— Διάβολε, ἂς ἀνεβῇ πλάϊ στὸν ἁμαξᾶ, ἀπάντησε ὁ Ντυμπαρού.

Ὁ Ζιλμπὲρ ἔγινε κατακόκκινος

— Ἀφοῦ σᾶς ἐνοχλῶ, θὰ κατεβῶ, εἶπε. Κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἀλλ' ἡ Σὸν τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ὄχι, εἶπε. Καθῆστε ἀπέναντί μου. Ἔτσι δὲ θὰ ἐνοχλῆτε τὸν ἀδελφό μου.

Ἔσκυψε ταὐτόχρονα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ντυμπαροὺ καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Ξέρει τὸν ἄνθρωπο ποὺ σὲ πλήγωσε. Λέγεται Φίλιππος ντὲ Ταβερνέ.

— Ἄ, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἂς μείνῃ, ἀπάντησε ὁ Ντυμπαρού.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, ποὺ εἶχε ξανανεβῇ στὸ ἅλογό του. περνοῦσε πλάϊ στὸ ἁμάξι.

— Ἄ, ἐδῶ εἴσαστε, κύριε χωροφύλακα; τοῦ φώναξε ὁ Ντυμπαρού. Ἀντιλέγομαι πὼς θὰ εἴσαστε περήφανος γιατὶ μὲ πληγώσατε... Ἀλλὰ καθένας μὲ τὴ σειρά του.

— Θὰ εἶμαι πάντα στὶς διαταγές σας, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός.

— Δὲ θὰ τὸ ξεχάσω, κύριε Φίλιππε ντὲ Ταβερνέ, εἶπε ὁ Ντυμπαρού.

Ὁ Φίλιππος ἀναρωτήθηκε πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤξερε τὸ ὄνομά του, ἀφοῦ δὲν τοῦ τὸ εἶχε πῆ. Δὲ νόμισε, ὡστόσο, πὼς ἔπρεπε ν' ἀνησυχήσῃ καί, βγάζοντας τὸ καπέλλο του, χαιρέτησε μὲ εὐγένεια.

— Καλὸ ταξίδι, κύριε Ντυμπαρού, ἀπάντησε.

Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε ἀμέσως.

— Χίλιοι κεραυνοί! εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ ὑποκόμης. Ξέρεις, μικρὴ Σόν. ὅτι πονάω πολύ:

— Στὴν πρώτη πόλι ποὺ θὰ φτάσωμε, θὰ φωνάξωμε ἕνα γιατρό καί, στὸ μεταξύ, τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ βρῇ τὸν καιρὸ νὰ φάῃ, ἀπάντησε ἡ ἀδελφή του.

— Οὔτε ἐγὼ ἔχω φάει, εἶπε ὁ Ντυμπαρού. Ἀλλ' ὁ πόνος μοῦ ἔχει κόψει τὴν ὄρεξι... Δίψιω. ὅμως...

— Θέλεις νὰ σοῦ δώσω ἕνα ποτηράκι λικὲρ τῆς Κότ;

— Καὶ εἶναι νὰ μὲ ρωτᾶς;... Δῶσε μου...

— Κύριε, εἶπε ὁ Ζιλμπέρ. θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόσαστε. τὰ λικὲρ κάνουν κακό.

— Ἀλλὰ βλέπω, ὅτι ὁ φιλόσοφός σου εἶναι γιατρός. παρατήρησε ὁ Ντυμπαρού, γυρίζοντας στὴν ἀδελφή του.

— Ὄχι. κύριε, δὲν εἶμαι γιατρός. ἀπάντησε ὁ Ζιλμπέρ. Ἀλλὰ θὰ γίνω μιὰ μέρα, ἂν τὸ θέλῃ ὁ Θεός. Διάβασα, ὅμως, σ' ἕνα βιβλίο, ποὺ προοριζόταν γιὰ τοὺς στρατιωτικούς, ὅτι ἕνας πληγωμένος δὲν πρέπει νὰ πίνῃ ποτά. κρασὶ καὶ καφέ.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, δὲ θὰ πιῶ, εἶπε ὁ Ντυμπαρού.

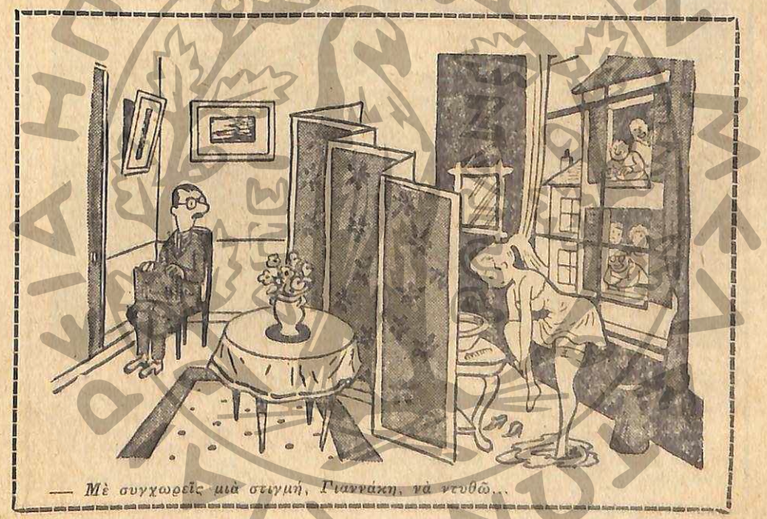
— Ἂν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὸ μαντῆλι σας. συνέχισε ὁ Ζιλμπέρ, θὰ πάω νὰ τὸ βρέξω σ' αὐτὴ τὴν πηγή ποὺ βρίσκεται πλάϊ στὸ δρόμο... Εἶμαι βέβαιος, ὅτι αὐτὸ θὰ σᾶς ἀνακουφίσῃ.

— Σταμάτησε, ἁμαξᾶ! φώναξε ἡ Σόν.

Ὁ Ζιλμπὲρ πῆρε τὸ μαντῆλι τοῦ Ντυμπαρού καὶ κατέβηκε ἀμέσως.

— Αὐτὸς ὁ νέος δὲ θὰ μᾶς ἀφίσῃ νὰ κουβεντιάσωμε, εἶπε ὁ Ντυμπαρού. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε εἶναι νὰ πᾶμε στὸν ἁμαξᾶ νὰ φύγῃ καὶ ν' ἀφίσωμε τὸ φιλόσοφό σου νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ βρέξῃ τὸ μαντῆλι στὴν πηγή.

— Δὲν ἔχεις δίκηο, ἀπάντησε ἡ Σόν. Ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἔδωσε ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὴ μέλλουσα σύζυγο τοῦ Δελφίνου... Νομίζω πὼς μπορεῖ νὰ μᾶς φανῇ χρήσιμος.

— Μὲ συγχωρεῖς μιὰ στιγμή, Γιαννάκη, νὰ νυθῶ...

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἂς μείνῃ, εἶπε ὁ Ντυμπαρού.

Ὁ Ζιλμπὲρ ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ λίγο, φέρνοντας τὸ μαντῆλι τοῦ ὑποκόμητος, ποὺ τὸ εἶχε βρέξει στὴν πηγή.

Τὸ δροσερὸ νερὸ ἀνακούφισε τὸν Ντυμπαρού.

Ἐνῶ τὸ ἁμάξι προχωροῦσε, ἡ Σὸν κι' ὁ ἀδελφός της ἔμαθαν ἀπὸ τὸν Ζιλμπὲρ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐπισκέψεως τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας στὸν πύργο τῶν Ταβερνέ. Ὁ νέος τοὺς μίλησε ἐπίσης γιὰ τὸν Ἰωσὴφ Βάλσαμο, ποὺ τὸν χαρακτήρισε σὰν μεγάλο μάγο.

Ἡ εὐνοουμένη

Ἂς ἀφίσωμε τὸν ὑποκόμητα Ντυμπαρού, τὴ Σὸν καὶ τὸν Ζιλμπὲρ νὰ τρέχουν πρὸς τὸ Παρίσι, κι' ἂς ἐπισκεφτοῦμε τὴν ἀνατολικομεσημβρινὴ πτέρυγα τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν.

Στὴν πτέρυγα αὐτὴ ἔμενε ἄλλοτε ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ Λουδοβίκου 15ου, Λουΐζα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ πριγκήπισσα ἀποσύρθηκε στὴ μονὴ τῶν Καρμηλιτῶν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὁ Βασιλιὰς ἐγκατέστησε σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τὴν εὐνοουμένη του κόμησσα Ντυμπαρού.

Μαζὶ μὲ τὴν περίφημη εὐνοουμένη, ἐγκαταστάθηκε σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἡ χαρά, τὸ γέλιο κι' ἡ ξενοιασιά. Οἱ μεγαλύτεροι ἀξιωματοῦχοι τοῦ κράτους, ποὺ συνωστίζονταν κάθε μέρα στοὺς πολυτελεῖς προθαλάμους του, ἀφηναν τὸ σοβαρὸ ὕφος τους καὶ τοὺς ἀγέρωχους τρόπους τους, μόλις ἔφταναν ἐκεῖ.

Τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς κομήσσης Ντυμπαρού. ἦταν Ἰωάννα Βωμπερνιέ. Εἶχε γεννηθῆ πιθανὸν στὴν Ἰταλία, ὅπου ἡ μητέρα της ἐργαζόταν ὡς μαγείρισσα στὸ σπίτι ἑνὸς Γάλλου προμηθευτοῦ τοῦ στρατοῦ. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα της, δὲ τὸν εἶχε γνωρίσει ποτέ. γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο, ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐφήμερους φίλους ἐκείνης ποὺ τὴν εἶχε φέσει στὸν κόσμο.

Ἡ Ἰωάννα-Μαρία Βωμπερνιὲ πῆγε ἀργότερα στὸ Παρίσι, ὅπου ἄρχισε νὰ ἐργάζεται σ' ἕνα μοδιστράδικο. Ἀλλ' ἦταν πολὺ ὁμορφη καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι, ἀντὶ νὰ σκύβῃ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ράβοντας φορέματα γιὰ τὶς ἄλλες, θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ πιὸ καλὰ πουλώντας τὴν ὁμορφιά της.

Ἄφησε, λοιπόν, τὴ βελόνα κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στὰ παρισινὰ πεζοδρόμια, ὅπου ἐμφανιζόταν ὡς δεσποινὶς Λάνζ.

Παίρνω ἀμπάριζα!

Ἔχω πήξει ἀπ' τὴ κλεισούρα
κι' ἀπ' τὴν κρεβατομουρμούρα.
Γκούρ, γκούρ, γκοὺρ πρωὶ καὶ βραδυ.
Τί θὰ κάνω, τί θὰ γένω;
Πρὶν μὲ φάῃ τὸ σκοτάδι
παίρνω ἀμπάριζα καὶ βγαίνω.
Παίρνω ἀμπάριζα καὶ βγαίνω
καὶ γιὰ τράθηγμα πηγαίνω.

Μούχλιασα στὸ ἴδιο στέκι
κι' ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει.
Μῆνες ἔχω νὰ γελάσω
καὶ πικρὸ ψωμὶ χορταίνω.
Πρὶν σκεβρώσω καὶ κατσιάσω,
παίρνω ἀμπάριζα καὶ βγαίνω.
Παίρνω ἀμπάριζα καὶ βγαίνω
καὶ γιὰ τράθηγμα πηγαίνω.

Πάντα κλάψα, πάντα βόγγος,
δέθηκ' ἡ καρδιά μου φίογκος.
Πάντα μοῦτρα κρεμασμένα,
πάντα ὕφος θυμωμένο.
Δὲν περνοῦν αὐτὰ σὲ μένα,
παίρνω ἀμπάριζα καὶ βγαίνω.
Παίρνω ἀμπάριζα καὶ βγαίνω
καὶ γιὰ τράθηγμα πηγαίνω.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ ἐπιτυχίες της ἦταν πολὺ μεγάλες καὶ σιγὰ-σιγὰ κατάφερε νὰ χωθῇ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους κι' ἔγινε φίλη διαφόρων εὐπατριδῶν.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ ὑποκόμης Ζὰν Ντυμπαρού, ἕνας τύπος ἀκόλαστου ἀριστοκράτη, ποὺ ἀγνοοῦσε τοὺς ἠθικοὺς διστάγμους καὶ μετερχόταν τὰ πάντα γιὰ νὰ κεδίζῃ χρήματα.

Ὁ Ντυμπαρού κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἡ Ἰωάννα θὰ ἦταν ἀληθινὸς θησαυρὸς γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ ἤξερε νὰ τὴν ἐκμεταλλευτῇ. Καὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶχε τὸν ἐγωϊσμὸ νὰ πιστεύῃ πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλος καλύτερος ἀπ' αὐτόν.

Τὴν ἐγκατέστησε, λοιπόν, σ' ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα, ποὺ τὸ μετέβαλε σὲ χαρτοπαίγνιο — δηλαδὴ λησταρχεῖο — γιὰ τοὺς ἀριστοκράτες, ποὺ σύχναζαν σ' αὐτό. Ἐννοεῖται, ὅτι δάνειζε ταυτόχρονα τὴν Ἰωάννα στοὺς φίλους του καὶ πάντοτε μὲ τὸ ἀζημίωτο.

Ὁ Ντυμπαρού, μετὰ τὸ θάνατο τῆς μαρκησίας Πομπαδούρ, σκέφτηκε πὼς ἡ φίλη του εἶχε ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι της. Συνεννοήθηκε, λοιπόν, μὲ τὸν ἀρχιθαλαμπόλο τοῦ Λουδοβίκου 15ου, τὸν περίφημο Λεμπέλ, ποὺ ἔκαμε τὰ προξενιά. Ὁ Βασιλιᾶς, ἄλλωστε, γοητεύτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ δροσερὴ ὁμορφιὰ τῆς Ἰωάννας κι' ἔτσι τὰ πράγματα τελείωσαν πολὺ γρήγορα.

Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ Ντυμπαρὺ βγῆκε κερδισμένος μὲ τὸ παραπάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγοραπωλησία.

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τηρηθοῦν τὰ προσχήματα. Ἦταν ἀπαραίτητο νὰ βρεθῇ ἕνα ἀξιοπρεπὲς ὄνομα γιὰ τὴ νέα εὐνοουμένη.

Ὁ ὑποκόμης Ντυμπαρὺ ὑποχρέωσε, λοιπόν, τὸ μικρότερο ἀδελφό του ἱππότη Λουδοβίκο Ντυμπαρὺ νὰ κάμῃ ἕνα λευκὸ γάμο μὲ τὴν Ἰωάννα. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ Βασιλιᾶς προήγαγε τὸν ἱππότη σὲ κόμητα κι' ἔτσι ἡ Ἰωάννα Βωμπερνιὲ ἦ δεσποινὶς Λάνζ, ἔγινε κόμησσα Ντυμπαρού.

Ὁ σύζυγος, μετὰ τὸ γάμο, ἐξαφανίστηκε καὶ ἀπόμεινε ὁ ὑποκόμης Ζὰν Ντυμπαρού, ποὺ, σὰν ἀδελφὸς του, ἐμφανιζόταν καὶ σὰν... ἀδελφὸς τῆς Ἰωάννας. Ἀδελφὸς τῆς Ἰωάννας, ἦταν ἐπίσης καὶ ἀδελφὸς... τῆς μικρότερης ἀδελφῆς της Σόν.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, εἶχε ἐξαγνιστῇ γιὰ τὶς προηγούμενες σχέσεις του μαζί της. Κουνιάδος ἦ ἀδελφὸς τῆς Ἰωάννας, ἐνδιαφέρόταν τώρα μόνο γιὰ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ τοῦ ἐξασφάλιζε ἡ περίβλεπτη θέσι τῆς παλιᾶς φίλης του.

Αὐτὴ ἦταν, λοιπόν, ἡ «οἰκογένεια Ντυμπαρού».

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἡ Ἰωάννα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ὅμοια μὲ τὴν Ἀφροδίτη, ἡ καλύτερα πολὺ ὡραιότερη ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη, γιὰ κάθε ἄνθρωπο ποὺ προτιμάει τὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὸ ὄνειρο καὶ φώναξε τὴν καμαριέρα της Ντορέ.

— Ἔχομε νέα ἀπὸ τὴ Σόν; τὴ ρώτησε.

— Ὄχι, κυρία κόμησσα. ἀπάντησε ἡ Ντορέ.

— Οὔτε ἀπὸ τὸν ὑποκόμητα Ἰωάννη;

— Οὔτε.

— Ἄ, ἀρχίζω νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου, εἶπε ἡ Ἰωάννα, ἀναστενάζοντας. Περιμένουν πολλοὶ στὸν προθάλαμο;

— Ὅλη ἡ ἀφρόκρεμα τοῦ Βασιλείου, κυρία κόμησσα... Ὁ πρίγκηπας ντὲ Σουμπίζ, ὁ δούκας ντ' Αἰγκυγιόν. ὁ κόμης ντὲ Σαρτίν. ὁ πρόεδρος Μωπεοῦ... ἕνα σωρὸ ἄλλοι... Θέλετε νὰ τοὺς φέρω ὅλους μαζὶ ἢ προτιμᾶτε νὰ ἰδῆτε ἕναν-ἕναν χωριστά;

— Θέλω πρῶτα νὰ μιλήσω στὸν κόμητα ντὲ Σαρτίν.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τῆς εὐνοουμένης.

— Καλημέρα, ἐχθρέ μου, τοῦ εἶπε ἡ Ἰωάννα, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

— Ἐχθρός σας ἐγώ, κυρία; διαμαρτυρήθηκε ὁ κόμης ντὲ Σαρτίν.

— Καὶ βέβαια. Ὁ κόσμος γιὰ μένα χωρίζεται σὲ δύο στρατόπεδα, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς μου. Ἐκείνους ποὺ μένουν ἀδιάφοροι, τοὺς βάζω στὴν τάξι τῶν ἐχθρῶν μου.

— Τότε ἐγὼ ἀνήκω στοὺς πρώτους.

— Καὶ γιὰ νὰ μοῦ ἐκδηλώσετε τὴ φιλία σας ἀφίνετε νὰ κυκλοφοροῦν τόσα σατυρικὰ ποιήματα, τόσα ἐπιγράμματα καὶ τόσοι λίβελλοι εἰς βάρος μου;

— Ἀλλοίμονο, κυρία τί μπορῶ νὰ κάμω: εἶπε ὁ κόμης ντὲ Σαρτίν. Πιάνω σήμερα αὐτὸν κι' αὔριο ἐκεῖνον καὶ τοὺς στέλνω στὴ Βαστίλλη. Ἀλλά. στὴ θέσι τους, ἐμφανίζονται ἀμέσως δέκα. εἴκοσι ἄλλοι.

— Ἔγετε δίκηο παραδέχτηκε ἡ εὐνοουμένη. Ἀλλὰ δὲ θὰ ἀνησυχῆτε. νομίζω, ὅτι εἴσαστε φίλος τοῦ δούκα ντὲ Σουαζέλ.

— Ὁ δούκας ντὲ Σουαζὲλ εἶναι πασθυπουργός, κυρία. Μοῦ δίνει διαταγὲς καὶ τὶς ἐκτελῶ.

— Καὶ ὁ δούκας ντὲ Σουαζὲλ σᾶς δίνει τὴ διαταγὴ νὰ μὲ ἀφίνετε ἀνυπεράσπιστη;

— Ὁ δούκας ντὲ Σουαζὲλ δὲ μοῦ ἔχει μιλήσει ποτὲ γιὰ σᾶς, κυρία. ἀπάντησε ὁ ντὲ Σαρτίν. Ἐγώ, ὅμως, σᾶς ἔχω φανερώσει πολλὲς ἐνέργειες τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας, ποὺ στρέφονταν ἐναντίον σας... Πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, δὲ σᾶς ἔκαμα γνωστὸ πὼς ἔστειλε ἕναν ἐμπιστό του στὸν κουνιάδο του, τὸ μαρκήσιο ντὲ Στάινβίλ, ποὺ εἶναι διοικητὴς τοῦ Στρασβούργου, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν ἐρχομὸ τῆς μελλούσης συζύγου τοῦ Δελφίνου στὸ Παρίσι;... Ἦταν αὐτὸ ἐχθρικὴ πρᾶξις;... Πρέπει νὰ ὑποθέσω, ἄλλωστε, ὅτι ἡ πληροφορία ιιου ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι στὴν κυρία κόμησσα, γιατὶ ἔστειλε ἀμέσως τὴν ἀδελφή της δεσποινίδα Σὸν καὶ τὸν κουνιάδο της...

— Ὁ ὑποκόμης Ντυμπαρὺ εἶναι ἀδελφός μου, διέκοψε ἡ Ἰωάννα.

— Τὸ ὅτι δίνετε τόση σημασία στοὺς δεσμοὺς τῆς συγγενείας, ὥστε νὰ θεωρῆτε τὸν ἀδελφὸ τοῦ συζύγου σας σὰν ἀδελφό σας, σᾶς τιμᾶ, κυρία κόμησσα. εἶπε ὁ ντὲ Σαρτίν, χωρὶς ἴχνος εἰρωνείας στὴ φωνή. Ἔλεγα, λοιπόν, ὅτι στείλατε τὸν ἀδελφὸ καὶ τὴν ἀδελφή σας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βερντέν...

Ἡ Ἰωάννα τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

— Κυρία κόμησσα, ἀπάντησε ὁ ντὲ Σαρτίν, ἕνας διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας πρέπει νὰ τὰ ξέρῃ ὅλα. Διαφορετικά, δὲ θὰ ἦταν ἄξιος γι' αὐτὴ τὴ θέσι. Δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῆτε, λοιπόν, ἂν ξέρω ὄχι μόνον ὅσα μοῦ λένε, ἀλλὰ καὶ ὅσα δὲ μοῦ λένε...

— Ἂς δοῦμε τί ξέρετε. εἶπε μὲ τὸ ἴδιο ἀπότομο ὕφος ἡ Ἰωάννα.

— Ἡ κυρία κόμησσα θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς πῶ, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς παρουσιάσεώς της στὴν Αὐλή. ἔχει γίνει, κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ὁ ἐφιάλτης της, ἀπάντησε ὁ ντὲ Σαρτίν.

— Δὲν τὸ κρύβω.

Ἡ Ἰωάννα ἦταν ὡς τότε ἡ εὐνοουμένη, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ ἐπίσημη εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου 15ου. Γιὰ νὰ ἐπισημοποιηθῇ ἡ θέσι της, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ παρουσίασί της στὴν Αὐλή. Ἀλλὰ μόνον μιὰ ἀριστοκράτισσα μὲ ταληοὺς τίτλους εὐγενείας καὶ ἔνδοξο ὄνομα, μποροῦσε νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὴν Αὐλὴ καὶ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο ἀναδόχου. Γύρω ἀπὸ τὴν κόμησσα Ντυμπαρὺ εἶχε σχηματιστῇ, λοιπόν, μιὰ ἀληθινὴ συνωμοσία, ποὺ τὰ νήματά της διηύθυνε ὁ πρωθυπουργὸς δούκας ντὲ Σουαζέλ. Ἔτσι, ὅλες οἱ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας εἶχαν ἀρνηθῆ, μὲ διάφορα προσχήματα, νὰ παίξουν τὸ ρόλο ἀναδόχου γιὰ τὴν Ἰωάννα. Τὸ ζήτημα θὰ μποροῦσε, βέβαια, νὰ λυθῆ μὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ Βασιλιᾶ. Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος 15ος, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά του, δὲν ἀνακατευόταν μὲ τίποτα καὶ διασκέδαζε μὲ τὶς σκευωρίες ποὺ ξετυλίγονταν γύρω του.

— Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἀνησυχεῖ, συνέχισε ὁ ντὲ Σαρτίν, εἶναι ὅτι, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, θὰ φτάσῃ ἐδῶ ἡ Αὐστριακὴ ἀρχιδούκισσα. ποὺ θὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Δελφίνου καὶ ἔχετε λόγους νὰ φαντάζεστε, ὅτι, μετὰ τὴν ἄφιξί της ἐδῶ, ἡ παρουσίασί σας θὰ ματαιωθῇ ὁριστικά... Εἶναι ἀλήθεια ὅτι, στὸ ζήτημα αὐτό, ὁ πρόεδρος Μωπεοῦ σᾶς πρόσφερε μιὰ ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία... Σᾶς ὑπόδειξε μιὰ παληὰ ἀριστοκράτισσα, τὴν κόμησσα ντὲ Μπεάρν...

— Τὸ ξέρετε λοιπόν;

— Προσπαθῶ, κυρία, ν' ἀνταποκριθῶ ὅσο μπορῶ καλύτερα στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ρόλου μου, ποὺ εἶναι νὰ τὰ μαθαίνω ὅλα, ἀπάντησε μὲ ὑποκριτικὴ μετριοφροσύνη ὁ ντὲ Σαρτίν. Αὐτὴ ἡ κόμησσα ντὲ Μπεάρν, ποὺ μένει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βερντέν, ἔχει μιὰ παληὰ κληρονομικὴ δίκη, ποὺ μένει ἐκκρεμὴς ἀπὸ πολλὰ χρόνια... Ἂν, ὅμως, ὁ πρόεδρος Μωπεοῦ θέλῃ, αὐτὴ ἡ δίκη μπορεῖ νὰ τελειώσῃ ἀμέσως. Κι' ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος Μωπεοῦ θέλει μόνο ὅ,τι τὸν διατάξῃ ἡ κυρία κόμησσα, φαίνεται, ὅτι ἡ δίκη αὐτὴ τῆς παληᾶς ἀριστοκράτισσας, μπορεῖ νὰ πάρῃ αἴσιο τέλος... Ἀλλά, φυσικά, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό. θὰ πρέπῃ ἡ κόμησσα ντὲ Μπεάρν νὰ δεχτῇ νὰ παρουσιάσῃ τὴν κυρία κόμησσα στὴν Αὐλή... Νομίζω, λοιπόν, ὅτι ἡ δεσποινὶς Σὸν ἔτρεξε στὸ Βερντὲν γιὰ νὰ διαπραγματευτῇ αὐτὸ τὸ λεπτὸ ζήτημα μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Μπεάρν καὶ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰρθῇ ἀμέσως στὸ Παρίσι... Ἔτσι, ἂν τὰ πράγματα ξετυλιχτοῦν κανονικά, ἡ παρουσίασι τῆς κυρίας κομήσσης θὰ γίνῃ προτοῦ ἡ ὑποψηφία σύζυγος τοῦ Δελφίνου φτάσῃ ἐδῶ.

— Βλέπω, ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς κρύψῃ κανεὶς τίποτα, ἀγαπητέ μου κόμη, εἶπε ἡ Ἰωάννα. Ἀλλὰ πῶς τὰ μάθατε ὅλα αὐτά;

— Ἔχω τοὺς κατασκόπους μου, κυρία.

— Καὶ μέσα στὸ σπίτι μου;

— Παντοῦ.

— Ὤ, πέστε μου ποιὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου μὲ κατασκοπεύει...

— Κι' ἂν σᾶς τὸ πῶ, τί θὰ τοῦ κάμετε:

— Θὰ τὸν διώξω στὴ στιγμή.

— Πρέπει τότε νὰ διώξετε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σας, κυρία. ἀπάντησε ὁ ντὲ Σαρτίν.

— Αὐτὸ εἶναι τρομερό!

— Ὅ,τι σᾶς εἶπα εἶναι, πρὸ παντὸς ἀληθινό, ἀπάντησε ὁ ντὲ Σαρτίν.

— Κι' ἂν τοὺς διώξω, θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ μὲ κατασκοπεύετε;

Ὁ κόμης ντὲ Σαρτὶν ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Δὲν πιστεύω, ὅτι θὰ θέλατε πραγματικὰ νὰ ἔχετε ἕνα διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ποὺ τὸ μάτι του νὰ μὴ μπορῇ νὰ χωθῇ παντοῦ.

— Ἔχετε δίκηο, συμφώνησε ἡ Ἰωάννα. Αὐτὸ δὲ θὰ μὲ συνέφερε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ κι' ἕνας αὐλικὸς μὲ χρυσοστόλιστη στολὴ ἀνήγγειλε:

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλιᾶς!

Ὁ Ζαμὸρ

Ὁ Λουδοβίκος 15ος μπῆκε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

— Καλημέρα, κόμησσα, εἶπε φιλῶντας τὸ χέρι τῆς Ἰωάννας. Εἴσαστε ἀξιολάτρευτη σήμερα τὸ πρωΐ... Καλημέρα, Σαρτίν... Τί νέα ἔχομε;

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀπασχολήσω μερικὰ λεπτὰ γιὰ δυὸ ὑποθέσεις ἐξαιρετικὰ σοβαρὲς καὶ ἐπείγουσες...

Ὁ Βασιλιᾶς ἔκαμε μιὰ κουρασμένη κίνησι.

— Βαρέθηκα ν' ἀκούω γιὰ ὑποθέσεις, εἶπε. Θὰ μοῦ μιλήσετε ἄλλοτε, Σαρτίν... Τί ὄμορφο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ κινέζικο βάζο...

Μιὰ πόρτα στὸ βάθος ἄνοιξε, ξαφνικά, κι' ἕνα περίεργο ὄν μπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Ὁ Ζαμόρ! εἶπε ὁ Βασιλιᾶς. Ἀλλὰ ποιὸς τὸν ἔντυσε ἔτσι;

Ὁ Ζαμὸρ ἦταν ὁ μικρὸς μαῦρος τῆς Ἰωάννας. Φοροῦσε ἕνα τουρμπάνι μὲ φτερά, μιὰ χρυσοκέντητη ζακέτα ἀπὸ κόκκινο μπροκάρ, ποὺ σφιγγόταν στὴ μέση του κι' ἕνα φουσκωτὸ πανταλόνι ἀπὸ λευκὸ σατέν, ποὺ τοῦ κατέβαινε ὣς τὰ γόνατα. Ἕνα ἐγχειρίδιο μὲ ἀδαμαντοκόλλητη λαβὴ κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζώνη του.

— Μεγαλειότατε, ὁ Ζαμὸρ ἔχει νὰ σᾶς ζητήσῃ μιὰ χάρι, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα.

— Χμ! ἔκαμε ὁ Λουδοβίκος. Ὁ Ζαμὸρ μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ τυχερός.

— Γιατί, Μεγαλειότατε;

— Γιατὶ τὸν κάματε κι' αὐτὸν σκλάβο σας, ὅπως καὶ μένα.

Ὁ ντὲ Σαρτίν, ἀκούγοντας τὸ βασιλιὰ νὰ παρομοιάζῃ τὸν ἑαυτό του μὲ τὸ μικρὸ νέγρο, δάγκωσε τὰ χείλη του.

— Εἴσαστε ὑπέροχος, Μεγαλειότατε! φώναξε ἐνθουσιασμένη ἡ Ἰωάννα.

Καί, σκύβοντας, πρόσθεσε σιγά:

— Σὲ λατρεύω!

Ὁ Βασιλιᾶς χαμογέλασε εὐχαριστημένος.

— Ἂς δοῦμε τί ζητάει ὁ Ζαμόρ, εἶπε.

— Ὁ Ζαμὸρ ζητάει τὴν ἀναγνώρισι τῶν μακρῶν καὶ πολυαρίθμων ὑπηρεσιῶν του, ἀπάντησε.

— Ἀλλ' εἶναι μόλις δώδεκα χρόνων, παρατήρησε ὁ Λουδοβίκος. Γιὰ ποιὲς ὑπηρεσίες μοῦ μιλᾶτε, κόμησσα;

— Ἐννοῶ τὶς μακρὲς καὶ πολυάριθμες ὑπηρεσίες ποὺ θὰ προσφέρῃ στὸ μέλλον.

— Ἄ! ... Ἄ!

— Νομίζω, Μεγαλειότατε, συνέχισε ἡ Ἰωάννα, ὅτι ἀσκετὲς ἀνταμοιβὲς ἔχετε προσφέρει ὡς σήμερα γιὰ παρελθοῦσες ὑπηρεσίες. Εἶναι καιρός, λοιπόν, ν' ἀρχίσετε ν' ἀνταμείβετε καὶ τὶς μέλλουσες.

— Ἔξοχη ἰδέα! εἶπε γελῶντας ὁ βασιλιᾶς. Τί ζητᾶτε, τέλος, γιὰ τὸν Ζαμόρ;

— Ξέρετε τὸν πύργο, ποὺ ἔχω ἀγοράσει στὴ Λουσιέν, Μεγαλειότατε;

— Ναί... Δηλαδή, μοῦ ἔχουν μιλήσει γι' αὐτόν.

— Τὸ λάθος εἶναι δικό σας ποὺ δὲν γνωρίσατε ἀπὸ κοντὰ τὸν πύργο μου... Σᾶς προσκάλεσα τόσες φορὲς νάρθῆτε νὰ μείνετε μερικὲς ἡμέρες ἐκεῖ.

— Ἀγαπητὴ κόμησσα, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος, ἡ θέσι μου εἶναι ἄλλοτε, Σαρτίν... Τί ὄμορφο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ κινέζικο βάζο...

Μιὰ πόρτα στὸ βάθος ἄνοιξε, ξαφνικά, κι' ἕνα περίεργο ὄν μπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Ὁ Ζαμόρ! εἶπε ὁ Βασιλιᾶς. Ἀλλὰ ποιὸς τὸν ἔντυσε ἔτσι;

Ὁ Ζαμὸρ ἦταν ὁ μικρὸς μαῦρος τῆς Ἰωάννας. Φοροῦσε ἕνα τουρμπάνι μὲ φτε-

ΔΥΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Στὸ Ρένο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἡ κυρία Τζὴν Σέφρτς (ἀριστερὰ) καὶ ἡ κυρία Μπέττυ Μπρούκς (δεξιὰ) ζήτησαν καὶ πῆραν διαζύγιο ἀπὸ τοὺς συζύγους τους, μὲ τὴ γνωστὴ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία χωρίζουν τὰ ἀνδρόγυνα στὴν πόλι αὐτή. Ὁ κ. Φράνκ Σέφρτς, 38 χρόνων, ὀφθαλμίατρος καὶ ὁ κ. Μάρτιν Μπρούκς, 35 χρόνων, ἔμπορος, ἐδήλωσαν πὼς θέλουν νὰ παντρευτοῦν ὁ καθένας τὴν πρώην σύζυγο τοῦ ἄλλου! Ἔτσι ἀποφασίστηκε οἱ γυναίκες νὰ μείνουν στὰ σπίτια τους, ποὺ εἶναι γειτονικὰ καὶ βρίσκονται στὸ Μιλμπράε τῆς Καλιφορνίας καὶ μόνο οἱ σύζυγοι νὰ μετακομίσουν ὁ ἕνας στὸ σπίτι τοῦ ἄλλου. Τὰ παιδιὰ θὰ μείνουν μαζὶ μὲ τὶς μητέρες τους. Ἡ κυρία Σέφρτς ἔχει δύο καὶ ἡ κυρία Μπρούκς τέσσερα.

ΚΥΝΗΓΙ... ΟΡΙΖΟΝΤΙΟ

Ὁ θρυλικὸς Ἰταλὸς ποδηλάτης Φάουστο Κόππι παραμένει ἀκόμα ἀκίνητος στὸ κρεβάτι του, ὕστερα ἀπὸ τὸ σπάσιμο τοῦ ποδιοῦ του κατὰ τὸ «Γύρο τῆς Σαρδηνίας». Ὁ Κόππι, ποὺ περνᾶ τώρα τὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως στὴν ὡραία Βίλλα του στὸ Νόβι Λιγκούρε, δὲν θέλησε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιδοθῇ στὸ ἀγαπημένο του σπορ: τὸ κυνήγι. Ἔσκαλε λοιπὸν νὰ τὸν μεταφέρουν μ' ἕνα φορεῖο στὸν ἀπέραντο ἰδιόκτητο κῆπο του καὶ ξαπλωμένος σ' αὐτὸ ἔριξε μερικὲς γουφεκιές. Ὁ Κόππι εἶναι δεινὸς σκοπευτὴς κι' ἔτσι οἱ λίγες ριξιές του δὲν πῆγαν χαμένες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ενας μήνας με χιλιάδες

Δυὸ ἐκθέσεις ἀποκαλύπτουν τὴν μεγάλη ἐξέλιξι, ποὺ ἐσημείωσε ἡ ἀνθοκομία μας

ΣΩΣΤΟΣ μήνας τῶν λουλουδιῶν, ὁ ἑφετεινὸς Μάης. Στὸ ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς, πρῶτα, κι' ἔπειτα στὸ περιστύλιο τοῦ μεγάρου τοῦ Ζαππείου, οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ δοῦν δυὸ ἐκθέσεις, ἀληθινὰ ποιήματα ὀπτικῆς μαγείας, μὲ τὶς λαμπρότερες ποικιλίες τῶν λουλουδιῶν τῆς ἀττικῆς γῆς.

Αὐτὰ τὰ ὑπερφυσικὰ γαρύφαλλα, σὲ ἀμέτρητες ποικιλίες χρωμάτων καὶ ἀποχρώσεων, αὐτὲς οἱ πανύψηλες γκλαγιόλες, αὐτὲς οἱ ὀρτανσίες σὰν μινιατοῦρες καλοκαιρινῆς ὁμπρέλλας γιὰ τὸν ἥλιο (τὸ «μινιατοῦρες» πολὺ λίγα λέει γιὰ τὸ ἐπιδλητικό τους μέγεθος!) ἂν δὲν τὰ βλέπαμε, κι' ἂν δὲν μᾶς τόλεγαν, ποτὲ δὲ θὰ τὸ φανταζόμαστε πὼς εἶναι προϊόντα τῆς ἀνθοκομίας τοῦ τόπου μας, ἄνθη μεγαλωμένα στὶς σέρρες τῆς Ἀναδύσσου, τῆς Κηφισιᾶς ἢ τῆς Ἐκάλης, κι' ὄχι φερμένα ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία ἢ τὴν Ριβιέρα!

Ἡ ἑλληνικὴ ἀνθοκομία, — ἦταν τὸ συμπέρασμα γιὰ ὅποιον εἶδε τὶς δυὸ αὐτὲς ἐκθέσεις — δὲν ἔχει ἁπλῶς πραγματοποιήσει πρόοδο: Ἔχει κάνει ἕνα τεράστιο ἅλμα, ἕνα ἅλμα ποὺ ὀφείλεται στὴν ὑπομονή, στὸ μόχθο, στὴ στοργὴ τῶν ἄγνωστων στὸν πολὺ κόσμο ἀνθοπαραγωγῶν μας.

Ἕνας Ὁλλανδὸς εἰδικός, ἐπισκέπτης τῆς ἐκθέσεως τῆς Κηφισιᾶς, αὐθεντία στὰ ἀνθοκομικὰ ζητήματα, δὲ μπόρεσε νὰ κρατήση τὸ θαυμασμό του:

— Τέτοιο χρῶμα καὶ τέτοιο στέλεχος —εἶπε, κυττάζοντας τὰ ἀττικὰ γαρύφαλλα— δὲν τὸ ἔχω δῆ οὔτε στὸν τόπο μου!

Καὶ ὁ τόπος του, καθὼς ξέρετε, φημίζεται σὰν ὁ μεγαλύτερος παράδεισος λουλουδιῶν τῆς Εὐρώπης.

★

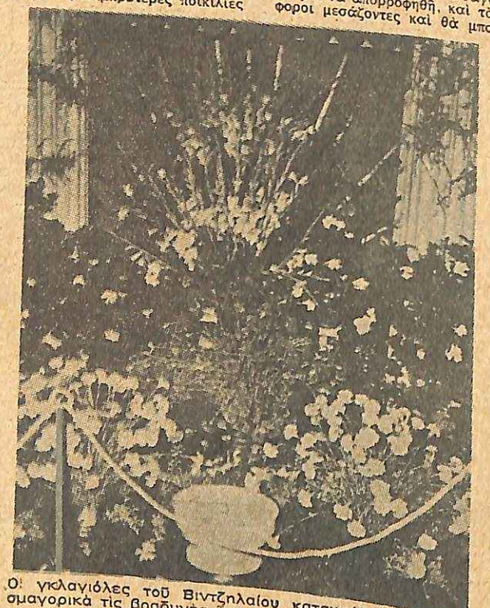
Ἡ ἐξέλιξι, λοιπόν, ὑπάρχει. Ἀλλὰ ἡ ἀξιοποίησι τῆς ἐξελίξεως εἶναι ἐκείνο, ποὺ λείπει, καὶ στὴν ἀξιοποίησι αὐτὴ ἀποβλέψανε οἱ ὀργανωταὶ τῶν δύο ἐκθέσεων.

— Σκοπός μας —μᾶς εἶπε ὁ γεωπόνος κ. Κ. Οἰκονομόπουλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ὀργανωτὰς τῆς ἀνθοκηπουρικῆς ἐκθέσεως τῆς Κηφισιᾶς— ἦταν νὰ φέρωμε τὸ λουλούδι σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ μεγάλο κοινό. Νὰ γνωρίση τὸ κοινὸ μας τὸ καλὸ λουλούδι, νὰ τὸ ἀγαπήση καὶ νὰ θελήση νὰ τὸ ἔχη, στὸ σπίτι του. Καί, ἀκόμη, νὰ γνωρίση ἀπὸ κοντὰ ἐκείνους, ποὺ τὸ δημιουργοῦν μὲ τὸ ἱδρῶτα τους, γιατὶ ὣς τώρα δὲν ἤξερε παρὰ μονάχα τοὺς μεταπράτες.

Ποιὸ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐπαφῆς; Θὰ εἶναι, γιὰ τοὺς ἀνθοπαραγωγούς, νὰ αὐξηθῆ ἡ κατανάλωσι καί, γιὰ τοὺς φίλους τοῦ λουλουδιοῦ, μαζὶ μὲ τὴν αὔξησι τῆς καταναλώσεως, νὰ πέση τὸ κόστος του.

Σήμερα, τὸ λουλούδι εἶναι ἀναγκαστικὰ πανάκριβο, πολὺ πιὸ ἀκριβὸ παρὰ στὴν Εὐρώπη, κι' ὁ καθένας συλλογίζεται νὰ τὸ ἀγοράση, γιὰ νὰ τὸ πάρη στὸ σπίτι του ἢ νὰ τὸ προσφέρη. Γιατὶ καὶ ὁ παραγωγὸς ὑποχρεώνεται νὰ τὸ πουλήση σχετικὰ ἀκριβά, ἀφοῦ δὲ μπορεῖ νὰ ἐλπίζη πὼς θὰ ἔχη ἀπὸ τὴ μεγάλη κατανάλωσι τὸ κέρδος, καὶ στὴν ἀγορὰ φτάνει ἀκόμη ἀκριβώτερο, ἐπειδὴ μεσολαβοῦν ἕνα πλῆθος μεσάζοντες. Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ τρωτὰ θὰ λείψη, βέβαια, ὅταν ἡ ζήτησι τοῦ λουλουδιοῦ γίνη μεγαλύτερη καὶ ὁ ἀνθοπαραγωγὸς ἐνθαρρυνθῆ νὰ ἐντείνη τὴν παραγωγή του. Τὸ δεύτερο, ὅμως, γιὰ νὰ λείψη, πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ ἕνας ἄλλος ἀντικειμενικὸς σκοπός, στὸν ὁποῖο ἐπίσης ἀποβλέπουν, μὲ τὶς ἐκθέσεις ποὺ διωργάνωσαν, οἱ ἀνθοπαραγωγοί μας.

Νὰ ἱδρυθῆ μιὰ διαρκὴς Ἀνθαγορὰ στὴν Ἀθήνα, ἕνα ἐχρηματιστήριο τῶν λουλουδιῶν», ὅ-

Οἱ γκλαγιόλες τοῦ Βιντζηλαίου καταυγάζονται φαντασμαγορικὰ τὶς βραδυνὲς ὧρες ποὺ ἀνάβει τὸ συντριβάνι.

μοιο μ' ἐκεῖνα ποὺ ὑπάρχουν στὶς πρωτεύουσες τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ὅπου νὰ καθορίζεται ἡ ζήτησι καὶ ἡ προσφορὰ τοῦ ἄφροῦ αὐτοῦ ἐμπορεύματος. Ἔτσι, ὁ ἀνθοπαραγωγὸς θὰ παραδίδη κατευθεῖαν τὸ λουλούδι του στὴν Ἀνθαγορά, θὰ ξέρη ἀπὸ πρὶν τὴν ποσότητα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπορροφηθῆ, καὶ τὸ εἶδος ποὺ ἔχει ζήτησι, θὰ λείψουν οἱ διάκρις βιτρίνας, ὥστε νὰ πάψη πιὰ νὰ εἶναι τὸ λουλούδι «εἶδος πολυτελείας».

Τὸ κέρδος, στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲ θὰ εἶναι μόνο τῶν ἀνθοπαραγωγῶν. Θὰ εἶναι καὶ κέρδος τοῦ κοινοῦ, γιατὶ τὸ λουλούδι παίζει τεράστιο ἐκπολιτιστικὸ ρόλο — ὅσο, τούλάχιστον, καὶ τὸ πολιτισμένο θέαμα ἢ τὸ καλὸ βιβλίο — καθὼς καὶ κέρδος τοῦ τουρισμοῦ μας, γιατὶ ἡ Ἑλλάδα θὰ ἀποκτήση ἀκόμα ἕνα τουριστικὸ θέλγητρο γιὰ τοὺς ξένους.

★

Ὑπάρχουν, ὅμως, οἱ ἀντικειμενικὲς δυνατότητες, γιὰ νὰ αὐξηθῆ ἀκόμη περισσότερο ἡ ἀνθοπαραγωγὴ στὴν Ἀττική; Ὑπάρχουν καὶ εἶναι τεράστιες! — μᾶς διαβεβαίωσε ὁ κ. Οἰκονομόπουλος.

Σήμερα, χίλιες οἰκογένειες τῆς Ἀττικῆς ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικὰ ἢ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν ἀνθοπαραγωγὴ καὶ καλλιεργοῦν μὲ λουλούδια 2.000 στρέμματα. Μεθαύριο, τὰ δυὸ χιλιάδες αὐτὰ στρέμματα θὰ μποροῦν νὰ γίνουν δέκα χιλιάδες, γιατὶ τὸ κλίμα τῆς Ἀττικῆς, προπαντός στὰ παράλια μέρη καὶ ἰδιαιτέρως στὴν Ἀνάδυσσο, εἶναι, χάρις στὸ συνδυασμὸ δυὸ πολυτίμων στοιχείων, τῆς «ἡλιοφάνειας» καὶ τῆς ἐλαχίστης δροσιᾶς, τὸ ἰδεῶδες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ λουλουδιοῦ.

Ἂν τοὺς δοθῆ τεχνικὴ καὶ οἰκονομικὴ βοήθεια, ἂν τὸ Κράτος καὶ ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα θελήσουν νὰ τοὺς ἐνισχύσουν, οἱ ἀνθοκόμοι μας ὑπόσχονται πὼς θὰ μπορέσουν, ὄχι μονάχα νὰ αὐξήσουν ποιότητα καὶ ποσότητα τῶν λουλουδιῶν τους, ἀλλὰ καὶ νὰ βελτιώσουν τὴν τέχνη τους καὶ νὰ βάλουν κάτω τὶς πιὸ φτωχὲς τὶς ἀνθοπαραγωγὲς τῶν ἄλλων χωρῶν: τὴν Γαλλία, τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ὁλλανδία! Γιατὶ ἡ δική τους γῆ εἶναι ἐξαντλημένη, δὲν ἔχει πιὰ μεγάλα περιθώρια ἐκμεταλλεύσεως, ἐνῶ ἡ δική μας, ἐντελῶς σχεδὸν παρθένα καὶ ἀνεκμετάλλευτη, εἶναι σὲ θέσι νὰ ξεπετάξη θησαυρούς, ποὺ σήμερα οὔτε τοὺς ὑποψιαζόμαστε.

Οἱ πελώριες ὀρτανσίες, ποὺ παρουσιάζουν μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο οἱ ἀδελφοὶ Ἀττάρ, εἶναι ἀκόμη ἕνα δεῖγμα γιὰ τὴν μεγάλη ἐξέλιξι τῆς ἀνθοκομίας στὴ χώρα μας.

Λουλούδια

ἐξέλιξι, ποὺ ἐσημείωσε ἡ ἀνθοκομία μας

Φυσικά, ὅμως, γιὰ νὰ γίνη αὐτό, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ φτάσωμε τὶς μεγάλες ἀνθοπαραγωγοὺς χῶρες τῆς Εὐρώπης — καί, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀνθοκόμων μας, μποροῦμε νὰ τὶς φτάσωμε ἴσως καὶ μέσα σὲ εἴκοσι χρόνια — χρειάζεται νὰ παρασχεθοῦν μὲ ἀφθονία τὰ ὑλικὰ μέσα. Τὸ ἐκλεκτὸ λουλούδι, τὸ λουλούδι ποὺ θαυμάσαμε στὶς δυὸ ἐκθέσεις, δὲ γίνεται στὴν ὑπαιθρο: γίνεται στὸ θερμοκήπιο, στὴ σέρρα». Καὶ ἡ σέρρα θέλει ἔξοδα — σκεφτῆτε μόνο πόσα τετραγωνικὰ μέτρα τζάμια χρειάζεται καὶ πόση καύσιμη ὕλη γιὰ τὴν θέρμανσί της — ποὺ ὁ παραγωγὸς δὲ μπορεῖ νὰ τὰ καλύψη σήμερα, στὴν τιμή, ποὺ πουλάει τὸ λουλούδι του στοὺς μεταπράτες, καὶ στὴν ποσότητα, ποὺ τὸ διαθέτει...

— Αὐτὰ ἐδῶ — μᾶς εἶπε ὁ ἀνθοπαραγωγὸς κ. Σφυρῆς, ὁ δημιουργὸς τῶν φαντασμαγορικῶν γαρυφάλλων τῆς Ἀναδύσσου, ποὺ θάμπωσαν τοὺς ἐπισκέπτες τῶν ἐκθέσεων — τὰ βάλαμε γιὰ νὰ σᾶς δείξωμε τί δουλειὰ χρειάζεται γιὰ νὰ βγῆ τὸ λουλούδι.

«Αὐτὰ ἐδῶ» ἦταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ σαράντα περίπου φωτογραφίες, ποὺ εἶχε τοποθετήσει πλάι στὰ γαρύφαλλά του ὁ κ. Σφυρῆς καὶ ποὺ δείχνανε, στὶς διάφορες φάσεις της, ὅλη τὴν περίπλοκη, κοπιαστικὴ καὶ ποτὲ λυδάπαντη διαδικασία τῆς ἀνθοπαραγωγῆς. Φοβᾶμαι, ὅμως, πὼς πολὺ λίγοι τὶς κυττάξανε, γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν τὸν ἀνθρώπινο μόχθο, ποὺ κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ «φυσικά», ὅπως τὰ νομίζομε, δημιουργήματα, ἀλλὰ ποὺ ἀπαιτοῦν τόση καλλιτεχνικὴ φροντίδα, ὅση σχεδὸν κι' ἕνα ἔργο ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς! Τὰ γαρύφαλλα τοῦ Σφυρῆ, τὰ ἐπιδλητικά, τὰ μεγάλα σὰν τριαντάφυλλα, καὶ ἀνάμεσά τους, προπαντός, τὰ τόσο εὐγενικὰ καὶ ἀσυνήθιστα κίτρινα γαρύφαλλα, τραδοῦσαν τόσο πολὺ τὴν προσοχή, ὥστε νὰ μὴ μένουν περιθώρια, γιὰ νὰ ἐνδιαφερθῆ ὁ ἄλλος καὶ γιὰ τὶς φωτογραφίες!

★

Ἀλλὰ οἱ ἀνθοκόμοι μας, τόσο στὴν Κηφισιὰ ὅσο καὶ στὸ Ζάππειο, δὲν ἀποδείξανε μονάχα πὼς ἔχουν ἐπιτελέσει ἀληθινὰ θαύματα στὴν καλλιέργεια τοῦ λουλουδιοῦ. Ἀποδείξανε ἀκόμη πὼς εἶναι καὶ μαέστροι στὸν τρόπο νὰ παρουσιάζουν αὐτὰ τὰ θαύματα.

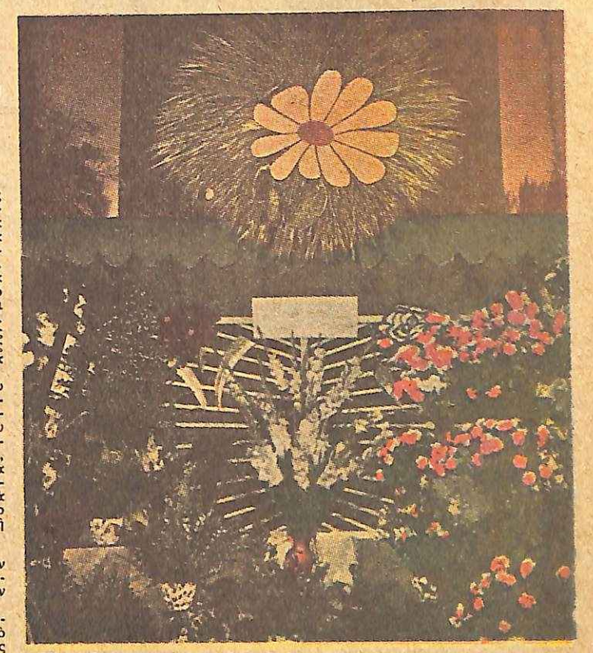
Στὸ ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς, ὅπου τὸ φυσικὸ περιδάλλον τοὺς ὑποδοηθοῦσε πολὺ περισσότερο, κατάφεραν νὰ δημιουργήσουν ἕναν ἀληθινὸ παράδεισο. Προπαντὸς τὸ βράδυ, ὅταν ἔρριχναν οἱ προδολεῖς τὶς φωτεινὲς δέσμες τους στὰ περίπτερα καὶ τίναζε τὸ συντριδάνι, στὴ μέση τοῦ πάρκου, τὰ νερά του σὰν ὑγρὰ πυροτεχνήματα, οἱ ἐπισκέπτες τῆς ἐκθέσεως εἶχαν τὴν αἴσθησι πὼς ζοῦσαν σὲ μιὰ μαγικὴ ἀτμόσφαιρα.

Ἡ θαυμάσια ἀναπαράστασι, σὲ μικρογραφία, μιᾶς ἐξοχικῆς βίλλας μὲ περιδόλι — ἔργο τοῦ Σωματείου Συντηρητῶν Κήπων Κηφισιᾶς — ἦταν μιὰ ἀκόμη μιά, χαριτωμένης ἐμπνεύσεως, προσθήκη, ἂν καὶ... μελαγχολικὴ λιγάκι γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους τῶν κυδικῶν πολυκατοικιῶν καὶ τῆς ἀσφάλτου τῆς πρωτευούσης!

Στὸ Ζάππειο, βέβαια, δὲν ὑπῆρχαν οἱ δυνατότητες γιὰ μιὰ ἐκλεκτικὴ τοποθέτησι τῶν περιπτέρων σὲ διάφορες γωνιές, ὅπως στὸ ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς, οὔτε γιὰ παρόμοιες γραφικὲς προσθῆκες, ποὺ εἶχαν δώσει στὴν πρώτη ἀνθοκηπουρικὴ ἔκθεσι ἕναν γενικώτερου ἐνδιαφέροντος τόνο.

Ὅμως, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ περιωρισμένος χῶρος τοῦ περιστυλίου τοῦ μεγάρου, ποὺ ἐπέδαλλε τὴν συγκέντρωσι τῶν ἐκθεμάτων σὲ κύκλο, χωρὶς νὰ ἀφήνεται ἀκάλυπτο οὔτε ἕνα ἑκατοστόμετρο, ἔδινε πιὸ συμπυκνωμένη τὴν ὀπτικὴ πανδαισία, ἔκανε τὸ χείμαρρο τῶν χρωμάτων ἀκόμη πιὸ μεθυστικό, καθὼς, ὅπου κι' ἂν γύριζε τὸ μάτι, περιδαλλόταν ἀπὸ λουλούδια!

Τὰ περίπτερα, ποὺ τὰ εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ γνωστὸς σκηνογράφος καὶ ζωγράφος κ. Βακαλός, ἦταν τὸ ἕνα μαγευτικώτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ πιὸ πρωτότυπο, τῶν ἀδελφῶν Ἀττάρ, ποὺ εἶχαν βραδευτῆ στὴν Κηφισιὰ

Ἕνα θαυμάσιο μπουκέτο ἀπὸ γαρύφαλλα ὅλων τῶν ποικιλιῶν καὶ τῶν χρωμάτων, ποὺ παρουσιάζει ὁ οἶκος ἀνθέων Ράπτη.

γιὰ τὶς ὀρτανσίες, τὶς γαρδένιες, τοὺς κολεούς, τὰ πελαργόνια καὶ τὰ κυκλάμινά τους, ἦταν συγχρόνως καὶ τὸ πιὸ ἁπλό: «Ἕνα βουνὸ ἀπὸ ὀρτανσίες καὶ μόνο ὀρτανσίες, μὲ μερικὰ ἀναρριχητικὰ φυτὰ ἀνάμεσά τους, ποὺ ἀγκαλιάζανε, σὰν ἀφραγνέιες πράσινες κλωστές, τὶς κολῶνες.

Ὁ Σφυρῆς καὶ οἱ ἀδελφοὶ Καψαμπέλη —ἐπίσης βραδευμένοι στὴν ἔκθεσι τῆς Κηφισιᾶς— εἶχαν ρίξει τὸ κύριο βάρος ὁ καθένας στὴν «ἀπεσιαλιτέ» του. Ὁ πρῶτος στὰ γαρύφαλλα, ὁ δεύτερος στὰ τριαντάφυλλα, — ἕνα πλῆθος ποικιλιῶν, μὲ τὶς πιὸ ποιητικὲς ὀνομασίες: «Πορφυρῆ Δόξα», «Χρυσῆ Αὐγή», «Ὑψηλότης», «Κοκκινοσκουφίτσα»!

Ὁ Βιντζηλαῖος εἶχε τὶς γκλαγιόλες, ὁ Ράπτης ἕνα περίφημο μπουκέτο ἀπὸ γαρύφαλλα σὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς ἀποχρώσεις, ἐνῶ ὁ Ζερδὲς ξεχώριζε μὲ τὰ μικροσκοπικὰ καὶ ἄγνωστα στὸν πολὺ κόσμο ἀκινέζικα γαρύφαλλα» —τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ... μὴ κινέζικα— μὲ τὶς «μαστιχοὺλες» ἀπὸ τὸ ρέμμα τῆς Χελιδονοῦς καὶ τὰ μπουκέτα τῶν ἀγριολούλουδων, ἁρμονικὰ δεμένα μαζὶ μὲ στάγυα.

Θάπρεπε ἀκόμα, ν' ἀναφέρωμε τὸ πλουσιώτατο περίπτερο τοῦ Φλεριανοῦ, τὸ ἐξαιρετικὰ περιποιημένο τοῦ οἴκου «Ἀνεμώνη», καθὼς ἀκόμη καὶ τὰ ἐξωτικὰ λουλούδια ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, τὴν Κένυα, τὴν Ἰαπωνία, ποὺ παρουσίαζε, φερμένα μὲ τὰ ἀεροπλάνα της, στὸ διαφημιστικὸ περίπτερό της, ἡ σκανδιναβικὴ ἀεροπορικὴ ἑταιρεία S.A.S.

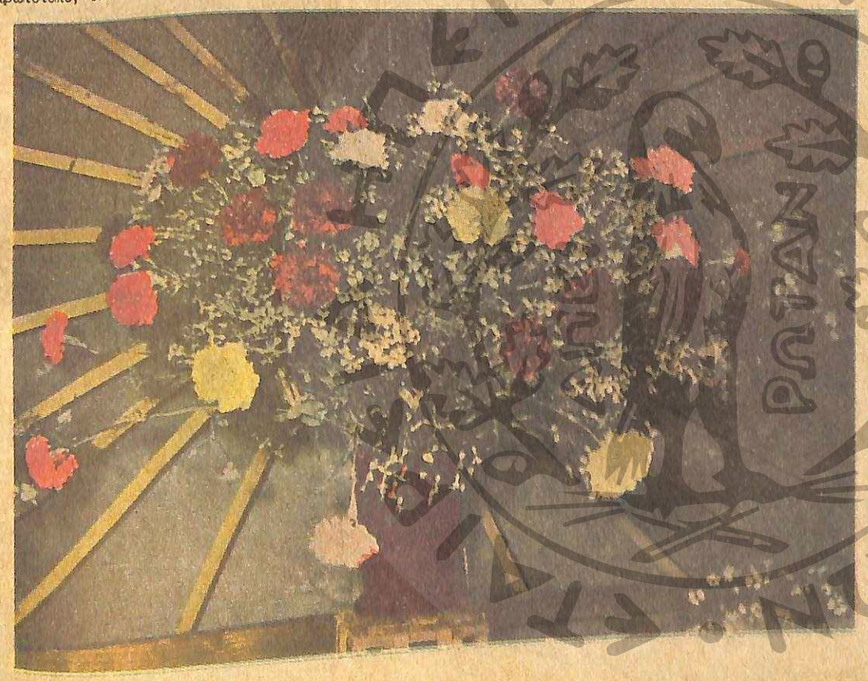
Τὶς βραδυνὲς ὧρες, ὁ μυθικὸς αὐτὸς ἄνθινος θησαυρὸς καταυγαζόταν ἀπὸ τοὺς προδολεῖς καὶ τὰ ἰριδίζοντα νερὰ τοῦ συντριδανιοῦ, ἐνῶ στὸ κέντρο τοῦ περιστυλίου, τὸ διαρρυθμισμένο σὲ πίστα, τὰ ζευγάρια στροδιλίζονταν σὲ λικνιστικοὺς ρυθμούς, μέσα σ' ἕνα ὄργιο ὀπτικῆς, ὀσφραντικῆς καὶ ἀκουστικῆς μαγείας, στὸν πιὸ ὀνειρώδη διάκοσμο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπινοήση γιὰ τὸν χορὸ καί... γιὰ τὸ φλέρτ!

★

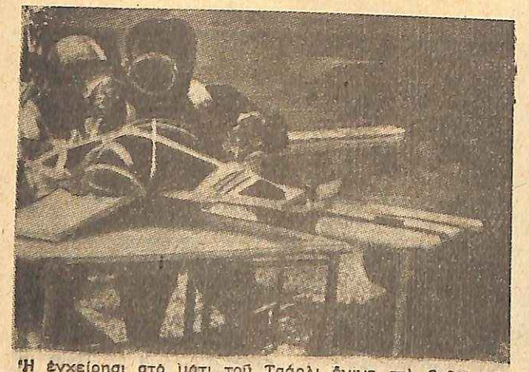
Ἐννοεῖται πὼς τὸ κοινὸ μας τίμησε ὅπως ἔπρεπε τὶς δυὸ αὐτὲς θαυμάσιες ἐκθέσεις. Στὴν Κηφισιά, κοπήκανε 33.600 εἰσιτήρια — χωρὶς νὰ συνυπολογίζωνται οἱ κάτοχοι προσκλήσεων— καὶ στὸ Ζάππειο, ὅπου δὲν ἔγινε ἀκόμη ὁ τελικὸς ἀπολογισμός, θεωρεῖται βέβαιο πὼς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεπτῶν ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερος.

Ἂς ἐλπίσωμε πὼς ἡ συροὴ αὐτὴ τοῦ κοινοῦ στὶς δυὸ ἐκθέσεις σημαίνει καὶ τὴν ἀπαρχὴ ἐκείνου, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ πραγματοποιηθῆ οἱ ἀνθοκόμοι μας: Δηλαδή, νὰ ἀποκατασταθοῦν οἱ σχέσεις τῶν Ἀθηναίων μὲ τὸ λουλούδι, ποὺ, ἂν δὲν ὑπῆραν... οἱ γάμοι καὶ οἱ κηδεῖες, θὰ κόντευαμε νὰ λησμονήσωμε ἀκόμη καὶ τὴν ὕπαρξί του!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Σπάνια εἴδη λουλουδιῶν, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ξεγωρίζουν τὰ μικροσκοπικὰ «κινέζικα γαρύφαλλα», περιδάλλουν τὶς γκλαγιόλες τοῦ Ζερδέ.

Ἡ ἐγχείρησι στὸ μάτι τοῦ Τσάρλι ἔγινε στὸ βυθὸ τοῦ Ἰχθυοτροφείου, σὲ βάθος ἑπτάμισυ μέτρων...

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΣΕ ΕΝΑ ΨΑΡΙ!..

Τὸ ἐκπληκτικὸ κατόρθωμα ἑνὸς Ἀμερικανοῦ χειρούργου

Ἀπίθανα τολμήματα ἀναλαμβάνουν σήμερα οἱ ἐπιστήμονες, χάρις στὶς εὐκολίες ποὺ τοὺς παρέχουν οἱ τελευταῖες τεράστιες τεχνικὲς ἐξελίξεις. Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀποδείξεις εἶναι καὶ ἡ ἐγχείρησι, ποὺ ἔκανε σὲ ἕνα μεγάλο ψάρι ὁ Ἀμερικανὸς χειρούργος Τζὼρτζ Μπλάσντελ. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν μεταμόσχευσι ἑνὸς κερατοειδοῦς χιτῶνος στὸ ἀριστερὸ μάτι τοῦ ψαριοῦ. Ἡ ἐπέμβασι αὐτὴ εἶναι δύσκολη, ἀκόμη καὶ μέσα στὰ πιὸ συγχρονισμένα χειρουργεῖα. Οἱ δυσκολίες αὐτές, ὅμως, πολλαπλασιάζονται, ὅταν ἡ ἐγχείρησι γίνεται μέσα στὸ νερό, σὲ βάθος 7,5 μέτρων!...

Ὁ ἀσθενής, στὴν περίπτωσι αὐτή, ἦταν ἕνα εἶδος καρχαρίου, στὸ Ἰχθυοτροφεῖο τοῦ Πάλος Βέρντες, στὴν Καλιφόρνια, ποὺ οἱ ἐπισκέπτες τὸν ἔρουν μὲ τὸ ὄνομα Τσάρλι. Κλεισμένο στὸ μεγάλο ἰχθυοτροφεῖο, μὲ ἰσχυρὰ γυάλινα τοιχώματα σὲ ὡρισμένες πλευρές, τὸ πελώριο ψάρι, ἔπεφτε τακτικὰ ἐπάνω στὰ τοιχώματα καὶ τελικὰ κατέστρεψε ἐντελῶς τὸ ἀριστερὸ μάτι του.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰχθυοτροφείου συμβουλεύτηκε τὸ δόκτορα Μπλάσντελ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐγχειρήσουν τὸν Τσάρλι, ποὺ ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε νὰ προφυλαχτῆ, κινδύνευε νὰ κατασπαραχτῆ ἀπὸ ἄλλα ψάρια. Ἐπὶ πλέον, παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶναι ἀκατόρθωτη ἡ σύλληψι παρομοίων ψαριῶν, ὁ Τσάρλι ἦταν ἀνάντικατάστατος. Ἔχει ἐκπαιδευτῆ, εἰδικὰ γιὰ νὰ ἐκτελῆ ὡρισμένα νούμερα, ποὺ διασκεδάζουν ἐξαιρετικὰ τοὺς ἐπισκέπτες.

Ἡ ἐγχείρησι, φυσικά, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μέσα στὸ νερό, γεγονὸς ποὺ ξημιούργησε ἕνα σωρὸ μεγάλα καὶ μικρά, ἀλλὰ σημαντικὰ προβλήματα. Καὶ ἡ λύσις τοῦ δόθηκε χωριστὰ στὸ καθένα ἀπὸ αὐτά. Ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ καταπιαστοῦν μὲ ἔργα, ποὺ οὔτε κἂν εἶχαν ὑπ' ὄψι τους ὅτι μποροῦσαν νὰ τὰ καταφέρουν.

Ὁ δόκτωρ Μπλάσντελ καὶ οἱ δυὸ δύτες Πὰτ Πάττεσον καὶ Τὲντ Ντάιμπις, ποὺ τὸν βοήθησαν στὴν ἐγχείρησι, ἐφωδιάστηκαν βέβαια μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ψαράδες τοῦ Βυθοῦ, ὅπως ἐπίσης καὶ μὲ εἰδικὲς συσκευές, γιὰ νὰ ἀναπνέουν μέσα στὸ νερό. Στὰ πόδια, στὴ μέση καὶ στὰ χέρια τους, κρέμασαν ὡρισμένα βαρίδια, ὥστε ἀφ' ἑνὸς νὰ μὴ καταβάλλουν προσπάθεια γιὰ νὰ σταθοῦν στὸ βυθὸ καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἔχουν εὐστάθεια οἱ κινήσεις τους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγχειρήσεως ὁ χειρούργος δὲ μποροῦσε νὰ μεταδίδη μὲ λόγια τὶς ὁδηγίες του στοὺς δυὸ βοηθούς του, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔμαθαν νὰ συνεννοοῦνται μὲ κινήσεις τῶν χεριῶν καὶ νεύματα τῆς κεφαλῆς. Ἔκαναν, μάλιστα, ἀρκετὲς πρόβες, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι.

Τὸ πρόβλημα τῆς ὁρατότητος ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρά, ἀφοῦ ἡ ἐγχείρησι θὰ γινόταν στὸ μικρὸ μάτι τοῦ ψαριοῦ καὶ χωρὶς πολὺ φῶς. Ἀρκεῖ νὰ φανταστοῦμε, ὅτι τὸ κομμάτι τοῦ κερατοειδοῦς, ποὺ μεταμοσχεύτηκε, εἶχε πάχος ἑνὸς περίπου χιλιοστοῦ καὶ μῆκος ἑξήμισυ χιλιοστῶν καὶ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ δῆ κανεὶς ἀκόμη καὶ μέσα σὲ κανονικὸ χειρουργεῖο. Ὁ δόκτωρ Μπλάσντελ, λοιπόν, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη σ' ἕνα φίλο του ὀπτικό, ποὺ τοῦ ἔφτιαξε εἰδικὸ φακό, γιὰ τὴ μάσκα, ποὺ θὰ φοροῦσε στὸ κεφάλι του. Χάρις σ' αὐτόν, μποροῦσε νὰ βλέπῃ καλά, ὅσο κράτησε ἡ ὑποβρύχια ἐγχείρησι.

Ἐξ ἄλλου, ἡ διεύθυνσι τοῦ ἰχθυοτροφείου βρῆκε δυὸ μεταχειρισμένα χειρουργικὰ τραπέζια καὶ τὰ ἀπαραίτητα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ τοποθέτησε στὸ βυθὸ τοῦ ἰχθυοτροφείου.

Ἐπειδὴ θὰ χρειάζονταν τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα ἑνὸς ἄλλου, παρόμοιου ψαριοῦ, γιὰ νὰ τὸν μεταμοσχεύσουν στὸ μάτι τοῦ Τσάρλι, εἰδοποίησαν τοὺς ψαράδες τῆς γύρω περιοχῆς, ὅτι ἦταν πρόθυμοι γ' ἀγοράσουν ὁποιο παρόμοιο ψάρι κατώρθωναν νὰ πιάσουν ζωντανό. Κι' ὅταν βρέθηκε τὸ ψάρι, μεταφέρθηκε στὸ Ἰχθυοτροφεῖο καὶ ὁ ὁΑόσόάρλιισφεῖο καὶ ὁ Τσάρλι δέθηκε πάνω στὸ χειρουργικὸ τραπέζι. Στὸν Τσάρλι ἔγινε μιὰ ἔνεσι, ποὺ θὰ τὸν ἄφηνε ναρκωμένο γιὰ ὅση περίπου ὥρα θὰ κρατοῦσε ἡ ἐγχείρησι, ἐνῶ στὸ ἄλλο ψάρι ἔγινε μιὰ ἔνεσι ποὺ τὸ θανάτωσε.

Ἐνῶ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἰχθυοτροφείου ὁ διευθυντὴς παρακολουθοῦσε τὴν ἐπέμβασι καὶ μετέδιδε τὶς φάσεις καὶ τὶς λεπτομέρειές της σ' ἕνα πλῆθος περιέργων, ὁ δόκτωρ Μπλάσντελ ἔβγαλε τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα τοῦ νεκροῦ ψαριοῦ καὶ ἄρχισε τὸ δύσκολο ἔργο τῆς μεταφορᾶς καὶ τοῦ ραψίματός του στὸ μάτι τοῦ Τσάρλι.

Ὅλη ἡ ἐγχείρησι κράτησε κάτι λιγώτερο ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ἀλλά, παρ' ὅλο ποὺ ὅλα ἔδειχναν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχη ἐπιτύχει, ὁ δρ. Μπλάσντελ φοβόταν, ὅτι ὁ Τσάρλι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιζήσῃ. Γιατὶ στὴν ὑποβρύχια αὐτὴ ἐπέμβασι, δὲν εἶχε γίνει δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῆ ὁ πιὸ ἀπαραίτητος ὅρος κάθε ἐγχειρήσεως: ἡ ἀποστείρωσι. Τὰ ἐργαλεῖα, καθὼς καὶ οἱ πληγὲς ποὺ ἀνοίχτηκαν στὸ κεφάλι τοῦ ψαριοῦ, ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀπολυμανθοῦν καὶ νὰ διατηρηθοῦν ἀποστειρωμένα μέσα στὸ νερό — ποὺ ἐπὶ πλέον, ἦταν πιὸ μολυσμένο ἀπὸ ὅσο εἶναι συνήθως ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας.

Ἔτσι ὁ δρ. Μπλάσντελ ἔνοιωσε μιὰ εὐχάριστη, ἀλλὰ καὶ δυνατὴ ἔκπληξι, ὅταν διεπίστωσε, ὅτι ὁ Τσάρλι ἄρχισε πάλι νὰ βλέπῃ κανονικὰ καὶ μάλιστα πιὸ γοργορα ἀπὸ ὅ,τι περίμενε, χωρὶς, ἐπὶ πλέον, νὰ παρουσιάσῃ καμμιὰ μόλυνσι, ὅπως τὸ θεωροῦσε βέβαιο ὁ χειρούργος.

Ἡ μόνη ἐξήγησι, ποὺ βρίσκει νὰ δώσῃ στὸ παράδοξο αὐτὸ φαινόμενο, εἶναι, ὅτι ὁ Τσάρλι, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ψάρια, ζώντας στὸ μολυσμένο περιβάλλον τοῦ νεροῦ, τρέφεται μὲ τροφὲς ποὺ τοῦ δίνουν τὴ δυνατότητα νὰ ἀποκτᾶ ἀνοσία σὲ πολλὲς ἀσθένειες καὶ μολύνσεις, οἱ ὁποῖες, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, θὰ εἶχαν σοβαρὲς συνέπειες.

Καί, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων διατυπώνει ἕνα σοβαρὸ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐρώτημα: Μήπως, μελετῶντας τὸ φαινόμενο αὐτό, θὰ μποροῦσαμε νὰ βροῦμε ἕναν ἀποτελεσματικὸ τρόπο γιὰ νὰ καταπολεμήσουμε πολλὲς ἀσθένειες;

Ὁ Ἴδιος εἶναι ἀρκετὰ αἰσιόδοξος καὶ ἄρχισε σχετικὲς μελέτες πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΑΝΑΚΩΧΗ

Στὸ Παρίσι ἀνοίχτηκε πρὸ ἡμερῶν μιὰ παράξενη ἔκθεσι, στὴν ὁποία βλέπει κανεὶς διάφορους τύπους γατῶν. Θὰ βρῆτε ἐκεῖ τὸ γάτο ἐφιλόσοφο, τὸ γάτο ἐτεμπέλη, τὸ γάτο μὲ τὰ μεγαλύτερα μουστάκια, τὸν ἀκαυγατζῆ κ.ά. Στὴ φωτογραφία μας ὁ ἐφιλήσυχος γάτος, ποὺ ἔχει ὑπαγράψει ἀνακωχὴ μὲ τὸν προσωπινὸ ἐχθρό του, τὸ σκυλί.

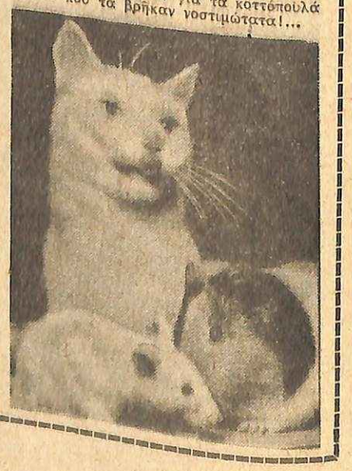
ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Ἡ Ταμάρα Νινγκαρσουντσεβα, ἡλικίας 21 χρόνων, θεωρεῖται σήμερα ἡ «βασίλισσα» τῶν μαννεκὲν τῆς ρωσικῆς πρωτεύουσης. Ἡ Ταμάρα, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα κρατικὸ «ἀτελιὲ» μόδας, κερδίζει χίλια ρούβλια τὸ μῆνα.

ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΚΟΤΤΟΠΟΥΛΑ

Ὁ ρεπουμπλικάνος βουλευτὴς Τσέστερ Μέρρουυ ἐπαιξε ρόλο ἀρχιμαγείρου σ' ἕνα μεγάλο γεῦμα ποὺ παρετέθη πρὸ ἡμερῶν στὴν Οὐάσιγκτων, στοὺς ὑπαλλήλους τῆς Βουλῆς καὶ στὶς οἰκογένειές τους. Γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ γεύματος αὐτοῦ ψήθηκαν 2.000 κοττόπουλα κάτω ἀπὸ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψι τοῦ κ. Μόρρουυ, ποὺ διακρίνεται στὴ φωτογραφία μας μὲ σκοῦφο μαγείρου. Στὸ τέλος ὁλοι τὸν συνεχάρησαν γιὰ τὰ κοττόπουλά του ποὺ τὰ βρῆκαν νοστιμώτατα!...

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΗΝ... ΑΦΡΟΔΙΤΗ!

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀπάτη ἑνὸς Ἀμερικανοῦ διαφημιστῆ εἰς βάρος τῆς δακτυλογράφου του καὶ τῆς γυναίκας του

Ὁλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ γελάει ἀκόμη μὲ τὸ ἀπίστευτο πάθημα δυὸ ἀφελεστάτων γυναικῶν, τῆς δακτυλογράφου Πωλὶν Τζέμπελ, δεσποινίδος 53 Μαΐων, καὶ τῆς κ. Ἔντιθ Μπέρνεϋ, ποὺ ἄφησαν νὰ τὶς «τυλίξη» μὲ τὸν πιὸ ἐκπληκτικό, τὸν πιὸ εὐφάνταστο, ἀλλὰ καὶ τὸν πιὸ παιδαριῶδη συνάμα τρόπο, ὁ προϊστάμενος τῆς πρώτης καὶ σύζυγος τῆς δεύτερης Χάρολντ Μπέρνεϋ.

Ὁ Μπέρνεϋ αὐτός, διαφημιστὴς τὸ ἐπάγγελμα, διανοήθηκε ἕνα ὡραῖο πρωῒ νὰ ἀφήσῃ, πρῶτον, τὸ ἐπάγγελμά του, νὰ ἐγκαταλείψῃ, δεύτερον, τὴν γυναίκα του, νὰ φάῃ, τρίτον, τὶς σεβαστὲς οἰκονομίες τῆς ἠλικιωμένης δακτυλογράφου του — καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ πάῃ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ Φλωρίδα, μαζὶ μὲ μιὰ προκλητικὴ ὕπαρξι, ποὺ εἶχε μαγέψει ζαφνικὰ τὴν καρδιά του.

Γιὰ νὰ βάλη σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του, ὁ Μπέρνεϋ διηγήθηκε στὴ δακτυλογράφο του καὶ στὴ γυναῖκα του, ἀφοῦ φρόντισε προηγουμένως νὰ λείψῃ γιὰ λίγες μέρες, τὸ πιὸ ἐξωφρενικὸ στὴν ἁπλοϊκότητά του παραμύθι. Τοὺς εἶπε, ὅτι πῆγε μ' ἕναν ἱπτάμενο δίσκο στὸν πλανήτη Ἀφροδίτη κι' ὅτι ἐκεῖ ἐπίασε τόσο καλὲς σχέσεις μὲ τοὺς Ἀφροδιτιανούς, ὥστε οἱ ἀρχὲς — τῆς Ἀφροδίτης, πάντοτε! — τοῦ ἀναθέσανε τὴν ἀποκλειστικὴ ἀντιπροσωπεία ἐπὶ τῆς γῆς μιᾶς νέας καὶ ἐξαιρετικῆς ἀντένας τῆς τηλεοράσεως, ὀνομαζόμενης «Μοντουλατόρ»!

Φυσικά, μιὰ στοιχειωδῶς ἔξυπνη γυναῖκα, ἂν ἄκουγε αὐτὴ τὴν ἱστορία, θὰ ἔσπευδε νὰ περιλούσῃ μὲ κρύο νερὸ ἐκεῖνον, ποὺ τῆς τὴν διηγήθηκε, ἢ νὰ τηλεφωνήσῃ στὸ πλησιέστερο ψυχιατρεῖο. Ἡ δεσποινὶς Τζέμπελ, ὅμως, καὶ ἡ κυρία Μπέρνεϋ δὲν ἀνῆκαν στὴν κατηγορία τῶν στοιχειωδῶς ἔξυπνων γυναικῶν κι' ἔτσι δὲν ἔκαναν οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ἀντίθετα, μάλιστα, ἄκουσαν μὲ ζωηρότατο ἐνδιαφέρον ὅσα τοὺς εἶπε καὶ τὰ πίστεψαν κατὰ γράμμα.

Ἔτσι, ὁ Χάρολντ Μπέννετ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ προχωρήσῃ στὸ οὐσιαστικώτερο μέρος τοῦ σχεδίου του. Ἐμπιστεύθηκε στὴν δακτυλογράφο του, ὅτι τὸ καλύτερο, κατὰ γράφο του, ὅτι τὸ καλύτερο, κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ ἦταν, νὰ μὴ κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ ἦταν, νὰ μὴ καταφύγουν σὲ ξένα κεφάλαια γιὰ τὴν ταφύγουν σὲ ξένα κεφάλαια γιὰ τὴν χρηματοδότησι τοῦ πρακτορείου, χρηματοδότησι τοῦ πρακτορείου, ποὺ θ' ἀναλάμβανε νὰ διαδώσῃ τὴν ποὺ θ' ἀναλάμβανε νὰ διαδώσῃ τὴν «Μοντουλατόρ» στοὺς κατοίκους τῆς Γῆς, ἀλλὰ νὰ ἐνώσουν οἱ ἀντέννα «Μοντουλατόρ» στοὺς κατοίκους τῆς Γῆς, ἀλλὰ νὰ ἐνώσουν οἱ δύο τους ὅλες τὶς οἰκονομίες τους, κους τῆς Γῆς, ἀλλὰ νὰ ἐνώσουν οἱ δύο τους ὅλες τὶς οἰκονομίες τους, ὥστε νὰ ἔχουν στὸ ἀκέραιο καὶ τὰ ὥστε νὰ ἔχουν στὸ ἀκέραιο καὶ τὰ κέρδη. Ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν πρόπὸ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψι τοῦ κ. Μόρ- τασι, ἡ Πωλὶν παρέδωσε στὸν ἀπάροου, ποὺ διακρίνεται στὴ φωτογραφία τασι, ἡ Πωλὶν παρέδωσε στὸν ἀπάμας μὲ σκοῦφο μαγείρου. Στὸ τέλος ὁ- τεῶνα ὁλόκληρο τὸ ποσό, ποὺ εἶχε λοι τὸν συνεχάρησαν γιὰ τὰ κοττόπουλά τεῶνα ὁλόκληρο τὸ ποσό, ποὺ εἶχε του ποὺ τὰ βρῆκαν νοστιμώτατα!... ἐξοικονομήσει σὲ 35 χρόνια ἀδιάκοπης δουλειᾶς καὶ στερημένης ζωῆς, καὶ ποὺ ἔφτανε τὶς 900.000 νέες δραχμές!

Ἔπειτα, βόηθησε τὸν Μπέρνεϋ νὰ βρῆ κι' ἄλλους μετόχους, καί, σὲ λίγο, τὸ κεφάλαιο, ποὺ εἶχε μαζευτῆ, ξεπερνοῦσε τὸ ἑνάμισυ ἑκατομμύριο.

Συγχρόνως, ἡ εὐκολόπιστη κι' ἀφωσιωμένη Πωλὶν δακτυλογραφοῦσε τὶς... ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις τοῦ Μπέρνεϋ, μὲ τὸν τίτλο: «Δεκαπέντε ἡμέρες στὴν Ἀφροδίτη», ποὺ ἡ ἐκδοσή τους θὰ ἀποσκοποῦσε στὴν διαφήμισι τοῦ μελλοντικοῦ πρακτορείου ἀντένων «Μοντουλατόρ» καὶ τὴν δημιουργία τοῦ καταλλήλου εὐνοϊκοῦ κλίματος γιὰ τὴν ἀκόμη μεγαλύτερη ἀνάπτυξι τῶν διαπλανητικῶν ἐμπορικῶν σχέσεων.

Ἡ δακτυλογράφησι τοῦ ἐξωφρενικοῦ αὐτοῦ βιβλίου πλησίαζε στὸ τέλος της, ὅταν, τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, ὁ Χάρολντ Μπέρνεϋ ἀνακοίνωσε πὼς ἔπρεπε νὰ ξαναφύγῃ, γιὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὶς διαπραγματεύσεις του μὲ τὶς ἀφροδιτιανὲς ἀρχές, κι' ἐξαφανίστηκε.

Ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἡ κ. Μπέρνεϋ λάβαινε ἕνα δέμα, ποὺ περιεῖχε τὰ ροῦχα καὶ τὰ διάφορα μικροπράγματα τοῦ συζύγου της, μαζὶ μὲ 6 δολλάρια. Σὲ λίγο, ἔφτασε στὰ χέρια της κι' ἕνα γράμμα, προερχόμενο... ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη, ποὺ τὸ ὑπέγραφε κάποιος κ. Οὐσέλλους, ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου στὴν ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνησι τοῦ πρωδευμένου αὐτοῦ πλανήτη!

Ὁ κ. Οὐσέλλους πληροφοροῦσε μὲ «βαθύτατη θλῖψι» του, τὴν κ. Μπέρνεϋ γιὰ τὸν «ἐπισυμβάντα ἐν Ἀφροδίτῃ θάνατον τοῦ ἀξιοτίμου συζύγου της» καὶ τῆς διαβίβαζε τὰ «εἰλικρινῆ συλλυπητήρια» ὅλων τῶν μελῶν τῆς ἀφροδιτιανῆς κυβερνήσεως!

Ἡ... χήρα Μπέρνεϋ, ποὺ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ φορέσῃ μαῦρα γιὰ τὸν «μακαρίτη τὸν ἄντρα της», εἰδοποίησε γιὰ τὸ θλιβερὸ συμβὰν τὴν Πωλὶν Τζέμπελ καὶ ἐκείνη, ἀφοῦ τὸν ἔκλαψε μὲ ὄχι λιγώτερη συγκίνησι, ἀναρωτήθηκε τί θἄπρεπε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ μέλλον τοῦ πρακτορείου καὶ τοῦ «Μοντουλατόρ», χωρίς, ὅμως, καὶ νὰ προδώσῃ τὸ μυστικό, ποὺ εἶχε ὁρκιστῆ νὰ κρατήσῃ.

Ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ γράψῃ στὸν Πρόεδρο Ἄϊζενχάουερ! Μὲ τὸ σοβαρώτερο ὕφος τοῦ κόσμου, τὸν πληροφόρησε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτου Μπέρνεϋ στὸν μακρυνὸ πλανήτη, τοῦ ἀνέπτυξε τὶς ἐνέργειες ποὺ εἶχε κάνει ἐκείνος, γιὰ τὴν διάδοσι καὶ στὴ Γῆ τῆς ἀντένας «Μοντουλατόρ», καὶ τοῦ ἐξήτησε τὴν ἐνίσχυσί του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἡ ἴδια τὸ ἔργο τοῦ μακαρίτη.

Πρὸς μεγάλη της ἔκπληξι, ὁ Ἄϊκ ἀπαξίωσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ!

Πιθανώτατα, τὸ πρᾶγμα δὲν θἄχε ἄλλη συνέχεια καὶ οἱ δυὸ ἀφελεῖς Ἀμερικανίδες θὰ ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ κλαίνε, ἡ μιὰ τὸν ἄντρα της καὶ ἡ ἄλλη τὰ χρήματά της, ἂν ὁ... πεθαμένος Μπέρνεϋ δὲν εἶχε τὴν ἐμπνευσι, παρατραβώντας τὸ κορδόνι, νὰ γράψῃ στὴ «χήρα» του πὼς οἱ Ἀφροδιτιανοὶ γιατροὶ «πολὺ ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς δικούς μας», ἐπεξηγοῦσε — εἶχαν καταφέρει... νὰ τὸν ἀναστήσουν!

Ἦταν ἀκόμη κάπως ἐξασθενημένος, πρόσθετε, ἀλλὰ σὲ λίγο θὰ εἶχαν νεώτερά του.

Γιὰ πρώτη φορά, ἡ κ. Μπέρνεϋ βρῆκε τὸ πρᾶγμα «κάπως παράξενο».

Ἐξωμολογήθηκε τὶς ὑποψίες της στὴν Πωλὶν Τζέμπελ κι' αὐτὴ συμφώνησε πὼς θἄπρεπε ν' ἀπευθυνθοῦν στὶς ἀστυνομία, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν πραγματικὰ ὁ Μπέρνεϋ βρισκόταν στὴν Ἀφροδίτη ἢ ἂν κρυβόταν κάπου ἀλλοῦ!

Φυσικά, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν πίστεψαν οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἱστορία τῶν διαπλανητικῶν ἑκδρομῶν μὲ τὸν ἱπτάμενο δίσκο καὶ τῶν ἰατρικῶν ἄθλων τῆς ἀφροδιτιανῆς ἐπιστήμης!

Χωρὶς μεγάλες δυσκολίες, τὸν ἀνακάλυψαν στὴν Φλωρίδα, ὅπου ξεκοκκάλιζε τὰ δολλάρια τῆς δυστυχισμένης Πωλὶν μαζὶ μὲ τὴν φιλενάδα του.

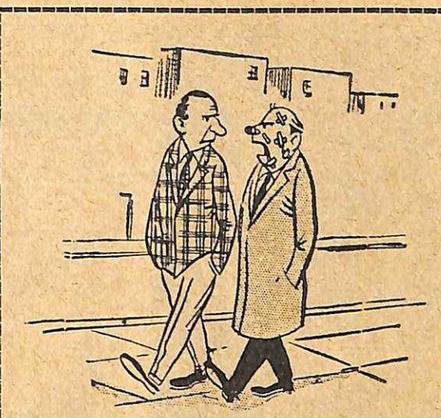
Ὁ Μπέρνεϋ προφυλακισμένος, περιμένει τώρα νὰ καθορισθῆ ἡ ἡμέρα τῆς δίκης του καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς θὰ καταδικαστῆ ἀρκετὰ αὐστηρά, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ πρόκειται... νὰ ψυχράνῃ τὶς σχέσεις τοῦ πλανήτη μας μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀφροδίτης!

✪✪

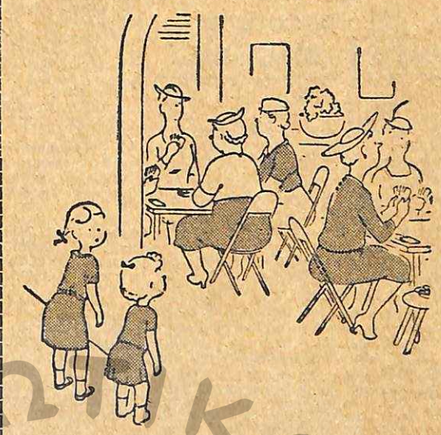
Σπίτια καὶ δρόμοι ἀπὸ ὄστρακα

Πολλὰ σπίτια τῆς Δυτικῆς Αὐστραλίας εἶναι χτισμένα μὲ ἀμέτρητα μικρὰ ὄστρακα ἀπὸ θαλασσινά. Πρόκειται γιὰ ἕνα πρωτὸ τάξεως οἰκοδομικὸ ὑλικό, ποὺ διατηρεῖ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν σπιτιῶν δροσερὸ τὸ καλοκαίρι καὶ ζεστὸ τὸ χειμώνα. Τὰ ὄστρακα αὐτὰ βρίσκονται σ' ἀπόσταση 50 μέτρων ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ Σὰρκ Μπέϋ. Ἔχουν συσσωματωθῆ μὲ τὸν καιρὸ κι' ἔχουν ἀποτελέσει ἕνα συμπαγῆ ὄγκο, ποὺ μπορεῖ νὰ κοπῆ μὲ τὸ πριόνι σὲ μεγάλα κομμάτια.

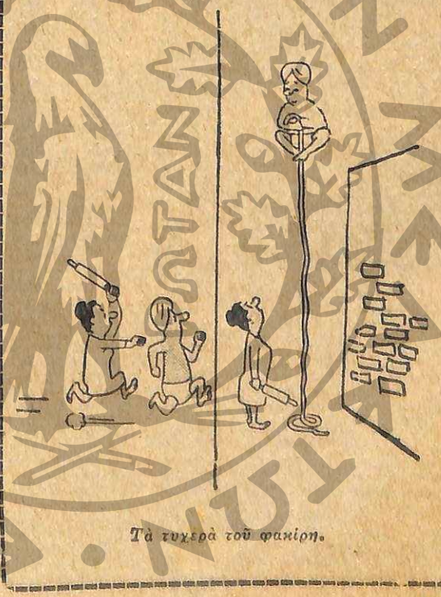
Ἀλλὰ καὶ στὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνία οἱ ἐξοχικοὶ δρόμοι ὀφείλουν τὴ μακρὰ ζωή τους καὶ τὴν ἀντοχή τους στὴ χρησιμοποίησι ἀπασμένων ὀστράκων στρειδίων. Ἐξ ἄλλου, στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ ὑπάρχουν μερικὰ ὄστρακα τόσο μεγάλα, ὥστε χρησιμοποιοῦνται γιὰ κουνιες τῶν μωρῶν!

—Ἀπὸ «ρὸκ ἔντ ρόλ»;
—Ὄχι, ἡ γυναίκα μου κοιμᾶται μὲ τσιμπιδάκια στὰ μαλλιά...

—Ὅταν μεγαλώσω, δὲν πρόκειται νὰ παίξω ποτὲ χαρτιά. Τὰ χαρτιὰ παχαίνουν!...

Τὰ τυχερὰ τοῦ φακίρη.

Ἡ "Αννα Μαριάνι κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός της Κάρλο Καρέννι σὲ μιὰ χορευτικὴ ἐπίδειξί τους.

Ἡ χορεύτρια
ΜΕ ΤΑ ΚΟΜΜΕΝΑ ΠΟΔΙΑ!..

Τὸ τραγικὸ πάθημα μιᾶς ὄμορφης Ἰταλίδας, κόρης ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ σταθμάρχη

'Ο θεὸς κάποτε, γιὰ λόγους ποὺ μονάχα ἐκεῖνος γνωρίζει, ἐπιτρέπει νὰ βροῦν τὸν ἄνθρωπο χτυπήματα, ποὺ τοῦ παίρνουν γιὰ πάντα ὅ,τι πιὸ ἀκριβὸ κι' ἀγαπημένο ἔχει ἀνάμεσα στὶς ἐπιδιώξεις του σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο.

"Ενα τέτοιο πλῆγμα, ὀδυνηρὸ κι' ἀνεπανόρθωτο, βρῆκε πρὶν λίγες μέρες καὶ μιὰ ὄμορφη Ἰταλιδούλα, τὴν "Αννα Μαριάνι, ποὺ εἶχε σπάνιο χορευτικὸ ταλέντο καὶ θὰ γινόταν μιὰ μέρα ἡ πιὸ μεγάλη μπαλλαρίνα τῆς χώρας της.

"Ενα τραῖνο τῆς ἔκοψε καὶ τὰ δυὸ πόδια!

Ἡ "Αννα Μαριάνι, ἡλικίας 25 ἐτῶν, εἶναι μοναχοκόρη τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμάρχη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προάστια τοῦ Μιλάνου. Ἀπὸ νήπιο ἤξερε τὸ σταθμό, ὅπου δούλευε ὁ πατέρας της, σὰν τὸ σπίτι της. Ἐκεῖ εἶχε γεννηθῆ κι' ἀναρίθμητες φορὲς περνοῦσε τὶς γραμμὲς πηγαίνοντας καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Καὶ τὴ συνήθεια αὐτὴ τὴν εἶχε κρατήσει κι' ὅταν ἔγινε πιὰ μεγάλη κοπέλλα καὶ πήγαινε στὰ μαθήματα χοροῦ, ποὺ τῆς ἔδινε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους δασκάλους τοῦ Μιλάνου, στὸ σπίτι του, ποὺ βρισκόταν λίγα μέτρα πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σταθμό.

'Εδῶ, ὅμως, καὶ λίγο καιρό, ἡ ὄμορφη "Αννα περνοῦσε τὶς γραμμὲς ὄχι ἀπὸ τὸ συνηθισμένο μέρος, ἀλλὰ χρησιμοποιώντας μιὰ πορτίτσα ποὺ τὰ σκαλιὰ της ἔβγαζαν ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τῶν διασταυρώσεων. "Ηταν πιὰ ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ προσέχη, ὥστε νὰ μὴ τῆς συμβῆ κανένα ἀτύχημα σ' ἐκεῖνο τὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο.

'Αλλὰ τὸ κακὸ ἔγινε. Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες κατὰ τὸ σούρουπο, ἡ "Αννα, γυρίζοντας στὸ σπίτι της, πέρασε ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα καὶ προχώρησε ἀνύποπτη.

Σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων, πλάϊ της, βρίσκονταν δυὸ φορτηγὰ βαγόνια ποὺ εἶχαν ἀπὸ πίσω τους μιὰ ἀτμομηχανή. 'Ο ὁδηγός της ἔβαλε μπροστὰ ξαφνικὰ καὶ προτοῦ προλάβη ἡ κοπέλλα νὰ πηδήση στὴν ἀπέναντι πλατφόρμα, συνέβη τὸ ἀναπόφευκτο.

'Εκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ποὺ πῆγε ἡ "Αννα νὰ ἀναρριχηθῆ στὴν πλατφόρμα, τὸ πρῶτο βαγόνι πέρασε δίπλα της καὶ τὰ πόδια της συνθλίφτηκαν ἀνάμεσα στὸ βαγόνι καὶ στὸ τσιμέντο.

Τὸ κορίτσι ἔμεινε ἀκίνητο καὶ καταματωμένο πλάϊ στὶς γραμμές. Δὲν εἶχε πιὰ πόδια.

Τὸ ὄμορφο μέλλον της, ποὺ τῆς χαμογελοῦσε μὲ χίλιες δυὸ γοητευτικὲς ὑποσχέσεις ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, τώρα εἶχε σβυστῆ μονομιᾶς καὶ γιὰ πάντα.

"Οταν ἡ "Αννα Μαριάνι συνῆρθε πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου, μετὰ τὴν ἐγχείρησι δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη τὴν τραγική, τὴ φοβερὴ πραγματικότητα.

Δὲν ἦταν πιὰ ἡ εὐκίνητη τρισευτυχισμένη πεταλουδίτσα, ποὺ στροβιλιζόταν στὶς πίστες καὶ ποὺ μόλις ἁγγιζε τὸ ἔδαφος μὲ τὶς μύτες τῶν πάνινων παπουτσιῶν της, ἀλλὰ ἕνα μισό, βαρὺ κορμί. Τὰ μάτια της, θολὰ ἀκόμα ἀπὸ τὴ νάρκωσι, εἶδαν πάνω της τοὺς ἀγαπημένους της γονεῖς καὶ τὸ δάσκαλό της, τὸν Κάρλο Καρέννι.

'Η "Αννα κι' ὁ Κάρλο, ποὺ εἶναι λίγα χρόνια μεγαλύτερός της, θὰ παντρεύονταν ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες.

Οἱ δυὸ νέοι, ἑνωμένοι τόσο καιρὸ στὴν κοινή τους λατρεία γιὰ τὸ χορό, εἶχαν ἐρωτευθῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ἦταν ἀρραβωνιασμένοι.

Τὰ χείλη τῆς "Αννας τρεμούλιασαν κι' ἡ φωνή της, μισόσβυστη ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ τὸ παράπονο, τοῦ εἶπε:

— Συγχώρεσέ με, ἀγάπη μου, ποὺ δὲ θὰ ξαναχορέψω πιά...

'Εκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε κλαίγοντας, τῆς χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί.

Εἶχαν γνωριστῆ ἀπὸ τὸ 1948, σὲ μιὰ αἴθουσα χοροῦ κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ Κάρλο Καρέννι εἶχε καταλαβαίνει πὼς τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ἦταν προικισμένο μὲ ξεχωριστὸ ταλέντο γιὰ τὸ χορό. Τὴν κάλεσε, λοιπόν, νὰ τῆς δώση μαθήματα κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἡ συμπάθεια μεταξύ τους μεγάλωνε, ὥσπου ἔγινε φλογερὸς ἔρως.

'Αλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ μόνο ποὺ εἶχε ἑνώσει τοὺς δυὸ νέους. Οἱ πρόσοδοι ποὺ ἡ "Αννα εἶχε κάνει στὸ χορό, ἦταν ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει ὁ Κάρλο, κάτι τὸ καταπληκτικό. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ ὀκτὼ χρόνια, εἶχαν κάνει μαζὶ ἀρκετὰ ταξίδια στὸ ἐξωτερικό, λαβαίνοντας μέρος σὲ διεθνεῖς χορευτικοὺς διαγωνισμοὺς καὶ παίρνοντας τὰ βραβεῖα τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ τραγικὸ δυστύχημα, ποὺ συνέβη στὴν "Αννα, θὰ ἔκαναν καὶ τὴν πρώτη ἐμφάνισί τους ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ τηλεόρασι καὶ κατόπιν ἡ "Αννα θὰ ὑπέγραφε συμβόλαιο σ' ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα θέατρα τῆς Ρώμης, ποὺ ἐπροκείτο νὰ τὴν προσλάβη γιὰ πρώτη μπαλλαρίνα.

'Αλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὄμορφα ὄνειρα, ποὺ πήγαιναν νὰ γίνουν πραγματικότης, διαλύθηκαν ξαφνικά. "Ολα; "Οχι. Γιατί, ἂν τὸ μέλλον της σὰν χορεύτριας ἔκλεισε γιὰ πάντα, ἡ "Αννα θὰ παντρευτῆ τὸν ἀγαπημένο της, ποὺ τῆς δήλωσε πὼς τώρα τὴν ἀγαπᾶ χίλιες φορὲς περισσότερο κι' ἀνυπομονεῖ πότε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο μὲ τεχνητὰ πόδια γιὰ νὰ τὴν «ὁδηγήση» ντυμένη μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα, στὴν ἐκκλησία.

Οἱ γιατροὶ εἶπαν πὼς αὐτὴ ἡ μέρα θάρθη σὲ δυὸ μῆνες κι' ἡ "Αννα, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ δώση στὸν ἀγαπημένο της τὴν ἐλευθερία του, νικημένη τέλος ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῆς μεγάλης του ἀγάπης, περιμένει κι' αὐτὴ ἀνυπόμονα τὴ μέρα ἐκείνη.

Θἄναι τώρα κάπως διαφορετικὸ τὸ μέλλον της, ἀλλὰ ἡ εὐτυχία δὲ χάθηκε ὁλόκληρη γιὰ τὴ χορεύτρια μὲ τὰ κομμένα πόδια.

✪✪

Δὲν ἦταν μιὰ μονάχα...

'Ο διευθυντὴς ἑνὸς κινηματογράφου τοῦ Τορόντο βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι, ὅταν ἕνας κύριος μπῆκε θυμωμένος στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ ζήτησε ν' ἀνάψουν τὰ φῶτα, γιατὶ ὑποπτευόταν πὼς βρισκότανε στὴ σάλλα ἡ γυναίκα του μαζὶ μ' ἕναν ἄλλον ἄντρα. Τὸν καθησύχασε ὡστόσο, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ τοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴ χάρι. Ὕστερα ἔδωσε κρυφὰ ἐντολὴ στὸ μηχανικό του νὰ προβάλη στὸ πανὶ τὴν ἑξῆς εἰδοποίησι:

("Αν βρίσκεται ἐδῶ καμμιὰ παντρεμένη μαζὶ μὲ ἄλλον ἄντρα, τῆς συνιστοῦμε νὰ φύγη ἀμέσως ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα».

Εἰκοσιδυὸ ζευγάρια σηκώθηκαν τότε καὶ γλύτρησαν ἔξω ἀπ' τὸν κινηματογράφο!...

Ἡ γλῶσσα τῶν λουλουδιῶν

"Ενα πρωτότυπο ρολόγι γιὰ τὰ ραντεβοῦ σας...

Στὴν ἀρχαιότητα, ὡρισμένα φυτὰ καὶ ἄνθη ἦταν ἀφιερωμένα στοὺς θεοὺς καὶ εἰδικώτερα ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν σχέσι μὲ τὸν ἔρωτα. Οἱ «'Ορφικοὶ ὕμνοι» ἀναφέρουν, ὅτι τὰ ἀρωματικὰ φυτὰ ἦταν ἀφιερωμένα στὶς Νύμφες καὶ τὸν Πάνα, τὸ ἡλιοτρόπιο στὸν 'Απόλλωνα, ἡ μυρτιὰ στὴ Σελήνη, ἡ ἱεροβοτάνη στὴν 'Αρτέμιδα, ἡ σμύρνα στὴν 'Αφροδίτη, ἡ παπαρούνα στὴ Νύχτα, τὸ λιβανωτὸ στὶς Νηρηΐδες, ἡ ἀνεμώνη καὶ τὸ τριαντάφυλλο στὸν 'Αδώνιδα, ὁ ἀσφόδελος στὶς 'Ερινύες, κλπ. Τὰ ἄνθη τῆς κολοκυθιᾶς καὶ τῆς ροδιᾶς ἐχρησιμοποιοῦντο, ἐξ ἄλλου, κατὰ τὶς ἐτήσιες τελετὲς πρὸς τιμὴν τοῦ 'Αδώνιδος.

Τὸ τριαντάφυλλο στοὺς Αἰγυπτίους συμβόλιζε τὴν τελειότητα καὶ στὴν ἑλληνικὴ μυθολογία τὴν ὁμορφιά. 'Ο 'Ανακρέων τὸ ἀποκαλεῖ «τιμὴ καὶ δόξα τῶν λουλουδιῶν», «ἀνοιξιάτικο πόδο κι' ἀπόλαυσι τῶν θεῶν». 'Ο 'Αλθέρτος ὁ Μέγας ἐδίδασκε ὅτι τὸ κρῖνο, ὅταν ξεραινόταν καὶ δινόταν σὲ σκόνη σὲ μιὰ νέα, ἐπέτρεπε νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν ἦταν παρθένος ἢ ὄχι. 'Η φτέρη ἐθεωρεῖτο γενικὰ σὰν σύμβολο ταπεινοφροσύνης. 'Η ἁγία Χιλντεγκάρδη ἀπέδιδε ἐπίσης σ' αὐτὴν μαγικὲς ἰδιότητες. Στὴ σμύρνα ἀπέδιδε ἡ ἰδιότης ν' ἀπομακρύνη τὰ φαντάσματα καὶ νὰ ἐξουδετερώνη τὰ μάγια. Στὸ ἡράνθεμο ἀπεδίδοντο τονωτικὲς ἰδιότητες. Τὸ κυκλάμινο, κατὰ τὸ Θεόφραστο, εἶναι ἔμβλημα τῆς ἡδυπαθείας. 'Η βιολέττα, κατὰ τὸν Πέτρο τῆς Καπούης, συμβολίζει τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν πραότητα. Κατὰ τὴν παράδοσι, ἐξ ἄλλου, ἡ ρεζεντὰ ἦταν τὸ ἄνθος ποὺ καλλιεργοῦσε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ της ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

'Αλλὰ νά ἕνα «ὡρολόγιο τῶν φυτῶν», ποὺ περιέχεται σ' ἕνα παληὸ βιβλίο τοῦ 15ου αἰῶνος. Χρησίμευε στοὺς ἐρωτευμένους γιὰ νὰ κανονίζουν τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ τους. Σύμφωνα μ' αὐτό, κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, ἔχει τὸ ἀντίστοιχο ἄνθος ἢ φυτό. "Ενας ἐρωτευμένος μποροῦσε νὰ τὸ στείλη στὴ φίλη τῆς καρδιᾶς του ἢ νὰ περάση π. χ. ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της, κρατώντας το στὸ χέρι καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ τῆς ὁρίση ἕνα ραντεβού. Οἱ ἀντιστοιχίες μεταξὺ ὡρῶν καὶ φυτῶν εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

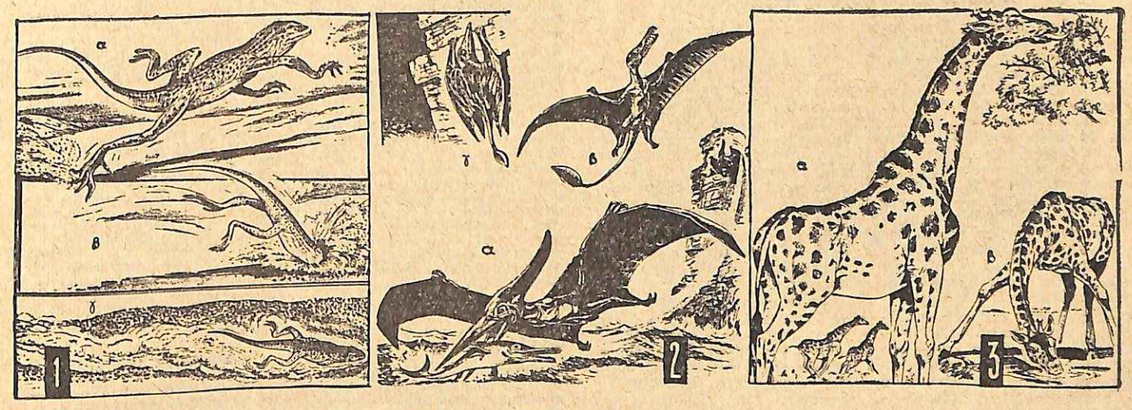
1 (μετὰ μεσονύκτιον)	»	»	: ζωχός.
2	»	»	: σκεύλι,
3	»	»	: πικρὶς
4	»	»	: κισσάμπελος
5	»	»	: τριφύλλι
6	»	»	: λαγόχορτο (τοῦ λαγοῦ τὰ γένεια)
7	»	»	: νούφαρο
8	»	»	: γαλατσίδα
9	»	»	: χρυσάνθεμο
10	»	»	: φύλλο συκιᾶς
11	»	»	: ὀρνιθόγαλο
12	»	»	: σῦκο
13	»	»	: γαρύφαλλο
14	»	»	: βρύο
15	»	»	: ἀνδρυάλα
16	»	»	: ἄλισσον
17	»	»	: νυχτολούλουδο
18	»	»	: γεράνιο
19	»	»	: ἡμεροκαλλὶς κίτρινη
20	»	»	: ἴσιο κλωνὶ κισσαμπέλου
21	»	»	: μὲ νυχτολούλουδο
22	»	»	: κισσάμπελος μὲ κόκκινα λουλούδια
23	»	»	: βασιλικὸς
24	»	»	: κάκτος μὲ μεγάλο ἄνθος

Σύμφωνα μὲ δύο συγχρόνους συγγραφεῖς, τὸ δόκτορα Ἐμὶλ Λωρὰν καὶ τὸν Πὼλ Ναγκούρ, τὰ ἄνθη συμβολίζουν πάντοτε ὡρισμένες ἀρετὲς ἢ κακίες. 'Ο συμβολισμὸς αὐτὸς ἔχει συγκριτικὰ ὡς ἑξῆς:

Ἰδιότητες	Ἀνατολὴ	Μεσαίων	Σύγχρονη ἐποχὴ
Ἰδανικὴ ἀγάπη	λευκὸ γαρύφαλλο	λευκὸ γαρύφαλλο	ἀκακία
Ὁμορφιὰ	κόκκινο γαρύφαλλο	κόκκινο γαρύφαλλο	πλατύφυλλο τριαντάφυλλο
Κολωσύνη	ἀνθεμὶς	μαντζουράνα	πατάτα (ἡ μόδα της εἰσῆχθη ἀπὸ τὴν Ἀμερική)
Πόθος	μαργαρίτα	λευκὸ τριαντάφυλλο	νάρκισσος
Ἐλπὶς	σάρισσα	λευκὴ Βιολέττα	λευκάκανθα
Αἰώνια ἀγάπη	κισσὸς	δεντρολίβανο	ἀγριοφλησκούνι
Ἀνάμνησις	λευκὴ παπαροῦνα	πανσὲς	μυοσωτὶς
Προδοσία	τσουκνίδα	τσουκνίδα	κώνειο

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

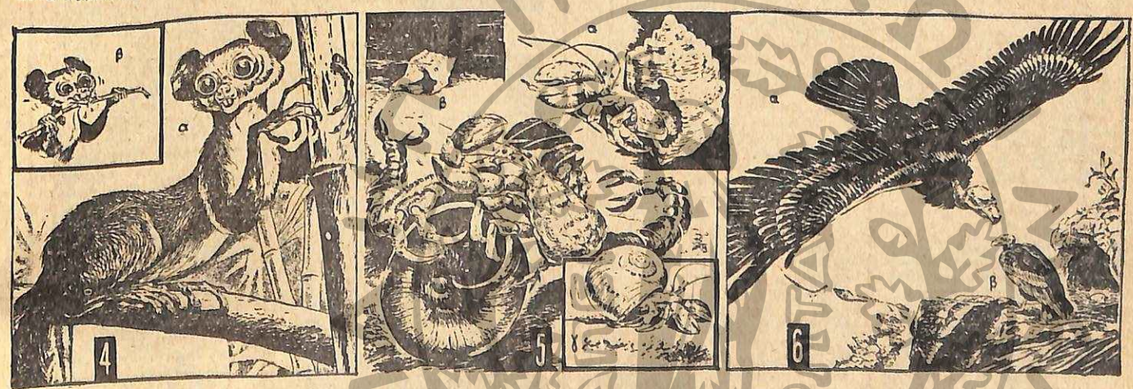
"Οπως μᾶς τὰ παρουσιάζει ὁ Γουὼλτ Ντίσνεϋ

1) Ο ΔΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥ: α) 'Η «οὖμα», ποὺ λέγεται καὶ σαύρα μὲ τὰ ξεφτισμένα πόδια», τρέχει πολὺ γρήγορα πάνω στὴν ἄμμο, τὴν ὁποία ἁγγίζει ἐλαφρότατα μὲ τὰ πόδια της. β) "Οταν ἀντιληφτῆ τὴν παρουσία κάποιου κινδύνου, χωρὶς νὰ μειώση διόλου τὴν ταχύτητά της χάνεται μέσα στὴν ἄμμο καὶ ἐξαφανίζεται. γ) Αὐτὸ ὅμως δὲν τῆς ἀρκεῖ. Γιὰ νὰ χάση τελείως τὰ ἴχνη της ὁ ἐχθρός, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς «καταδύσεώς» της, κολυμπῶντας, κυριολεκτικά, μέσα στὴν ἄμμο μὲ μεγάλη εὐκολία. 'Ακολουθεῖ τότε κατεύθυνσι πάντοτε διάφορη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἀκολουθοῦσε ὅταν βρισκόταν στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὴν ὁποία προδίδουν τὰ ἴχνη, ποὺ ἄφησε πάνω στὴν ἄμμο.

2) ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ: α) 'Ο «πτερανόδων» εἶναι ἴσως τὸ πιὸ τερατόμορφο φτερωτὸ πλάσμα τῆς φύσεως. Τὰ τεράστια φτερά του μποροῦν νὰ φτάσουν ἀνοίγματα 9 μέτρων! β) "Ενας παραπλήσιος τύπος εἶναι ὁ «ραμφόρυγχος», ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει στὸ κεφάλι του τὸ τεράστιο λοφίο, ποὺ ἔχει ὁ «πτερανόδων», ἀλλὰ μιὰ μακρυὰ οὐρὰ ποὺ τοῦ χρησιμεύει γιὰ τιμόνι, ὅταν πετᾶ. γ) Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ παράξενα ζῶα ἀνήκουν στὴν κατηγορία τῶν χειροπτέρων, στὴν ὁποία ἀνήκουν καὶ οἱ νυχτερίδες. Ζοῦν, κατὰ προτίμησι, σὲ ἀπόκρημνες καὶ βραχώδεις ἀκτὲς καὶ τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μὲ ψάρια. Τὰ τεράστια νύχια ποὺ ἔχουν καὶ στὰ τέσσερα πόδια τους τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ γαντζώνωνται πάνω στὰ βράχια καὶ νὰ κοιμοῦνται πάντα στὴν παράξενη στάσι, ποὺ δείχνει ἡ εἰκόνα μας.

3) Ο ΚΟΡΦΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ... ΔΕΝΤΡΩΝ: α) 'Η καμηλοπάρδαλις, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ ὑψηλόσωμο ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, ἀρέσκεται ἰδιαιτέρως στὸ κορφολόγημα τῶν δέντρων. "Εχει ἐπίσης τὸ μεγαλύτερο λαιμὸ κι' ὅμως ὁ λαιμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε ἕνα κόκκαλο παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνον ἑνὸς μικροῦ τρωκτικοῦ! 'Αντίθετα μὲ τὸ ὅ,τι πιστεύεται, ἡ καμηλοπάρδαλις μπορεῖ κάλλιστα νὰ τρέξη καὶ νὰ ἀναπτύξη μάλιστα ταχύτητα 30 μιλίων τὴν ὥρα. β) 'Η μεγαλύτερη δυσκολία γι' αὐτὴν εἶναι νὰ κατεβάση τὸν τεράστιο λαιμό της στὸ ἔδαφος γιὰ νὰ πιῆ νερὸ καὶ νὰ τὸν ξαναφέρη κατόπι στὴν κανονική του θέσι. Τὰ μάτια της βρίσκονται σὲ τόσο προεξέχον σημεῖο, ὥστε μπορεῖ μὲ εὐκέρεια νὰ δῆ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι της.

4) Ο ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ: α) 'Ο «ἂϊ - ἂϊ», ἕνα εἶδος πιθήκου ποὺ συναντιέται μόνο στὴ Μαδακασκάρη καὶ ποὺ ζῆ μέσα στὰ ἀπέραντα δάση ἀπὸ μπαμποῦ. ἔχει καὶ στὰ τέσσερα ἄκρα του ἀνθρώπινους ἀντίχειρες. Τὰ ἄλλα τέσσερα ὅμως δάχτυλα καταλήγουν σὲ γαμψὰ νύχια, ποὺ τὸν βοηθοῦν νὰ σκαδῆ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ βγάζη ἀπὸ τὶς τρύπες τους τὰ σκουλήκια, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀγαπημένη του τροφή. β) 'Ο «ἂϊ - ἂϊ» τελειώνει πάντοτε τὸ γεῦμα του μὲ... γλυκό!... Μόλις νοιώση τὸ στομάχι του γεμάτο, τρέχει μὲ μιὰ φυτεία μὲ ζαχαροκάλαμα, ξεριζώνει ἕνα, τὸ σπάει στὴ μέση καὶ πίνει τὸ χυμό του μὲ φανερὴ εὐχαρίστησι.

5) ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΗΣ ΣΤΟ ΒΥΘΟ: α) Οἱ «ἐρημίτες», ἕνα εἶδος καβουριῶν ποὺ ζοῦν συνήθως σὲ μεγάλα βάθη δὲν εἶναι ἐφοδιασμένοι ἀπὸ τὴ φύσι μὲ κέλυφος, ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε μιὰ καλύτερη ἄμυνα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τους. Γι' αὐτό, μόλις δοῦν κάνένα ἐγκαταλελειμμένο ὄστρακο, σπεύδουν νὰ τὸ καταλάβουν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν μέσα σ' αὐτό. β) Τὸ ὄστρακο ὅμως δὲ μεγαλώνει μαζί τους καὶ γι' αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ λίγο ὑποχρεώνονται νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν, ἐπειδὴ δὲν τοὺς χωρεῖ πιά. Τρέχουν τότε σὲ ἀναζήτησι μεγαλυτέρου καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ τὸ βροῦν. Τὸ... οἴκημα αὐτὸ ὅμως εἶναι μερικὲς φορὲς κατειλημμένο ἀπὸ κάποιον ἄλλο «ἐρημίτη», ποὺ τὸ ἀνακάλυψε πρῶτος. Ἀρχίζει τότε μιὰ φοβερὴ μονομαχία μέχρις ὅτου ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ παραδεχθῆ τὴν ἥττα του καὶ ὑποχωρήση. γ) 'Ο νικητὴς καταλαμβάνει τὸ κενὸ ὄστρακο καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν τόπο τῆς μονομαχίας μὲ τὸ... σπίτι, ποὺ κέρδισε μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του.

6) Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ: α) 'Ο κόνδωρ τῆς Καλιφορνίας, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνοιγμα τῶν φτερῶν φτάνει τὰ τέσσερα μέτρα, εἶναι τὸ μεγαλύτερο πουλὶ τῆς Β. Ἀμερικῆς καὶ ὁ κυρίαρχος τοῦ ἀέρος στὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς γῆς. Δυστυχῶς ὅμως τὸ εἶδος αὐτὸ ἐξαφανίζεται, παρὰ τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλλονται καὶ τὴν ἀπαγόρευσι τῆς ἐξοντώσεώς του. β) 'Ο θηλυκὸς κόνδωρ γεννᾶ ἕνα μονάχα αὐγὸ κάθε δυὸ χρόνια!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Τὰ φάρμακα ποὺ ρίχνουν τὴν πίεσι

Ἡ δίαιτα καὶ ὁ ψυχικὸς παράγων

Δὲν εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνη ἡ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, ἡ «πίεσις» ὅπως τὴ λέμε συνήθως.

Καθὼς ἔχομε ἐξηγήσει κι' ἀλλοτε, ἡ πίεσι τοῦ αἵματος μέσα στὶς ἀρτηρίες αὐξάνει, ὅταν δυσκολεύεται νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτές. Ἡ καρδιὰ καταβάλλει τότε μιὰ πρόσθετη προσπάθεια καὶ συμπιέζει περισσότερο τὸ αἷμα, γιὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν ἀντίστασι ποὺ φέρνουν οἱ ἀρτηρίες στὸ πέρασμά του. Ἡ ἀντίστασι αὐτὴ ὀφείλεται στὴ σκλήρυνσι τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀρτηριῶν, ποὺ ἔρχεται μὲ τὰ χρόνια, καὶ στὶς οὐσίες ποὺ συγκεντρώνονται πάνω τους καὶ τὶς στενεύουν.

Εἶναι λοιπὸν φυσικὸ ν' αὐξάνῃ ἡ πίεσι, ὅσο προχωρεῖ ἡ ἡλικία. Γίνεται ὅμως ἐπικίνδυνη ἡ αὔξησι αὐτή, ὅταν περάσῃ ὡρισμένα ὅρια. Ὑπάρχουν τότε 10% πιθανότητες νὰ πεθάνῃ κανεὶς ἀπ' τὰ νεφρά του, ἄλλες τόσες νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του κι' ἄλλες τόσες νὰ πάθῃ συμφόρησι.

Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ αὔξησι τῆς πιέσεως μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ μιὰ πάθησι τῶν νεφρῶν ἢ τῶν ἀδένων. Ἂν βρῇ ὁ γιατρὸς τὴν αἰτία της, μπορεῖ σὲ πολλὲς περιπτώσεις νὰ τὴ θεραπεύσῃ ὁριστικά.

Πάντως, ἡ ἐπιστήμη διαθέτει σήμερα πολὺ περισσότερα ὅπλα ἀπὸ ἄλλοτε, γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν πίεσι κάτω ἀπὸ ὡρισμένα ὅρια.

Ἡ δίαιτα παίζει σημαντικὸ ρόλο σ' αὐτό. Χρειάζεται ἁπλῶς ν' ἀποφεύγωμε: 1) τὰ τρόφιμα ποὺ δίνουν πολλὲς θερμίδες (ζυμαρικά, γλυκίσματα, λίπη, κλπ.) καὶ 2) τὸ ἁλάτι.

Οἱ πολλὲς θερμίδες φέρνουν τὴν παχυσαρκία, καὶ τότε τὸ ἔργο τῆς ἤδη παραφορτωμένης καρδιᾶς δυσχεραίνεται ἀκόμα πιὸ πολύ, γιατὶ τὸ αἷμα πρέπει νὰ κυκλοφορῇ μέσα ἀπὸ περισσότερους ἱστοὺς καὶ οἱ μῦς καταβάλλουν μεγαλύτερες προσπάθειες γιὰ νὰ μετακινήσουν τὸ αὐξημένο βάρος τοῦ σώματος.

Τὸ ἁλάτι δὲν ἀνεβάζει τὴν πίεσι, αὐτὸ τὸ ἴδιο. Φαίνεται ὅμως πὼς παίζει ρόλο στὶς ἀσθένειες ποὺ αὐξάνουν τὴν πίεσι. Γι' αὐτό, ἔχουν μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ πάσουν πίεσι ἐκεῖνοι ποὺ ἁλατίζουν πολὺ τὰ φαγητά τους.

Στὰ 25% τῶν περιπτώσεων, μιὰ αὐστηρὴ ἀνάλατη δίαιτα ρίχνει τὴν πίεσι. Ἡ συνηθισμένη δίαιτα μὲ λίγο ἁλάτι δὲν ἐλαττώνει τὴν πίεσι, λιγοστεύει ὅμως τὴ διάχυσι τῶν ὑγρῶν ἔξω ἀπ' τὰ τοιχώματα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ποὺ ὀφείλεται σὲ μιὰ ἐλαφρὰ ἀνεπάρκεια τῆς καρδιᾶς ἐξ αἰτίας τῆς πιέσεως.

Οἱ πρωτεϊνοῦχες τροφὲς δὲν ἀνεβάζουν τὴν πίεσι, ὅπως πίστευαν ἄλλοτε. Βέβαια, ἡ κλασσικὴ «δίαιτα τοῦ Κέμπνερ» γιὰ τὴν πίεσι (ρύζι, φρέσκα φροῦτα καὶ ζάχαρι) εἶναι πολὺ φτωχὴ σὲ πρωτεΐνες. Δὲν ὀφείλεται ὅμως σ' αὐτὸ ἡ ἀποτελεσματικότης της. Ἀλλωστε κι' ἄλλες δίαιτες, πλουσιώτερες σὲ πρωτεΐνες, ἀποδείχτηκαν ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὲς κατὰ τῆς πιέσεως.

Ὁ ψυχικὸς παράγων, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, οἱ στενοχώριες, κλπ., παίζουν σπουδαῖο ρόλο στὴν πίεσι. Ἀρκεῖ νὰ ποῦμε ὅτι, πολλὲς φορές, ὁ ἐξεταζόμενος ἐμφανίζει τὴ στιγμὴ ἐκείνη πίεσι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν κανονική του, μόνο καὶ μόνο γιατὶ τὸν ἀνησυχεῖ ἡ ἐξέτασι καὶ ἡ πιθανὴ διάγνωσι τοῦ γιατροῦ. Γενικῶς, κάθε καταπόνησι, σωματικὴ ἢ ψυχική, αὐξάνει τὴν πίεσι. Ἂν δὲ ἡ πίεσι εἶναι ἤδη μεγάλη, ἡ καταπόνησι χειροτερεύει τὴν κατάστασι.

Ἂς δοῦμε τώρα ποιὰ εἶναι τὰ κυριώτερα φάρμακα γιὰ τὴν πίεσι, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα.

Ἡ **ρεσερπίνη** ἐλαττώνει κάπως τὴν πίεσι, κυρίως ὅμως ἔχει κατευναστικὴ ἐνέργεια. Ἐξαφανίζει τὴ νευρικότητα καὶ τοὺς πονοκεφάλους ποὺ φέρνει συχνὰ ἡ πίεσι. Βοηθεῖ ἐπίσης στὸ ν' ἀντιμετωπίζωμε ψυχραιμότερα κάθε ἀναποδιὰ ποὺ μᾶς τυχαίνει, κι' ἔτσι δὲν ἀνεβαίνει ἡ πίεσί μας.

Ἡ **ὑδραλαζίνη** εἶναι τὸ μόνο φάρμακο ποὺ ἐλαττώνει τὴν πίεσι καὶ συγχρόνως στέλνει περισσότερο αἷμα στοὺς νεφρούς. Ἡ δεύτερη ἰδιότης της εἶναι σπουδαία, γιατὶ μιὰ ἀπ' τὶς κυριώτερες φροντίδες τοῦ γιατροῦ εἶναι νὰ βοηθῇ τὴ λειτουργία τῶν νεφρῶν σὲ περίπτωσι πιέσεως.

Δυστυχῶς, τὸ φάρμακο αὐτὸ προκαλεῖ ρευματισμοὺς στὰ 15% τῶν ἀσθενῶν ποὺ τὸ παίρνουν. Ἂν δὲν συνδυαστῇ μὲ ρεσερπίνη, μπορεῖ ἐπίσης νὰ φέρῃ πονοκεφάλους καὶ ταχυκαρδία.

Ἄλλωστε καὶ ἡ ἐλάττωσι τῆς πιέσεως εἶναι μεγαλύτερη μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ φάρμακα μαζί, παρὰ μὲ τὸ καθένα χωριστά.

Τὸ **ἑξαμεθόνιον** καὶ τὸ **πεντολίνιον** ἐνεργοῦν στὰ νεῦρα ποὺ προκαλοῦν τὶς συσπάσεις τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Ἔτσι, τὰ τοιχώματα τῶν ἀγγείων μένουν χαλαρὰ καὶ ἀνοιχτά, καὶ συνεπῶς πέφτει ἡ πίεσι. Ἂν ὅμως γίνῃ κατάχρησι τῶν φαρμάκων αὐτῶν, τὸ κυκλοφοριακό μας σύστημα παύει πιὰ νὰ λειτουργῇ κανονικὰ καὶ τὸ αἷμα μαζεύεται στὰ πόδια μας ὅταν στεκόμαστε ὄρθιοι. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ζάλες καὶ λιποθυμίες.

Ἡ **βερατρίνη** ἐλαττώνει τὴν πίεσι. Στὴν ἴδια ὅμως περίπου δόσι μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ λιποθυμία, ναυτία κι' ἄλλες δυσάρεστες συνέπειες. Γι' αὐτό, τὴ χρησιμοποιοῦν μόνο σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις: ὅταν ὁ ἄρρωστος πάθῃ κρίσι, μὲ κωματώδη κατάστασι καὶ σπασμούς, κι' ὅταν ἔχῃ ἀποτύχει τὸ ἑξαμεθόνιον. Δὲν τὴ χορηγοῦν ὅμως ποτὲ συνεχῶς.

Τὰ **θειοκυανικὰ ἅλατα** σπανίως ρίχνουν τὴν πίεσι, ὡφελοῦν ὅμως στοὺς πονοκεφάλους καὶ τὶς ζάλες. Ὅταν χορηγοῦνται, πρέπει νὰ γίνωνται συγχρόνως ταχτικὲς ἀναλύσεις αἵματος.

Τέλος, τὰ παλαιότερα φάρμακα [illegible] φαινοβαρβιτάλη καὶ ἡ «χλωράλη», ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ χρησιμοποιοῦνται, ἰδίως σὲ περιπτώσεις ποὺ γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ χρῆσι τῆς ρεσερπίνης.

✪✪

Μὲ λίγες γραμμές

★ "Ἂν παρατηρήσετε ἕνα μικρὸ ὄγκο, σὰν βῶλο, σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο τοῦ σώματός σας, μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ τὸν διαλύσετε μὲ μασσάζ. Μπορεῖ νάναι καρκίνος, καὶ τὸ δυνατὸ τρίψιμο νὰ προκαλέσῃ τὴ διάχυσι τῶν κυττάρων του στὸ ὑπόλοιπο σῶμα σας.

★ Τὸ «Μοντερίλ» εἶναι ἕνα νέο φάρμακο, πολὺ ἀποτελεσματικὸ γιὰ τὴν «πίεσι» καὶ τὴν νευρικὴ ὑπερένταση. Ἐξάγεται ἀπ' τὸ ἰνδικὸ φυτὸ «ραουβόλφια» καὶ διακόπτει τὴν ἐπικοινωνία τῶν νευρικῶν κέντρων μὲ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

★ Διάφορες ἀγωνίες, φοβίες κι' ἄλλα ψυχιατρικὰ συμπτώματα μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται σὲ ἐλαττωματικὴ ὅρασι καὶ ἀκοή. Πράγματι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκουν δυσκολία στὴν ἐπικοινωνία τους μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, κυριεύονται ἀπὸ ἕνα συναίσθημα μοναξιᾶς, ποὺ τοὺς κλονίζει τὰ νεῦρα.

Ἡ ταχύτερη «φρέζα»

Ἡ «φρέζα» τοῦ ὀδοντογιατροῦ ἀποτελεῖ τὸ φόβητρο πολλῶν νευρικῶν, ποὺ προτιμοῦν γ' ἀφίσουν νὰ καταστραφοῦν τὰ δόντια τους, παρὰ νὰ ὑποστοῦν αὐτὸ τὸ μηχάνημα, μὲ τοὺς κραδασμούς του ποὺ μεταδίδονται σ' ὁλόκληρο τὸ κρανίο. Τώρα λοιπὸν κατασκευάστηκε στὴν Ἀμερικὴ μιὰ καινούργια ὀδοντιατρικὴ «φρέζα», ποὺ κινεῖται μὲ ταχύτητα 150.000 στροφῶν στὸ λεπτό. Ἔτσι, οἱ δονήσεις γίνονται τόσο γρήγορες, ὥστε εἶναι ἀδύνατο πιὰ νὰ τὶς ἀντιληφθῇ ὁ ἄνθρωπος. Δοκιμάζει λοιπὸν τὴν ἐντύπωσι πὼς τοῦ ἀγγίζουν ἁπλῶς τὸ δόντι μ' ἕνα πινέλο.

Ὁ καρκίνος καὶ τὸ κάπνισμα

Βασιζόμενοι σὲ λεπτομερεῖς στατιστικὲς καὶ παρατηρήσεις, οἱ γιατροὶ μπόρεσαν νὰ ὑπολογίσουν μὲ ἀκρίβεια πόσες πιθανότητες ἔχει ἕνας καπνιστὴς νὰ πάθῃ καρκίνο τοῦ πνεύμονος.

Ἂν εἴσαστε λοιπὸν 25 χρονῶν καὶ καπνίζετε 25—50 τσιγάρα τὴν ἡμέρα, ἔχετε πιθανότητα 10% νὰ πεθάνετε ἀπὸ καρκίνο τοῦ πνεύμονος πρὶν γίνετε 75 χρόνων. Ὁ κίνδυνος ὅμως ἐλαττώνεται, ἂν κόψετε τὸ κάπνισμα στὰ 40—45 χρόνια σας, ἢ ἂν περιοριστῆτε τότε νὰ καπνίζετε μόνο μιὰ πίπα.

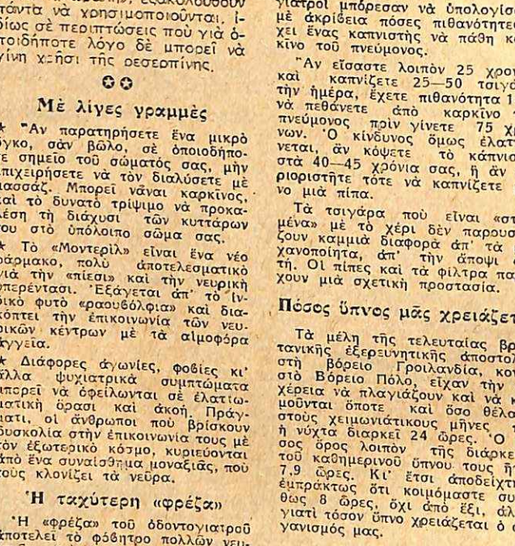
Τὰ τσιγάρα ποὺ εἶναι «στριμένα» μὲ τὸ χέρι δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ διαφορὰ ἀπ' τὰ μηχανοποίητα, ἀπ' τὴν ἄποψι αὐτή. Οἱ πίπες καὶ τὰ φίλτρα παρέχουν μιὰ σχετικὴ προστασία.

Πόσος ὕπνος μᾶς χρειάζεται

Τὰ μέλη τῆς τελευταίας βρεττανικῆς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς στὴ Βόρειο Γροιλανδία, κοντὰ στὸ Βόρειο Πόλο, εἶχαν τὴν εὐχέρεια νὰ πλαγιάζουν καὶ νὰ κοιμοῦνται ὅποτε καὶ ὅσο θέλανε, στοὺς χειμωνιάτικους μῆνες ποὺ ἡ νύχτα διαρκεῖ 24 ὧρες. Ὁ μέσος ὅρος λοιπὸν τῆς διάρκειας τοῦ καθημερινοῦ ὕπνου τους ἦταν 7,9 ὧρες. Κι' ἔτσι ἀποδείχτηκε ἐμπράκτως ὅτι κοιμόμαστε συνήθως 8 ὧρες, ὄχι ἀπὸ ἕξι, ἀλλὰ γιατὶ τόσον ὕπνο χρειάζεται ὁ ὀργανισμός μας.

Ἀμμωνία στὸ αἷμα

Μιὰ ὡρισμένη πάθησι τοῦ ἥπατος τὸ καθιστὰ ἀνίκανο νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν ἀμμωνία ποὺ παράγουν διάφορες ζυμώσεις μέσα στὸν ὀργανισμό (στὰ ἔντερα). Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ προκαλῇ ἡ ἀμμωνία αὐτὴ σοβαρὴ διαταραχὴ τῶν λειτουργειῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Σὲ τέτοιες λοιπὸν περιπτώσεις, φέρνει ἀξιόλογα ἀποτελέσματα ἡ «ἀργινίνη», ἕνα ἀπὸ τὰ ἀμινοξέα ποὺ ἀποτελοῦν τὶς πρωτεΐνες τοῦ σώματός μας. Τὸ φάρμακο αὐτὸ δοκιμάστηκε πρῶτα μ' ἐπιτυχία σὲ ζῶα καὶ κατόπιν σὲ ἀνθρώπους, στὸ Ἰατρικὸ Κέντρον τοῦ Σὰν Φραντσίσκο. Ἡ ἐνέργειά του συνίσταται στὴν ὑποβοήθησι τοῦ ὀργανισμοῦ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀμμωνία σὲ οὐρία.

ΝΕΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΑΓΝΩΣΕΩΝ

Στὸ Ἰνστιτοῦτο Ροκφέλλερ τῆς Νέας Ὑόρκης δοκιμάστηκε πρὸ ἡμερῶν ἕνας νέος τρόπος διαγνώσεως τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ περιτοναίου συστήματος. Πρόκειται γιὰ ἕνα πλαστικὸ νάτι μήκους 3 ἑκατοστομέτρων καὶ πλάτους ἑνός, τὸ ὁποῖο ἔχει στὸ ἐσωτερικό του ἕνα μικροσκοπικὸ ἀλλὰ τελειότατο πομπό. Κατὰ τὸ πέρασμά του μέσα ἀπὸ τὰ διάφορα ὄργανα καὶ ἔντερα ὁ «πομπὸς» εἰδοποιεῖ γιὰ ὅλες τὶς ἀνωμαλίες ποὺ συναντᾶ (ἐμπόδια, ἀέρια κλπ.) ἐκπέμποντας διάφορα σήματα, τὰ ὁποῖα συλλαμβάνονται καὶ ἑρμηνεύονται ἀμέσως ἀπὸ ἕνα πολύπλοκο δέκτη. Στὴ φωτογραφία μας, ὁ ἐφευρέτης τοῦ νέου συστήματος διαγνώσεως, καθηγητὴς Β. Σοῤῥίκιν (ἀριστερά) ἔχει καταπιῇ τὸ χάπι του, καὶ ἐξετάζεται ἀπὸ τὸ συνεργάτη του Τς. Φάρρερ (δεξιά) ποὺ χειρίζεται τὸ δέκτη.

Η "ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ„ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ἡ αἰτία της μᾶς εἶναι ἀκόμη ἄγνωστη

Κάθε τόσο γίνεται λόγος γιὰ μιὰ καινούργια ἀρρωστεια, ποὺ οἱ ἐπιστήμονες, ἐπειδὴ ἀγνοοῦν ἀκόμη τὴ βαθύτερη αἰτία της, τὴν ὠνόμασαν περιοδική. Πρόκειται γιὰ μιὰ κληρονομικὴ ἀσθένεια, ποὺ ἐμφανίστηκε ἀρχικὰ στὴ Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ ποὺ ἀπὸ κεῖ πέρασε κατόπιν στὴν Εὐρώπη.

Τὸ ὄνομά της φανερώνει ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά της, ποὺ εἶναι ἡ περιοδικότης. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐμφανίζεται, δηλαδή, στὸ ἴδιο ἄτομο κατὰ περιόδους, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπέχουν ὁλόκληρα χρόνια ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ περιοδικὴ ἀρρώστεια προσβάλλει κατὰ κανόνα τὰ παιδιὰ ποὺ ζοῦν ὑπὸ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐμφανιστῇ κατὰ τὴν ἀνάρρωσι ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἀσθένεια, ὁπότε ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ παρουσιάζει μείωσι τῶν ἀμυντικῶν του δυνάμεων ἢ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνησι κλπ. Τὰ τρία χαρακτηριστικὰ συμπτώματά της εἶναι: ὁ ὑψηλὸς πυρετός, ποὺ παραμένει στὸ ἐπίπεδο τῶν 39—40 βαθμῶν ἐπὶ ἀρκετὲς ὧρες, οἱ πόνοι στὴν κοιλιὰ καὶ οἱ πόνοι στὶς ἀρθρώσεις.

Ἡ εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ γίνεται μὲ δυνατὰ ρίγη καὶ ἡ πτῶσις του συνοδεύεται ἀπὸ ἄφθονους ἱδρῶτες. Ἡ περιοδικὴ ἀσθένεια μοιάζει, δηλαδή, μὲ τὴν ἑλονοσία. Ἀλλ' ἡ ἐξέτασι τοῦ αἵματος δείχνει πὼς δὲν ὑπάρχει παράσιτο.

Οἱ πυρετικὲς αὐτὲς κρίσεις δὲν ἔχουν καμμιὰ κανονικότητα. Ἐμφανίζονται κάθε ἑβδομάδα, ἢ κάθε μῆνα ἢ κάθε τρεῖς μῆνες ἤ, ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, ἔπειτα ἀπὸ χρόνια.

Οἱ πόνοι στὴν κοιλιὰ δὲν παρουσιάζουν, ἐξ ἄλλου, τὴν ἴδια ἔντασι σ' ὅλα τὰ ἄτομα. Μποροῦν, μάλιστα, νὰ λείπουν ὁλότελα. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὅμως, εἶναι ἀφόρητοι καὶ συνοδεύονται ἀπὸ ἐμετούς, ὅπως στὴν σκωληκοειδίτιδα ἢ τὴ χολοκυστίτιδα. Ἀλλ' οἱ πόνοι αὐτοί, παρὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ἔντασί τους, δὲν ἐντοπίζονται σὲ ὡρισμένο μέρος τῆς κοιλιᾶς. Εἶναι, τούναντίον, διάχυτοι σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνειά της. Ἡ κρίσις παρέρχεται συνήθως ἔπειτα ἀπὸ δώδεκα ἢ εἰκοσιτέσσερις ὥρες.

Τὸ τρίτο σύμπτωμα εἶναι, ὅπως εἴπαμε, οἱ πόνοι στὶς ἀρθρώσεις. Ὅλες οἱ ἀρθρώσεις πονοῦν καί, σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἐμφανίζονται φλογιστικὰ φαινόμενα στοὺς ἱστοὺς ποὺ τὶς περιβάλλουν. Οἱ καρποί, τὰ γόνατα καὶ οἱ ἀστράγαλοι γίνονται τότε κόκκινα, ὅπως συμβαίνει στὴν πυώδη ἀρθρίτιδα. Αὐτὴ ἡ φλόγωσις ἐξαφανίζεται συνήθως ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Μέχρι τώρα δὲν παρετηρήθησαν καρδιακὲς ἐπιπλοκές.

Ἡ περιοδικὴ ἀσθένεια διαρκεῖ πολλὰ χρόνια. Κατὰ κανόνα, δὲ μποροῦμε νὰ μιλήσωμε γιὰ θεραπεία, προτοῦ περάσῃ μιὰ δεκαετία.

Τὸ δυσάρεστο στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι, ὅτι τὰ συμπτώματά της τὴν κάνουν νὰ μοιάζῃ μὲ πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες: ἑλονοσία, σκωληκοειδίτιδα, χολοκυστίτιδα, πυώδη ἀρθρίτιδα κλπ. Χρειάζεται, λοιπόν, μεγάλη προσοχὴ ἐκ μέρους τοῦ γιατροῦ, γιατί, διαφορετικά, μπορεῖ νὰ γίνουν ἀνεπανόρθωτα λάθη (π. χ. μιὰ βιαστικὴ ἐγχείρησι γιὰ σκωληκοειδίτιδα, ποὺ θὰ καταπονήσῃ χωρὶς λόγο τὸν ἀσθενῆ).

Οἱ ἐπιστήμονες προσπάθησαν νὰ καθορίσουν διάφορα εἰδικὰ γνωρίσματα τῆς περιοδικῆς ἀσθενείας, ποὺ νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ διευκολύνουν τὸ γιατρὸ στὴ διάγνωσί του. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἔτσι, ἡ διάγνωσι τῆς περιοδικῆς ἀσθενείας εἶναι πολὺ δύσκολη, ἰδίως ὅταν ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα μέρος.

Ἡ περιοδικὴ ἀρρώστεια καλύπτεται, δυστυχῶς, ὡς τὴ στιγμὴ ἀπὸ πυκνὸ πέπλο μυστηρίου. Ἡ αἰτία ποὺ τὴν προκαλεῖ μᾶς εἶναι ἄγνωστη. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτό, δὲ μποροῦμε νὰ μιλήσωμε γιὰ ριζικὰ μέσα θεραπείας της. Ἔτσι, ὁ γιατρὸς δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὰ διάφορα συμπτώματά της.

Οἱ Γάλλοι γιατροὶ ἐφάρμοσαν τελευταῖα τὴν κορτιζόνη, μὲ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Τὸ φάρμακο αὐτὸ ἐξαφανίζει τοὺς πόνους, ὅπως ἀκριβῶς καὶ στὸν ἀρθρικὸ ρευματισμό. Ἀλλὰ τίποτα δὲ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνωμε, ὅτι ἔχει ἐπίδρασι καὶ στὴν ἴδια τὴν ἀσθένεια.

Οἱ ἔρευνες, πάντως, συνεχίζονται, καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἐλπίζουν, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ κατορθώσουν ν' ἀνακαλύψουν τὴν αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴν «περιοδικὴ» ἀρρώστεια. Ὅταν μάθωμε τὴν αἰτία της, θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν καταπολεμήσωμε ἀποτελεσματικά.

✪✪

Ὑπνωτισμὸς ἀντὶ ἀναισθητικοῦ

Ὅταν βάζῃ στὴ θέσι τους τὰ σπασμένα κόκκαλα, ὁ Ἄγγλος δόκτωρ Λ. Γκόλντι μεταχειρίζεται τὸν ὑπνωτισμό, γιὰ νὰ μὴ πονάνε οἱ πάσχοντες. Ἐφάρμοσε ἤδη τὴ μέθοδο αὐτὴ σὲ 28 περιπτώσεις, καὶ στὶς 26 ἀπ' αὐτὲς δὲ χρειάστηκε καθόλου ἀναισθητικό. Σύντομα, οἱ πόνοι ἔλειψαν τελείως μετὰ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐνδεδειγμένη προκειμένου γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν μόλις φάσει, γιατὶ τὰ διάφορα ἀναισθητικὰ δὲ μπορεῖ συνήθως νὰ χορηγηθοῦν κατὰ τὴ χώνευσι.

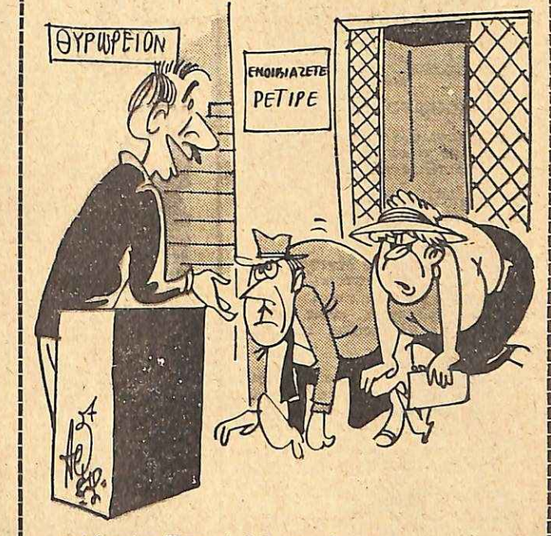
Ὁ ὑπερθυρεοειδισμὸς φέρνει ἐπιληπτικὲς κρίσεις

Ἀποδείχτηκε ὅτι μιὰ τοξικὴ μορφὴ ὑπερθυρεοειδισμοῦ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ἐπιληπτικὲς κρίσεις, ἢ νὰ χειροτερέψῃ μιὰ ἤδη ὑπάρχουσα ἐπιληψία. Προκειμένου γιὰ ἄτομα ὄχι ἐπιληπτικά, οἱ κρίσεις αὐτὲς ὑποχωροῦν μὲ μιὰ ἀντιθυρεοειδικὴ θεραπεία ἢ μὲ ἐγχείρησι στὸ θυρεοειδῆ. Σ' αὐτὰ τὰ συμπεράσματα καταλήγει μιὰ σουηδικὴ ἰατρικὴ ἀνακοίνωσι.

Προβλέπει τὴ σκωληκοειδίτιδα

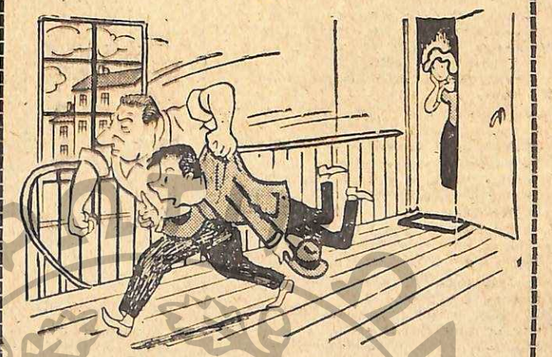
Ὁ Ἀμερικανὸς γιατρὸς Ντέβιντ Κάρολ, στὴν πόλι Μέμφις τοῦ Τέννεσση, βεβαιώνει ὅτι βρῆκε τὸν τρόπο νὰ προβλέπῃ τὶς κρίσεις τῆς ὀξείας σκωληκοειδίτιδος, πρὶν νὰ ἐκδηλωθοῦν. Χρησιμοποιεῖ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὴ συνηθισμένη μέθοδο τῆς ἐξετάσεως μὲ ἀκτῖνες Χ, μελετάει ὅμως καὶ ἑρμηνεύει τὶς ἀκτινογραφίες μ' ἕνα δικό του, καινούργιο τρόπο,

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

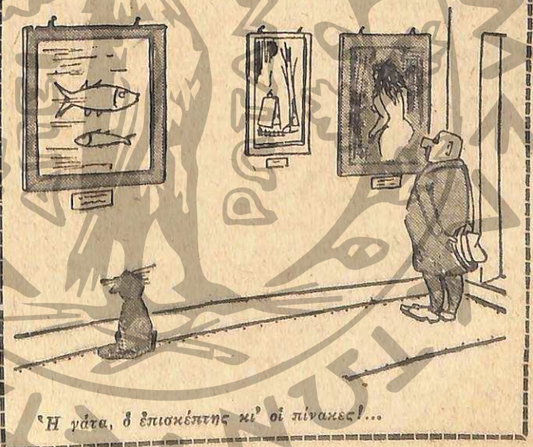
— Λοιπόν; Πῶς τὸ βρῆκατε τὸ ρετιρέ;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

✪✪

Ὁ ὑποψήφιος: Ἐκεῖνο ποὺ μὲ καθησυχάζει, εἶναι ὅτι ἡ κόρη σας ἔχει ἐντελῶς ἀντίθετη γνώμη ἀπὸ σᾶς!...

✪✪

Ἡ γάτα, ὁ ἐπισκέπτης κι' οἱ πίνακες!...

Χαύμορ

Κρυφτοῦλι

Κουβεντιάζουνε δυὸ πιτσιρίκοι:
— Ξέρεις ἀπὸ τί κατάλαβα πὼς βρισκόμαστε στὸ τέλος τοῦ μηνός;
—Ἀπὸ τί;
—Ὁ μπαμπᾶς κρύβεται, κάθε φορὰ ποὺ χτυπάει τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας!

★

Στὸ δικαστήριο.
Ὁ πρόεδρος: Πῶς λέγεσαι, πόσων χρονῶν εἶσαι, ποῦ κατοικεῖς;
Ὁ κατηγορούμενος: Τί ἀδύνατη μνήμη ποὺ ἔχετε, κύριε πρόεδρε! Κάθε φορὰ μὲ ρωτᾶτε τὰ ἴδια πράγματα!

★

Ἡ οἰκοδέσποινα σ' ἕνα καλεσμένο:
—Σᾶς εἶδα νὰ κλαῖτε, κύριε, ὅταν ἡ κόρη μου ἔπαιξε στὸ πιάνο τὴν «Οὐγγρικὴ μελωδία». Εἴσαστε λοιπὸν τόσο εὐαίσθητος;
—Ὄχι, κυρία μου. Εἶμαι...μουσικός!

★

Ὁ δεσμοφύλακας πλησιάζει ἕνα κατάδικο καὶ τοῦ λέει αὐστηρά:
— Ἐδῶ μέσα δουλεύουν ὅλοι! Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τεμπελιάζῃς τοῦ λόγου σου. Ποιὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά σου;
— Ἤμουν... ἀεροπόρος! τοῦ ἀπαντάει μ' ἀπάθεια ὁ ἔξυπνος φυλακισμένος.

★

— Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ μόνο μακρυνοὺς συγγενεῖς.
— Μὰ πῶς γίνεται αὐτό·
— Πλούτισαν ὅλοι τους...

★

Ὁ πατέρας: Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μας;
Ἡ μητέρα: Στὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.
Ὁ πατέρας: Βρὲ τὴν ἀναιδέστατη! Καὶ δὲ ντρέπεται καθόλου, μέσα στὸ σπίτι μας, ν' ἀγκαλιάζεται μὲ τὸν κάθε μαντράχαλο;

★

Ἡ σύζυγος: Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς γιατί γυρίζεις στὸ σπίτι τέτοια ὥρα, στὶς 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα;
Ὁ σύζυγος: Μά, ἀγάπη μου, γιὰ νὰ κοιμηθῶ!

★

Μεταξὺ συγγραφέων:
— Ἡ καινούργια κωμωδία ποὺ ἔγραψα, ἔχει μονάχα δυὸ πράξεις.
— Μπᾶ! Γιατί;
— Γιατὶ εἶχα παρατηρήσει ὅτι, σ' ὅλες τὶς προηγούμενες κωμῳδίες μου οἱ θεαταὶ σφυρίζανε πάντα τὴν τρίτη πρᾶξι!

★

— Χτές, μὲ σταμάτησε κάποιος στὸ δρόμο καὶ μοῦ ζήτησε ἕνα ἑκατοστάρικο.
— Γιὰ ἑκατομμυριοῦχο σὲ πέρασε;
— Ὄχι Γιὰ ἠλίθιο!

★

— Ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ πίνῃς ἔτσι, θὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸν καϋμό της!
— Ἀδύνατο... γιατὶ ἐγὼ πίνω πάντα στὴν ὑγειά της!

★

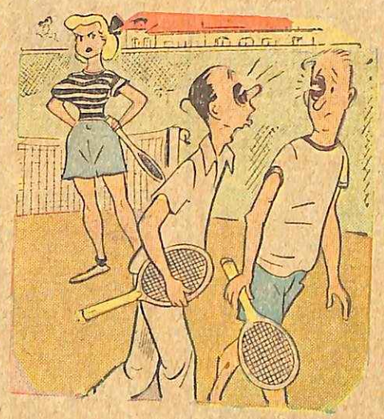
Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο:
— Μὰ τί κάνεις ἐκεῖ, μέσα στὴ βάρκα τοῦ πλοίου;
— Ἔβαλα στοίχημα νὰ διασχίσω τὸν ὠκεανὸ μὲ μιὰ βάρκα!

★

Ἐκεῖνος: Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς γνώρισα ἐπιτέλους, κυρία μου Εἶχα ἀκούσει νὰ λένε τόσα γιὰ σᾶς!
Ἐκείνη: Ἐλπίζω πὼς δὲ θὰ τὰ πιστέψατε.

—Ἀφοῦ ἐπιμένετε κ. διευθυντά, θὰ τὸ πάω προσωπικῶς ἐγὼ τὸ γράμμα στὸν κ. Φόρντ...

—Ἔχει ὡραῖο γέρι, δὲν βρίσκεις;

—Ἐμειναν ἐδῶ φαίνεται, μετὰ τὸ χθεσινοβραδυνὸ πάρτυ...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

Εἴσαστε ἀφηρημένη;

Ἡ ἀφηρημάδα δὲ συγχωρεῖται σὲ μιὰ κοπέλλα. Ὄχι μόνο τὴν κάνει νὰ πέφτῃ σὲ γκάφες, ἀλλὰ καὶ δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ καλὴ νοικοκυρά. Πῶς ὅμως θὰ ἐξακριβώσετε ἂν ἔχετε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ὥστε νὰ φροντίσετε νὰ τὸ κόψετε; Ἀπαντῆστε μ' ἕνα «ναὶ» ἢ μ' ἕνα «ὄχι» στὶς παρακάτω ἐρωτήσεις:

1) Ἔτυχε νὰ χάσετε τὸ λιγώτερο δυὸ φορὲς τὴν ὀμπρέλα σας;
2) Ξεχνᾶτε νὰ κλείνετε τὶς πόρτες ὅταν μπαίνετε σὲ μιὰ κάμαρα;
3) Ξεχνᾶτε νὰ σβύνετε τὸ ἠλεκτρικὸ ἢ τὸ γκάζι, ὅταν δὲν τὸ χρειάζεστε;
4) Χάνετε εὔκολα τὰ γάντια σας;
5) Ξεχνᾶτε συνήθως νὰ ἐκτελέσετε τὶς παραγγελίες ποὺ σᾶς ἀναθέσανε;
6) Φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι σας, θυμᾶ-ἢ τὸ κραγιόνι σας καὶ ξανανεβαίνετε γιὰ νὰ τὰ πάρετε;
7) Ξεχνᾶτε τὰ ραντεβοὺ μὲ τὶς φίλες σας;
8) Σᾶς ἔτυχε νὰ ξεχάσετε τὸ παιδάκι σας μέσα στὸ λεωφορεῖο;
9) Ἔτυχε νὰ πᾶτε στὴν ἀγορὰ γιὰ ψώνια καὶ νὰ μὴ θυμᾶστε τί φαγητὸ ἀποφασίσατε νὰ μαγειρέψετε;
10) Ξεχάσατε νὰ εὐχηθῆτε τὸν ἄντρα σας γιὰ τὰ γενέθλιά του;

Ἂν ἀπαντήσετε μὲ δέκα «ναί», ἡ ἀφηρημάδα σας ἔχει προχωρήσει πολὺ καὶ πρέπει νὰ πάρετε τὰ μέτρα σας. Ἔξη ὡς ὀχτὼ «ναὶ» σημαίνουν πὼς τὸ κακὸ εἶν' ἀκόμα στὴν ἀρχή του. Ἐννιὰ ἢ δέκα «ὄχι» δείχνουν πὼς δὲν εἴσαστε διόλου ἀφηρημένη.

Γιὰ τὰ παιδιά σας

Πρέπει νὰ μάθετε τὰ παιδιά σας νὰ περπατᾶνε στὸ δρόμο κανονικὰ καὶ νὰ προσέχουνε. Μόνον ἔτσι δὲ θ' ἀγωνιᾶτε τὶς ὧρες ποὺ λείπουν ἀπ' τὸ σπίτι.

Πρῶτα - πρῶτα, δῶστε τους νὰ καταλάβουν πὼς ὁ δρόμος δὲν εἶναι τόπος γιὰ παιχνίδια. Ὕστερα ἐξασκῆστε τα στὸ νὰ μποροῦν νὰ ὑπολογίζουν τὴν ταχύτητα ποὺ ἔχει ἓν' αὐτοκίνητο. Τέλος, συστῆστε τους νὰ σταματήσουν ἀμέσως, ἐπὶ τόπου, ἰδίως ἂν εἶναι βρεγμένος ὁ δρόμος.

Ὅσο εἶναι μικρὰ ἀκόμα καὶ τὰ ὁδηγεῖτε ἀπ' τὸ χέρι, θὰ προσέχετε βέβαια ἐσεῖς γιὰ λογαριασμό τους. Συγχρόνως ὅμως κάνετε πῶς τ' ἀφίνετε μοναχά τους, γιὰ νὰ μάθουν νὰ προσέχουν κι' αὐτὰ τὰ ἴδια.

Καλοὶ τρόποι

Φροντίστε νὰ εἴσαστε τακτικὴ στὸ ραντεβοὺ ποὺ σᾶς ἔχει δώσει ὁ γιατρός. Ἂν καθυστερήσετε ἢ τὸ ξεχάσετε τελείως, θὰ τὸν ζημιώσετε σὲ χρόνο καὶ χρῆμα.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἢ ἐπίσκεψί σας πρέπει νἄναι σύντομη. Ἐξηγῆστε του ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὁ,τι ἔχετε νὰ πῆτε γιὰ νὰ τὸν διαφωτίσετε, χωρὶς ἀσκοπες φλυαρίες.

Ζητῆστε του μιὰν ὡρισμένη συμβουλή. Μὴ τὸν ζαλίζετε μ' ἕνα σωρὸ δευτερεύοντα ζητήματα.

Ὅταν τὸν καλῆτε σπίτι σας γιὰ ἕναν ἀρρωστο, μὴ τὸν βάζετε νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὰ παιδιά. Ἔτσι ἀγιὰ νὰ βγάλετε τὰ λεφτά σας».

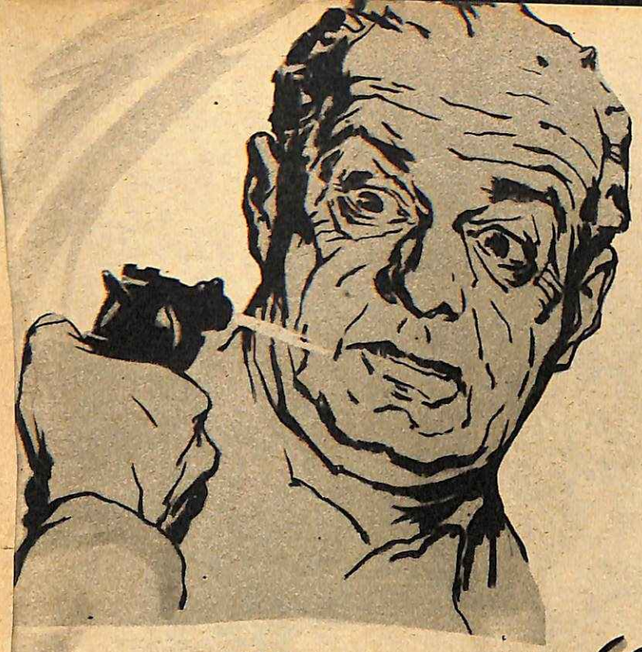
Σὲ περίπτωσι σοβαρῆς ἀρρώστειας, μπορεῖτε, νὰ καλέσετε καὶ δεύτερο γιατρό. Ὁ πρῶτος δὲ θὰ σᾶς παρεξηγήσῃ. Θὰ εὐχαριστηθῇ μάλιστα, γιατὶ θὰ μετριάσῃ κάπως τὴν εὐθύνη του. Πρέπει ὅμως νὰ τοῦ τὸ πῆτε, τόσο γιὰ λόγους εὐγενείας, ὅσο καὶ γιὰ νὰ συνδιάσουν οἱ γιατροὶ τὴ μέθοδο θεραπείας τους.

Ἂν καλῆτε ταχτικὰ ἕνα γιατρό, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τὸν πληρώνετε κάθε φορά. Κάθε μερικοὺς μῆνες ὅμως, τοῦ ὑπενθυμίζετε νὰ σᾶς στείλῃ τὸ λογαριασμό. Τοῦ τὸν ἐξοφλεῖτε τότε ἀμέσως. Ἂν πᾶτε αὐτοπροσώπως στὸ ἰατρεῖο του νὰ τὸν πληρώσετε, τὸν εὐχαριστεῖτε συγχρόνως. Ἂν τοῦ στείλετε τὰ λεφτά, τὰ συνοδεύετε μ' ἕνα λιγόλογο εὐχαριστήριο μπιλιέτο σας.

Ὅταν καλῆτε ἐκτάκτως ἕνα γιατρό, τὸν ρωτᾶτε ἀπὸ ποιὰ ὥρα τοῦ ὀφείλετε. Φροντίζετε δὲ νάχετε πάνω σας ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ τὸν πληρώσετε χωρὶς καθυστέρησι καὶ φασαρία.

Ἂν δὲν πληρώνεται ὁ γιατρός σας, γιατί εἶναι φίλος σας, τοῦ κάνετε διάφορα δῶρα μὲ γούστο στὴ γιορτή του, τὴν Πρωτοχρονιά, κλπ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Για πάρα στο ΠΟΤΑΜΙ

Οι πέντε σφαίρες άρχισαν νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν κάννη...

Ο Τζαίημς Φόρεστ ἄνοιξε τὰ μάτια του ἀκούγοντας τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Καὶ τότε εἶδε πῶς εἶχε ἀποκοιμηθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα μ' ἕνα μπουκάλι οὐίσκυ δίπλα του.

—Αὐτὸ τὸ καταραμένο τὸ πιστό! μουρμούρισε.

Τὸ ρολόγι του ἔδειχνε ἑφτά. Εἶχε ἡμερώσει πιά... Τὸ κρεβάτι ἀπέναντι ἦταν ἄδειο. Πῶς, λοιπόν, ἡ "Ελεν, ἡ γυναίκα του, δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη; Σηκώθηκε ἀργά, τεντώθηκε δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς κι' ἔπειτα πῆγε ν' ἀνοίξη. Στὸ κεφαλόσκαλο, εἶδε τέσσερις ἄντρες, ποὺ τοῦ ἦταν ἄγνωστοι. Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς φοροῦσαν στολὴ ἀστυνομικοῦ.

—Εἶσαστε ὁ κύριος Τζαίημς Φόρεστ; ρώτησε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπ' αὐτούς.

Ὁ Τζαίημς κύτταξε σαστισμένος πρὸς τὸ μέρος τους.

—Τί συνέβη; ρώτησε ξαφνικά. Ποῦ εἶναι ἡ "Ελεν;

Ἡ φωνή του ἔμοιαζε μὲ οὐρλιασμα.

—Τί σᾶς κάνει νὰ ὑποθέτετε ὅτι συνέβη κάτι στὴ γυναίκα σας; εἶπε ὁ συνομιλητής του.

—Λυπηθῆτε με! παρακάλεσε ὁ Τζαίημς Φόρεστ. Ἡ γυναίκα μου δὲν γύρισε ὅλη τὴ νύχτα... Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε κάμει ποτὲ ἄλλοτε ὡς τώρα... Βγῆκε γιὰ λίγο κι' ἀντὶ γι' αὐτὴν βλέπω τώρα μπροστά μου τέσσερις ἀστυνομικούς! "Α, μὴν μὲ βασανίζετε περισσότερο... Τί ἔπαθε ἡ "Ελεν;

— Βρίσκομαι στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σᾶς πληροφορήσω πῶς ἡ κυρία Φόρεστ δὲ ζῆ πιά, τοῦ ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του. Τὴν σκότωσαν καὶ κατόπιν τὴν πέταξαν στὸ ποτάμι. Βρήκαμε σήμερα τὸ πρωὶ τὸ πτῶμα της μπροστὰ στὴν προβλῆτα ἀριθμ. 11.

Οἱ τέσσερις ἄντρες μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ αὐτοσυστήθηκε σὰν ἐπιθεωρητὴς Μόρισσον καὶ ποὺ ἦταν ὁ μόνος ποὺ εἶχε μιλήσει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, εἶπε στὸν Φόρεστ:

—Νομίζω πὼς ἕνα ντουὸ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ συνέλθετε. "Αν δὲ κάνω λάθος,—πρόσθεσε κυττάζοντας τὸ ἄδικτο κρεβάτι—ξεχαστήκατε χτὲς τὸ βράδυ πίνοντας...

Κι' ὁ Τζαίημς ἐπίσης αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ διώξη ἀπὸ πάνω του τὴ νάρκη τοῦ οἰνοπνεύματος. Χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, πέρασε στὸ λουτρό. "Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς τὸ μυαλό του λειτουργοῦσε κανονικά.

Τὸ προηγούμενο βράδυ, ἡ "Ελεν εἶχε ντυθῆ γιὰ νὰ πάη νὰ δῆ κάποιο παραγωγό, ποὺ τὴν εἶχε καλέσει.

Ἡ "Ελεν κι' ὁ Τζαίημς ἦταν ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου, ἢ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, λογάριαζαν πὼς θὰ γίνονταν μιὰ μέρα. Γιὰ τὴ στιγμὴ ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πλασάρουν τὸ ταλέντο τους καὶ στὸ μεταξὺ ἀνελάμβαναν διάφορους μικροὺς ρόλους, ποὺ τοὺς καὶ στὸ νὰ ζοῦν. Ἡ "Ελεν εἶχε παραστήσει κάμποσες φορὲς ὡς τότε τὸ πτῶμα σὲ διάφορα ἀστυνομικὰ φίλμ. Φαίνεται πὼς ἦταν πολὺ ὁμοιόμορφο μὲ τὸ ἁρμονικὸ κορμί της καὶ τὰ χυτὰ πόδια της. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἐμπιστευθῆ κανένα σημαντικὸ ρόλο ὡς τότε. "Οσο γιὰ τὸν Τζαίημς, εἶχε παραστήσει τὸ γκαρσόνι, τὸν ἐλεγκτὴ μιᾶς ἀμαξοστοιχίας, τὸν πορτιέρη ἑνὸς μεγάρου καὶ διάφορους ἄλλους ρόλους, ποὺ δὲν ἦταν καλύτεροι.

Ἡ "Ελεν κι' ὁ Τζαίημς, ὅμως, εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους καὶ πίστευαν πὼς μιὰ μέρα θὰ ἔφταναν κι' αὐτοὶ κάπου.

Τὸ προηγούμενο βράδυ, ἡ "Ελεν εἶχε πάρει ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸν παραγωγὸ Χὰλ Βινσάν, ποὺ τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ τὸν δῆ.

—Τί μπορεῖ νὰ μὲ θέλη; εἶπε ἡ "Ελεν. Εἶναι ὁ πιὸ χυδαῖος τύπος ποὺ ἔχω γνωρίσει ὡς σήμερα!

—Αὐτὸ εἶναι σωστό, συμφώνησε ὁ ἄντρας της. Μὴν ξεχνᾶς, ὅμως, ὅτι ὁ Βινσὰν πρόκειται νὰ γυρίση δυὸ μεγάλες ταινίες...

—Τὸν συχαίνομαι!...

—Δὲν φαντάζομαι νὰ νομίζης πὼς συμπαθῶ αὐτὸ τὸ χιμπαντζῆ, εἶπε ὁ ἄντρας της, γελώντας. Ἀλλ' ὁ Βινσὰν μᾶς εἶναι χρήσιμος... Ἴσως ἔχει κάποιο ρόλο γιὰ σένα...

Ἡ "Ελεν ἔφυγε σὲ λίγο γιὰ νὰ πάη στὸ ραντεβοῦ τοῦ Βινσάν. Ὁ Τζαίημς ξαπλώθηκε τότε σὲ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ τὴν περιμένη. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ κάμη τίποτα καλύτερο, πῆρε ἕνα μπουκάλι μὲ οὐίσκυ κοντά του...

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, δὲν θυμόταν τίποτα ἄλλο...

"Οταν βγῆκε ἀπὸ τὸ λουτρό, τὸ πρόσωπό του φαινόταν πιὸ ἥρεμο ἀπὸ πρίν.

—Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε ποῦ εἶχε πάει ἡ γυναῖκα σας χτὲς τὸ βράδυ; τὸν ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητὴς Μόρισσον.

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Τζαίημς.

—"Εβγαινε συχνὰ τὰ βράδυα;

—Πολλὲς φορές.

—Καὶ δὲν σᾶς ἔλεγε ποῦ πήγαινε;

—"Αλλοτε ναί, ἄλλοτε ὄχι.

—Χτὲς τὸ βράδυ;

—Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα.

—Ποῦ φαντάζεσθε ὅτι μπορεῖ νὰ εἶχε πάει;

—Δὲν μοῦ εἶναι συνατὸν νὰ φανταστῶ τίποτα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφυγαν σὲ λίγο.

Ὁ Τζαίημς ἔπεσε τότε μπρούμυτα στὸ κρεβάτι καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἡ μικρὴ του "Ελεν δὲν ζοῦσε πιά... Τοῦ τὴν εἶχαν σκοτώσει. Καί, βέβαια, ἤξερε καλὰ πῶς ἐκεῖνος ποὺ τὴν εἶχε σκοτώσει δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Χὰλ Βενσάν!

Ἀλλὰ δὲν εἶχε πῆ τὸ ὄνομά του στοὺς ἀστυνομικούς... Εἶχε ἕνα πολὺ σοβαρὸ λόγο γι' αὐτό.

Πέρασαν τρεῖς ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτό, εἶχαν ἐξετάσει κάμποσες φορὲς τὸν Τζαίημς, ἀλλὰ δὲν εἶχε πῆ περισσότερα πράγματα ἀπὸ τὴν πρώτη φορά.

—Ἀφοῦ ἐγὼ δὲν μίλησα, δὲν νομίζω πὼς ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομία τὰ ἴχνη τοῦ Βινσάν — σκεφτόταν.

Τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας, ντύθηκε μὲ προσοχή, ὅπως ἔκανε ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πάη σὲ κάποιο σπουδαῖο ραντεβοῦ, καὶ βγῆκε. "Επειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι τοῦ ἀριθμοῦ 2436, τῆς ὁδοῦ Σάνριζ. Ἐκεῖ ἔμενε ὁ Χὰλ Βινσάν, σὲ μιὰ κομψὴ βίλλα μ' ἕνα μικρὸ κῆπο ὁλόγυρα.

Ὁ παραγωγός, ποὺ ἦταν μόνος του στὸ σπίτι, τάχασε μόλις εἶδε μπροστά του τὸν Τζαίημς Φόρεστ. Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ χαμογελάση.

—Τί εὐχάριστη ἔκπληξη! εἶπε.

Ὁ Τζαίημς Φόρεστ μπῆκε μέσα κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

—Ἤρθα νὰ μάθω γιατί καὶ μὲ ποιὸ τρόπο σκότωσες τὴν "Ελεν! πρόφερε.

Ὁ Χὰλ Βινσὰν ἄρχισε νὰ τρέμη.

—Δὲν πρέπει νὰ πιστεύης πὼς ἐγὼ τὴ σκότωσα, τραύλισε. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, Τζαίημς, ἤθελα νὰ σοῦ προτείνω ἕνα συμβόλαιο... Ἕνα συμβόλαιο γιὰ δέκα χιλιάδες δολλάρια... Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρὸς θὰ εἶσαι ὁ πρωταγωνιστὴς σ' ὅλες τὶς ταινίες μου... "Ηθελα νὰ σοῦ τὸ προτείνω ἀπὸ καιρό...

—Σ' ἀφήνω νὰ προσδιορίσης μόνος σου τὸ ποσόν, συνέχισε ὁ Χὰλ Βινσάν. Σὲ παρακαλῶ νὰ σκεφτῆς ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνω γιὰ σένα...

—Ἂς μιλήσωμε πρῶτα γιὰ τὴν "Ελεν, εἶπε ψυχρὰ ὁ Τζαίημς. Γιὰ ἕνα ἠθοποιό, ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ὅλα εἶναι ἡ στασιδοσημία του! ξανάειπε ὁ Βινσάν. "Επειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, θὰ μιλᾶνε γιὰ σένα σ' ὅλο τὸν κόσμο... Καὶ θὰ ἔχης τὰ χρήματα, ποὺ θὰ μπορῆς νὰ κερδίσης μ' αὐτὰ ὁπoια γυναῖκα θελήσης...

—Σ' ἀφήνω ἀνοιχτὸ τὸ ποσὸν γιὰ νὰ τὸ συμπληρώσης ἐσὺ, Ἔλεν, εἶπε ὁ Τζαίημς Φόρεστ. Τὴν ἔπνιξες μὲ τὰ χέρια σου. Σὲ εἶδε, ἔτσι;

—Ὁ γιατρὸς ἀνακάλυψε ἴχνη στραγγαλισμοῦ πάνω στὸ λαιμὸ τῆς δυστυχισμένης Ἔλεν, εἶπε ὁ Τζαίημς Φόρεστ. Σὲ εἶδε, ἔτσι; Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ μπορέσης νὰ ξαναφύγης μὲ τὸ συμβόλαιό σου στὴν τσέπη... Θ' ἀφήσω ἀνοιχτὸ τὸ ποσὸν γιὰ νὰ τὸ συμπληρώσης ἐσύ...

—Ὁ ραντεβοῦ ποὺ τῆς ἔδωσες ἦταν μιὰ παγίδα, συνέχισε ὁ Τζαίημς Φόρεστ. Ἔκανε, ὅμως, ἀρνήθηκε νὰ ὑποκύψη στὶς ἀνήθικες προτάσεις σου... Ἔχασες τότε τὴν ψυχραιμία σου καὶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβης, τὴν ἔπνιξες μὲ τὰ χέρια σου. "Επειτα, τρομαγμένος ἀπὸ τὸ ἐγκλημά σου, φορτώθηκες τὸ πτῶμα καὶ τὸ πέταξες στὸ ποτάμι...

Δὲ μπορεῖς ν' ἀποδείξης ὅτι ἡ "Ελεν εἶχε ἔρθει στὸ σπίτι μου, εἶπε, ξαφνικά, ὁ Χὰλ Βινσάν. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἰσχυριστῆ κάθε σύζυγος ποὺ ἡ γυναῖκα του θὰ βρισκόταν σκοτωμένη...

Ὅλως βλέπεις δὲν εἶπα τίποτα στὴν ἀστυνομία.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χὰλ Βινσὰν ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

—Ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ καταφέρναμε νὰ συνεννοηθοῦμε, εἶπε. Γιατί ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ὅπως σκότωσες κι' ἐσὺ τὴν "Ελεν... Ἔρεις γιατί δὲν σὲ συμβάλαιο.

—Ἔρεις γιατί δὲν σὲ συμβάλαιο... εἶπε. Γιατί ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, ὅπως σκότωσες κι' ἐσὺ τὴν "Ελεν... Ἔφταιξε ταυτόχρονα ἕνα περίστροφο μὲ ἀποσιωπητῆρα ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—Τζαίημς, σοῦ προσφέρω τὴν εὐκαιρία νὰ γίνης διάσημος καὶ πλούσιος, φώναξε ὁ Χὰλ Βινσάν. Εἶναι μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία...

Ἀλλὰ ὁ Τζαίημς Φόρεστ δὲν τὸν ἄκουγε πιά. Τὸ χέρι του εἶχε στρυφτῆ στὴ σκανδάλη... Οἱ πέντε σφαῖρες ἄρχισαν νὰ φεύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν κάννη...

Δυὸ ἀπ' αὐτὲς βρῆκαν τὸν Χὰλ Βινσὰν στὸ πρόσωπο, δυὸ ἄλλες στὸ στῆθος κι' ἡ τελευταία στὴν κοιλιά...

Ὁ Τζαίημς φόρεστ βγῆκε κατόπιν ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ γρήγορα βήματα. Ἐφυρίζοντας ἕναν εὔθυμο σκοπό. "Ενα τετράστιο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ στῆθος του.

— ΜΠΡΙΟΥΣ ΟΥΑΛΤΟΝ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Οἱ ἐξελίξεις τῆς μόδας τους ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς τὸν περασμένο αἰῶνα.

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ ἐξαρτήματα τῆς γυναικείας κομψότητος, ποὺ ἡ μόδα του γνώρισε τὶς πιὸ τολμηρὲς καὶ συχνὰ τὶς πιὸ γοητευτικὲς ἐξελίξεις στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, εἶναι τὸ παπούτσι. Τὸ γυναικεῖο πόδι εἶχε ἀνέκαθεν κι' αὐτὸ τὶς μεγάλες του ἀπαιτήσεις γιὰ νὰ «ντύνεται» μὲ τρόπους θελκτικοὺς κι' ἐντυπωσιακούς.

Ἰδιαίτερα στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὸ ἰμαλακὸ καὶ ζεστό τους κλῖμα, τὸ ὡραῖο φῦλο ὑποδενόταν μονάχα γιὰ λόγους αἰσθητικῆς κι' ὄχι γιὰ πρακτικοὺς σκοπούς. Στοὺς ἀρχαίους λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ τῆς βορείου Ἀφρικῆς, τὰ γυναικεῖα ὑποδήματα φτιάχνονταν μονάχα γιὰ διακοσμητικοὺς λόγους, ἦταν ἐλαφρότατα κι' εἶχαν τὸ σχῆμα τοῦ σανδάλου. Τὰ ὑλικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα φτιαχνόταν ὁ πάτος τους, ἦταν φύλλα φοινικιᾶς ἢ παπύρου πλεχτά, ἐνῶ οἱ κορδέλλες ποὺ ἔδεναν τὸν πάτο στὸ πόδι μ' ὅμορφους καὶ χαριτωμένους συνδυασμούς, ἦταν ἀπὸ ὕφασμα ἢ ἀπὸ φύλλα ἐπίσης. Τὰ σαντάλια αὐτὰ γίνονταν σὲ μερικὲς περιοχὲς κι' ἀπὸ δέρμα γαϊδουριῶν ἢ βοδιῶν.

Σαντάλια ἐπίσης ἦταν καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ γυναικείου φύλου στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὴ Ρώμη, ποὺ οἱ καλὲς τους συχνά, ἔφταναν πιὸ ψηλά, ὡς τὴ μέση τῆς γάμπας Σ' ἕνα ἀνάγλυφο, ποὺ βρίσκεται στὴν Ἀκρόπολι τῆς Ἀθήνας, παριστάνεται ἡ θεὰ Νίκη, ποὺ λύνει τὸ σαντάλι της πρὶν μπῆ στὸν ἀφιερωμένο σ' αὐτὴ ναό. Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ κίνησι τῆς θεᾶς μᾶς θυμίζει τὴ θοησκευτικὴ συνήθεια ἐκείνου τοῦ καιροῦ, νὰ μπαίνουν ἐμπόλιπτοι ἄντρες καὶ γυναῖκες στοὺς ἱεροὺς χώρους, ὅπως ἀκριβῶς γίνεται ὡς σήμερα στοὺς Μουσουλμάνους. Φαίνεται, ὅμως, πὼς δὲν ἐπροκειτο γιὰ μονάχα γιὰ ἕνα θοησκευτικὸ ἔθιμο, ἀλλὰ καὶ γιὰ μιὰ ὑποχρέωσι καλῆς συμπεριφορᾶς, γιατὶ τὸ ἴδιο γινόταν κι' ὅταν ἔμπαινε κανεὶς ὡς ἐπισκέπτης σὲ ἕνο σπίτι.

Τὰ σαντάλια, ὅμως, δὲν ἦταν καθόλου ἡ μόνη μορφὴ γυναικείου παπουτσιοῦ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, καὶ τὴ Ρώμη. Ὑπῆρχαν καὶ... γοβάκια, μὲ πλατὺ ἀλλὰ ἀρκετὰ ψηλὸ τακοῦνι, ποὺ οἱ σόλες τους ἦταν ἀπὸ ξύλο ἢ δέρμα καὶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τους ἀπὸ ὕφασμα σὲ διάφορους χρωματισμούς.

Ἀπὸ τὰ γυναικεῖα σαντάλια τῆς ἀρχαιότητος, τὰ πιὸ ὀνομαστὰ ἦταν ἐκεῖνα τῆς Λυδίας, ποὺ τὰ λουριά τους, ἀπὸ λεπτὸ δέρμα, «ἐπιαναν» χαμηλὰ πίσω στὴ φτέρνα μὲ μιὰ χρυσὴ ἢ ἀσημένια ἀγκράφα σὲ σχῆμα καρδιᾶς. Οἱ Ρωμαῖες δέσποινες, ἐξ ἄλλου, ξετρελλαίνονταν μὲ ἄσπρα γοβάκια ἀπὸ δέρμα κατσικιοῦ, ποὺ ἦταν ὁλοκέντητα μὲ πολύτιμα πετράδια. Ἦταν δὲ τόση ἡ πέρασι, ποὺ εἶχαν αὐτὰ τὰ γοβάκια, ὥστε ἡ μόδα τους ἀπλώθηκε καὶ στὰ θηλυκά... ἄλογα, μὲ ἀπομιμήσεις τοῦ σχήματος τους σὲ δέεμα ἢ σὲ σίδερο.

Κατὰ τὸ Μεσαίωνα, ἡ αὐστηρότης τῶν ἠθῶν σκότωσε τὶς ἐμπνεύσεις τῆς ἀρχαίας μόδας καὶ μετέβαλε τὰ γυναικεῖα παπούτσια ἁπλῶς σὲ χρήσιμα ἐξαρτήματα τοῦ γυναικείου ντυσίματος. Οἱ γυναῖκες ἐκείνης τῆς περιόδου φοροῦσαν πάνινα ἢ δερμάτινα παπούτσια, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ παντόφλες καὶ δὲ διακρίνονταν καθόλου γιὰ τὴν κομψότητά τους.

Ἀλλὰ ἡ μόδα, ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ διάλειμμα ἀπραξίας, ξαναπρόβαλε γερὰτη τολμηρὲς ἐμπνεύσεις τὸν 14ο αἰῶνα. Στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἱσπανία, ἐμφανίστηκαν τότε καὶ διαθόθηκαν γοργόρα παντοῦ τὰ γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα «ἀλὰ πουλαῖν» γοβάκια, ποὺ ἦταν πολὺ κομψὰ στὸ σχῆμα τους. Ἀλλὰ τὰ γοβάκια αὐτὰ σιγὰ - σιγὰ ἄρχισαν νὰ τὸ παρακάνουν μὲ τὶς μύτες τους, τοῦ ὁλοένα γίνονταν καὶ πιὸ μακρειές. Ἔτσι, λίγα χρόνια ἀργότερα, ὁ Βασιλιὰς τῆς Γαλλίας Φίλιππος ὁ Ὡραῖος ἀναγκάστηκε νὰ βγάλη διάταγμα ποὺ καθόριζε τὸ μάκρος τῆς μύτης τους. Τὸ μεγαλύτερο μάκρος ἐπιτρεπόταν στὴν τάξι τῶν εὐγενῶν, τὸ μεσαῖο στὶς γυναῖκες τῶν ἀστῶν καὶ τὸ ἐλάχιστο ἀφηνόταν γιὰ τὴ λαϊκὴ τάξι.

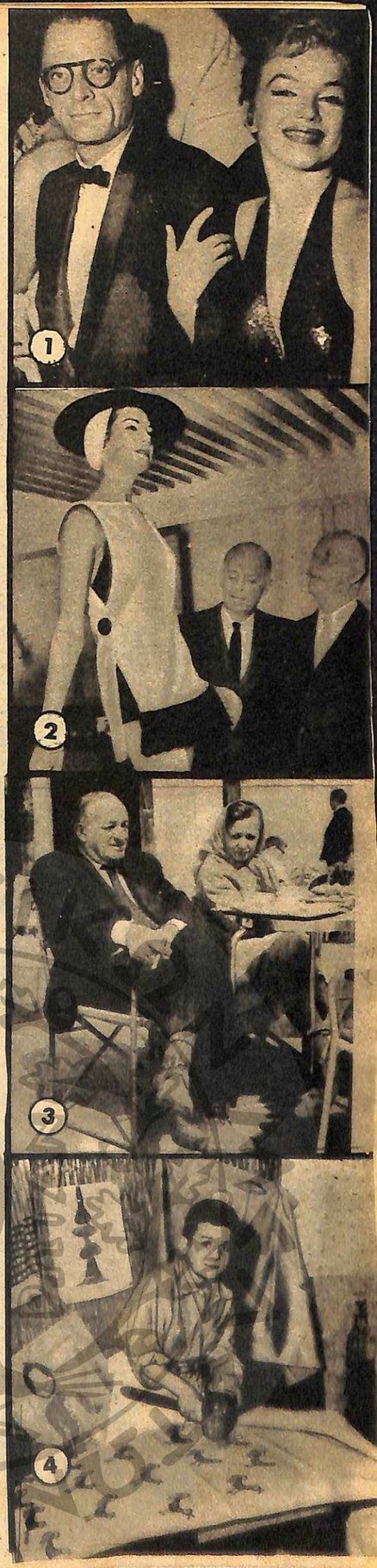
Ἡ μόδα τῶν παπουτσιῶν αὐτῶν, ποὺ ἀνάλογα χρησιμοποιοῦσαν κι' οἱ ἄντρες, ἔσβυσε στὴν ἐποχὴ τοῦ Βασιλιᾶ Καρόλου τοῦ 7ου, ποὺ ἐξ αἰτίας τῶν παραμορφωμένων του ποδιῶν εἰσήγαγε τὴ μόδα τῶν πλατειῶν καὶ σχεδὸν τετραγωνικῶν παπουτσιῶν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ τακοῦνι ἦταν ἐσωτερικό, δηλαδὴ ἕνας τάκος πάνω ἀπὸ τὴ σόλα στὸ πίσω μέρος.

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ τὰ ἐσωτερικὰ τακούνια δὲ μποροῦσαν νὰ ἔχουν πολὺ ὕψος, οἱ γυναῖκες τῆς Εὐρώπης κατέφυγαν σὲ μιὰ... ἀνατριχιαστικὴ ἐπινόησι. Ἀντὶ νὰ καροφώνουν κάτω ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς πατούσας, ἔφτιαχναν ξεχωριστὰ τακούνια, ὕψους ἀπὸ δέκα ὡς... εἴκοσι πόντων καὶ τὰ περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ παπούτσια τους στηρίζοντάς τα μὲ λουριὰ καὶ καλάμια ἢ μετάλλινα ραβδιὰ ποὺ ἔφταναν λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο. Φυσικά, κι' οἱ σόλες αὐτῶν τῶν παπουτσιῶν ἦταν... πολυόροφες. Ἡ... ὀρθοπεδικὴ αὐτὴ ἐπινόησι δὲν ἦταν μονάχα ἕνα ἀντιαισθητικώτατο θέαμα, ἀλλὰ καὶ σωστὸ μαρτύριο. Ὅπως ἀναφέρουν οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς, οἱ ὡραῖες ποὺ κυκλοφοροῦσαν στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ ἢ τῆς Βενετίας, γιὰ νὰ κρατοῦν τὴν ἰσορροπία τους σ' αὐτὸ τὸ ὕψος, χρησιμοποιοῦσαν μπαστοῦνι κι' ἔκαναν μικροσκοπικὰ βήματα, κρατῶντας συγχρόνως τὸ κορμί τους τεντωμένο πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ μὴ πέσουν!

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὰ ὀρθοπεδικὰ τακούνια πέρασαν κι' αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους καὶ τὰ διαδέχτηκαν τὰ περίφημα «ταλὸν ρούζ», τὰ ψηλὰ κόκκινα τακούνια, ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦσαν κι' οἱ ἄντρες ἀκόμα ὡς τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, τὸ γυναικεῖο παπούτσι ἄρχισε νὰ παίρνη τὰ κομψὰ σχήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔφταση ὡς τὶς μέρες μας.

1 Στὰ σαλόνια τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Νέας Ὑόρκης «Γουάλντορφ Ἀστόρια» δόθηκε πρὸ ἡμερῶν μιὰ ἐπιθλητικὴ γιορτὴ μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ἀπρίλιος στὸ Παρίσι». Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες κοσμικὲς συγκεντρώσεις τῆς χρονιᾶς καὶ ἡ «βεντέττα» τῆς ἐσπερίδος θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἡ δούκισσα τοῦ Οὐίνδσωρ, ἡ ὁποία καὶ τὴν διοργάνωσε. Κι' αὐτὸ συνέβαινε, ἀλλὰ μόνο ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο ἡ Μαίρυλιν Μονρόε μαζὶ μὲ τὸ σύζυγό της Ἄρθουρ Μίλλερ. Δημοσιογράφοι καὶ φωτορεπόρτες ἐστράφησαν τότε ὅλοι πρὸς τὴν διάσημη στάρ καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν φωτογραφίζουν συνεχῶς καὶ νὰ τῆς ὑποβάλλουν ἐρωτήσεις, σχετικὲς ἰδίως μὲ τὸ παιδὶ ποὺ περιμένει. Ἡ Μονρόε ὅμως ἀπέφυγε νὰ τοὺς ἀπαντήση τονίζοντας πὼς αὐτὸ ἀφορᾶ τὴν ἰδιωτικὴ της ζωή, ποὺ ἐνδιαφέρει αὐτὴν καὶ κανέναν ἄλλο.

2 Ὁ περίφημος Παρισινὸς δικτάτωρ τῆς μόδας Κριστιὰν Ντιὸρ παρουσίασε σὲ μιὰ πλάζ, κοντὰ στὸ Χόλλυγουντ μιὰ νέα «κρεασιόν», ποὺ ὀνόμασε «Καπρίτσιο». Πρόκειται γιὰ ἕνα κομμάτι ὑφάσματος, ποὺ περνᾶ ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ κουμπώνει στὰ δυὸ πλάγια. Τὸ «Καπρίτσιο» ποὺ εἶναι ἀπὸ λευκὸ κατὰ προτίμησιν ὕφασμα, θὰ φοριέται ἀπὸ τὶς λουόμενες πάνω ἀπὸ τὸ μαγιὸ καὶ θὰ τοὺς ἐπιτρέπη ἔτσι νὰ κυκλοφοροῦν στὶς αἴθουσες τῶν ρεστωράν καὶ τῶν ξενοδοχείων χωρὶς νὰ σοκάρουν τοὺς ἄλλους μὲ τὴ γυμνότητά τους.

3 Ἡ Βενετία φιλοξενεῖ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἕ"αν ἄνθρωπο - φαινόμενο. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἀμερικανὸ συγγραφέα Μπὲν Ἔχτ, ποὺ ἔγραψε τὸ σενάριο τοῦ φίλμ «Ἀντίο στὰ ὅπλα», τὸ ὁποῖο γυρίζεται τώρα στὴν Ἰταλία μὲ πρωταγωνιστὲς τὴν Τζέννιφερ Τζώνς καὶ τὸν Ρὸκ Χάτσον. Ὁ Μπὲν Ἔχτ, ποὺ εἶναι σήμερα 62 χρόνων, ἔδειξε ἀπὸ πολὺ νέος μιὰ ἐκπληκτικὴ φαντασία. Στὶς ἀρχὲς τῆς καριέρας του ἔγραφε γιὰ πολλὰ χρόνια μιὰ μεγάλη νουβέλλα κάθε μέρα γιὰ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Σικάγου, ἡ ὁποία κάποτε μάλιστα, κέρδισε ἕνα στοίχημα 5.000 δολλαρίων γράφοντας μέσα σὲ 24 ὧρες ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ποὺ σημείωσε ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία. Γιὰ νὰ προφτάση ὁ Ἔχτ ὑπαγόρευε τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐπὶ 24 συνεχεῖς ὧρες σὲ πολλοὺς διαδοχικὰ στενογράφους. Στὴν φωτογραφία μας, ὁ διάσημος συγγραφεὺς μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του.

4 Ἡλικίας ὀκτὼ μόλις χρόνων, ὁ "Ικι Κοζὰκ εἶναι σήμερα τὸ παιδί, ποὺ ἔχει κατοπλήξει τὴ Ρώμη καὶ ἰδίως ἐκείνους ποὺ λανσάρουν τὴ μόδα καὶ τὰ νέα σχέδια τῶν ἐμπριμὲ ὑφασμάτων. Τὰ σχέδια ποὺ φτιάχνει ὁ μικρὸς Κοζὰκ εἶναι ὅλα τὸ ἕνα ὡραιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὰ ὑφάσματα ποὺ ἀτυπώνονται» μ' αὐτὰ γίνονται ἀνάρπαστα ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

Ἡ Λιλίκα πέρασε τὰ χεράκια της στὸ λαιμό του...

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

Δῶρα ΓΙΑ ΤΗ ΛΙΛΙΚΑ

ΚΑΘΕ νύχτα, λίγο πρὶν βάλη στὸ κρεββάτι τὴν κορούλα της, τὴ Λιλίκα, ἡ Κάτια τῆς ἔλεγε:

— Κάνε τώρα τὴν προσευχή σου, μωρό μου, καὶ παρακάλα τὸ Θεούλη νὰ φέρη πίσω γρήγορα τὸ μπαμπᾶ σου...

Γονάτιζε τὸ κοριτσάκι, ἔνωνε τὰ τριανταφυλλένια χεράκια του καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς μικρῆς καρδούλας του... Κι' ἅμα τέλειωνε τὴν προσευχή του καὶ τρύπωνε στὸ κρεββατάκι του, κάτω ἀπὸ τὶς ζεστὲς κουβερτίτσες, γύριζε τὰ ματάκια του στὴ μαμά του καὶ τὰ χειλάκια του χαμογελούσανε πρὶν μουρμουρίσουνε:

— Καὶ δὲ μοῦ λές, μαμάκα, θὰ θυμηθῆ — τί λές; — τὰ παιχνίδια ποὺ μοῦταξε πρὶν φύγη;...

Ἔπνιγε ἕνα στεναγμὸ τῆς ἡ γυναῖκα καὶ ἀποκρινότανε:

— Θὰ τὰ θυμηθῆ, γλυκό μου παιδί... Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ τὰ ξεχάση;...

— Θὰ θυμηθῆ τὶς κούκλες, τὰ τόπια, τὰ σιδηροδρομάκια ποὺ τοῦ παράγγειλα;...

— Ὅλα θὰ τὰ θυμηθῆ...

Χαμήλωνε λίγο τὴ φωνή της ἡ γυναῖκα, γιὰ νὰ προσθέση μ' ἕναν πνιγμένο σπαραγμό:

— ... Ἀρκεῖ νὰ γυρίση μὲ τὸ καλό...

Ὁ Στρατῆς Ματζίνης ἦτανε τρίτος καπετάνιος σὲ ἕνα μεγάλο φορτηγὸ ποὺ ἔσκιζε τὶς πιὸ μακρυνὲς θάλασσες τοῦ κόσμου. Κάθε φορὰ ποὺ ἦτανε νὰ μπορκάρη, φιλοῦσε τρυφερὰ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, τὴν Κάτια, κι' ἐνῶ ἐκείνη ἔκλαιγε μὲ ἀπαρηγόρητα δάκρυα, αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ τῆς δώση θάρρος μὲ τὰ λόγια του:

— Μὴ στενοχωριέσαι... θὰ σοῦ γράφω συχνά... Καὶ δὲ θὰ ἀργήσω νὰ γυρίσω...

Κι' ἔμενε ἐκείνη ἡ φτωχιὰ μόνη της, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρη γράμμα του, ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὸ μακρυνὸ σημεῖο τῆς γῆς, νὰ τὸ διαβάση μιά, δυό, τρεῖς φορές, νὰ τὸ φιλήση ἅπληστα καὶ νὰ ζήση μὲ λίγες στιγμὲς μὲ τὴν πικρὴ αὐταπάτη ὅτι φιλοῦσε τὸν ἀγαπημένο της...

Ἅμα γεννήθηκε ὅμως ἡ κορούλα της — ὁ ἄντρας της βρισκότανε ὅταν ἐκείνη γέννησε, στὶς θάλασσες τῆς Ἀσίας — ἡ νέα μητέρα ἐνοιωσε πὼς ὁ Θεὸς τῆς εἶχε στείλει μιὰ γλυκειὰ συντροφιά. Πραγματικά, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἔμενε δραματικὰ μόνη της ὅταν ὁ ἄντρας της μπαρκάριζε γιὰ τὰ μακρυνά του, ἀστατάμητα ταξίδια: Δίπλα της εἶχε πιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν φιλιῶν του, τὴ ρόδινη προέκτασι τῆς λατρεμένης του σάρκας... Μὲ τὴ Λιλίκα κοντά της, ἡ Κάτια ἐνοιωθε πὼς δὲν ἦτανε πιὰ μόνη της, κι' ὅταν ἀκόμα ἔφευγε ὁ ἀγαπημένος της ἄντρας καὶ τὴν ἄφινε μόνη...

Καὶ ἡ Λιλίκα μεγάλωνε κι' ὁμόρφαινε, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, σὰν πρόσχαρο λουλούδι... Κάθε φορὰ ποὺ γύριζε στὴν Ἑλλάδα ὁ Στρατῆς, τὴν εὕρισκε καὶ πιὸ μεγάλη τὴν κορούλα του...

— Μοῦ φαίνεται σὰν καινούργια... Ἔλεγε ἐνθουσιασμένος, καὶ δὲ χόρταινε νὰ τὴ βλέπη, νὰ τὴ χαϊδεύη, νὰ τὴ φιλάη...

πνιγμένη ἀπὸ τὴν συγκίνηση:

— Αὐτό... στὸ στέλνει... ὁ μπαμπᾶς!

Κι' ἐπὶ τέλους, κάποια μέρα, τὸ «Ἰωάννα» ἔφτασε πάλι στὸν Πειραιᾶ. Ἀφηρημένος, μὲ βαρειὰ καρδιά, μὲ τὸ μυαλό του δοσμένο στὴ μακρυνὴ γυναίκα, ποὺχε φλογίσει τὶς αἰσθήσεις του, ὁ Στρατῆς πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του...

Ἀφηρημένος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς κέφι ἡ Κάτια. Ἐκείνη ἡ φτωχιὰ τὸν κύτταζε δακρυσμένη; Πόσο εἶχε ἀλλάξει! Εἶχε ἀδυνατίσει, ἡ ματιά του ἀφημένη μακρυὰ σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς μακρυνοὺς κόσμους ποὺχε ἀφίσει... Δὲν ἦταν δικός της πιά!... Τόνοιωθε ἡ Κάτια...

Σὰν μιὰ τελευταία ἐλπίδα, ἔσπρωξε τὴ Λιλίκα στὴν ἀγκαλιά του. Τότε μόνο σήκωσε τὴν κορούλα σου;...

— Δὲν τὴ φιλᾶς τὴ μικρούλα του ἐκεῖνος καὶ εἶδε τὸ κοριτσάκι ποὺ στεκότανε μπροστά του παγωμένο...

Χέρι τοῦ Στρατῆ χαϊδεψε μηχανικὰ τὰ ἀντρικά χείλια... Καὶ τὸ χέρι τοῦ Στρατῆ χαϊδεψε μηχανικὰ τὰ Χρυσᾶ μεταξένια μαλλάκια, προσέξη τὴν κόρη του...

— Πῶς μεγάλωσε! μουρμούρισε, ἔτσι, γιὰ νὰ πῆ κάτι, χωρὶς νὰ κι' ἐκεῖνη κύτταξε σὰν χαμένη τὸν μπαμπᾶ της — αὐτὸν τὸν ἀγαπημένο μπαμπᾶ, ποὺ τόσο τὸν νοσταλγοῦσε ὅσο ἔλειπε καὶ ποὺ εἶχε φτάσει σὰν ξένος!

Σαφνικά, τὸ μικρὸ μουτράκι φωτίστηκε: Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν τὴν ἀγαπάη αὐτὸς ποὺ τῆς ἔστελνε ἀπὸ μακρυὰ τόσο ὡραῖα πράγματα! Πέρασε τὰ χεράκια της στὸ λαιμό του καὶ τοῦ ψιθύρισε σιγά, τρυφερὰ στὸ αὐτί:

— Ἀλήθεια, μπαμπᾶ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ τόσα ὄμορφα πράματα ποὺ μοὐστειλες ἀπὸ μακρυά...

Γεμάτο ἀπορία τὸ βλέμμα τοῦ ἄντρα ἀγκάλιασε. πρῶτα τὸ κοριτσάκι, ὕστερα τὴ γυναῖκα:

— Τά... πράγματα... ποὺ σοῦ ἔστελνα;...

Βιάστηκε νὰ ἀνακατευτῆ στὴν κουβέντα ἡ Κάτια, γιὰ νὰ σώση τὸν ἄντρα ἀπὸ μιὰ δραματικὴ στὴν κουζίνα:

— Ναί, κολέ, — τὰ δωράκια ποὺστελνες γιὰ τὴ Λιλίκα — τὰ παιγνίδια, τὰ ζαχαρωτά...

— Κάτσε νὰ πάω νὰ στὰ φέρω, μπαμπᾶ... εἶπε τὸ κοριτσάκι.

Γλυστρησε ἀπὸ τὰ γόνατά του γιὰ νὰ πάη νὰ τὰ φέρη...

Τότε, ξαφνικά, ἡ Κάτια πῆγε κοντὰ στὸν ἄπιστο ἄντρα, τοῦπιασε τὸ χέρι καὶ τοῦ ψιθύρισε βιαστικά:

— Ἡ Λιλίκα δὲν ξέρει!... Γιὰ νὰ μὴν τὴν πληγώσω, τίς ἀγόραζα ἐγὼ παιγνίδια καὶ ζαχαρωτά, καὶ τῆς ἔλεγα ὅτι τὰ στέλνεις ἐσύ!...

Κατάλαβε ὁ Στρατῆς καὶ γυρεύτηκε σὲ ἄλλα — νά, ἀκόμα καὶ στὶς ἐκπλήξεις τῆς ἀγκαλιᾶς του, ποὺ τὸ εἶχε ξεχάσει... Τότε αὐτὴ τὴ γυναῖκα, πού, ξαφνικά, πῆρε τὸ ἀνάστημα μιᾶς μεγάλης συγκίνησι, μὰ καὶ τὸν ἀναπλήρωνε σὲ ὅλα — νά, ἀκόμα καὶ στὶς ἐκπλήξεις τῆς ἀγκαλιᾶς του, ποὺ τὸ εἶχε ξεχάσει... Τότε ἡ στοργῆς γιὰ τὸ κοριτσάκι του, ποὺ τὸ εἶχε ξεχάσει... Τότε ἡ Λιλίκα μὲ τὴν ἀγκαλιά της φορτωμένη παιγνίδια... Τότε ἄρπαξε ὁ μπαμπᾶς της, καὶ, δακρυσμένος, ἀπολυτρωμένος, τὴν πῆρε στὰ χέρια του καὶ τῆς ψιθύρισε στὸ ρόδινο αὐτάκι:

— Τώρα ποὺ γύρισα νὰ δῆς τί θὰ σοῦ πάρω, μωρό μου!... Κι' ἕνα καὶ τῆς μαμᾶς!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

(«Έλληνες ἐνερθῆτε!...»

ΚΑΤΑ τὰ μέσα τοῦ 1860 κυκλοφοροῦσαν στὴν Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα φήμες περὶ ἐπικειμένης παραβιάσεως τῶν συνόρων καὶ πολεμικῆς δράσεως ἡ ὁποία θὰ ἔθετε σὲ κίνδυνο τὴν ἀνεξαρτησία τῆς χώρας. Οἱ φῆμες αὐτὲς δὲ στηρίζονταν στὴν πραγματικότητα. Ὅμως οἱ ἀντικυβερνητικὲς ἐφημερίδες ἔκριναν σκόπιμο νὰ κρούσουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ νὰ καυτηριάσουν τὴν κυβέρνηση γιὰ τὴν ἀδράνεια μὲ τὴν ὁποία ἀντιμετώπιζε τὴν ἐπικειμένη θύελλα.

Τὰ «Φῶς» τῆς 8 Ἰουλίου 1860 καλεῖ σὲ συναγερμὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνες μὲ ἕνα πύρινο κύριο ἄρθρο, στὸ ὁποῖο τονίζονται μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐρχόμεθα νὰ ζητήσωμεν καταπεισγόντως τὴν σύστασιν τῆς Ἐθνοφυλακῆς. Δὲν τὴν ζητοῦμεν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν, ὄχι. Ἂν αὐτὴ ἤθελεν, ἔδιδε πρὸ πολλοῦ τὴν Ἐθνοφυλακήν. Ἐρχόμεθα νὰ τὴν ζητήσωμεν ἀπὸ τὸν λαόν, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πολίτας, οἵτινες, δυνάμει τοῦ Συντάγματος δύνανται καὶ εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις ὀφείλουν νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα, ὡς φρουροὶ ἑκάστης πόλεως. Πρὸς σᾶς λοιπὸν ἀπευθύνομαι (ἀπευθύνεται, δηλαδή, ὁ ἀρθρογράφος) ἐν ὀνόματι τοῦ Ἔθνους καὶ προσκαλῶ εἰς τὰ ὅπλα, ὦ Ἕλληνες! Ναί, εἰς τὰ ὅπλα! Διὰ νὰ φυλάξωμεν τὴν Πατρίδα, νὰ φρουρήσωμεν τὸν Θρόνον καὶ νὰ θεμελιώσωμεν τὸ Σύνταγμα ἡμῶν. «Πᾶς λαὸς ἔχει τὸ ἐλεύθερον νὰ κανονίζῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ Κυβέρνησιν», εἶπε καὶ ἐπανέλαβεν ἐσχάτως ἡ Ἀγγλία, τὸ φιλελεύθερον καὶ συνταγματικώτερον τῶν Ἐθνῶν. Νὰ κανονίσωμεν, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς ὡς λαὸς τὴν Κυβέρνησίν μας, νὰ τὴν ὑποχρεώσωμεν εἰς ὅ,τι ὤφειλε καὶ ὀφείλει νὰ πράξῃ σήμερον. Καὶ ὅταν ἀοπλισθῇ νὰ πράξῃ τοῦτο, χρεωστοῦμεν, κατὰ τὸ ἄρθρον 107 τοῦ Συντάγματος, νὰ δείξωμεν ὅτι ἔχομεν πατριωτισμὸν καὶ ὅτι δὲν ἀφιλλώμεθα νὰ μᾶς καταπατήσουν δωρεὰν τὰς ἐλευθερίας μας...

«... Ὅπαν ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ μᾶς κλέπτουν, μᾶς γυμνώνουν καὶ δολοφονοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας, οἱ λεγόμενοι φύλακες τῆς πόλεως, ἀμφιβάλλομεν ὅτι εἰς μίαν ἀναμαλίαν δὲν θὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ πρῶτοι ἅρπαγες καὶ λεηλάται; Εἰς τὰ ὅπλα, λοιπόν, εἰς τὰ ὅπλα ὡς ἐθνοφύλακες!...

«Ἕλληνες! Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν παραμονὴν γεγονότων μεγάλων! Εἰς τὴν παραμονὴν ἀναγκαίας ἐκστρατείας καὶ μεγάλου ἀγῶνος! Ἐφοδιασθῆτε μὲ ἐν ὅπλον! Ἐφοδιασθῆτε μὲ ἓν ξίφος καὶ δύο πολάσκας! Ἐγερθῆτε ὡς φρουροὶ καὶ ἔπειτα ὡς στρατιῶται! Ἐντὸς ὀλίγου ἠχεῖ ὁ κώδων τῆς ἐθνεγερσίας κατὰ τὴν Θεσσαλίαν, Μακεδονίαν καὶ Ἤπειρον. Εὑρεθῆτε μὲ τὰ ὅπλα ἐπὶ χεῖρας! Εὑρεθῆτε ἕτοιμοι νὰ ὑποβεθῶμεν τὸν ἐχθρὸν ὅσπις θὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα! Ἐξυπνήσατε! Ἐξυπνήσατε, ὦ Ἕλληνες, εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς Πατρίδος καὶ ἔλθετε νὰ δοξάσωμεν καὶ πάλιν τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα! Εἰς τὰ ὅπλα ὡς φρουροί!

Εἰς τὰ ὅπλα ὡς στρατιῶται τῆς Πατρίδος!...».

Ἡ ἀπιόσφαιρα πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ φαίνεται ὅτι κυριαρχοῦσε ἤδη στὴν Ἀθήνα καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ὥστε νὰ μὴ ἀπησυχῇ ὁ ἀρθρογράφος τοῦ «Φωτὸς» μήπως μείνουν χωρὶς ἀπήχησι οἱ ἐκκλήσεις του. Ὁ τακτικὸς στρατὸς τῆς χώρας ἦταν τότε ὁλιγάριθμος, ἀλλὰ ἡ ἐθνοφυλακὴ—εἶδος σημερινῶν ΤΕΑ — ἀκάθμη ἀνοργάνωτος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἡ Ἐθνοφυλακὴ—εἶδος σημερινῶν ΤΕΑ — ἠμποροῦσε νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι, κατὰ τὴν ἀντίληψι τῶν ὑπερενθουσιωδῶν πατριωτῶν.

Ἡ Κυβέρνησις ὅμως δὲ συμμεριζόταν αὐτὲς τὶς ἀπόψεις, ἐνῶ οἱ ἐφημερίδες ἐξακολουθοῦσαν νὰ τῆς ψάλλουν τὸν ἀναβαλλόμενο γιὰ τὴν ἀδράνειά της.

«Καὶ ἕτερον λείψανον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος—γράφει σχετικὰ μιὰ ἀντικυβερνητικὴ ἐφημερὶς τοῦ Ἰουλίου 1860—ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τῆς φάλαγγας κ. Ἰσαάκιος Σακελλαρίδης Φερραῖος, ὁ μόνος ἀπόγονος τοῦ πρωτομάρτυρος τῆς ἐλευθερίας ἐξῆπτήσατο διὰ τοῦ Φρουραρχείου Ἀθηνῶν τὴν ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ του βαθμοῦ παραίτησιν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀλλοδαπὴν καὶ συντέλεσῃ τὰ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν σφαζομένων ἀδελφῶν μας χριστιανῶν, καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἱεράν ἐντολὴν τοῦ θείου του Ρήγα Φερραίου νὰ τρέξῃ εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος πρὸς ἀπελευθέρωσιν».

«Ἕλληνες! Ἰδοὺ πλέον ἡ ἐκστρατεία ποῦ ἀπρομήτευ ἥρως Καρατάσου ἀπεφασίσθη μετὰ θετικότητος καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας καὶ ἤτις δὲν ἠτοιμάσθητε πλέον ἀναβολήν! Ἐν ὀνόματι τῆς Πατρίδος καὶ αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου! Σᾶς προσκαλοῦμεν ὄχι μόνον νὰ τρέξητε πάραυτα ὑπὸ τὰς σημαίας αὐτοῦ, ὡς ἤδη ἠτοιμάσθητε πρὸ ἡμερῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ προσφέρητε καὶ πᾶν τελευταῖον ὀβολόν σας πρὸς περίσωσιν τῶν ἀδελφῶν σας, οἵτινες ἀπὸ τὰς ἀκροτελεύτους ἀγκάλας τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀπελπισίας ἀπευθύνουν πρὸς σᾶς ἐπιτακτικὴν φωνὴν ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἐρειπίων τῆς ἀθλίας πατρίδος των. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲν παραλείπεται εὐκαιρία γιὰ τὸ συντονισμὸ τῶν ἐπιθέσεων ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ "Οθωνος.—Γράφει τὸ «Φῶς» κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου 1860:

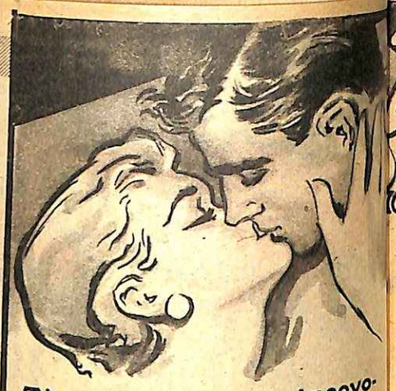
«Μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν χθὲς τὸ ἑσπέρας οἱ λόγοι ἑνὸς Γερμανοῦ, ὑπηρέτου τῆς Αὐλῆς, ἐντὸς ἑνὸς τῶν ἐμπορικλείστων ἐδῶ καταστημάτων. Ὑβρίζε κάτοχον καὶ ἰδίως τὸν κ. Αὐλάρχην, ἐκφράζων καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται. Εἰς τὰς φωνὰς του ἐσυναθροίσθη πλῆθος πολύ, τὸ ὁποῖον τὸν ἤκουε κεκηνός. Δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, ἐμενον ἐπίσης θεατὰ τῆς σκηνῆς, ἐνῶ καθήκον εἶχαν νὰ τὸν ὑποχρεώσωσι νὰ παύσῃ ὑβρίζων, πρᾶσσοντα. Μάλιστα δὲ ἀστυνομικὸς κλητῆρας, ὑπηρετοῦντας ὑπὸ τοιαύτην Κυβέρνησιν, τί περιμένετε;»

Καὶ ἐνῶ ἀκόμη κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων καὶ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, Γ. Γουρλοῦς καλούμενος, νὰ εἶπῃ διὰ τῆς «Αὐγῆς» ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς μεταξὺ τῶν πρώτων, οἵτινες ἐκλεψαν τὸ κατάστημα τοῦ Κ. Ποττέν, ἐνῶ ἡμεῖς οὐδένα ἀνωμάσαμεν! Τοῦτο ἴσα, ἴσα, δεικνύει ἐνοχήν, καὶ θὰ ἔκαμνεν καλὰ ἡ ἀνάκρισις νὰ προχωρήσῃ μέχρις αὐτοῦ, διότι, ἂν δὲν ἐκλεψεν αὐτός, καὶ δὲν εὑρέθη ἐκεῖ, πρὸς τί ἐξῆλθε νὰ φωνάξῃ; Πᾶς σᾶς φαίνεται νὰ γράφουν οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ὅτι δὲν εἶναι κλέπται; Οὔτε χαρτοπαῖκται δὲν εἶναι...».

Καὶ μιὰ ἀκόμη ἐκκλησιὰ φλογεροῦ ἀρθρογράφου τῆς ἐποχῆς, πρὸς τὸ στρατὸ τῆς Ἑλλάδος:

«Πρὸς σὲ στρέφω τὰ βλέμματα, μὲ τὴν πεποίθησιν εἰς τὰς χεῖρας, ὦ ἀφεψιμάνε στρατιῶτ τῆς Ἑλλάδος! Πρὸς σὲ τὸ ἄνδρα τῆς ἐλληνικῆς νεότητος, εἰς οὗ τὰς λόγχας ἐμπιστεύεται ἡ ἐλπὶς καὶ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ ὁπλίου Ζῷ διὰ νὰ ψάλλω τὴν ἔνδοξα κατορθώματα σας, πρὸς περίσσοτερον σὲ συμπάθειαν; Διατί ἐξ ἁπλῶν ὁπλιτῶν ἔχων ἐπρεπε νὰ σὲ βλέπω εἰς τὰς παρατάξεις καὶ ἐσκίρτων πάντοτε νίκας καὶ τρόπαια ἀνευρευόμενος; Α!, διότι ἐγενήθην ἐμπρὸς σὲ ἀστέρα, σὺ μὲν νὰ δοξάσῃς τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα, ἐγὼ δὲ νὰ ἐξυμνήσω τοὺς θριάμβους σου!...»

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ πρόβλημα τῆς κληρονομικότητος

Ὁ ἐξαναγκασμένος ΓΑΜΟΣ

ΟΛΟΙ ξέρομε ὅτι ὑπάρχουν ἐπικίνδυνοι γάμοι. Χαρακτηρίζομε συνήθως ὡς ἐπικινδύνους τοὺς γάμους ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μπορεῖ νὰ γεννηθοῦν παιδιά, ποὺ νὰ παρουσιάζουν φυσικὲς ἀτέλειες ἢ δυσμορφία, ἢ ἐμφανῆ προδιάθεσι σὲ ὡρισμένες σωματικὲς ἢ ψυχικὲς ἀσθένειες. Λέμε τότε γι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ὅτι «ἔχουν βαρειὰ κληρονομικότητα», ὑπονοοῦντες μὲ αὐτὸ τὴν εὐθύνη τῶν γονέων τους γιὰ τὴν κατάστασί τους.

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐπικρατοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος διάφορες προλήψεις, ποὺ εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς γελοίες καὶ προέρχεται ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς, θὰ περιέχεται τότε καὶ στὰ δύο χρωμοσώματα ἑνὸς ζευγαριοῦ.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ὡς σήμερα νὰ ἀνατάμουν ἕνα χρωμόσωμα γιὰ νὰ δοῦν ἂν περιέχη αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν γεννητή. Ὁ μόνος τρόπος, λοιπόν, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦμε τὴν παρουσία τοῦ εἴδους τῶν ἀντίστοιχων ἐκδηλώσεις του εἶναι τὸ ἄτομο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει. Μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τὶς ἀντίστοιχες ἐκδηλώσεις στὸ ἄτομο αὐτὸ εἶναι ἢ ὄχι. Μποροῦμε νὰ ποῦμε τότε ὅτι τὸ ἄτομο αὐτὸ εἶναι φορεὺς τοῦ α ἢ τοῦ β γεννητοῦ.

Αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις μποροῦν νὰ ἐμφανιστοῦν κατὰ δύο τρόπους: Ἢ αὐτὸς ὁ γεννητής εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρός, ὥστε, ἀνὸτι ὑπάρχει στὸ ἕνα μόνον χρωμόσωμα ἕνα σωματικὸ ἢ ψυχικὸ ἐλάττωμα κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἄλλους νὰ παίρνουν γυναῖκες ποὺ εἶναι φορεῖς τοῦ ἰδίου ἐλαττώματος καὶ ἔτσι ἡ δύναμι νὰ ἐπιβάλλεται καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐπιβάλλεται καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει αὐτὸ τὴ δύναμι καὶ γιὰ παράγοντος ἢ ποὺ οἱ γονεῖς τους ἔσαν παράφρονες ἢ ἠλίθιοι. Οἱ πρῶτοι παρασύρονται ἀπὸ ἀντιεπιστημονικὲς προλήψεις, οἱ δεύτεροι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ κάνουν κακὸ καὶ στὴν οἰκογένειά τους καὶ στὴν κοινωνία.

Ἀλλὰ ποιὲς εἶναι οἱ ἀτέλειες ποὺ μεταβιβάζονται κληρονομικά;

Ἂς ὑπενθυμίσωμε, πρῶτα-πρῶτα, τὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης σχετικὰ μὲ τὴν κληρονομικότητα.

Ὅλα τὰ κύτταρα κάθε ζωντανοῦ ὄντος περικλείουν μιὰ διπλὴ σειρὰ χρωμοσωμάτων, ποὺ προέρχονται τὰ μισὰ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὰ ἄλλα μισὰ ἀπὸ τὴ μητέρα. Στὸν ἄνθρωπο τὰ χρωμοσώματα αὐτὰ εἶναι 48 (24 ζεύγη). Καθένα ἀπὸ τὰ χρωμοσώματα περιέχει πολλὲς δεκάδες κληρονομικῶν χαρακτήρων. Αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες μπορεῖ νὰ εἶναι ἢ καλοὶ ἢ κακοί. Ἂν ἕνα ἄτομο φιλοδωρηθῇ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του μὲ ἕναν κακὸ γεννητή, δυὸ πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν:

1) Αὐτὸς ὁ κακὸς γεννητὴς μπορεῖ νὰ μόνον ἀπὸ τὸν ἕνα γεννήτορα. Τότε, προέρχεται καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς, θὰ τὸ μὲν ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶναι φορεὺς τοῦ κακοῦ γεννητοῦ, ἐνῶ τὸ ἄλλο δὲ θὰ τὸν περιέχη.

1) Αὐτὸς ὁ κακὸς γεννητὴς μπορεῖ νὰ προέρχεται καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς, θὰ περιέχεται τότε καὶ στὰ δύο χρωμοσώματα ἑνὸς ζευγαριοῦ.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ὡς σήμερα νὰ ἀνατάμουν ἕνα χρωμόσωμα γιὰ νὰ δοῦν ἂν περιέχη αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν γεννητή. Ὁ μόνος τρόπος, λοιπόν, γιὰ νὰ πληροφορηθοῦμε τὴν παρουσία τοῦ εἴδους τῶν ἀντίστοιχων ἐκδηλώσεις του εἶναι τὸ ἄτομο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει. Μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τὶς ἀντίστοιχες ἐκδηλώσεις στὸ ἄτομο αὐτὸ εἶναι ἢ ὄχι. Μποροῦμε νὰ ποῦμε τότε ὅτι τὸ ἄτομο αὐτὸ εἶναι φορεὺς τοῦ α ἢ τοῦ β γεννητοῦ.

Αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις μποροῦν νὰ ἐμφανιστοῦν κατὰ δύο τρόπους: Ἢ αὐτὸς ὁ γεννητὴς εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρός, ὥστε, ἀνὸτι ὑπάρχει στὸ ἕνα μόνον χρωμόσωμα ἕνα σωματικὸ ἢ ψυχικὸ ἐλάττωμα κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἄλλους νὰ παίρνουν γυναῖκες ποὺ εἶναι φορεῖς τοῦ ἰδίου ἐλαττώματος καὶ ἔτσι ἡ δύναμι νὰ ἐπιβάλλεται καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐπιβάλλεται καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει αὐτὸ τὴ δύναμι καὶ γιὰ παράγοντος ἢ ποὺ οἱ γονεῖς τους ἔσαν παράφρονες ἢ ἠλίθιοι. Οἱ πρῶτοι παρασύρονται ἀπὸ ἀντιεπιστημονικὲς προλήψεις, οἱ δεύτεροι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ κάνουν κακὸ καὶ στὴν οἰκογένειά τους καὶ στὴν κοινωνία.

Ἀλλὰ ποιὲς εἶναι οἱ ἀτέλειες ποὺ μεταβιβάζονται κληρονομικά;

Ἂς ὑπενθυμίσωμε, πρῶτα-πρῶτα, τὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης σχετικὰ μὲ τὴν κληρονομικότητα.

Ὅλα τὰ κύτταρα κάθε ζωντανοῦ ὄντος περικλείουν μιὰ διπλὴ σειρὰ χρωμοσωμάτων, ποὺ προέρχονται τὰ μισὰ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὰ ἄλλα μισὰ ἀπὸ τὴ μητέρα. Στὸν ἄνθρωπο τὰ χρωμοσώματα αὐτὰ εἶναι 48 (24 ζεύγη). Καθένα ἀπὸ τὰ χρωμοσώματα περιέχει πολλὲς δεκάδες κληρονομικῶν χαρακτήρων. Αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες μπορεῖ νὰ εἶναι ἢ καλοὶ ἢ κακοί. Ἂν ἕνα ἄτομο φιλοδωρηθῇ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του μὲ ἕναν κακὸ γεννητή, δυὸ πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν:

1) Αὐτὸς ὁ κακὸς γεννητὴς μπορεῖ νὰ μόνον ἀπὸ τὸν ἕνα γεννήτορα. Τότε, προέρχεται καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς, θὰ τὸ μὲν ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶναι φορεὺς τοῦ κακοῦ γεννητοῦ, ἐνῶ τὸ ἄλλο δὲ θὰ τὸν περιέχη.

Πρόβλημα πρῶτο. Ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας ἔχει ἕνα δάκτυλο παραπάνω ἢ ἕνα χέρι ἢ ἕνα πόδι ἀτροφικά. Ὁ γάμος μὲ τὸν ἀδελφὸ ἢ τὴν ἀδελφή του εἶναι ἐπικίνδυνος;

Ὄχι. Καὶ νὰ γιὰ ποιὸ λόγο:

Οἱ δυσμορφίες ποὺ ἀναφέραμε, ὅταν ἔχουν κληρονομικὴ προέλευσι (πρᾶγμα ποὺ δὲ συμβαίνει πάντοτε, ὅπως θὰ ἰδοῦμε στὴ συνέχεια αὐτῶν τῶν ἄρθρων) ὀφείλονται σὲ χαρακτῆρες ἐπιστατικούς. Ὁ γεννητὴς ποὺ εἶναι φορεὺς αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρος προέρχεται, δηλαδή, ἀπὸ τὸν ἕνα γεννήτορα καὶ βρίσκεται στὸ ἕνα μόνον χρωμόσωμα ἑνὸς ζεύγους. Εἶναι δὲ τόσον ἰσχυρός, ὥστε, ὅταν ὑπάρχη, προκαλεῖ ἀμέσως τὴν ἀντίστοιχη ἀναπηρία. Τὰ ὑγιῆ ἄτομα, ἀντίθετα, δὲν εἶναι φορεῖς αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρος.

Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, λοιπόν, νὰ παντρευτῇ τὸν ἀδελφὸ ἢ τὴν ἀδελφὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ παρουσιάζει αὐτὴ τὴ δυσμορφία. Γιατὶ οὔτε ὁ ἀδελφὸς οὔτε ἡ ἀδελφὴ εἶναι φορεῖς αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρος.

Πρόβλημα δεύτερο. Ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα ἔχουν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρωμοσώματα ἑνὸς ζεύγους τὸ γεννητὸ μιᾶς δυσμορφίας. Στὰ παιδιὰ τους ὁ χαρακτῆρας αὐτὸς θὰ εἶναι ὑποστατικός, ἐφ' ὅσον οἱ δυὸ γονεῖς θὰ προέρχεται καὶ ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς. Τί θὰ συμβῇ τότε;

Κατὰ τὴ διαίρεσι τῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν κυτταρικῶν πυρήνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ προέλθουν τὰ δυὸ ἡμίσυ κύτταρα, ποὺ συνενούμενα θὰ ἀποτελέσουν τὸ πρῶτο κύτταρο τοῦ νέου ὄντος, τρία πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν:

α) Τὸ νέο ὂν θὰ δεχτῇ στὸ κληρονομικό του μερίδιο δύο ἡμίσυ πυρήνων, ποὺ θὰ περιέχη τὸ καθένα τὸ γεννητὸ τῆς δυσμορφίας.

β) Ἡ ἕνα ἡμίσυ πυρῆνος ποὺ θὰ περιέχη αὐτὸ τὸ γεννητὸ καὶ ἄλλο ἕνα ποὺ δὲν θὰ τὸν περιέχη.

γ) Ἡ δύο ἡμίσυ πυρῆνος ποὺ δὲν θὰ τὸν περιέχουν.

Ἂς πάρωμε αὐτὰ τὰ ἐνδεχόμενα ἀπὸ τὸ τέλος.

Στὴν τελευταία περίπτωσι, τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῇ ἀπὸ γονεῖς ποὺ ἦταν κι' οἱ δύο φορεῖς τοῦ γεννητοῦ τῆς δυσμορφίας, δὲν θὰ παρουσιάζῃ καμμιὰ ἀτέλεια καὶ θὰ εἶναι τελείως ὑγιές. Ὁ βλαβερὸς γεννητὴς θὰ ἔχῃ ἐξαφανιστῇ ὁριστικὰ καὶ ἀμεταβλήτα ἀπὸ τὰ χρωμοσώματά του.

Στὴ δεύτερη, τὸ παιδὶ θὰ μοιάζῃ μὲ τοὺς γονεῖς του, δηλαδή, μ' ὅλο ποὺ θὰ φαίνεται τελείως ὑγιές, θὰ εἶναι φορεὺς τοῦ γεννητοῦ τῆς δυσμορφίας καὶ μπορεῖ συνεπῶς (ὑπὸ τὶς προϋποθέσεις ποὺ ἀναφέραμε) νὰ τὴν μεταδώσῃ καὶ στοὺς ἀπογόνους του.

Στὴν πρώτη περίπτωσι, ποὺ ὁ γεννητὴς τῆς δυσμορφίας βρίσκεται καὶ στὰ δύο χρωμοσώματα ἑνὸς ζεύγους ἡ ἐν λόγω δυσμορφία θὰ ἐκδηλωθῇ ἀναπόφευκτα.

Ἀπὸ ἕνα γάμο μεταξὺ ἑνὸς ἄντρα καὶ μιᾶς γυναίκας, ποὺ εἶναι καὶ οἱ δύο φορεῖς ἑνὸς γεννητοῦ δυσμορφίας, ὁ νόμος τῶν πιθανοτήτων δείχνει ὅτι:

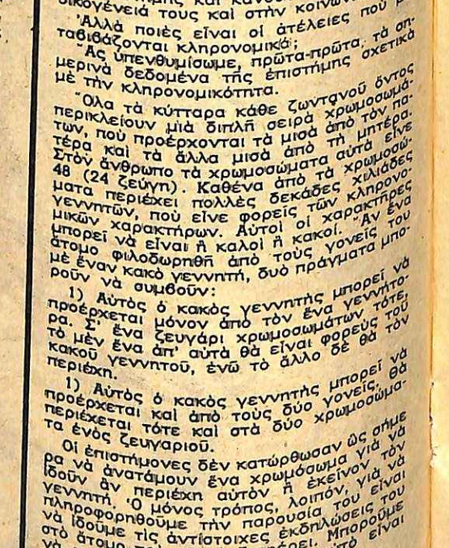
1 παιδὶ στὰ 4 θὰ εἶναι τελείως ὑγιές.

2 παιδιὰ στὰ 4 θὰ εἶναι φορεῖς τοῦ γεννητοῦ τῆς δυσμορφίας, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν μεταδώσουν καὶ στὰ παιδιά τους.

1 παιδὶ στὰ 4 θὰ παρουσιάσῃ ἐκδηλη αὐτὴ τὴ δυσμορφία.

Νά, λοιπόν, ἡ βαρειὰ εὐθύνη τῶν γονέων, ποὺ, μολονότι εἶναι οἱ ἴδιοι ὑγιεῖς, φέρουν μέσα στὸ σῶμα τους τὸν γεννητὴ μιᾶς δυσμορφίας· καταδικάζουν πιθανὸν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά τους νὰ γεννηθῇ μ' αὐτὴ τὴ δυσμορφία ἢ τὴν ἀναπηρία κτλ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλα προβλήματα.

Ἡ Ἄϊλην Κούκ, τραγουδίστρια καὶ χορεύτρια τοῦ Λονδίνου, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ αὐθεντικοὺς τύπους τῆς «μοιραίας γυναίκας», ποὺ βρίσκονται σήμερα στὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ τὴν κάνει νὰ ξεχωρίζῃ περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες εἶναι πὼς ἀξίζει... δυὸ φορὲς τὸν τίτλο τῆς «μοιραίας»: Γιατὶ στάθηκε ἀληθινὰ «μοιραία» γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσε, τὸν τρομερὰ ἐξυπνο καὶ διαβολικὰ ἱκανὸ κακοποιὸ Ντένις Στάφορντ, ποὺ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται, τὸν ἔφερε μόνη της στὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ τὸν καταδίωκαν!

Τὴν Ἄϊλην, ὁ Στάφορντ τὴ γνώρισε λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀπόδρασί του ἀπὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Γουάρμγουντ Σκράμπς. Ἡ ἀπόδρασι ἀπὸ τὶς φυλακὲς αὐτές, ποὺ θεωροῦνται ὡς οἱ φοβερώτερες τῆς Ἀγγλίας, εἶναι ἕνα κατόρθωμα, γιὰ τὸ ὁποῖο πολὺ λίγοι κατάδικοι μπόρεσαν νὰ ὑπερφαγευτοῦν ὡς τώρα. Ὁ Στάφορντ, ὡστόσο, ὄχι μόνο κατάφερε νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὸ τὸν δύσκολο ἄθλο, ἀλλὰ καὶ μπόρεσε, ἀλλάζοντας ὄνομα, νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Λονδίνο καὶ νὰ ἐξελιχτῇ, μέσα σὲ μερικοὺς μῆνες, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς βασιληάδες τῶν νυχτερινῶν κέντρων τοῦ Πικαντίλλυ καὶ τοῦ Σόουθ - Κένσινγκτον.

Πιθανώτατα εἶναι πὼς, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔκανε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ κρύβεται, θὰ ἔμενε ἀκόμη ἀσύλληπτος καὶ θὰ συνέχιζε τοὺς διασροκτικούς καὶ λωποδυτικοὺς ἄθλους του ἂν ἡ Ἄϊλην Κούκ δὲν ἔμπαινε στὴ ζωή του.

Ἡ ἀρτίστα ἐρωτεύτηκε μὲ πάθος τὸν κακοποιὸ αὐτὸ μὲ τὸ ὡραῖο παρουσιαστικό, ποὺ ἐμοιαζε περισσότερο σὰν Μεσογειακός, παρὰ σὰν Ἄγγλος. Καί, ἕνα βράδυ, καθὼς χόρευε σφιχταγκαλιασμένη μαζί του, ζήτησε ἀπὸ ἕναν φωτογράφο νὰ τοὺς ἀπαθανατίσῃ στὴν τουφεκιὰ αὐτὴ στιγμή.

Τὴν ἑπομένη, καμαρώνοντας γιὰ τὴν κατάτσησί της, ἔβδειξε τὴ φωτογραφία στὸ διευθυντὴ τοῦ κέντρου ὅπου ἐργαζόταν, Ἐκεῖνος δὲν πίστεψε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ὁ ἄγνωστος καβαλλιέρος τῆς Ἄϊλην λεγόταν Οὐάλτερ Ζήγκενμπεργκ — ὅπως αὐτοσυστανόταν ὁ Στάφορντ ἀπὸ τὴν ἐποχή της ἀποδράσεώς του. Θυμόταν πολὺ καλὰ πὼς εἶχε ξαναδῆ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ στὴ φωτογραφία ἑνὸς καταζητουμένου δραπέτη καί, καθὼς ἤθελε νὰ τάχη καλὰ μὲ τὶς ἀστυνομίες — ὅπως ὅλοι οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν ὑποπτων νυκτερινῶν κέντρων — ἔσπευσε νὰ τὸν καταδώσῃ.

Ἡ Ἄϊλην, ὅμως, φάνηκε ἀσκετὰ ἔξυπνη καί, ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ ποὺ κύτταζε ὁ ἄλλος τὴ φωτογραφία, κατάλαβε πὼς σκάτι, ἔτσιε κε». Ἔτσι, ἐνῶ ὁ διευθυντὴς τοῦ κέντρου τηλεφωνοῦσε στὴν Σκώτλαντ Γιάρδ, ἡ ἀρτίστα ἔπαιρνε συγκινούμενος στὸ τηλέφωνο τὸ φίλο της γιὰ νὰ τοῦ ἐξασολογηθῇ τὶς ἀνησυχίες της.

Ὁ Στάφορντ δὲ χρειαζόταν περισσότερα, γιὰ νὰ ἀντιληφτῇ τὸν ἄμεσο κίνδυνο ποὺ διέτρεχε. Καί, ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφτασαν στὴν κατοικία του γιὰ νὰ τὸν βροῦν, εἶχε φροντίσει νὰ ἐξαφανιστῇ, ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ Λονδίνο!

Γιὰ ἀσκετὸ καιρὸ πάλι, ὅλες οἱ ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψί του δὲν κατάληξαν σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Ντένις Στάφορντ ἢ Γουὼλτερ Ζήγκενμπεργκ εἶχε χαθῆ.

Στὴ θέσι του, ὅμως, εἶχε γεννηθῆ ὁ Γουὼλτερ Μπίστς, ἕνας καμιὸς κύριος, ποὺ εἶχε ἐμφανιστῆ στὸ Τρίνιντάντ, ἕνα ἀγγλικὸ νησὶ τῆς Καραϊβικῆς θαλάσσης, ὡς ἀνκὸ νησὶ τῆς Καραϊβικῆς θαλάσσης, ὡς ἀνκὸ νησὶ τῆς Καραϊβικῆς θαλάσσης, ὡς ἀνκὸ νησὶ τῆς Καραϊβικ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

— Σᾶς παρακαλῶ τώρα νὰ μοῦ πῆτε τί σκοπεύετε νὰ κάμετε... εἶπε ὁ γερουσιαστὴς στὸ Βαλεντῖνο.

ΕΚΕΙΝΟ τὸ πρωΐ, ὁ Ρενὲ ντὲ Μπωβαλὸν βάδιζε ἀργὰ στὸ μικρὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὴ βίλλα τοῦ γερουσιαστοῦ Ὀρμπάνς. Ξαφνικά, εἶδε νὰ πέφτη ἕνας φάκελλος ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

Ἔτρεξε, τὸν σήκωσε καὶ βρῆκε μέσα ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε:

«Μιὰ κοπέλλα μαραίνεται μέσα σ' αὐτὴ τὴ φυλακή. Ἐμπιστεύεται στὴν Τύχη αὐτὴ τὴν πρόσκλησι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴ βρῆ κάποιος τολμηρὸς ἱππότης καὶ νάρθῆ νὰ τὴν ἐλευθερώση».

— Αὐτὸ μοιάζει σὰν μυθιστόρημα! ψιθύρισε ὁ Ρενέ. Μοῦ φαίνεται ὡστόσο πὼς θὰ εἶμ' ἐγὼ αὐτὸς ὁ ἱππότης...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γερουσιαστὴς ἀνάγγειλε στὴ γυναῖκα του:

— Πῆρα ἕνα καινούργιο καμαριέρη. Εἶν' ἕνας θαυμάσιος νέος. Πιστεύω νὰ σ' ἀρέση, ὅταν τὸν δῆς σὲ λίγο.

Ὁ Βαλεντῖνος, ὁ νέος ὑπηρέτης, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι. Κι' ὅλοι ἐμείναν ἐνθουσιασμένοι ἀπ' τὸ τάκτ καὶ τὴ λεπτότητά του. Μόνο ἡ Σαμπίν, ἡ μεγαλύτερη κόρη τοῦ γερουσιαστῆ, ἔμενε ἀμίλητη κι' ἀνόρεχτη, μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια. Ἡ μικρότερη ἀδελφή της, ἡ Λιλή, μιὰ κοπελλίτσα 15 χρόνων, ἔσκυψε κάποια στιγμὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲ βρίσκεις, Σαμπίν, πὼς εἶναι πολὺ κομψὸς ὁ καινούργιος ὑπηρέτης μας;

Τ' ἄλλο πρωΐ, ἡ Σαμπὶν κι' ὁ Βαλεντῖνος συναντήθηκαν στὸ πάρκο. Ἡ κοπέλλα τάχε χαμένα. Ἐνῶ ὁ νέος τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ ψιθύρισε:

— Τί ἔκανες, Ρενέ! Τί τρέλλα!...

— Ἔνγοια σου, ἀγάπη μου, θὰ προσέχω, τὴν καθησύχασε. Δὲ μπορούσα νὰ ζήσω μακρυά σου. Ξέρω πόσο ὑποφέρεις ἐδῶ... Τουλάχιστον τώρα θὰ βρίσκωμαι κοντά σου, θ' ἀναπνέω τὸν ἴδιο ἀέρα μὲ σένα... ὥσπου νὰ θριαμβεύση ἡ ἀγάπη μας!

— Ὁ πατέρας μου δὲ θὰ δεχτῆ ποτὲ νὰ παντρευτοῦμε. Ξέρεις πὼς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλος μὲ τὸ δικό σου, στὴν πολιτική.

— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ συγκινήσω τὴν καρδιά του... Μὰ γιὰ πές μου, τί ἰδέα ἔχεις γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σημείωμα τῆς μυστηριώδους «κοπέλλας ποὺ μαραίνεται»;

Ἡ Σαμπὶν πῆρε τὸ σημείωμα, τὸ διάβασε καὶ εἶπε:

— Εἶναι μιὰ τρέλλα τῆς Λιλῆς. Ἀναγνωρίζω τὸ γράψιμό της. Τῆς ἀρέσουνε κάτι τέτοια ἀστεῖα...

— Εἶχα φανταστῆ πὼς ἦταν δικό σου τὸ σημείωμα.

— Ὄχι, Ρενέ... Μὰ τί θὰ κάνης τώρα ἐδῶ; Θὰ καταλάβουνε γρήγορα πὼς δὲν ξέρεις ἀπὸ ὑπηρέτης, καὶ θὰ σὲ διώξουνε!

Πραγματικά, κατάλαβαν ὅλοι γρήγορα πόσο ἀδέξιος ἦταν ὁ Βαλεντῖνος. Ὡστόσο τοὺς ὑποχρέωνε, μὲ τὴν εὐγένεια καὶ τὴν προθυμία του, κι' ἔτσι συγχωρούσανε τὰ σφάλματά του. Τὰ πράγματα ὅμως ἄλλαξαν, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπισκέφτηκε τὸ γερουσιαστὴ ἕνας φίλος του διπλωματικός, ὁ κ. Μπατονιέ.

Ἀπὸ τότε, ὁ κ. Ὀρμπὰνς ἔγινε αὐστηρὸς μὲ τὸ Βαλεντῖνο κι εὗρισκε διαρκῶς ἀφορμὲς νὰ τὸν ἐξευτελίζη. Παραπονιόταν διαρκῶς πὼς δὲν ἔκανε τὴ δουλειά του.

Θάταν μάλιστα ἀκόμα μεγαλύτερη ἡ γκρίνια του, ἂν ἡ Μαρινέτ, ἡ καμαριέρα, ποὺ συμπαθοῦσε τὸ Βαλεντῖνο, δὲ σηκωνότανε κάθε μέρα ἀπ' τὰ χαράματα γιὰ νὰ κάνη ὅλες τὶς δουλειὲς ποὺ ἀνῆκαν σ' αὐτόν.

Ἕνα βράδυ, ὁ γερουσιαστὴς γύρισε ἀπ' ἔξω καταλασπωμένος.

— Βγάλε μου τὰ παπούτσια μου! διάταξε τὸ Βαλεντῖνο.

Ἡ Σαμπὶν κατακοκκίνισε. Ὁ νέος ἔκαμε ἕνα βῆμα μπροστά. Ἀλλὰ τὸν πρόλαβε ἡ Λιλὴ κι εἶπε στὸ γερουσιαστή:

— Πατερούλη, θὰ σοῦ βγάλω ἐγὼ τὰ παπούτσια σου.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Λιλὴ βρῆκε λυμένα τὰ προβλήματα τῆς ἀλγέβρας, ποὺ τόσο τὴ βασανίζανε. Τί καλὸς ποὺ ἦταν ὁ Βαλεντῖνο! Γιατί, σίγουρα, αὐτὸς θὰ τόχε κάνει...

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες. Ὁ Βαλεντῖνος εὗρισκε κάπου-κάπου εὐκαιρία νὰ κλέψη ἕνα φιλὶ τῆς Σαμπίν.

Ἡ Μαρινὲτ ἔσπαζε τὸ κεφάλι της κι' ἀναρωτιότανε:

«Ποιὸς νἆναι; Κανένας ξεπεσμένος ἀριστοκράτης;... Ἔχει τόσο ὡραία χέρια! Καὶ μοῦ χαμογελάει τόσο γλυκά, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση ποὺ τὸν βοηθάω!...».

Ἡ Λιλὴ ἦταν κι' αὐτὴ ἐνθουσιασμένη μὲ τὸ νέο ὑπηρέτη:

«Μοῦ λύνει ὅλα τὰ προβλήματα, μοῦ ἑτοιμάζει τὰ λατινικὰ θέματα... Εἶναι κύριος σωστός! Δὲν τολμάω νὰ τὸν πῶ μονάχα Βαλεντῖνο. Εἶμαι σὰν μιὰ μικρὴ κι' ἀδέξια κοπελλίτσα μπροστά του...».

Ἕνα πρωΐ, ὁ Βαλεντῖνος ξεσκόνιζε τὸ γραφεῖο τοῦ γερουσιαστῆ. Μὲ μιὰ ἀδεξιά, λοιπόν, κίνησί του πέταξε χάμω ἕνα μικρὸ βάζο ἐξαιρετικῆς τέχνης, πανάκριβο καὶ σπάνιο. Ἀκούγοντας τὸν κρότο, τρέξανε ἡ κ. Ὀρμπάνς, ἡ Λιλὴ κι' ἡ Μαρινέτ. Μὰ τὸ βάζο εἶχε γίνει χίλια κομμάτια.

Σὲ λίγο, ἀκούστηκαν στὸ ἰσόγειο τὰ βήματα τοῦ γερουσιαστῆ, ποὺ ἐρχόταν κι' αὐτὸς νὰ δῆ τί εἶχε συμβῆ.

Ἡ γυναῖκα του ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τὸν σταμάτησε στὸ χώλ:

— Πόσο θὰ μοῦ θυμώσης! τοῦ εἶπε. Ἔσπασα τὸ ὡραῖο βάζο σου.

— Διάβολε! φώναξε ὁ γερουσιαστής, κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη τὴ σκάλα.

Ὅταν ἔφτασε πάνω, συνάντησε τὴ Λιλή.

— Πατέρα, συχώρεσέ με! Ἔσπασα τὸ βάζο σου...

— Ἄ, καὶ σύ;...

Ὁ γερουσιαστὴς μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Ἡ Μαρινὲτ μάζευε τὰ κομμάτια τοῦ βάζου.

— Ὤ, κύριε, τί ἔκανα! μουρμούρισε. Ἔσπασα τὸ βάζο...

— Καὶ σὺ τὸ ἔσπασες; εἶπε ὁ γερουσιαστής, κι' ἔνοιωσε τὸ θυμό του νὰ πέφτη...

Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, δὲν ἔβγαλε μιλιὰ κανείς.

Ὅταν τελείωσε τὸ φαγητό, ὁ γερουσιαστὴς εἶπε στὸ Βαλεντῖνο:

— Φέρε στὸ γραφεῖο μου τσάϊ γιὰ τέσσερα πρόσωπα.

Καὶ πῆρε μαζί του τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ Σαμπίν, ἀφοῦ ἔστειλε τὴ Λιλὴ στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ μελετήση.

Ὅταν ἔφερε ὁ Βαλεντῖνος τὸ δίσκο μὲ τὸ τσάϊ καὶ τὸν ἄφησε στὸ τραπέζι, ὁ κύριός του τοῦ εἶπε:

— Κύριε ντὲ Μπωβαλόν, τ' ἀστεῖα δὲν πρέπει νὰ διαρκοῦνε πάρα πολύ!

Σώπασε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Σᾶς παρακαλῶ τώρα νὰ μοῦ πῆτε τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

Ὁ νέος εἶχε ξαναβρῆ στὸ μεταξὺ τὴν ψυχραιμία του.

— Θὰ γυρίσω στὸ σπίτι μου, ἀπάντησε, κι' αὔριο ὁ πατέρας μου θάρθῆ νὰ σᾶς ζητήση τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Σαμπίν.

— Εἴσαστε βέβαιος πὼς θὰ δεχτῆ ὁ πατέρας σας;

— Ἀπολύτως. Ἕνας πατέρας ἐνδιαφέρεται πρῶτα γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ του κι ὕστερα γιὰ τὴν πολιτική.

Ὁ γερουσιαστὴς χαμογέλασε καὶ γύρισε στὴ γυναῖκα του.

— Ἂν δὲν ἦταν ὁ κ. Μπατονιέ, δὲ θἄπαιρνα εἴδησι... τῆς εἶπε. Ὅταν εἶδε τὸ Βαλεντῖνο νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο μου, μοῦ εἶπε: «Εἶν' ὁ καινούργιος καμαριέρης σας; Περίεργο! Τί ὁμοιότης μὲ τὸ γυιὸ τοῦ κ. ντὲ Μπωβαλόν!». Αὐτὰ τὰ λόγια του μὲ ξύπνησαν. Πρόσεξα καὶ βεβαιώθηκα πὼς δὲν εἶχε γελαστῆ...

Στράφηκε πάλι στὸ Ρενὲ καὶ συνέχισε:

— Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη σᾶς φερνόμουν πολὺ ἄσχημα. Ἤθελα νὰ δῶ ὡς ποιὸ σημεῖο μποροῦσε νὰ φτάση ἡ ἀφοσίωσί σας. Ἀλλ' ἡ μικρὴ αὐτὴ δοκιμή, μοῦ ἐπιτρέπει σήμερα νὰ σᾶς δώσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὴ συγκατάθεσί μου γιὰ νὲ παντρευτῆτε τὴν κόρη μου!

ΥΒΕΤ ΠΡΟΣΤ

Γυναίκες ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Η βοσκοπούλα της Φολόης

ΗΤΑΝ μόλις δεκαεφτά χρόνων ὁ Ἀρκάδιος, ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο τοῦ Βυζαντίου. Μὴ ἔχοντας ὡστόσο οὔτε τὴν ἀπαραίτητη πείρα, οὔτε δύναμη θελήσεως, βρέθηκε γρήγορα ὑποχείριος τῶν εὐνουμένων του, ποὺ διεύθυναν τὶς ὑποθέσεις τῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἱκανοποιοῦν μόνο τὰ προσωπικά καὶ κομματικά τους συμφέροντα. Τὴ μεγαλύτερη ἐπιρροὴ πάνω του τὴν εἶχε ὁ Ρουφίνος πού, ὅταν ζοῦσε ὁ Θεοδόσιος —ὁ πατέρας του δηλαδὴ— τὸν εἶχε διορίσει ἐπίτροπο τοῦ Ἀρκαδίου, ὥσπου νὰ ἐνηλικιωθῆ. Μὰ ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δολοφονήθηκε σύντομα καὶ δυὸ χρόνια ἀργότερα, ὁ εὐνοῦχος Εὐτρόπιος ἄρχισε νὰ παίρνη τὰ πρωτεῖα δίπλα στὸν ἄβουλο αὐτοκράτορα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀναδειχτῆ καὶ νὰ ξεχωρίση ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἦταν, ὅτι κατώρθωσε νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴν Εὐδοξία, τὴν κόρη ἑνὸς φράγκου ἀξιωματικοῦ, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ Ρωμαϊκὸ στρατό...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ Βησιγόθοι, ποὺ εἶχαν ἐγκαταστασθῆ στὴ βόρεια πλευρὰ τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, ἀπέκτησαν ἕνα νέο ἱκανὸ ἀρχηγό: Τὸν Ἀλάριχο. Μόλις ὁ Ἀρκάδιος ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία, ὁ Ἀλάριχος ἐξεστράτευσε ἐναντίον τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀπειλώντας καὶ τὴ «βασιλεύουσα» ἀκόμη. Ἐξυπνος ὅμως καθὼς ἦταν, κατάλαβε πὼς ἡ ἐπιχείρησί του ἦταν ἐξαιρετικὰ δύσκολη κι' ἄλλαξε σχέδια. Ἡ προσοχή του στράφηκε πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Χωρὶς νὰ χάση καιρό, πῆρε τοὺς ἀνθρώπους του, διέσχισε τὴ Θεσσαλία καὶ περνώντας τὶς Θερμοπύλες ἔφτασε γρήγορα στὴν Ἀττική. Στὴ διάβασί τους οἱ Γότθοι λεηλάτησαν καὶ κατέστρεψαν τὰ πάντα. Ὁ Πειραιὰς ἔπεσε στὰ χέρια τους. Εὐτυχῶς δὲν κατέστρεψαν τὴν Ἀθήνα. Ὁ εἰδωλολάτρης ἱστορικὸς Ζώσιμος, διηγεῖται τὸ μῦθο ὅτι ὁ Ἀλάριχος, ἐνῶ πολιορκοῦσε τὴ πόλη, «ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶ ὡπλισμένη καὶ δίπλα της τὸν Ἀχιλλέα, λέγ. Ὡς ἀποτέλεσμα δὲ εἶχε, νὰ πάρη τοὺς ἀνθρώπους του καὶ νὰ φύγη γιὰ τὴν Πελοπόννησο. Τότε ὁ Στιλίχων, ὁ πιὸ ἱκανὸς στρατηγὸς τοῦ Ἀρκαδίου, ἀποφάσισε νὰ τὸν κυνηγήση, νὰ τὸν προλάβη καὶ νὰ δώση μάχη μαζί του. Τολμηρὸς καθὼς ἦταν, πῆρε τὸ στρατό του κι' ἀποβιβάστηκε στὸν 'Ισθμὸ τῆς Κορίνθου, ἀποκόπτοντας ἔτσι τὴν ὑποχώρηση τοῦ Βησιγόθου, ποὺ δὲν ἤξεραν πιὰ ἀπὸ πού νὰ δραπετεύσουν. Ἀπὸ κάτι στενὰ κι' ἀπόκρημνα μονοπάτια, κατώρθωσαν νὰ περάσουν στὶς πυκνοφυτεμένες πλαγιὲς τῆς Φολόης, στὴν Πελοπόννησο. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔλυσε τὸ πρόβλημα. Ὁ Ἀλάριχος καὶ οἱ ἄντρες του κινδύνευαν νὰ πιαστοῦν αἰχμάλωτοι ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς θωρακοφόρους, ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν ἀπὸ κορφὴ σὲ κορφή, ἀπὸ χαράδρα σὲ χαράδρα.

Ὁ ἀκάματος Στιλίχων εἶχε συντρίψει κυριολεκτικὰ τὴ στρατιὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἀλάριχος, ὁ ἀγέρωχος, μὰ καὶ μεγαλόψυχος πορθητής, ἀναγκαζόταν τώρα νὰ ψάχνη γιὰ κανένα σπήλαιο ἀπάτητο στὴ Φολόη, κατάλληλο νὰ κρύψη τόσο αὐτόν, ὅσο καὶ τοὺς λιγοστοὺς συντρόφους του, ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ζωντανοί. Ἦταν Αὔγουστος τοῦ 397 καὶ τὸ λιοπύρι ἔσκαγε τὴν πέτρα. Οἱ πλαγιὲς τοῦ πανύψηλου ἐκείνου βουνοῦ ἦταν ἀπότομες καὶ τραχεῖες. Ὁ δυνατὸς Βησιγόθος, κάντευε πιὰ νὰ λυγίση. Προχωροῦσε μὲ δυσκολία, δαγκώνοντας τὰ χείλη του ἀπὸ τὴν προσπάθεια ν' ἀντισταθῆ στὴν ἐξάντλησι ποὺ τὸν κυρίευε. Ὁ ὑπασπιστής του, ὁ Βάτσκος, τὸν ἀκολουθοῦσε σιωπηλός.

— Ἐδῶ, λοιπόν, θ' ἀφήσουμε τὰ κόκκαλά μας; ρώτησε γυρίζοντας σ' αὐτόν. Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὸν ἀόρατο κλοιὸ ποὺ μᾶς περισφίγγει;

Ὁ Βάτσκος δὲν ἀποκρίθηκε. Τί νὰ πῆ ἄλλωστε; Κάτω στὸν κάμπο γυάλιζαν ἀπειλητικὰ στὸν ἥλιο οἱ λόγχες καὶ τὰ κράνη τῶν Βυζαντινῶν διωχτῶν τους. Μιὰ κραυγὴ λύσσας βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀλάριχου. Μονομιᾶς ὅλοι τους ἔνοιωσαν κοντά, πολὺ κοντά, τὸν ἀναπόφευκτο χαμό τους. Ὁ ἐχθρὸς ἐλοέγα καὶ ζύγωνε. Ἡ μόνη σωτηρία ἦταν ὁ θάνατος, ποὺ θὰ τοὺς λύτρωνε μιὰ γιὰ πάντα, ἀπὸ τὸν ἀνασμὸ τῆς αἰχμαλωσίας. Ἕνα κοντόφαρδο τευτονικὸ μαχαῖρι ἔξευτελίζόφνου στὰ χέρια τοῦ Ἀλάριχου κι' ἡ ματιά του ἔγινε σκληρὴ σὰν τὸ ἀτσάλι ποὺ κρατοῦσε. Καλύτερα ν' αὐτοκτονοῦσε παρὰ νὰ πιαστῆ ζωντανὸς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, αὐτὸς ὁ μέχρι προχτὲς ἀκόμη θρασύλιποι, ἕτοιμοι νὰ κάνουν κι' αὐτοὶ ὅ,τι θ' ἀποφάσιζε ὁ ἀρχηγός τους. Μιὰ τὸ ψυχρὸ λεπίδι, δὲν πρόλαβε νὰ βυθιστῆ στὰ δυνατά του στῆθη. Μιὰ λεπτὴ φωνή, ἁρμονικὴ σὰν τραγούδι, ἀκούστηκε ἐκεῖ κοντά:

— Μήπως χάσατε τὸ δρόμο, ἀρχοντές μου; Μονάχα μὲ δυὸ νομίσματα, εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς διδηγήσω πέρα ἀπ' αὐτὸ τὸ βουνὸ καὶ νὰ σᾶς βγάλω ἀντίπερα...

Ἡ συνοδεία σταμάτησε ἀπότομα, σὰν νὰ μὴν πίστευε στ' αὐτιά της. Ὁ Ἀλάριχος ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ ἐρχόταν ἡ φωνή. Καὶ τότε κάτι σὰν χαρὰ φώτισε τὴν κουρασμένη μορφή του. Ἡ ματιά του ἀναπαύτηκε μὲ συγκίνησι σ' ἕνα ἀθῶο, παιδικὸ σχεδὸν πρόσωπο. Ἦταν ἡ νέα ποὺ τοὺς εἶχε μιλήσει. Τὴν Ἐλεγαν Γλυκίννα τή, μὲ ξέπλεκα μαλλιά, δίχως πέδιλα στὰ πόδια παρακολουθοῦσε τὸ βάσκημά τους καὶ τὰ φύλαγε. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Βησιγόθων γοητεύτηκε ἀπ' αὐτήν. Ὦ, ἂν ἦταν ἄλλη ὥρα! Δὲ θὰ δίσταζε νὰ τῆς πῆ πόσο ὁμορφη ἦταν κι' ἴσως ἀκόμη, νὰ τῆς ζητοῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήση στὶς μακρυνὲς του ἐκστρατεῖες. Ἀπὸ χρόνια τώρα, ἀπὸ τότε ἀκόμη ποὺ ἦταν παιδί, τὸν εἶχαν παντρέψει μὲ μιὰ συνομήλική του, ποὺ δὲν τὸν ἐνδιέφερε διόλου. Ποτέ του δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει κι' οὔτε θὰ τὴν ἀγαποῦσε ποτέ. Τὴν πεντάμορφη ὅμως αὐτὴ βοσκοπούλα, θὰ μποροῦσε σίγουρα νὰ τὴ λατρέψη ἀληθινά...

Ὁ Ἀλάριχος ἔνοιωθε μιὰ γαλήνη κοντά της. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὴ χαρῆ. Ὁ κίνδυνος πλησίαζε γοργοφτέρουγος. Ὥρα τὴν ὥρα οἱ Βυζαντινοὶ θὰ περνοῦσαν τὴν ἀντικρυνὴ πλαγιὰ καὶ θὰ ἔφταναν πρὸς τὸ μέρος τους. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ καιρὸς γιὰ χάσιμο. Ἁρπάζοντας μιὰ φούχτα χρυσᾶ νομίσματα ἀπὸ μιὰ «ἐγκοπὴ» τοῦ ἐκστρατευτικοῦ του χιτωνίου, τὰ δειξε στὴ Γλυκίννα. Μὲ κάποια τραχύτητα στὴ φωνὴ του κατόπιν, τῆς εἶπε ἀπότομα:

— Θὰ γίνουν δικά σου ὅλ' αὐτά, ἂν καταφέρης νὰ μᾶς κρύψης ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ ἔρχονται. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐδῶ καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς δοῦν. Ἀπὸ σένα κρέμεται ἡ τύχη μας...

Ἡ τσοπανοπούλα ἔριξε στὸ χρυσάφι μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Τώρα πιὰ δὲν τὸ θέλω, ἀποκρίθηκε. Δὲν ἤξερα πὼς σᾶς κυνηγοῦν οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλέα Ἀρκαδίου. Ὅπως ἔσεῖς, ἔτσι κι' ἐγὼ τοὺς μισῶ. Γιατὶ ὅποτε περνοῦν ἀπὸ δῶ, μοῦ κλέβουν πάντα τὶς καλύτερες ἀρνάδες μου. Ἂν εἶχα ὅμως ἅρματα σὰν τὰ δικά σας, δὲ θὰ τοὺς φοβόμουν. Ἐλᾶτε ὡστόσο μαζί μου. Ἐκεῖ ποὺ θὰ σᾶς πάω, δὲ θὰ σᾶς βρῆ κανείς...

Χωρὶς πιὰ νὰ ξεστομίση λέξι, μπῆκε πρώτη σ' ἕνα ἀπότομο μονοπάτι κι' ἀπὸ κρυφὲς στενοπορίες, κατάφερε νὰ περάση τὴν ἀπελπισμένη κι' ἐξαντλημένη ὁμάδα, σὲ μέρος ποὺ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος κανένας. Ὁ Ἀλάριχος κυττοῦσε τὴν ὁμορφη νέα καὶ τὸ βλέμμα του ἔπαιρνε μιὰ παράξενη γλυκύτητα. Αὐτὸς ὁ τραχὺς ἄντρας, ποὺ ὁλάκερη ἡ ζωή του πέρασε μέσα στοὺς πιὸ ἄγριους, τοὺς πιὸ σκληροὺς πολέμους, γίνοταν τώρα τρυφερός. Ἴσως ὅμως γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν τόλμησε νὰ τῆς ἀνοίξη τὴν καρδιά του καὶ νὰ τῆς φανερώση τὴν εὐγνωμοσύνη του γιὰ ὅλα ὅσα εἶχε κάνει γιὰ χάρι τους. Ἔτσι πέρασαν δεκαπέντε μέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίννα ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ τὴν περιθαλψή τους. Ὥσπου ἕνα πρωὶ ὁ Ἀλάριχος, τὴν παρακάλεσε νὰ κατεβῆ βουνό, γιὰ νὰ δῆ ἂν ἔφυγαν οἱ στρατιῶτες. Ἡ βοσκοπούλα δὲν εἶχε ἀντίρρησι. Μὰ ζήτησε νὰ τῆς δώσουν ἕνα κοντομάχαιρο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν μαζί τους, γιὰ ν' ἀμυνθῆ σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

Ὁ Βάτσκος, ποὺ εἶχε δυό, τῆς ἔδωσε τὸ ἕνα. Τὸ πῆρε ἐκείνη χαρούμενη, καθάλλησε ἕνα ἄλογο ποὺ τὄχε βρῆ στὰ λιβάδια καὶ κίνησε γιὰ τὸ σκοπό της. Γρήγορα ἔφτασε στοὺς πρόποδες χωρὶς νὰ συναντήση κανένα. Φανερὸ ἦταν πὼς οἱ Βυζαντινοὶ εἶχαν φύγει. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετό. Ἔπρεπε νὰ μάθη μὲ κάθε τρόπο ποῦ βρισκότουσαν, νὰ πληροφορηθῆ τὰ σχέδιά τους καὶ νὰ κατατοπίση σχετικὰ τοὺς Βησιγόθους, ποὺ τὴν περίμεναν κρυμμένοι στὸ καταφύγιό τους. Συρούπωνε τὴ Γλυκίννα σκέφτηκε ν' ἀφήση κάπου τ' ἄλογό της κι' ἀπαρατήρητη νὰ εἰσχωρήση σ' αὐτή. Μὰ δὲν πρόλαβε, γιατὶ φάνηκαν πίσω τῆς τρεῖς καβαλλάρηδες, ποὺ τὴν πρόσταξαν νὰ πάη κοντά τους.

Ἡ βοσκοπούλα ἔσφιξε τὸ κοφτερό της μαχαῖρι. Αὐτοὶ ποὺ τὴ φώναζαν ἦταν Βυζαντινοὶ ὁπλῖτες. Μέσα στὸ ἡμίφως τοῦ βραδιοῦ, ἔβλεπε ν' ἀστράφτη τὸ κράνος τους. Μὰ ἡ Γλυκίννα δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ὑπακούση. Τοὺς ἤξερε καλὰ ὅλους αὐτοὺς ποὺ κρατοῦσαν λάγχη καὶ φοροῦσαν ἀσπίδι. Τὸ λόγο αὐτὸ ἄλλωστε, εἶχε ἀποφασίσει νὰ βοηθήση τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Βυζαντίου, κρύβοντάς τους. Ἀκούγοντας τώρα νὰ τὴν καλοῦν, ἔμεινε ἀναποφάσιστη γιὰ λίγο. Κι' ἔξαφνα, ἀδράχνοντας γερὰ τὰ χαλινάρια δὲν περίμεναν κάτι τέτοιο, ἐφρύδιάστηκαν, μὰ δὲν ἔχασαν καιρό. Κατασβήνοντας πὼς ὁ καβαλλάρης κατασκόπευε τὴν Πρωτάια —μέσα στὸ σούρουπο, δὲν εἶχαν ἀντιληφτῆ ὅτι ἦταν γυναῖκα— τὸν πῆραν ξοπίσω καὶ τὸν κυνήγησαν ὡς τοὺς πρόποδες τῆς Φιλόης. Ἀλλ' ἡ τολμηρὴ νέα κατώρθωσε νὰ ἐξαφανιστῆ μέσα στὸ δαίδαλο ἐκείνο τῶν βράχων καὶ τῶν μονοπατιῶν. Εἶχε παρατήσει τ' ἄλογό της σὲ μιὰ πλαγιὰ καὶ τώρα ἔτρεχε μὲ τὰ πόδια σὰν δαιμονισμένη...

Ἔφτασε γρήγορα στὴν κρυψῶνα τῶν φίλων της. Τὴν εἶδε ὁ Ἀλάριχος καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ σκαμνάκι ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ἡ νεαρὴ βοσκοπούλα. Δὲν τὸ κρυβε πιὰ τὴ χαρά του. Ἦταν ἐκεῖ, ἀνάμεσά τους, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν καὶ ποὺ ἐκείνη ἀγαποῦσε. Ἡ ἀπλὴ βοσκοπούλα τῶν πελοποννησιακῶν βουνῶν, εἶχε μεταμορφωθῆ σ' ἕνα τέλειο Γότθο ὁπλίτη. Ὁ Ἀλάριχος τὴν ἐπαίνεψε μαζί του, ἀβιαφορῶντας γιὰ τὶς συνέπειες. Κι' ἐνῶ στὴν ἀρχὴ οἱ σύντροφοί του τὴ θεωροῦσαν σωτῆρα τους, τὴν ἔβλεπαν τώρα μὲ μισὸ μάτι. Φοβόντουσαν πρὸ παντὸς τὴν ἐπιρροὴ ποὺ εἶχε στὸν ἀρχηγό τους. Καὶ μ' ὅλο ποὺ δὲν τῆς ἔδειχναν τοὺς φόβους τους, ἡ Γλυκίννα ἄρχισε νὰ διαισθάνεται πὼς κάτι ὕποπτο παιζόταν γύρω της. Τότε ἀντελήφθη πὼς ὁ Βάτσκος, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀλάριχου, πρωτοστατοῦσε στὴ συνωμοσία ἐναντίον της.

Δὲν ἔπεσε ὅμως τίποτα τοῦ ἀγαπημένου της. Παρακολουθοῦσε μονάχα. Καὶ μιὰ νύχτα, ἄκουσε καθαρὰ τὸ Βάτσκο νὰ λέη σὲ δυὸ ἀξιωματικούς του, ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ τὴ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἀλάριχος ἐτοιμαζόταν νὰ εἰσβάλη στὴν Ἰταλία καὶ νὰ κατακτήση τὴ Ρώμη, τὸ μεγάλο του ὄνειρο. Ἡ Γλυκίννα δὲν ἔχασε καιρό. Χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, παρουσιάστηκε μπρὸς στὸν Ἑκπληκτο Βάτσκο.

— Ἄκουσα πὼς θὲς νὰ μὲ βγάλης ἀπὸ τὴ μέση, τοῦ εἶπε ἀποφασιστικά. Ἤρθα, λοιπόν, ἢ ἴδια ἐδῶ γιὰ νὰ μὴ κάνουν τὸν κόπο οἱ ἄνθρωποί σου. Νόμιζα πὼς εἶσαι τίμιος, μὰ δὲν εἶσαι. Γι' αὐτό, σοῦρε τὸ σπαθί σου κι' ἔλα νὰ χτυπηθοῦμε. Κι' ὅποιος νικήση...

Ὁ Βάτσκος, φυσικά, θὰ προτιμοῦσε ν' ἀποφύγη αὐτὴ τὴ μονομαχία. Γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ μάθη τίποτα ὁ Ἀλάριχος. Ἔτσι, προσπάθησε νὰ πείση ὅτι ἄκουσε λάθος κι' ὅτι δὲν εἶχε ἀπολύτως τίποτα μ' ἐκείνην. Ὀρκιζόταν στοὺς θεούς του. Ἡ Γλυκίννα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Δὲν πιστεύω στοὺς ὅρκους σου, ἀπάντησε, γιατὶ μόνο ἕνας Θεὸς ὑπάρχει, ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Κι' ὁ Θεὸς αὐτὸς μοῦ λέει νὰ σὲ συγχωρέσω. Δὲν πειράζει ποὺ θέλησες νὰ μὲ σκοτώσης. Ἐγὼ τὸ ξέχασα κιόλας καὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴν ἀναφέρω τίποτα στὸν Ἀλάριχο...

Ὁ Βάτσκος ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Εἶσαι μεγαλόψυχη! τῆς φώναξε. Μεγαλόψυχη, σὰν ἕνας ὑπερήφανος πολεμιστής. Δὲν τὸ κρύβω πὼς ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω, μ' ὅλο ποὺ κάποτε ἔσωσες τὴ ζωή μας. Ὄχι πὼς σὲ μισοῦσα. Ἀλλὰ νόμιζα πὼς εἶχες κακὴ ἐπίδρασι στὸν Ἀλάριχο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτή, θὰ γίνω σκλάβος σου. Κι' ἂν θέλης, δεῖξε μου τὸν τρόπο νὰ γίνω κι' ἐγὼ Χριστιανός.

Ἡ Γλυκίννα ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ κεφάλι του.

— Σήκω, τοῦ εἶπε. Μὲ τὴ μετάνοια ποὺ ἔδειξες, μπῆκες κιόλας στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ...

Πραγματικά, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ζώσιμος, ὁ Βάτσκος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους Γότθους, ποὺ βαφτίστηκε χριστιανὸς καὶ πῆρε τ' ὄνομα Βασίλειος. Τρία χρόνια ἀργότερα ὁ Ἀλάριχος, δίνοντας σκληρὲς μάχες κι' ἔχοντας στὸ πλευρό του τὴ Γλυκίννα, ποὺ πολεμοῦσε σὰν δέκα ἄντρες, πολιορκοῦσε τὴ Ρώμη. Τελείωνε τὸ ἔτος 410. Πανίσχυρος πιὰ ὁ βασιλέας τῶν Βησιγόθων, ἤθελε νὰ γίνη κύριος ὁλάκερης τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Γλυκίννα τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Ἦταν εὐτυχισμένοι τώρα οἱ δυό τους, εὐτυχισμένοι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Πρὸ παντὸς ὅμως, ὁ Ἀλάριχος, ποὺ ἔνοιωθε νὰ ἔχη στὸ πλευρό του μιὰ ἀφοσιωμένη γυναῖκα: Μιὰ ὑπαρξί, ποὺ ἦταν μαζὶ γυναῖκα καὶ στρατιώτης. Αὐτὴ τοῦ εἶχε προσφέρει τὴν ἀνέκφραστη χαρὰ τῆς ζωῆς. Τὸ ἀληθινὸ νόημά της. Οἱ λεπτοὶ τρόποι της, ἡ καταπληκτική της ἐξυπνάδα, τὸ ἀπίστευτο θάρρος της στὶς μάχες, ἡ μεγάλη της ἀφοσίωσι καὶ τόσα ἄλλα, τὸν ἔκαναν νὰ τὴ ἀγαπήση τρελλά. Μόνο ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν παντρευτῆ. Ἀρειανὸς καθὼς ἦταν —παλαιὰ χριστιανικὴ αἵρεσι— φοβόταν τὸ διαζύγιο, σὰν κατάρα Θεοῦ. Ἔτσι περιοριζόταν νὰ τὴν ἔχη πάντα κοντά του, τρυφερὴ φίλη καὶ πιστὴ σύμβουλο, παραμερίζοντας ἀπὸ τὴ ζωή του τὴ νόμιμη σύζυγό του.

Ὁ Ἀλάριχος, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ χαρακτήριζε τὶς ἐνέργειές του, εἶχε πιὰ συμπληρώσει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὴν κατάκτησι τῆς βορείου Ἰταλίας. Εἶχε πολιορκήσει, κυριεύσει καὶ λεηλατήσει ἐγρια τὴ Ρώμη καὶ βρισκόταν τώρα στὸν Τάραντα, συμπληρώνοντας ἔτσι καὶ τὴν κατάκτησι τῆς νοτίου Ἰταλίας. Πολεμοῦσε ἀδιάκοπα, ἔχοντας δίπλα του τὴν πεντάμορφη καὶ τολμηρὴ Ἑλληνίδα, ποὺ χειριζόταν τὸ σπαθὶ καὶ τὸν κεφαλοθραύστη, μ' εὐχέρεια καταπληκτική. Οἱ Ρωμαῖοι ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὸ φοβερὸ χείμαρρο τῶν Γότθων. Ἦταν ὅμως τέτοια ἡ ὁρμὴ τους, ποὺ παρέσυρε τὰ πάντα στὸ πέρασμά της.

Ὡστόσο, μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα, ὁ Ἀλάριχος ἔνοιωσε τὸ θάνατο νὰ πλησιάζη. Ἀπὸ πολλὲς μέρες τώρα εἶχε ἕναν τυραννικὸ πυρετὸ —ἀποτέλεσμα κρυολογήματος— κι' ἕνας βήχας τράβαε ἀδιάκοπα τὸ στῆθος του. Γονατισμένη στὸ πλευρό του ἡ Γλυκίννα, παρακολουθοῦσε ἀγρύπνη, μερόνυχτα ὁλόκληρα, τὸ χαροπάλεμα τοῦ ἀγαπημένου της. Ἀλλοίμονο ὅμως! οὔτε ἡ ἀφοσίωσί της, οὔτε οἱ φροντίδες της μπόρεσαν νὰ χαρίσουν δύναμι ἀπὸ σακατεμένο ἀπὸ τὴν πολυτάραχη ζωὴ ὀργανισμὸ τοῦ Βησιγόθου ἡγεμόνα. Κι' ἕνα βράδυ —Νοεμβρίου τοῦ 410— ὁ Ἀλάριχος ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Γλυκίννας.

Ἡ δυστυχισμένη νέα γύρισε στὸ Βάτσκο καὶ στοὺς ἄλλους στρατηγούς, ποὺ παρευρίσκονταν στὸ θάνατο τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

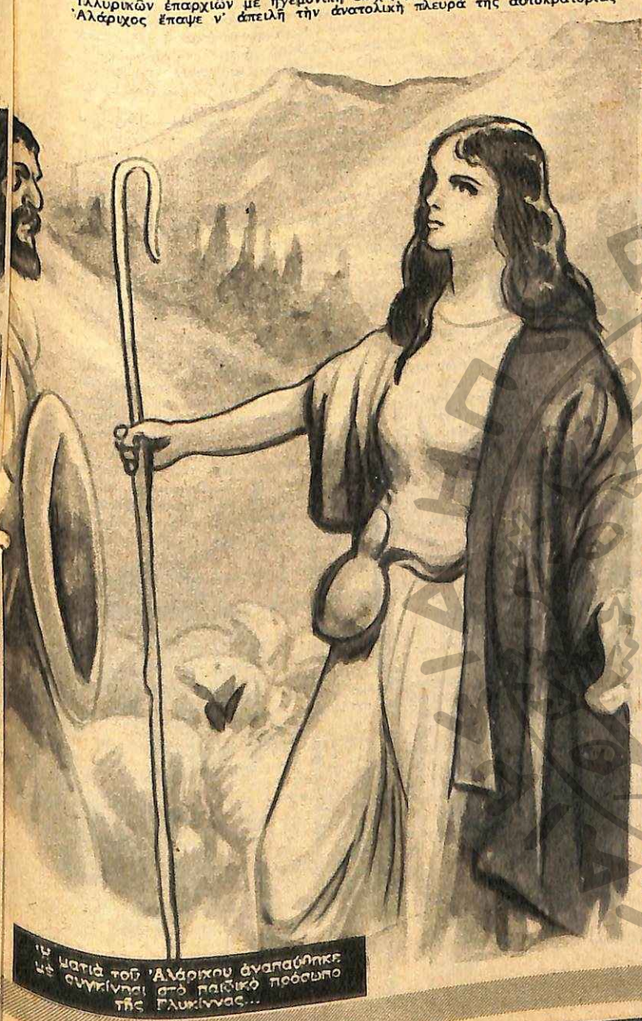
— Θέλω νὰ μὲ θάψετε μαζί του, τοὺς παρεκάλεσε.

Καὶ πρὶν προλάβη κανεὶς νὰ τὴν ἐμποδίση, βύθισε στὸ στῆθος τὸ ἕνα χρυσὸ ἐγχειρίδιο ποὺ κρατοῦσε. Ἔτσι πέθανε κι' ἡ Γλυκίννα. Τὰ παλαιὰ ὅμως ἔθιμα τῶν Γότθων, ἐμπόδισαν τὴν ἐπαλήθευσι τῆς τελευταίας ἐπιθυμίας της. Σύμφωνα μ' αὐτά, ὁ νεκρὸς τοῦ Ἀλάριχου ἔπρεπε νὰ ταφῆ κάτω ἀπὸ τὴν κοίτη ἑνὸς ποταμοῦ, ὥστε νὰ μὴ μπορῆ ποτὲ νὰ μολυνθῆ ὁ ἱερὸς γιὰ τοὺς ὑπηκόους του τάφος. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ρέμα τοῦ ποταμοῦ Βουέντι —ποὺ χύνεται στὸν κόλπο τοῦ Τάραντος— στράφηκε ἀπὸ τοὺς Βησιγόθους προσωρινὰ σὲ ἄλλη κατεύθυνσι καὶ στὴ λάσπη τῆς κοίτης του ἀνοίχτηκε ἕνας τάφος, ποὺ δέχτηκε τὸ λαμπροστόλιστο σῶμα τοῦ Ἀλάριχου.

Ἐπειτα ξαναστρέψαν πάλι τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ στὸν πρῶτο του δρόμο κι' ἔτσι ἀπὸ τότε ὁ Ἀλάριχος, ἐξακολουθεῖ ν' ἀναπαύεται στὸν ὑγρὸ τάφο του ἥσυχος, ἐνῶ πάνω του κυλάει εἰρηνες ὁλάκερους, ἀτάραχο τὸ ποτάμι. Κάποιος θρύλος ὅμως λέει, ὅτι συχνὰ τὶς νύχτες τοῦ Νοεμβρίου, ἀκούγονται ἐκεῖ ὁλόγυρα κάτι παράξενοι θρῆνοι: Εἶναι οἱ θρῆνοι τῆς τραγικῆς Ἑλληνοπούλας, ποὺ παρακολεῖ τὸ Βάτσκο καὶ τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς νὰ τὴ θάψουν κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΑΣ

Τὴ ματιὰ τοῦ Ἀλάριχου ἀναπαύθηκε μὲ συγκίνησι στὸ παιδικὸ πρόσωπο τῆς Γλυκίννας...

'Η Ζυλιὲτ κι' ὁ Μαρσὲλ συναντήθηκαν τὴν ἄλλη ἡμέρα...

Ὅταν ξαναγεννιέται ἡ ἀγάπη

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ χρόνια περνοῦσαν μονότονα, κουραστικὰ γιὰ τὴ μικρὴ Ζυλιέτ. Εἶχε βαρεθῆ πιὰ νὰ περιμένη καὶ κάποτε τὴν ἔπιανε τέτοια ἀπελπισία, ποὺ ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας περνοῦσε ἐπίμονα ἀπ' τὸ μυαλό της. Τί τὴν ἤθελε τέτοια ζωή; 'Απ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἀγαπημένος της Μαρσὲλ εἶχε φύγει, ὅλα γι' αὐτὴν ἦταν ἄχαρα, ἄνοστα. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἔσερνε τὴ ζωή της. Δὲν εἶχε μόνο ἀπαυδήσει ἀπ' τὴν πολύχρονη ἀναμονή, ἀλλὰ εἶχε βαρεθῆ κι' αὐτὴ τὴ δουλειά της, ποὺ τῆς ἐξασφάλιζε τὸ φτωχικὸ καθημερινό της. Ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ ἐργοστάσιο ποὺ δούλευε, ἔσκυβε μὲ τὰ πονεμένα μάτια της πάνω στὴ βελόνα, ράβοντας πουκάμισα γιὰ τὸ μεγάλο κατάστημα. Τ' ἄλλα κορίτσια τὴ συμπονοῦσαν, βλέποντάς την πάντα ἀμίλητη, θλιμένη, νὰ περιμένη μάταια κανένα γράμμα, καμμιὰ εἴδησι ἀπ' τὸν ἀγαπημένο της. Τὰ βράδυα, σὰν γύριζε στὴ μικρὴ καμαρούλα της, ἔπεφτε στὸ κρεβάτι κατάκοπη καὶ τὰ μάτια της τὰ κούραζε ἀκόμα πιὸ πολὺ μὲ τὰ δάκρυα, ποὺ ἔχυνε, γιὰ τὶς πίκρες ποὺ τὴν πότιζε ἡ ζωή. Τὸ χαμόγελο εἶχε σβύσει ἀπ' τὰ χείλη της καὶ σίγουρα θ' αὐτοκτονοῦσε ἂν ὁ θάνατος δὲν τὴ φόβιζε.

'Η Ζυλιὲτ ἦταν νέα, εἰκοσιὲξ χρόνων. 'Η ὁμορφιά της, ὡστόσο, δὲν εἶχε πιὰ τὴν πρώτη λάμψι, μ' ὅλο ποὺ διατηροῦσε τὴν ἴδια γοητεία. Πότε-πότε κυτταζόταν στὸ μικρό της καθρέφτη κι' ἀναρωτιόταν ἂν ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια. Τόσο πολὺ ἡ ἔκφρασί της εἶχε ἀλλάξει. Καθόταν τὰ βράδυα, ἀργά, μόνη, κι' ἀναθυμόταν τὰ παληά...

'Η Ζυλιὲτ κι' ὁ Μαρσὲλ εἶχαν γνωριστῆ σ' ἕνα λαϊκὸ χορό, στὸ Καρτιὲ Λατέν. Τὸ θυμόταν καλὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἶχε πάει ἐκεῖ μὲ μιὰ φίλη της, ποὺ ἔτυχε νὰ ξέρη τὸ Μαρσέλ. 'Απ' τὴν πρώτη στιγμή, οἱ δυὸ νέοι, ἔνοιωσαν συμπάθεια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Χόρεψαν καὶ διασκέδασαν πολὺ καί, φυσικά, μέσ' στὴ ζάλη τοῦ χοροῦ, ἀντάλλαξαν τὸ πρῶτο τους φιλί. 'Ὡς τότε ἡ Ζυλιὲτ δὲν εἶχε ἀγαπήσει κανένα ἄντρα. "Ηταν ὁ πρῶτος ἔρωτας ποὺ φούντωνε στὴν παρθενικὴ καρδιά της.

"Ἔτσι, ἄρχισε τὸ εἰδύλλιό τους. Συναντήθηκαν τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν ἄλλη... 'Η Ζυλιὲτ ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀπὸ τότε ὁ Μαρσέλ, ποὺ ἐργαζόταν σὲ κάποια 'Εταιρεία, ὡς μηχανολόγος, ἀγάπησε εἰλικρινὰ τὴν εἰκοσάχρονη κι' ἀγνὴ αὐτὴ νέα καὶ τῆς ὁρκίστηκε πὼς μιὰ μέρα θὰ τὴν ἔκανε γυναίκα του. Γιὰ τὴν ὥρα, ὅμως, ὅσα κέρδιζαν οἱ δυό τους, δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ σκεφτοῦν ν' ἀνοίξουν σπίτι.

Οἱ μῆνες περνοῦσαν καὶ κάθε βράδυ, ὅταν τελείωναν τὴ δουλειά τους, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ζοῦσαν τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ὧρες τῆς ζωῆς τους. "Ἔτσι κύλησε ὁ πρῶτος χρόνος. 'Αλλά, στὸ δεύτερο, ὁ Μαρσέλ, βλέποντας πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλη πέρα, ἀποφάσισε νὰ φύγη γιὰ τὴν Αὐστραλία, ὅπου ζητοῦσαν εἰδικευμένους τεχνίτες. Μάταια ἡ Ζυλιὲτ τὸν ἱκέτευε νὰ μὴ φύγη ἢ νὰ τὴν πάρη μαζί του. Στάθηκε ἀνένδοτος. Τῆς ὁρκίστηκε πὼς δὲ θὰ τὴ λησμονοῦσε ποτέ, πὼς μόλις θὰ ἔκανε μιὰ μικρὴ περιουσία, θὰ γύριζε ἀμέσως γιὰ νὰ τὴν παντρευτῆ. 'Εκείνη ἔκλαιγε μ' ἀναφυλλητά, κι' ἕνα πρωΐ, συνόδεψε τὸν ἀγαπημένο της ὡς τὸ βαπόρι... "Επειτα, τὴ νύχτα, πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ λύπη της. Τὶς πρῶτες μέρες, τὶς ἔζησε μέσα σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη νευρικὴ ταραχὴ καὶ δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ τίποτα. Δούλευε στὸ ἐργοστάσιο μὲ τὸ στανιὸ καὶ τὶς νύχτες, τὶς περισσότερες ὧρες, ἀγρυπνοῦσε, γιατὶ ἡ σκέψι της πετοῦσε διαρκῶς στὸν ἀγαπημένο της.

"Οταν ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἔλαβε ἀπ' τὸ Μαρσὲλ τὸ πρῶτο γράμμα, ἄρχισε νὰ τραγουδᾶη, νὰ χορεύη μόνη της στὴν κάμαρά της καὶ νὰ χαίρεται σὰν μικρὸ παιδί. Κάθησε ἀμέσως καὶ τοῦ ἔγραψε, γεμίζοντας ὀχτὼ σελίδες. 'Απὸ τότε τὰ γράμματα ἔρχονταν τακτικὰ καὶ πότε-πότε ὁ Μαρσὲλ τῆς ἔστελνε διάφορα μικρὰ δῶρα καὶ λεφτά. "Ηταν πάντα τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της, ἡ δουλειά του πήγαινε καλὰ καὶ ἐλπιζε πὼς, σὲ δυὸ-τρία χρόνια, θὰ ξαναγύριζε μὲ μιὰ μικρὴ περιουσία. Τότε θὰ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι καὶ τὰ βάσανά τους θὰ τέλειωναν. 'Η Ζυλιὲτ ζοῦσε τώρα μέσα σὲ μιὰν εὐτυχισμένη ἀναμονή...

Μὲ τοὺς μῆνες ὅμως, ποὺ περνοῦσαν, τὰ γράμματα τοῦ Μαρσὲλ ἄρχισαν ν' ἀραιώνουν καί, ξαφνικά, ἔπαψε νὰ τῆς γράφη. Τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἡ Ζυλιὲτ τοὔγραψε καὶ τοῦ ξανάγραψε, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι. Σίγουρα τὴν εἶχε ξεχάσει καὶ εἶχε μπλέξει μ' ἄλλη γυναίκα. "Ετσι, ἡ ζωὴ τῆς Ζυλιὲτ ἔγινε πιὰ σωστὸ μαρτύριο...

Πέρασαν ἕξη χρόνια. 'Η Ζυλιέτ, ἀπελπισμένη, μαραμένη σχεδόν, ζοῦσε πιὰ σὰν αὐτόματο. Δὲν ποθοῦσε παρὰ τὸ θάνατο, ποὺ θὰ τὴ λύτρωνε ἀπ' ὅλα. Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφταναν οἱ ψυχικὲς στενοχώριες, ἡ ἀπόγνωσί της γιὰ τὸν χαμένο της ἔρωτα, ἦρθε καὶ τὸ τελευταῖο χτύπημα: Μιὰ μέρα, τὴν ἔδιωξαν ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο, ποὺ δούλευε, μαζὶ μ' ἄλλα κορίτσια, ἐπειδὴ οἱ δουλειές του δὲν πήγαιναν καλά.

Μάταια ἄρχισε τότε νὰ χτυπᾶη ὅλες τὶς πόρτες. Πήγε σ' ἄλλα ἐργοστάσια, σὲ καταστήματα, ζήτησε ἀκόμα νὰ μπῆ καὶ ὑπηρέτρια, μὰ ἀπ' παντοῦ τὴν ἔδιωχναν. 'Εξακολουθοῦσε νὰ μένη στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ τρώη λίγο, γιατὶ ἔβλεπε μὲ τρόμο πὼς τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ εἶχε πάρει γιὰ ἀποζημίωσι, κόντευαν νὰ σωθοῦνε.

Οταν πέρασε κουτσὰ-στραβὰ δυὸ μῆνες, καὶ εἶδε πὼς δὲν τῆς ἔμενε πιὰ πεντάρα, ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήση. Κατάπιε ἕνα σωληνάριο κινίνα. "Επειτα πλάγιασε στὸ κρεβάτι της, περιμένοντας τὸ θάνατο...

★

"Οταν ἡ Ζυλιὲτ ξύπνησε, βρέθηκε σ' ἕνα θάλαμο, ποὺ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι γιὰ τὴν λευκότητά του. 'Απὸ πάνω της, μιὰ ἀδελφὴ τῆς χαμογελοῦσε.

— Ποῦ βρίσκομαι; ρώτησε. Δὲν πέθανα, λοιπόν;...

— 'Η νοσοκόμα τῆς ἐξήγησε πὼς ἦταν στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου τὴν εἶχαν μεταφέρει μιὰ ἡλικιωμένη κάπως κυρία κι' ἕνας ἄντρας.

— Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία... ψιθύρισε ἡ Ζυλιέτ. Θὰ εἶναι ἡ μαντὰμ 'Αντρέ...

Πραγματικά, αὐτὴ ἦταν, ἡ σπιτονοικοκυρά της, ποὺ, βλέποντας τὸ πρωΐ τῆς αὐτοκτονίας, ὅτι ἡ Ζυλιὲτ δὲ ξυπνοῦσε, ἔσπασε, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀστυνομικῶν, ποὺ τοὺς εἶχε εἰδοποιήσει στὸ μεταξύ, τὴν πόρτα τῆς κάμαρά της καὶ τὴ βρῆκε στὸ κρεβάτι της, μὲ κλειστὰ μάτια, ν' ἀναπνέη ἀκόμα. 'Ο Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τὴ μετέφερε στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου μιὰ πλύσι τοῦ στομάχου, τὴν ἔσωσε ἀπ' τὸ θάνατο. Λίγες ὧρες ἀργότερα, ἕνας ψηλός, ἡλικιωμένος ἄντρας, ποὺ εἶχε φτάσει ἀπ' τὴν Αὐστραλία, τὸ προηγούμενο βράδυ, πῆγε στὸ σπίτι της. 'Εκεῖ ἡ νοικοκυρὰ τὸν πληροφόρησε γιὰ τὸ δράμα καὶ ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ζυλιέτ, τὸν πῆρε καὶ πῆγαν μαζὶ στὸ νοσοκομεῖο.

— Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία... ἔσαεἶπε ἡ Ζυλιὲτ σιγανά, κι' ἕνας ἄντρας...

— Ναί, ἕνας ψηλὸς ἄντρας, εἶπε ἡ ἀδελφή. "Ενας ποὺ σᾶς ἀγαπάει πολύ... καί...

— 'Ο Μαρσέλ! 'Ο Μαρσέλ! φώναξε ἡ Ζυλιέτ. Ποῦ εἶναι, ἀδελφή, θέλω νὰ τὸν δῶ!...

— 'Ησυχάστε... 'Η συγκίνησι μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψη...

— Θέλω νὰ τὸν δῶ, κι' ἂς πεθάνω! ξαναφώναξε ἡ Ζυλιέτ. 'Εκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε μέσ' στὸ θάλαμο ὁ Μαρσέλ. "Ηταν καλοντυμένος, μὲ λίγο γκρίζα μαλλιά, "Ετρεξε κοντά της:

— Ζυλιέτ! 'Αγαπημένη μου Ζυλιέτ! Τὰ ξέρω ὅλα... Σώπα, μὴ μιλᾶς!...

— Μαρσέλ, γύρισες, λοιπόν, γύρισες... δὲ μὲ ξέχασες;...

— Νὰ σὲ ξεχάσω, ἀγάπη μου;... Τὰ σένα δούλευα τόσα χρόνια... Ω! Μαρσέλ! Θὰ πεθάνω ἀπ' τὴ χαρά μου!...

— Θὰ ζήσης, Ζυλιέτ, θὰ ζήσης γιὰ πάντα μαζί μου... Τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν ἦταν ἕνα κακὸ ὄνειρο γιὰ τοὺς δυό μας... Αὔριο, θὰ φύγης ἀπὸ δῶ καὶ γρήγορα θὰ παντρευτοῦμε... "Εκανα, ξέρεις, ἀρκετὰ λεφτά... "Εχουμε τόσα νὰ ποῦμε...

— Δὲ μὲ νοιάζει γιὰ τίποτ' ἄλλο, ψιθύρισε ἡ Ζυλιέτ, μοῦ φτάνει πὼς εἶσαι πάλι κοντά μου καὶ πὼς μ' ἀγαπᾶς;...

Τὸν ἀγκάλιασε μὲ τ' ἀδύνατα χέρια της καὶ φιλήθηκαν στὸ στόμα. "Ηταν ἕνα φιλὶ τρυφερό, στοργικό, ἕνα φιλὶ γιὰ μιὰ νέα ζωή, ποὺ θ' ἄρχιζε σὲ λίγο γιὰ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους...

ΑΝΖΕΛ ΜΟΝΝΙΕ

Ἡ "μπρούντζινη"

ΑΣΘΕΝΕΙΑ

"Ετσι λέγεται ἡ τρομερὴ ἀσθένεια τοῦ "Αντισον ποὺ προσβάλλει κυρίως τοὺς μελαγχροινοὺς καὶ τοὺς καστανούς

ΗΝΟΣΟΣ τοῦ "Αντισον, ποὺ καλεῖται ἐπίσης «μπρούντζινη ἀσθένεια», εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες ποὺ γνωρίζει ὡς σήμερα ἡ ἐπιστήμη. 'Η ἀσθένεια αὐτὴ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα μελάνιασμα τοῦ δέρματος, ποὺ ἐπεκτείνεται ἐπίσης στοὺς βλεννογόνους, στὰ χείλη, στὸν οὐρανίσκο, στὰ δόντια, στὰ νύχια κλπ. Αὐτὴ ἡ μελανοδερμία ὀφείλεται στὴ συγκέντρωσι μελανίνης στὰ ἀνώτερα στρώματα τοῦ δέρματος.

Ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ προκαλεῖ αὐτὴ τὴν ἀσθένεια; Οἱ γνῶμες τῶν ἐπιστημόνων διχάζονται. "Αλλοι, τοὐναντίον, θεωροῦν ὑπεύθυνο γι' αὐτὴν τὸ νευρικὸ σύστημα.

'Η ἀσθένεια αὐτή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ παραμόρφωσι τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπηρεάζει ἐπίσης καὶ τὶς διάφορες λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ του. 'Ο ἀσθενὴς αἰσθάνεται μεγάλη ἐξάντλησι κι' ἡ παραμικρὴ κούρασι τὸν καταβάλλει. 'Η μνήμη του συγχρόνως ἐξασθενίζει καὶ τὸ ἠθικό του παθαίνει μιὰ χαύνωσι, ποὺ ἐντείνεται ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη. Οἱ σεξουαλικὲς ἱκανότητες, ἐξ ἄλλου, ἐξαφανίζονται ὁλότελα. Στὶς γυναῖκες, αὐτὴ ἡ ἀσθένεια προκαλεῖ στασιμάτημα τῆς περιόδου. "Αν πρόκειται γιὰ ἔγκυο, πρέπει νὰ φοβηθοῦμε τὴν ἀποβολή.

"Ενα ἄλλο χαρακτηριστικὸ σύμπτωμα εἶναι ἡ ἀνορεξία, ποὺ καταντάει πολλὲς φορὲς ἀπόλυτη. 'Ο ἀσθενὴς αἰσθάνεται ἰδίως ἐντονη ἀποστροφὴ πρὸς τὸ κρέας. Πολὺ συχνοὶ εἶναι ἐπίσης οἱ κωλικοὶ τῆς κοιλιάς, ποὺ παίρνουν ὄχι σπανιὰ δραματικὸ χαρακτῆρα καὶ ποὺ τὰ συμπτώματά τους μοιάζουν μὲ ἐκεῖνα τῆς τροφικῆς δηλητηριάσεως ἢ τῆς ὀξείας περιτονίτιδος ἢ ἀκόμη τῆς ἐντερικῆς ἐμφράξεως. Δὲ συμβαίνει, ὅμως, τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ κρίσις περνάει ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες.

'Η ἀσθένεια αὐτή, ἂν δὲν ἐφαρμοστῆ ἐγκαίρως ἡ ἀπαιτουμένη θεραπευτικὴ ἀγωγή, μπορεῖ νὰ καταλήξη στὸ θάνατο, ποὺ ἐπέρχεται σὲ 1—2 χρόνια. Ἡ καὶ πρωτύτερα, ποτὲ ὅμως ἀργότερα.

'Η ἐπιστήμη, εὐτυχῶς, διαθέτει σήμερα διάφορα μέσα, ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν παράτασι τῆς ζωῆς τοῦ ἀσθενοῦς καὶ μποροῦν, μάλιστα, ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις, ν' ἀπομακρύνουν τελείως τὸν κίνδυνο. 'Η θεραπευτικὴ ἀγωγὴ συνίσταται κυρίως στὴν ἀφθονη χορήγησι ὁρμονῶν, κυρίως κορτιζόνης καὶ κορτίνης. 'Ο ὀργανισμὸς τοῦ ἀσθενοῦς πρέπει νὰ ἐνισχυθῆ ταὐτόχρονα μὲ βιταμίνες, ἡπατικὰ ἐκχυλίσματα κλπ.

'Η μορφίνη, κατὰ τὴν περίοδο τῶν κοιλιακῶν κωλικῶν, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλήσαμε παραπάνω, ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

'Ιδιαίτερη προσοχὴ πρέπει ν' ἀποδοθῆ ἐπίσης στὴν τροφή.

"Ενας ἀπὸ τοὺς τρομερώτερους συντελεστὲς αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, εἶναι τὸ κάλιον. Τὸ στοιχεῖον αὐτό, δυστυχῶς, βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀφθονία σ' ὅλες τὶς τροφὲς καὶ ἰδίως ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν φυτικὴ προέλευσι. Οἱ πατάτες, τὰ μπιζέλια, τὰ φασολικά, τὰ κοκκινογούλια, τὸ λάχανο, τὸ σέλινο, τὰ κάστανα, τὰ σπανάκια, τὰ κυδώνια, οἱ ξηροὶ καρποί, τὸ ψωμί, τὸ κρέας, τὰ πουλερικά, τὰ ψάρια κλπ., περιέχουν ἄφθονο κάλιον. Οἱ τροφὲς αὐτὲς πρέπει, λοιπόν, νὰ περιοριστοῦν στὸ ἐλάχιστο.

Τὸ ἀλάτι, ἀντίθετα, πρέπει νὰ εἶναι ἄφθονο στὴν τροφὴ τοῦ ἀσθενοῦς. 'Εκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ρίχνομε στὰ φαγητά, καλὸν εἶναι νὰ παρέχεται ἐπὶ πλέον στὸν ἀσθενῆ καὶ χλωριοῦχον νάτριον σὲ σκονάκια ἢ δισκία.

'Η θεραπευτικὴ αὐτὴ ἀγωγὴ καλυτερεύει σύντομα τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς, χωρίς, ὅμως, ν' ἀποκλείωνται οἱ ὑποτροπὲς καὶ οἱ ἀπρόοπτες ἐπιπλοκές. Γι' αὐτό, ἡ θεραπεία πρέπει νὰ συνεχιστῆ ἐπὶ μακρὸ χρονικὸ διάστημα.

'Αλλὰ καὶ μὲ τὴν καλύτερη δυνατὴ ἔκβασι, ἡ θεραπεία δὲν εἶναι ποτὲ ἀπόλυτη. Δύο κυρίως κίνδυνοι ἀπειλοῦν τὸν ἀσθενῆ: 'Ο ἕνας εἶναι οἱ κοιλιακοὶ κωλικοί, ποὺ δημιουργοῦν, ὅπως εἴπαμε, ὀξύτατες καὶ δραματικὲς κρίσεις, καὶ ὁ ἄλλος ἡ ἀπότομη πτῶσι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρη κῶμα (κολάψους). Μιὰ δυνατὴ συγκίνησι, ἕνα μικρὸ τραῦμα, μιὰ κούρασι, ἕνα φάρμακο ποὺ δὲν τὸ ἀνέχεται ὁ ὀργανισμός, ἕνα ψυχρὸ ἢ ἀντίθετα ἕνα θερμὸ λουτρό, μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀνεπανόρθωτες καταστροφές.

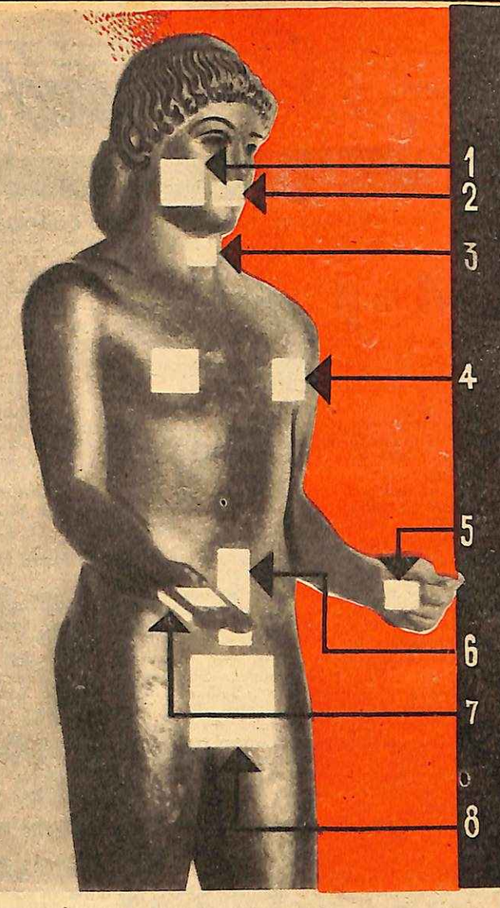
Γι' αὐτό, ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ βρίσκεται ὑπὸ συνεχῆ ἰατρικὴ παρακολούθησι.

'Η ἀσθένεια τοῦ "Αντισον προσβάλλει κατὰ προτίμησι τοὺς ἄντρες (τὰ κρούσματα μεταξὺ τῶν γυναικῶν εἶναι σπανιώτερα) καὶ ἰδίως τοὺς νέους μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῶν 20 καὶ τῶν 40 χρόνων.

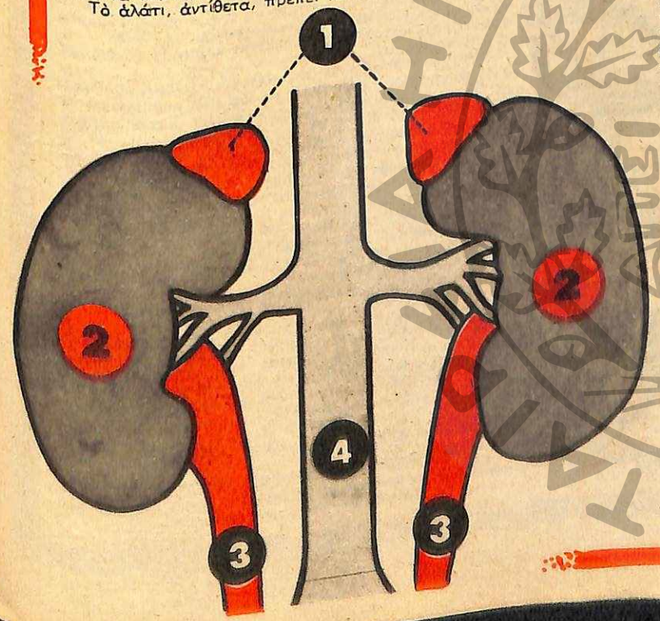
Μιὰ ἄλλη προτίμησί της εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μαῦρα ἢ καστανὰ μαλλιά. Οἱ ξανθοὶ κινδυνεύουν λιγώτερο.

Οἱ νεκροψίες, ποὺ ἔγιναν σὲ ἀσθενεῖς ποὺ πέθαναν ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ "Αντισον, ἔδειξαν, ὅτι οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες των ἦταν κατεστραμμένοι, εἴτε μερικά, εἴτε ὁλικά, ἀπὸ τὸν βακίλλο τοῦ Κώχ. Γι' αὐτό, πολλοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας βρίσκεται στοὺς μικροσκοπικοὺς αὐτοὺς ἀδένες.

Οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες ἐκκρίνουν, ὡς γνωστόν, δυὸ πολυτιμότατες ὁρμόνες: τὴν κορτιζόνη, ποὺ ρυθμίζει τὶς κυριώτερες λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ μας καὶ εἶναι ἀπαραίτητη στὴ διατήρησι τῆς ζωῆς, καὶ τὴν ἀδρεναλίνη, ποὺ παίζει σημαντικώτατο ρόλο στὴ ρύθμισι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως καὶ τῆς ἀναλογίας τοῦ σακχάρου μέσα στὸ αἷμα (γλυκαιμία). "Οταν, λοιπόν, ἡ ἔκκρισι αὐτῶν τῶν ὁρμονῶν δὲ γίνεται κανονικά, ὅλος ὁ ὀργανισμὸς ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἔλλειψί τους. Ἐπέρχεται τότε γενικὴ διαταραχὴ τῆς ἰσορροπίας, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ὁδηγήση στὸν ἀσθενεῖα τοῦ "Αντισον

Τὰ κυριώτερα σημεῖα, ὅπου ἐμφανίζεται ἡ μελανοδερμία, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἀσθένεια τοῦ "Αντισον εἶναι: τὸ πρόσωπο (1), ὁ βλεννογόνος τοῦ στόματος (2), ὁ λαιμὸς (3), ἡ περιοχὴ τοῦ στήθους (4), οἱ γραμμὲς τῶν χεριῶν (5), ἡ περιοχὴ τοῦ ὀμφαλοῦ (6), τὸ ἐπάνω μέρος τῆς παλάμης (7) καὶ τὰ ὄργανα τοῦ φύλου (8).

Οἱ βλάβες τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς ἀσθενείας τοῦ "Αντισον. Οἱ ἀδένες αὐτοὶ (1) βρίσκονται, ὡς γνωστόν, στὸ ἐπάνω μέρος τῶν νεφρῶν (2). 'Αορτὴ (4). Οὐρητῆρες (3).

Σιώπησε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ μίσος

Τὰ ἐγκλήματα τοῦ στυγεροῦ δολοφόνου Κὰρλ Πάντζραν

ΜΙΑ μέρα τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1928, τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τῆς πόλεως Οὐάσινγκτων, δίκασε κάποιον Κὰρλ Πάντζραν, κατηγορούμενο γιὰ «κλοπὲς καὶ διαρρήξεις καθ' ὑποτροπήν». Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς δὲν ἦταν ἕνας ἁπλὸς διαρρήκτης, ἀλλ' ἕνας ἀπὸ τοὺς χειρότερους φονιάδες ποὺ ἀναφέρουν τὰ ἐγκληματικὰ χρονικὰ ὅλου τοῦ κόσμου! Ἦταν 37 χρόνων, χοντροκομμένος, μὲ παχὺ μουστάκι καὶ μὲ μάτια μαύρα, γεμάτα μῖσος.

Δὲ θέλησε νὰ ὁρίση συνήγορο. «Ὑπερασπίστηκε» μόνος του τὸν ἑαυτό του, ἡ καλύτερα παραδέχτηκε ἀδίστακτα τὴν ἐνοχή του. Τὸ ἐκπληκτικότερο ὅμως εἶναι, ὅτι δήλωσε πὼς εἶχε κάμει καὶ κάμποσους φόνους, καὶ πὼς θἄκανε κι' ἄλλους στὸ μέλλον, ὅσους μποροῦσε!

— Μισῶ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τὸν ἑαυτό μου μαζί! πρόσθεσε. Μὴ νομίσετε πὼς παριστάνω τὸν τρελλό. Ξέρω νὰ ξεχωρίζω τὸ καλὸ ἀπ' τὸ κακό... Ἡ συνείδησί μου δὲ μ' ἐνοχλεῖ. Δὲν ἔχω συνείδησι!

Τὸ δικαστήριο ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασί του σὲ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας: Καταδίκασε τὸν Πάντζραν σὲ 25 ἐτῶν φυλάκισι.

Ὅταν τὸν κλείσανε στὶς φυλακὲς τοῦ Λήβενγουορθ, οἱ πρῶτες λέξεις ποὺ εἶπε στὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, ἦσαν: «Θὰ σκοτώσω τὸν πρῶτο ποὺ θὰ μὲ πλησιάση. Βάλτε με ἀπουδήποτε, ἀλλ' ἀφῆστε με μονάχο».

Τὸν ἔβαλαν νὰ ἐργάζεται στὸ πλυντήριο τῶν φυλακῶν. Ἔμενε διαρκῶς ἀμίλητος, ἀδιάφορος, ἀπομονωμένος ἀπ' ὅλους, φυλακισμένους καὶ δεσμοφύλακες. Στὸ κελλί του διάβαζε Σοπενάουερ, καὶ φαινότανε νὰ συμμερίζεται τὶς ἀπαισιόδοξες ἰδέες αὐτοῦ τοῦ φιλοσόφου γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Πέντε μῆνες ἀργότερα, ἄφησε στὸν τόπο ἕνα δεσμοφύλακα, χτυπώντας τον μ' ἕνα σίδερο στὸ κεφάλι. Θὰ σκότωνε δὲ κι' ἄλλους, ἂν δὲ πρόφταιναν νὰ τὸν πιάσουν. Στὴ δίκη του γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ποὺ ἔγινε στὶς 16 Ἀπριλίου 1930, ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ συνήγορο.

— Δὲ ζητάω οἶκτο, ἀλλὰ δικαιοσύνη, εἶπε. Θέλω νὰ καταδικαστῶ εἰς θάνατον!

Οἱ ψυχίατροι ποὺ τὸν εἶχαν ἐξετάσει, γνωμάτευσαν πὼς ἦταν ἀνισόρροπος, ἀλλ' εἶχε πλήρη καταλογισμὸ τῶν πράξεών του.

Ὅπως ἦταν φυσικό, τὸ δικαστήριο... τοῦ ἔκανε τὴ χάρι καὶ τοῦ ἐπέβαλε τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ὁ Πάντζραν χαμογέλασε τότε, εὐχαρίστησε τὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου καὶ πρόσθεσε:

— Λυπᾶμαι μόνο ποὺ δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πάρω μαζί μου! Ἀφῆστε με νὰ βάλω τὰ δάχτυλά μου γύρω στὸ λαιμό σας... μισὸ λεπτὸ μονάχα!...

Ἐνῶ βρισκότανε κατόπιν στὴ φυλακή, περιμένοντας τὴν ἐκτέλεσί του, ἔγραψε ὁ ἴδιος τὴν παράξενη ἱστορία του, ποὺ ἐξηγοῦσε τὸ πῶς προῆλθε ἡ ἀλλόκοτη ἐκείνη δίψα του γιὰ φόνο.

Εἶχε γεννηθῆ σ' ἕνα φτωχικὸ ἀγρόκτημα τοῦ Μιντλγουέστ. Ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα σὲ ἡλικία 5 χρόνων, κι' ἀναγκάστηκε νὰ δουλεύη ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Τὸν ξυλοκοποῦσαν ἀλύπητα, τὸν ἀφῆναν νηστικό. Ἐπιχείρησε νὰ τὸ σκάση δυὸ φορές. Ὕστερα τὸν κλείσανε σ' ἕνα ἀναμορφωτήριο, ὅπου ἔτρωγε λίγο φαΐ καὶ πολὺ ξύλο... Ἐκεῖ μέσα ἔμαθε νὰ μισῆ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Νοιώθοντας ἀνίσχυρο τὸν ἑαυτό του νὰ βλάψη τοὺς δεσμοφύλακες ποὺ τὸν βασάνιζαν μὲ σαδισμό, ὡρκίστηκε νὰ κάνη κακὸ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἔκανε τὴν ἀρχή, ρίχνοντας ποντικοφάρμακο σὲ μιὰ πουτίγκα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἱδρύματος. Ἀλλ' ἡ ἀπόπειρά του ἀπέτυχε, καὶ τὴν πλήρωσε τρώγοντας γερὸ ξύλο μ' ἕνα λουρί. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ κατόπιν, ἔβαλε φωτιὰ στὸ κτίριο!

Ὕστερα κατάφερε νὰ τὸ σκάση κι' ἄρχισε νὰ γυρίζη ἀπὸ μέρος σὲ μέρος, κλέβοντας τὶς ἐκκλησίες, βάζοντας φωτιὰ σὲ θημωνιές, καταστρέφοντας σπαστὰ καὶ δέντρα. Τὸν κλείσανε ἐπανειλημμένως στὴ φυλακή, κάθε φορὰ ὅμως ἔβγαινε ἀπὸ κεῖ μέσα χειρότερος, πιὸ ἐξαγριωμένος ἐναντίον τῆς κοινωνίας.

Στὸ Τέξας, ἔκανε συντροφιὰ μ' ἕνα Ἰνδιάνο, τοῦ ἴδιου φυράματος. Οἱ δυό τους μαζὶ λήστεψαν καὶ σκότωσαν ἕνα ἀλήτη, τὸ 1911. (Ἦταν ἡ πρώτη δολοφονία τοῦ Πάντζραν). Ἀλλὰ δὲν τοὺς πιάσανε.

«Ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ μισῶ καὶ τὸν ἑαυτό μου», ἔγραψε στὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ Πάντζραν.

Ἀφοῦ ἔμεινε κι' ἄλλα χρόνια σὲ διάφορες φυλακές, λήστεψε ἕνα πλουσιόσπιτο τοῦ Κονέκτικωτ. Μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ ἀγόρασε ἕνα γιώτ. Τὸ 1921, μέσα σὲ 4 βδομάδες, σκότωσε 10 ναῦτες. Τοὺς εὕρισκε, ἕνα-ἕνα, καὶ τοὺς προσκαλοῦσε στὸ πλοῖο του, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ τοὺς ἔδινε μιὰ εὔκολη δουλειὰ καὶ θὰ τοὺς καλοπλήρωνε. Ἐκεῖ, τοὺς ἔδινε νὰ φᾶνε, τοὺς μεθοῦσε, τοὺς σκότωνε καὶ πετοῦσε τὰ πτώματά τους στὴ θάλασσα, μ' ἕνα βαρὺ σίδερο στὸ λαιμό!

Πῆγε ὕστερα μὲ τὸ γιώτ του στὴ Δυτικὴ Ἀφρική, ὅπου σκότωσε 7 νέγρους. Ξαναγύρισε στὶς ἀμερικανικὲς ἀκτές, τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1922, καὶ δολοφόνησε δυὸ παιδιά, στὴ Μασαχουσέτη καὶ στὸ Κοννέκτικωτ.

Ὡστόσο, δὲν εἶχε συλληφθῆ ἀκόμη ποτὲ γιὰ φόνο. Ἀκόμα μιὰ φορὰ καταδικάστηκε σὲ 5 ἐτῶν φυλάκισι, γιὰ μιὰ κλοπὴ ποὺ ἔκανε στὴν πολιτεία τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἐπιχείρησε νὰ δραπετεύση, ἔσπασε τὰ δυό του πόδια, δὲν τοῦ τὰ βάλανε καλὰ στὴ θέσι τους οἱ γιατροί κι' ἔμεινε ἔτσι σημαδεμένος — πρᾶγμα ποὺ μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο τὸ μῖσος του γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὅταν ἀποφυλακίστηκε, τὸ 1928, σχεδίασε νὰ ἐξοντώση ὁλόκληρο τὸν πληθυσμὸ μιᾶς πόλεως, ρίχνοντας ἕνα βαρέλι ἀρσενικὸ μέσα στὸ ὑδραγωγεῖο της! Ἔκαμε 8 κλοπές, προσπαθῶντας νὰ μαζέψη ἀρκετὰ λεφτὰ γιὰ ν' ἀγοράση τὸ ἀρσενικό... Τὴν ἴδια ἐποχή, σκότωσε ἕνα νέο, κοντὰ στὴ Φιλαδέλφεια.

Σὲ λίγο καιρό, τὸν ξανάπιασαν γιὰ μιὰ ἄλλη κλοπὴ καὶ τὸν καταδίκασαν σὲ 25 ἐτῶν φυλάκισι, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή. Πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη του, δήλωσε πὼς εἶχε κάνει ἀρκετὲς δολοφονίες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν πίστευε τὰ λόγια του, μολονότι περιέγραφε λεπτομερῶς τὰ ἐγκλήματά του! Οἱ ἀρχὲς τῆς Οὐάσινγκτων ὑποπτεύονταν πὼς ἡ ἐπιδίωξί του ἦταν νὰ τὸν παραδώσουν στὴ δικαιοσύνη ἄλλων πολιτειῶν, γιὰ νὰ δικαστῆ γιὰ «ἀνύπαρκτους» φόνους, κι' ἔτσι ν' ἀποφύγη τὴν καταδίκη του γιὰ τὴν κλοπὴ ποὺ εἶχε κάνει πραγματικά!...

Εἴπαμε πιὸ πάνω πῶς σκότωσε τὸ δεσμοφύλακα, στὶς φυλακὲς τοῦ Λήβενγχουορθ, καὶ πῶς καταδικάστηκε σὲ θάνατο. Ἀπὸ τότε ἀλλαξε τελείως. Ἔγινε ὁμιλητικός, ἀπαντοῦσε εὐγενικά, φαινόταν εὐχαριστημένος κι ἔλεγε σὲ ὅλους πὼς αἰσθανόταν ἥσυχο τὸν ἑαυτό του!

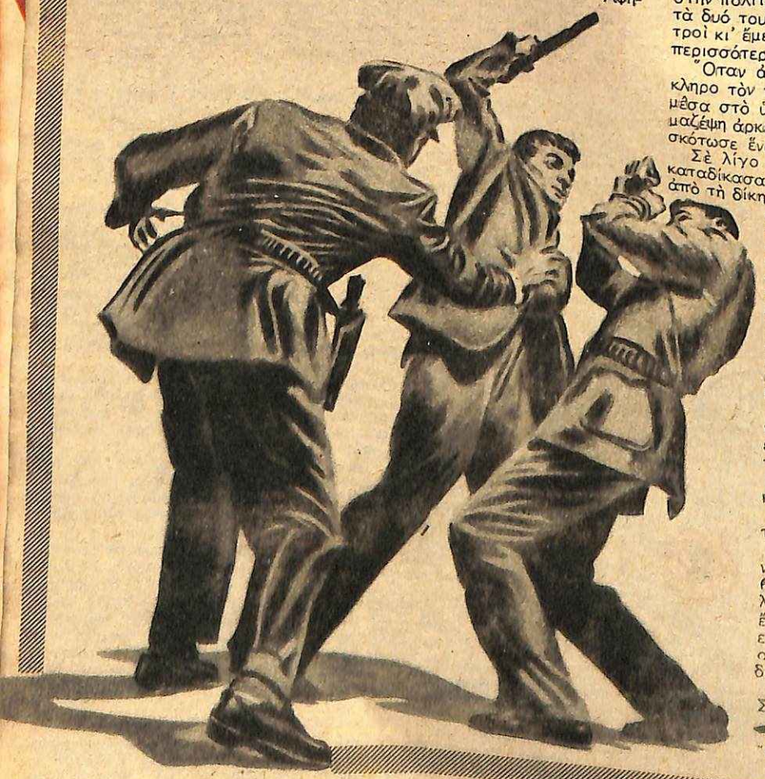
Ὅταν μιὰ ἐπιτροπὴ «ἀντιπάλων τῆς θανατικῆς ποινῆς» τὸν ἐπισκέφτηκε στὴ φυλακή του, τοὺς δέχτηκε μ' εὐγένεια. Ἀγρίεψε ὅμως ξαφνικὰ καὶ τοὺς ἔδιωξε, ὅταν τοῦ πρότειναν νὰ ὑπογράψη μιὰ αἴτησι χάριτος.

— Θέλετε νὰ μοῦ κλέψετε τὴ μόνη ἀπόλαυσι ποὺ δομάσα ποτέ μου! τοὺς φώναξε.

Τὴν ἄλλη μέρα, τοὺς ἔστειλε ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο τοὺς ἔλεγε, μεταξὺ ἄλλων:

«Περιμένω μὲ ἀνακούφισι τὸν ἀπαγχονισμό μου... Γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς προσπάθειες ποὺ καταβάλατε γιὰ μένα, θὰ ἤθελα νὰ ἔχετε ὅλοι μαζὶ ἕνα λαιμό, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς πνίξω μεμιᾶς!... Δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ διορθωθῶ. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ διορθώσω ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ μὲ διορθώσουνε. Πιστεύω δὲ ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ διορθώσω τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι νὰ τοὺς σκοτώσω».

Στὶς 5 Σεπτεμβρίου 1930, ἀνέβηκε στὴν ἀγχόνη. Σὲ λίγο, τὸ ἀνθρωπάμορφο αὐτὸ τέρας, δὲ ζοῦσε πιά.

Ἄφισε στὸν τόπο ἕνα δεσμοφύλακα χτυπῶντας τον μ' ἕνα σίδερο στὸ κεφάλι...

ΕΝΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Ὁ Ἰσπανὸς πρέσβυς στὴν Ἀθήνα τοῦ 1836

ΣΤΑ χρόνια 1835—36 καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσι τοῦ Ὄθωνος, τὸ ξένο διπλωματικὸ σῶμα στὴν Ἑλλάδα ἄρχισε ν' ἀνανεώνεται. Πολλοὶ πρέσβεις ἔφευγαν καὶ νέοι, τοὺς ἀντικαθιστοῦσαν.

Ἐκεῖνα, λοιπόν, τὰ χρόνια, ὁ Κατακουζηνὸς ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ὡς πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας. Ὁ κόμης Λάνσι, τῆς Πρωσσίας. Ὁ Ἄγγλος Πράκες-Ὄστεν, τῆς Οὐγγαρίας. Ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος Λάϊονς, ποὺ προβιβάστηκε μάλιστα καὶ σὲ Ἄγγλο Ἱππότη, ἀντικατέστησε τὸν παλαιότερο πρέσβυ Ντέβκιγκ.

Ὁ φὸν Ἔϋδεκ, μέλος τῆς ἀντιβασιλείας τοῦ ἤδη ἐνηλικιωθέντος, καθὼς εἴπαμε, Ὄθωνος, ἀνέλαβε τὴν ἀντιπροσώπευσι τῆς Γερμανίας στὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ τὴν ἐγκατάστασι τῶν ξένων πρεσβευτῶν, ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι καὶ ἡ πραγματοποίησι, τὸ φθινοπώρο τοῦ 1836, τῆς καθόδου στὴν Ἑλλάδα τοῦ καλοῦ καὶ παληοῦ φιλέλληνα βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου, ποὺ ἤθελε νὰ ἐπισκεφτῆ καὶ τὸν ἐνηλικιωθέντα Ὄθωνα, ποὺ ἦταν, ὅπως εἶναι γνωστό, παιδί του.

Ὁ Λουδοβίκος ἔφτασε στὸν Πειραιὰ μὲ τὸ ἀγγλικὸ πολεμικὸ «Μήδεια». Κατὰ τὴν ἀποβίβασί του καὶ τὴν εἴσοδό του στὴν πόλι, ὁ λαὸς τὸν ὑποδέχτηκε καὶ τὸν χαιρέτησε μ' ἐνθουσιασμὸ ἀληθινό, γιατὶ ὁ Λουδοβίκος ἦταν γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς σ' ὅλη τὴ χώρα γιὰ τὰ φιλελληνικώτατα αἰσθήματά του.

Ἡ πρώτη ὅμως αὐτὴ ἐπίσκεψι τοῦ Λουδοβίκου στὴν Ἑλλάδα, συνδέθηκε μὲ ἕνα διπλωματικὸ ἐπεισόδιο, ποὺ τὸ προκάλεσε ὁ ἴδιος.

Νά ἡ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία αὐτοῦ τοῦ ἐπεισοδίου:

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας Χριστίνα εἶχε διορίσει ἀντιπρόσωπο τῆς χώρας της στὴν Ἑλλάδα τὸν Ἱππότη Μοντάλβο, ποὺ ἡ Ἑλλάς, σὰν νεωτάτη μέσα στὸν κύκλο τῶν βαλκανοποιουμένων Κρατῶν, τὸν δέχτηκε ἀμέσως καὶ τὸν ἀναγνώρισε.

Ὅταν πλησίαζε ἡ ἡμέρα τῆς παρουσιάσεως τοῦ ξένου διπλωματικοῦ σώματος στὸ Λουδοβίκο, ὁ πρέσβυς τῆς Γερμανίας, φὸν Ἔϋδεκ, ποὺ θὰ ἔκανε τὴν παρουσίασι, προεδοποίησε σχετικὰ ὅλους τοὺς ξένους διπλωματικοὺς καὶ φυσικὰ καὶ τὸν Ἱσπανὸ Ἱππότη Μοντάλβο. Ὅλοι, λοιπόν, τὴν ὡρισμένη ἡμέρα, ἦταν στὸ Παλάτι. Μόλις ὅμως ἄρχισε ἡ παρουσίασι στὸ Λουδοβίκο καὶ ἔφτασε ἡ σειρὰ τοῦ νεαροῦ Ἱσπανοῦ Ἱππότη Μοντάλβο, ὁ Λουδοβίκος ὄχι μόνο, μετὰ τὴν παρουσίασι, δὲν τοῦ «ἀπέτεινε τὸν λόγον», κατὰ τὸ διπλωματικὸ ἔθιμο, ἀλλὰ καὶ τὸν προσέβαλε καιρια. Γιατί, γυρίζοντας πρὸς κάποιον Γερμανὸ ποὺ ἀπεσταλμένο, τοῦ εἶπε σὲ γερμανικὴ γλῶσσα.

— Ἐγὼ δὲν τὴν ἀνεγνώρισα ἀκόμη (τὴ Βασίλισσα Χριστίνα) καὶ ἡ χώρα σας νομίζω, ὅτι δὲ τὴν ἀνεγνώρισε ἐπίσης...

Ὁ νεαρὸς Ἱσπανὸς Ἱππότης, μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἐθεώρησε καί, βέβαια, κάθε ἄλλο παρὰ ἀδικαιολόγητα, προσβαλλόμενο τὸ ἑαυτό του. Βασίλισσάς του, καθὼς καὶ τὸν ἑαυτό του.

Ἔφυγε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ πῆγε στὴν πρεσβεία του, ὅπου τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ ἐπεισοδίου καὶ χωρὶς νὰ ἀφίση νὰ τοῦ περάση ἡ ἔξαψι, κάθησε καὶ συνέταξε μιὰ αὐστηροτάτη διακοίνωσι στὸν Ἕλληνα ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν, τὸ ἀγαθὸ γεροντάκι Ἰακωβάκη Ρίζο, μὲ τὴν ὁποία ἀπειλοῦσε διακοπὴ τῶν σχέσεων Ἱσπανίας - Ἑλλάδος, ἂν δὲ τοῦ δινόταν ἱκανοποίησι ἐντὸς 48 ὡρῶν!...

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, ποὺ ἦταν καὶ ἀπὸ τὶς προστάτιδες Δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος, ὑποστήριζαν τὴν Ἱσπανία. Καὶ ἦταν ἀπόλυτα δικαιολογημένη τὴν αἴτησι τῆς Ἱσπανοποιήσεως τοῦ Ἱσπανοῦ πρέσβυ.

Ὕστερα, λοιπόν, ἀπὸ συνεννοήσεις μερικῶν ἡμερῶν, πάρθηκε, ἐπὶ τέλους, μία ἀπόφασι γιὰ Ἱκανοποίησι τοῦ Ἱσπανοῦ διπλωματικοῦ ἀντιπροσώπου. Σὲ μία συναυλία τοῦ Παλατιοῦ, ποὺ θὰ ἔδινε ὁ Ὄθων, ὁ Λουδοβίκος θὰ πλησίαζε τὸν Μοντάλβο καὶ θὰ τοῦ μιλοῦσε πρῶτος, λέγοντάς του, «ὅ,τι ἔκρινε σκοπιμότερο». Καὶ νὰ πῶς ἀκριβῶς ἔγινε ἡ σκηνή:

Τὴν ἡμέρα τῆς ἀνακτορικῆς συναυλίας, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἔστεκε ὄρθιος σ' ἕνα σημεῖο τῆς σάλλας, κουβεντιάζοντας μὲ μιὰ κυρία. Οἱ πρεσβευταὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἔχοντας στὴ μέση τὸν Ἱσπανὸ συνάδελφό τους, ἦρθαν ὅλοι καὶ στάθηκαν, ἀφελῶς δηθεν, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα σκόπιμα, πίσω ἀπὸ τὸν Λουδοβίκο καὶ τὴν κυρία, σὲ τρόπο. ποὺ μόλις ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας τελείωνε τὴ συνομιλία του καὶ γύριζε, νὰ βρεθῆ μαζί τους πρόσωπο μὲ πρόσωπο.

Μόλις ὁ Λουδοβίκος ἀντίκρυσε τὸν Μοντάλβο, ἕνα μειδίαμα εὐχαριστήσεως διαγράφηκε στὰ χείλη του, μειδίαμα, ὅμως, ποὺ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ καὶ σαρκαστικό.

Ὁ Λουδοβίκος ρώτησε ἀμέσως τὸν Ἱσπανὸ πρέσβυ:

— Μιλᾶτε Ἱσπανικά;

Ταραγμένος καὶ ἔκπληκτος κάπως ὁ νεαρὸς Ἱσπανὸς Ἱππότης, ἀπάντησε:

— Μεγαλειότατε, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι ἀντιπρόσωπος στὴν Ἑλλάδα τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἱσπανίας...

Τότε δεύτερο μειδίαμα φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ ὑψηλοῦ συνομιλητοῦ τοῦ Μοντάλβο, ποὺ ἦταν σὰν νὰ ἐσήμαινε:

— Τὸ ξέρω αὐτὸ πολὺ καλὰ καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ρώτησα, ἐπειδὴ ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνη σύμφωνα μὲ τὸ μαγείρευμα τῆς διπλωματικῆς κουζίνας.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, δόθηκε ἡ ἱκανοποίησι στὸν Μοντάλβο. Κατευχαριστημένος ὁ νέος ἱσπανὸς διπλωματικός, ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὴν ἀνακτορικὴ συναυλία, μόλις τελείωσε, καὶ θε λεπτομέρεια ὁλόκληρη τὴ σκηνὴ «τῆς δοθείσης ἱκανοποιήσεως».

Ἀλλὰ ἡ Χριστίνα, ποὺ ἦταν μιὰ ἔξυπνη βασίλισσα, χωρὶς ν' ἀργοπορήση, ἀντικατέστησε τὸν Μοντάλβο πού, ἂν καὶ εἶχε γι' αὐτὸ τὴν πληροφορία, ὅτι ἦταν ἀγαπητότατος τὸν ἴδιο πράγματι — στὴν Ἑλλάδα — ὅπως καὶ ἦταν πραγματικὰ — στὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία, ἔκρινε ὅμως ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύη πιὰ σὲ μιὰ χώρα, ὅπου, ἔστω καὶ δίχως νὰ φταίη ὁ ἴδιος, ἔγινε ἀφορμὴ ἕνας φιλοξενούμενος βασιλεὺς νὰ τοῦ δώση Ἱκανοποίησι.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Ὅπως ἐδήλωσε καὶ ἡ ἴδια, ἡ Σοφία Λορεν ζῆ σήμερα στὸ Χόλλυγουντ μιὰ ὡραία περιπέτεια, ποὺ δὲ θὰ τολμοῦσε οὔτε καὶ νὰ ὀνειρευτῆ. Ἡ ὡραία Ἰταλίδα κατέκτησε τοὺς πάντες., ἡ μεγαλύτερη ὅμως ἐπιτυχία της εἶναι ἀναμφισβήτητα ἡ κατάκτησι τοῦ περίφημου σκηνοθέτου Σεσὶλ ντὲ Μίλ, ὁ ὁποῖος ἐνῶ εἶχε δηλώσει πὼς τὸ φίλμ «Οἱ Δέκα ἐντολὲς» θὰ ἦταν τὸ τελευταῖο του, παρακάλεσε τὴ Σοφία Λορεν νὰ δεχτῆ νὰ πρωταγωνιστήση σ' ἕνα φίλμ ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ ἴδιος. Στὴ φωτογραφία μας ὁ γηραιὸς σκηνοθέτης, ἐνῶ ἀγκαλιάζει τὴ Σοφία, ἀφοῦ δέχτηκε τὴν πρότασί του.

2 Χάρις στὴ νέα αὐτὴ πλαστικὴ σακκούλα, θὰ μπορῆτε πιὰ στὸ ἑξῆς μὲ μεγάλη εὐκολία νὰ ἀπαλλάσσετε τὸν ὀργανισμό σας ἀπὸ τὶς τοξίνες ποὺ τὸν δηλητηριάζουν. Ἀρκεῖ νὰ μπῆτε μέσα σ' αὐτή, νὰ βάλετε μιὰ ὁλόκληρο σὲ μιὰ εἰδικὴ θήκη καὶ νὰ συνδέσετε κατόπιν τὴ σακκούλα σας μὲ μιὰ ἠλεκτρικὴ πρίζα. Τὸ νερὸ ἐξατμίζεται στὸ ἐσωτερικὸ καὶ ἕνας θερμοστάτης διατηρεῖ τὸν ἀτμὸ σὲ μιὰ κανονικὴ θερμοκρασία. Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ ποὺ ὀφείλεται στὸ Γάλλο Ντεζαγκὲρ ἀφίνει ἐλεύθερα τὰ χέρια κι' ἔτσι μπορεῖ κανείς, ἐνῶ παίρνει τὸ ἀτμόλουτρό του νὰ διαβάση. νὰ κάπνιση, κλπ.

3 Ἕνας Ἄγγλος σλαυϊκῆς καταγωγῆς, ὁ Τζωρτς Ὀλτανιέφσκυ, εἶναι σήμερα ὁ πιὸ ἐκκεντρικὸς ὑπάρξιστης τοῦ Λονδίνου. Τὸ σπίτι του βρίσκεται στὸ Τσέλσυ, τὴν συνοικία τῶν ὑπαρξιστῶν, καὶ ἔχει μεταβληθῆ σὲ μουσεῖο ἀποτυπωμάτων τῶν... πελμάτων τῶν ὑπαρξιστῶν. Ἔτσι, ὅλοι οἱ Ἄγγλων ὑπαρξιστῶν ποὺ ἀπότελοῦν τοίχοι φέρουν ἀποτυπώματα, ποὺ ἀπότελοῦν ἀναμφισβήτητα τὴν πιὸ πρωτότυπη ταπετσαρία. Στὴ φωτογραφία μας ἡ ἠθοποιὸς Κάθριν Λάνκαστερ, τὴ στιγμὴ ποὺ, βοηθουμένη ἀπὸ δυὸ παλαιοὺς ὑπαρξιστές, ἑτοιμάζεται γιὰ ν' ἀφίση τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ποδιοῦ της... στὸ ταβάνι ἑνὸς δωματίου!

4 Τὸ ἐπιτυχημένο ἐνστάντανέ ποὺ παραθέτομε σᾶς παρουσιάζει τὴν ὁμαδικὴ ἐκκόλαψι τῶν αὐγῶν ἑνὸς φιδιοῦ. Στὸ πίσω μέρος τοῦ κραγιόν ἀνοίγματος ποὺ καλύπτεται ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀνοιγμα ποὺ καλύπτεται ἀπὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον, συνήθως, στὸ σημεῖο ἐκεῖνο εἶναι διαφανές. Αὐτὸ ἐνισχύει τὴν ἀποψι ὅτι παλαιότερα τὰ ἑρπετὰ εἶχαν ὅλα τρία μάτια. Τὸ μόνο σύγχρονο ἑρπετό, ποὺ ἔχει τρία μάτια εἶναι ἡ «Ἀττεριὰ» μιὰ μικρόσωμη σαῦρα, ποὺ μοιάζει μὲ δεινόσαυρο σὲ μικρογραφία.

Η ἐξομολόγησι

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο κόμης Ἰγνάτιος τοῦ Σὰν Μικέλε —ἦταν ἡ 25η Αὐγούστου τοῦ 1810— εἶχε προσκαλέσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα σὲ γεῦμα τὸν ἐφ' ὑμέριο τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας.

Ἦταν μόνοι τους στὴ μεγάλη τραπεζαρία. Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος χαμογελοῦσε. Τὸ πρόσωπό του φαινόταν ξαναμμένο ἀπὸ τὸ κρασί.

— Κύριε κόμη, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς κι' ἐγὼ προσωπικὰ σᾶς χρωστᾶμε πολλά. Χωρὶς τὴ γενναιοδωρία σας, ἡ μικρὴ ἐκκλησία μας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ λειτουργήσῃ.

Κύτταξε κατόπιν τὸ μεγάλο ρολόγι στὸν τοῖχο.

— Εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνω, συνέχισε. Κάθε Παρασκευὴ δέχομαι τοὺς πιστούς, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ταπεινὴ μεσολάβησί σθένομαι τὸ κεφάλι μου... Κι' ὅμως δὲν ἤπια παρὰ δυὸ - τρία ποτηράκια...

Ἔκαμε ν' ἀνασηκωθῇ ἀπὸ τὴ μεγάλη πολυθρόνα ὅπου καθόταν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε. Τὰ πόδια του τοῦ φαίνονταν σὰν ἀπὸ μολύβι καὶ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του... Ἔπειτα ἀπὸ λίγο κοιμόταν βαθειά.

Ὁ κόμης ἔκλεισε τότε προσεχτικὰ τὶς πόρτες κι' ἔπειτα πῆγε κοντὰ στὴν πολυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ βγάζῃ τὸ ράσο τοῦ ἐφημερίου. Ὅταν τελείωσε, τὸ φόρεσε πάνω ἀπὸ τὰ ροῦχα του, κατέβασε τὴν κουκούλα στὸ πρόσωπό του καὶ βγῆκε ἀπὸ μιὰ κρυφὴ πόρτα ποὺ μόνον αὐτὸς τὴν ἤξερε.

Περπατοῦσε τώρα βιαστικά, πάνω στὸ στενὸ μονοπάτι, ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸν παληὸ μεσαιωνικὸ πύργο στὸ μικρὸ χωριό. Βαρειὰ σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανό. Φυσοῦσε ἕνας παγερὸς βοριᾶς. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας λιγόστευε ὁλοένα.

Μέσα στὴν ἐκκλησία τὰ σκοτάδια εἶχαν ἀρχίσει νὰ μαζεύωνται στὶς γωνίες. Ἐκεῖ, στὸ βάθος, μπροστὰ στὸ ἐξομολογητήριο, μιὰ γυναῖκα προσευχόταν.

Ὁ κόμης ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴν Ἄννα, τὴ γυναῖκα του. Πέρασε ἀπὸ μπροστά της καὶ μπῆκε στὸ ἐξομολογητήριο. Ἐκείνη ἀνασηκώθηκε ἀμέσως καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Τὸ ἐξομολογητήριο δὲ χωριζόταν στὰ δύο ὅπως στὶς μεγάλες ἐκκλησίες. Ἦταν ἕνας στενὸς χῶρος μὲ δυὸ καρέκλες, τὴ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη. Στὴν πρώτη καθόταν ὁ ἐξομολογούμενος, ἔχοντας μπροστά του ἕνα μεγάλο Ἐσταυρωμένο ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ὁ ἐφημέριος ἐπαιρνε θέσι πίσω του. Αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ὁ μεσολαβητής, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ μπῇ ἀνάμεσα στὸν πιστό, ποὺ εἶχε πάει γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, καὶ τὸ Θεό.

Ἡ κόμησσα κάθισε δειλὰ στὸ μπροστινὸ κάθισμα.

— Σᾶς ἀκούω, τέκνον μου, εἶπε ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε καθίσει πίσω ἀπὸ αὐτήν.

— Πάτερ μου, ἁμάρτησα καὶ πάλι, ἄρχισε ἡ κόμησσα. Παρὰ τὴν ἀπαγόρευσί σας καὶ τὴν ὑποσχεσι ποὺ σᾶς ἔδωσα, ξαναεἶδα τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγαπῶ...

— Πότε;

— Χθές, ταράλισε ἐκείνη μὲ ἀδύνατη φωνή. Ὁ ἄντρας μου εἶχε πάει σὲ κυνήγι μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του... Ἀνέβηκα τότε στ' ἄλογό μου κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸν πύργο... Ἔπειτα ἀπὸ λίγο βρισκόμουν στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ δάσους... Μὲ περίμενε ἐκεῖ... Ἐμεινα πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες κοντά του...

— Μὴν διστάζετε, τέκνον μου. Πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα. Δὲ μιλᾶτε σὲ μένα, ἀλλὰ στὸ Θεὸ ποὺ σᾶς ἀκούει. Καί, πρῶτα πρῶτα, ποιό εἶναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;...

— Ὦ, πάτερ μου!

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐφημερίου τῆς φάνηκε βραχνή.

— Ἀλαφρῶστε τὴν ψυχή σας ἀπὸ τὸ βάρος, συνέχισε ἐκεῖνος. Ποιός εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;...

— Πάτερ μου, σκεφτῆτε ὅτι εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπρόδωσα τὸ σύζυγό μου... Ἀπὸ πέντε χρόνια ποὺ εἶμαστε παντρεμένοι, ποτὲ ἄλλοτε ὁ πειρασμὸς δὲ χώθηκε στὴν ψυχή μου. Ὁ πειρασμός;... — Ὄχι, πάτερ μου... τὸν ἀγαπῶ... τὸν λατρεύω!...

— Ἁμαρτωλή! Τὸ ὄνομά του.

— Εἶναι ὁ βαρῶνος Ντάρμα...

— Ὁ βαρῶνος Ντάρμα!... Ἐπὶ τέλους! Ἔμαθα τ' ὄνομά του! Ἡ φωνὴ αὐτὴ φάνηκε πολὺ γνώριμη στὴν κόμησσα. Γύρισε ἀμέσως καὶ ἀναγνώρισε τὸ σύζυγό της, ποὺ εἶχε στὸ μεταξύ, κατεβάσει τὴν κουκούλα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

— Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μάθω τ' ὄνομά του! συνέχισε ὁ κόμης. Δὲ χρειάζομαι τίποτ' ἄλλο...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερο, βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριο.

Ὅταν γύρισε στὸν πύργο, ὁ ἐφημέριος κοιμόταν ἀκόμη. Τὸ ναρκωτικὸ ποὺ τοῦ εἶχε ρίξει στὸ κρασὶ του εἶχε κάμει θαυμάσια τὴ δουλειά του.

Ὁ κόμης ἔβγαλε ἀμέσως τὸ ράσο καὶ τοῦ τὸ ξαναφόρεσε.

Ἔπειτα ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο.

★

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ὁ κόμης ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κοιτώνα τῆς συζύγου του. Ἕνα χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη του. Θὰ τῆς ἔλεγε:

— Ἀγαπημένη μου Ἄννα, θὰ σοῦ ἀναγγείλω ἕνα πολὺ δυσάρεστο νέο. Εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ συναντήσω χτὲς τὸ βράδυ τὸ βαρῶνο Ντάρμα στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ δάσους... Εἶμαι βέβαιος πὼς περίμενε ἐκεῖ κάποια γυναῖκα... Ἡ ἐμφάνισί μου φαίνεται σὲ κάποια στιγμὴ, βρεθήκαμε κι' οἱ δυὸ μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ ποιό ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας; Τὸ ξίφος μου χώθηκε στὸ στῆθος τοῦ Ντάρμα καὶ τὸν ἄφησε νεκρό! Κρίμα, ἦταν πολὺ ὡραῖος ἄντρας!...

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς στὸ δωμάτιο!...

Ὁ κόμης ἔτρεξε ἀμέσως ἔξω κι' ἄρχισε νὰ ρωτᾶ τοὺς ὑπηρέτες. Κανεὶς δὲν εἶχε δῆ τὴν κόμησσα.

«Περίεργο! σκέφτηκε ὁ κόμης. Μήπως δὲ γύρισε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία;»

Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, ἀνέβηκε ἀμέσως στὸ ἄλογό του κι' ἔτρεξε ἐκεῖ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ ἐφημέριος ἄνοιγε τὴν πόρτα.

— Καλημέρα, κύριε κόμη, εἶπε βλέποντας τὸν πυργοδεσπότη. Φαίνεται πὼς χτὲς σᾶς ἀηδίασχησα πολύ... Εἶχε νυχτώσει πιά, ὅταν ξύπνησα ἀπὸ τὸ λιθαργικὸ ὕπνο μου.

— Δὲ γυρίσατε στὴν ἐκκλησία; ρώτησε ὁ κόμης.

— Ὄχι.. Τὰ πόδια μου ἔτρεμαν. Περνῶντας ἀπὸ δῶ, ἔκλεισα τὴν πόρτα κι' ἔπειτα πῆγα σπίτι μου, ὅπου κοιμήθηκα πάλι... Ὦ, ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἔβαλα στὸ στόμα μου κρασί!...

Μπῆκαν μαζὶ στὴν ἐκκλησία. Ὁ κόμης ἔτρεξε στὸ ἐξομολογητήριο. Κι' ἐκεῖ, πάνω στὶς πλάκες, εἶδε τὴ γυναῖκα του πεσμένη μπρούμυτα. Τὴ σήκωσε τότε στὰ χέρια του κι' ἔβαλε τὸ αὐτί του στὸ στῆθος της. Ἡ καρδιά της δὲ χτυποῦσε πιά. Ἡ κόμησσα ἦταν νεκρή.

— Ὁ ἔνοχος εἶμαι ἐγώ, εἶπε σαστισμένος ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος. Ἡ κυρία κόμησσα φαίνεται ὅτι εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ προσευχηθῇ... Κι' ἐγὼ τὴν κλείδωσα μέσα στὴν ἐκκλησία. Τὸ κρύο ἦταν πολὺ δυνατὸ χτὲς τὸ βράδυ καὶ πάγωσε!... Ὦ, Θεέ μου, πῶς μπόρεσα νὰ κάμω αὐτὸ τὸ ἔγκλημα!

Ὁ κόμης δὲν εἶπε τίποτα. Ἤξερε καλὰ πὼς δὲν ἦταν τὸ κρύο ποὺ εἶχε σκοτώσει τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἡ δυνατὴ συγκίνησι ποὺ ἔνοιωσε στὴ σκέψι ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της κιντύνευε.

Α. ΜΟΡΝΙΕ

Ἕνα αὐγὸ μοναδικὸ στὸν κόσμο

Τὸ «ντοντὸ» εἶναι ἕνα μεγάλο πουλὶ τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ ἐξαφανίστηκε πρὶν ἀπὸ 275 χρόνια. Τὸ τελευταῖο ζωντανὸ «ντοντὸ» ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του τὸ 1681 στὴ νῆσο τοῦ Μαυρικίου —ποὺ βρίσκεται στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό, σ' ἀπόστασι 1.500 μιλίων ἀπὸ τὶς ἀφρικανικὲς ἀκτές.

Τώρα λοιπὸν ὑπάρχει στὴ Νότιο Ἀφρικὴ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει στὴν κατοχή της τὸ μόνο αὐγὸ αὐτοῦ τοῦ πουλιοῦ ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο, καὶ φυσικὰ τὸ φυλάει σὰν θησαυρό. Προέρχεται ἀπὸ τὴ νῆσο τοῦ Μαυρικίου καὶ μοιάζει μὲ αὐγὸ στρουθοκαμήλου. Ἀνῆκε δὲ ἀρχικὰ σ' ἕνα ναυαγό, ἕνα ἀπ' τοὺς ναῦτες ἐκείνους ποὺ θεωροῦνται ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἐξόντωσι τοῦ «ντοντό».

Τὸ πουλὶ αὐτὸ δὲ μποροῦσε νὰ πετάξῃ.» Ἦταν μεγάλο σὰν κύκνος, πολὺ παχύ, καὶ ζύγιζε περὶ τὰ 25 κιλά. Εἶχε φτεροῦγες τελείως ἄχρηστες, ὄχι μεγαλύτερες ἀπὸ τοῦ περιστεριοῦ, μεγάλο κεφάλι καὶ πόδια τόσο κοντὰ ὥστε ἡ κοιλιά του ἄγγιζε σχεδὸν τὸ ἔδαφος. Ἕνας παληὸς ἐξερευνητὴς βεβαιώνει ὅτι μὲ τὸ κρέας ἑνὸς «ντοντὸ» μποροῦσαν νὰ χορτάσουνε... 30 ἄνθρωποι!

Ὁ κόμης χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερο, βγῆκε ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριο...

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἀρλὲφ συμφωνεῖ μὲ τὸ Βαλωρὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴ Σουζὰν καὶ τὴν Κολινέτ. Στὸ μεταξύ, ἡ Κολινὲτ κι' ὁ Μπερτὶ βλέπονται τακτικὰ κι' ὁ ἔρωτάς τους μεγαλώνει ὁλοένα. Ἡ Κολινὲτ εἶναι τρισευτυχισμένη, μολονότι ἡ Νικόλ τῆς συνιστᾶ νὰ φυλάγεται ἀπ' τοὺς ἄντρες. Ὁ Ριγκολὸ ἐχει γυρίσει στὸ μεταξὺ στὸ Παρίσι, κι' ἀφοῦ ἔψαξε τοῦ κάκου γιὰ τὴν Κολινὲτ καὶ τὴ Μιρέτ, νοίκιασε ἕνα φτηνὸ δωμάτιο σὲ μιὰ λαϊκὴ πολυκατοικία, ὅπου μένει κι' ὁ Ἀργκουζίν, ὁ παληὸς σύντροφος τοῦ Μαρτιὰλ στὶς κλοπὲς καὶ τὶς διαρρήξεις. Μιὰ μέρα, συναντᾶει τυχαίως τὴ Μιρέτ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, ἀπελπισμένη γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ Μισέλ, σκέπτεται ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὴ μαλώνει γιατὶ παραστράτησε, τῆς λέει ὅμως πὼς μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν ἴσιο δρόμο.

25ον Τράβηξε μαζί του τὴ Μιρέτ. Ἡ ἴδια σκέψι εἶχε σφίξει ξαφνικὰ τὴν καρδιὰ καὶ τῶν δυό τους. Τὸ ἴδιο ὄνομα εἶχε ἀνεβῇ στὰ χείλη τους.

Τὸ ὄνομα κι' ἡ σκέψι τοῦ Κλὼντ Μαρτέλ, τοῦ πατέρα τους!

— Δὲν τολμῶ πιὰ νὰ τὸν δῶ, ψιθύρισε ἡ Μιρέτ. Δὲν τολμῶ νὰ παρουσιαστῶ μπροστά του... Εἶμαι μιὰ χαμένη γυναῖκα... Καὶ τὸ νοιώθω πὼς μπροστὰ σ' αὐτὸν δὲ θὰ μπορέσω νὰ κρύψω τὴ ντροπή μου!

— Θὰ πᾶμε μαζί. Τὸν ἔχω κι' ἐγὼ ἐγκαταλείψει τόσον καιρό... Ἔκαμα ἀνοησία ποὺ ἔφυγα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἂν ἐμένα κοντά του, δὲ θὰ σ' ἄφινα νὰ παρασυρθῇς... καὶ θὰ σοῦν ἀκόμα σήμερα ἡ τίμια κοπέλλα ποὺ ἤξερα ἄλλοτε!

»Ἔφυγα ὅμως σᾶς ἄφισα μονάχες, τὴν Κολινὲτ καὶ σένα. Πῶς νὰ τὰ βγάλετε πέρα τότε, πῶς νὰ πληρώνετε τὸ νοίκι σας;

— Ὄχι, δὲν ἦταν ἡ φτώχεια... μουρμούρισε ἡ Μιρέτ. Ἀγάπησα... καὶ γι' αὐτὸ παραστράτησα!

— Ἀ, ἀγάπησες! Κι' ὁ ἄντρας ποὺ διάλεξες σὲ παράτησε, ὅπως τόσοι ἄλλοι!...

»Τὸ βλέπω, εἶχες ἀγαπήσει κάποιον πλούσιο. Εἶσαι ντυμένη τοῦ κουτιοῦ!... Ἔκανες λάθος λοιπὸν ποὺ ἔρριξες τὰ μάτια σου τόσο ψηλά. Ἔπρεπε νὰ κυττάξῃς χαμηλότερα! Ὅταν δὲν ὑπάρχη μεγάλη διαφορὰ κοινωνικῆς τάξεως καὶ περιουσίας, μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ μιὰ κοπέλλα πὼς θὰ καταλήξῃ σὲ γάμο ὁ ἐλεύθερος σύνδεσμός της. Δὲν ἔχει ὅμως τέτοια ἐλπίδα, ὅταν σχετίζεται μ' ἕνα πλουσιόπαιδο!...

Πραγματικά, ὁ Ριγκολὸ εἶχε τὴ γνώμη ὅτι στὸ γάμο δὲν πρέπει νὰ διαφέρη πολὺ ἡ περιουσιακὴ κατάστασι, οὔτε καὶ τὰ σωματικὰ προσόντα, ἡ φυσικὴ ὁμορφιά. Νὰ γιατὶ εἶχε σκεφθῇ συχνὰ πὼς ἕνα παμσως κακοφτιαγμένο κι' ἀσθενικό, ὅπως ἦταν αὐτός, δὲν ἔπρεπε ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ μιὰ κοπέλλα γλυκειὰ καὶ γοητευτική, σὰν τὴν Κολινέτ. Κι' εἶχε φύγει, ἀκριβῶς γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντά της...

Ἀφοῦ ὅμως πάλεψε τόσον καιρό, νικήθηκε καὶ ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Καὶ πῆγε πάλι νὰ περιμένῃ τὴν Κολινὲτ ἔξω ἀπὸ τὸ μοδιστράδικο, σὰν ἐρωτευμένος...

Εἶχε λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορήσῃ τὴ Μιρέτ, αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ καταλάβῃ τὴν ἄβυσσο ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε;...

— Ἂς ξεχάσουμε τώρα τὰ περασμένα καὶ σὺ θὰ φροντίζῃς γιὰ τὸ μιχέομενες, καὶ σὺ θὰ φροντίζῃς γιὰ τὸ μικρὸ νοικοκυριό μας.

»Μοῦ μένουν ἀκόμη μερικὰ ἀπ' τὰ λεφτὰ ποὺ κέρδισα στὴ Μασσαλία. Βλέπεις, ἡ δουλειὰ ἐκεῖ πήγαινε πολὺ καλά. Ἔκανα ἄσχημα ποὺ τὴν παράτησα καὶ γύρισα στὸ Παρίσι. Μὰ σᾶς εἶνα τέσο ἐπιθυμήσει, σένα καὶ τὴν Κολινέτ! Σᾶς ἀνησυχοῦμουνα μέρα καὶ νύχτα... Ὥσπου πῆρα τὸ τραῖνο καὶ ἦρθα... Ἔχω λοιπὸν ἕνα μικρὸ κομπόδεμα Θὰ σοῦ τὸ δώσω, γιὰ ν' ἀγοράσῃς τὰ ἐπιπλα ποὺ θὰ χρειαστῇς, ἂν

ἀποφασίσῃς νάρθῃς νὰ μείνῃς μαζί μου στὴν ὁδὸ Τολμπιάκ.

— Θάρθω ὅπου θέλεις ἐσύ, θὰ κάνω ὅ,τι θέλεις...

— Τότε λοιπόν, ἀδερφούλα μου, θὰ δῆς πὼς μπορούμε ἀκόμη νὰ εὐτυχήσουμε.

— Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ εὐτυχήσω ποτέ, ἂν δὲν ξαναδῶ τὴν Κολινέτ...

— Μὰ εἶναι εὔκολο νὰ τὴν ξαναδῆς. Ἂν εἶχε σήμερα ἀπ' τὴ δουλειά της, αὔριο θάναι ἐκεῖ, πιστεύω...

— Ἀ, τὴν περίμενες λοιπὸν καὶ σὺ ἀπόψε;

— Ναί.

— Τὴν ἀγαπᾶς πάντα;

— Τί σ' ἐνδιαφέρει, αὐτό;...

— Ξέχασες πὼς μοῦ ἄνοιξες ἄλλοτε τὴν καρδιά σου;...

— Ὅλα ἀλλάζουν στὴ ζωή, ἀδελφούλα μου. Σὲ βεβαιώ πὼς, ἀπὸ τότε ποὺ ξαναπιάσανε τὴ δουλειά μου, ἐδῶ στὸ Παρίσι, ἀπὸ τότε ποὺ ξαναβρῆκα τοὺς συναδέλφους μου καὶ τοὺς παληοὺς πελάτες μου, δὲ σκέπτομαι πιὰ τὴν Κολινέτ.

»Ἡ μᾶλλον... δὲν ἐκφράσθηκα καλά. Ναί, τὴ σκέπτομαι πάντα, ἀλλὰ σὰν μιὰ ἀγαπημένη ἀδελφή, κι' ὄχι πιὰ μὲ ἔρωτα!

«Πῶς ξέρει νὰ λέη ψέμματα! σκέφθηκε ἡ Μιρέτ. Κάνει πὼς γελάει, ἐνῶ ἔχει τὸ θάνατο στὴν ψυχή! Κι' ὅμως δὲν ξέρει ἀκόμη τὴν ἀγάπη τῆς Κολινὲτ γιὰ τὸ Μπε

— Λοιπόν, δὲ θὰ μπῆς μέσα; τῆς εἶπε. Σὲ φοβίζει αὐτὴ ἡ κάμαρα;

— Κι' ὅμως εἶναι σωστὰ παλατάκι! παρατήρησε ὁ 'Αργκουζίν. Ἐγὼ τὴ ζηλεύω. Πῶ, πῶ, τί πολυτέλεια! Ἔχει καὶ τρεῖς καρέκλες... Ἡ δεσποινὶς δὲ θ' ἀναγκάζεται, ὅταν ἔχη ἐπισκέψεις, νὰ τρέχη στοὺς γείτονες καὶ νὰ δανείζεται καθίσματα.

— Ἔχει δίκηο ὁ 'Αργκουζίν, εἶπε ὁ Ριγκολὸ χαμογελῶντας. Νὰ οἱ βαλίτσες σου, ἀδερφούλα μου. Φρόντισε τώρα νὰ τὶς ἀνοίξης καὶ νὰ ταχτοποιήσης τὰ πράγματά σου.

Ὕστερα πρόσθεσε, μὲ κάποια μελαγχολία:

— Ναί, ἔχει δίκηο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Ἐδῶ θάσαι σὰν βασίλισσα. Ἂν ἔβλεπες τὶς ἄλλες κάμαρες, τὶς διπλανές, θὰ τρόμαζες ἀληθινά... Βλέπεις, ἀδερφούλα μου, γιὰ νάναι κανεὶς εὐτυχισμένος στὴ ζωή, πρέπει πάντα νὰ κυττάζη ἐκείνους ποὺ βρίσκονται πιὸ κάτω ἀπ' αὐτόν!

Θ΄.

Ἡ ἄφιξι τοῦ Ριγκολὸ καὶ τῆς Μιρὲτ εἶχε κινήσει τὴν περιέργεια ὅλων τῶν ἐνοικιαστῶν τῆς λαϊκῆς πολυκατοικίας τῆς ὁδοῦ Τολμπιάκ. Τὸ βράδυ, στὶς βεγγέρες τους κουβεντιάζανε γιὰ τοὺς νεοφερμένους μὲ τὴ θυρωρὸ—μιὰ καλὴ γυναίκα, ποὺ εἶχε συμπαθήσει κι' ὅλας πολὺ τοὺς δυὸ νέους κι' ἀποπῆρε τὸν 'Αργκουζίν ὅταν προσπάθησε νὰ τῆς πάρη λόγια γι' αὐτούς.

— Τὴν περνάει γιὰ ἀδερφή του... ἔλεγε ὁ 'Αργκουζίν, 'Αλλοῦ αὐτά! Εἶναι φιλενάδα του... Δὲν κολλᾶνε σὲ μένα κάτι τέτοιες ψευτιές!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, διέσχιζε τὴν αὐλὴ ἕναις ἄντρας σαραντάρης περίπου, μαζὶ μὲ τέσσερα παιδιὰ ἀπὸ 6 ὡς 12 χρονῶν.

Ἔκανε θελήματα στὸ σταθμὸ τῆς 'Ορλεάνης κι' εἶχε ἐγκατασταθῆ τελευταίως σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὰ παιδιά του. Ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει ἀπὸ φυματίωσι, κι' ἀπὸ τότε ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἦταν ἀναγκασιμένος νὰ περιποιῆται μονάχος τὰ τέσσερα παιδιά. Ἐργαζότανε λοιπὸν μονάχα τ' ἀπόγευμα, τὶς ὧρες ποὺ εἶχαν σχολεῖο,

Ἡ θυρωρὸς βγῆκε στὴν πόρτα της καὶ φώναξε τὰ παιδιά. Ἐκεῖνα πλησιάσανε, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα τους.

— Καλημέρα, Ρισαρντό, εἶπε στὸν τελευταῖο ὁ 'Αργκουζίν.

— Μπᾶ! Γνωριζόσαστε λοιπόν; ἀπόρησε ἡ θυρωρός.

— Καὶ βέβαια, ἀπὸ πολὺν καιρό. Ἤμαστε γείτονες ἄλλοτε, ὁ Ρισαρντὸ κι' ἐγώ, στὴν πλατεῖα τοῦ Θρόνου.

— Δὲ μένετε λοιπὸν πιὰ ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Ρισαρντὸ τὸν παληό του γείτονα.

— Ὄχι. γιὰ τὴν ὥρα...

— Κι' ὁ Μαρτιάλ, ὁ δμορφονιός; Κι' ὁ Πτὶ - Πουά, ὁ κομψευόμενος; Τί τοὺς κάνατε, αὐτούς;

— Αὐτοὶ μένουν ἐκεῖ ἀκόμη.

— Ἄ, καταλαβαίνω. Τοὺς ἀφίσατε... Καὶ κάνατε πολὺ καλά! Εἶναι ἕνας τιποτένιος, αὐτὸς ὁ Μαρτιάλ. Ὅσο γιὰ τὸν Πτὶ - Πουά..., σᾶς ντρόπιαζε ποὺ τοῦ κάνατε παρέα! Βλέπετε, δὲν ἀρνῶ ἐγὼ νὰ καταλάβω κάτι τέτοια πράγματα...

Ὁ Ρισαρντὸ μιλοῦσε σιγανά, κυττάζοντας ἐπίμονα τὸν 'Αργκουζίν.

— Ὅσο κι' ἂν ἔχη φτώχειες κανείς, δὲ δέχεται νὰ κάνη ὡρισμένες βρώμικες δουλειές... συνέχισε. Ἐγὼ δὲ θέλησα ποτὲ νὰ δουλέψω μαζί σας... ξέρετε γιατί! Προτίμησα ν' ἀλλάξω γειτονιά. Καὶ νὰ ποὺ σᾶς ξαναβρίσκω τώρα, στὸ καινούργιο μου σπίτι...

Σώπασε λιγάκι, κι' ἔπειτα πρόσθεσε χαμογελῶντας θλιμένα:

— Κουτεύει μεσημέρι, ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Δὲν ἔχω παρὰ τέσσερες δεκάρες στὴν τσέπη μου. Ξέρω ὅμως τὸν τρόπο νὰ χορτάσω μ' αὐτὲς τὰ παιδιά μου.

— Ἂς δοῦμε τὸν τρόπο σας...

Ὁ Ριτσαρντὸ ἔβγαλε τὶς δεκάρες στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς εἶπε σοβαρά:

— Ὁποιος ἀπὸ σᾶς προτιμάει νὰ πάρη μιὰ δεκάρα, παρὰ νὰ φάη γιὰ μεσημέρι, ἂς σηκώση τὸ χέρι του!

Σήκωσαν ἀμέσως τὸ χέρι τους καὶ τὰ τέσσερα. Κι' ὁ πατέρας τοὺς μοίρασε τὶς δεκάρες. Ὕστερα εἶπε:

— Εἶμαι τώρα ἥσυχος ὣς τὸ βράδυ. Δὲ θὰ νοιώθουνε τὴν πείνα τὰ παιδιά μου, γιατὶ θὰ τὰ χορταίνη ἡ σκέψι πὼς ἔχουνε μιὰ δεκάρα δική τους, καταδική τους...

— Καὶ τὸ βράδυ τί θὰ γίνη; ρώτησε ὁ 'Αργκουζίν.

— Ὡς τότε ἔχει ὁ Θεός! Θὰ βρῶ νὰ κουβαλήσω μερικὲς βαλίτσες, θὰ κερδίσω λίγα φράγκα καὶ θὰ φᾶμε τότε μὲ τὴν ψυχή μας!

Ἡ θυρωρὸς κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ χάϊδεψε μὲ συμπόνια τὰ παιδιά, ἐνῶ ὁ πατέρας τους συνέχιζε:

— Ὕστερα, τὸ βράδυ, θὰ τοὺς πάρω πίσω τὶς τέσσερις δεκάρες ποὺ τοὺς ἔδωσα. Ἔχω τὸ κόλπο μου, ποὺ πετυχαίνει πάντα.

— Νὰ τ' ἀκούσουμε...

— Στρώνω πρῶτα τὸ τραπέζι. Σερβίρω τὴ σοῦπα στὰ πιάτα, μαζὶ μὲ μιὰ φέτα σαλάμι κι' ἕνα μεγάλο κομμάτι ψωμί. Τὰ παιδιὰ τρέχουνε, σπρώχνονται, ποιὸς νὰ καθήση πρῶτο στὴ θέσι του. Τοὺς λέω τότε: «Ὅποιος θέλει νὰ φάη θὰ πληρώση μιὰ δεκάρα». Καὶ μοῦ δίνουνε πίσω τὰ καϋμένα τὶς δεκάρες ποὺ πήρανε τὸ μεσημέρι, αὐτὲς ποὺ τὶς φυλάγανε ὅλη τὴν ἡμέρα σὰν θησαυρό!... Μὰ δὲ λυποῦνται καθόλου γι' αὐτό, ὅσο βλέπουνε μπροστά τους τὴ σοῦπα ποὺ ἀχνίζει, τὸ σαλάμι, τὸ ἄσπρο ψωμί!...

— Κι' ἔτσι κάνεις οἰκονομία ἀπὸ ἕνα φαγητὸ τὴν ἡμέρα, συμπέρανε ὁ 'Αργκουζίν. Περίφημο τὸ κόλπο σου, γέρο μου! Συγχαρητήρια...

Ὕστερα πρόσθεσε, πιὸ σιγά:

— Ὡστόσο, θὰ μπορούσιατε νὰ τρῶτε ὅλοι σας κάθε μέρα, μεσημέρι καὶ βράδυ, ἂν τὸ ἤθελες! Ἔφτανε μόνο νὰ μᾶς βοηθᾶς λιγάκι κάπου - κάπου νὰ ξαφρίζουμε τὶς βαλίτσες ποὺ κουβαλᾶς καὶ θὰ καλοπληρωνόσουνα γιὰ τὸν κόπο σου. Δὲν τὸ θέλησες ὅμως. Εἶσαι κουτός, φίλε μου... καὶ κακὸς πατέρας!

— Τὰ παιδιά μου θὰ μεγαλώσουνε μὲ τὶς δικές μου ἀρχές. δήλωσε ὁ Ρισαρντό. Ἔχουνε συνηθίσει ἀπὸ μικρὰ νὰ τρῶνε μονάχα μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα. Θὰ μποροῦνε λοιπὸν νὰ ζήσουνε μὲ τὰ λίγα.

— Εἶσαι φιλόσοφος. Βλέπω.

— Εἶμαι μονάχα ἕνας φτωχὸς φουκαρᾶς ποὺ θέλει νὰ κοιμᾶται ἥσυχος.

Ἐνῶ κουβεντιαζαν, ὁ 'Αργκουζίν εἶχε τραβήξει παρόιμερα τὸ Ρισαρντό. Τὰ παιδιὰ τοὺς ἀκολούθησαν.

— Ἐμπρός, στὸ σχολειό σας ἐσεῖς! τοὺς εἶπε ὁ πατέρας τους.

Οἱ δυὸ ἄντρες μείναμε μόνοι.

Γνωρίζονταν ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Ὁ Ρισαρντὸ εἶχε γίνει ἐπὶ μερικοὺς μῆνες συνένοχος τοῦ 'Αργκουζίν, τοῦ Μαρτιὰλ καὶ τοῦ Πτὶ - Πουά. δίχως νὰ τὸ θέλη καὶ χωρὶς νὰ καλοξέρη τί εἴδους «βοήθεια» τοὺς προσφερε. Ἄνοιξε ὅμως ἐπιτέλους τὰ μάτια του καὶ διέκοψε τότε κάθε σχέσι μαζί τους. Μάλιστα, γιὰ νὰ μὴν τοὺς βλέπη πιά, γιὰ νὰ μὴ τοὺς συναντάη στὸ δρόμο του, ἔφυγε ἀπ' τὴν πλατεῖα τοῦ Θρόνου, νοίκιασε μιὰ κάμαρα στὸ μεγάλο σπίτι τῆς ὁδοῦ Τολμπιάκ.

— Δὲν τὸ περίμενα νὰ ξαναβρεθοῦμε ἐδῶ... εἶπε στὸν 'Αργκουζίν. Μὰ ποιὸς ἀέρας σᾶς ἔφερε σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

— Πρῶτον, ἐννοῶ νὰ μοῦ μιλᾶς στὸν ἑνικό, ὅπως ἄλλοτε. Ξεχνᾶς πὼς τὰ ἤπιαναι τῆς ὁδοῦ Λασεπέντ, ὅπου μᾶς πήγαινε ὁ Μαρτιάλ;

»Ἦταν ἡ γειτονιά του ἐκεῖ. Πήγαινε γιὰ νὰ περιμένη τὴν Κολινέτ, τὴν ἀρραβωνιαστικιά του... ἐκείνη τὴν κοπέλλα ποὺ εἶχε περιμαζέψει ὁ πατέρας του καὶ τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ ὁ Μαρτιάλ.

— Παντρεύτηκαν λοιπόν; ρώτησε ὁ Ρισαρντό, ποὺ θυμότανε πολὺ καλὰ τὴν Κολινέτ, τὴν ὁμορφη ξανθὴ μνηστὴ τοῦ Μαρτιάλ.

— Ὄχι. Τὰ χαλάσανε ὕστερα.

— Μπᾶ! Γιατί;

— Νά... ἡ Κολινὲτ ἦταν πολὺ περήφανη... καὶ μὲ τὸ δίκηο της ἄλλωστε, γιατὶ μᾶς εἶχε πῆ ὁ Μαρτιὰλ πὼς ἦταν ἀληθινὴ ἀριστοκράτισσα!

— Μὰ δὲν ἦταν λόγος αὐτὸς νὰ χωρίσουνε. Κάτι ἄλλο πρέπει νὰ συνέβη...

— Μὴν προσπαθῆς νὰ μοῦ πάρης λόγια, γέρο μου! Δὲ θὰ τὸ κατορθώσης.

»Ξέρεις ἄλλωστε κι' ἐσύ, ὅπως κι' ἐγώ, τί ἔγινε, γιατὶ ἐμενες τότε ἀκόμη στὴν πλατεῖα τοῦ Θρόνου. Θὰ θυμᾶσαι ἀσφαλῶς τὴ λύπη τοῦ Μαρτιὰλ καὶ τὸ θυμό του γιὰ τὴν ἐπέμβασι τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ του... αὐτοῦ τοῦ καπαραμένου Ριγκολό, ποὺ τὸν ξαναβρῆκα τώρα στὸ σπίτι ποὺ καθόμαστε! Δὲ μὲ γνώρισε, εὐτυχῶς, γιατὶ ἔχω ἀφίσει μουστάκι...

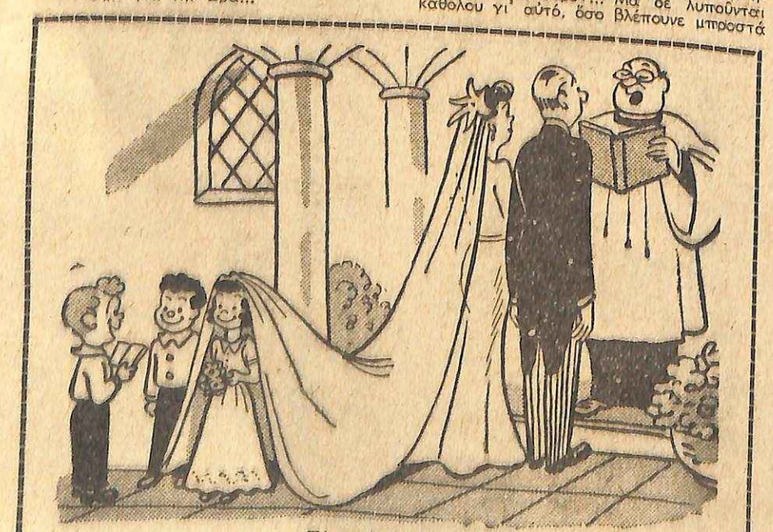
»Δὲν εἶναι πιὰ μόνος. Ἀπὸ χτές, μένει δίπλα του μιὰ νέα κι' ὅμορφη γυναίκα. Εἶναι κούκλα! "Αν τῆς γουστάριζα, θὰ τὴν ἔκανα Βασίλισσα! Θὰ τὴ γέμιζα δῶρα καὶ λιγουδιές, γιὰ νὰ μὴν τὴ χάσω...

Ὁ 'Αργκουζίν σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Μὰ ἂς μιλήσουμε καὶ λιγάκι σοβαρά! Τὴν ἔξερω καλά, αὐτὴ τὴ γυναίκα. Εἶναι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μαρτιάλ.

— Μὰ τότε πρέπει νὰ τὴ θεωρῆς ἱερή. Μπᾶ! Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶναι ἀδελφὴ ἑνὸς παληοῦ φιλαράκου, ἀπαγορεύεται νὰ τῆς κάνω λίγο κόρτε;... Αὔριο κι' ὅλας θὰ τῆς προσφέρω τὴν καρδιά μου, καὶ θὰ καταφέρω σιγὰ - σιγὰ νὰ κερδίσω καὶ τὴ δική της!

— Κι' ἂν δὲν τὰ καταφέρης;

Τὰ παιδία... παίζει.

— Ὑπάρχουν τότε κι' ἄλλα μέσα. Ἡ ἀπαγωγή, ἂς ποῦμε...

— Σκέπτεσαι νὰ τὴν ἀπαγάγης; Καὶ ποῦ θὰ τὴν πᾶς; Θὰ τὴν ἐγκαταστήσης στὸ δάσος, ἢ κάτω ἀπὸ καμμιὰ γέφυρα; Μὰ τότε δὲ θὰ μπορέσης νὰ τὴν κρατήσης γιὰ πολύ! Θὰ σοῦ γλυστρήση μέσ' ἀπ' τὰ χέρια, σὰν τὸ χέλι.

— Ἔχεις ἀπόλυτο δίκηο, φίλε μου Ρισαρντό.

— Ὅπως εἶχα δίκηο κι' ὅταν σᾶς παράτησα, ἐσᾶς τοὺς τρεῖς, γιατὶ σᾶς παρακολουθοῦσε ἡ ἀστυνομία!...

»Δὲν καταλαβαίνω ὡστόσο γιατὶ ἤρθες καὶ σὺ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι! Γιὰ νὰ μὲ βρῆς μήπως, καὶ νὰ προσπαθήσης νὰ μὲ ξαναφέρης κοντά σας;

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Βλέπεις, δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε δίχως ἐσένα. Μᾶς ἐλειψες πολύ, ἀπὸ τότε πούφυγες. Ὁ Μαρτιὰλ μοῦ τόλεγε πάλι γτὲς κι' ἐπέμενε νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρά.

— Τί νὰ μοῦ πῆς;

— Νὰ σοῦ προτείνω νὰ ξαναγυρίσης κοντά μας, μὲ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ παίρνης καὶ σὺ τὸ μερτικό σου... Ὅσο προχωρεῖ ὁ γειτονάκος, θ' ἀδειάσουν οἱ βίλλες τοῦ Νοζὰν καὶ τῆς λεωφόρου Μαρινύ, καὶ θὰ μποροῦμε τότε νὰ δουλέψουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας!

»Ξέρομε ἄλλωστε καλὰ τὴ δουλειά μας! Τὰ καταφέραμε μιὰ χαρά, καὶ σ' ἄλλες πιὸ δύσκολες περιπτώσεις.

— Θὲς νὰ πῆς, δίχως ἄλλο, γιὰ κείνη τὴ διάρρηξι ποὺ κάνατε στὸ βουλεβάρτο Μαλέρμπ... γιὰ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ μαργαρίτάρι καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ ἔκρυψε ὁ Μαρτιὰλ στὸ δάσος τοῦ Βενσάν. Τὰ ξέρω καλά, ὅλ' αὐτά, γιατὶ ἤμενα τότε ἀκόμη στὴ γειτονιά 'σας.

»Εἶχα ἀρχίσει τότε νὰ καταλαβαίνω τί εἴδους «δουλειὲς» κάνατε. Φοβήθηκα λοιπὸν κι' ἔφυγα, μαζὶ μὲ τὰ παιδιά μου.

— Κι' ἀπὸ τότε τὰ παιδάκια σου πειν̈άνε!

— Μπᾶ, τὴ νηστεία τὴ συνιστάει κι' ἡ θρησκεία!... Δὲν πειράζει ποὺ ἔχουν ἀδυνατίσει λιγάκι τὰ καϋμένα τὰ μικρά. Γίνανε πιὸ εὐκίνητα! Νὰ τὰ δῆς πῶς χορεύουνε ἀπ' τὴ χαρά τους. ὅταν τοὺς ἔχω πηδήσει καλὸ φαΐ!... ἔστω καὶ βραστὲς πατάτες μὲ λαρδί!

— Δὲ θέλεις λοιπὸν νὰ ξαναγυρίσης στὴν πλατεῖα τοῦ Θρόνου; Δὲ θέλεις νὰ ξαναδουλέψης μαζί μας, σὰν ἄλλοτε;... Μὰ ξέρεις τί εἴχανε μέσα κάποτε οἱ μπόγοι ποὺ μᾶς κουβαλοῦσες στὸ σπίτι μας; Ἀκοιβὰ ἔργα τέχνης, βάζα κινέζικα καὶ γιαπωνέζικα, ἀγαλματάκια μεγάλης ἀξίας...; Μὰ δὲ σοῦ εἴχαμε πῆ ποτὲ τίποτα, γιατὶ φοβόμαστε, δὲ σ' ἐμπιστευόμαστε...

»Καταλαβαίνεις τώρα τί μπορούμε νὰ βγάλουμε ἀπ' τὶς «δουλειές» μας;... Ἂν θέλες, τὸ τραπέζι σου θἄταν πάντα φορτωμένο καὶ τὰ παιδιὰ σου δὲ θὰ πεινοῦσανε ποτέ.

— Ὄχι, εἶν' ἀδύνατο!

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία σου λέξι;

— Ναί. ἡ τελευταία μου.

— Ὅπως θέλεις... Κάτσε λοιπὸν μὲ τὴν πεῖνα σου καὶ μὲ τὸ κόλπο ποὺ βρῆκες γιὰ νὰ ξεγελᾶς τὰ πεινασμένα παιδιά σου!

Ὁ Ρισαρντὸ κούνησε θλιμένα τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Σ' ἀφίνω τώρα. Πρέπει νὰ πάω στὴ δουλειά μου.

Καὶ χωρίστηκαν οἱ δυό τους, χωρὶς νὰ δώσουνε τὸ χέρι.

Ὁ Ρισαρντὸ ἀκολούθησε τὸ βουλεβάρτο Μονπαρνάς. Ὁ ἄλλος τράβηξε πρὸς τὴν πλατεῖα τῆς Βαστίλλης.

Ἔκανε κρῦο κι' εἶχε πέσει ὁμίχλη. Ὁ 'Αργκουζίν προχωροῦσε μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. σφυρίζοντας εὔθυμα.

Πέρασε τὴν πλατεῖα τῆς Βαστίλλης κι' ἔφτασε στὴν ὁδὸ Σαὶντ-'Αντουάν.

Σταμάτησε μπροστὰ στὸ γνωστό μας σπιτάκι τῆς πλατείας τοῦ Θρόνου καὶ τὸ κύτταξε πολλὴ ὥρα σὰν νὰ τὸ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ὕστερα ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ χτύπησε συνθηματικὰ τὴν πόρτα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἀκούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ βῆμα στὸ διάδρομο καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ ρωτοῦσε:

— Ἐσὺ εἶσαι;

— Ναί, ἐγώ. ἀπάντησε ὁ 'Αργκουζίν. Ἄνοιξε λοιπὸν καὶ ξεπάγιασα!

Ἡ πόρτα ἐξώπορτα ἄνοιξε σιγὰ-σιγά, καὶ ξανάκλεισε ἀφοὺ μπῆκε ὁ ἐπισκέπτης.

— Εἶσαι μονάχος; ρώτησε ὁ 'Αργκουζὶν τὸν Πτὶ - Πουά.

— Τὸ ἀφεντικὸ ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ.

— 'Α! Ὅλο κοιμᾶται!...

— Εἶναι δικαίωμά του, αὐτό.

— Τὸν ὑποστηρίζεις λοιπὸν πάντα;

— Ναί, δὲ σοῦ τὸ κρύβω. Τὸν ὑποστηρίζω... κι' αὐτὸς πάλι μᾶς τὸ ξεπληρώνει μὲ τὸ παραπάνω. Μᾶς βοηθάει πολὺ στὴ δουλειά μας... Ἂν δὲν εἶχε διαρκῶς τὸν ἔρωτα στὸ μυαλό του, πόσα ὡραῖα πράγματα θὰ κάναμε οἱ τρεῖς μας!...

— Ναί, τὸ ξέρω, σκέπτεται ὁλόενα τὴν Κολινέτ του! Μὰ εἶναι ἀληθινὰ ὁμορφη κοπέλλα! Ἔχει κάτι μάτια γαλανά!... καὶ μιὰ κορμοστασιὰ βασίλισσας! Ἔχει δίκηο τ' ἀφεντικό ποὺ ξετρελλάθηκε μαζί της...

— Ναί, ἀλλά... ὅταν ἕνας ἄντρας καταντήση νὰ μὴ συλλογίζεται ἄλλο τίποτα ἀπ' τὰ ὡραῖα μάτια μιᾶς κοπέλλας, εἶναι πιὰ ξοφλημένος!

Μόλις εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Πτὶ - Πουά, ἀκούστηκαν βήματα στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Μαρτιάλ.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, γέρο; εἶπε δίνοντας τὸ χέρι του στὸν 'Αργκουζίν. Τί καπνούριο μᾶς φέρνεις ἀπ' τὴν ὁδὸ Τολμπιάκ;

— Ὄχι μεγάλα πράγματα. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...

Ὁ Μαρτιὰλ εἶχε καθήσει σ' ἕνα σκαμνί. Φαινότανε κακόκεφος μὲ βαρειὰ καρδιά. Ἡ ρουτινιέρικη ἐκείνη ζωὴ ποὺ ἔκανε ἐδῶ καὶ πολλοὺς μῆνες, τὸν εἶχε ἐκνευρίσει.

Μὰ ἦταν ἀδύνατο τώρα νὰ ἐπιχειρήσουν καινένα καινούργιο μεγάλο «κόλπο». Ἐπειτα ἀπ' τὴν κλοπὴ τοῦ βουλεβάρτου Μαλέρμπ, ἡ ἀστυνομία τοὺς εἶχε στὸ μάτι καὶ τοὺς τρεῖς.

Ὁ Μαρτιὰλ τὸ εἶχε καταλάβει κι' ἀνησύχαζε. Μὲ πολὺ κόπο μπορούσανε τώρα νὰ μᾶς ἀφίσης. νὰ τὸ σκάσης γιὰ τὴν 'Αμερική. Μὰ σὲ κράτησε ἐδῶ ἡ μικρή, ἡ Κολινέτ σου, ἐκείνη ἡ ὁμορφη κοπέλλα ποὺ γυρίζει μ' ἄλλους κι' ἐσένα δὲ σὲ λογαριάζει.

Ὁ Μαρτιὰλ δὲν ἀπάντησε. Ἔμενε σκεφτικός, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Εἶχε δίκηο, ἀσφαλῶς, ὁ 'Αργκουζίν: Ἡ Κολινὲτ εἶχε ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τῆς Μιρέτ... κι' ἦταν τώρα κι' αὐτὴ μιὰ χαμένη κοπέλλα! Δὲν τὴν εἶχε δῆ χτὲς στὸ δρόμο ἀγκαζὲ μ' ἕναν ἄντρα;...

Τὸν εἶχε παρακολουθήσει ὕστερα, εἶχε πάει πληροφορίες γι' αὐτόν. Εἶχε μάθει πὼς λεγότανε Μπερτὶ Μαρτινύ, πὼς σπούδαζε ἰατρικὴ καὶ πὼς σκόπευε νὰ γίνη στρατιωτικὸς γιατρός.

Ἀφοῦ σώπασε τώρα μερικὲς στιγμές, σηκώθηκε, πλησίασε στὸ παράθυρο κι' ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὸ κρύο τζάμι.

Ὕστερα στράφηκε ἀπότομα καὶ εἶπε ξερά:

— Παραδέχομαι αὐτὸ ποὺ λές, 'Αργκουζίν. Μὰ ἐγὼ ἀγαπάω τὴν Κολινέτ, κι' ἂς γυρίζη μὲ ἄλλους! Μοῦ φτάνει νὰ μοῦ πετάξη μονάχα μερικὰ φίλτρα τῆς καρδιᾶς της ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου της, ὅταν περνάη ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὲ κάνη εὐτυχισμένο γιὰ μιὰ βδομάδα. Ἔτσι εἶμαι φτιαγμένος. Δὲ μοῦ χρειάζεται τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος. Ἔτσι εἶμαι φτιαγμένος. Ἔτσι μ' ἀγάπησε ἡ Κολινέτ. Καὶ σκεπτότανε μὲ χαρὰ πὼς ἡ Κολινὲτ εἶχε μείνει τίμια...

Γιὰ πολὺν καιρό, δὲν ἔμαθε τίποτα γιὰ τὸ Μπερτί. Ἀγνοοῦσε τελείως τὶς σχέσεις τῶν δυὸ ἐρωτευμένων.

Ξαφνικὰ ὅμως ξεσκίστηκε ἡ καρδιά του, ὅταν εἶδε τυχαίως τὴν Κολινὲτ στὸ μπράτσο τοῦ Μαρτινύ. Ἦταν τόση ἡ ἐκπληξί του, ὥστε ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέσι του, στὸ πεζοδρόμιο, ἀκίνητος.

Αὐτὸ εἶχε συμβῆ χτὲς ἀκριβῶς. Τώρα λοιπὸν βρισκότανε σὲ μιὰ ἀπερίγραπτη νευρικὴ ὑπερέντασι. Εἶχε περάσει ὅλη τὴ νύχτα χωρὶς νὰ κλείση μάτι.

— Τὸ ξυπνήσαμε, τ' ἀφεντικό, καὶ δὲ φαίνεται εὐχαριστημένο... εἶπε ὁ 'Αργκουζίν. Ἔ, Μαρτιάλ, τί μοῦτρα εἶν' αὐτὰ σήμερα; Λὲς καὶ βρίσκεσαι σὲ κηδεία! Ἂν σ' ἔβλεπε ἔτσι τὸ κορίτσι σου, θἄχε δίκηο νὰ σὲ παρατήση.

— Ἤρθες ἐδῶ μονάχα γιὰ νὰ μὲ πεισμώσης; μούγκρισε ὁ Μαρτιάλ, ρίχνοντάς του μιὰ τρομερὴ ματιά. Ἐσεῖς οἱ δυὸ μὲ κάνατε τέτοιον πούσιαι! Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι μὲ ξεφτιλίσατε! Ἐσεῖς μὲ ἀφήσατε γιὰ ὅλα! Ἐσεῖς ἤρθατε καὶ μὲ βρήκατε, στὸ συνεργεῖο ποὺ δούλευα, καὶ μὲ θαμπώσατε μὲ τὶς ὑποσχέσεις σας. Ἐσεῖς μὲ καταστρέψατε, μὲ τὶς κακὲς συμβουλές σας!

— Ὄχι δά! παρατήρησε ὁ 'Αργκουζίν. Τὰ κακά σου ἐνστικτα ζητοῦσαν μονάχα μιὰ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦνε! Ἐμεῖς σοῦ δείξαμε ἁπλῶς τὸ δρόμο τῆς Τύχης.

— Ὡραία τύχη, μὰ τὴν πίστι μου!...

— Γιατί τὸ λὲς αὐτό; Ἄσχημα σοῦ πέσανε τόσα λεφτὰ ποὺ πῆρες ἀπ' τὴν κάσα τοῦ Βαλωρί; Κι' ὅμως σ' ἀφίσαμε τὴ μερίδα τοῦ λέοντος, ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει. Μ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ θὰ μποροῦσες νὰ μᾶς ἀφίσης. νὰ τὸ σκάσης γιὰ τὴν 'Αμερική. Μὰ σὲ κράτησε ἐδῶ ἡ μικρή, ἡ Κολινέτ σου, ἐκείνη ἡ ὁμορφη κοπέλλα ποὺ γυρίζει μ' ἄλλους κι' ἐσένα δὲ σὲ λογαριάζει.

Ὁ Μαρτιὰλ δὲν ἀπάντησε. Ἔμενε σκεφτικός, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Εἶχε δίκηο, ἀσφαλῶς, ὁ 'Αργκουζίν: Ἡ Κολινὲτ εἶχε ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τῆς Μιρέτ... κι' ἦταν τώρα κι' αὐτὴ μιὰ χαμένη κοπέλλα! Δὲν τὴν εἶχε δῆ χτὲς στὸ δρόμο ἀγκαζὲ μ' ἕναν ἄντρα;...

Τὸν εἶχε παρακολουθήσει ὕστερα, εἶχε πάει πληροφορίες γι' αὐτόν. Εἶχε μάθει πὼς λεγότανε Μπερτὶ Μαρτινύ, πὼς σπούδαζε ἰατρικὴ καὶ πὼς σκόπευε νὰ γίνη στρατιωτικὸς γιατρός.

Ἀφοῦ σώπασε τώρα μερικὲς στιγμές, σηκώθηκε, πλησίασε στὸ παράθυρο κι' ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὸ κρύο τζάμι.

Ὕστερα στράφηκε ἀπότομα καὶ εἶπε ξερά:

— Παραδέχομαι αὐτὸ ποὺ λές, 'Αργκουζίν. Μὰ ἐγὼ ἀγαπάω τὴν Κολινέτ, κι' ἂς γυρίζη μὲ ἄλλους! Μοῦ φτάνει νὰ μοῦ πετάξη μονάχα μερικὰ φίλτρα τῆς καρ-

Χωρὶς λόγια.

διάς της. Θὰ τὰ μαζέψω, ὅπως μαζεύει τὸ σκυλὶ τὸ κόκκαλο ποὺ ἔχει γλύψει ὁ ἀφεντικός του!

»'Αγαπάω αὐτὴ τὴ γυναῖκα... Εἶναι δικαίωμά μου ἄλλωστε! "Οταν ἤταν ἄλλοτε ἀγνή, δὲν τὴν ποθοῦσα τόσο τρελλά, ὅσο σήμερα. "Αν μπορέσω ποτὲ νὰ τὴν ξαναπάρω, δὲ θὰ μοῦ ξεφύγη πιά!

— Θὰ γλυστρήση ἀπ' τὰ χέρια σου, ὅπως σοῦ γλύστρησε κι' ἐκεῖνος ὁ ἠλίθιος ὁ Ρισαρντό, καὶ μᾶς ἄφισε στὴ μέση!

— Τὸν ξαναεῖδες καθόλου; ρώτησε ὁ Μαρτιάλ.

— Ναί. Μένει στὸ ἴδιο σπίτι μὲ μένα, στὴν ὁδὸ Τολμπιάκ.

'Ο 'Αργκουζὶν ἔπιψε τὰ χέρια του καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν τὰ ξέρει ἀκόμη ὅλα: 'Ο Ριγκολὸ γύρισε ἀπ' τὴ Μασσαλία καὶ βρίσκεται στὸ Παρίσι. Φυλάξου λοιπόν!...

»Κατὰ σατανικὴ σύμπτωση μάλιστα,μένει κι' αὐτὸς στὴν ὁδὸ Τολμπιάκ, μαζὶ μὲ μιὰ γυναῖκα κούκλα!

—'Ο Ριγκολὸ ἔχει φιλενάδα; 'Αδύνατο νὰ τὸ πιστέψω!

— Δὲν εἶναι φιλενάδα του. Εἶν' ἡ ἀδερφή σου, ἡ Μιρέτ, ἐκείνη ἡ ὄμορφη μοδιστρούλα! Τὴν παράτησε ὁ φιλαράκος της, καὶ γύρισε τότε κοντὰ στὸν ἀδερφό της. "Εχει πιάσει τώρα μιὰ κάμαρα φτηνή, δίπλα στὴ δική του, καὶ τὴν ἔχει ἐπιπλώσει μ' ἕνα κρεβάτι καὶ τρεῖς καρέκλες.

— Δὲ μὲ πολυανησυχοῦν ὁ Ριγκολὸ κι' ἡ Μιρέτ. "Ας κάνουν ὅ,τι θέλουνε...

"Ενα δυνατὸ χτύπημα στὴν ἐξώπορτα σταμάτησε ἀπότομα τὴ συνομιλία τους.

— Ποιὸς νἄνε ἄραγες; Δὲν περιμένω κανένα... μουρμούρισε ὁ Μαρτιάλ.

Σηκώθηκαν κι' οἱ τρεῖς, ἀνήσυχοι.

— Πρέπει νὰ δοῦμε ποιὸς εἶναι... εἶπε Πτὶ - Πουά, βγαίνοντας ἀπ' τὴν κάμαρα. Ξαναγύρισε σὲ λίγο καὶ εἶπε:

—'Ο ταχυδρόμος ἤτανε.

— Μὰ ἐγὼ δὲν περιμένω γράμματα... εἶπε ὁ Μαρτιάλ.

— Κι' ὅμως ἦρθε ἕνα, ἀπάντησε ὁ Πτὶ-Πουά, δίνοντάς του ἕνα φάκελλο. Διάβασέ το γρήγορα καὶ πές μας περὶ τίνος πρόκειται.

'Ο Μαρτιὰλ ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«'Αγαπητέ μου Μαρτιάλ. "Εχω νὰ σᾶς προτείνω μιὰ σοβαρὴ δουλειά. Ἐλᾶτε ἀπόψε μεταξὺ 9 καὶ 10. Θὰ σᾶς περιμένω στὸ γραφεῖο μου.

'Αρλεὲφ»

'Ο νέος εἶχε διαβάσει δυνατὰ αὐτὸ τὸ γράμμα, μπροστὰ στὸν 'Αργκουζὶν καὶ τὸν Πτὶ - Πουὰ ποὺ τὸν κυττάζανε παραξενεμένοι. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ δὲν ἤξερε τὸν 'Αολέφ. Μόνο ὁ Μαρτιὰλ εἶχε ἐπανειλημμένως τὴν εὐκαιρία νὰ «δουλέψη» γιὰ λογαριασμό του, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα, κι'

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ἐκδρομὲς

Τῶν ἐκδρομῶν ἡ ἐποχὴ
ὅσο πηγαίνει καὶ φουντώνει
καὶ στὴν «φαιδρὰ» τὴν ἐξοχὴ
κόσμος καὶ κόσμος ξεφαντώνει...
Ἄντρες, γυναῖκες καὶ μωρὰ
κάνουνε «ντοῦ» γιὰ τοὺς λειμῶνες
καὶ γίνονται ὅλοι τους, σειρὰ
κάθε λειμῶνος... λυμεῶνες!

★

Κόβουν οἱ πάντες, δηλαδὴ
φροῦτα ποὺ μόλις ὡριμάζουν
καὶ κάθε κλῶνο καὶ κλαδὶ
κατατσακίζουν καὶ ρημάζουν!
Παίζουν κρυφτοῦλι στὰ φυτά,
τὰ πιὸ ἀσύστολα ζευγάρια
εἴτε κυλιοῦνται στὰ σπαρτὰ
καὶ κάνουν τοῦμπες στὰ χορτάρια!

★

Ζεύγη, τουτέστιν, παρδαλὰ,
πέφτουν παντοῦ σὰν τίς... ἀκρίδες
κι' ἀνησυχοῦν, γιὰ τὰ καλά,
ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι μπεκρῆδες!
Γιατ' ὅλ' αὐτὰ τὰ οὐτιδανὰ
κι' ἐρωτευμένα παιδαρέλια
κάνουν τὶς τοῦμπες (τους συχνὰ
καὶ τὸ κρυφτὸ τους (μέσ' στ' ἀμπέλια.

★

"Ετσι, λοιπόν, μπορῶ νὰ πῶ,
δίχως λιμὰ καὶ δίχως λίμα
ὅτι ἀπάνω στὸν (χὼς λίμα,
μᾶς στραπατσόρου- (καρπὸ
κι' εἶναι γνωστόν, (νε τὸ κλῆμα...
κι' ἕνα μονάχα κρε (πῶς ἂν καθῆ
κάθε μπεκρῆς θὰ (μαστάρι,
κι' ἕνα γεμάτο... (στερηθῆ
(κατοστάρι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ἡ ὑποπτη ἐκείνη συνεργασία τους τοὺς εἶχε συνδέσει.

Πρὶν ἀποταθῆ στὸ Μαρτιὰλ γιὰ τὴ «σοβαρὴ ὑπόθεσι» ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε, ὁ 'Αρλεὲφ εἶχε χτυπήσει πολλὲς πόρτες. Μὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι τοῦ ἀρνήθηκαν. Κανεὶς δὲν ἤθελε ν' ἀναλάβη τὰ δυὸ ἐκεῖνα ἐγκλήματα. 'Ακόμη κι' αὐτοὶ ποὺ τοὺς εἶχε τὴν περισσότερη ἐμπιστοσύνη ὁ 'Αολέφ, δίστασαν στὴν ἀρχή, σκέφτηκαν πολὺ καὶ ἄλλου.

Τότε σκέφτηκε τὸ Μαρτιὰλ καὶ τοὺς συντρόφους του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Μαρτιὰλ πῆγε στὴν ὁδὸ Μοντοργκεῖγ. 'Ο 'Αρλεὲφ τὸν πῆρε μέσα στὸ γραφεῖο του.

— Εἴμαστε ὁλομόναχοι, τοῦ εἶπε προσφέροντάς του κάθισμα. Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα... 'Εξ ἄλλου, γνωριζόμαστε ἀπὸ καιρό, ὥστε εἶναι πιὰ περιττοὶ οἱ πρόλογοι καὶ τὰ πολλὰ λόγια μεταξύ μας... Σᾶς ἔχω δοκιμάσει καὶ ξέρω πῶς μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς.

— Θὰ δοῦμε... Περὶ τίνος πρόκειται;

—'Από μῆνες τώρα, σᾶς παρακολούθησα στὴ ζωή, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ γνώσαστε μιὰ μέρα πολύτιμος συνεργάτης μου. "Ε λοιπόν, μοῦ φαίνεται πὼς ἔφτασε αὐτὴ ἡ μέρα... Πρόκειται γιὰ δυὸ γυναῖκες...

—"Αν εἶν' αὐτὸ μονάχα...

—'Η μία ἔχει χαθῆ. Τόσκασε ἀπὸ ἕνα ψυχιατρεῖο τοῦ Κὰτ - ντ' Αἶλ, καὶ κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀπόγινε. Φυσικά, θὰ σᾶς δώσω ὅσες πληροφορίες ἔχω γι' αὐτήν.

»"Οσο γιὰ τὴν ἄλλη...

'Ο 'Αρλεὲφ δὲν τολμοῦσε νὰ συμπληρώση τὴ φράσι του. Σταμάτησε, σὰν νὰ τὸν ἔπνιγε ἡ σκέψι τῶν δυὸ ἐκείνων ἐγκλημάτων ποὺ προετοίμαζε...

Μὰ συνῆλθε γρήγορα καὶ πρόσθεσε μὲ ἤρεμη φωνή:

—'Η ἄλλη εἶναι μιὰ μικρὴ μοδιστρούλα, ποὺ δουλεύει σ' ἕνα κατάστημα τῆς πλατεῖας Μαντελὶν.

'Ο Μαρτιὰλ ἔγινε ὅλος αὐτιά...

— Θὰ σᾶς εἶναι εὐκολώτατο νὰ τὴν δῆτε, συνέχισε ὁ 'Αρλεέφ, κάθε βράδυ ποὺ σχολάει, ἀπὸ τὶς 7 ὡς τὶς 9. 'Ο φιλαράκος της τὴν περιμένει ἐκεῖ τὴν Πέμπτη καὶ τὸ Σάββατο μονάχα. Τὶς ἄλλες μέρες ἔχει δουλειές, μαθήματα, ποὺ τὸν κρατᾶνε μακρυὰ ἀπ' τὴ φιλεναδίτσα του.

— Καλά, κατάλαβα διέκοψε ὁ Μαρτιάλ. Θέλετε ν' ἀπαγάγω αὐτὴ τὴν κοπέλλα, νὰ τὴν πάω στὸ 'Λσνιὲρ ἢ στὸ Σαὶν-Κλοὺ... καὶ νὰ τῆς κάνω ἕνα μπάνιο διαρκείας στὸ Σηκουάνα!

— Δὲ θέλετε πολλὰ λόγια γιὰ νὰ καταλάβετε, βλέπω...

— Καὶ γιὰ τὴν ἄλλη, τὴν ἄγνωστη, τί πρέπει νὰ γίνη;

— Τὸ ἴδιο.

— Μοῦ χρειάζονται ὡστόσο μερικὲς πληροφορίες. 'Αλλοιῶς δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ καὶ νὰ προχωρήσω.

— Μὰ φυσικά!

—"Ας ἀρχίσουμε μὲ τὴν κοπέλλα.Πρέπει πρῶτα νὰ μοῦ τὴ δείξετε.

— Θὰ σᾶς πῶ ποῦ κάθεται. "Υστερα θὰναι δική σας δουλειὰ νὰ δῆτε ἂν εἶναι προτιμώτερο νὰ ἐνεργήσετε στὴ γειτονιά της ἢ κοντὰ στὸ μαγαζί της... Τὸ μόνο ποὺ ζητᾶμε, ὁ πελάτης μου κι' ἐγώ, εἶναι νὰ ἐξαφανιστῆ γιὰ πάντα!

— Καὶ πῶς λέγεται ὁ πελάτης σας;

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ σᾶς ἐξηγήσω τοὺς λόγους ποὺ ἔχει αὐτὸς ὁ κύριος νὰ θέλη νὰ λείψουν ἀπ' τὴ μέση ἡ κοπέλλα κι' ἡ ἄγνωστη γυναίκα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦνε τώρα...

»Σᾶς ἀναθέτω μιὰ δουλειὰ σοβαρή, ποὺ θὰ καλοπληρωθῆ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μάθετε περισσότερα πράγματα... Θάμαι πολὺ γενναιόδωρος ἀπέναντί σας. τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μοῦ φέρετε τὴν ἀπόδειξι πὼς οἱ δυὸ αὐτὲς γυναίκες κάνανε τὸ μοιραῖο βουτιὰ στὸ ποτάμι!

»Προτιμῶ, βλέπετε, αὐτὴ τὴ μέθοδο ἀπὸ μιὰ μαχαιριά. Θὰ γίνη εὐκολώτερα πιστευτὸ πὼς πρόκειται γι' αὐτοκτονία — προπάντων ἂν φροντίσετε νὰ βάλετε μέσα στὴν τσέπη τῶν θυμάτων σας ἕνα γράμμα, δικό τους δήθεν, ποὺ νὰ λέη πὼς ἡ ζωή τους ἔγινε ἀνυπόφορη. Κανεὶς δὲ θὰ μᾶς ἀνησυχήση τότε!

— Τὰ σκέπτεστε ὅλα. Βλέπω. Εἴσαστε πολὺ ἔξυπνος!

— Μὴ κολακεύετε! 'Απλῶς, ξέρω νὰ κάνω καλὰ τὶς δουλειές μου.

'Ο Μαρτιὰλ σηκώθηκε. "Εσκυψε πρὸς τὸν 'Αρλεέφ, ποὺ καθότανε στὸ γραφεῖο του, καὶ τοῦ εἶπε ἤσυχα:

— Πρέπει τώρα νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη γυναῖκα, αὐτὴ τὴν τρελλὴ ποὺ τόσκασε ἀπ' τὸ φρενοκομεῖο.

— Λέγεται Σουζάν.

— Πόσων χρονῶν εἶναι;

— Τριανταπέντε ὡς σαράντα.

— Ξανθὴ ἢ μελαχροινή;

— Ἄλλοτε ἦταν ὁλόξανθη. Μὰ ἴσως τώρα, μὲ τὰ χρόνια καὶ τὰ βάσανα ποὺ πέρασε, νἄχουν γίνει γκρίζα τὰ μαλλιά της.

Σᾶς συνιστῶ νὰ προσέξετε ἰδιαιτέρως σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Κατάλαβα! Θάναι μητέρα καὶ κόρη, αὐτὲς οἱ δυό...

—'Ακριβῶς.

— Θὰ φροντίσω πρῶτα νὰ βρῶ τὴν κόρη. Θάναι πιὸ εὔκολο.

—"Οπως θέλετε.

— Πέστε μου λοιπὸν τ' ὄνομά της.

— Κολινέτ.

'Ο Μαρτιὰλ χλώμιασε καὶ κλονίσθηκε.

— Τί πάθατε; ἀπόρησε ὁ 'Αρλεέφ. Τὴν ξέρετε μήπως;

— Καθόλου. Ποῦ νὰ τὴν ξέρω;...

"Υστερα ὁ Μαρτιὰλ πρόσθεσε, μὲ σταθερώτερη φωνή:

— Ποῦ μένει;

— Σ' ἕνα παληὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Λομόν, δίπλα σ' ἕνα μοναστήρι.

— Τί ἀριθμός;

—'Αριθμὸς 17... Μπορεῖτε νὰ πάρετε πληροφορίες ἀπ' τὴ θυρωρό... 'Η Κολινὲτ ζῆ ὁλομόναχη. Κάθε πρωί, ἀπ' τὶς 7 ὡς τὶς 8, φεύγει γιὰ τὴ δουλειά της καὶ γυρίζει τὸ βράδυ κατὰ τὶς 9.

'Ο Μαρτιὰλ εἶχε λείψει σὲ ταξεῖδι μερικοὺς μῆνες, τὸ καλοκαίρι, κι' ἀγνοοῦσε ἀκόμη τὴν καινούργια διεύθυνσι τῆς Κολινέτ. "Ηξερε μονάχα πὼς ζοῦσε μόνη τώρα.

'Απὸ φόβο μήπως τὸν ἀναγνωρίσῃ, δὲν εἶχε παρακολουθήσει ποτέ, παρὰ μόνο ἀπὸ μακρυά, καὶ δὲν τῆς εἶχε μιλήσει καθόλου.

— Πολὺ καλά, εἶπε στὸν 'Αρλεὲφ, 'Αναλαμβάνω αὐτὴ τὴ δουλειά. Πόσα θὰ μοῦ δώσετε ὅμως; Πρέπει νὰ κανονίσουμε τὴν πληρωμή.

— Δέκα χιλιάρικα.

— Δὲ φτάνουνε. Πρέπει νὰ πληρώσω καὶ ἄλλους ποὺ θὰ μὲ βοηθήσουνε... Θὰ μοῦ δώσετε εἴκοσι χιλιάδες τὸ λιγότερο.

—"Ας εἶναι καὶ εἴκοσι... Στὸ κάτω-κάτω, πληρώνει ὁ πελάτης.

'Ο Μαρτιὰλ ἔφυγε κατὰ τὶς 10 ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ 'Αρλεὲφ καὶ γύρισε στὸ δικό του, ὅπου τὸν περίμεναν ὁ 'Αργκουζὶν κι' ὁ Πτὶ - Πουά.

— Λοιπόν;... τὸν ρώτησε ὁ πρῶτος ἀνυπόμονα.

— Κανόνισα μιὰ σπουδαία δουλειά. Θὰ σᾶς τὴν πῶ, ἀφοῦ μαζέψω πρῶτα ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ χρειάζομαι. "Ως τότε ὅμως, θ' ἀσχοληθῶ μονάχος μου μ' αὐτήν. Πραγματικά, τὶς ἑπόμενες μέρες, πήγαινε νὰ παραφυλάξη στὴν ὁδὸ Λομόν. Συνάχνα δέ, τὸ βράδυ, εἶδε τὸ Μπερτὶ νὰ συνοδεύη τὴν Κολινὲτ ὣς τὴν πόρτα της.

Μὰ δὲ βιαζότανε. Περίμενε ὑπομονετικὰ τὴν κατάλληλη στιγμή...

Μιὰ Κυριακὴ πρωί, φτάνοντας στὴν ὁδὸ Λομόν, διασταυρώθηκε σχεδὸν μὲ τὴ Μιρέτ. 'Εκείνη δὲν τὸν πρόσεξε. Περπατοῦσε ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, καὶ φαινόταν κατακουρασμένη. Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ Μαρτιὰλ γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτὴ τὴν ὄμορφη κοπέλλα, ποὺ τραβοῦσε ἄλλοτε ὅλες τὶς ἀντρικὲς ματιές...

'Απὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει ὁ Μισὲλ Μέμερ γιὰ τὴν 'Αφρική, ἡ Μιρὲτ φαινότανε σὰν νἄχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια. "Υστερα, τὸ καινούργιο περιβάλλον της, στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Τολμπιάκ, ὅπου τὴν παρακολουθούσανε καὶ τὴ σχολιάζανε ὅλοι, εἶχε μεγαλώσει ἀκόμη περισσότερο τὴ θλῖψι της.

Εἶχε μείνει ἐπὶ πολλὲς μέρες στὴν κάμαρά της, ἄρρωστη. Δὲ σκεπτότανε νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά της, καὶ προπάντων δὲν τολμοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ κατάστημα ποὺ ἐργαζόταν ἄλλοτε καὶ ποὺ τόσο εἶχε ἀφίσει ξαφνικὰ γιὰ νὰ ζήσῃ μαζὶ μὲ τὸ Μισέλ.

Πέρασε λοιπὸν δίπλα ἀπ' τὸ Μαρτιὰλ βίχως νὰ γυρίσῃ καθόλου νὰ τὸν κυττάξῃ, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία του καὶ τὶς ἀγωνιώδεις ματιὲς ποὺ τῆς ἔριχνε. Προχώρησε καὶ μπῆκε στὸ παληὸ σπίτι ὅπου ἔμενε ἡ Κολινέτ...

I'.

— Πέμπτο πάτωμα, δεξιά, εἶπε ἡ θυρωρὸς στὴ Μιρέτ. Πιστεύω πὼς εἶν' ἀπάνω ἡ δεσποινὶς Κολινέτ.

Κι' ἡ Μιρὲτ ἀνέβηκε, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη καὶ τὰ γόνατα κομένα.

Χτύπησε τὴν πόρτα ποὺ τῆς εἶχε ὑποδείξει ἡ θυρωρός. 'Η Κολινὲτ ἄνοιξε κι ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς:

—'Εσύ, Μιρέτ!... 'Επιτέλους!

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν τράβηξε μέσα καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήση κοντὰ στὴ μικρὴ σόμπα.

—'Απ' τὸ κρύο τρέμεις ἔτσι; τῆς εἶπε. "Ελα, ἔλα νὰ ζεσταθῆς. καλή μου! Εἶσαι ἐδῶ σὰν στὸ σπίτι σου... τὸ ξέρεις καλά! "Αν θέλης νὰ μείνης μαζί μου, θὰ προσθέσω, αὔριο κι' ὅλας, ἕνα δεύτερο κρεβάτι. "Εννοια σου, θὰ τὸ ἀγοράσω μὲ δόσεις, καὶ δὲ θὰ μοῦ φανῇ τὸ ἔξοδο...

Μιλοῦσε, φλυαροῦσε, προσπαθώντας νὰ διασκεδάσῃ κάπως τὴ Μιρέτ, νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ κείνη τὴν ψυχικὴ νάρκη καὶ τὴ βουβαμάρα της...

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; τὴ ρώτησε. Δὲ σοῦ ζητάω νὰ μοῦ διηγηθῆς τὶς στενοχώριες σου. Τὶς ξέρω καλά... 'Επειδὴ δὲ μοῦ εἶχες δώσει σημεῖα ζωῆς. ρώτησα τὴ θυρωρό σου, κι' αὐτὴ μὲ πληροφόρησε πὼς εἶχες φύγει ἀπὸ κεῖ καὶ πὼς δὲν ἤξερε ποῦ εἶχες πάει.

»Φαντάζεσαι τὴ λύπη μου! "Εκλαψα πολύ, ὅταν γύρισα ἐδῶ. στὴν κάμαρά μου, καὶ θύμωσα μαζί σου γιὰ τὴν ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης ποὺ μοῦ εἶχες δείξει... Δὲν εἶναι λοιπὸν ἡ φίλη σου, ἡ ἀδελφή σου;...

— Ξέρεις ὅλη τὴ ζωή μου, μουρμούρισε ἡ Μιρέτ. Ξέρεις πὼς μ' ἄφισε γιὰ πάντα ὁ Μισέλ! Ξέρεις πὼς πεθαίνω κάθε μέρα ἀπὸ ἀπελπισία!...

— Φτωχή μου Μιρέτ!...

—'Αδύνατο νὰ φαντασθῆς πόσο ὑπόφερα, τὴν παραμονὴ τοῦ χωρισμοῦ μας, στὸ χαριτωμένο ἐκεῖνο σπιτάκι ὅπου εἴχαμε ζήσει μερικοὺς μῆνες ἀπόλυτα εὐτυχισμένη! 'Η ζωή μου εἶχε γκρεμιστῆ, δὲν ὑπῆρχε πιὰ τίποτε στὸν κόσμο γιὰ μένα!

»"Ω, ἡ τελευταία ἐκείνη νύχτα ποὺ πέρασα στὴν ἀγκαλιά του! Μὲ σπάραζε ἡ ἀπελπισία, μὰ δὲν εὑρισκα τὸ θάρρος ν' ἀρνηθῶ τὰ χάδια του, νὰ ξεφύγω ἀπ' τὰ χέρια του ποὺ μὲ σφίγγανε τρυφερά...

»Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σὲ παράτησε! —"Εφυγε μακρυά, πολὺ μακρυά. Σᾶς χώρισε ἡ θάλασσα, γιὰ πάντα ἴσως!... Δὲ φάνηκε τίμιος ἄντρας ὁ Μισὲλ Μέσμερ!

— Τέτοιοι εἶν' ὅλοι τους! φώναξε ἡ Μιρέτ. "Ολοι, ὅλοι!... Καὶ σὺ θὰ ὑποφέρης μιὰ μέρα σὰν κι' ἐμένα ὅταν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ ἄσπλαχνα αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾶς! Τὸ ἴδιο κάνουν ὅλοι! "Οταν βαρεθοῦνε πιὰ τὴ φιλενάδα τους, βρίσκουν πρόφασι ἕνα ὁποιοδήποτε ταξεῖδι, φεύγουν ἀπ' τὸ Παρίσι... καὶ τὴν παρατᾶνε!

'Ενῶ ὅμως μιλοῦσε μὲ τέτοια περιφρόνησι γιὰ ὅλους τοὺς ἄντρες, ἡ Μιρὲτ διατηροῦσε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἀγαπημένου της. καὶ δὲν τὸν παρομοίαζε καθόλου μὲ τοὺς ἄλλους. "Ελεγε μὲ τὸ νοῦ της πὼς ὁ Μισὲλ εἶχε φύγει, ὄχι γιατὶ τὴ βαρέθηκε, ἀλλὰ γιατὶ τὸν ἀνάγκασε κάποιο σοβαρὸ γεγονός.

Οἱ γλυκὲς ἐρωτικὲς ἀναμνήσεις της κατατρόμαξαν σὲ λίγο ὅλη τὴν ἐξαψί της.

"Ενα ὄνομα ἀνέβηκε στὰ χείλη της: τ' ὄνομα τοῦ Μισέλ. Καὶ τὸ ξανάπε πολλὲς φορές, μ' ἄπειρη γλύκα...

Φαινότανε τώρα τσακισμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι. Κρύος ἱδρώτας ἔβρεχε τὸ μέτωπό της. ποὺ αὐλακωνόταν ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες.

— Εἴμαστε καταραμένοι, ὅλοι μας! πρόσθεσε μὲ πικρία. 'Ο πατέρας βρίσκεται κλεισμένος στὸ φρενοκομεῖο, 'Ο Μαρτιὰλ ἔγινε λησταρχος. "Οσο γιὰ τὸ Ριγκολά, σκοτώνεται στὴ δουλειὰ ὁ δυστυχισμένος, γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί...

— Τὸν ξαναεῖδες λοιπόν;

— Ναί, Γύρισε ἀπ' τὴ Μασσαλία, καὶ τώρα μένουμε μαζί. στὸ ἴδιο σπίτι. Δὲν περνάει μέρα, χωρὶς νὰ μοῦ μιλήση γιὰ σένα. 'Η ἀνάμνησί σου ἔμεινε στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, σὰν πολύτιμο κειμήλιο.

»Ξέρει τοὺς ἔρωτές σου μὲ τὸ Μπερτί... μὰ ποτὲ δὲν πρόφερε τὸ παραμικρὸ παράπονο... 'Η σκέψι πὼς μπορεῖ νὰ βρῆς τὴν εὐτυχία μακρυὰ του, χωρισμένη γιὰ πάντα ἀπ' αὐτόν, μεγαλώνει τὴ θλῖψι καὶ τὴ μελαγχολία του. Ξέρει ὅμως αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾶς, κι' ἐλπίζει νἀρθοῦν καλλίτερες μέρες γιὰ σένα.

— Καϋμένε Ριγκολό!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

✪✪

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Τὴν Κυριακήν, 28 'Απριλίου, ἐτελέσθησαν ἐν Σπάρτῃ οἱ γάμοι τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐπιστήμονος καὶ ἐφόρου ἀρχαιοτήτων Σπάρτης κ. Χρυσάνθου 'Αθ. Χρήστου (ἐκ Θεσπιῶν), μετὰ τῆς ὡραιοτάτης Σπαρτιατοπούλας, ἐπίσης ἀρχαιολόγου, Δίδος Τιτίνας 'Ιωάν. Παπαγιαννοπούλου.

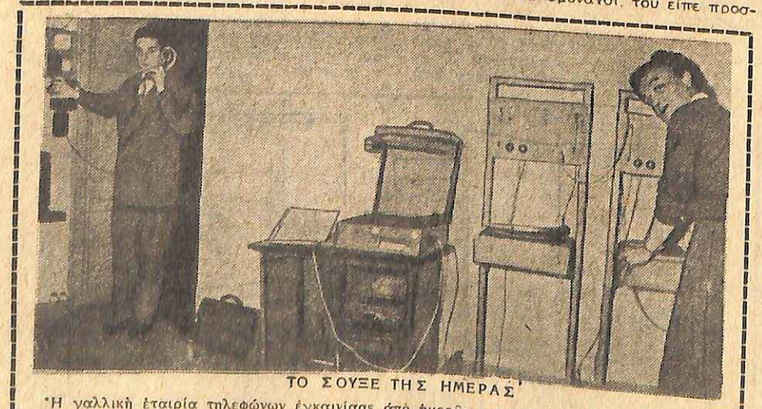
'Ανακοίνωσις

'Η γνωστὴ Αἰσθητικὸς κ. **ΛΟΥ·Γ·ΖΙΔΟΥ—ΑΜΠΑΖΩ** μετὰ τετράμηνον παραμονὴν εἰς τὸ Παρίσι, Λονδῖνον, Ν. Υόρκη, ὅπου παρηκολούθησε τὰς τελευταίας μεθόδους τῆς Αἰσθητικῆς, ἐπανῆλθεν καὶ θὰ δέχεται ὡς καὶ πρότερον ἀπὸ ἀρχὰς 'Ιουνίου εἰς τὸ ὁμώνυμον 'Ινστιτοῦτον Καλλονῆς ὁδὸς 'Ερμοῦ 51.

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Τὸ φινέλο τῶν χειλιῶν εἶναι μιὰ νέα πολὺ πρακτικὴ καινοτομία ποὺ λανσάρει ἕνα μεγάλο γαλλικὸ ἐργοστάσιο καλλυντικῶν. 'Η νέα μακρυὰ θήκη του, που ὁ κατασκευαστὴς της τὴν ἐμπνεύστηκε ἀπὸ τοὺς πασάλους τῶν καναλιῶν τῆς Βενετίας, πάνω στοὺς ὁποίους οἱ γοιδολιέρηδες δένουν τὶς γόνδολές τους, ἐπιτρέπει στὶς γυναῖκες νὰ τὴν κρατοῦν καλύτερα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά τους καὶ νὰ ζωγραφίζουν ἔτσι τὰ χείλη τους, ὅπως ἕνας ζωγράφος τὸ ταμπλό του. 'Η κομψότης ἀπαιτεῖ ἡ θήκη νὰ εἶναι ἀσσορτὶ μὲ τὸ χρῶμα τῆς τσάντας ποὺ τὴν περιέχει, γι' αὐτὸ καὶ προσφέρεται σὲ μεγάλη ποικιλία χρωμάτων.

ΤΟ ΣΟΥΞΕ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

'Η γαλλικὴ ἑταιρία τηλεφώνων ἐγκαινίασε ἀπὸ ἡμερῶν μιὰ νέα ὑπηρεσία, ποὺ προσφέρει στοὺς συνδρομητάς της μουσικὴ ἀπὸ δίσκους. "Οταν σχηματίσετε τὸν ἀριθμὸ 84—20, ἀκοῦτε τὸ δίσκο ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο σουξὲ τῆς ἡμέρας, ὅπως ἀκριβῶς ἀπὸ ἄλλον ἀριθμὸ ἀκοῦτε τὴν ὥρα. 'Η ἐπιλογὴ τῶν δίσκων γίνεται ἀπὸ εἰδικὴ ἐπιτροπή, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ καθημερινὸς τὴν πώλησι τῶν δίσκων καὶ σφυγμομετράει τὶς προτιμήσεις τῆς κοινῆς γνώμης. 'Η ἰδέα ὀφείλεται στὸν δημοσιογράφο Ζὰν Λαινέ, ποὺ ἀπὸ χρόνια προσπαθοῦσε νὰ πείση τὴν τηλεφωνικὴ ἑταιρία νὰ δεχτῆ τὴν πρότασί του.

*Ακόμη καὶ τώρα, ὁ Τσάρλς Σλέτερ δὲ θυμᾶται πῶς πέρασε τὶς 40 ὧρες, ἀπὸ τὴν στιγμή, ποὺ τοῦ ἐπιτέθηκαν οἱ ληστές.

ΞΕΧΑΣΕ ΚΑΙ ΞΑΝΑΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ!...

Ὁ Ἀμερικανὸς Τσάρλς Σλέτερ ἔζησε πέντε δραματικὲς βδομάδες χωρὶς νὰ ξέρη ποιὸς εἶναι

Μέσα σὲ διάστημα 40 ὡρῶν, ὁ Ἀμερικανὸς Τσάρλς Σλέτερ βρέθηκε —χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος νὰ ξέρη πῶς— 1.500 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι Χάϊλι, ὅπου ζοῦσε μὲ τὴ γυναίκα του Φλόρενς καὶ τὰ δυὸ παιδιά τους. Ἡ πόλι ποὺ βρέθηκε ἦταν ἡ Νέα Ὀρλεάνη, ἀλλὰ ὁ Σλέτερ τὸ ἔμαθε μόνον, ὅταν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς ἐφημερίδες. Δὲν ἤξερε τίποτε — οὔτε τί μέρα ἦταν, οὔτε πῶς λεγόταν ὁ ἴδιος, οὔτε ἔστω καὶ μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ εἶχε ζήσει. Ἦταν, μὲ δυὸ λόγια, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε χάσει ἐντελῶς τὸν ἑαυτό του καὶ ποὺ βρισκόταν κατάμονος σὲ μιὰν ἄγνωστη πόλι, ἀνάμεσα σὲ ἄγνωστους ἀνθρώπους.

Ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἤξερε, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τὶς 40 αὐτὲς ὧρες, στὶς 6 Ἀπριλίου 1956, εἶχε πέσει θῦμα δύο κακοποιῶν. Δέχτηκε νὰ τοὺς μεταφέρη μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, ἀλλὰ σ' ἕνα ἔρημο σημεῖο τοῦ δρόμου τὸν σταμάτησαν διὰ τῆς βίας καὶ ἐπεχείρησαν νὰ τὸν λη-στέψουν. Ὁ Σλέτερ ἀγωνίστηκε, ἀλλ' οἱ ἀντίπαλοί του τοῦ κατάφεραν ἰσχυρὰ κτυπήματα στὸ κεφάλι, ποὺ τὸν ἄφησαν ἀναίσθητο καὶ τοῦ προκάλεσαν τὴν ἀμνησία.

Ὅταν συνῆλθε καὶ ἔνοιωσε τὸ κενὸ στὴ μνήμη του, ἔψαξε τὶς τσέπες του γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε σημάδι, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ καταλάβη ποιός ἦταν. Δὲ βρῆκε ὅμως τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μερικὰ συνηθισμένα νομίσματα. Περιπλανήθηκε ἀρκετὲς ὧρες σὰν χαμένος καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζητήση τὴ βοήθεια τῆς ἀστυνομίας, μπαίνοντας στὸ πρῶτο τμῆμα ποὺ βρέθηκε μπροστά του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ φάνηκαν νὰ πιστεύουν στὰ λόγια του καὶ τὸν ὡδήγησαν σ' ἕνα νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ τὸν ὑποβάλουν σὲ εἰδικὴ ἰατρικὴ ἐξέτασι. Τοῦ ἔδωσαν ἕνα φάρμακο παρόμοιο μὲ τὸν ὁρὸ τῆς ἀληθείας, ποὺ κάνει τὸν ἀσθενῆ νὰ ἀπαντᾶ μὲ εἰλικρίνεια. Ἀλλὰ τότε, ἡ μνήμη τοῦ Σλέτερ ἀρνήθηκε νὰ λειτουργήση. Ἐπὶ πλέον, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ νομίσουν οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ γιατροί ὅτι ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστεγους ἀλήτες, ποὺ ἐμφανίζονται σὲ νοσοκομεῖα ὡς πάσχοντες ἀπὸ ἀμνησία καὶ ἐξασφαλίζουν ἔτσι στέγη καὶ τροφή, ὥσπου νὰ ἀνακαλυφτῆ ἡ ἀπάτη τους.

Βλέποντας ὅτι δὲν τὸν πίστευαν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ ἔβρισε τοὺς γιατροὺς ποὺ τὸν ἐξέτασαν. Ἔτσι, τὸν ἔβαλαν κακὴν κακῶς ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ἀστυνόμος ὅμως ποὺ ἦταν μπροστά, τὸν συνέλαβε ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ τὸν ἔκλεισε στὸ κρατητήριο, μαζὶ μὲ τρεῖς μεθυσμένους.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Σλέτερ δικάστηκε καὶ ἀθωώθηκε. Εἶχε πιστέψει ὅμως ὁ-τι οἱ ἀρχὲς δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ μάθη κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἀποφάσισε νὰ κάνη μόνος του ὅ,τι μποροῦσε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του τοῦ κρατητηρίου, μὲ τὸν ὁποῖο συναντήθηκε, ὅταν ἐλευθερώθηκε, τοῦ βρῆκε μιὰ προσωρινὴ δουλειὰ καὶ τὸν πῆρε νὰ ζήσουν μαζί.

Ὁ καινούργιος φίλος του θυμήθηκε κάτι ποὺ εἶχε δῆ στὸν κινηματογράφο καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τὸ δοκιμάσουν. Σὲ ὧρες ποὺ ὁ Σλέτερ ἦταν ἥρεμος, τοῦ ἔλεγε κάθε τόσο μιὰ λέξι καὶ ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε μὲ τὴν πρώτη λέξι ποὺ τοῦ ἐρχόταν στὸ μυαλό. Εἶχαν ἔτσι τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ ὑποσυνείδητο τοῦ Σλέτερ, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ἀπαντᾶ στὴ λέξι τοῦ φίλου του, θὰ πρόδιδε τὸ παρελθόν του. Πράγματι, ὅταν ὁ φίλος του ἀνέφερε τὴ λέξι «πόλεμος», ὁ Σλέτερ ἀπάντησε μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ Σώματος Μηχανικῶν.

Ὕστερα ἀπὸ αὐτό, ὁ Σλέτερ ξαναπῆγε στὴν ἀστυνομία καὶ μὲ τὴ βοήθειά της ἔστειλε στὴν Οὐάσιγκτων μερικὲς φωτογραφίες του καὶ τὰ ἀποτυπώματά του. Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ στρατιωτικὲς ἀρχὲς θὰ μποροῦσαν νὰ ἀνακαλύψουν ποιός εἶναι, ψάχνοντας στὰ ἀρχεῖα τοῦ Σώματος Μηχανικῶν.

Οἱ ἑβδομάδες ὅμως περνοῦσαν χωρὶς νὰ ἔρχεται ἀπάντησις. Ὁ Σλέτερ ὑπέφερε ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ὅπως ὑπέφερε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ γυναίκα του. Ὅταν ἡ γυναίκα αὐτὴ κατέφυγε στὴν ἀστυνομία καὶ ζήτησε νὰ τὴ βοηθήσουν νὰ βρῆ τὸν ἄντρα της, πληροφορήθηκε ὅτι, ἂν ἀκολουθεῖτο ἡ κανονικὴ διαδικασία, δὲν ἦταν βέβαιο πῶς θὰ ἀνεκαλύπτετο ὁ χαμένος σύζυγός της. Μόνο ἂν ζητοῦσε νὰ τὸν καταδιώξουν ἐπὶ ἐγκαταλείψει τῆς συζυγικῆς στέγης —πρᾶγμα ποὺ δὲν δέχτηκε ἐκείνη — ἢ ἂν προσλάμβανε εἶχε τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα νὰ κάνη— ὑπῆρχαν πιθανότητες νὰ βρῆ τὸν ἄντρα της.

Εὐτυχῶς, ἡ λύσι δόθηκε μὲ τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔφτασε ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων. Μ' αὐτήν, οἱ στρατιωτικὲς ἀρχὲς πληροφοροῦσαν τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε χάσει τὸν ἑαυτό του ὅτι λεγόταν Τσάρλς Σλέτερ καὶ τοῦ ἔδιναν ἀρκετὲς ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὸ ἄτομό του. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲ σήμαινε τίποτα γιὰ τὸ «χαμένο ἄνθρωπο». Δὲν τοῦ θύμιζε τίποτα ἀπὸ τὴν προηγούμενη ζωή του. Ἡ ἀστυνομία ὅμως τῆς Νέας Ὀρλεάνης ἔμαθε ὅτι τὸ σπίτι του καὶ ἡ οἰκογένειά του ἦταν στὸ Χάϊλι. Τὸν ἔνωνίαε μὲ τὴ σύζυγό του. Ἐκείνη ἀναγνώρισε τὴ φωνή του, ἀλλὰ ἡ δική της ἡ φωνὴ δὲ θύμισε τίποτα στὸ Σλέ-Χάϊλι καὶ συναντήθηκε μὲ τὴ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά του. Τὰ πρόσωπά τους, ὡστόσο δὲν τοῦ φάνηκαν γνώριμα καὶ λεως ποὺ εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια, τοῦ φαίνονταν ἐντελῶς ἄγνωστα.

Ἔτσι, ὁ Τσάρλς Σλέτερ βασανιζόταν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀμνησία του καὶ καταλάβαινε ὅτι ἔπρεπε νὰ ξαναβρῆ τὸ χαμένο ἑαυτό του. Ζήτησε στὸ τέλος καὶ μπῆκε σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου τὸν ὑπέβαλαν σὲ εἰδικὴ θεραπεία μὲ «ἠλεκτροσόκ». Ἡ δυστυχισμένη ἡ σύζυγός του περίμενε δίπλα στὸ κρεβάτι του. Εὐτυχῶς, ὁ Σλέτερ τὴν ἀναγνώρισε, ἀμέσως μόλις συνῆλθε. Εἶχε ὅμως ξεχάσει κάθε τι ποὺ τοῦ εἶχε συμβῆ στὶς πέντε βδομάδες ποὺ ἔζησε στὴ Νέα Ὀρλεάνη χωρὶς νὰ ξέρη ποιός εἶναι.

Τὸν ὑπέβαλαν τότε σὲ μιὰ καινούργια θεραπεία μὲ «ἠλεκτροσόκ», ποὺ τοῦ θύμισε καὶ τὶς πέντε αὐτὲς βδομάδες τῆς ζωῆς του.

Τώρα, ὁ Τσάρλς Σλέτερ ἔχει ξαναγυρίσει στὴν κανονικὴ ζωή του καὶ εἶναι πάλι εὐτυχισμένος μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του.

Τὸ μόνο ποὺ δὲν κατώρθωσε, παρὰ τὶς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ποὺ κατέβαλε, εἶναι νὰ θυμηθῆ τί ἔκανε στὸ διάστημα τῶν σαράντα ὡρῶν, ποὺ μεσολάβησαν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ δέχτηκε τὸ μοιραῖο χτύπημα στὸ κεφάλι, ὡς τὴν ὥρα ποὺ συνῆλθε στὴ Νέα Ὀρλεάνη, χωρὶς νὰ ξέρη ποιός εἶναι!...

✪✪

«Θησαυρὸς» ἀπὸ μπουκάλες

Στὰ νησιὰ Σόσιετυ, τοῦ νοτίου Εἰρηνικοῦ, τὰ παιδιὰ κι' οἱ νεαροὶ ἐξασφαλίζουν ἕνα καλὸ μεροκάματο βουτώντας στὴ θάλασσα γιὰ νὰ βγάλουν... ὄχι μαργαριτάρια, ἀλλὰ ἀβεβαιότητες μπουκάλες τῆς μπύρας καὶ τῆς λεμονάδας, ποὺ τὶς πουλάνε ὕστερα μὲ τὶς ντουζίνες! Οἱ ἀμερικανικὲς ἔνοπλες δυνάμεις ποὺ στάθμευαν σ' αὐτὰ τὰ νησιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, εἶχαν πετάξει χιλιάδες ὑποτίλιες στὴ θάλασσα. Θὰ ἦταν κρίμα λοιπὸν νὰ πάη χαμένος ὅλος αὐτὸς... ὁ θησαυρός!

Χωρὶς λόγια.

✪✪

— Βρὲ Χαρίλαε, τρελλάθηκες κι' ἔδωσες πουρμπουὰρ ὁλόκληρο πενηντάρι;
— Μὰ μοῦ ἔδωσε καινούργιο παλτό!

✪✪

— Φαντάζομαι αὐτὸ τὸ ταξίδι σου στὴ Σενεγάλη νὰ σοῦ μείνη ἀξέχαστο!...

ΘΕΛΟΥΜΕ 45' ΓΙΑ ΝΑ ΞΥΠΝΗΣΟΥΜΕ

Οἱ γιατροί, τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ τηλέφωνο

«Ἂν χρειαστῆ νὰ φωνάξετε γιατρὸ τὴ νύχτα, προτιμῆστε ἐκεῖνον, ποὺ κάθεται πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σας, συμβουλεύει ὁ φυσιολόγος Ἔντγκαρ Ἄντριαν (βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴν ἰατρική). Θὰ φτάση, βέβαια, ἀργότερα ἀπὸ ἕναν ἄλλον, ποὺ κάθεται κοντά. Ἀλλὰ θὰ ἔρθη ξύπνιος κι' ἔτσι ὁ κίνδυνος νὰ κάμη ἀνεπανόρθωτα λάθη, θὰ εἶναι μικρότερος!».

Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ παραδοξολογία. Οἱ ἐπιστήμονες, μᾶς λένε, ὅτι ἐλάχιστοι ἄνθρωποι ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ προσανατολίζωνται ἀμέσως μόλις ξυπνήσουν. Στὶς ἐξαιρέσεις αὐτὲς ἀνῆκε π. χ. ὁ Ναπολέων, ποὺ, μόλις ἄνοιγε τὰ μάτια του, ἦταν σὲ θέσι ν' ἀντιληφτῆ ἀμέσως τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ πάρη τὶς ἐνδεικνυόμενες ἀποφάσεις. Ὁ μέσος ἄνθρωπος, ὅμως, χρειάζεται περίπου τρία τέταρτα τῆς ὥρας γιὰ νὰ μπορέση νὰ συνέλθη. Ποὶν ἀπ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὑποστηρίζουν οἱ ψυχολόγοι, δὲν εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του. Οἱ ἄνθρωποι εἰδικώτερα ποὺ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη, μόλις ξυπνήσουν, νὰ πιοῦν ἕναν καφὲ ἢ ἕνα τσάϊ, ἢ νὰ καπνίσουν ἕνα τσιγάρο, νοειάζονται 1—1½ ὥρα γιὰ νὰ λειτουργήση τὸ μυαλό τους κανονικά.

Θὰ μπορούσαμε νὰ παρομοιάσωμε τὸν ἐγκέφαλό μας μὲ μιὰ μηχανή, ποὺ «κρυώνει», ὅταν πάψη νὰ λειτουργῆ. Γιὰ νὰ «ξαναπάρη ἐμπρός» κατόπιν, πρέπει νὰ ζεσταθῆ. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸ μυαλό μας. Μ' ὅλο, ποὺ, στὴν πραγματικότητα, ὁ ἐγκέφαλός μας δὲ σταματάει ποτὲ τὴ λειτουργία του, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος μέσα σ' αὐτὸν εἶναι ἐξαιρετικὰ βραδεῖα κατὰ τὸν ὕπνο. Ὅταν ξυπνάμε, λοιπόν, τὸ αἷμα χρειάζεται ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξαναβρῆ τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς κυκλοφορίας του καὶ νὰ ξαναζωντανέψη τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου.

Πειράματα ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὴ δοκτορέσσα Κατερίνα Ὀμβαΐνκ μεταξὺ τῶν μαθητριῶν τοῦ παρθεναγωγείου τῆς Βαλτιμόρης ἔδειξαν, ὅτι ἕνα ξαφνικὸ ξύπνημα, ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες ὕπνου, εἶναι ἀληθινὰ καταστρεπτικό. Ὁ ἀφυπνιζόμενος δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται κι' εἶναι ἀνίκανος νὰ καταλάβη τί τοῦ λέμε. Πολλὰ ἄτομα, μάλιστα, δὲ βλέπουν μπροστά τους, οὔτε ἀκοῦνε τί γίνεται γύρω τους. Ἕνα ξαφνικὸ ξύπνημα ἔπειτα ἀπὸ τέσσερις ὧρες ὕπνου, ἔχει ἐπίδρασι λιγώτερο ἔντονη. Ὀκτὼ ὧρες ὕπνου, τέλος, φαίνεται, ὅτι εἶναι ἀκέρτες γιὰ νὰ ξυπνήση κανεὶς καλὰ καὶ γρήγορα.

Δὲν ἔχει λιγώτερο δυσάρεστα ἀποτελέσματα καὶ ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος. Γιατὶ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ χρειαστοῦμε ἕνα χρονικὸ διάστημα, ποὺ ποικίλλει ἀπὸ μισὴ ὡς μιὰ ὥρα, γιὰ νὰ συνέλθωμε τελείως καὶ νὰ ἐπαναλάβωμε τὶς συνηθισμένες ἀσχολίες μας. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τῆς μισῆς ἢ τῆς μιᾶς ὥρας, γίνονται οἱ περισσότεροι οἰκογενειακοὶ καυγάδες. Πρὸ παντός, μὴ σπεύδετε, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ μεσημεριανὸ ὕπνο, νὰ μπῆτε στὸ αὐτοκίνητό σας καὶ νὰ τὸ ὁδηγήσετε μόνος σας. Θὰ εἶναι καλύτερο ν' ἀφίσετε νὰ περάση λίγη ὥρα γιὰ νὰ συνέλθετε. Μὴν τρέχετε ἐπίσης νὰ σηκώσετε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου σας γιὰ νὰ μιλήσετε γιὰ κάποια σοβαρὴ ὑπόθεσί σας ἢ γιὰ νὰ διευκρινήσετε ἕνα ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Ἢ γιὰ νὰ δώσετε ὁρισμένες ἐξηγήσεις κλπ. Αὐτὴ ἡ στιγμὴ εἶναι ἡ πιὸ ἀκατάλληλη καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὰ κάμετε θάλασσα.

Οἱ ἐσωτερικοὶ γιατροὶ πολλῶν νοσοκομείων παρετήρησαν, ὅτι ἡ ἀπογευματινὴ ἐπίσκεψι, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὕπνο, εἶναι ἡ πιὸ κουραστικὴ ἀπὸ ὅλες.

Ὁ καθηγητὴς Ἔντγκαρ Ἀντριαν λέει, ὅτι εἶναι καλύτερο νὰ κοιμόμαστε μιὰ ἢ δυὸ ὧρες περισσότερο τὸ πρωΐ, παρὰ νὰ παλαγιάζωμε ἔπειτα ἀπὸ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. Ἂν, ὅμως, ἔχωμε συνηθίσει, εἶναι προτίμότερος ἕνας ἐλαφρὸς ὑπνάκος, παρὰ ἕνας ὕπνος ποὺ συνεχίζεται ὡς τὶς ἑσπερινὲς ὧρες. Στὴν πρώτη περίπτωσι, τὸ μυαλό μας δὲν ἔχει «κρυώσει» τελείως κι ἔτσι μποροῦμε νὰ ἐπαναλάβωμε πολὺ γρήγορα τὶς ἀσχολίες μας. Ἐνῶ, στὴ δεύτερη, θὰ μᾶς χρειαστῆ ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ριχτοῦμε στὴ δουλειά μας. Οἱ Γερμανοί, μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό, συνηθίζουν νὰ τὸν παίρνουν λίγο. Ξαπλωμένοι στὴν πολυθρόνα τους.

Ὁ ὑπνάκος αὐτός, ποὺ δὲν διαρκεῖ ποτὲ περισσότερο ἀπὸ 15—30 λεπτά, τοὺς ξεκουράζει, χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς βυθίζη στὴ νάρκη ἑνὸς παρατεταμένου ὕπνου.

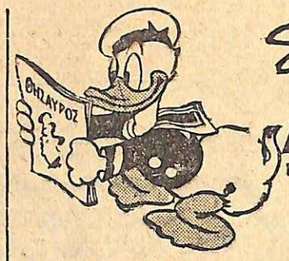
Προκειμένου γιὰ τὸ μεσημεριανὸ ὕπνο, εἶναι αὐτονόητο, ὅτι σημαντικὸ ρόλο παίζει καὶ τὸ φαγητό μας, τόσο ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ποσότητος, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ποιότητος. Ἕνα ἐξαιρετικὰ πλούσιο γεύμα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ βαρειὰ κρέατα, σάλτσες κλπ., μᾶς βυθίζει σὲ λήθαργο. Ἔτσι δυσκολευόμαστε κατόπιν νὰ ξυπνήσωμε.

Οἱ περισσότεροι φυσιολόγοι συνιστοῦν, τέλος, νὰ μένωμε μερικὰ λεπτὰ στὸ κρεβάτι μας μετὰ τὴν ἀφύπνισι καὶ κατόπιν νὰ σηκωνόμαστε. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ δώσωμε στὸν ἐγκέφαλό μας τὴν εὐκαιρία νὰ ποσοανατολιστῆ καὶ νὰ ξαναβρῆ τὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς λειτουργίας του.

Προσέχετε, ὅμως, μήπως, μένοντας στὸ κρεβάτι, τὸν ξαναπάρετε. Γιατὶ τότε, ἀντὶ νὰ συνέλθετε, θὰ ξυπνήσετε πιὸ κουρασμένος ἀπὸ πρίν.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ἐπιπλα σκυριανά · βυζαντινὰ ἢ σκυριανὰ χώλ, 8 τεμάχ. δροχμ. 1.950. Βυζαντινὰ σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχ. 2.450 καὶ 2.875. Βυζαντινὲς τραπεζαρίες, 10 τεμάχ., δραχ. 7.800. Βυζαντινὲς ἐπιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ., δραχ. 6.475. Κολοκυνθοῦς 4 καὶ γωνία Ἁγησιλάου. Κατερχόμενοι ἐξ Ο. Μονοιὰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τράμ 5, εἰς τὴν 2αν στάσιν, παρὰ τὸ Βρεφοκομεῖον. Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ἢ Στεφανόπουλος.

Ἐνθύμια ἱστοριούλα

Ὁ «ΚΥΝΙΣΜΟΣ» τῆς Βαρβάρας

— Ἄ! τὸ χρυσοῦλι μου, τί νόστιμο ποὺ εἶναι! φώναξε ἡ Βαρβάρα, ἡ πιστὴ κι' ἀγαπημένη σύντροφος τῆς ζωῆς μου, μόλις εἶδε κάποιο νεογέννητο κοπροσκυλάκι.

Ἡ σπαρακτικὴ αὐτὴ σκηνὴ ἔλαβε χώραν στὸ κτῆμα ἑνὸς οἰκογενειακοῦ μας φίλου, ποὺ εἶχε τὴν κακὴ ἐμπνευσι νὰ μᾶς καλέση γιὰ νὰ μᾶς δείξη τὰ λαχανοκηπουρικὰ ἐπιτεύγματά του.

Κι' ἀφοῦ βολοδείραμε ἐπὶ δύο ὁλόκληρες ὧρες κι' ἐξερευνήσαμε τὸ περιβόητο κτῆμα τοῦ κ. Ἀγησίλαου μέχρι τὴν πιὸ ἀπομακρυσμένη του γωνιά, φτάσαμε —ποὺ νὰ μὴ σώσωμε!— καὶ μπροστὰ στὸ ἐνδιαίτημα τῆς Ντάϊζης, μιᾶς μεγάλης κι' ἀντιπαθητικῆς σκύλας, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὸ ρόλο φύλακος τῶν λαχανοκηπουρικῶν ἀγαθῶν τοῦ φίλου μας, καὶ πού, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, εἶχε φέρει στὸν κόσμο τρία κουταβάκια, ἀπροσδιόριστης ράτσας καὶ ἀγνώστου πατρός.

Κι' ἐκεῖ κολλήσαμε καὶ ξεκολλημὸ δὲν εἴχαμε. Γιατὶ ἡ εὐαίσθητη κι' εὐκολοσυγκίνητη Βαρβάρα μου ξετρελλάθηκε μ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κουτάβια καὶ δὲν ἔννοοῦσε νὰ τὸ κουνήση ροῦπι. Καὶ κάθε τόσο μουρμούριζε γοητευμένη:

— Μὰ εἶναι τρέλλα! Εἶναι μούρλια τὸ χρυσοῦλι μου!

Ὥσπου Βαρέθηκε ἀκόμη κι' ὁ καλόκαρδος καὶ ἤρεμος κ. Ἀγησίλαος τὶς ἐκρήξεις τοῦ θαυμασμοῦ της καὶ τῆς εἶπε μὲ μισὸ στόμα:

— Ἀφοῦ σᾶς ἀρέσει τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ σκυλάκι, ἐπιτρέψτε μου, κ. Βαρβάρα, νὰ σᾶς τὸ χαρίσω.

Ἔχετε δῆ ἄνθρωπο τὴ στιγμὴ ποὺ πληροφορεῖται ὅτι κέρδισε τὸ «δῶρον» τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου; Ἐγὼ δὲν ἔτυχε νὰ δῶ. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ παίρνη τὴν ἴδια εὐτυχισμένη ἔκφρασι ποὺ πῆρε κι' ἡ κοκορόμυαλη ἡ Βαρβάρα μου, ὅταν ἄκουσε τὴν εὐγενικὴ καὶ... τετράποδη προσφορὰ τοῦ φίλου μας.

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισαν τὰ σκυλοβάσανά μου. Γιατί, ὅπως καταλαβαίνετε, φύγαμε ἀπὸ τὸ κτῆμα, συναποκομίζοντας καὶ τὸ κουτάβι. Κι' ἡ Βαρβάρα σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ δὲν ἔπαψε νὰ τὸ πασπατεύη μὲ συγκινητικὴ τρυφερότητα, ἐνῶ τὸ κρατοῦσα ἐγὼ στὰ γόνατά μου, γιατὶ ἐκεῖνη φοβόταν μὴ τῆς λερώση τὸ φουστάνι της.

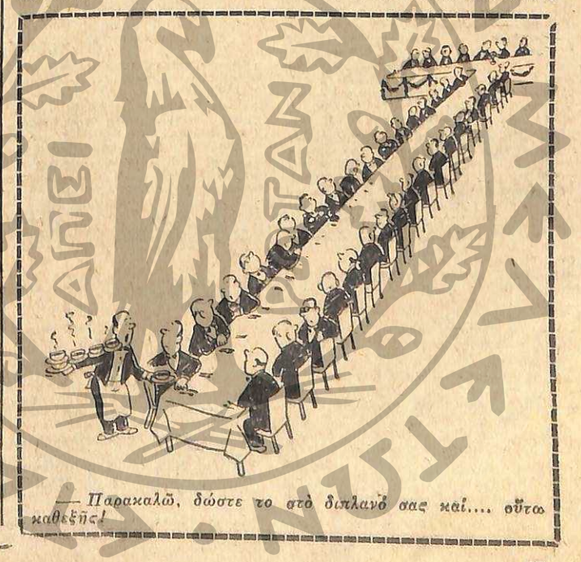
Κι' ὅταν φτάσαμε στὸ σπίτι μας, ἀντιμετωπίσαμε δύο μεγάλα προβλήματα: τί θὰ ἔτρωγε καὶ ποὺ θὰ κοιμόταν τὸ καινούργιο μέλος τῆς οἰκογενείας μας.

— Τρέχα στὸ γαλατᾶ νὰ τοῦ πάρης γαλατάκι! μοῦ εἶπε

Ἤξερα τὸ χαρακτῆρα τῆς συμβίας μου καὶ κατάλαβα ὅτι θὰ ἦταν μάταιη κάθε ἀντίδρασις. Μουρμουρίζοντας, λοιπόν, πολλὰ καὶ διάφορα, ἐξετέλεσα τὴ διαταγή. Καὶ σὲ δύκα λεπτὰ ὁ μικροσκοπικὸς μοῦρος ρούφαγε ἄπληστα —τὸ χρυσό μου! — τὸ γαλατάκι του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Βαρβάρα τοῦ εἶχε ἑτοιμάσει, σὰν στοργικὴ μαννούλα, τὸ κρεβατάκι του. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, εἶχε μετατρέψει σὲ μιὰ μικρή, ζεστὴ καὶ χαριτωμένη σκυλοκούνια τὴν καλή μου βελουτὲ ρεμπούμπλικα.

Μοῦ ἤρθανε δάκρυα στὰ μάτια γιὰ τὴν ἀπονιὰ ποὺ ἔδειχνε

— Παρακαλῶ, δώστε το στὸ δικό σας καὶ.... οὕτω καθεξῆς!

ἡ Βαρβάρα στὰ ὑπάρχοντά μου. Ἀλλά, ἐπειδὴ τυγχάνει νὰ εἶμαι πολὺ ὑπεροήφανος χαρακτήρας, ἔσφιξα τὴν καρδιά μου, ἔκρυψα τὸν πόνο μου, ἔπνιξα τοὺς λυγμούς μου κι' ἀπίθωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια μέσα στὸ πρωτότυπο λίκνο του τὸν καλοφαγωμένο ἀνήλικο μοῦργο, ποὺ ἀμέριμνος καὶ πανευτυχὴς ψοφολόγησε ἀμέσως.

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα (πουρνὸ-πουρνό, μάλιστα) παρατήσαμε κάθε ἄλλη δουλειὰ καὶ περιφέραμε τὸν κοπρίτη μας σ' ὅλες τὶς κτηνιατρικὲς κλινικές, ὡστόσο ἡ Βαρβάρα πείστηκε ὅτι κανένας κίνδυνος δὲν ἀπειλοῦσε τὴν πολύτιμη ὑγεία του.

Κι' ὅπως ἦταν φυσικὸ κι' ἐπόμενο, μὲ τέτοιες φροντίδες καὶ τόσες περιποιήσεις, ὁ σκύλος μεγάλωσε γρήγορα. Καὶ τότε ἀνέκυψε τὸ ζήτημα τῆς ὁριστικῆς στεγάσεώς του.

— Νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ τοῦ παραγγείλης ἕνα ξύλινο σπιτάκι, μὲ διέταξε ἡ Βαρβάρα.

— Καὶ πόσο μπορεῖ νὰ κοστίζη ἕνα σπίτι σκύλου; τὴ ρώτησα, μὲ τὴν κευφὴ ἐλπίδα ὅτι θὰ συμμεριζόταν τὸν πόνο μου γιὰ τὸ περιττὸ ἔξοδο.

Ἀμὲ δέ!

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει ὅσο κι' ἂν κοστίζη! στρίγγλισε. Ἀπαιτῶ σὲ μιὰ βδομάδα τὸ ἀγρότερο τὸ σκυλάκι μου νὰ ἔχη τὸ δικό του τὸ σπιτάκι!

Ὑπέκυψα καὶ σ' αὐτὴ τὴν τελευταία... κυνικὴ ἀξίωσή της. Καὶ σπίτωσα τὸ βρωμόσκυλό της, ἀλλὰ ξεσπιτώθηκα ἐγώ. Δηλαδή, ἐγκατέλειψα τὴ συζυγικὴ στέγη κι' ἐγκαταστάθηκα στὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ νὰ δοῦμε, ἂν θὰ βρεθῆ δικαστὴς νὰ ἐκδώση εἰς βάρος μου τὸ διαζύγιο!...

Γ. Γ.

Τὸ ΣΕΡΦ σᾶς δίδει καὶ τὰ ΔΥΟ!

AL-SUR 99-2236

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

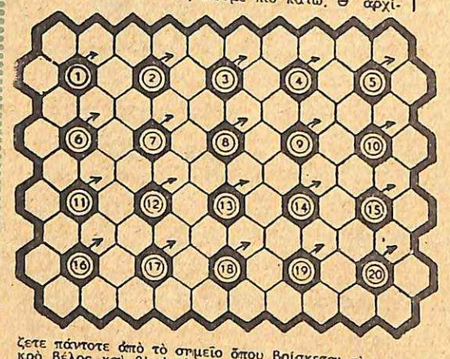
Ἐπιστημονικὰ καλλυντικὰ
"LYDIA P"
Πωλοῦντσι εἰς τὰ Φαρμακεῖα Σε κερη 4. — Τηλ. 612-450.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος
Σέκερη 4. — Τηλ. 612-450

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβόλεξο

Γύρω ἀπὸ τὸν κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξι τῶν 6 γραμμάτων, τῆς ὁποίας τὴ σημασία σᾶς δίνομε πιὸ κάτω. Θ' ἀρχίζετε πάντοτε ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ θ' ἀκολουθῆτε τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει:

Α'. ΣΕΙΡΑ

1) Τροχοφόρο γιὰ μικρὰ παιδιά.
2) Ἐξωτικὸ φροῦτο.
3) Συμβαδίζουν μὲ τοὺς νόμους (οὐδ.).
4) Νησὶ τοῦ Β. Αἰγαίου.
5) Ὄνομα 13 φαραὼ τῆς Αἰγύπτου.

Β'. ΣΕΙΡΑ

6) Μιὰ παροιμία λέει: «Τὸ πολύ.., χαλάει τὸ στομάχι».
7) Τίτλος ἀρχηγῶν τῶν Ρώσων Κοζάκων.
8) Ὑφασμα ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ σκέπασμα καναπέδων (τουρκ.).
9) Κολέτ...: Γαλλίδα χορεύτρια καὶ ἠθοποιός.
10) Μεγάλο λιμάνι τῶν Α. Ἰνδιῶν.

Γ'. ΣΕΙΡΑ

11) Λέγεται καὶ «μὴ μοῦ ἅπτου».
12) Μπράδο (τουρκ.).
13) Δοχεῖο νεροῦ.
14) Ὀθωμανὸς ὑπήκοος ποὺ δὲν εἶναι μουσουλμάνος.
15) Δόλωμα.

Δ'. ΣΕΙΡΑ

16) Ἁπαλό.
17) Ἐδουάρδος...: Ἄγγλος μουσικοσυνθέτης.
18) Τὰ μάγουλα αὐτὰ προδίδουν ὑγεία.
19) Σπαζοκεφαλιές.
20) Αἰμίλιος...: Γάλλος σοφὸς καὶ φιλόλογος τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἔργον του τὸ «Μέγα λεξικὸ τῆς γαλλικῆς γλώσσης».

Δ.

Μεταγραμματισμὸς

Στὸ δίν' ἡ ἐργασία
μὰ κάποτε κι' ἡ τύχη,
Ἂν τώρα τὰ στοιχεῖα
μπερδέψης κατὰ τύχη,
δέντρο ψηλὸ θὰ κάνης
ποὺ ἀντέχει καὶ στὰ ψύχη.

Μὲ νέα κεφαλή

Ἂν προσθέσετε ἕνα νέο γράμμα στὴν ἀρχὴ καθεμιᾶς τῶν κάτωθι λέξεων, θὰ σχηματίσετε ἰσάριθμες νέες λέξεις, μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ σημασία, ἐνῶ συγχρόνως τὰ νέα αὐτὰ ἀρχικὰ θὰ σᾶς δώσουν, διαβαζόμενα στὴ σειρά, τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀγαπητοῦ σας φίλου.

ΕΤΟΣ — ΡΕΜΟΣ — ΑΡΩΜΑ — ΝΑΞΙΟΣ — ΠΑΤΟΣ — ΑΙΤΙΑ — ΡΟΦΟΣ — ΙΩΝ.

Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε σᾶς δίνομε καὶ τὴ σημασία τῶν νέων λέξεων:

1) Παίρνει τὴ θέσι ἄλλου.
2) Γαλήνιος.
3) Ἐργασία τῆς νοικοκυρᾶς.
4) Ἀποτυγχάνει παντοῦ.
5) Τίτλος.
6) Ἀρχαία χώρα, κοντὰ στὶς Ἄλπεις.
7) Τμῆμα κτιρίου.
8) Λόφος τῆς Ἱερουσαλήμ.

Λεξίγριφος

Τῶν Ἰνδῶν θεὸς τὸ πρῶτο
ἀλλὰ στὴν αἰτιατική.
Προσταγὴ κατόπιν κι' ἄρθρο.
Ὅλα στὴ δημοτική,
κάνουν μιὰ μεγάλη πόλι,
ὁμορφη, εὐρωπαϊκή.

Φίλμ καὶ πρωταγωνισταί

Σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τοὺς τίτλους 12 ταινιῶν, ποὺ προβλήθηκαν κατὰ τὴν τελευταία κινηματογραφικὴ περίοδο, σημειώνοντας ἀρκετὴ ἐπιτυχία καὶ σᾶς ζητοῦμε νὰ ξαναθυμηθῆτε τοὺς δυὸ βασικοὺς πρωταγωνιστές τους. Γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσουμε, σᾶς δίνομε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πρωταγωνιστῶν, ὄχι ὅμως μὲ τὴν ἴδια σειρά. Δὲν ἔχετε συνεπῶς παρὰ νὰ ἀποκαταστήσετε τὴν τάξι.

ΤΑ ΦΙΛΜ

1) «Γεννημένη γιὰ τὸν ἔρωτα».
2) «Πέθανα χίλιες φορές».
3) «Τὸ σπίτι τοῦ πουλημένου ἔρωτα».
4) «Ἔτσι τελείωσε μιὰ μεγάλη ἀγάπη».
5) «Τὸ μελαψὸ ρόδο τῆς Ἀνατολῆς».
6) «Ὁ μυστηριώδης κύριος μὲ τὸ φράκο».
7) «Κρίμα ποὺ εἶσαι κατεργάρα».
8) «Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ κολάσεως».
9) «Συγχωρῶ τὸ παρελθόν σου».
10) «Ὅταν ἡ σαρὲ ὑποκύπτη».
11) «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ γκρὶ κοστούμι».
12) «Θὰ κλάψω αὔριο».

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Α) Ἀλίντα Βάλλι — Φάρλεϋ Γκρέϋντζερ.
Β) Ρόμπερτ Βάνγκνερ — Τέρρυ Μούρ.
Γ) Μισὲλ Ὠκλαίρ — Κορὶν Καλδέ.
Δ) Σοῦζαν Χαϊηγουαρντ—Ρίτσαρντ Κοντέ.
Ε) Μπριζὶτ Μπαρντὸ - Ραϋμὸν Πελλεγκρέν.
ΣΤ) Τζέην Ράσσελ — Ρίτσαρντ Ἤγκαν.
Ζ) Τζὴν Σίμμονς — Ζὰν Πιὲρ Ὠμόν.
Η) Ἀμεντέο Νατσάρι — Λέα Παντοβάνι.
Θ) Τζέννιφερ Τζόνς — Γκρέγκορυ Πέκ.
Ι) Ἄβα Γκράντνερ — Στιούαρτ Γκρέϋντζερ.
ΙΑ) Σοφία Λόρεν — Βιττόριο ντὲ Σίκα.
ΙΒ) Τζὰκ Πάλλανς — Σήλλεϋ Γουίντερς.

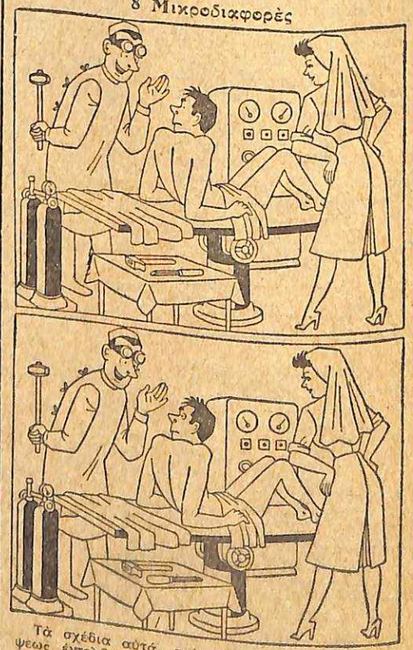
Λεξίγριφος

Σὲ πρόθεσι διαύλαβη
μιὰ μέρα ἂν προσκολλήσης,
θαλασσινὴ θεότητα
μεγάλη θ' ἀντικρύσης.

Διπλὸς συλλαβόγριφος

Ρῆμα — τρίτο πρόσωπο,
ἄρθρου γενικὴ
κι' ἕνα νὶ, τὸ ὄνομα
τὸ δημῶδες κάνουν
πόλης, ποὺ τὸ ἄλλο της
δυὸ ἀπ' τὴ μουσική
φθόγγοι κι' ἐπιφώνημα,
γιὰ νὰ γίνη, φτάνουν.

8 Μικροδιαφορὲς

Τὰ σχέδια αὐτά, ποὺ φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντελῶς ὅμοια, διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 8 σημεῖα. Ἔχετε τεσσάρων λεπτῶν προθεσμία γιὰ νὰ βρῆτε καὶ τὶς 8 αὐτὲς μικροδιαφορές. Ἂν ὅμως περάσουν τὰ πέντε λεπτὰ χωρὶς νὰ τὶς ἔχετε ἀνακαλύψει τότε ἡ παρατηρητικότης σας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λίγη ἐξάσκηση. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ὅταν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ καὶ τρεῖς παῖκτες συγχρόνως. Ὁ καθένας σημειώνει πάνω σ' ἕνα χαρτὶ τὴ διαφορὰ ποὺ ἀνακαλύπτει. Κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρῆ πρῶτος καὶ τὶς ὀκτὼ διαφορές.

Οἱ λύτεις στὴ σελ. 98

Τὸ πινάκλ τοῦ θανάτου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ γιατρὸς Γκαγιὰρ ἔσκυψε μὲ συντριβὴ τὸ κεφάλι. Ἦταν κατάχλωμος, μὲ μάτια πρησμένα καὶ κόκκινα ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, ἀξύριστος, ταλαιπωρημένος. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν διαρκῶς καὶ τὰ χείλη του εἶχαν στεγνώσει ἀπὸ τὴ δίψα. Ὡστόσο παρὰ τὸ φοβερὸ αὐτὸ μαρτύριό του, ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν προδώση τὸ μυστικό του.

Μέσα στὸ γραφεῖο τῆς Ἀσφαλείας, κάθε δυὸ ὧρες, ἔμπαινε ἕνας νέος ἀστυνομικός, καθόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γιατρὸ καὶ τὸν ἔβαζε νὰ τοῦ διηγηθῆ μὲ κάθε λεπτομέρεια πῶς πέρασε τὴ νύχτα τῆς περασμένης Κυριακῆς. Κι' ὁ γιατρὸς ἀρχιζε πάλι νὰ διηγᾶται, προσπαθῶντας νὰ μὴν πέση σ' ἀντιφάσεις, νὰ μὴ μπερδέψη πρόσωπα καὶ πράγματα, νὰ μὴν ξεχάση τίποτα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐνοχοποιήση. Ἀπέναντί του ὁ ἀστυνομικὸς ἔγραφε προσεχτικὰ τὴν κατάθεσί του, κάπνιζε διαρκῶς, ἔτρωγε σάντουϊτς κι' ἔπινε νερὸ ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινο ποτῆρι.

Ὁ γιατρός, ποὺ ἦταν μανιώδης καπνιστής, εἶχε νὰ καπνίση ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε διαρκῶς στὸ πρόσωπό του, ἔκανε τὴ δίψα. Ὡστόσο παρὰ τὸ φοβερὸ αὐτὸ μαρτύριό του, ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ μὴν προδώση τὸ μυστικό του. Μέσα στὸ γραφεῖο τῆς Ἀσφαλείας, κάθε δυὸ ὧρες, ἔμπαινε ἕνας νέος ἀστυνομικός, καθόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γιατρὸ καὶ τὸν ἔβαζε νὰ τοῦ διηγηθῆ μὲ κάθε λεπτομέρεια πῶς πέρασε τὴ νύχτα τῆς περασμένης Κυριακῆς. Κι' ὁ γιατρὸς ἀρχιζε πάλι νὰ διηγᾶται, προσπαθῶντας νὰ μὴν πέση σ' ἀντιφάσεις, νὰ μὴ μπερδέψη πρόσωπα καὶ πράγματα, νὰ μὴν ξεχάση τίποτα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐνοχοποιήση. Ἀπέναντί του ὁ ἀστυνομικὸς ἔγραφε προσεχτικὰ τὴν κατάθεσί του, κάπνιζε διαρκῶς, ἔτρωγε σάντουϊτς κι' ἔπινε νερὸ ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινο ποτῆρι.

Ὁ γιατρός, ποὺ ἦταν μανιώδης καπνιστής, εἶχε νὰ ἀνάψη ἕνα τσιγάρο,

"Οταν ὁ δόκτωρ Γουὸλφ τοὺς πετοῦσε μάρκες καὶ δισκάκια, οἱ πίθηκοι μάλωναν ποιὸς νὰ πάρη τὶς πρῶτες...

Ο «ΔΑΣΚΑΛΟΣ» τῶν χιμπατζήδων

Τοὺς ἔμαθε τὸ χρῆμα καὶ τὴν ἐργασία

Ἕνας ἀπὸ τοὺς χιμπατζήδες τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Σὰν Ντιέγκο ἔφερνε τὸ παράξενο ὄνομα "Ἔμπορος". Κι' εἶχαν ἀπόλυτο δίκηο αὐτοὶ ποὺ τὸν βάφτισαν ἔτσι, γιατὶ πραγματικὰ παρουσίαζε μιὰ ἐκδηλη κλίση στὸ... ἀνταλλακτικὸ ἐμπόριο! Ἔφαχνε δηλαδὴ διαρκῶς μέσα στὸ κλουβί του, γιὰ νὰ βρῆ περίεργα κομμάτια ξύλου ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ποὺ τὰ πρόσφερε στοὺς ἐπισκέπτες κι' ἔπαιρνε γι' ἀντάλλαγμα διάφορες λιχουδιές!

Μιὰ μέρα λοιπὸν ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ζωολογικὸ κῆπο ἕνας ψυχολόγος. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ χιμπατζῆ τοῦ ἔκαμε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι καὶ θέλησε νὰ ἐξακριβώση μέχρι ποιοῦ σημείου μποροῦσε νὰ φτάση τὸ ἐπιχειρηματικό του πνεῦμα. Κατώρθωσε λοιπὸν νὰ τὸν ἀγοράση, τὸν πῆρε στὸ σπίτι του κι' ἄρχισε τὴ συστηματική του ἐκπαίδευσι.

Τὰ πρῶτο ποὺ ἔκανε, ἦταν νὰ τοῦ ἀναπτύξη τὴν ἀντίληψι τοῦ χρήματος—τὴν ἰδέα δηλαδὴ πὼς μόνον ὡρισμένα πράγματα μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν ἀγορὰ τροφῆς. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, μετεχειρίσθηκε μάρκες τοῦ πόκερ.

Ὁ «Ἔμπορος» κατάλαβε πολὺ γρήγορα. Ὅσάκις λοιπὸν ἤθελε ν' «ἀγοράση» κάτι, τὸ πλήρωνε μὲ μιὰ μάρκα, ποὺ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ ἕνα κουτὶ ποὺ βρισκότανε σὲ μιὰν ἄκρη τῆς κάμαρας.

Τὸ δεύτερο βῆμα ἦταν νὰ μάθη πὼς ὑπῆρχαν νομίσματα διαφορετικῆς ἀξίας. Ὁ ἀφεντικός του πῆρε τὸ κουτὶ μὲ τὶς μάρκες καὶ τὸ ἀντικατέστησε μὲ τέσσερα ἄλλα, ποὺ τὸ καθένα τους περιεῖχε μάρκες διαφορετικοῦ χρώματος. Ὅταν ὁ χιμπατζῆς ἔβλεπε μιὰ κόκκινη μάρκα, ἔπαιρνε ἕνα κομμάτι πορτοκάλι. Μὲ μιὰ μπλὲ ἀγόραζε ἑνὰ ἀράπικο φυστίκι. Μιὰ φέτα μπανάνα στοίχιζε μιὰ ἄσπρη μάρκα κι' ἕνα κομμάτι ψωμὶ μιὰ πράσινη.

Σὲ λίγες βδομάδες, ὁ «Ἔμπορος» εἶχε μάθει στὴν ἐντέλεια τὸ ἁπλὸ αὐτὸ νομισματικὸ σύστημα καὶ τὸ χρησιμοποιοῦσε ἀλάθευτα.

Παρόμοια πειράματα ἔκαμε στὸ ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο Γιέϊλ ὁ δόκτωρ Γουὸλφ μὲ ἕξη χιμπατζῆδες. Αὐτὸς προχώρησε ἀκόμη περισσότερο. Τὰ ζῶα του ἔμαθαν νὰ χρησιμοποιοῦν ἕνα εἰδικὸ «αὐτόματο πωλητή», ποὺ τοὺς ἔδινε ἕνα τσαμπὶ σταφύλι, κάθε φορὰ ποὺ ρίχναν μέσα μιὰ μάρκα. Ἂν ρίχναν ὅμως ἕνα δισκάκι ἀπὸ μπρούντζο, τοῦ ἰδιου μεγέθους, τὸ μηχάνημα δὲν ἔβγαζε τίποτα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα μαθήματα, οἱ χιμπατζῆδες μάθανε νὰ ξεχωρίζουν τὰ μετάλλινα δισκάκια ἀπὸ τὶς μάρκες καὶ νὰ ρίχνουν στὸ μηχάνημα μόνο τὰ δεύτερα. Ὅταν ὁ δόκτωρ Γουὸλφ πετοῦσε στὸ πάτωμα μιὰ χούχτα ἀπὸ μάρκες καὶ δισκάκια μαζί, ἀνακατεμένα, οἱ πίθηκοι μάλωναν ποιὸς νὰ πάρη τὶς πρῶτες καὶ ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὰ δεύτερα.

Ὁ ἑπόμενος σκοπὸς τοῦ δόκτορος Γουὸλφ ἦταν νὰ δῆ ἂν θὰ μάθαιναν οἱ χιμπατζῆδες νὰ ἐργάζωνται γιὰ μιὰ ἀμοιβή. Ἐπινόησε λοιπὸν ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα, μ' ἕνα μοχλό, ποὺ γιὰ νὰ τὸν ἀνασηκώση κανεὶς χρειαζότανε νὰ καταβάλη δύναμι 9 κιλῶν. Μὲ κάθε σήκωμα τοῦ μοχλοῦ αὐτοῦ, ἔβγαινε ἀπ' τὸ μηχάνημα ἕνας τσαμπὶ σταφύλι. Ἔτσι, ἡ ἀμοιβὴ ἦταν ἀνάλογη μὲ τὸ ποσὸν τῆς ἐργασίας.

Οἱ χιμπατζῆδες τὸ ἀντιλήφθηκαν σὲ 2—3 μέρες. Εἶχαν μάθει τώρα τὴν ἀξία τοῦ χρήματος καὶ ἐργάζονταν γιὰ μιὰ ἄμεση ἀμοιβή. Θὰ μποροῦσαν ἄραγε νὰ μάθουν νὰ ἐργάζωνται, γιὰ νὰ πληρώνωνται μὲ χρῆμα καὶ νὰ ἀγοράζουν μ' αὐτὸ τὰ σταφύλια;

Ὁ δόκτωρ Γουὸλφ τροποποίησε τώρα τὸ μηχάνημά του. Ἔτσι, ὥστε, μὲ κάθε σήκωμα τοῦ μοχλοῦ, νὰ δίνη μιὰ μάρκα. Στὸ ἴδιο δωμάτιο ὑπῆρχε καὶ τὸ ἄλλο μηχάνημα, ποὺ ἔδινε σταφύλια μὲ τὶς μάρκες.

Γρήγορα οἱ χιμπατζῆδες ἔμαθαν νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ δυό.

Ἔμενε τώρα νὰ γίνη ἡ σύγκρισί τους μὲ τὸν ἐργαζόμενο ἄνθρωπο. ποὺ δὲν ἐοδεύει ἀμέσως τὰ λεφτὰ ποὺ κερδίζει, ἀλλὰ λίγο ἀργότερα. Γι' αὐτό, ὁ δόκτωρ Γουὸλφ ἄφινε μέσα στὸ δωμάτιό τους μόνο τὸ μηχάνημα μὲ τὸ μοχλό. Τὸ ἄλλο, τὸν ταχύτερο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ καὶ νὰ μὴν «ἀδιαφορήση — ὅπως γράφει — γιὰ τὴν κοινωνία καὶ τὴν οἰκογένειά της»! Τοὐναντίον πρέπει νὰ προλάβη χειρότερα κακά. καὶ νὰ μιλήση μὲ τοὺς γονεῖς της γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἄλλως θὰ καταντήση στὰ χέρια του μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα, χωρὶς καμμιὰ ὑπόληψι.

Κεσισογλου: Ἔδωσα τὸ γράμμα σας στὸν εἰδικὸ συντάκτη τοῦ περιοδικοῦ μας, κι' ἐκεῖνος θὰ φροντίση γιὰ τὴ δημοσίευσι.

Μαθητριούλα χωρὶς ἀγάπη, Θεσ)νίκη: Δὲν πρέπει νὰ βασανίζετε τὸν ἑαυτό σας μὲ τέτοια πράγματα ἀπὸ τώρα.

Εἶστε πολὺ μικρὴ ἀκόμη.

Ἀλλ' ἂν πάλι νομίζετε ὅτι δὲ θὰ πρέπη νὰ χάσετε μιὰ εὐκαιρία, ὄχι βέβαια μὲ ἄνθρωπο λιγώτερο μορφωμένο ἀπὸ σᾶς, τότε στείλτε τον στοὺς γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐνδιαφερθοῦν ἐπίσης νὰ πληροφορηθοῦν γιὰ τὸ χαρακτῆρα του, τὴ δουλειά του καὶ τὴν κοινωνική του θέσι.

Δὲν πρέπει νὰ παρασυρθῆτε ἀπὸ τρυφερὰ λόγια καὶ ὑποσχέσεις.

Ἐρωτευμένη: Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές. Χαίρομαι ἐπίσης ποὺ οἱ συμβουλές μου σᾶς ὠφέλησαν καὶ σᾶς ἔδειξαν τὸ σωστὸ δρόμο πρὸς ἕνα εὐτυχισμένο γάμο.

Καὶ μὲ ρωτᾶτε: «Τώρα ποὺ τὸν παντρεύτηκα, πῶς νὰ τὸν κρατήσω κοντά μου γιὰ πάντα;»

Αὐτὸ εἶναι μιὰ φρόνιμη ἐρώτησι, ποὺ μόνο μιὰ μυαλωμένη γυναίκα σὰν κι' ἐσᾶς, μπορεῖ νὰ τὴν κάνη, γιατὶ ἀγαπᾶ πραγματικὰ τὸν ἄντρα της.

Δυστυχῶς, οἱ περισσότερες κοπέλλες μετὰ τὸ γάμο, γίνονται ἀνυπόφορες, γιατὶ δὲν καταλαβαίνουν, ὅτι μπορεῖ νὰ εἶναι εὔκολο νὰ πάρουν ἕναν ἄντρα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸν κρατήσουν. Κι' αὐτὸ γιατὶ γίνονται ἀλλοιώτικες. Ἀδιαφοροῦν πιὰ γιὰ τὸ κάθε τι ποὺ τὸν ἀφορᾶ κι' ἀσχολοῦνται μὲ ὅλο τὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄντρα τους. Κι' ἔτσι αὐτὸς ἀπογοητευμένος φεύγει σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ κοντά τους καὶ ἀναζητάει μιὰ ἄλλη συντροφιά. Ἀποτέλεσμα: τὸ διαζύγιο!

Ἡ μόνη συμβουλὴ ποὺ σᾶς δίνω εἶναι νὰ μείνετε ἡ ἴδια, πρόθυμη, ἐρωτευμένη, νοικοκυρούλα, τοῦ περιμένει τὸν ἄντρα της νὰ ἐπιστρέψη ἀπὸ τὴ δουλειά του. Ἀκολουθῆστε αὐτὲς τὶς ἁπλὲς συμβουλὲς καὶ θὰ δῆτε πὼς θὰ μείνη δικός σας γιὰ πάντα.

Ἀγαπῶ τὴ γιαγιά μου: Πολὺ περίεργο τὸ γράμμα σας: Εἶστε ὥριμη, χωρὶς γονεῖς, χωρὶς στοργὴ καὶ θέλετε νὰ... πεθάνετε. Αὐτὸ ὅμως ποὺ σᾶς συγκρατεῖ εἶναι ἡ γιαγιά σας, ποὺ προσπαθεῖ νὰ σᾶς δώση ὅ,τι ἡ ζωὴ σᾶς στέρησε. Καὶ σκέπτεστε νὰ τὴν πάτε στό... ὑπερκόμειο—καὶ ἐπειδὴ σᾶς γίνεται ἐμπόδιο—καὶ νὰ... πεθάνετε κατόπιν, ἀφοῦ θὰ χετε πιὰ τὸ πεδίο ἐλεύθερο!

Αὐτά, ποὺ μοῦ γράφετε, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι λόγια σοβαρῆς κοπέλλας 27 ἐτῶν. Στὴν ἡλικία σας — ἀσχέτως πρὸς ὅ,τι ἔχει συμβῆ στὸ παρελθὸν — τὰ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον πρέπει νὰ πηγάζουν ἀπὸ τὴ λογική.

Μήπως παρουσιάζεται σὲ σᾶς μόνο ἡ περίπτωσι αὐτὴ τῆς μοναξιᾶς; Πάρα πολλὲς κοπέλλες βρίσκονται στὴ θέσι σας, ἀλλὰ δὲ σκέπτονται τὸ θάνατο! Σκέπτονται νὰ παντρευτοῦν καὶ νὰ δημιουργήσουν οἰκογένεια.

Αὐτὸ νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς. Νὰ δώσετε στὴ ζωὴ σας τὴ χαρά, κι' ὄχι τὴ λύπη!

Μέσα σὲ δύο σκέψεις: Δείξατε μεγάλη ἐπιπολαιότητα, τόσο στὴν ἀρχή, ὅσο καὶ στὴ συνέχεια τῆς γνωριμίας σας μ' αὐτὸν τὸν νέο. Ἐκείνος, ἐπειδὴ ἀκριβῶς σᾶς ἀγαποῦσε, φάνηκε τόσο καλὸς μαζί σας, τόσο τίμιος ἀπέναντι στοὺς γονεῖς σας κι' ὅπως βλέπετε ἐπιμένει νὰ παντρευτῆ ἐσᾶς, ποὺ τοῦ φανήκατε τόσο ἄκαρδη καὶ τόσο ἐπιπόλαιη. Μὴ λέτε, πὼς τὸν ἀγαπᾶτε. Δὲν τὸν ἀγαπᾶτε καθόλου. Ἂν τὸν ἀγαπούσατε λιγάκι, θὰ σεβόσαστε τὸν ἑαυτό σας, κι, ἀκόμη καὶ θὰ ἐπιμένατε στοὺς γονεῖς σας νὰ σᾶς δώσουν γιὰ ἄντρα. Φοβηθήκατε ὅμως μήπως δὲν περάσετε καλὰ μαζί του. Αὐτὰ ὡστόσο δὲν τὰ σκεφτήκατε, ὅταν πηγαίνατε σὲ ραντεβοῦ μ' ἕναν ἄγνωστο ἀκόμη γιὰ σᾶς; Ἔτσι, ὅπως ἔγιναν τὰ πράγματα, δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι παρὰ νὰ τὸν πάρετε. Ἂν ἐπιμείνετε στοὺς γονεῖς σας, θὰ σᾶς τὸν δώσουν, γιατὶ μοῦ φαίνεται, πὼς δὲ θὰ βρῆτε πιὸ ἔντιμο ἄνθρωπο ἀπ' αὐτόν. Ὅσο γιὰ τὰ γράμματα καὶ τὶς φωτογραφίες, ποὺ τὰ σκεφτήκατε ἐκ τῶν ὑστέρων, δὲν πρόκειται νὰ τὰ πάρετε. Διότι, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν τὰ χρησιμοποίηση γιὰ ἄλλους λόγους ὁποιουσδήποτε, θὰ θέλη νὰ τὰ κρατήση ὡς ἀνάμνηση. Κανονίστε τα, λοιπόν, νὰ τὸν πάρετε καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχισμένη.

Ἀγανακτισμένη καὶ μιά: Δὲ συνηθίζω νὰ στέλνω ἰδιαίτερες ἀπαντήσεις μὲ ἐπιστολές, ἀφοῦ ἡ σελίδα αὐτὴ εἶναι γιὰ νὰ δίνη τὶς καταλλήλες ἀπαντήσεις σὲ ὅσους ζητοῦν μιὰ συμβουλή. Ἂς ἔρθωμε ὅμως στὸ ζήτημά σας. Πολὺ ἀργὰ σκεφτήκατε νὰ κατηγορήσετε τὸν ἄντρα σας ὡς τυραννικό, ἔπειτα ἀπὸ δύο παιδιὰ ποὺ ἔκανε. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ παιδιὰ ποὺ ἔχετε ἀποχτήσει μαζί του. Ἀρχίσατε νὰ τὸν θεωρῆτε τυραννικὸ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξελογιαστήκατε μ' ἕναν ἄγνωστο καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσετε τὶς ἀπιστίες σας. Μιὰ μητέρα δύο παιδιῶν σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία σέβεται τὴν οἰκογένειά της καὶ δὲν ἐγκαταλείπει ἑνανοῦ τῶν παιδιῶν της. Τί θὰ σκεφτοῦν αὐτὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα, ὁπωσδήποτε, μεθαύριο θὰ μάθουν τὸ κατάντημα τῆς μητέρας τους; Ἕνα πρᾶγμα σᾶς συμβουλεύω: μαζευτῆτε στὸ σπίτι σας κονιὰ σιὰ παιδιά σας! Ἐγκαταλεῖψτε τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες καὶ τοὺς ἀγνώστους.

Σμαρούλα: Κάνατε καλά, ποὺ μοῦ γράψατε, γιατὶ ὅπως εἶστε μικρούλα καὶ ἄπειρη, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε, θὰ μπαίνατε πολὺ γρήγορα στὰ βάσανα. Δυστυχῶς πολλὰ κορίτσια στὴν ἡλικία σας, εἴτε ἀπὸ μίμησι πρὸς τὶς ἄλλες συνομήλικές τους, εἴτε ἀπὸ ἐγωισμὸ γιὰ νὰ μὴ ὑστερήσουν κι' αὐτὲς σὲ κάτι ποὺ νομίζουν ὅτι ὅλες οἱ κοπέλλες κάνουν, ἐπιζητοῦν νὰ δέχονται μὲ εὐχαρίστησι τὶς ἐρωμολογήσεις τῶν νέων. Ἀλλὰ οἱ νέοι αὐτοί, δὲν ἔχουν κανένα σοβαρὸ σκοπό, ὅταν λένε τρυφερὰ λόγια, ποὺ τὰ ἔχουν μάθει ἀπέξω... Οἱ κοπέλλες ὅμως, συγκινοῦνται μὲ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ νομίζουν ὅτι ὁ νέος τὶς ἀγαπάει. Τί εἴδους ἀγάπη εἶναι αὐτὴ δὲν ξέρουν, οὔτε ξέρουν ποιὰ εἶναι τὰ ἐπακόλουθα καὶ οἱ κίνδυνοί της. Ἐκθέτουν ὅμως μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν ἑαυτό τους, τὴν οἰκογένειά τους, γελοιοποιοῦνται στὰ μάτια τῶν ἄλλων καὶ διατρέχουν τὸ μεγάλο κίνδυνο τῆς καταστροφῆς τους. Μὴν ἀκοῦτε λοιπόν, τὸ τί σᾶς λέει ὁ νέος, γιατὶ δὲ μπορεῖτε νὰ βασιστῆτε στὰ λόγια του. Δὲν εἶναι ἀνεξάρτητος, οὔτε ἐλεύθερος ἀκόμη νὰ κατευθύνη τὴ ζωή του, ποὺ δὲ περισσότερο καὶ τὴ δική σας.

Χαροκαμένη: Μὲ ρωτᾶτε τί πρέπει νὰ κάνετε, γιὰ νὰ μὴ σᾶς πειράζουν οἱ ἄντρες μιὰ καὶ εἶστε χήρα. Πολλὲς γυναῖκες εἶναι χῆρες καὶ ὡραῖες, ἀλλὰ ξέρουν νὰ κρατοῦν τὴ θέσι τους, νὰ ἐπιδάλλουν σεβασμό, ὥστε νὰ μὴν τολμᾶ κανεὶς νὰ τὶς πειράξη. Μιὰ χήρα πρέπει νὰ φυλάνεται πιὸ πολὺ ἀπ' ἕνα κορίτσι. Πρέπει νὰ μὴ δίνη τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀνεξάρτητης γυναίκας, νὰ μὴν τρέχη ἐδῶ κι' ἐκεῖ μόνη της σὲ ἀκατάλληλες ὧρες τῆς ἡμέρας. Προσέξετε ὅλ' αὐτά, γιατὶ ὑπάρχουν οἱ κακοὶ καὶ οἱ ὑστερόβουλοι, ποὺ νομίζουν ὅτι στὴ χήρα θὰ βροῦν τὴν εὔκολη κατάκτησι. Κυττάξτε, λοιπόν, τὸ σπίτι σας, τὸ νοικοκυριό σας, σχετιστῆτε μὲ καλὲς οἰκογένειες καὶ μὴ δέχεστε τόσο εὔκολα προσκλήσεις. "Οταν δὲ πόκειται νὰ πάτε σ' ἐκδρομὴ ἢ σὲ διασκέδασι, νὰ προτιμᾶτε σοβαρὲς οἰκογένειες, ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς προστατεύσουν ἀπὸ περιπέτειες.

Μοιραῖο: Μοῦ γράφετε ὅτι ἀγαπᾶτε μιὰ νέα καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ τῆς τὸ πῆτε. Μὲ ρωτᾶτε πῶς νὰ τὴν κάνετε νὰ τὸ καταλάβη. Ὁ νέος ποὺ ἀγαπᾶ πραγματικὰ μιὰ κοπέλλα δὲν περιορίζεται στὴ λέξι «ἀγάπη». Δηλαδή, ὅταν ἀγαπᾶ, σέβεται τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶ, καὶ δὲ θέλει τὸ κακό του. Ἐπομένως, τί τὸ ὄφελος νὰ τῆς δώσετε νὰ καταλάβη ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε καὶ ν' ἀδιαφορήσετε γιὰ ὅλα τ' ἄλλα; Κι' αὐτὰ τὰ ἄλλα εἶνε πολλά. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ διάθεσί σας νὰ παρασύρετε αὐτὴ τὴ νέα σ' ἕνα ἔρωτα κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἂν δελεαστῆ, τότε θὰ μάθη νὰ λέη ψέμματα γιὰ νὰ δικαιολογῆ τὶς ἀγοποσίες καὶ τὶς ἀπουσίες της. Διακινδυνεύει δηλαδὴ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς ἔχουν οἱ γονεῖς της. Ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾶτε, νὰ διαλέξετε τὸ σωστὸ δρόμο, ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τοὺς γονεῖς της.

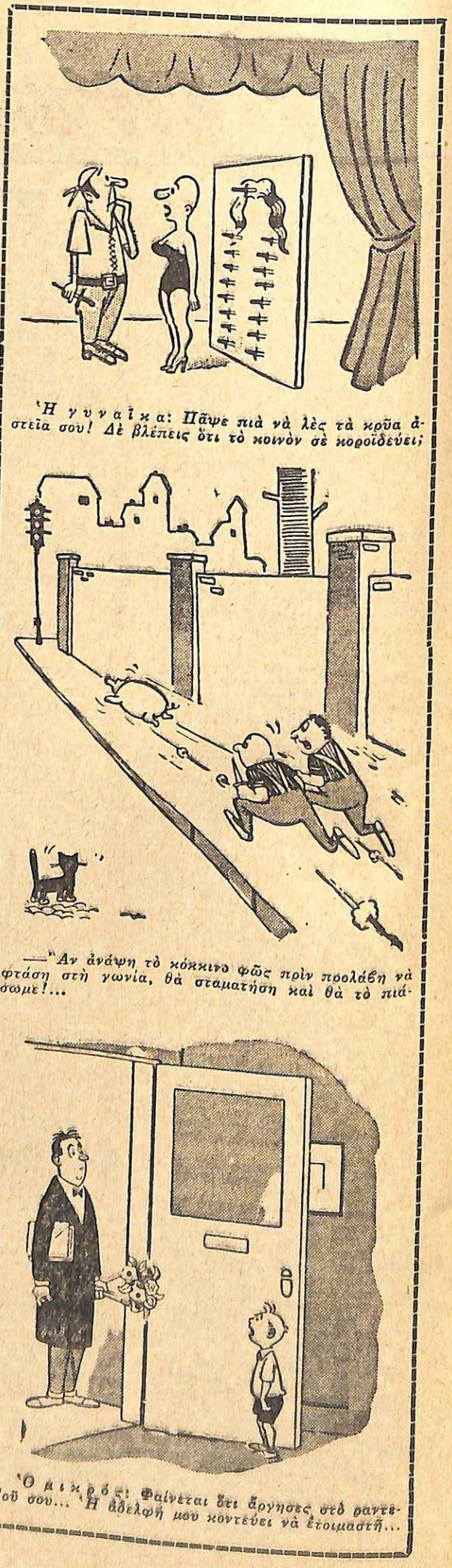
Ξανθὴ γαλαντόμα: Πολὺ μὲ λύπησαν τὰ λόγια σας. Καταλαβαίνω ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη, ποὺ μοῦ ἔχετε καὶ ἡ ἀνωνυμία σᾶς ἔδωκαν τὸ θάρρος νὰ μοῦ ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας καὶ νὰ μοῦ πῆτε πράγματα, ποὺ δὲ θὰ τὰ λέγατε ποτὲ σὲ κανένα. Καὶ κάνατε καλά, γιατὶ ἔτσι ἔφυγε ἕνα βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος σας. Ἀλλά, ἀπὸ τὸ γράμμα σας διακρίνω ὅτι ἔχω νὰ κάνω μὲ μιὰ λογικὴ καὶ μορφωμένη κοπέλλα. Πῶς παρασυρθήκατε, λοιπόν, ἀπὸ τὰ πλούτη νὰ δεχτῆτε ὅλα αὐτά; Ἔπρεπε νὰ διακινδυνεύση τελικὰ ἡ ζωή σας, τὸ μέλλον, κι' ἡ ὑπόληψί σας, γιὰ νὰ ἐπαναστατήσετε; Καὶ πάλι εἶστε ἀσυγχώρητη γιὰ τὴν ἐπιπολαιότητά σας. Αὐτὸς ὁ νέος δὲν εἶναι καθόλου εἰλικρινὴς καὶ οἱ τρόποι του ἔδειξαν ὅτι ὄχι μόνον δὲ σᾶς σεβάστηκε ποτέ, ἀλλὰ καὶ σᾶς φέρθηκε ἄσχημα. Μετεχειρίστηκε δελεαστικὰ μέσα γιὰ νὰ σᾶς παρασύρη στὴν καταστροφή. Μά, δὲν τὸ εἴδατε καὶ μόνη σας; Σᾶς εἶπε ὅτι θὰ σᾶς πάη σ' ἕνα πάρτυ καὶ σᾶς πῆγε ἀλλοῦ. Γλυτώσατε δὲ ὡς ἐκ θαύματος. Κι' ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ λέτε ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε! Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ τὸν ἀγαπᾶτε, δὲν πρέπει νὰ ξαναδῆτε μαζί του, γιατὶ τότε τὸ κατοακύλισμά σας θὰ εἶναι σίγουρο. Αὐτὸς σκέπτεται νὰ πετύχη τὸ σκοπό του, μὲ κάθε μέσο. Μακρυά, λοιπόν, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀσυνείδητους ἀνθρώπους, ὅσο εἶναι καιρός. Ζητῆστε ἀμέσως τὴ βοήθεια τῶν γονέων σας, ἂν δὲ βρίσκετε μόνη σας τὴ δύναμι νὰ τὸν ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ δρόμο σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο ΝΤΑΛΙ... ΚΟΜΜΩΤΗΣ

Ὁ πιὸ ἐκκεντρικὸς καλλιτέχνης τῆς ἐποχῆς μας, ὁ γνωστὸς ζωγράφος Σαλβατὸρ Νταλὶ καταπιάστηκε τώρα καὶ μὲ τὶς γυναικεῖες κομμώσεις. Συνιστᾶ στὶς γυναῖκες τὸ νέο αὐτὸ χτένισμο «Ἀχιλλέως» τὸ ὁποῖο, ὅπως λέει ὁ ἴδιος, τοῦ τὸ ἐνέπνευσε ἡ Μαρίλυν Μονρόε.

Ἡ γυναῖκα: Πᾶψε πιὰ νὰ λὲς τὰ κρῦα ἀστεῖα σου! Δὲ βλέπεις ὅτι τὸ κοινὸν σὲ κοροϊδεύει;

—"Αν ἀνάψη τὸ κόκκινο φῶς πρὶν προλάβη νὰ φτάση στὴ γωνιά, θὰ σταματήση καὶ θὰ τὸ πιάσωμε!...

Ὁ μικρός: Φαίνεται ὅτι ἄργησες στὸ ραντεβοῦ σου... Ἡ ἀδελφή μου κοντεύει νὰ ἑτοιμαστῆ...

γκρέκο

ΥΦΑΣΜΑΤΑ
Χιμονιέ
Μία έξαιρετική
συλλογή
στά πιό μοντέρνα
σχέδια.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ · ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Α. Κ. Μ., Καρούτσα: Πρόκειται περί αισθητικής χειρουργικής επεμβάσεως η οποία βεβαία δεν είναι σωστό να γίνη στήν επαρχία, γιατί χρειάζεται ειδικός χειρουργός τον οποίο θα βρήτε στην Αθήνα ή τή Θεσσαλονίκη, εφ' όσον σάς είναι ευκολώτερο άκει. Ιάντως, αυτοί του είδους οι αισθητικές επεμβάσεις είναι συνηθισμένες. Ο είδικός χειρουργός θα σας κατατοπίση για όλα τ' αλλα.

Άναγνώστη Χ. 101: Τό νόημά σας, όπως έχει σήμερα, εφ' όσον βέβαια είναι όπως μου το περιγράφετε, είναι βασανιστικό μέν, αλλά μερικώς άκινδυνο. Δέ βλέπω τό λόγο νά είσαχθήτε σέ νοσοκομείο. Ή νοσηλεία του (ύπάρχουν δέ πολλά σχήματα νοσηλείας), είναι γνωστή σέ όλους τούς γιατρούς. Κάνετε πρώτα όλα τά άλλα φάρμακα καί άν παρασταθή άνάγκη για κορτιζόνη, πηγαίνετε στό νοσοκομείο.

Θάνο ν: Ή ήλικία σας μάς δίνει τήν έλπίδα ότι είναι δυνατό νά αύξηθή μέ τόν καιρό τό άνάστημά σας, τού όποίου βέβαια ή βελτίωσι, άν τελικά πραγματοποιηθή, θά είναι ελάχιστη. Έκείνο πού σάς συνιστώ είναι ή γυμναστική, άλλά θά πρέπη νά γίνεται μέ μέθοδο τήν όποία θά σάς ύποδείξη ένας γυμναστής. Καλή διαιτητική άγωγή. Άν θέλετε, παίρνετε τρία κουταλάκια τού γλυκού τήν ήμέρα Tonex.

Λυπημένο, 10: Γιά τήν πρώτη περίπτωσι, σάς λέω ότι είναι μιά άρρώστεια συνηθισμένη, πού όφείλεται σέ ύπερευαισθησία τού στομάχου, βασανιστική, άλλά άκίνδυνη. Ή θεραπεία της έγκειται στή σχετική δίαιτα, όπως άκριβώς σάς σύστησαν οί έκεί συνάδελφοι. Όσο γιά τό δεύτερο, θά σάς συμβούλευα, έφ' όσον έχετε τή δυνατότητα, νά πάτε στήν Εύρώπη. Νά τό άποφασίσετε καί μάλιστα έντός τού έτους.

Άποστρατευθέντα: Γιατί, όταν είσαστε στρατιώτης, δέ φορτίζατε νά σάς κυττάξουν οί στρατιωτικοί γιατροί καί νά σάς κάμουν δ,τι ήθελαν; Τώρα θά ύποβληθήτε σέ κατόπους καί έξοδα, γιατί άν είναι φυματιώδους φύσεως, μπορεί νά άφαιρεθή χειρουργικώς, χωρίς δυσάρεστα άποτελέσματα. Αύτά όμως όλα θά σάς τά πή ό χειρούργος.

Δίδα Α. Π., 11: Δέν έχετε δίκηο νά παραπονιέστε στή φίλη σας για τή σημερινή σας κατάστασι. Φταίτε έξ όλοκλήρου έσείς ή ίδια, γιατί έκάματε χρήσι σκευασμών προερχομένων άπό ένεύθυνες πηγές. Τώρα θά κάνετε τή συντηρητική θεραπεία, πού σάς ύπέδειξε ό γιατρός καί στό μέλλον, έφ' όσον τά πράγματα είναι όπως μού τά έκθέτετε, θά χρησιμοποιήσετε τήν Greme Phyllis σέ συνδυασμό μέ τήν Mousse Phyllis.

Πονεμένη, Ένταύθα: Τό θέμα σας, άπό φιλοσοφική πλευρά, χρειάζεται πλατειά συζήτησι, πράγμα τεχνικώς άδύνατο γιά τήν παρούσα στήλη. Έμένα μόνο τό ιατρικό θέμα μέ άφορά καί δέ βρήκα σέ τί θά μπορούσα νά σάς βοηθήσω. Σάς συνιστώ νά πάτε δή ένας γιατρός.

Ή Κάποια έπαρχιώτισσα: Ή θεραπεία της παθήσεως, πού μού γίνεται περιγράφετε, είναι συμπτωματική καί ξετάση τήν άρρωστη μητέρα σας. Καμμιά συμβουλή δέν είναι δυνατό νά σάς δώσω καί άκόμη λιγώτερο φαρμακευτική άγωγή, δεδομένου ότι δέ κατατοπίσατε, καί είναι έπόμενο οί συμβουλές μου νά μείνουν χωρίς θετικό άποτέλεσμα.

Χρυσόστομο Παπ.: Μού άναφέρατε άπλώς μιά έκδήλωσί σας καί μού ζητάτε τή γνώμη μου. Μού λέτε ότι ήθατε στήν Άθήνα, ότι σάς έξέτασαν πολλοί γιατροί καί ότι έφάγατε θεραπεία χωρίς άποτέλεσμα. Πώς είναι δυνατό, λοιπόν, νά έχω γνώμη; Σάς συνιστώ νά πάτε στή Γαλλία, άφού θέλετε νά πάτε στό έξωτερικό.

Πιερρίνα, Α. 25: Τό περιστατικό, πού μού περιγράφετε δέν είναι νόσημα, πού έχει άνάγκη είδικής θεραπευτικής άγωγής. Πρόκειται περί μιάς εύαισθησίας, συνεπεία αύστηρᾶς οίκογενειακής άγωγής, ή όποία θά ύποχωρήση μέ τόν καιρό καί άφού άποκτήσετε δική σας προτοβουλία καί έλευθερία σκέψεως. Μπορείτε νά κάνετε 15 ένέσεις Calcibromine ή νά παίρνετε πρωί, μεσημέρι καί βράδυ άπό μιά κουταλιά τού γλυκού Passineurol.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Viky, J. London: Οί ένέσεις Primodian Depot, δέν κυκλοφορούν στήν Έλλάδα καί δέν έχουν καμμιά σχέσι μέ τίς ένέσεις Primandron. Οί ένέσεις Primodian είναι μίγμα άνδρικής καί γυναικείας ορμόνης καί χορηγούνται γιά τίς διάφορες παθήσεις τού γυναικείου φύλου.

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Κάποια άνήσυχη, Καρδίτσα: Όπως έδειξε καί ή μικροβιολογική έξέτασι, πρόκειται περί έπιμόνου μορφής κολπίτιδος άπό μονίλια καί τριχομονάδες. Ή κατά καιρούς γενομένη θεραπεία δέν ήτο πλήρης. Θεραπευτικώς, μετά τή λήξι της περιόδου θά κάνετε πρωί καί βράδυ κολπική πλύσι μέ ένα κουταλάκι της κοπιτσάκι άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ 300 δράμια νερό ζεστό. Πρό τού ύπνου δέ, θά τοποθετήτε βαθεία κολπικώς δυό χάπια άπό τό φάρμακο Tabl. Mycostatin καί κατόπιν θά έπαλείφετε τά έξωτερικά μέρη μέ τήν άλοιφή Mycostatin. Γιά τήν πλήρη άποστείρωσι τού όργανισμού θά παίρνετε κάθε όκτώ ώρες άπό μιά κάψουλα άπό τό φάρμακο Caps. Mysteclin No 1 Flacon. Ή θεραπεία θά έπαναληφθή καί τόν έπόμενο μήνα.

Π. Κ., Βόλον: Οί γόνιμες ήμέρες τού κύκλου εύρίσκονται μεταξύ τής 12ης καί 18ης ήμέρας άπό τής έναρξεως τής περιόδου, όταν δηλαδή λαμβάνη χώραν ή ώοτοκία. Έπομένως, πιθανώτατα έπετεύχθη κατά τίς ήμέρες πού μού σημειώνετε στό γράμμα σας.

Βασανισμένη άπό μικρή: Άπαντώ κατά σειρά στά έρωτήματά σας. 1) Ό πόνος προέρχεται άπό νευραλγία καί γιά τή βελτίωσι της καταστάσεως θά παίρνετε τρία χάπια τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Tabl. Avacan. Θά τοποθετήτε δέ ένα ώς δυό ύπόθετα τήν ήμέρα άπό τό φάρμακο Supp. Nealgyl. 2) Τά ύγρά προέρχονται άπό τριχομονάδες τού κόλπου καί ή θεραπεία των είναι κυρίως τοπική (ένδοκολπική), λόγω όμως της είδικής καταστάσεως σας, ή θεραπεία δέν είναι δυνατό νά γίνη παρά μόνον άπό γιατρό γυναικολόγο. Γιά τή βελτίωσι της καταστάσεως θά κάνετε πρωί καί βράδυ τοπική καθαριότητα μέ ένα κουταλάκι τού γλυκού άπό τό φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σέ διακόσια δράμια νερό ζεστό. Μετά τήν καθαριότητα θά έπαλείφετε τά μέρη μέ τό φάρμακο Mycostatine Ointment. 3) Ή μεμβράνη πού παρατηρείτε δέν προέρχεται άπό καμμιά άνωμαλία, άλλά όφείλεται σέ φυσιολογική αύξησι.

Μιά δυστυχισμένη, χωρίς έλπίδα, Κ. Κ. Λ.: Ή μακρά συμβουλή πού σάς έδωσε ό γιατρός σας ήτο άπολύτως σωστή καί ή μόνη πού θά σάς έβοηθούσε. Ή κατάστασί σας δέν είναι άπελπιστική. Ή κατάστασι αύτή δέν έμποδίζει τήν τεκνοποίησι. Γιά τή βελτίωσι της καταστάσεως θά κάνετε όπως σάς συνέστησε ό γιατρός σας. Ή θεραπεία θά διαρκέση τρεις μήνες καί θά γίνεται μέ τόν έξης τρόπο: Κατά τίς πρώτες 10 ήμέρες πρό της άναμενομένης περιόδου θά κάνετε τρεις ένέσεις καί μιά κάθε ήμέρα άπό τό φάρμακο Amp. Estroprol καί βράδυ κολπική πλύσι μέ ένα κουταλάκι τού γλυκού

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ πουκάμισο

Ὁ Χότζας μπορεῖ νἄταν ξακουστὸς γιὰ τὴ σοφία του, γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ γιὰ τόσα ἄλλα χαρίσματα ποὺ εἶχε, ἀλλὰ μέσα στὰ τόσα προτερήματά του εἶχε κι' ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: Ἦταν φοβιτσιάρης ὡς ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔπαιρνε.

—Τί νὰ κάνω; ἔλεγε συχνά. Ὅλα τὰ καλὰ μοῦ τἄδωσε ὁ Ἀλλάχ, μοῦδωσε ὅμως κι' ἕνα κουσούρι...

—Καὶ γιατί, μπρὲ Ναστραδίν, ἔγινε αὐτό; τὸν ρωτοῦσαν οἱ φίλοι του.

Κι' ἐκεῖνος, χαμογελῶντας τοὺς ἀπαντοῦσε:

—Φαίνεται πὼς μὲ φοβήθηκε ὁ Προφήτης καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ ἀποφάσισε νὰ μὲ κάνη φοβιτσάρη γιὰ νὰ μὴ φαινόμαστε ἴσια κι' ὁμοια!

Ἔτσι, ἐκεῖ ποὺ χρειαζότανε θάρρος καὶ παλληκαριὰ ὁ Χότζας τἄκανε πάντοτε μούσκεμα κι' ἡ γυναίκα του ἡ ὁατμὲ εἶχε νὰ τὸ κάνη:

—Μωρὲ ἄντρα πῆρα ἐγὼ ἢ σουλτανόπαιδο, ποὺ τὤχανε μὴ στάξη καὶ μὴ βρέξη;

—Ἔννοια σου, γυναῖκα καὶ νἄσαι εὐχαριστημένη ποὺ πῆρες τέτοιον ἄντρα, τὴν κορόϊδευε ἐκεῖνος. Ἔτσι θὰ τὸν ἔχης σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ καὶ δὲ θὰ μείνης γρήγορα χήρα, ὅπως τὸ παθαίνουν οἱ χανούμισσες, ποὺ ξιππάζονται ἀπὸ τοὺς παλληκαράδες...

Μὰ αὐτὸ ποὺ συνέβη μιὰ φορὰ στὸ Χότζα πέρασε κάθε ὅριο κι' ἔκανε τὴ ὁατμὲ ἔξω φρενῶν μὲ τὴ δειλία τοῦ ἄντρα της.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, κάθησε ἡ καϋμένη κι' ἔπλυνε τὸ πουκάμισό του κι' ἀφοῦ πέρασε τὰ μανίκια σὲ μιὰ βέργα, τὸ κρέμασε στὴν ἄκρη τοῦ χαγιατιοῦ καὶ τ' ἄφησε ἐκεῖ τὴ νύχτα γιὰ νὰ στεγνώση.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως ὁ Ναστραδὶν σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι γιὰ νὰ πιῆ νερό. Μὰ μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' εἶδε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ πουκάμισο νὰ σαλεύη στὸ χαγιάτι, ἔσπασε ἡ χολή του ἀπ' τὸ φόβο, γιατί νόμισε πὼς ἦταν... κλέφτης!

Μπῆκε τότε ἀμέσως μέσα, ἅρπαξε τὸ τόξο του κι' ἔρριξε ἕνα βέλος πάνω στὸ ...πουκάμισο, σίγουρος, πὼς σημάδευε τὸ λησταῖ!

Ὕστερα μαντάλωσε καλὰ τὴν πόρτα κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ ποῦ νὰ κλείσῃ μάτι... Τὸν εἶχαν ζώσει οἱ φόβοι κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ φοβόταν πὼς οἱ σύντροφοι τοῦ λησταῖ θἀρχόντουσαν νὰ πάρουν πίσω τὸ αἷμα τοῦ συντρόφου τους!

Ὅταν ἐπὶ τέλους χάραξε ἡ μέρα ὁ Χότζας σκούντησε τὴ ὁατμὲ ποὺ κοιμόταν τοῦ καλοῦ καιροῦ δίπλα του:

—Σήκω γυναῖκα νὰ δοῦμε τί ἀπόγινε ὁ λησταῖς...

—Ἄσε με νὰ κοιμηθῶ, γκρίνιαξε ἐκείνη.

—Σήκω, ποὺ σοῦ λέω, γιατὶ θἄχουμε φασαρίες μὲ τοὺς ζαπτιέδες, τῆς ξαναεῖπε ὁ Ναστραδὶν καὶ τὴ σήκωσε μὲ τὴ βία ἀπ' τὸ ντιβάνι.

Σηκώθηκε ἀγουροξυπνημένη ἡ ὁατμὲ κι' ἀκολούθησε τὸ Χότζα στὸ χαγιάτι. Μόλις ὅμως ἔφτασαν ἐκεῖ, τί νὰ δοῦνε: Τὸ καινούργιο πουκάμισο τοῦ Ναστραδὶν ἦταν τρυπημένο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὡς τὴν ἄλλη ἀπὸ τὸ χθεσινοβραδυνὸ βέλος, ποὺ προωριζότανε γιὰ τὸ λησταῖ.

—Λωλάθηκες, μπρὲ Ναστραδίν; φώναξε ἡ ὁατμέ. Πῆρες γιὰ λησταῖ τὸ πουκάμισο καὶ τὸ τρύπησες...

Μὰ ὁ Χότζας θρῆκε γρήγορα τὴ ψυχραιμία του καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναίκας του τῆς εἶπε μὲ οἶκτο:

—Τὸ μυαλό σου καὶ μιὰ λίρα, κακομοίρα μου. Ἀντὶ νὰ γκρινιάζῃς, πρέπει νὰ δοξάζῃς τὸν Ἄλλάχ, ποὺ δὲν ἔτυχε νὰ φορῶ τὸ πουκάμισο, γιατὶ ἀλλοιῶτικα θἄσουν τώρα χήρα!

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΝΙΕΚΟΛΤΕ

Βάϊ, βάϊ, βάϊ κιοπόγλου κιοπεκλέρ! Ἀντιρωποι πολὺ ἀδιάντροποι ἔνσνται, κουζούμ, τί νὰ σὲ πῶ; Χίτς, κουζούμ, ἰντροπὴ ντὲν ἔχουν, τιρόπους, φελιὰν φιστίκ — ἀμὰν μπουνταλᾶ, ἐρίφ, χίτς ὑναῖκα ποτὲ ντὲν εἴδες, γιάχο; Τί γουρλώνεις ἔτσι μάτια σου καὶ τί κυττᾶς μπέ; Φτοῦ Ἀλλὰχ πελιασινὶ βερσίν! Νομίζεις, γιαβρούμ, καμμιὰ φορά, ὁτι μέσα σὲ ἀγριαντιρωπους ζῆς, βάϊ, βάϊ, βάϊ!

Θὰ μὲ πῆς τώρα, μπὲ Καραμπέτ, τί συγχίζεσαι, γιαβρούμ; Πῶς νὰ μὴ συγχίζωμαι, ἀναγνώστη ἐφέντη, ἀφοῦ τὸ δικό μου τὸ ὑναῖκα κύτταξε, ἐσόγλου ἐσέκ! Ἀλλὰ στάσου νὰ σὲ πῶ τὴν ἱστορία ἀπὸ ἀρχή της, γιατὶ πολὺ συγχισμένος ἔνομαι καὶ ἀπὸ τὸ μέση ἀρχινισμένος εἶνα.

Τὸ λοιπόν, ἱπροχτές, μὲ τὸ Σουρπουΐτσα μου περίπατος θὰ πηαίναμε. Τὸ Σουρπουΐτσα μου, τώρα τελευταῖα, ἕνα φιστάνι ἔκανε,ἄμμα, γιὰ νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθεια, ντελικολτέδ:α της πολὺ ἀπ' ἔξω ἔνονται. Λαιμός, φελιὰν φιστίκ, ὅλα ἀπ' ἔξω εἶναι καὶ ἰστῆθος πάλι πολὺ φαίνεται.

— Κουζούμ, τῆς λέω, πολὺ ντελικολτὲ ἐδείχνεις καὶ ἐδῶ τὸ κόσμος λιμασμένος ἐνεται. Ἄμα ἔξω ἰβγαίνῃς, ὅλοι ἐσένα θὰ κυττάζουν.

Ἄμα τὸ Σουρπουΐτσα μου χίτς σημασία ντὲν ἔδωσε καὶ μὲ λέει «Ἄλλες ὑναῖκες ὅλα ἔξω τὰ ἰβγάζουνε, καὶ ἐγὼ τί ἔβγαλα;».

— Πολλὰ εἶναι, τῆς λέω.

— Λίγα εἶναι! μὲ λέει.

Τέλος σπάγγων, λιγάκι καυγαδισμένο ἐϊνήκαμε, ἄμα ἠξέρεις: Χίτς κουβέντα ντὲν ἀκούει τὸ Σουρπουΐτσα μου καὶ σὲ τέτοια, φιστάνια μιστάνια μὲ λέει νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι. Ἐν τάξει, λέω, ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι, ἄμα, ὅμως, κανεὶς ἐσένα κυτταγμένο ἑκάνη, σαμᾶς θὰ ἔνεται.

Τὸ λοιπόν, μέσα στὸ τιρόλλεϋ ἰμπαίνουμε, κανεὶς ντὲν ἐκύτταζε, μόνο ἕνας ὑψηλός, ζευλὲκ ἐρίφ — βάϊ κιοπόγλου κιοπὲκ — σὰν λιμασμένος μάτιας του ἐπάνω στὸ Σουρπουΐτσα μου κολλημένα ἔκανε, χίτς ντὲν ξεκόλλαγε. Μιά, δυό, τιρεῖς, λέω, ἄϊντε Καραμπέτ, δῶσε ὀργὴ τόπο, τώρα θὰ κατεβαίνῃ, ἐπεισόδιο μὴν κάνῃς. Ἄμα αὐτὸς οὔτε κατεβασμένος εἶνόταν, οὔτε μάτιας του ξεκολλημένα ἔκανε. Τὸ λοιπόν, ἐμένα αἷμα μου κιφάλις μου ἀνεβασμένος εἶνε.

— Βάϊ ἐσόγλου ἐσέκ, τοῦ λέω. Τί κυττᾶς μπέ; Ἄλλη φορὰ στὸ ζωή σου ὑναῖκα ντὲν εἶδες;

Καὶ ἐκεῖνος τί μὲ λέει:

— Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω, βρὲ βλάκα;

— Βλάκας εἶσαι καὶ φαίνεσαι, χαϊβὰν ἐρίφ, τοῦ λέω. Πῶς δὲν θὰ μὲ δώσῃς λοαριασμὸ ἐσόγλου ἐσέκ! Ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ὑναῖκα ποὺ κυττάζεις, ὑναῖκα δικός μου ἔνεται.

— Μωρὲ τί μᾶς λές! ἀπαντημένο μὲ κάνει. Χαρὰ στὴ γυναῖκα! Φοβήθηκες μὴ τὴ ματιάσω; Νὰ τῆς βάλῃς φερετζέ!

Ἀμάν! Τότε ὅλοι ἔλια ἔκαναν καὶ ἐγὼ χίτς ἄλλο κοατημένος ντὲν ἤμπορούσα νὰ ἴνω:

— Φερετζὲ στὸ δικό σου τὸ ὑναῖκα νὰ βάλῃς, κιοπόγλου κιοπέκ, λέω, καὶ στὸ μάννα σου καὶ στὸ ἀξερφή σου!

Καὶ αὐτὰ μόνο ντὲν τὰ εἶπα μὲ τὸ στόμας μου, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσα μιὰ γροθιὰ στὸ πιρόσωπο καὶ ἐκεῖνος ἄλλη μία μὲ ἔδωσε καὶ ἐγὼ ἄλλη μία τοῦ ἔδωσα καὶ ἔϊνε μεάλος σαματᾶς, κόσμος ἰφώναζε, ὑναῖκες τσιρίζανε, Σουρπουΐτσα μου ἔξω φιρενῶν ἔϊνε καὶ τί νὰ σὲ πῶ, γιαβρούμ, ἰφτυχὸς τιρόλλεϋ σταματημένος ἔϊνε καὶ πιροτοῦ ἀστυμφύλακας ἐρθῇ μαζὶ μὲ τὸ Σουρπουΐτσα μου, καπινὸς ἰνήκαμε!

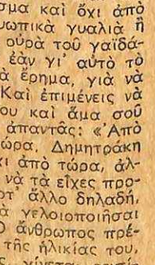
Τώρα πολὺ ἰξύλο ἔδωσα, ἄμμα καλὰ τοῦ ἔκανα! Φτοῦ οὐτανμὰζ ἐριφλέο! Τί εἶναι τοῦτο, κουζούμ! Χίτς ὑναῖκα ντὲν εἴδανε; Καὶ ἰγὼ κυττάζω. Βέβαια, ἄμμα μὲ τιρόπο γιάχο! Ἀνλαντίν; Ὄνι σὰν ξελιγωμένο ἀντιρωπο. Φτοῦ!.. Ἀντιάντροπος κόσμος!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὰ γυαλιὰ

Ἄειντε πάρε ἕνα ζευγάρι πρεσβυωπικὰ γυαλιά, ἐπὶ τέλους, χριστιανέ μου, νὰ δῆς τὸ φῶς σου. Ἄειντε, γιὰ νὰ πᾶψης καὶ σὺ νὰ βασανίζεσαι καὶ νὰ μὴ βασανίζῃς καὶ τοὺς ἄλλους. Πάρτο ἀπόφασι πιά. Εἶσαι πρεσβύωψ, κύριε! Ἀκοῦς τί σοῦ λέω; Πρεσβύωψ! Ἡ δὲ πρεσβυωπία ἐπέρχεται μὲ τὴν ἡλικία καὶ δὲν παρέρχεται, ἀλλοίμονο! Καὶ ὅταν ἕνας ἄνθρωπος πάθη πρεσβυωπίαν, μεταβαίνει καὶ προμηθεύεται ἕνα ζευγάρι γυαλιά, τὰ ὁποῖα καὶ φοράει ὅταν θέλη νὰ γράψη, νὰ διαβάσῃ ἢ νὰ δῇ κάτι ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἐσύ, ὅμως, δὲν ἐννοεῖς νὰ παραδεχτῆς τὸ μοιραῖο δῶρο τῆς ἡλικίας. Καὶ παρουσιάζεις γελοῖο ἀλλὰ καὶ δραματικὸ συγχρόνως θέαμα, καθὼς κρατᾶς τὴν ἐφημερίδα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου,γιὰ νὰ διακρίνῃς τὰ γράμματα, ἢ δίνεις σὲ κανένα ἄλλο νὰ σοῦ διαβάσῃ ὅ,τιδήποτε. Καὶ διατί καὶ πρὸς τί ὅλη αὐτὴ ἡ ἄδοξος ἐπιμονή, παρακαλῶ; Ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ παραστήσῃς τὸ τζόβενο! Γιὰ ν' ἀποδείξῃς, διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῆς, ὅτι δὲν σὲ πῆραν τὰ χρόνια, ὅτι ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι νέος καὶ ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ γυαλιὰ πρεσβύωπος, γιὰ νὰ δῇς τί γίνεται μπροστὰ στὴ μύτη σου. Διότι φαντάζεσαι ὅτι, ἂν σὲ δοῦν μὲ τέτοια γυαλιά, θὰ ποῦν, ὅτι γέρασες, ἐνῶ τώρα ποὺ σὲ βλέπουν νὰ κρατᾶς τὸ ὁποιοδήποτε χαρτὶ, ἔντυπον ἢ ὄχι, εἰς ἀπόστασιν καὶ νὰ δὲν ἀντιλαμβάνονται, ὅτι καβαντζάρησες τὴν πενηντάρα πρὸ πολλοῦ καὶ τραβᾶς ἀκάθεκτος γιὰ τὴν ἑξηντάρα — ἐέν, ἐννοεῖται, κατορθώσῃς νὰ τὴν προφτάσῃς...

Ἔτσι δὲν εἶναι, ἀγαπητὲ φίλε; Ἄμ' ἔτσι εἶναι. Ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ἐννοεῖς νὰ τὸ παραδεχτῆς. Λὲς καὶ μόνο ἀπὸ τὰ πρεσβυωπικὰ γυαλιὰ διαφαίνεται ἡ ἡλικία. Ἄμ' δὲ κυττᾶς, καλέ μου φίλε, πὸς ἔχεις πάρει πιὰ τὸν ὀδὸ τῆς καταρρεύσεως ἀπὸ πάσης ἀπόψεως; Δὲ κυττᾶς διαρκῶς τὰ γύρω της ἐδάφη, τὶς χαράδρες τοῦ προσώπου σου, τὶς κοινὼς ὀνομαζόμενες ρυτίδες, τὰ προσγούλια ποὺ κρεμᾶνε, τὴν καμπουρίτσα, τὸ γεροντόπαχο καὶ τὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ ἡλικίας; Αὐτά, λέω, τὰ βλέπεις ἢ ὄχι; Διότι οἱ ἄλλοι τὰ βλέπουν καὶ ἀπὸ κεῖ βγάζουν συμπέρασμα καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ ἂν φοράς πρεσβυωπικὰ γυαλιὰ ἢ ὄχι — νὰ μὴ στάξη ἡ οὐρὰ τοῦ γαϊδάρου, ποὺ λένε. Ἐκτὸς ἐὰν γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν τὰ φορᾶς τὰ ἑρπμα, γιὰ νὰ μὴν τὰ δῆς, δηλαδή! Καὶ ἐπιμένεις νὰ τεντώνῃς τὸ κεφάλι σου καὶ ἄμα σοῦ λένε νὰ πάρῃς γυαλιά, ἀπαντᾶς: «Ἀπὸ τώρα;». Ἄμ' ἀπὸ τώρα. Δημητράκη μου, ἀπὸ πότε; Καὶ ὄχι ἀπὸ τώρα, ἀλλὰ ἔπρεπε ἀπὸ πολλοῦ νὰ τὰ εἶχες προμηθευτῆ. Ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο δηλαδή, ἀλλὰ γιὰ νὰ πάψῃς νὰ γελοιοποιῆσαι καὶ νὰ σχολιάζεσαι. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔνῃ συναίσθησι τῆς ἡλικίας του, ἄνθρωπέ μου. Ἀλλοιῶς, γίνεται ρεντικολο καὶ πρόσωπο κωμικό, ὅπως τοῦ λόγου σου. Καὶ ἂν σὲ ξαναδῶ ἄλλη φορὰ νὰ κρατᾶς τὴν ἐφημερίδα μακρυά, θὰ σοῦ τὴν καλλήσω στὴ μούρη, κατὰ τρόπον ποὺ θὰ μείνῃ ἱστορικός. Γελοῖε Δημητράκη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἡ οὐσία ποὺ μεγαλώνει ΤΑ ΦΥΤΑ

Ἀριστερά: Ἕνα φυτὸ καρότου, ποὺ ἔχει ὑποβληθῆ στὴν ἐπίδρασι τοῦ γιβερελλικοῦ ὀξέος. Δεξιά: Ἕνα ὅμοιο φυτό, στὴ φυσιολογική του κατάστασι.

Ἀνθίζουν καὶ καρποφοροῦν πολὺ γρηγορώτερα

Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἂν χαρακτηρίσωμε «μαγικὴ» μιὰ χημικὴ οὐσία ποὺ δοκιμάζεται τώρα στὴν Ἀμερικὴ καὶ ποὺ ἐπιταχύνει καταπληκτικὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν φυτῶν. Ἡ ὀνομασία της εἶναι «γιβερελλικὸν ὄξυ», ἀλλ' ἀναφέρεται συνήθως χάριν συντομίας μὲ τὰ ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνόματός της, ὡς «Γκά».

Ἀντιπροσωπεύει δὲ μιὰ ὁλόκληρη ἐπανάστασι στὸν κόσμο τῶν βοτανολόγων, τῶν γεωπόνων, καὶ τῶν καλλιεργητῶν!

Ἑκατοντάδες ἐρευνηταὶ προσπαθοῦν τώρα νὰ καθορίσουν ὅλες τὶς παραξενες καὶ ἐντυπωσιακὲς ἰδιότητές της. Βλέπουν πράγματι ὅτι, σὲ ἀπίστευτα μικρὲς δόσεις, κάνει ν' ἀναπτύσσεται ἕνα φυτὸ σὲ ὕψος τετραπλάσιο ἢ πενταπλάσιο ἀπὸ τὸ κανονικό. Πέτυχε ἤδη ταχύτατα: Μέσα σὲ 10 ὥρες ὁλόκληρο καλλιεργημένο στάρι. Ἐνεργεῖ δὲ ταχύτατα στὰ φυτὰ αἰσθητὰ περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικό.

Ἐπιταχύνει τὴν ἀνάπτυξι ὅλων τῶν καλλιστικῶν φυτῶν στὰ ὁποῖα δοκιμάσθηκε. Σ' αὐτὰ συμπεριλαμβάνονται πολλὰ ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ λουλούδια: ἀστεράκια, πασχαλίτσες, τριανταφυλλιές, ἀγριολούλουδα, ἡλιοι, ντάλιες νάνοι, κλπ. Δίνει στὶς θαμνώδεις γιγαντιαῖες διαστάσεις καὶ τὸ καλαμπόκι καὶ τὸ κριθάρι τὸ κανονικό. Τὰ γεράνια γίνονται κατὰ τὰ 2½—3 μέτρα ὑψηλά, οἱ μελιτζάνες, τὸ σπανάκι, τὰ φασόλια σόγια κλπ. Οἱ φασολιές, οἱ μπιζελιές, οἱ μελιτζάνες, τὸ σπανάκι, τὰ φασόλια σόγια ἀνεβαίνουν σὲ διπλάσιο ἢ τριπλάσιο ὕψος μέσα σὲ μιὰ βδομάδα μόνο. Τὸ νάνο καλαμπόκι, ποὺ μεγαλώνουν κατὰ 100% μέσα σὲ μιὰ βδομάδα μόνο. Τὸ νάνο καλαμπόκι, ποὺ ἀνεβαίνουν σὲ διπλάσιο ἢ τριπλάσιο ὕψος μέσα σὲ μιὰ βδομάδα μόνο. Τὸ νάνο καλαμπόκι, ποὺ μεγαλώνουν κατὰ 100% μέσα σὲ μιὰ βδομάδα μόνο. Τὸ νάνο καλαμπόκι, ποὺ δὲν περνάει κανονικὰ σὲ ὕψος τοὺς 30—60 πόντους, φτάνει τὰ 2½—3 μέτρα, μὲ τὴν ἐπίδρασι αὐτῆς τῆς φυτίας. Τὸ σέλινο γίνεται διπλάσιας ἢ τριπλάσιας ἀξίας.

Ἡ ἀνάπτυξι τῶν μικρῶν ἀκόμα δέντρων διπλασιάζεται μέσα σὲ 3 βδομάδες.

Ἐς ἄλλου, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, τὰ φυτὰ ὄχι μόνο γίνονται ψηλότερα ἀλλὰ καὶ ὡριμαζουν ἐνωρίτερα. Στὰ κουσουμίδια π. χ. ἡ ὡρίμανσι ἐπιταχύνεται κατὰ ἀρκετὲς βδομάδες. Οἱ φασολιὲς ἀνέϊζουν καὶ δίνουν φαγώσιμο καρπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες ἐνωρίτερα.

Ἂν τὸ «Γκά» ἐπιδράση στὰ μαρούλια, κάνει ὥστε νὰ σχηματίζουν σπόρο 31 ἡμέρες πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ κανονικό.

Ἄλλα φυτά, ποὺ ἀνθίζουν σπάνια —ἢ ποτὲ— δίνουν ἄφθονη καὶ τακτικὴ ἄνθισι, μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ «Γκά». Καὶ τὰ λουλούδια τους μεταβάλλονται εὐκολώτερα σὲ καρποὺς. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο οἱ ντομάτες καρποφοροῦν πολὺ ἄφθονώτερα, ἂν ραντιστοῦν τὰ λουλούδια τους μὲ «Γκά», σὲ ἀραιστάτη διάλυσι (1 μέρος σὲ 1.000.000 μέρη νεροῦ).

Ἄλλοτε πάλι, τὰ φυτὰ ἀνθίζουν ἔξω ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἐποχή τους.

Ἀκόμη περιεργότερα εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ «Γκά» στὰ καρότα, τὰ ζαχαρότευτλα καὶ ἄλλα φυτὰ ποὺ καλλιεργοῦνται γιὰ τὶς ρίζες τους καὶ ποὺ ἀνθίζουν καὶ δίνουν σπόρο μόνο χρονιὰ παρὰ χρονιά. Μὲ τὸ «Γκά», τὰ «διετῆ» αὐτὰ φυτὰ ἀνθίζουν ἀμέσως, σὲ ὁποιαδήποτε ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τοὺς συστηματικοὺς παραγωγοὺς σπόρων.

Ἀλλὰ κι' οἱ σπόροι ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ οὐσία. Μὲ τὴν ἐπίδρασί της, τὰ φασόλια καὶ τὰ μπιζέλια φυτρώνουν πολὺ πιὸ γρήγορα καὶ τὰ φυντάνια ἀναπτύσσονται ταχύτατα.

Ἐπηρεάζεται ἀκόμα καὶ τὸ φαινόμενο ἐκεῖνο ποὺ ὀνομάζεται «νάρκη» τῶν φυτῶν. Οἱ σπόροι τοῦ μαρουλιοῦ χρειάζονται κανονικὰ νὰ μείνουν ἐκτεθειμένοι γιὰ μικρὸ χρονικὸ διάστημα σὲ κόκκινο φῶς, γιὰ νὰ βλπήσουν ἀπὸ τὴ «νάρκη» τους καὶ νὰ βλαστήσουν πιὸ γρήγορα. Τὸ «Γκά» λοιπὸν μπορεῖ ν' ἀντικαταστήση αὐτὸ τὸ φῶς.

Σ' ἕνα ἄλλο πείραμα, οἱ ἐρευνηταὶ μούσκεψαν μερικὲς ὁδοντογλυφίδες σὲ σκέτο νερὸ καὶ ἄλλες σὲ διάλυσι «Γκά». Ὕστερα ἔχασαν τὶς μὲν καὶ τὶς δὲ μέσα σὲ πατάτες, ποὺ βρίσκονταν στὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου. Μὲ τὸ Γκά οἱ πατάτες ἔβγαλαν φύτρα σὲ 4 βδομάδες, ἐνῶ οἱ ἄλλες χρειάστηκαν 5 βδομάδες παραπάνω

Τί εἶναι ὅμως τὸ «Γκά»; Καὶ πῶς βρέθηκε;

Ἡ ἱστορία του ἀρχίζει ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια τῶν φυτῶν. Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, οἱ ρυζοκαλλιεργηταὶ τῆς Ἰαπωνίας πάθαιναν μεγάλες ζημίες ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια ποὺ προσέβαλλε τὸ ρύζι: Τὰ φυτὰ ψήλωναν ὑπερβολικὰ καὶ ξεραίνονταν, πρὶν προλάβουν νὰ καρποφορήσουν.

Ἔρευνες πολυετεῖς ἀπέδειξαν ὅτι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ ἦταν ἕνας μύκης, ποὺ λέγεται «Γιβερέλλα».

Τὸ 1926, οἱ Γιαπωνέζοι ἐπιστήμονες βρῆκαν ὅτι μποροῦσαν νὰ κάνουν τὸ ρύζι νὰ ψηλώση πολὺ — χωρὶς ν' ἀρρωστήση — ἂν χρησιμοποιοῦσαν τὸ θρεπτικὸ ὑγρὸ ὅπου εἶχαν καλλιεργήσει αὐτὸ τὸ μύκητα. Τέλος, τὸ 1938, ἀπομόνωσαν τὴ δραστικὴ οὐσία ποὺ παράγει ὁ μύκης — μιὰ ἄχρωμη κρυσταλλικὴ σκόνη — καὶ τὴν ὠνόμασαν «γιβερελλίνη Α».

Βρῆκαν ἀκόμα ὅτι ἦταν ἀπίστευτα ἰσχυρή. Ἐνεργοῦσε σὲ διάλυσι 1 μέρους σὲ 1.000.000 μέρη νεροῦ, κι' ὄχι μόνο στὸ ρύζι ἀλλὰ καὶ στὸ σιτάρι, τὸ κριθάρι, τὰ ἀγγούρια, τὸν καπνό, κλπ. Ὁ πόλεμος σταμάτησε αὐτὲς τὶς ἔρευνες. Ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐπανέλαβαν οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοί, καὶ τὶς συνεχίζουν ἀκόμα, γιὰ νὰ βροῦνε κι' ἄλλες ἐκπληκτικὲς ἰδιότητες αὐτῆς τῆς οὐσίας.

Στὸ μεταξύ, ἀνακαλύφθηκε ὅτι ὁ μύκης παράγει ὄχι μιὰ μόνο, ἀλλὰ περισσότερες δραστικὲς οὐσίες, ὅπως τὴ «γιβερελλίνη Α», τὴ «γιβερελλίνη Β» καὶ τὴ «γιβερελλίνη Χ».

Ἡ τελευταία λέγεται καὶ «γιβερελλικὸν ὄξυ», ἀπὸ δίχτηκε δὲ ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπ' ὅλες καὶ μ' αὐτὴν γίνονται τώρα τὰ πειράματα.

Ἡ παραγωγή της εἶναι εὔκολη καὶ ἀναλογη μὲ τῆς πενικιλλίνης. Δὲ στοιχίζει ἀκριβά.

Ἄλλωστε, καθὼς εἴπαμε, οἱ ἀπαιτούμενες ποσότητες εἶναι ἐλάχιστες. Ἕνας ἐπιστήμων, ποὺ εἶχε παραγάγει, γραμμάριο χημικῆς καθαρότητος, ἔστειλε 100 δείγματα σὲ διαφόρους συναδέλφους του γιὰ τὰ πειράματά τους καὶ εἶχε ἀκόμα περίσσευμα.

Τὸ «Γκά» μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ κατὰ διαφόρους τρόπους: Τρίβουν τὸ στέλεχος τοῦ φυτοῦ μὲ ἀλοιφὴ λανολίνης ποὺ περιέχει αὐτὴ τὴν οὐσία. Ραντίζουν τὰ φύλλα μὲ διάλυσι 1 μέρους «Γκά» σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια μέρη νεροῦ. Τὸ προσθέτουν σὲ θρεπτικὲς διαλύσεις, μὲ τὶς ὁποῖες ποτίζουν τὸ φυτό. Τὸ εἰσάγουν μὲ ἔνεσι στὸ σῶμα τοῦ φυτοῦ. Μουσκεύουν μ' αὐτὸ τοὺς σπόρους, κλπ.

Ἀλλὰ φυτὰ χρειάζονται μιὰ μόνο μεγάλη δόσι κι' ἄλλα πάλι πολλὲς μικρές.

Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο ἐπιδράσεως, φαίνεται ὅτι δὲν πολλαπλασιάζει τὰ κύτταρα ἀλλὰ κάνει ἐλαστικώτερο τὸ περιδέρμά τους, ἔτσι ὥστε τὰ μποροῦν νὰ μεγαλώσουν πολὺ περισσότερο. Αὐξάνει ἐπίσης τὴν ἀφομοίωσι τοῦ ἀνθρακος.

Τέλος, δὲ φαίνεται νὰ ἔχη ἐπίδρασι στὶς ἑπόμενες γενεὲς τῶν φυτῶν. Ἐνῶ δηλαδὴ τὸ φυτὸ γίνεται πολὺ ψηλότερο, μὲ τὸ «Γκά», οἱ σπόροι του δίνουν φυτὰ φυσιολογικά, κανονικοῦ ὕψους καὶ ἀναπτύξεως.

Διαπιστώθηκε ἐπίσης ὅτι δὲν εἶναι τοξικὸ γιὰ τὰ φυτά, σὲ ὁποιαδήποτε δόσι.

Μένει μόνο νὰ ἐξακριβωθῆ ἀπόλυτο ἂν εἶναι τελείως ἀβλαβὲς γιὰ τὸν ἄνθρωπο, προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθῆ στὴν παραγωγὴ λαχανικῶν, σιτηρῶν κλπ.

Πάντως, σὲ λίγους μῆνες, θὰ ὑπάρχουν στὴν ἀγορὰ γεωργικὰ φάρμακα ποὺ θὰ περιέχουν αὐτὴ τὴν οὐσία.

Ἂν οἱ σπόροι τοῦ μπιζελιοῦ ἐμβαπτισθοῦνε σὲ ἀραιστάτη διάλυσι γιβερελλικοῦ ὀξέος, δίνουν μέσα σὲ 4 ἡμέρες φυτὰ δίπλα σ' αὐτὰ ποὺ δὲν ἔγιναν τὸ ἴδιο. Οἱ τρεῖς εἰκόνες στὴ σειρὰ δείχνουν τὴ βλάστησι καὶ ἀνάπτυξι ἑνὸς σπόρου κατεργασμένου μὲ τὸ ὄξὺ (δεξιὰ) καὶ ἑνὸς ἀκατέργαστου (ἀριστερά), τὴν πρώτη, τὴ δευτερη καὶ τὴ τετάρτη ἡμέρα τῆς βλαστήσεως.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρεμής με τον «θίασό» του έφυγε λυπημένος από την Τουλούζη κι' έφτασε σ' ένα αφιλόξενο χωριό, απ' όπου τον έδιωξε γρήγορα ένας αγροφύλακας. Κουρασμένος κι' αύτός και τα ζώα του, κοιμήθηκε μαζί τους σε μιά σπηλιά. Το πρωί, ξεκίνησαν πάλι κι' έφτασαν σ' ένα άλλο χωριό. Ο Ρεμής τράβηξε κατ' ευθείαν για το φούρνο, με την απόφασι ν' αγοράση λίγο ψωμί με τις τρεις τελευταίες πεντάρες του, γιατί ή πείνα βασάνιζε κι' αύτόν και τα ζώα του...

11ον

Ψωμί γιά τρεις πεντάρες δέν ήταν παρά ένα μικρό κομματάκι γιά τον καθένα μας.

Ήρθε τότε ή στιγμή νά κυττάξω πού θά μποροῦσα νά δώσω μιά παράστασι καί νά μαζέψω λίγα λεπτά. Άρχισα νά τριγυρίζω στό χωριό, γιά νά δῶ τούς ἀνθρώπους καί νά καταλάβω ἄν θά μάς ἦταν φίλοι ἤ ἐχθροί.

Ξαφνικά, ἄκουσα πίσω μου φωνές. Γύρισα καί εἶδα τό Ζερμπίνο. Ἐρχόταν κοντά μου τρεχάτος, γιατί τόν κυνηγοῦσε μιά γρι,ά. Δέν ἄργησα νά καταλάβω. Ὁ Ζερμπίνος κρατοῦσε ἕνα κομμάτι κρέας στό στόμα του! Φαίνεται πώς τό εἶχε κλέψει ἀπό τό σπίτι της.

Βυθισμένος, ὅπως ἤμουν, στίς σκέψεις μου, δέν πρόσεχα τά σκυλιά.

— Πιάστε τόν κλέφτη!... φώναξε ἡ γρηά. Πιάστε τον! Πιάστε τους ὅλους!...

Τά λόγια της αὐτά μ' ἔκαμαν νά σκεφτῶ πώς κι' ἐγώ ἤμουν ἔνοχος ἤ ὑπεύθυνος γιά τό σφάλμα τοῦ σκύλου, κι' ἄρχισα νά τρέχω.

Τί θἄλεγα, ἄν ἡ γρηά μοῦ ζητοῦσε νά τῆς πληρώσω τό κρέας; Μέ τί λεπτά; Κι' ἄν μάς ἔπιαναν, δέ θά μᾶς ἔχωναν φυλακή;

Ἄμα μέ εἶδαν τά σκυλιά νά τρέχω, τόβαλαν κι' αὐτά στά πόδια. Ὁ Καρδούλης εἶχε σφιχτή καλά στόν ὦμο μου. Ἔσπριψα σ' ἕνα δρομάκο καί δέ στάθηκα παρά μόνο ἀφοῦ ἔτρεξα δυό χιλιόμετρα. Γύρισα ἔπειτα νά κυττάξω. Κανένας δέ μᾶς κυνηγοῦσε. Ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση ἦταν κοντά μου. Ὁ Ζερμπίνος κάπου εἶχε σταθῆ νά φάη τό κλεμένο κρέας. Τόν φώναξα κι' ἐκεῖνος, πού ἤξερε πῶς θά τιμωρηθῆ γιά τήν κλεψιά του, στάθηκε λίγο κι' ὕστερα τόσκασε πάλι.

— Πήγαινε νά μοῦ φέρης τόν Ζερμπίνο! διάταξα τόν Κάπη.

Καί κουρασμένος ὅπως ἤμουν στάθηκα νά ξεκουραστῶ.

Δέν φοβόμουν πιά. Τό μέρος ἦταν κατάλληλο γιά νά ξεκουραστοῦμε. Πάνω στήν παραλλη τοῦ κυνηγητοῦ, εἶχα φτάσει χωρίς νά τό καταλάβω στό κανάλι τοῦ Μιντί. Ὕστερα ἀπό τίς ξερές πεδιάδες, πού εἶχα περάσει φεύγοντας ἀπό τήν Τουλούζη, βρέθηκα σέ μιά χώρα γεμάτη νερά, δέντρα καί μιά πηγή πού ἔτρεχε ἀπό ἕνα βράχο σκεπασμένο μέ λουλούδια. Τί ὡραῖο μέρος!

Κάθισα ἐκεῖ στήν πηγή νά περιμένω τό γυρισμό τῶν σκυλιῶν.

Πέρασε μιά ὥρα. Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ, ὅταν εἶδα μπροστά μου τόν Κάπη μονάχο. Ἔπρεπε τώρα νά περιμένω καί τό φυγόδικο. Ξαπλώθηκα κάτω ἀπό ἕνα δέντρο μέ τόν Καρδούλη κοντά μου ἀπό φόβο μή μοῦ φύγη κι' αὐτός καί πάη νά βρῆ τό Ζερμπίνο. Στό τέλος μέ πῆρε ὁ ὕπνος.

Ὅταν ξύπνησα, ὁ ἥλιος ἦταν πάνω ἀπ' τό κεφάλι μου. Ἦταν μεσημέρι. Μοῦ τσλεγε τό ἀδειανό μου στομάχι. Καί τά ζῶα ἔδειχναν πώς πεινοῦσαν.

Ὁ Ζερμπίνος ἦταν ἀφαντος ἀκόμη. Δέν ἤξερα τί νά κάμω. Ἄν ἔφευγα, μποροῦσε νά χαθῆ καί νά μή μᾶς ξαναβρῆ. Ἄν ἔμενα, δέ θάβρισκα τήν εὐκαιρία νά κερδίσω λίγα λεπτά γιά νά φᾶμε. Ἀλλά τί θἄλεγε κι' ὁ Βιτάλης, ἄν δέν τοῦ πήγαινα μεθαύριο καί τά τρία του σκυλιά;

Ἀποφάσισα, λοιπόν, νά μείνω ἐκεῖ ὡς τό βράδυ. Ἦταν ἀδύνατο νά καθόμαστε ἔτσι, ἐνῶ πεινούσαμε.

Ἐνῶ συλλογιζόμουνα πῶς θά τά βγάλω πέρα, θυμήθηκα τό Βιτάλη. Μοῦ εἶπε κάποτε πώς, ὅταν ἕνα στράτευμα γυρίζη κουρασμένο ἀπό πορεία, παίζουν εὐθυμους ἤ ἐνθουσιαστικούς σκοπούς. Ἴσως ἄν ἔπαιζα τώρα κάτι εὔθυμο, θά ξεχνούσαμε τήν πεῖνα μας.

Πῆρα τότε τήν ἄρπα μου, ἔβαλα τούς ἠθοποιούς μου στή γραμμή καί γυρίζοντας στό κανάλι, ἄρχισα νά παίζω ἕνα βάλς. Τά σκυλιά θά προτιμοῦσαν ἕνα κομμάτι ψωμί παρά τό χορό. Στιγά-στιγά ὅμως ἡ μουσική ζωήρεψε καί ξεχάσαμε ὅλοι τό ψωμί.

Ξαφνικά ἄκουσα πίσω μου μιά παιδιάτικη φωνή νά φωνάζη:

— Μπράβο! Μπράβο!...

Γυρίζω ἀμέσως καί τί νά δῶ; Ἕνα ἀλλόκοτο πλοῖο πού δέν εἶχα ξαναδῆ ποτέ μου! Πιό κοντό ἀπό μαοῦνα, πού εἶχε στό κατάστρωμά του ἕνα γυάλινο κιόσκι. Μπροστά στό σούς. Μέσα στή θεράντα εἶδα μιά νέα κυρία μέ ὄψος εὐγενικό καί λυπημένο κι' ἕνα ἀγοράκι στήν ἡλικία μου.

Μέ τό «μπράβο» τοῦ παιδιοῦ, ἐγώ ἐβγαλα τό καπέλλο μου γιά νά τό εὐχαριστήσω.

— Γιά δική σου εὐχαρίστησι παίζεις; μέ ρώτησε ἡ κυρία μέ ξενική προφορά.

— Γιά νά χορεύουν οἱ ἠθοποιοί μου καί γιά ...νά διασκεδάζω κι' ἐγώ.

Τό παιδί πού ἦταν ξαπλωμένο, ἔκανε νόημα κι' ἡ κυρία ἔσκυψε ἀπάνω του.

— Μπορεῖς νά παίξης ἀκόμη, μικρέ; μέ ρώτησε.

Πῶς δέ μποροῦσα! Καί τί ἄλλο ἤθελα;

— Προτιμᾶτε χορό ἤ κωμωδία; ρώτησα.

— Χορό, εἶπε ἡ κυρία.

Κι' αὐτό ἦταν καλό, γιατί ἄν ζητοῦσαν κωμωδία θά δυσκολευόμουν πολύ, πρῶτα γιατί μοῦ ἔλειπε ὁ Ζερμπίνος καί δεύτερο, γιατί δέν εἶχα τά κοστούμια καί τά σκηνικά.

Ἄρχισα, λοιπόν, νά παίζω πάλι ἕνα χορό. Ὁ Κάπης ἔπιασε ἀπό τή μέση τή Δούλση καί τά δυό στριφογύριζαν ρυθμικά. Ἔπειτα ὁ Καρδούλης χόρεψε μονάχος του. Κι' ὕστερα ἄρχίσαμε διάφορα παιχνίδια. Οἱ ἠθοποιοί μου δούλευαν καλά, σάν νά εἶχαν καταλάβει πώς ἕνα γεῦμα θά ἦταν ἡ πληρωμή τους.

Ξαφνικά εἶδα τό Ζερμπίνο. Ξετρύπωσε ἀπό ἕνα θάμνο καί θαρρετά μπῆκε κι' αὐτός κι' ἔκαμε τό ρόλο του.

Παίζοντας, κύτταξα ποῦ καί ποῦ τό παιδί. Περίεργο πρᾶγμα. Ἄν καί τά παιχνίδια μας τοῦ προξενοῦσαν εὐχαρίστησι, ὁ μικρός ἐξακολουθοῦσε νά μένη ὁλοσωδίολου ἀκίνητος. Μόνο τά χέρια του κουνοῦσε γιά νά μᾶς χειροκροτῆ.

Ἦταν παράλυτος; Λές καί τόν εἶχαν δεμένο σ' ἕνα σανίδι.

Σιγά-σιγά ὁ ἀέρας εἶχε σπρώξει τό πλοῖο ὡς τήν ὄχθη, ὅπου βρισκόμουν. Ἔβλεπα τώρα πολύ καλά τό παιδί. Ἦταν ξανθό μά ἀρκετά χλωμό. Ἡ ἔκφρασί του ἦταν γλυκειά καί μελαγχολική. Εἶχε ὅμως κάτι τό ἀρρωστιάρικο.

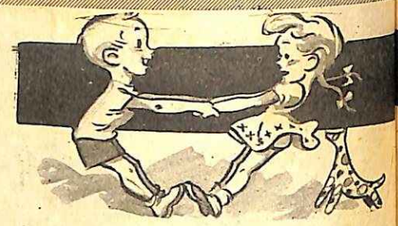
— Πόσο κοστίζουν οἱ θέσεις στό θέατρό σου; ρώτησε ἡ κυρία.

— Πληρώνει κανείς ὅ,τι ἔχει εὐχαριστήσει... ἀπάντησα.

— Τότε, μαμᾶ, πρέπει νά πληρώσουμε πολύ ἀκριβά! εἶπε τό παιδί.

— Βάλε τό χέρι στήν τσέπη μου γιά νά πάρης τά λεφτά, ἀλλά πρόσεχε μήν πιάσης τό βατραχάκι ποῦχω μέσα!

Καί πρόσθεσε λίγα λόγια σέ γλῶσσα πού δέν καταλάβαινα.

— Ὁ Ἀρθοῦρος θά ἤθελε νά δῆ τούς ἠθοποιούς σου ἀπό πιό κοντά, μοῦ εἶπε ἡ κυρία.

Ἔγνεψα στόν Κάπη, πού πῆρε φόρα καί πήδησε στό πλοῖο. Ἀκολούθησαν ὁ Ζερμπίνος κι' ἡ Δούλση.

— Κι' ὁ πίθηκος;

Ὁ Καρδούλης εὐκολα θά πηδοῦσε. Μά μποροῦσε ν' ἀρχίση τά χωρατά πού νά μήν ἄρεσαν στήν κυρία.

— Εἶναι κακός; μέ ρώτησε αὐτή.

— Ὄχι, κυρία, μά δέν ἀκούει πάντα. Φοβᾶμαι μήπως δέν φερθῆ καλά.

— Ἔλα τότε μαζί του κι' ἐσύ.

Ἡ κυρία ἔγνεψε σέ κάποιον πού στεκόταν στήν πρύμη.

Κι' αὐτός περνῶντας στήν πλῶρη ἔρριξε ἕνα σανίδι στήν ὄχθη. Τό πρόχειρο αὐτό γεφῦρι, πῆδησα κι' ἐγώ μέ τήν ἄρπα μου, κρατῶντας τόν Καρδούλη στά χέρια μου.

— Ὁ πίθηκος! Ὁ πίθηκος! φώναξε ὁ Ἀρθοῦρος μέ χαρά.

Πῆγα τότε κοντά του. Κι' ὅσο χάϊδευε τόν Καρδούλη, μπόρεσα νά τόν δῶ καλύτερα. Τί φοβερό! Ἦταν δεμένος σ' ἕνα σανίδι!

— Ἔχεις, παιδί μου, ἀφεντικό; μέ ρώτησε ἡ κυρία.

— Μάλιστα, μά γιά τήν ὥρα εἶμαι καί θᾶμαι μονάχος...

— Γιά πόσον καιρό;

— Γιά δυό μῆνες.

— Δυό μῆνες... Τόσον καιρό μόνος στήν ἡλικία σου;... Ὁ ἀφεντικός σου σέ ἀναγκάζει νά δουλεύης; Πόσα πρέπει νά τοῦ πᾶς στό τέλος τῶν δυό μηνῶν;

— Τίποτα, κυρία. Δέ μέ ἀναγκάζει. Τοῦ φτάνει νά κερδίζω ὅσο νά ζῶ μέ τό θίασό μου.

— Καί τά κατάφερες ὡς σήμερα;

Δίστασα νά ἀπαντήσω. Μά ἡ κυρία μοῦ μιλοῦσε μέ τόση καλωσύνη, τό βλέμμα της ἦταν τόσο ἐνθαρρυντικό, ποὺ ἀποφάσισα νά πῶ τήν ἀλήθεια.

Τῆς διηγήθηκα, λοιπόν, πῶς ἀναγκάστηκα νά χωριστῶ τό Βιτάλη, πού τόν φυλάκισαν καί πῶς, ἀπό τή στιγμή πού ἔφυγα ἀπό τήν Τουλούζη, δέ μπόρεσα νά κερδίσω οὔτε μιά πεντάρα.

Ὅσο μιλοῦσα, ὁ Ἀρθοῦρος μέ ἄκουγε καί καταλάβαινε ὅ,τι ἔλεγα.

— Θά πεινᾶτε, λοιπόν, ὅλοι σας! φώναξε ἀξαφνα. Ὦ, μαμᾶ!...

Ἡ κυρία κατάλαβε ἀμέσως τί ἤθελε τό παιδί. Εἶπε κάτι σέ μιά γυναῖκα πού στεκόταν πίσω της κι' ἐκείνη ἔφερε σέ λίγο ἕνα τραπεζάκι μέ φαγητά.

— Κάθησε, παιδί μου, μοῦ εἶπε ἡ κυρία. Δέν ἄφισα νά μέ παρακαλέσουν. Ἀκούμπησα τήν ἄρπα μου στρώθηκα στό τραπέζι, ἐνῶ τά σκυλιά μέ τριγύρισαν κι' ὁ Καρδούλης κάθησε στά γόνατά μου.

— Τρῶνε ψωμί τά σκυλιά σου; Κι' ὁ πίθηκος τί τρώει; μέ ρώτησε ὁ Ἀρθοῦρος.

Πῶς δέν ἔτρωγαν ψωμί! Τούς μοίρασα ἀπό μιά φέτα. Ὁ Καρδούλης, μονάχος του, ἄρπαξε ἕνα κομμάτι παστίτσιο. Πῆρα κι' ἐγώ. Μήπως πεινοῦσα λιγώτερο ἀπό τά ζῶα μου;

— Καθυμένο παιδί! Ἔλεγε ἡ κυρία.

Ὁ Ἀρθοῦρος δέ μιλοῦσε. Μᾶς κύτταζε μόνο καί θαύμαζε τήν ὄρεξί μας. Γιατί κι' ὁ Ζερμπίνος, μ' ὅλο πού εἶχε φάει τό κλεμένο κρέας, ἔκανε σάν λιμασμένος.

— Καί ποῦ θά τρώγατε ἀπόψε, ἄν δέ μᾶς βρίσκατε; μέ ρώτησε ὁ Ἀρθοῦρος.

— Δέ θά τρώγαμε καθόλου...

— Κι' αὔριο ποῦ θά φᾶτε;...

— Αὔριο... αὔριο... ὅπου τύχη...

Ὁ Ἀρθοῦρος γύρισε στή μητέρα του καί τι τῆς ζητοῦσε ποὺ ἐκείνη δέ δειχνόταν πρόθυμη πολύ νά τό κάμη.

Ξαφνικά ὁ μικρός γύρισε σέ μένα τό κεφάλι, γιατί τό κορμί του δέν κορνιόταν, καί μέ ρώτησε:

— Θέλεις νά μείνης μαζί μας;

Τόν κύτταξα χωρίς μιλιά. Ἡ πρότασί του μ' εὗρισκε ἀπροετοίμαστο.

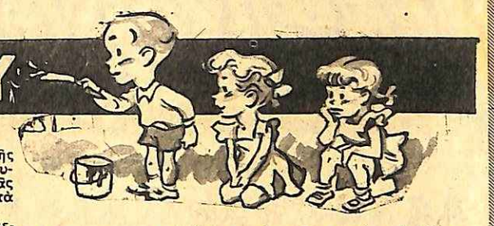
— Ὁ γυιός μου σέ ρωτᾶ ἄν θέλης νά μείνης μαζί μας, μοῦ εἶπε ἡ κυρία.

— Σ' αὐτό τό πλοῖο;

— Ναί. Ὁ Ἀρθοῦρος μου εἶναι ἄρρωστος. Κι' οἱ γιατροί εἶπαν νά τόν ἔχουμε δεμένο σ' ἕνα σανίδι. Γιά νά μή στενοχωρῆται, λοιπόν, τόν τριγυρίζω μ' αὐτό τό πλοῖο. Θά μένετε παίζουν μέ τόν Ἀρθοῦρο. Ἐσύ θά παίζης ἄρπα. Ἔτσι, θά μᾶς προσφέρετε μιά ὑπηρεσία καί μεῖς πάλι μπορεῖ νά σᾶς φανοῦμε χρήσιμοι. Ἀλλά θά εἶσαι ὑποχρεωμένος νά γυρεύης κόσμο γιά τίς παραστάσεις σου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΔΕΚΑ ΓΙΑΤΡΙΚΑ

Μιά φορά κι' ἕναν καιρό ζοῦσε ἕνας πλούσιος ἄρχοντας, πού ἡ τύχη θέλησε νά χάση τή γυναίκα του καί νά μείνη μονάχος μέ τό μονάκριβο κοριτσάκι του, τή Μελισσινή. Ἡ Μελισσινή μέ τόν καιρό μεγάλωσε κι' ἔγινε τόσο ὄμορφη, ποὺ ὅλοι μιλοῦσαν γι' αὐτήν.

Ὁ ἄρχοντας λάτρευε πολύ τήν κόρη του κι' ἀπό τό φόβο του μήπως τή χάση κι' αὐτήν, τή μεγάλωνε μέσα στά πούπουλα. Τήν εἶχε μάθει νά μήν κάνη καμμιά δουλειά, γιά νά μή κουράζεται.

Ἡ Μελισσινή, ὅσο μεγάλωνε — κι' ἦταν τώρα δεκαοχτώ χρονῶν — τόσο καί πιό ὡραία γινόταν. Ἡ ὁμορφιά της ὅμως μά καί ἡ ἀθωότητά της ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν τόν πατέρα της. Φοβόταν μήν τύχη κι' ἡ ἀγαπημένη του διαλέξη γιά ἄντρα κανένα φτωχό, ἐνῶ αὐτός ὀνειρευόταν νά τήν παντρέψη μέ βασιλόπουλο...

Οἱ σκέψεις του αὐτές ἔκαναν τόν ἄρχοντα νά φραντίση μονάχος του καί νά τῆς βρῆ ἕνα ἄξιο καί καλό παλληκάρι. Κι' ἀληθινά, σέ λίγο καιρό, βρῆκε τόν ἄνθρωπο ποὺ ζητοῦσε. Ἦταν ἕνα ὡραῖο πριγκηπόπουλο ἀπό γειτονική χώρα.

Ἔτσι, ἔγιναν μιά Κυριακή οἱ γάμοι τῆς ὡραίας ἀρχοντοπούλας καί τοῦ πριγκηπόπουλου μέ μεγάλη πολυτέλεια, χαρές καί τραγούδια.

Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἡ στιγμή, ποὺ ἡ Μελισσινή θ' ἄφινε τό ἀρχοντικό της, ὁ πατέρας της φιλῶντας την, της εἶπε:

— Κόρη μου, γιά τήν εὐτυχία σου πρέπει νά σ' ἀφήσω νά φύγης ἀπό κοντά μου. Πήγαινε μέ τόν ἄντρα σου στή νέα σου πατρίδα, ἀλλά φύλαξε λίγη ἀγάπη καί γιά τόν πατέρα σου, ποὺ δέν ἔχει ἄλλον στόν κόσμο παρά μόνο ἐσένα!...

Κι' ἀφοῦ φίλησε καί τό γαμπρό του, τοῦ εἶπε:

— Σοῦ ἐμπιστεύομαι τή λατρευτή μου κόρη. Φύλαγέ την ἀπ' τούς κινδύνους ποὺ τήν περιστοιχίζουν. Σκέψου ὅτι κι' ἕνα λουλούδι νά κόψη, σίγουρα θά πατώσης τό χέρι της...

Ἡ Μελισσινή, πηγαίνοντας στή νέα της πατρίδα, βρῆκε ὅλα τά ἀγαθά πού ὀνειρευόταν. Ὁ πρίγκηπας τήν περιποιόταν περισσότερο κι' ἀπό τόν πατέρα της. Ὅ,τι ἤθελε κι' ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε, οἱ ὑπηρέτες κι' οἱ ὑπηρέτριες της τό ἔφερναν ἀμέσως χωρίς νά τήν ἀφίνουν νά κάνη βῆμα. Οὔτε καί στόν κῆπο, πού ἦταν γεμάτος λουλούδια, τήν ἄφηναν νά κάνη ἕνα περίπατο, γιά νά μήν κουραστῆ.

Μά δέν πέρασε πολύς καιρός κι' ἡ ἀρχική Μελισσινή ἄρχισε νά στενοχωριέται. Ἔνοιωθε μιά μελαγχολία, πού καί ἡ ἴδια δέ μποροῦσε νά τήν ἐξηγήση, ἀφοῦ εἶχε ὅλα τά ἀγαθά τοῦ Θεοῦ.

Ἔτσι σταμάτησε πιά νά τρώη, τό πρόσωπό της πήρε τό χρῶμα τοῦ λεμονιοῦ κι' ἀδυνάτισε τόσο, πού ἔκανε τόν πρίγκηπα καί τούς ἀνθρώπους τ' ἀρχοντικοῦ ν' ἀνησυχήσουν καί νά καταφύγουν στούς γιατρούς. Μά οὔτε ἡ ἀγάπη τοῦ πρίγκηπα, οὔτε ἡ στοργή τοῦ πατέρα της, οὔτε ἡ βοήθεια τῶν γιατρῶν μποροῦσαν νά τήν κάνουν καλά κι' ἡ ζωή της Μελισσινῆς κρεμόταν σέ λίγο ἀπό μιά κλωστή.

Ἐκεῖ κοντά βρισκόταν ἕνας γεροβοσκός, πού μόλις ἔμαθε τήν ἀρρώστεια τῆς πριγκήπισσας, συμβούλεψε τόν ἄντρα της νά τρέξη στήν ἄκρη τῆς χώρας, ὅπου μέσα σέ μιά σπηλιά ζοῦσε μιά ἑκατόχρονη σοφή γιάτρισσα. Ὁ πρίγκηπας πρόσταξε νά ξεσηκώσουν ἀμέσως τά πιό γρήγορα ἄλογά του καί στήν ἄμαξα τά πιό γρήγορα ἄλογά του καί παίρνοντας μαζί του τή Μελισσινή καί τό γεροβοσκό γιά ὁδηγό, ξεκίνησε. Ἔφτασαν στό βάθος ἑκαίνε φωτιά. Ἐκεῖ πλάϊ βρῆκαν τή γριά, πού ἔκαιγ

Η μόδα της γυναίκας

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Με γοργό βήμα φτάνομε στην εποχή που όλοι μας αισθανόμαστε την ανάγκη λίγης αλλαγής.

Τα ταξίδια δε θεωρούνται σήμερα, σαν άλλοτε, ένα περιπτό λούσο, αλλά μια ανάγκη, κάτι απαραίτητο για να ξαναβρούμε την ισορροπία μας, ν' ανασάνωμε.

Για ν' απολαύσωμε όμως πραγματικά ένα ταξίδι, πρέπει νάχωμε στη διάθεσή μας ό,τι μάς χρειάζεται για μια άψογη εμφάνισι και κάτι ανάλογο με την κάθε περίστασι.

Η μόδα έχει και εδώ τον λόγο και προθυμοποιείται να προσφέρη τις υπηρεσίες της για να μάς διευκολύνη σε όλα.

Το πρώτο πράγμα, για το οποίο μάς μιλάει, είναι ένα ταγιέρ σπόρ, το πιο κατάλληλο ένδυμα για ένα ταξίδι.

Βαμβακερά όττομάν, τζέρσεϋ κοτλέ και λινά είναι τα πρώτα ύφάσματα, που χρησιμοποιούνται.

Αυτά τα καλοκαιρινά ταγιέρ έχουν τελείως εγκαταλείψει την κλασσική γραμμή.

Οι ζακετοπούλες τους έχουν πάντα κάποια άνεσι, άλλα είναι κατά τα γενικό κανόνα κοντές και ριχτές. Η χαμηλή τοποθέτησι των μανικιών στους ώμους συνηθίζεται πάντα, όταν διαλέξωμε τη μανικοκάλλησι, αλλά βλέπομε και πολλά μανίκια σε κουπ ζαπονέ.

Οι ίδιες αυτές ζακετοπούλες έχουν ένα άλλο χαρακτηριστικό : τον έβαζε λαιμό. Δηλαδή το άνοιγμα του λαιμού παρουσιάζει κι' αυτό κάποια άνεσι, αποφεύγοντας συστηματικά να εφάπτεται στο σώμα. Το τελείωμα μπορεί να είναι ρεβέρ και γιακαδάκι, αλλά μπορεί να είναι και μια εφαρμοστή φάσα εσωτερική ή εξωτερική.

Μερικά ταγιέρ, εξ άλλου, έχουν ζακέττες σε είδος καζάκας και τότε η μπάσκα τους είναι μακρύτερη και μια φαρδειά ζώνη από το ίδιο ύφασμα περιβάλλει την μέση και κάνει ένα ριχτό δέσιμο πίσω με άγκράφα.

Οι φούστες σ' αυτά τα ταγιέρ ακολουθούν την ευθεία γραμμή, πότε στενές και πότε λίγο φαρδύτερες. Χάρις σε μια πλαγιαστή πιέτα, πλαϊ ή πίσω. Άλλο, τέλος, χαρακτηριστικό αυτών των ταγιέρ είναι η κοντή φούστα.

ΟΙ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Αν το ταγιέρ είναι απαραίτητο κοστούμι για ταξίδι, άλλο τόσο απαραίτητα είναι και ένα μονοκόμματο φόρεμα άπλό και συγχρόνως κομψό. Γι' αυτά τα φορέματα παλιό κατάλληλα είναι τα βαμβακερά σαντούγ, τα τζέρσεϋ, τα τουίντ και το καλύτερο σχέδιο ή κουπ σεμιζιέ, γιατί ανταποκρίνεται στη γραμμή, για την οποία μιλήσαμε πάρα πάνω.

Η κουπ σεμιζιέ, που φοριέται εφέτος, παρουσιάζει κι' αυτή διάφορες παραλλαγές, που την κάνουν να χάνη την τυπικότητά της. Εφαρμόζει πλισσεδωτές φούστες, όσο και σουρωτές, χωρίς όμως να αποκρούη και τις φούστες άν φόρμ.

Οι πλισσεδωτές φούστες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Βλέπομε πιέττες λεπτές πλαγιαστές ή κουφωτές της μηχανής και άλλες πιό φαρδυές, καμωμένες στο χέρι. Και άλλες πιέττες ελεύθερες, πιασμένες στη μέση, αλλ' απσάκιστες προς τα κάτω.

Στά κορσάζ έφαρμόζουμε την κουπ ζαπονέ με μανίκι άλλοτε κοντά και άλλοτε μακρειά ή τρουά κάρ.

Γύρω από τον λαιμό τα άνοίγματα ποικίλλουν. Πλεσινάζουν τα μυτερά, που συμπληρώνονται με ρεβέρ και γιακά, άλλα δέν αποκλείονται και τα στρογγυλά με συμπλήρωσι από μιά λοξή έβαζέ φάσα, τοποθετημένη σε άρκετή απόσπασι από το λαιμό, ένώ άλλοτε το άνοιγμα του λαιμού είναι μικρό με το απαραίτητο κατέβασμα γιακαδάκι για συμπλήρωμα.

Στον τύπο των σεμιζιέ μπορούμε να καταπιαστούμε και τις τουαλεττίτσες, που χρησιμοποιούν τα όμορφα σταμπάτα ύφάσματα της εποχής.

Θα δούμε πολλά με λευκό φόντο και άλλα τόσα με φόντο χρωματιστό. Τα σταμπαρίσματα θα είναι άλλοτε σκόρπια άνάμικτα σε διάφορα χρώματα και θα χάνωνται το ένα μέσα στ' άλλο.

Άλλοτε πάλι τα σταμπαρίσματα είναι ώριασμένα μοτίβα, ξέχωρα το ένα από τ' άλλο. Διαιτέρως δε της μόδας είναι τα «πουά», μεγάλα ή μικρά.

Στις σταμπάτες τουαλέττες θα δούμε να έφαρμόζεται πολύ συχνά η τελεία ελλειψη μανικιών, που συνδυάζεται με μεγάλα ντεκολτέ. Θα δούμε επίσης πολλές ντραπαριστές ζώνες από το ίδιο σταμπάτο ύφασμα.

Μην ξεχνούμε όμως και τις εφαρμοστές ζώνες που συνδέουν το κορσάζ με τη φούστα και είναι φαρδύτερες μπροστά, ενώ πίσω στενεύουν σχηματίζοντας κορσελέ. Σ' αυτή την περίπτωσι το κορσάζ γίνεται μάλλον εφαρμοστό, ενώ, όταν έχουμε το κορσάζ γίνεται πιό άνετο, άλλα άκόμη μπορεί να σχηματίζη μπουφάν.

Άς μην παραλείψωμε να τονίσωμε κι' εδώ την μόδα του λευκού γαρνιρίσματος, που είναι τόσο της μόδας έφετος. Πότε με γιακαδάκια, πότε με ρεβέρ και πότε με ζώνη ή φάσες στη φούστα.

1) Σύνολο από σατέν έμπριμέ με ντεκολτέ κορσάζ. 2) Το ίδιο σύνολο γίνεται φόρεμα περιπάτου με ένα μπολερό κιμονό. 3) Άλλο σύνολο, που φορίται σάν τουαλεττίτσα με άνοιγμα λαιμού μακρουλό. 4) Με ένα δέ μπλουζέ κορσάζ γίνεται φόρεμα περιπάτου.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Απαραίτητο είναι πάντα να υπάρχη στην γκαρνταρόμπα σας και ένα άμπιγιέ φόρεμα άπλό για κόμη και για το ταξίδι σας. Η μουσελίνα έχει εδώ τον λόγο. Με αυτήν μπορείτε να κάμετε μιά χαριτωμένη τουαλεττίτσα, που δέν πιάνει παρά ελάχιστη θέσι στη βαλίτζα σας.

Οι μουσουλινένιες τουαλέττες γίνονται με άφθονο ύφασμα και οι φούστες που συνίστανται σε άλλεπάλληλα βολάν, στενότερα επάνω και φαρδύτερα κάτω.

Τα πλισσέ και οι σούρες χρησιμοποιούνται πολύ εδώ, δίνοντας κάποια βαρύτητα σ' αυτό το άνάλαφρο υλικό. Τα κορσάζ είναι και αυτά πλούσια σε ύφασμα. Γίνονται ως επί το πλείστον ντραπαριστά ή σχηματίζουν μπουφάν πάνω από μια φαρδειά ντραπαριστή ζώνη. Τα μεγάλα ντεκολτέ και το ξεμανίκωμα δίνουν σ' αυτές τις τουαλεττίτσες κάτι το αιθέριο και το πολύ πλούσιο.

Θα δούμε και μουσουλινένιες τουαλέττες με μακρειά μανίκια πολύ φαρδειά, που σφίγγουν κάτω μ' ένα πουανιέ στον καρπό του χεριού. Η διαφάνεια του ύφάσματος διατηρεί και σ' αυτές τις τουαλέττες την άμπιγιέ τους εμφάνισι.

Άς μην παραλείψωμε να προσθέσωμε πώς, μολονότι πρόκειται για λουσάτες τουαλέττες, το μάκρος της φούστας παραμένει κοντό.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Μπορείτε όμως να σκεφτήτε ταξίδι χωρίς να είσπε έφοδιασμένη και μ' ένα επανωφοράκι; Ασφαλώς όχι. Πώς μπορείτε να ξεκινήσετε χωρίς αυτό;

Η γραμμή των καλοκαιρινών επανωφοριών είναι έντελώς ρικτή και έχουν άρκετό φάρδος. Γίνονται από λεπτά τουίντ, από λεπτές φανέλλες, άλλα και από βαρειά λινά. Το καθένα έχει τη χάρι του και θα σάς έξυπηρετήση άνάλογα με το ταξίδι που έχετε να κάμετε.

Αυτά τα καλοκαιρινά επανωφόρια εμφανίζονται σε τρία διαφορετικά μάκρη. Σ' αυτό που σκεπάζει τελείως το φόρεμα, σε άλλο μάκρος, που άφίνει να φαίνεται ένα μικρό μόνο μέρος της φούστας και σ' εκείνο που άφίνει να φαίνεται μεγάλο μέρος της φούστας, δηλαδή το πραγματικό τρουά κάρ επανωφόρι.

Τα Βλέπομε με κουμπώματα εύθύγραμμα, άλλα πάντα με έβαζέ άματα σταυρωτά. Με γιακά και ρεβέρ, άλλα πάντα με έβαζέ άνοιγμα λαιμού. Θα έχουν και στρογγυλά άνοίγματα, που θα συμοδεύωνται από στρογγυλούς έβαζέ γιακάδες, όλλοτε κατεβατούς και άλλοτε όρθιους.

Πολύ της μόδας είναι επίσης οι μεγάλες έξωτερικές τσέπες, άλλα και οι κοφτές όριζόντιες, με μεγάλο όμως άνοιγμα κι' αυτές. Τοποθετούνται πολύ χαμηλά, άοχίζοντας δηλαδή στο σημείο όπου τελειώνει το μπράτσο, είτε πρόκειται για τσέπες όριζόντιες κοφτές, είτε για τσέπες προσθετές.

Το μάκρος των μανικιών παρουσιάζει κι' αυτό την ίδια ποικιλία, που έχει και το μάκρος του επανωφοριού. Γίνονται μακρειά, κοντύτερα και προυά κάρ.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ανάμεσα στα τόσα ύφάσματα, που κάθε χρόνο ή μάλλον κάθε εποχή λανσάρει ή μόδα, έχομε να σάς παρουσιάσωμε σήμερα τη νέα της δημιουργία. Πρόκειται για ένα νέο είδος ταφτά, που βαφτίστηκε «τουίλ - ταφτά» και είναι προωρισμένο να παίξη έναν πρωτεύοντα ρόλο στις καλοκαιρινές τουαλέττες.

Η μεγάλη «βόγκ» που συνοδεύει το ύφασμα αυτό, δέν οφείλεται μόνο στην πραγματικά μοναδική εμφάνισί του, άλλα και στα χίλια δυό προσόντα που χαρακτηρίζουν τη νέα αυτή δημιουργία της μόδας.

Τα «τουίλ - ταφτά» πλένονται με τη μεγαλείτερη ευκολία, χωρίς να κινδυνεύουν να υποστούν την παραμικρή άλλοίωσι, φτάνει να χρησιμοποιήτε για το πλύσιμο χλιαρό νερό και σαπούνι. Στεγνώνουν γρήγορα και σιδερώνονται με την ίδια εύκολία. Έπι πλέον έχουν το προσόν, όπως και μερικά άλλα ύφάσματα της σημερινής εποχής, να μη τσαλακώνωνται διόλου στο κάθισμα και έπομένως δέν στραπατσάρονται με το συχνό σιδέρωμα.

Τα «τουίλ - ταφτά» έχουν μια έξαιρετική άπαλότητα, που έπιτρέπει να τα χρησιμοποιούμε σε κάθε είδος κούπ. Τόσο η εύθυγραμμία όσο και το φάρδος τους είναι ταιριαστά κι' έτσι η έκλογή τους δέν περιορίζεται από την σιλουέττα της κάθε γυναίκας.

Τα «τουίλ - ταφτά», θα τα δούμε σε όλα τα χρώματα της μόδας, όπως είναι το κόκκινο, το κίτρινο, το πορτοκαλλί, το μπεζ

καὶ μερικοὶ ἄλλοι τόνοι πιὸ ἀνοικτοὶ χωρὶς νὰ ξεχνοῦμε καὶ τὸ λευκό.

Θὰ τὰ δοῦμε συγχρόνως σὲ μιὰ ἀτέλειωτη ποικιλία ἀπὸ σταμπάτα, ὅπου μεγάλο ρόλο θὰ παίξη ὁ συνδυασμὸς ραβδώσεων καὶ μοτίβων.

Ἄλλο ὕφασμα, ἐξ ἴσου τῆς μόδας, ποὺ παρουσιάζει τὴν ἴδια ποικιλία, εἶναι τὸ ὀργκαντί. Ἕνα ὀργκαντί, ποὺ σχηματίζει ραβδώσεις μὲ ὕφανσι πυκνὴ καὶ πιὸ ἀραιὴ σὲ ὁριζόντια κατεύθυνσι. Τὸ λευκὸ χρῶμα καὶ ὅλοι οἱ τόνοι παστὲλ θὰ κυριαρχήσουν σ' αὐτὸν τὸν νέο τύπο ὀργκαντί. Ἡ χρησιμοποίησί του συνιστᾶται ἰδίως γιὰ λουσάτες τουαλέττες μὲ σουρωτὲς φούστες καὶ φαρδειὰ κορσάζ μὲ μεγάλα ντεκολτέ.

Σὲ μερικὰ ὀργκαντὶ αὐτοῦ τοῦ νέου τύπου βλέπουμε σκορπισμένα μερικὰ κεντητὰ μοτίβα, εἴτε στὸ ἴδιο χρῶμα, εἴτε σ' ἕνα χρῶμα, ποὺ νὰ ταιριάζη. Οἱ φαρδειὲς ζῶνες ἀπὸ σατὲν ντραπαριστὲς ἢ ἴσιες προσδίδουν σπὸ σύνολα τῆς τουαλέττας μιὰ ἐξαιρετικὴ κομψότητα.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

—Ὑπενθυμίζουμε τὴ μεγάλη μόδα... τοῦ μπλὲ μαρὲν καὶ ἄσπρου. Μὴ παραλείψετε νὰ τὴν ἐφαρμόσετε πλουτίζοντας τὴν γκαρνταρόμπα σας μὲ μιὰ τουαλεττίτσα σὲ κοῦπ πρενσὲς ἀπὸ ἰσχνὸ λινό. Ἕνας μεγάλος γιακᾶς ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μπορεῖ νὰ τὴν στολίζη μ' ἕνα φιόγκο ἀπὸ λευκὸ πικὲ περασμένο μέσα ἀπὸ μιὰ φαρδειὰ κουμπότρυπα στὸ ἕνα πλάϊ τοῦ γιακᾶ.

—Μεγάλη ἡ μόδα τῆς φούστας, ποὺ εἶναι κομμένη ἀν φόρμ καὶ μὲ κοτλὲ βαμβακερὸ βελοῦδο. Μὴ σᾶς φαίνεται παράδοξο. Τὰ βελούδα θὰ φορεθοῦν ὅλο τὸ καλοκαῖρι. Μιὰ βελούδινη φούστα θὰ σᾶς ἐξυπηρετῆ κάθε στιγμή, συνδυαζομένη μὲ τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη μπλούζα.

Συνήθως γίνεται ἡ φούστα μὲ μιὰ ντεκοὺπ στὸ μπροστινὸ φύλλο καὶ αὐτὴ ἡ ντεκοὺπ συντελεῖ στὸ νὰ σχηματιστοῦν μὲ αὐτὴν δύο διαγώνιες τσέπες, ποὺ στολίζουν καὶ συγχρόνως ἐξυπηρετοῦν.

—Εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἡ τσάντα - φάκελλος ἀπὸ ἀνοικτόχρωμο δέρμα σουέντ, ποὺ σχηματίζει στὸ καπάκι της ντραπαρίσματα καὶ κλείνει μὲ σουστίτσα ἀπὸ στιράς. Ὁμοιόμορφα μὲ τὴν τσάντα εἶναι τὰ γάντια, ποὺ κι' αὐτὰ σχηματίζουν ἐλαφρὸ ντραπάρισμα ὅμοιο μὲ τῆς τσάντας.

—Τῆς μόδας ἐπίσης ἡ ἀμπιγιὲ φούστα ἀπὸ σατέν, σὲ κοῦπ ἀν φόρμ. Γίνεται μονόχρωμη ἢ σταμπάτη. Μὲ αὐτὴν μπορεῖτε νὰ συνδυάσετε μιὰ λουσάτη μπλούζα καὶ νὰ εἶστε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ μιὰ βραδυνὴ συγκέντρωσι. Μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τὴν συγκρατεῖ στὴ μέση, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ σχηματίζη κορσελέ.

—Μὴ παραλείψετε νὰ ἔχετε στὴν τουαλέττα σας μερικὰ καλοφτιαγμένα μπουκετάκια. Ἡ μόδα τὰ τοποθετεῖ παντοῦ: Στὰ κορσάζ, στοὺς ὦμους, στὴ μέση ἀκόμη καὶ στὸ μέσον τῆς φούστας.

—Πολὺ τῆς μόδας ἐπίσης ἡ βελούδινη κορδέλλα, ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦμε στὸ τελείωμα τοῦ ντεκολτὲ καὶ δένομε γιὰ κατάληξι ἕνα φιόγκο ἀπὸ στῆθος ἢ στὸν ὦμο. Φιογκάκια μποροῦμε νὰ βάλωμε καὶ ὁλοτρίγυρα σὲ μιὰ ἀμπιγιὲ φούστα ἀκολουθῶντας τὸ στὺλ Λουδοβίκου 15ου.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ἡ μόδα λανσάρει γιὰ τὰ παιδιά μας ἕνα σωρὸ χαριτωμένα καλοκαιρινὰ ὑφάσματα. Πρῶτα ἔχουμε τὰ φτηνὰ καὶ πρακτικὰ περκάλια, μονόχρωμα σὲ κάθε εἶδους ἀνοικτοὺς τόνους. Ἔχουμε τὰ ἐπίσης πρακτικὰ ζεφύρια, ποὺ εἶναι ἄλλοτε μονόχρωμα, ἄλλοτε σκωτσέζικα καὶ ἄλλοτε μὲ ἄλλα μοτίβα ριγμένα σὲ λευκὸ ἢ ἀνοικτόχρωμο φόντο. Ἔχουμε ἐπίσης τὶς σταμπάτες πόπλινες μὲ ἀνοικτόχρωμο ἢ λευκὸ φόντο. Ἄλλοτε δὲ εἶναι στολισμένες μὲ «πουὰ» κι' ἄλλοτε μὲ διάφορα σχεδιάκια.

Κάθε ὕφασμα ἔχει τὴ χάρι του καὶ χρησιμοποιεῖται ἀνάλογα σὲ ἀγοράκια καὶ σὲ κοριτσάκια. Γίνονται μὲ αὐτὰ τὰ ὑφάσματα χαριτωμένες μπαρμποτέζ, καθὼς καὶ φουστανάκια μονοκόμματα. Ἕνα χαριτωμένο σύνολο γιὰ ἀγοράκι ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ μπαρμποτέζ, ποὺ ἔχει μπουστάκι χωρὶς μανίκια καὶ φουφουλίτσα φουσκωτή. Πάνω ἀπ' αὐτὰ φοριέται μιὰ ριχτὴ βεστούλα, ποὺ ἔχει στρογγυλὸ νωμίτη μὲ τρία κουμπάκια τοποθετημένα σ' αὐτόν. Ἡ συνέχεια τῆς βέστας πέφτει μὲ σουρίτσες, πιασμένες στὸ νωμίτη. Τὰ μανικάκια τῆς βέστας εἶναι κι' αὐτὰ φουσκωτὰ σὰν τὴν φουφούλα καὶ τὸ μάκρος τῆς βέστας τάσο, ὥστε νὰ μὴ ξεπερνᾶ τὴ βέστα.

Στὴν ἴδια ἀκριβῶς κοῦπ μὲ τὴ βέστα τοῦ μικροῦ μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα φουστανάκι τῆς μικρούλας. Ὁ ἴδιος νωμίτης χρησιμεύει γιὰ νὰ συγκρατῆ τὶς σουρίτσες καὶ τὰ μανικάκια εἶναι κι' ἐδῶ κοντὰ καὶ φουσκωτά. Τὰ τρία κουμπιὰ τῆς βέστας, ποὺ χρησιμεύουν γιὰ κούμπωμα ἐδῶ ἔχουν διακοσμητικὸ ρόλο καὶ τὸ κούμπωμα γίνεται πίσω μὲ κρυφὰ κουμπάκια.

Γιὰ τὶς μπαρμποτέζ, ποὺ φοροῦν τ' ἀγοράκια τὶς καθημερινές, καθὼς καὶ γιὰ τὰ φουστανάκια - ποδίτσες γιὰ τὰ κοριτσάκια χρησιμοποιοῦμε πολὺ τὰ καϋτριγιὲ ὑφάσματα.

Μὴν ξεχνοῦμε δὲ ὅτι οἱ τσέπες γιὰ ἄλλα αὐτὰ τὰ παιδικὰ κοστουμάκια εἶναι ἀπαραίτητες.

Συνηθίζονται ἐπίσης πολὺ τὰ γαρνιρίσματα ἀπὸ μονόχρωμα ὑφάσματα, πάνω σὲ σταμπάτα καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἕνα ὡραῖο γαρνίρισμα μπορεῖ νὰ μπῆ ἀνάμεσα σὲ νησίτη καὶ φόρεμα ἢ στὸ γιακαδάκι ἢ στὴ ζώνη.

Γιὰ τ' ἀγοράκια συνηθίζεται πολὺ νὰ συγκροατιέται τὸ παντελονάκι ἢ μ' ἕνα μικρὸ μπουστάκι, πολὺ ντεκολτέ, καὶ χωρὶς μανίκια ἢ μὲ τιράντες. Κάτω ἀπ' αὐτὰ ὁ μικρὸς θὰ φορέση μιὰ μπλουζίτσα.

Γιὰ τὶς πιὸ μεγάλες κοπελλίτσες, τὸ μακρὺ παντελόνι συνδυάζεται ὡραιότατα μὲ μιὰ μαρινιὲρ στολισμένη μὲ γαζιὰ καὶ ἐξωτερικὲς τσέπες, τοποθετημένες χαμηλά, ὥστε νὰ πέφτουν στὸ τέλος τῆς μαρινιέρ.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Ἡ μεγάλη μόδα τῶν ριγωτῶν καὶ σταμπάτων ὑφασμάτων, πού, καθὼς εἴπαμε θὰ παίξουν τόσο σημαντικὸ ρόλο στὴ γυναικεία γκαρνταρόμπα, θὰ πλουτίση καὶ τὴν παιδικὴ γκαρνταρόμπα.

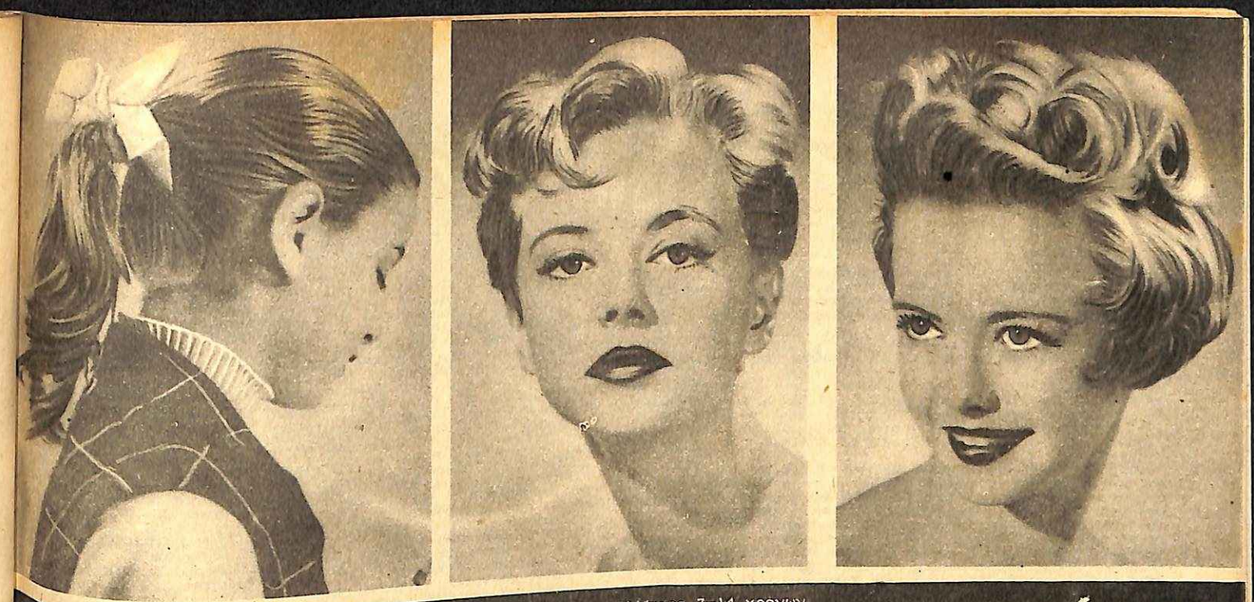
Οἱ κοτονάντ, τὰ λινά, τὰ μεταξωτὰ θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅλα μὲ τὴ σειρά τους καὶ τὸ καθένα θάχη τὸν προορισμό του. Θὰ παρουσιάζουν μιὰ νότα περισσότερο ἢ ὀλιγώτερο λουσάτη, ἀνάλογα μὲ τὴν κούπ, ποὺ θὰ διαλέξουμε.

Μιὰ πέτσια τουαλεττίτσα, ποὺ θ' ἀποτελῆται ἀπὸ ἕνα ἴσιο κορσάζ μὲ ἀρκετὰ ἄνετο στρογγυλὸ ἄνοιγμα γύρω στὸν λαιμὸ καὶ χωρὶς μανίκια θὰ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ σιουρωτὴ φουστίτσα. Γιὰ συμπλήρωμα θὰ ἔχη μιὰ μονόχρωμη ζώνη, ποὺ θὰ τελειώνη πίσω σ' ἕνα φιόγκο. Εἶναι μιὰ λουσάτη κοριτσίστικη ἐμφάνισι.

Στὰ μονόχρωμα, ἐξ ἄλλου, ὑφάσματα

1) Γι' ἀγοράκι καὶ κοριτσάκι 2—4 χρόνων. Ἡ βέστα τοῦ ἀγοριοῦ ἀποτελεῖ τὸ φορεματάκι τῆς κοπελλίτσας. 2) Μιὰ ριγὲ φάσα γαρνίρει αὐτὸ τὸ φορεματάκι ἀπὸ μονόχρωμη πόπλινα. 3) Σαλοπὲτ γι' ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι 2—4 χρόνων. 4) Φορεματάκι μὲ νωμίτη γιὰ κοπελλίτσα 2—3 χρόνων. 5) Τὰ δυὸ ἀδελφάκια ντυμένα ὁμοιόμορφα, τὸ ἀγοράκι μὲ μπαρμποτέζ, τὸ κοριτσάκι μὲ ποδίτσα.

Τρία ὡραῖα χτενίσματα γιὰ κοπελλίτσες 7—14 χρόνων.

Βλέπουμε συχνὰ συνδυασμοὺς χρωμάτων. Ἕνα κοριτσίστικο π. χ. φουστανάκι στὸν τύπο σεμιζιὲ εἶναι καμωμένο ἀπὸ πράσινη ποπλίνα. Μπορεῖ νὰ γαρνιρισθῆ μὲ κίτρινα ρελάκια, τὸ ἴδιο δὲ χρῶμα θὰ βάλωμε καὶ στὸ γιακαδάκι καὶ τὴ ζώνη.

Σχετικοὺς συνδυασμοὺς βλέπομε καὶ στὰ σταμπάτα ἢ καντρίγιὲ φορεματάκια, ποὺ γαρνίρονται μὲ μονάχρωμα ὑφάσματα.

Μιὰ τουαλεττίτσα καϊμωμένη ἀπὸ σταμπάτο ὕφασμα, (λευκὸ φόντο - χρωματιστὰ πουά) μπορεῖ νὰ γαρνιρισθῆ μὲ ὕφασμα μονόχρωμο στὴν ἀπόχρωσι τῶν χρωμάτων τοῦ σχεδίου. Τὸ γαρνίρισμα θὰ περιλαμβάνη τὸν γιακά, τὴν ζώνη, τὰ ρεβεράκια καὶ τὰ καπάκια ἀπὸ τὶς τσέπες.

Ἀντιθέτως, στὰ ριγωτὰ ὑφάσματα τὸ γαρνίρισμα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια ἄλλου ὑφάσματος. Τὸ ἴδιο τὸ ριγωτὸ γαρνίρει τὴν τουαλεττίτσα μὲ διαφορετικὴ τοποθέτησι τῶν ραβδώσεων. Συνηθίζεται πολὺ καὶ ἡ διαγώνια τοποθέτησι τῶν ραβδώσεων στὶς κοριτσίστικες τουαλεττίτσες. Ἡ τοποθέτησι αὐτὴ γίνεται σὲ τρόπο, πού, τόσο στὴ φούστα, ὅσο καὶ στὸ κορσάζ ν' ἀναμειγνύωνται σὲ ραβδώσεις, σχηματίζοντας ὀξεῖες γωνίες. Ἀναμειγνύωνται σὲ ραβδώσεις καὶ στὴ φούστα μπορεῖ νὰ μπῆ μιὰ φάσα μὲ τὶς ἴδιες ραβδώσεις κάθετες.

Ἐξ ἄλλου, μεγάλη θέσι δίνεται στὶς ντεκοὺπ. Οἱ μονόχρωμες τουαλεττίτσες γαρνίρονται μὲ ντεκοὺπ τοποθετημένες πότε διαγώνια, πότε ὁριζόντια, πότε κάθετα ὑπενθυμίζοντας ἐνίοτε τσεπάκια. Ὅπως εἴπαμε ἤδη, τόσο τὰ παιδικά, ὅσο καὶ τὰ κοριτσίστικα φορεματάκια ἔχουν πολὺ φαρδειὲς φουστίτσες, ἄλλοτε κλός, ἄλλοτε σουρωτὲς καὶ ἄλλοτε μὲ κουφωτὲς πιέτες πλαγιαστές, τσακιστὲς ἢ ἐλεύθερες.

Μὴν ξεχνοῦμε γιὰ τὶς κοπελλίτσες καὶ τὴν τόσο μοδάτη κοῦπ, ποὺ συνεχίζει τὸ κορσὰζ χαμηλότερα ἀπὸ τὴ θέσι τῆς μέσης κι' ἔτσι ἡ φουστίτσα ἀρχίζει σχεδὸν ἀπὸ τοὺς γοφούς. Ἡ προσαρμογὴ γίνεται μὲ σουρίτσες.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

Τὰ σύνολα ἢ μ' ἄλλα λόγια οἱ συνδυασμοὶ φούστας καὶ βέστας ἢ τουαλεττίτσας καὶ βέστας εἶναι πολὺ τῆς μόδας γιὰ τὶς κοπελλίτσες. Οἱ διάφορες κοτονάντ, σκωτσέζικες ἢ καντρίγιέ, εἶναι, τὰ ἐνδεδειγμένα ὑφάσματα γι' αὐτὲς τὶς παιδικὲς ἐμφανίσεις.

Τὸ σύνολο μπορεῖ ν' ἀποτελῆται ἀπὸ τὴ φουστίτσα καὶ τὴ βέστα μὲ τὴ σχετικὴ μπλουζίτσα ἢ τὸ βαμβακερὸ πλεκτό.

Σύμφωνα μὲ τὸ γενικὸ κανόνα τοῦ φάρδους, ποὺ ἐπιδιώκουμε γιὰ τὰ παιδιά, καὶ οἱ φουστίτσες χρησιμοποιοῦν πιέτες τσακιστὲς ἢ ἐλεύθερες.

Ἀριστερά: φορεματάκι ἀπὸ ριγὲ πόπλινα μὲ ζώνη κορσελέ. Δεξιά: φορεματάκι-σεμιζιὲ μὲ κουφόπιετες στὴ φούστα.

Οἱ βέστες, ποὺ συνοδεύουν τὶς φουστίτσες εἶναι ριχτές, δηλαδὴ εὐθύγραμμες, ἀλλὰ χωρὶς κανένα ὑπερβολικὸ φάρδος. Μολονότι δὲν σχηματίζουν διόλου μέση, ἐφάπτονται ὅμως στοὺς γοφούς. Αὐτό, φυσικά, ὅσο τὸ ἐπιτρέπουν οἱ φουστίτσες.

Οἱ παιδικὲς βέστες, ποὺ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ συνόλου τῆς παιδικῆς ἐμφανίσεως, ἔχουν πάντοτε ἕνα χαρακτῆρα σπορτίφ. Κάποτε κλείνουν ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ παρουσιάζουν ἕνα γαρνίρισμα γύρω στὸν λαιμό, ποὺ ἐπεκτείνεται κατὰ μῆκος τοῦ ἀνοίγματος. Τὸ γαρνίρισμα αὐτὸ εἶναι μιὰ φάσα ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα γιὰ ν' ἀποτελῆ ἀντίθεσι μὲ τὸ καντριγιὲ ἢ σκωτσέζικο τοῦ συνόλου.

Βλέπουμε ἐπίσης τσέπες ἐξωτερικὲς καὶ στὸ στῆθος καὶ πιὸ κάτω. Πότε εἶναι ὁριζόντιες, πότε κάθετες καὶ πότε διαγώνιες.

Τὰ μανικάκια εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κοντὰ καὶ ἂν ἡ βέστα εἶναι γαρνιρισμένη μὲ τὴ φάσα, ποὺ ἀναφέραμε πάρα πάνω γαρνίρονται καὶ αὐτὰ μὲ τὴν ἴδια φάσα.

Ἄλλα παράμοια σύνολα μποροῦμε νἄχωμε καὶ μὲ ὁλόκληρα φορεματάκια καὶ συμπλήρωμα τὴν βέστα.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ βέστα δὲν κλείνει ὡς τὸν λαιμό, ἀλλὰ ἔχει μυτερὸ ἄνοιγμα καὶ τελειώνει μὲ γιακαδάκι καὶ ρεβέρ.

Πολλὲς φορὲς ἔχομε καὶ τὸν συνδυασμὸ τῆς μονόχρωμης τουαλεττίτσας μὲ βέστα φαντεζὶ ἢ καὶ τὸ ἀντίθετο, δηλαδὴ τὸ φαντεζὶ ὕφασμα χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ φουστανάκι καὶ τὸ μονόχρωμο γιὰ τὴ βέστα. Φυσικὰ ἐπιδιώκομε πάντα χρώματα ποὺ νὰ ταιριάζουν.

ΛΟΥΣΑΤΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Τὰ βαμβακερὰ σταμπάτα εἶν' ἐκεῖνα ποὺ θὰ προτιμηθοῦν γιὰ λουσάτες τουαλεττίτσες, γιατὶ μολονότι εἶναι ἁπλὰ ὑφάσματα, παρουσιάζουν μιὰ λουσάτη ἐμφάνισι. Ἡ κοῦπ καὶ τὸ χαρωπὸ τοῦ ὑφάσματος θὰ δώσουν στὸ φορεματάκι τὸν ὡρισμένο αὐτὸ χαρακτῆρα.

Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς τουαλεττίτσες θὰ ἔχουν κορσὰζ μὲ ἀρκετὰ μενάλο στρογγυλὸ ἄνοιγμα γύρω στὸν λαιμὸ καὶ δὲν θὰ ἔχουν μανίκια. Ἄλλες πάλι θὰ ἐφαρμόζουν στὸ κορσὰζ τὴν ζαπονὲ κοῦπ ποὺ σχηματίζει ἕνα πολὺ κοντὸ μανικάκι.

Γενικῶς τὰ κορσὰζ θὰ γίνωνται ἐφαρμοστὰ καὶ μερικὲς φορὲς θὰ ξεπερνάνε τὴ μέση, εἴτε σὲ ὁριζόντια γραμμή, εἴτε σχηματίζοντας ἔμπροσθεν μιὰ ὀξεῖα γωνία. Ἡ φούστα ἑνώνεται σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο μὲ ἄφθονες σουρίτσες ἢ ἐλεύθερες πιέτες.

Αὐτὲς οἱ λουσάτες τουαλεττίτσες γαρνίρονται πολλὲς φορὲς μὲ μιὰ κορδελλίτσα, ποὺ δένει ἕνα φιόγκο κορσὰζ κάτω ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ ἢ στὴ μέση.

Φυσικά, γιὰ τὶς λουσάτες αὐτὲς τουαλεττίτσες μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε καὶ μεταξωτὰ σταμπάτα καὶ ὀργκαντὶ καὶ μουσλίνες.

Ο μαῦρος πυρετός

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Απλωμένος σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα, στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ Μὰκ Ντάβολντ κύτταζε τὶς ἀπέραντες καταπράσινες φυτεῖες του. Μὰ τὸ ἀφηρημένο ὕφος του ἔδειχνε πὼς ἡ σκέψη του βρισκόταν ἀλλοῦ...

—Τί ἔχεις ἀγαπημένε μου ἀφέντη; τὸν ρώτησε ἡ Ρουανί, ἡ μικρὴ ἰθαγενὴς ποὺ ζοῦσε μαζί του. Νοιώθω πὼς δὲν εἶσαι κοντά μου.

Ὁ ἄντρας βγῆκε ἀπ' τὴν ὀνειροπόλησί του, ἀναστέναξε, ἀγκάλιασε τὸ μελαχροινό της κορμάκι κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὰ πυκνὰ σγουρὰ της μαλλιὰ ποὺ μύριζαν ἀγριοβότανα.

—Τίποτα, μικρούλα μου, τίποτα... μουρμούρισε.

Μὰ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἐλαφρὰ κι' ἔδειχνε πὼς δὲν ἔλεγε ἀλήθεια.

Δέκα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφτασε, φτωχὸς κι' ἀπογοητευμένος ἀπ' τὴ ζωή, στὴ μακρυνὴ αὐτὴ γωνιὰ τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ τύχη τὸν βοήθησε νὰ κερδίση λίγα λεφτὰ κάνοντας τὸ διερμηνέα στοὺς περαστικοὺς συμπατριῶτες του. Καὶ μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ κεφάλαιο καὶ τὴ σκληρὴ δουλειὰ του εἶχε κατορθώσει νὰ ἔχη σήμερα τὴ μεγαλύτερη φυτεία τῆς περιοχῆς. Ζοῦσε ἥσυχα, μακρυὰ ἀπ' τὸν πολιτισμένο κόσμο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τόσες πίκρες, κι' εἶχε βρῆ ἕνα ἤρεμο λιμάνι στὸν ἔρωτα τῆς Ρουανί, ποὺ τοῦ ἦταν πιστὴ σὰν σκλάβα. Ἡ μόνη του ἐπικοινωνία μὲ τὴν πατρίδα του ἦταν τὰ ἀραιὰ γράμματα ποὺ λάβαινε ἀπ' τὸν ἀδελφό του, τὸ Ρόμπερτ. Μὰ ἕνα ἀναπάντεχο ἐπεισόδιο ἤρθε νὰ ταράξη τὴ γαλήνη του.

Στὰ τελευταῖα του γράμματα ὁ Ρόμπερτ τοῦ μίλαγε γιὰ τὴ Τζούν, μιὰ κοπέλλα ποὺ ἦταν ὁ πρῶτος του ἔρωτας, καὶ τοῦ εἶχε στείλει μάλιστα μιὰ φωτογραφία της. Φαινόταν καθαρὰ πὼς προσπαθοῦσε νὰ τὸν κάνη νὰ παντρευτῆ μὲ τὴν κοπέλλα, ἐλπίζοντας πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσί του.

Στὴν ἀρχή, ὁ Μὰκ δὲν εἶχε δώσει καμμιὰ σημασία. Μὰ σὲ λίγο κατάλαβε πὼς κάτι εἶχε ξυπνήσει μέσα του. Ὅταν μάλιστα εἶδε τὴ φωτογραφία τῆς Τζούν, μὲ τὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μεγάλα πράσινα μάτια της, τὸν κυρίεψε μιὰ περίεργη ταραχή.

Γιὰ πολλὲς νύχτες στριφογύριζε ἄϋπνος στὸ κρεβάτι του, κι' ἄρχισε νὰ βρίσκη ἄχαρη τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε τόσα χρόνια. Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι. Κι' ἔγραψε στὸν ἀδελφό του, παρακαλῶντας τον νὰ πείση τὴ Τζούν νὰ κάνη ἕνα ταξίδι ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ δῆ τὸ περιβάλλον του καὶ νὰ σκεφτῆ ἂν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση μαζί του. Μέσ' στὸ γράμμα εἶχε κλείσει κι' ἕνα τσὲκ γιὰ τὰ ταξίδια της.

Ἡ ἀπάντησι εἶχε φτάσει ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, καὶ τὸν εἰδοποιοῦσε πὼς ἡ κοπέλλα εἶχε ἤδη ξεκινήσει καὶ θὰ φτανε τὴν ἄλλη μέρα ἀεροπορικῶς. Καὶ τώρα, ὅσο πλησίαζε ἡ κρίσιμη στιγμή, ἀκουγε μέσα του μιὰ σκληρὴ φωνὴ νὰ τὸν κατηγορῆ. Πῶς θὰ ἐγκατέλειπε τὴ μικρὴ ἰθαγενῆ ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ἀνεπιφύλακτα τὸ κορμί καὶ τὴν καρδιά της, γιὰ μιὰ γυναίκα ποὺ μόλις τὴ θυμόταν;

Ὁ Ρόμπερτ τοῦ ἔγραφε πὼς ἡ Τζούν δὲν τὸν εἶχε ξεχάσει ποτὲ καὶ πὼς τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα. Ἦταν ἄραγε ἀλήθεια, ἢ μιὰ κοσμικὴ κυρία, τῆς ὁποίας ὁ ἄντρας θὰ ἔλειπε συνεχῶς γιὰ δουλειές του, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, ἀφίνοντάς την ἀνενόχλητη μὲ τὰ φλέρτ της;

Ἡ φωνὴ τῆς Ρουανὶ τὸν ἔβγαλε ἀπ' τοὺς συλλογισμούς του:

—Ἀφέντη μου, τὰ χέρια σου καίνε καὶ φαίνεσαι κουρασμένος. Μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

Πραγματικά, ἔνοιωθε μιὰ ζάλη καὶ τὸ κεφάλι του γύριζε.

Τὴν ἄφισε νὰ τὸν ὁδηγήση στὸ κρεβάτι του καὶ νὰ τοῦ φέρη ἕνα δροσιστικὸ ποτό. Μὰ καθὼς ἀνασηκωνόταν γιὰ νὰ τὸ πιῆ, ἔπεσε πίσω ἀναίσθητος.

Ὅταν ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια του, ἦταν πρωΐ. Γονατισμένη δίπλα στὸ προσκέφαλό του, ἡ ἰθαγενὴς τοῦ ἔβρεχε τὸ μέτωπο μὲ κρῦο νερό. Πῆγε νὰ κουνηθῆ, ἀλλὰ τὸν τύλιξε ἐκεῖνη μὲ τὰ γυμνά της μπράτσα, κρατῶντας τον ἀκίνητο.

—Μὴν κουνιέσαι, καλέ μου ἀφέντη, ψιθύρισε γλυκά. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σωθῆς ἀπ' τὸ μαῦρο πυρετό, εἶναι ν' ἀφίσης τὸ κορμί σου σὰν πεθαμένο.

Ὁ Μὰκ ἀνατρίχιασε. Ὁ μαῦρος πυρετός! Ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια ποὺ θέριζε κάθε χρόνο περισσότερους ἀπὸ 200 ἐργάτες τῆς φυτείας του!

Τώρα ἤξερε πὼς ἡ λιποθυμία του ἦταν ἡ πρώτη κρίσις. Σὲ λίγο, θὰ εἶχε καὶ δεύτερη καὶ τρίτη, μέχρι ποὺ δὲ θὰ συνεχόταν πιά... Ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὸν σώση, ἦταν ὁ γερο-μάγος τῆς φυλῆς τῶν Λουά, ποὺ ἤξερε νὰ γιατρεύη μὲ τὰ βότανά του τὶς ἀρρώστειες τῆς ζούγκλας, γιὰ τὶς ὁποίες ἦταν ἀνίσχυροι οἱ Εὐρωπαῖοι γιατροί.

Μὰ ποιὸς θἄκανε τὸ θάρρος νὰ διασχίση τὰ 6 μίλια ποὺ τὸν χώριζαν ἀπ' τὸ χωριὸ τῶν ἰθαγενῶν, μέσα ἀπ' τὸ παρθένο δάσος;

Μιὰ καινούργια λιποθυμία τὸν ἔρριξε καὶ πάλι στὸ μαξιλάρι. Καθὼς συνερχόταν γιὰ δεύτερη φορά, ἄκουσε μιὰ ἀγνωστη γυναικεία φωνή:

—Καλύτερα νὰ βγοῦμε ἔξω. Φοβᾶμαι μήπως ὁ πυρετὸς αὐτὸς εἶναι κολλητικός.

Σήκωσε μὲ κόπο τὰ βλέφαρά του καὶ εἶδε μιὰ νέα γυναίκα ποὺ τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς κάμαρα. Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως: Ἦταν ἡ Τζούν. Δίπλα της στεκόταν ὁ ἐπισπάτης του.

Μιὰ βαθειὰ πίκρα τὸν πλημμύρισε. Γι' αὐτὴν τὴν ἀναίσθητη, ποὺ σκεφτόταν μόνο τὸν ἑαυτό της, ἤθελε νὰ θυσιάση τὴ γλυκειά του Ρουανί;

Μὰ ποῦ ἦταν τώρα ἡ Ρουανί; Πῶς δὲ βρισκόταν δίπλα του; Φαίνεται ὅτι μ' ἐγκατέλειψε βλέποντας νὰ φτάνη ἡ ἄλλη, εἶπε μέσα του. Πληρώθηκα ὅπως μοῦ ἄξιζε!

Γιὰ τρίτη φορὰ ἕνα θολὸ σύννεφο τὸν σκέπασε, κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του...

*

Εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζη, ὅταν ἔνοιωσε ἕνα δροσερὸ χέρι νὰ τοῦ χαϊδεύη τὸ φλογισμένο του πρόσωπο. Νόμισε πὼς ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺ ὕπνο.

Σκυμένη πάνω του, ἡ Ρουανί κι' ὁ γερο-μάγος παρακολουθοῦσαν μ' ἀγωνία κάθε κίνησί του.

—Ἀγάπη μου! ψιθύρισε χαμογελῶντας στὴ Ρουανί.

—Σώθηκε, εἶπε ὁ μάγος μ' ἱκανοποίησι. Ἂν ἀργοῦσες ἕστω καὶ μιὰ ὥρα νὰ μ' εἰδοποιήσης, κοπέλλα μου, δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω πιὰ τίποτα... Ἀλλὰ μιὰ φορὰ τὰ βότανά μου κάνανε καλὰ τὴ δουλειά τους.

«Ὅτε αὐτὴ πῆγε στὸ χωριὸ—σκέφτηκε ὁ Μάκ. Δὲ δίστασε νὰ κινδυνέψη τὴ ζωή της γιὰ νὰ μὲ γλυτώση ἀπ' τὸ θάνατο... ἐμένα ποὺ ἤμουν ἕτοιμος νὰ τὴν προδώσω! Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὸ ἤξερε ἡ καλή μου μικρούλα!»

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ ἰθαγενὴς τραβήχτηκε ἀπὸ κοντὰ του καὶ εἶπε, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι:

—Δὲ μὲ χρειάζεσαι πιά, ἀφέντη. Λίγο πρὶν φύγω γιὰ νὰ βρῶ τὸ μάγο, ἔφτασε ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου.

—Ρουανί! φώναξε ὁ Μάκ, κι' ἀναπηδώντας ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Ἔλα κοντά μου.

Τὰ ἤξερε λοιπὸν ὅλα. Εἶχε καταλάβει τὴν ἀχαριστία του. Κι' ὅμως ἔτρεξε νὰ τὸν σώση.

—Ἔλα κοντά μου, ξανάπε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ἡ ἰθαγενὴς τὸν πλησίασε μὲ δειλὰ βήματα.

—Πήγαινε νὰ βρῆς τὸν ἐπιστάτη καὶ πές του νὰ συνοδέψη τὴν κυρία ποὺ ἦρθε τὸ πρωΐ μέχρι τὴ γειτονικὴ πόλι καὶ νὰ τῆς βγάλη ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο. Θὰ τῆς κάνουμε δῶρο κι' ἕνα τσέκ, ὥστε νὰ μὴν πάη χαμένος ὁ κόπος της... Ἔλα λοιπόν, μὴν κλαῖς, κουτὸ κορίτσι! Καμμιὰ γυναῖκα δὲ μπορεῖ νὰ σὲ βγάλη ἀπ' τὴν καρδιά μου!

Κι' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἁπαλὸ κορμάκι τῆς Ρουανί, ποὺ τρανταζόταν ἀπὸ τ' ἀναφυλλητὰ τῆς εὐτυχίας... τῆς Ρουανὶ ποὺ δὲ θὰ τὴν ἐγκατέλειπε ποτέ.

— Σώθηκε, εἶπε ὁ μάγος μὲ ἱκανοποίησι.

ΧΑΡΡΥ ΓΚΛΟΣΤΕΡ

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Φρὲντ Κόλμαν

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ με τὸ θάνατο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Ἀμερικανὸς Μπύρκε ἐργάζεται σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο τῆς μεξικανικῆς πόλεως Μεξικάλι, κοντὰ στὰ σύνορα, κι' ἔχει γίνει τρυφερὸς φίλος τῆς ξανθῆς Γκρέτχεν, τῆς γυναίκας τοῦ ἰδιοκτήτη θράνκ Πορτίλο. Μιὰ νύχτα βρίσκεται μαζί της, μὲ τὴν ἰδέα πὼς ὁ ἄντρας της λείπει σὲ ταξεῖδι. Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ Πορτίλο ξαναγυρίζει. Ὁ Μπύρκε πανικοβάλλεται τότε καὶ τὸν σκοτώνει, μ' ἕνα πιστόλι ποὺ βρίσκει δίπλα του. Καθὼς ἀναζητάει ὕστερα ἕνα τρόπο γιὰ νὰ ἐξαφανίση τὸ πτῶμα του, παρουσιάζεται ὁ Μεξικανὸς ἀστυνόμος Ντέϊβις κι' ἀνακαλύπτει τὸ ἔγκλημα. Ἀντὶ ὅμως νὰ συλλάβη τὸ Μπύρκε, τοῦ προτείνει νὰ τὸν βοηθήση σ' ἕνα λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν, ποὺ ἔκαναν ὣς τότε αὐτὸς κι' ὁ Πορτίλο, τοῦ ὑπόσχεται δὲ νὰ μὴ καταδιωχτῆ τότε γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Ὁ Μπύρκε δέχεται ἀναγκαστικά, περνάει ἕνα πακέτο μὲ ἡρωΐνη στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος καὶ τὸ παραδίνει σ' ἕνα ἀεροπόρο, ὀνόματι Ἀντέλφι. Ὅταν ὅμως γυρίζη στὸ ξενοδοχεῖο του, τὸν πλησιάζει ἕνας ὑπάλληλος τῆς ἀμερικανικῆς ὑπηρεσίας διώξεως λαθρεμπορίου, ὁ φῆνεϋ, καὶ τοῦ δηλώνει ὅτι ξέρει λεπτομερῶς τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν ποὺ ἔκανε, κι' ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν στείλη στὴ φυλακὴ γιὰ δέκα χρόνια. Ὁ Μπύρκε τοῦ διηγεῖται ὅλα ὅσα συνέβησαν μὲ τὴ Γκρέτχεν, τὸν Πορτίλο καὶ τὸ Ντέϊβιντ. Ἐκεῖνος τοῦ ἐξηγεῖ πὼς παρακολουθεῖ ἀπὸ μῆνες τὴ δράσι τῆς σπείρας τῶν λαθρεμπόρων. Στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος, διαθέτει τὰ ναρκωτικὰ κάποιος Σίλβερ Μαγκόλνικ, ἕνας ἀρχιγκάνγκστερ ποὺ κάνει μεγάλη ζωὴ καὶ ποὺ φροντίζει νὰ φαίνεται διαρκῶς ἐν τάξει. Ἡ πηγὴ ὅμως τῆς ἡρωΐνης—κάποιο κρυφὸ ἐργαστάσιο — βρίσκεται κάπου στὸ Μεξικό κι' ἀνήκει σ' ἕνα μόνο ἄνθρωπο. Ὁ Πορτίλο κι' ὁ Ντέϊβιντ δὲν ἦταν παρὰ ἁπλὰ ὄργανά του, ὅπως κι' ἡ Γκρέτχεν. Ὁ φῆνεϋ θέλει νὰ συλλάβη τὸν ἀρχηγό, τὸν «Ἕνα», ὅπως εἶναι τὸ ψευδώνυμό του. Κι' αὐτὸ τὸ ἀναθέτει στὸ Μπύρκε, ἀναγκάζοντάς τον νὰ δεχθῆ γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ φυλακή. Ὕστερα ὁ Μπύρκε πηγαίνει σ' ἕνα ραντεβοὺ ποὺ τοῦ ὥρισε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, κι' ἐκεῖ βρίσκει τὴ νέα κι' ὄμορφη Μεξικάνα Σοκόρα Λιζάμα, κόρη ἑνὸς περίφημου γιατροῦ. Αὐτὴ τοῦ στειλε τὸ ἀνώνυμο γράμμα γιατὶ τὸν εἶχε ἐρωτευτῆ κι' ἤθελε νὰ σχετισθῆ μαζί του. Ὁ Μπύρκε δροσίζει κι' αὐτὸς γιὰ τὴ συμπαθῆ, ἀλλὰ ἔπειτα μετανοιώνει καὶ δὲν πηγαίνει, γιατὶ θεωρεῖ πὼς εἶναι παγίδα γιὰ μιὰ τέτοια κοπέλλα. Ὑποχρεώνει τὴ Γκρέτχεν νὰ τοῦ ὁμολογήση πὼς ἀνήκει κι' αὐτὴ στὴ σπείρα τῶν λαθρεμπόρων καὶ πὼς σκάρωσε τὴ δολοφονία τοῦ ἀντρός της γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση κι' αὐτὸν νὰ γίνη ὄργανο τῆς σπείρας. Ὕστερα τῆς προτείνει νὰ σκοτώσουνε τὸν «Ἕνα» καὶ ν' ἀναλάβουν μονάχοι τους τὸ λαθρεμπόριο. Ἡ Σοκόρα πηγαίνει στὸ ξενοδοχεῖο του, τὴ νύχτα, καὶ τοῦ παραπονιέται γιατὶ τὴ γέλασε στὸ ραντεβοὺ. Ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῆ καὶ νὰ τὴν ἀπομακρύνη.

4ον

—Ἔχω μαντέψει ἀπ' τὸν τρόπο σας πὼς σᾶς ἔχουνε βρῆ πολλὲς δυστυχίες... Ἴσως περισσότερες ἀπὸ κάθε ἄλλον! Μὰ ἄκουσα νὰ λένε πὼς ἡ δυστυχία εἶναι ἕνα σύμπτωμα, ὅπως ὁ πυρετός. κι' ὅτι ἔχει κι' αὐτὴ τὶς καλές της πλευρές! Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ ἀρρώστεια, ἀπ' τὴν ὁποία πάσχομε κι' οἱ δυό μας, ἀγαπημένε μου... κι' αὐτὸ δηλαδὴ μοιάζει ἕνα κοινὸ σημεῖο, ποὺ μᾶς ἑνώνει.

»Πέστε μου, Μπύρκε, ξέρετε τί θὰ πῆ «Σοκόρα», στὴ γλῶσσα τῆς πατρίδος μου; Θὰ πῆ σᾶς βοηθήσω ὅσο μπορῶ! Θὰ σᾶς βοηθήσω ὅσο μπορῶ, Μπύρκε!...

Τὴν ξαναφίλησε. Ὅλη ἡ λογική του κι' οἱ ἐπιφυλάξεις του χάνονταν, ὅταν τὴν ἔνοιωθε τόσο κοντά του...

Μέθυσε ἀπὸ φιλιὰ καὶ χάδια. Ἡ Σοκόρα ἔγερνε πρὸς τὰ πίσω, μέσ' στὴν ἀγκαλιά του, καὶ φιθύριζε:

—Ποτὲ δὲ μ' ἀγκάλιασε ἄλλος ἄντρας... Εἶχα ἀνατραφῆ αὐστηρά... Μὰ τώρα εἶμαι δική σου! Κάνε με ὅ,τι θέλεις!...

Ὁ Μπύρκε μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ πάλι.

—Ὄχι, πρέπει νὰ σταματήσουμε ἐδῶ, εἶπε.

—Μίλησέ μου γιὰ σένα... γιὰ τὴ ζωή σου!

Κι' ὁ Μπύρκε τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα, χωρὶς νὰ κρύψη τίποτα. Ἀνάφερε ὅλες τὶς λεπτομέρειες ποὺ τοῦ ξανάρχονταν στὴ μνήμη. Ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξομολογηθῆ. Κι' ἤθελε νὰ μάθη ἡ κοπέλλα ὅ,τι τὸν ἀφοροῦσε, τὰ καλὰ καὶ τὰ ἄσχημα...

Ἐνῶ μιλοῦσε, ἔπαιζε μὲ τὴ μπρετέλα τῆς κομπιναιζόν της, πάνω ἀπ' τὸ λεπτὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος. Προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγη τὰ μάτια της, ποὺ ἀναζητοῦσαν τὰ δικά του...

Ὅταν τελείωσε τὴ διήγησί του, σώπασε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

—Ὅπως βλέπεις, βρίσκομαι σ' ἀδιέξοδο. Ἀπ' τὴ μεριὰ ὁ Φῆνεϋ, ἀπ' τὴν ἄλλη ὁ Ντέϊβιντ.. Πῆρα ὄχι μονάχα τὴ γυναίκα τοῦ Πορτίλο, ἀλλὰ καὶ τὸ ρόλο του σ' αὐτὴ τὴ συμμορία. Δὲ μένει πιὰ παρὰ νὰ πεθάνω ὅπως κι' αὐτός... Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι πὼς δὲν ἔχω τὸ χαρακτῆρα τοῦ Πορτίλο. Αὐτὸς μποροῦσε νὰ γελᾶ καὶ νὰ λέη πὼς «πήγαινε στοὺς ἁγίους», τὰ βράδυα ποὺ πήγαινε νὰ πάρη τὸ «ἐμπόρευμα» ἀπ' τὸν «Ἕνα». Ἐγὼ ὅμως δὲ μπορῶ νὰ γελάσω, οὔτε καὶ ν' ἀστειευτῶ!

Ἡ Σοκόρα κουνήθηκε λίγο καὶ πρόφερε σοβαρά:

—Τὴν ἀγαπᾶς;

—Δὲν περίμενε καθόλου τὴν ἐρώτησί της αὐτή. Καὶ δὲν τὴν κατάλαβε ἀμέσως.

—Ποιάν;

—Τὴν ἄλλη... τὴ γυναῖκα τοῦ Πορτίλο.

Γέλασε πικρὰ — κι' αὐτὸ φάνηκε ἀρκετὴ ἀπάντησι στὴ Σοκόρα.

—Δὲ νοιώθεις καλλίτερα, τώρα ποὺ μοῦ τἄπες ὅλα; τοῦ εἶπε.

—Ναί... πολὺ καλλίτερα!

Ἀκούμπησε τὰ χείλη της στὸ χέρι του.

—Ἔννοια σου, θὰ βγοῦμε ἀπ' τ' ἀδιέξοδο, τὸν βεβαίωσε. Εἶσαι δυνατὸς ἀγάπη μου... κι' οἱ δυνατοὶ πετυχαίνουν πάντα στὴ ζωή, ὅπως λέει κι' ὁ πατέρας...

»Θἄμαστε δυὸ τώρα. Θἄμαι κοντά σου, θὰ σὲ βοηθάω ὅσο μπορῶ... ἔστω καὶ βαζοντάς σε νὰ μ' ἀνοίξης τὴν καρδιά σου γιὰ ν' ἀνακουφιστῆς, μεγάλο μου παιδί!

—Δὲν εἶμαι πιὰ παιδί, Σοκόρα. Εἶμαι 33 χρόνων... κι' ἔχω καταλάβει πιὰ πὼς δὲν ἀξίζω πολλὰ πράγματα.

—Ἐγὼ εἶμαι 23, Μπύρκε. Ἀπ' ὅλες τὶς συμμαθήτριές μου, ἐγὼ μονάχα μένω ἀκόμη ἀνύπαντρη.

—Μὰ γιατί; Εἶσαι τόσο ὄμορφη! Δὲ θὰ σοῦ λείψανε, βέβαια, οἱ ὑποψήφιοι γαμπροί.

Ἡ Σοκόρα ζάρωσε τὰ φρύδια της κι' ἔμεινε ἀμίλητη μιὰ στιγμή.

—Ὄχι, βέβαια, ἀπάντησε ὕστερα. Μὰ δὲν εἶχα ὡς τώρα καιμὰ διάθεσι νὰ παντρευτῶ. Τίποτα δὲ μ' ἔσπρωχνε στὸ γάμο.

Ὁ Μπύρκε δοκίμασε τὴν ἀόριστη ἐντύπωσι πὼς τοὔκρυβε κάτι... δὲν ἤξερε ὅμως τί ἀκριβῶς...

—Ἐσὺ πῶς δὲν παντρεύτηκες; τὸν ρώτησε.

—Δὲ βρέθηκε στὴ ζωή μου τίποτα ποὺ νὰ μὲ συγκρατήση... τίποτα ποὺ νὰ ξυπνήση τὸ ἐνδιαφέρον μου.

—Ὄχι δά! Κι' ἡ μουσική σου;...

Σηκώθηκε ἀπ' τὰ γόνατά του καὶ πῆγε ὡς τὴ πολυθρόνα, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴν «παρτιτοῦρα» τοῦ «Δὸν Ζουάν».

—Ξεφύλλιζες αὐτό, ὅταν ἤρθα, πρὸ ὀλίγου. Μὰ τί τὄθελες, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ἐδῶ πιάνο;

—Τὸ διάβαζα, τῆς ἐξήγησε ὁ Μπύρκε, ὅπως διαβάζεις ἐσὺ τὰ ἐρωτικὰ μυθιστορήματα, ἢ ὁ πατέρας σου τὰ ἰατρικὰ περιοδικά.

Τὸν κύτταξε, σαστισμένη.

—Θὲς νὰ πῆς ὅτι δὲ χρειάζεσαι μουσικὸ ὄργανο, γιὰ νὰ νοιώσης καὶ ν' ἀπολαύσης αὐτὴ τὴ μουσική; Μπορεῖς νὰ τὴ διαβάζης μιὰ ὁλόκληρη βραδυά, ὅπως διαβάζουμε ἕνα μυθιστόρημα; Μὰ εἶναι ἀπίστευτο!...

Ἡ ματιά της ἔπεσε μέσα στ' ἀνοιχτὸ συρτάρι τοῦ κομμοῦ. Εἶδε τὰ χειρόγραφα τοῦ Μπύρκε. Τὰ πῆρε καὶ φώναξε:

—Εἶσαι λοιπὸν καὶ συνθέτης; Γράφεις μουσική; Ὢ, ἀγαπημένε μου!...

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του:

—Εἶναι κάτι δοκίμια... Τάχω ἀφήσει ὅλα ἀτελείωτα.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν;...

Μικρὲς ἱστορίες

Νὰ προλάβη τὸ κακό...

Σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι καταφτάνει ἕνα «μπουλούκι» ἀπὸ ἠθοποιοὺς ἀμφιβόλου ποιότητος. Παρ' ὅλ' αὐτά, ἐπειδὴ τὸ θέαμα εἶναι σπάνιο γιὰ τοὺς κατοίκους, παρατηροῦνται μεγάλη ζήτησι εἰσιτηρίων. Κι' ὁ θιασάρχης, τρίβοντας τὰ χέρια του ἀπ' τὴ χαρά, λέει στοὺς ἠθοποιούς:

—Παιδιά, προβλέπω ὅτι θὰ ἔχουμε ἐξαιρετικὴ «πιέννα» σήμερα!...

—Ἀμήν!... λένε ὅλοι μαζί, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ χοστάσουν ἐπὶ τέλους τὴν πεῖνα τους.

Τοιχοκολλιέται, λοιπόν, τὸ πρόγραμμα, ποὺ ἐκτὸς τῶν ἄλλων καταπληκτικῶν, ἀναφέρει πὼς τὸ «κλοὺ» τῆς βραδυᾶς θὰ εἶναι ἡ ἐμφάνισι τοῦ διασήμου τενόρου Φαλτσοπούλου σὲ διάφορες ἀριες ἀπὸ ὄπερες.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ καιρὸς ποὺ τὸ «διάσημος» εἶχε τὴ δικαιολογία του ἔχει περάσει πιά, χωρὶς ἐπιστροφή καὶ ὁ Φαλτσόπουλος εἶναι τώρα διάσημος μόνο γιὰ τὰ... φάλτσα του. Καὶ τὸ φοβερὸ εἶναι πὼς ἡ κατάντια του εἶναι γνωστὴ στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι κι' ἔτσι παουμπνέται μεγάλο ἐνθουσιασμὸς στὴν προσδοκία τοῦ θεάτρου, ἕνας ἄγνωστος παγλέντι στὴ βραδυνὴ παράστασι.

Λίγο ὅμως πρὶν ἀνοίξη τὸ θέατρο, ἕνας ἄγνωστος παρουσιάζεται στὸ μανάβικο τῆς κωμοπόλεως καὶ λέει στὸ μανάβη:

—Ἀγοράζω ὅλες τὶς σάπιες ντομάτες καὶ τὰ σάπια λεμόνια!...

Ὁ μανάβης τὸν κυττάζει ποντιρὰ καὶ κλείνοντας τὸ μάτι τοῦ ἀποκρίνεται:

—Ἀσφαλῶς τά προορίζεις γιὰ τὸ Φαλτσόπουλο...

—Ὄχι, ἀπαντάει τότε ὁ ἄγνωστος μελαγχολικά. Ὁ Φαλτσόπουλος εἶμαι ἐγώ!...

Δὲν ἔχεις τελειώσει ποτὲ μιὰ σύνθεσί σου; Δὲν τὴν ἔχεις τυπώσει, γιὰ νὰ τὴν παίξουνε κι' ἄλλοι;

"Ενα ὑπόλειμμα τῆς παληᾶς περηφάνειας του τὸν ἔκαμε νὰ κοκκινίσῃ.

— Ναί... ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρό, ἀπάντησε. Στὴ Γιούτα, ὅπου σπούδασα μουσική, εἶχα ἕνα καθηγητὴ περίφημο. Αὐτὸς λοιπὸν φρόντισε νὰ παίξῃ ἡ συμφωνικὴ ὀρχήστρα πολλὰ ἀπ' τὰ ἔργα μου. Πίστευε στὸ ταλέντο μου... "Υστερα πέθανε... κι' ἐγὼ ἔφυγα, γιὰ νὰ ζήσω μὲ τὴ δουλειά μου.

— Τὰ χέρια σου εἶναι ὑπέροχα! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ἡ Σοκόρα, χαϊδεύοντάς του τὰ δάχτυλα.

Τοὔδωσε τὰ χειρόγραφά του καὶ πρόσθεσε:

— Σὲ παρακαλῶ, θέλω νὰ τ' ἀκούσω!

Μιλοῦσε τόσο σοβαρά, ὥστε ὁ Μπύρκε τῆς ἀπάντησε μὲ τὸν ἴδιο τόνο:

— Εἶσαι πολὺ καλή. Μὰ δὲν ἔχω πιάνο ἐδῶ.

— Εἶδα ἕνα, κάτω στὸ χώλλ.

— Μά, Σοκόρα, ἡ ὥρα εἶναι 5 τὸ πρωΐ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπύρκε.

Βλέποντας ὡστόσο τὴν ἐπιμονή της, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, φόρεσε τὸ πουκάμισό του καὶ κατέβηκε μαζί της στὸ ἀδειανὸ καὶ σιωπηλὸ χώλλ τοῦ ξενοδοχείου.

"Ολα τὰ φῶτα ἦταν σβουστά, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ λάμπα πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαλλήλου τῆς νύχτας. Ὁ ὑπάλληλος ὅμως δὲ φαινότανε πουθενά. Θἄχε γείρει κάπου νὰ κοιμηθῇ...

"Ενα πιάνο μὲ οὐρὰ βρισκότανε σὲ μιὰ γωνιά, κοντὰ στὴν ἐλειδωμένη πόρτα τοῦ ρεστωράν. Ὁ Μπύρκε κάθησε μπροστά του. Ἡ Σοκόρα στάθηκε δίπλα του κι' ἔβαλε τὴ μουσικὴ πάνω στὸ ἀναλόγιο.

— Αὐτὸ τὸ πρῶτο εἶναι ἕνα θέμα ποὺ μ' ἔρσε πολὺ ὅταν τὸ γραφα, τῆς ἐξήγησε. Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶναι τίποτα, ὅταν ὅμως ἀναπτυχτῇ ὅπως πρέπει, μπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνα κονσέρτο.

Καὶ τῆς τὄπαιξε σιγανά. "Οταν τελείωσε, ἐκείνη πέρασε τὸ χέρι της γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Εἶναι πολὺ ὄμορφο! Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ καταλάβαινα ἀμέσως ὅτι εἶναι δικό σου, ἀκόμα κι' ἂν ἄκουγα νὰ τὸ παίζῃ ὁποιοσδήποτε.

— Θὲς νὰ μὲ κολακέψῃς...

— Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια!

Τὴν ἔπαιξε ὕστερα ἓν' ἄλλο κομμάτι του: «βαριασιὸν» πάνω σ' ἕνα λαϊκὸ μεξικανικὸ χορὸ ποὺ εἶχε ἀκούσει κάποτε στὴ Σονόρα.

"Επειτα ἕνα «πρελούντιο», μὲ θέμα τὴ χρωματικὴ σκάλα τοῦ Ντεμπυσύ.

"Ενοιωθε τὸ χλιαρὸ μπράτσο της ν' ἀκουμπᾷ ἐλαφρὰ στὸ σβέρκο του καὶ τὰ δάχτυλά της νὰ παίζουνε πάνω στὸν ὦμο του, ἀκολουθώντας τὸ ρυθμό.

—Ἡ μουσική σου μὲ συγκινεῖ, Μπύρκε! τοῦ εἶπε θερμά. Μιλάει στὴν καρδιά μου.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου...

Ὁ Μπύρκε σκέφτηκε μιὰν ἄλλη σκηνὴ τῆς ἴδιας νύχτας: τὴ Γκρέτχεν νὰ στέκεται πίσω ἀπ' τὸ πιάνο του, σὲ μιὰ στάσι σχεδὸν ὅμοια μὲ τῆς Σοκόρας...

Κούνησε νευρικὰ τὸ κεφάλι του καὶ γύρισε πρὸς τὴν κοπέλλα.

— Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ σ' ἀρέσει ἡ μουσική μου, πρόσθεσε.

—"Εχεις ταλέντο, Μπύρκε! Δὲ σὲ κάνει εὐτυχισμένον, αὐτό;

—"Οχι τόσο.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μὴν τὸ πιστεύω. Τώρα θὰ τὸ ἐξακριβώσω ὅμως... Μοῦ δίνεις ἕνα σπίρτο;

Τῆς ἔδωσε ὁλόκληρο τὸ κουτί. Ἐκείνη ἔβγαλε ἕνα σπίρτο καὶ τ' ἄναψε. Ἡ φλόγα του καθρεφτίστηκε μέσα στὰ μεγάλα μάτια της.

Πῆρε ὕστερα ἕνα ἀπ' τὰ χειρόγραφα τῆς μουσικῆς καὶ τοῦβαλε φωτιά. Τὸ χαρτὶ ἄρχισε νὰ καίγεται. Ὁ Μπύρκε κύτταξε τὴ φλόγα ποὺ ἀνέβαινε, ἔπειτα κύτταξε τὴ Σοκόρα, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὶς ἀντιδράσεις του. Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἄφισε νὰ καῇ τὸ φύλλο τῆς μουσικῆς.

Τρομαγμένη ξαφνικά, ἡ κοπέλλα πέταξε πάνω στὸ χαλὶ τὸ χαρτὶ ποὺ καιγότανε, καὶ τὸ ποδοπάτησε γιὰ νὰ τὸ σβύσῃ. "Εκρυψε ὕστερα τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, ποὺκαναν ν' ἀνατριχιάζουνται σπασμωδικὰ οἱ ὦμοι της.

Ὁ Μπύρκε σηκώθηκε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

— Συχώρεσέ με!... τοῦ εἶπε, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της. Φάνηκα κακή, πολὺ κακή!... Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα...

Προσπάθησε νὰ τὴν καταπραΰνῃ, χαϊδεύοντάς της τὰ μαλλιά:

—Ἐγὼ φταίω. Δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ κάνω νὰ ταραχτῇς ἔτσι... Γιατί νὰ μὲ παίρνῃς τόσο στὰ σοβαρά;

Ἀπομάκρυνε τὰ χέρια της ἀπ' τὸ δακρύβρεχτο πρόσωπό της καὶ τὴν κύτταξε τρυφερὰ μέσα στὰ μάτια.

—"Ελα τώρα, μὴν κλαῖς, πρόσθεσε.

— Μὰ πρέπει νὰ βοηθᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, νἄμαστε καλοί.. κι' ἐγὼ φάνηκα τόσο κακή! Κατάστρεψα τὴν ὡραία μουσική σου, Μπύρκε!... Ὑποσχέσου μου πὼς θὰ προσπαθήσῃς νὰ γράψῃς ἄλλη, ἀκόμα καλλίτερη!

Δὲ μποροῦσε νὰ τῆς πῇ ὄχι ὁ Μπύρκε. "Ενοιωθε νὰ μεταδίδεται καὶ σ' αὐτὸν λίγη ἀπ' τὴ φωτιά της.

— Ναί, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀπάντησε.

— Θὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγώ, ἀγάπη μου, ἂν τὸ θέλῃς. Θὰ σὲ βοηθήσω ὅσο μπορῶ! Δὲν καταλαβαίνεις πὼς ὅλες οἱ δυστυχίες σου ὀφείλονται στὴν ἀδιαφορία σου γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωή σου; Δὲν προσπάθησες καθόλου νὰ τὶς ἀποφύγῃς... Μὰ τώρα θὰ ἐνδιαφέρωμαι ἐγώ, ἀντὶ γιὰ σένα! Ξέρω πὼς δὲ θὰ ἐπιτρέψῃ ὁ Θεὸς ν' ἀποτύχῃς.

Ἀνασηκώθηκε λίγο στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ μὲ πάθος.

—"Αν πετύχω, θὰ τὸ χρωστάω σὲ σένα, τῆς εἶπε ἐκείνος. Ἐσύ δημιούργησες κάτι, ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπῆρχε πρὶν τίποτα!

Ὁ ὑπάλληλος τῆς νύχτας βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο, πνίγοντας τὰ χασμουρητά του, καὶ τοὺς κύτταξε μὲ περιέργεια. Ὁ Μπύρκε ἄφισε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του τὴν κοπέλλα καὶ μάζεψε τὶς μουσικές του.

— Θὰ σὲ πάω μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ σπίτι σου, τῆς εἶπε.

—"Οχι, Μπύρκε, σὲ παρακαλῶ. Προτιμῶ νὰ περπατήσω λίγο, στὴ δροσιὰ τῆς χαραυγῆς.

Τὴ συνώδεψε ὡς τὴν ἐξώπορτα. Ἐκεῖ, ἡ Σοκόρα δίστασε μιὰ στιγμὴ καὶ ρώτησε ὕστερα:

— Πές μου, Μπύρκε, μὲ θέλεις;

— Ναί, Σοκόρα.

— Εἶμαι λοιπὸν δική σου... σήμερα, ἀπόψε, ὅταν μπορέσῃς, ὅταν θελήσῃς. Ὁ μπαμπᾶς εἶναι ἀπασχολημένος μὲ τὶς ἐπιστημονικές του ἔρευνες. "Ελαβα σήμερα ἕνα γράμμα του ἀπὸ κεῖ ποὺ βρίσκεται. Τὸ σπίτι μου εἶναι στὴ διάθεσί μας... Θέλω νὰ γίνω δική σου ἐκεῖ ποὺ πέρασα ὅλη μου τὴ ζωή! "Εχουμε νὰ μάθουμε πολλὰ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

—Ἀπόψε λοιπόν, τὴν ἴδια ὥρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ περιμένῃς!

Τοῦ χαΐδεψε ἐλαφρὰ τὸ μάγουλο μὲ τὰ δάχτυλά της καὶ χάθηκε.

Ὁ Μπύρκε ἔμεινε ἐκεῖ ἀκούγοντας τὰ βήματά της ποὺ ἀπομακρύνονταν πρὸς τὸ μέρος τῶν συνόρων. "Ηταν ὁ μόνος ἦχος ποὺ ἀκουγότανε, μέσ' στὴ σιωπή.

"Οταν ἔπαψε νὰ τ' ἀκούῃ, ὁ Μπύρκε ἀνατρίχιασε ἀπ' τὴν ἐντύπωσι τῆς μοναξιᾶς. Τὸν κράτησε γιὰ λίγο ἀκόμα ἀκίνητο στὸ κατώφλι ἡ τρελλὴ ἐλπίδα πὼς θὰ τὴν ἔβλεπε νὰ ξαναγυρίζῃ πίσω... Τοῦ φάνηκε μάλιστα πὼς ἔβλεπε πάλι τὴ σκιά της, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου...

"Υστερα τάβαλε μὲ τὸν ἑαυτό του, μὲ τὴ φαντασία του. Ξαναπῆρε στὸ ξενοδοχεῖο. Πρὶν ἀνεβῇ στὴν κάμαρά του, σταμάτησε στὸ χώλλ καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὸ πιάνο. Κάθησε κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ πάλι ὅλες τὶς συνθέσεις του. Γιὰ πρώτη φορὰ τὶς ἐκτιμοῦσε καὶ πίστευε πὼς ἦταν ὡραῖες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Παρασκευή, 8 Ἰουνίου, 11½ τὸ πρωΐ.

Ὁ Μπύρκε καθόταν μονάχος σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι τοῦ ρεστωράν καὶ κύτταζε μέσα ἀπ' τὰ τζάμια δ,τι συνέβαινε ἔξω, στὸ δρόμο. "Ενοιωθε κούρασι καὶ τεμπελιά. Δὲν εἶχε κοιμηθῇ ἀρκετά, ἔπειτα ἀπ' τὸ ξενύχτι του. "Ενα χέρι ἀκούμπησε ξαφνικὰ στὸν ὦμο του. Ἀνασκίρτησε, στράφηκε ἀπότομα κι' ἀντίκρυσε τὸ Φήνεϋ, μὲ τὸ αἰώνιο σαρκαστικὸ χαμόγελό του στὰ λεπτά του χείλια. Δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφτῇ ποὺ ἐρχότανε, καὶ ξαφνιάστηκε βλέποντάς τον ἔτσι ξαφνικά.

— Εἴσασταν λίγο κουρασμένος, βλέπω... τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

Κάθησε ἀντίκρυ του, στὸ ἴδιο τραπέζι. Φοροῦσε τὸ στερεότυπο μαῦρο κοστούμι του, τὸ στραπατσαρισμένο πουκάμισο, τὴν ἀπαίσια γραβάτα.

Ὁ Μπύρκε τὸν κύτταζε, ἀμίλητος.

— Μὰ τὸ βρίσκω φυσικό, συνέχισε ἐκεῖνος. Ἔτσι θὰ ἤμουνα κι' ἐγὼ ἀνήσυχος, ἂν εἶχα στὴ συνείδησί μου τὸ ἴδιο βάρος ὅπως ἐσεῖς.

— Στὴ συνείδησί σας;...

— Ναί, ἔχω κι' ἐγὼ συνείδησι, Μπύρκε. Μὴ μὲ ὑποτιμᾶτε... Καὶ διαμαρτύρεται, ὅσο μένουν ἀτιμώρητοι οἱ ἐγκληματίες σὰν τὸν Σίλβερ Μαγκόλνικ ἢ σὰν ἐσᾶς... Μοιάζω μ' ἐκεῖνο τὸν ἀστυνομικό, τὸν Ἰαβέρη, ποὺ παρουσιάζει ὁ Δουμᾶς σ' ἕνα μυθιστόρημά του...

— Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, διόρθωσε ὁ Μπύρκε εἰρωνικά.

—Ἄ, ναί, ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ!. Μὰ ἂς ἀκούσουμε τώρα τὴν ἀναφορά σας. Πῶς πάνε τὰ πράγματα;

— Πρόκειται νὰ κάνω σήμερα κατὰ τὶς 3, ἄλλο ἕνα ταξεῖδ' στὸ "Ελ Τσέντρο.

— Τὸ ξέρω.

Ὁ Μπύρκε ἀναρωτήθηκε ἂν τὸ ἤξερε ἀληθινὰ ὁ Φήνεϋ, ἢ ἂν ἤθελε μόλλον νὰ παραστήσῃ τὸν παντογνώστη, γιὰ νὰ κάνῃ περισσότερη ἐντύπωσι...

—Ἀφοῦ πέθανε ὁ Πορτίλο, ὁ «Ἕνας» θὰ μεταχειριστῇ ἀσφαλῶς γιὰ ἀντικαταστάτη του τὸ Ντέβιντ, εἶπε ὁ Μπύρκε... Πῶς φτάνει ὅμως τὸ ναρκωτικὸ ἀπ' τὸν τόπο τῆς παραγωγῆς του στὸ Μεξικάλι;

— Τὸ φέρνει ὁ ἴδιος ὁ «Ἕνας», μ' ἕνα τζίπ, νομίζω. Τὸν εἶδανε ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε, τότε ποὺ δολοφονήθηκε ὁ Μενεσές. Ὑπάρχουν ὅμως χιλιάδες τζὶπ σ' ὁλη τὴν περιοχή. Πῶς νὰ διακρίνουμε τὸ δικό του;...

— Τὸ πακέτο ποὺ μοῦ δώσανε, εἶχε ἕνα σχῆμα παράξενο, μακρόστενο. μὲ μάκρος 10 πόντους περίπου καὶ πλάτος 30. Κάπου πρέπει νὰ τὸ κρύβουν, ὥστου νὰ φτάσῃ κοντὰ στὰ σύνορα...

—Ὅμοια εἶναι ὅλα τὰ πακέτα. Μὲ τὸ μέγεθος ποὺ ἔχουνε, δὲ μπορεῖ νὰ χωρέσουνε σ' ἕνα κουτὶ ἀπὸ γάντια. Ὑπάρχουν ὅμως τόσες ἄλλες πιθανὲς κρυψώνες: πίσω ἀπ' τὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου, μέσα ἀπ' τὸ καπό..

— Δὲν πιστεύω. "Ηταν ὁλόκαθαρο ἀπ' ἔξω τὸ πακέτο.

— Θὰ τὸ μετέφερε λοιπὸν μέσα σ' ἕνα εἶδος τσάντας, σὰν τὴ δική σας... Ἀφῆστε ὅμως τώρα τὶς φλυαρίες καὶ πέστε μου τί κάνατε ὡς τώρα.

Ἡ σερβιτόρα ἔφερε στὸ Μπύρκε ὅ,τι εἶχε παραγγείλει γιὰ τὸ πρόγευμά του. Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε πάλι, ὁ Μπύρκε ἐξήγησε στὸ Φήνεϋ τὴν πρότασι ποὺ εἶχε κάμει στὴ Γκρέτχεν, τὸ προηγούμενο βράδυ. Ἐκείνος ἔδειξε μ' ἕνα μορφασμὸ πὼς τἄβρισκε πολλὰ λίγο...

— Μὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ ἀκόμα, ἐπέμεινε ὁ Μπύρκε. Κατάλαβα πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ κόθε τι γιὰ τὸ χρῆμα. Καὶ νομίζω πὼς ὁ σπόρος ποὺ ἔρριξα θὰ φυτρώσῃ!

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Μὰ θὰ μπορούσατε νὰ κάνετε κάτι παραπάνω, καὶ ν' ἀφίσετε προσωρινὰ κατὰ μέρος τὶς ἐρωτοδουλειές.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; πρόφερε ὁ Μπύρκε.

— Ἐννοῶ ἐκείνη τὴ Μεξικάνα, ποὺ περάσατε τὴ νύχτα μαζί της.

Ὁ Μπύρκε ἄφισε τὸ πηρούνι του πάνω στὸ τραπέζι. Θυμήθηκε τώρα πώς, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε ἡ Σοκόρα, τοῦ φάνηκε ὅτι εἶδε μιὰ σκιὰ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. "Ηταν λοιπὸν ὁ Φήνεϋ, ποὺ τοὺς κατασκόπευε;

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω λογαριασμὸ γιὰ τὸ τί κάνω! πρόφερε ξερά.

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ζητεύω γιὰ τὴν τύχη σας... Σπουδαῖος κόμματος, ζί μικρή! Θὰ καλοπεράσατε μαζί της...

Ὁ Μπύρκε ἅπλωσε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἅρπαξε τὸ Φήνεϋ ἀπ' τὸ γιακά.

—"Αν δὲ βουλώσετε τὸ βρωμόστομά σας, θὰ σᾶς πνίξω! μούγκρισε.

Ὁ Φήνεϋ ἔμεινε ἀκίνητος, ψύχραιμος.

— Κάτω τὰ χέρια, πρόφερε μονάχα.

Κυττάχτηκαν οἱ δυό τους μέσ' στὰ μάτια. Καθένας τους προσπαθοῦσε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἄλλο.

— Δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκη σας, πρόσθεσε ὁ Φήνεϋ. Μπορῶ νὰ ἐνεργήσω καὶ μ' ἄλλο τρόπο. Μεταχειριστικα ἐσᾶς ἐπειδὴ σᾶς βρῆκα πρόχειρο. Μὴν τὸ ξεχνᾶτε, αὐτό, Μπύρκε... Καὶ τώρα ἀφῆστε τὸ γιακᾶ μου!...

Ὁ Μπύρκε ὑπάκουσε καὶ ξανακάθησε στὴν καρέκλα του.

— Μὴν ἀνακατεύετε καθόλου αὐτὴ τὴ μικρή, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή. Ἂν μᾶς παραμονέψατε, σᾶς πιστεύω, θὰ ξέρετε καλὰ πὼς δὲν πέρασε τὴ νύχτα μαζί μου.

— Νὰ μὴν ἀνακατεύω τὴ Σοκόρα; Εὐχαρίστως. Μὰ νομίζω πὼς θ' ἀνακατευτῇ αὐτή, μονάχη της!

— Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, σᾶς λέω!

— Βέβαια, βέβαια! "Ηταν ἁπλῆ σύμπτωσι ποὺ ἦρθε καὶ σᾶς βρῆκε...

— Σύμπτωσι; Τί ἐννοεῖτε;

— Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ πῆτε πὼς ἦρθε γιατί σᾶς ἀγαποῦσε!

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πῶ τίποτα. Δὲ θέλω νὰ μιλᾶμε γι' αὐτήν!

— Καλὰ λοιπόν, δὲ θὰ σᾶς πῶ τίποτα κι' ἐγὼ γιὰ τὴ Σοκόρα. Φροντίστε νὰ τὰ μάθετε μονάχος σας.

Ὁ Μπύρκε ἔτριξε τὰ δόντια του. Καταλάβαινε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ παγίδα, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν ἀποφύγῃ...

— Τί νὰ μάθω; ρώτησε.

—"Α, τίποτα! Δὲν εἴπαμε νὰ μὴ μιλᾶμε γι' αὐτήν;...

— Τί νὰ μάθω; ξαναρώτησε ἐπίμονα ὁ Μπύρκε.

— Ρωτῆστε τὴ σενορίτα Λιζάμα ποὺ βρισκότανε πέρυσι, τέτοια ἐποχὴ περίπου.

Κι' ὁ Φήνεϋ ἔκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι.

Ὁ Μπύρκε τὸν κύτταζε, σαστισμένος. Δὲν ἤξερε ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ, οὔτε κἂν ἂν ἤθελε νὰ καταλήξῃ κάπου...

Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐνοιωθε μιὰ μοχθηρὴ εὐχαρίστησι κάνοντάς του ὑπονοίας ὑπαινιγμούς, μόνο γιὰ νὰ βεβαιώτητα. Σίγουρα, δὲ μποροῦσε νὰ ξέρῃ τίποτα γιὰ τὴ Σοκόρα, τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἀθωότητά της. Κι' ὅμως εἶχε ρίξει τὸ φαρμακερὸ ἐκεῖνο βέλος του...

— Στὸ διάβολο νὰ πᾶτε! πρόφερε ὁ Μπύρκε μὲ σφιγμένα δόντια. Δέχτηκα νὰ κάνω τὴ δουλειά σας, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ μοῦ μιλήσετε στὸ ἑξῆς γιὰ τίποτ' ἄλλο!

Ὁ Φήνεϋ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ παγωμένη ἔκφρασι.

— Θὰ ξαναδῆτε λοιπὸν τὸν "Εντι 'Αντέλφι σήμερα τ' ἀπόγεμα, εἶπε. Πὼς σᾶς φάνηκε αὐτὸς ὁ τύπος;

—'Επικίνδυνος κι' ἀδίστακτος.

— Τέτοια εἶναι ὅλα τὰ μέλη τῆς συμμορίας τοῦ Μαγκόλνικ... ὅπως κι' ὁ ἀρχηγός τους. Μ' ἔναν ἄνθρωπο μονάχα βρῆκε τὸ μάστορά του ὁ Σίλβερ Μαγκόλνικ: μὲ τὸ φίλο μας τὸν «"Ενα»! Ὁ Μπύρκε ζάρωσε τὰ φρύδια του, ἔκπληκτος.

— Μὰ ἐγὼ πίστευα πὼς δουλεύουνε μαζί, παρατήρησε.

— Ναί, ὡς ἕνα σημεῖο. Ὁ «"Ενας» φτιάνει τὸ ναρκωτικὸ κι' ὁ Μαγκόλνικ τὸ πουλάει. Μὰ ὁ Μαγκόλνικ δὲν ξέρει περισσότερα πράγματα ἀπὸ μᾶς γιὰ τὸ σενὸρ «"Ενα». Κι' ἀναγκάζεται νὰ περιοριστῇ στὸ κέρδος του ἀπ' τὴ μεταπώλησι τοῦ ναρκωτικοῦ, ἐνῶ θἄθελε πολὺ νὰ βάλῃ στὸ χέρι ὅλη τὴ δουλειά... τὴν πηγή, τὸ μυστικὸ ἐργοστάσιο ποὺ παράγει τὴν καθαρὴ ἡρωΐνη!

Ὁ Φήνεϋ χαμογέλασε μὲ σημασία καὶ πρόσθεσε:

—"Ισως νὰ σᾶς χρησιμέψῃ ἀργότερα αὐτὴ ἡ μικρὴ πληροφορία ποὺ σᾶς ἔδωσα...

"Ηπιε τὸν καφὲ ποὺ εἶχε παραγγείλει ὁ Μπύρκε, πλατάγισε τὴ γλῶσσα του μ' εὐχαρίστησι καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι.

— Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς χάσω καθόλου ἀπ' τὰ μάτια μου, δήλωσε.

Τὴ στιγμὴ ποὺ θἄφευγε, στράφηκε καὶ εἶπε:

— Δὲν ξέρω ἂν μὲ καταλάβατε... Λίγο μὲ νοιάζει ἂν θὰ μοῦ παραδώσετε τὸν «"Ενα» ζωντανὸ ἢ νεκρό. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια μάλιστα, θὰ τὸν προτιμοῦσα νεκρό.

Διέσχισε ὕστερα μὲ μεγάλα βήματα τὸ ρεστωράν, ὅμοιος μὲ πένθιμο σκιάχτρο, καὶ χάθηκε στὸ διάδρομο.

Ὁ Μπύρκε εἶχε μείνει σκεπτικός. Ὁ τελευταῖος ὑπαινιγμὸς τοῦ Φήνεϋ ἦταν ὁλοφάνερος: Τοῦ εἶχε συστήσει νὰ κάνῃ ἕνα δεύτερο ἔγκλημα.

Ἡ συναίσθησι πὼς εἶχε πιαστῇ στὴν παγίδα, ἀνέβαινε στὸ λαιμό του, τὸν ἔπνιγε.

Χτὲς τὸ βράδυ, μὲ τὴ Γκρέτχεν, εἶχε προσποιηθῇ πὼς ἐπιθυμοῦσε τὸ θάνατο τοῦ «Ἑνός». Μὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια — ἢ τοὐλάχιστον δὲν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ἀδιαφοροῦσε τελείως γιὰ τὸ τί θὰ τοῦ συνέβαινε, ἀφοῦ μονάχα νὰ μπόρεσῃ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτὸς ἀπ' τὴν ὑποχρέωσι ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἀπέναντι τοῦ Φήνεϋ.

Κύτταξε τὰ χέρια του, ποὺ ἀκουμποῦσαν πάνω στὸ τραπεζομάντηλο. "Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σκοτώσουνε καὶ πάλι, γιὰ νὰ τὸν σώσουνε;...

"Υστερα ἔρριξε μηχανικὰ μιὰ ματιὰ γύρω του... καὶ στὶς μπουκάλες μὲ τὶς διάφορες μάρκες μεξικανικῆς μπύρας, ποὺ βρίσκονταν σὲ παράταξι πάνω σὲ μιὰ ἐτάζερα τοῦ ρεστωράν.

Διάβασε τὶς ἐτικέτες τους μιὰ - μιά, ἔτσι γιὰ ν' ἀπασχολήσῃ μὲ κάτι τὸ μυαλό του... Ξαφνικά, ἔκαμε ἕνα νόημα στὴ σερβιτόρα. Ἐκείνη πῆγε κοντά του.

— Μήπως θέλετε κι' ἄλλον καφέ, κύριε Μπύρκε; τὸν ρώτησε.

—"Οχι, εὐχαριστῶ. Μονάχα... Μπορῶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ ἀπὸ κοντὰ σ' ἐκείνη τὴν ἀκριανὴ μπουκάλα τῆς μπύρας;

Ἡ σερβιτόρα παραξενεύτηκε λίγο. Ὡστόσο ἀνέβηκε πρόθυμη σὲ μιὰ καρέκλα, πῆρε τὴ μπουκάλα καὶ τοῦ τὴν πῆγε.

Ἐκείνος τὴ στοιφογύρισε στὰ χέρια του, ἐνῶ ἡ φαντασία του δούλευε γοργά:

«Τσερβέζα Τόντος Σάντος» εἶχε διαβάσει στὴν ἐτικέτα της. «Μπύρα ὅλων τῶν Ἁγίων» δηλαδή...

Τὸ μυαλό του πῆγε ἀμέσως στὸ Φρὰνκ Πορτίλο καὶ στὴ φράσι ποὺ ἔλεγε συχνὰ γιὰ «τοὺς ἁγίους»...

— Ξέρετε ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὴ ἡ μπύρα; ρώτησε τὴ σερβιτόρα.

— Μᾶς ἔχει περισσέψει ἀπὸ χρόνια. "Εχει κλείσει πιὰ τὸ ἐργοστάσιο ποὺ τὴν ἔφτιανε.

Ἡ ἐτικέτα ἔγραφε καὶ τὴ διεύθυνσι: «Κάλλε Σὰν Τέλμα, Μεξικάλι».

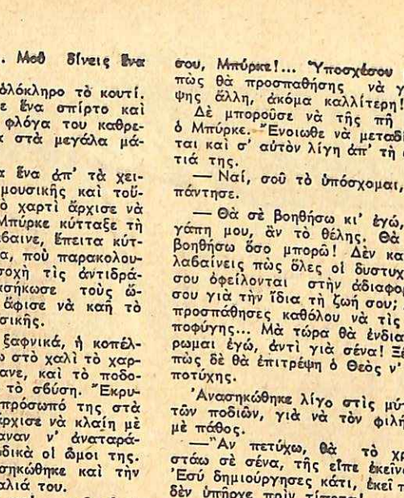
Ὁ Μπύρκε σηκώθηκε βιαστικά. Τοῦ εἶχε ἔρθει μιὰ ἰδέα... "Ισως νάταν ἀνόητη, μὰ δὲν ἔχανε τίποτα νὰ τὴν ἐξελέγξῃ, μιὰ καὶ δὲν εἶχε ἀλλάξει τίποτα καλλίτερο νὰ κάνῃ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Παρασκευή, 8 Ἰουνίου, ὥρα 12½.

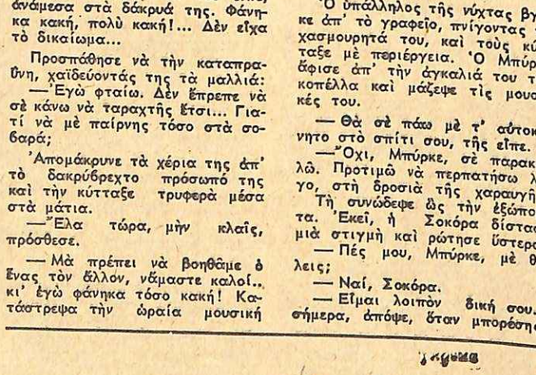
Στὸ Μεξικάλι, οἱ «ἀβενίντας» ἔχουν ὁλες κατεύθυνσι ἀπ' τὴν ἀνατολὴ πρὸς τὴ δύσι κι' οἱ «κάλλες» ἀπ' τὸ βορρᾶ πρὸς τὸ νότο.

Ἡ Κάλλε Σὰν Τέλμο βρίσκεται στὴ φτωχικὴ συνοικία τῆς [illegible], δίπλα στὴ βαθειὰ χαρα-

Ἀπὸ μικρὴ μεταχειρίζομαι τὴν ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ ἔχω δόντια ποὺ ὅλοι τὰ θαυμάζουν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΙΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ

Εξασφαλίσει τό ἴχνη τοῦ χρόνου καί δίνει ἕνα δροσερό καί νεανικό βερνίκι. Ἐκτός τῶν ἑξ σταθερῶν χρωματισμῶν προσφέρεται καί σέ τρεῖς εἰδικούς χρωματισμούς γιά τίς Ἑλληνίδες: PECHE - MAT GITAN.

Εἶναι εἰδική σύνθεσι ἀνάλογη μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς σύνδικης καί τόν ἥλιακό φωτισμό τῆς Ἑλλάδος.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Δίνει μιά φυσική στιλπνότητα στά μαλλιά καί τά διατηρεῖ πάντα καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΙΑ

Καλλυντικά τῆς μεγάλης ἀρωματοποιΐας

PIVER - PARIS

Ζητήσατε ἐπιμόνως τό κουτί τά γράφη τήν λέξιν NEON

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΣ

ΤΑΧΥΤΗΤΑ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΑΛΥΨΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100%

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ESTHETIQUE MODERNE

Mlle KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

ΧΡΥΣΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ

Θέρες. Δακτυλίδια. Κοσμήματα Ἑλβετικά ὡρολόγια. Γυαλιά ἡλίου. Ὡραία ποικιλία εἰς ὅλα τά εἴδη. Καλή ποιότης. Πολύ φθηνά τιμαί.

Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

Ὁδός Ἁγίου Μάρκου 22 - Ἀθῆναι.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἁγ. Κωνσταντίνου 12

ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

(Βοῦ τό μυστικό μας

Τηλ. 53-100

Διατηρῆστε τήν ὀλονέαν ὡραιότητα τῶν μαλλιῶν σας ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Δάφνη

Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν, Ὁδός Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καί 4—6½. Τηλ. 812-278.

δρα ποῦ ἔχει σκάψει τό ποτάμι. Ὅπως κι' οἱ ἄλλοι γειτονικοί δρόμοι εἶναι κι' αὐτή ἕνας χωματόδρομος, φαρδύς καί γεμάτος λάκκους.

Ὁ Μπύρκε δεινοπάθησε ὡς ποῦ νά φτάση στό παληό κι' ἐγκαταλελειμμένο πιά ἐργοστάσιο τῆς μπύρας. Ἦταν ἕνα ρημαγμένο κτίριο ἀπό τοῦβλα. Ἡ ἐπιγραφή κρεμότανε στήν ἄκρη τῆς σκεπῆς του, ἕτοιμη νά πέση: «Τσερβετσέρια Τόντος Σάντος».

Ἄλλοτε θά ἔσφυζε ἀπό ζωή καί κίνησι. Τώρα ὅμως εἶχε ξεψυχήσει, καί τό πτώμα του κειτότανε μέσ' στό φλογερό ἥλιο, τριγυρισμένο ἀπό μερικά πανέθλια σπιτάκια καί παράγκες. Ἴσως νάχε ἄλλοτε μαντρότοιχο γύρω, μά ἦταν γκρεμισμένος ἀπό καιρό. Ἡ αὐλή του ἦταν πνιγμένη ἀπό μισόξερα ἀγριόχορτα. Τά παράθυρα δέν εἶχαν οὔτ' ἕνα τζάμι γερό.

Ὁ Μπύρκε ὡδήγησε τ' αὐτοκίνητό του ὡς τό πίσω μέρος τοῦ κτιρίου. Σταμάτησε ἐκεῖ, κατέβηκε καί κύτταξε τούς λάκκους τοῦ νεροῦ πού ἀπόμεναν ἐδῶ κι ἐκεῖ στήν κοίτη τοῦ ξεροπόταμου.

Ἔνοιωσε μιά ἀηδία στή σκέψι πῶς φτιάνανε τή μπύρα μ' αὐτό τό νερό... Ἔτσι ἐξηγεῖτο γιατί ναυάγησε ἡ ἐπιχείρησι...

Ἔκανε τό γῦρο τοῦ κτιρίου, ἀλλά δέν εἶδε κανένα. Ὁ μεσημεριανός ἥλιος ἔκαιγε, τσουρούφλιζε...

Βρῆκε μιά πόρτα μέ σπασμένη τήν κλειδαριά της. Τήν ἄνοιξε καί μπῆκε στό ἔρημο ἐργοστάσιο.

Ἦταν σκοτεινά ἐκεῖ μέσα καί μύριζε κλεισούρα καί μοῦχλα. Ἕνα παχύ στρῶμα σκόνης σκέπαζε τό κάθε τι.

Ξαφνικά, ἡ καρδιά τοῦ Μπύρκε χτύπησε δυνατώτερα. Εἶχε διακρίνει πρόσφατες πατημασιές πάνω στή σκόνη! Κάποιος εἶχε ἔρθει ἐκεῖ, τελευταίως, πρίν ἀπό λίγες ὧρες ἴσως!

Γονάτισε κι' ἐξέτασε ἀπό κοντά τά ἴχνη ἐκεῖνα. Ἀλλά δέν παρατήρησε τίποτα τό ἀξιοσημείωτο. Ἴσως νάχαν μπῆ τίποτα παιδιά, γιά νά παίξουνε...

Βρισκότανε τώρα σέ μιά μεγάλη αἴθουσα, ψηλοτάβανη, ἀνάμεσα σέ δυό σειρές ἀπό τεράστιους ξύλινους κάδους, ἀραχνιασμένους. Μέσα σ' αὐτούς γινόταν ἄλλοτε ἡ ζύμωσι τῆς μπύρας. Στήν ἄκρη βρίσκονταν τά κλειστά δοχεῖα ὅπου ἑτοιμάζανε τή ζύμη. Ἀνάμεσα σ' αὐτά καί στούς κάδους ὑπῆρχαν τά χάλκινα καζάνια τοῦ βρασμοῦ. Ὅλ' αὐτά συνδέονταν μεταξύ τους μέ σωλῆνες. Ὡρισμένα ἐξαρτήματα εἶχαν σπάσει κι' ἄλλα λείπανε τελείως.

Μιά σκάλα σαραβαλιασμένη ἦταν στημένη πάνω σ' ἕνα τεράστιο βυτίο. Ὁ Μπύρκε ἀνέβηκε κι' ἔρριξε μιά ματιά μέσα. Εἶδε νά γυαλίζουνε στό βάθος τά μάτια ἑνός μεγάλου ποντικοῦ. Κατά τά ἄλλα, τό βυτίο ἦταν ἄδειανό καί σκονισμένο, ὅπως καί τό κάθε τι στό κτίριο ἐκεῖνο.

Ὁ Μπύρκε ἔκανε ἕνα γύρο. Ἡ σκόνη ἄρχιζε νά χώνεται στό στόμα καί στή μύτη του. Δέν ἤξερε τί ἀκριβῶς ζητοῦσε. Κάθε κλειστή πόρτα τοῦ φαινόταν πώς ἔκρυβε ἕνα αἴνιγμα, κι' ὅταν τήν ἄνοιγε δοκίμαζε ἀκόμα μιά ἀπογοήτευσι.

Δέν ἔβλεπε νά ὑπάρχη καμμιά σχέσι τοῦ ἐργοστασίου «Τόντος Σάντος» μέ τό «ἀστεῖο» πούλεγε συχνά ὁ Φράνκ Πορτίλο γιά τούς ἁγίους»... Ἔκαμε ἕνα μορφασμό καί σκούπισε τά ἱδρωμένα χέρια του μέ τό μαντῆλι του.

—Ἦταν μιά ἀνόητη ἰδέα μου! μουρμούρισε. Καλά τό φαντάστηκα ἀπ' τήν ἀρχή...

Ὕστερα ἀνακάλυψε μιά μικρή καμαρούλα, ποὺ ἦταν ἴσως ἄλλοτε πρόχειρο γραφεῖο. Τήν πέρασε στήν ἀρχή γιά μεγάλη ντουλάπα τοῦ τοίχου, ἔτσι ποὺ ἦταν κατασκότεινη. Ὅταν ὅμως ἀνακάλυψε τό λόγο, γούρλωσαν τά μάτια του καί κόπηκε γιά μιά στιγμή ἡ ἀνάσα του: Τά δυό παράθυρα τῆς μικρῆς κάμαρας ἦταν φραγμένα μ' ἐπιμέλεια μέ σανίδες, καρφωμένες ἔτσι ποὺ νά μήν ἀφίνουν νά περάση ἡ παραμικρή φωτεινή ἀχτίδα ἀνάμεσά τους.

Μπῆκε μέσα μέ καρδιοχτύπι, συγκινημένος ἀπό τήν ἀνακάλυψί του ἐκείνη.

Οἱ τοίχοι ἦταν μαδημένοι. Ἕνα κουτσό τραπέζι καί μιά ἑτοιμόρροπη πολυθρόνα ἀποτελοῦσαν τή μοναδική ἐπίπλωσι. Στό πάτωμα ἦταν πεταγμένα ἄφθονα καμένα σπίρτα κι' ἀποτσίγαρα. Παρατήρησε ὅτι τά τσιγάρα ἦταν ἀμερικάνικα.

Δέν ἔρχονταν λοιπόν μικρά παιδιά ἐκεῖ μέσα, γιά νά παίξουνε...

—Εἶναι τό λημέρι τους! ψιθύρισε. Ἐδῶ ἔρχόταν ὁ Φράνκ Πορτίλο νά περιμένη τόν «Ἕνα», πού τοῦφερνε τήν ἡρωΐνη! Ἐδῶ..

Σταμάτησε ξαφνικά καί ζάρωσε μέ ἔκπληξι τό μέτωπό του. Κάτι γνωστό του ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα... Τί ὅμως;

Μύρισε τόν ἀέρα... Καί κατάλαβε! Ἔνοιωθε μιά ἐλαφρειά μυρωδιά βερβένας! Θυμήθηκε ἀμέσως... Προχτές τό βρᾶδυ, καθώς πήγαινε νά βρῆ τή Γκρέτχεν... Στό ἔρημο δρομάκι, πίσω ἀπ' τή «Μουχέρ Ρομπάντα», εἶχε σκονταφει πάνω σ' ἕνα φηλό ἄνθρωπο μέ γκάμπαρτίνα, μέ τό καπέλλο χωμένο ὡς τά μάτια του. Δέν εἶχε διακρίνει καθόλου τό πρόσωπό του.. τίποτ' ἄλλο ἀπ' τήν ἀόριστη γυαλάδα τῶν ματογυαλιῶν ποὺ φοροῦσε. Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτός μύριζε δυνατά βερβένα...

Ἦταν λοιπόν ὁ «Ἕνας»!

Ὁ Μπύρκε ἔκαμε ἕνα βῆμα πρός τήν πόρτα, τρέμοντας ἀπό συγκίνησι.

Ὁ ἀρχιλαθρέμπορος ποὺ κυνηγοῦσε, ὁ «Ἕνας», ἐρχότανε συχνά ἐκεῖ, στό ἔρημο ἐργοστάσιο. Τί ζητοῦσε ὅμως στή «Μουχέρ Ρομπάντα»; Πῶς ἡ Γκρέτχεν βαίωνε ὅτι δέν τόν ἤξερε καθόλου;...

—Στάσου ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι! πρόφερε ξαφνικά μιά φωνή ἐπιτακτική.

Ὁ Μπύρκε σταμάτησε, χαμογέλασε ἀχνά καί ρώτησε:

—Ποιός σᾶς διάταξε νά μέ παρακολουθήσετε;

—Γιατί πρέπει νά μέ διάταξε κάποιος; εἶπε ὁ ἀστυνόμος Ντέβιντ, χαμογελῶντας κι' αὐτός μέ τόν ἴδιο τρόπο.

Ὁ ἀρχιλαθρέμπορος δέν κάνετε ποτέ τίποτα μέ τή δική σας πρωτοβουλία, ἀπάντησε σαρκαστικά ὁ Μπύρκε.

Ὁ Ντέβιντ στεκότανε μερικά μέτρα μακρυά του, στή μεγάλη αἴθουσα. Ἡ σιλουέτα του ξεχώριζε καθαρή, μπροστά στόν ἥλιο ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τά ψηλά παράθυρα. Εἶχε χωμένο τό ἕνα χέρι του στήν ἀριστερή τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, κρατῶντας ἕνα κρυμένο πιστόλι.

—Δέν ξέρετε τί λέτε, πρόφερε ἀνασηκώνοντας τούς ὤμους του. Ἁπλῶς καί μόνο, ἡ σενόρα Πορτίλο μέ συμβούλεψε νά σᾶς ἐπιβλέπω.

—Ἡ Γκρέτχεν;

—Ἡ σενόρα Πορτίλο.

Ὁ Μπύρκε δέν ἔνοιωθε καθόλου φόβο. Κι' ὅμως ἤξερε καλά πώς ὁ Ντέβιντ ἦταν ἀμείλικτος καί φοβερά ἐπικίνδυνος... Μά διατηροῦσε τήν ψυχραιμία του μπροστά του, γιατί τόν ἔβλεπε σάν ἕνα ἐμπόδιο ποὺ ἔπρεπε νά τό βγάλη ἀπ' τό δρόμο του...

—Ἀκούνητος! ξαναπε ὁ Ντέβιντ.

Καί τράβηξε λίγο τό χέρι του ἔξω ἀπ' τήν τσέπη του, τόσο ποὺ φάνηκε ἡ λαβή τοῦ πιστολιοῦ.

Ὁ Μπύρκε χαμογέλασε εἰρωνικά.

—Πλησίασα ἕνα βῆμα, εἶπε. Μήπως μέ φοβόσαστε;

Ὁ ἄλλος ἔκαμε ἕνα μορφασμό περιφρονήσεως. Ὡστόσο, τό πρόρησε, ἕτοιμος νά πυροβολήση, ἄν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

—Προσέξετε! Εἶμαι ἐπικίνδυνος τύπος... τοῦ εἶπε ὁ Μπύρκεν γιά μένα...

—Μοῦ εἶπε μονάχα πώς εἴσαστε πολύ περίεργος. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς δέ μοῦδωσε πολλές λεπτομέρειες. Ἴσως γιατί δέν ἔχω τόση οἰκειότητα μαζί της, ὅση ἐσείς.

Ὁ Ντέβιντ προσπαθοῦσε νά κάνη τόν ἥσυχο καί τόν ἀδιάφορο, στήν πραγματικότητα ὅμως δέν ἄφινε ἀπ' τά μάτια του τό Μπύρκε.

—Θά θέλατε ὡστόσο νἄχετε οἰκειότητα, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος σαρκαστικά. Σᾶς εἶδα ποὺ τήν τρώγατε μέ τά μάτια, ὅταν φοροῦσε ἐκείνη τή ρόμπα ἀπό νάϋλον.. Μήπως θέλετε νά μέ βγάλετε ἀπ' τή μέση, γιά νά τήν κληρονομήσετε; Ἡ μήπως σᾶς τό σύστησε ἡ ἴδια νά μέ ξεκάνετε;

Χαμογέλασε καί πρόσθεσε:

—Δέν εἶν' εὔκολο ὡστόσο νά πραγματοποιήσετε τό σκοπό σας ἐδῶ μέσα... ὅσο κι' ἂν εἴσαστε ἀστυνομικός! Τό πιστόλι θά κάνη κρότο. Θά τ' ἀκούσουν οἱ γείτονες, θ' ἀπορήσουνε, θαρθοῦν ἐδῶ καί θά ρωτήσουν γιατί μέ σκοτώσατε...

—Ἀλήθεια; Κυττάχτε αὐτό ἐδῶ...

Κι' ὁ Ντέβιντ ἔδειξε τό ὅπλο του. Ἦταν ἕνα μικρό πιστόλι τῶν 38, μέ κοντή κάννη, ποὺ εἶχε ὅμως ἐφαρμοσμένο στήν ἄκρη του ἕνα δίκοπο μαχαῖρι, ἀτσαλένιο, πέντε δάχτυλα μακρύ.

—Ἂν τόξερα πιό γρήγορα!... φώναξε ὁ Μπύρκε.

Κι' ὥρμησε γιά ν' ἁρπάξη τό ὅπλο.

«Πυροβόλησε, ἂν τολμᾶς!» ἔλεγε μέ τό νοῦ του.

Μά ὁ Ντέβιντ βασίστηκε στό μαχαῖρι του. Τό κράτησε χαμηλωμένο, γιά νά χτυπήση τόν ἄλλον στό κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς.

Ὁ Μπύρκε ἔκαμε ἕνα πήδημα στό πλάϊ γιά νά τ' ἀποφύγη, κι' ἔπεσε πάνω σ' ἕνα κάδο. Τό ξύλο ἔτριξε. Πέφτοντας, ὁ Μπύρκε προσπάθησε νά καταφέρη μιά πλωτσιά στό μπράτσο τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἀλλά λάθεψε. Τό πόδι του τόν βρῆκε στό κεφάλι.

Ἐκεῖνος μούγκρισε, σάν πληγωμένο ζῶο. Ζαλίστηκε μιά στιγμή, ἀλλ' ἀμέσως συνῆλθε κι' ἐπιτέθηκε. Ὁ Μπύρκε λύγισε τό κορμί του κι' ἀπόφυγε τή μαχαιριά. Πηδῶντας ὕστερα ὀρθιος, εἶδε πῶς τό μαχαίρι τοῦ εἶχε σκίσει τό μανίκι τοῦ πουκαμίσου του, ἀλλά δέν τόν εἶχε πληγώσει. Ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, προφυλάσσοντας τό στῆθος του μέ τό μπράτσο του. Ἤξερε τήν τέχνικη ποὺ ἐφαρμόζουν αὐτοί ποὺ μαλώνουνε στίς ταβέρνες...

Μέ μιά προσποίησι του, προκάλεσε καινούργια ἐπίθεσι τοῦ ἀντιπάλου του. Αὐτή τή φορά, κατάφερε νά τοῦ δώση μιά γερή γροθιά στό κεφάλι.

Δέν ἔνοιωσε σχεδόν καθόλου τή γρατζουνιά τοῦ μαχαιριοῦ στό πλευρό του. Γέλασε δυνατά. Εἶχε τή συναίσθησι τώρα πώς ἦταν ὁ δυνατώτερος. Ὅλοι οἱ φόβοι κι' οἱ ἀγωνίες ποὺ εἶχε δοκιμάσει οἱ δυό τελευταίες μέρες, ξέσπαζαν τώρα μέσα του σ' ἕνα χείμαρρο ἀγρίας δυνάμεως...

Οἱ δυό ἄντρες, λαχανιασμένοι, ἔκαναν τό γῦρο ἑνός κάδου. Ὁ Μπύρκε προσπαθοῦσε νά ἐξεραθίση τόν ἀντίπαλό του.

—Χτύπα λοιπόν, βρωμιάρη! εἶπε νά μέ ξεκάνης! Τί περιμένεις;

Ὁ Ντέβιντ πήδησε πάνω του, μουγκρίζοντας. Ἐκεῖνος μάζεψε ἀμέσως ἀπό χάμω μιά φούχτα ἄμμο καί τοῦ τήν πέταξε στό πρόσωπο, κόβοντάς του τή φόρα.

Εἶδε ἀκόμα μιά φορά νά λάμπη ἡ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ ἀνάμεσα στό μπράτσο του καί στό σῶμα του, ἐνῶ κατάφερνε μιά δυνατή κλωτσιά στό γόνατο τοῦ Ντέβιντ. Πρίν προλάβη ὁ Μεξικανός νά σηκώση τό ὅπλο του, ἔριξε τό μπρατσο του.

Ὁ Ντέβιντ εἶχε πιά λαχανιάσει. Ἡ κούρασι δέν τόν ἄφινε νά κινηθῆ ὅπως ἤθελε. Ὁ Μπύρκε ἐπωφελήθηκε, γιά νά βρεθῆ πίσω του καί νά τοῦ δώση μιά τρομερή κλωτσιά στή ραχοκοκκαλιά.

Ὁ Ντέβιντ ἔπεσε. Σύρθηκε ὡς τό μικρό σκοτεινό γραφεῖο καί προσπάθησε νά ξαναση κωθῆ. Μά ὁ Μπύρκε ὥρμησε, ἅρπαξε μιά σαραβαλιασμένη καρέκλα καί τήν πέταξε μ' ὅλη του τή δύναμι πάνω στό χέρι του ποὺ κρατοῦσε τό πιστόλι - μαχαίρι. Τό ὅπλο τοῦ ξέφυγε καί τινάχτηκε μακρυά.

Ὁ Μπύρκε γέλασε σαρκαστικά...

—Ποῦ ξαναθοῦστηκε ἀστυνομικός μέ μαχαῖρι; φώναξε.

Ἀφοπλισμένος τώρα, ὁ Ντέβιντ δέν ἦταν παρά μιά ἄμορφη μᾶζα μέσα στό μισοσκόταδο. Ὁ Μπύρκε τόν ἅρπαξε μέ τόνα χέρι ἀπ' τά πέτα τοῦ σακκακιοῦ καί τόν ἄρχισε στίς γροθιές, ἀδιαφορῶντας γιά τίς προσπάθειές του νά φυλαχτῆ.

Τόν χτυποῦσε παντοῦ, στήν κοιλιά, στό κεφάλι... Ἔπειτα ἀπό λίγο, κατάλαβε πώς εἶχε χάσει τίς αἰσθήσεις του. Τόν ἄφισε τότε νά πέση χάμω βαρυά.

Ἔσφιγγε ἀκόμα τίς γροθιές του μέ μανία κι' ἔνοιωθε μιά ἄγρια ἐπιθυμία νά τόν ἀποτελειώση μέ κλωτσιές. Μά συγκρατήθηκε, ἤρέμησε σιγά - σιγά κι' ἔψαξε γιά τό ρεβόλβερ - μαχαίρι.

Ὅταν τό βρῆκε σέ μιά γωνιά, τό πῆρε, ἔχωσε τή λάμα τοῦ μαχαιριοῦ ἀνάμεσα σέ δυό σωλῆνες καί τήν ἔσπασε, μέ μιά ἀπότομη κίνησι. Ἔβγαλε ὕστερα ἀπό μέσα τίς σφαῖρες καί τίς πέταξε μέσα σ' ἕνα κάδο.

Ὅσο γιά τή σπασμένη λεπίδα καί τό πιστόλι, τά πέταξε φηλά, πάνω σ' ἕνα πατάρι δίχως σκάλα.

Ξαναγύρισε ἔπειτα κοντά στό Ντέβιντ. Τόν τράβηξε ὡς τήν πόρτα τοῦ γραφείου, γιά νά βλέπη καλύτερα. Τό πρόσωπο τοῦ Μεξικανοῦ ἦταν παραμορφωμένο, καταματωμένο. Ὁ Μπύρκε τόν ἔψαξε.

Ἕνας τεράστιος ποντικός εἶχε σταθῆ λίγο πιό πέρα καί τούς κύτταζε.

Σέ μερικές στιγμές, ὁ Μπύρκε εἶχε ἐπιβεβαιώσει τήν ὑποψία ποὺ τοῦ γέννησε τό μαχαίρι. Πουθενά, οὔτε στό πορτοφόλι οὔτε στίς τσέπες τοῦ Ντέβιντ, δέ βρῆκε τό παραμικρό στοιχεῖο ποὺ ν' ἀποδεικνύη πώς ἦταν ἀστυνόμος τοῦ Μεξικόλι — καμμιά ὑπηρεσιακή ταυτότητα, κανένα σῆμα.

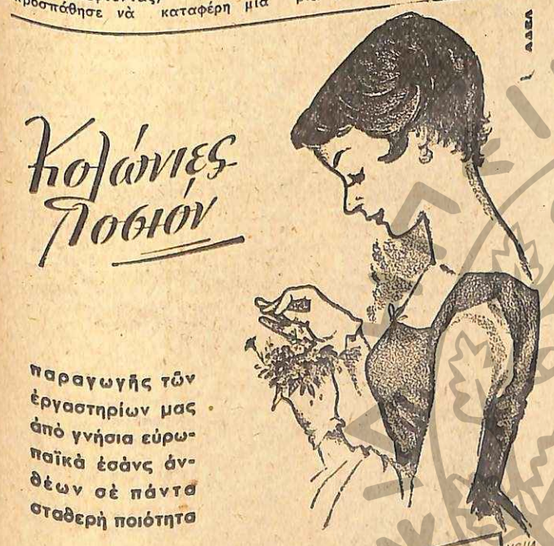
Εἶχε περάσει λοιπόν στά φέματα γιά ἀστυνόμος. Κι' ἡ Γκρέτχεν τό ἤξερε αὐτό. Ὑπῆρχε ὡστόσο ἕνα σῆμα καρφωμένο πάνω στό πορτοφόλι του. Μά αὐτό ἦταν μικρό, στρογγυλό, ἀπό μπροῦντζο. Ἦταν τό σῆμα τῶν νοσοκόμων τοῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου τοῦ Χουαρές!...

Ὁ Μπύρκε τό πῆρε μηχανικά καί τό βαλε στήν τσέπη του. Ὕστερα ἀνασηκώθηκε, μέ ἀργές κινήσεις...

Εἶχε ξαναδῆ χτές αὐτό τό σῆμα, πάνω στό γιακᾶ τῆς στολῆς τῆς Σοκόρα! Αὐτή τό εἶχε δώσει ἀρά γε στό Ντέβιντ; Καί γιατί;...

Ὁ ὑπαινιγμός τοῦ Φήνεϋ... καί τώρα... ἡ Σοκόρα κι' ὁ Ντέβιντ...

Ὁ Μπύρκε ἔσφιξε τά δόντια του, καθώς οἱ ὑπόνοιές του ἔπαιρναν μιά συγκεκριμένη μορφή. Σοκόρα καί Γκρέτχεν. Οἱ γυναῖκες, πάντα οἱ γυναῖκες, πού τόν τύλιγαν μέ τίς ψευτιές τους καί τόν πιάνανε στήν ἀόρατη παγίδα τους!...

Καλάνιες Ποθιόν

παραγωγῆς τῶν ἐργαστηρίων μας ἀπό γνήσια εὐρωπαϊκά ἐσάνς ἀνθέων σέ πάντα σταθερή ποιότητα

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ - ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΤΗΛ. 615.051

PFAFF

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

Ἡ ἀξία τῆς ραπτομηχανῆς PFAFF ὀφείλεται εἰς τήν ἐξαιρετικήν της ποιότητα, τήν εὔκολον χρῆσιν της, τήν ἀπαλλαγήν ἀπό οἱανδήποτε ἐπισκευήν καί τήν ἀπαράμιλλον ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας της.

Ἡ μηχανή PFAFF διευκολύνει τό ράψιμο καί φέρνει παντοῦ χαρά.

PFAFF - γνωσταί ἀπό τό 1862

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ PFAFF (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε.

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

Ἀντιπροσωπεῖαι εἰς ὅλας τάς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

Κάθε Γυναίκα...

...Μπορεῖ νά ἀποκτήση τά ὡραιότερα λαμπερά μάτια τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἀμερικανική πρέμα «Σαμπρίνα» μεγαλώνει καί δυναμώνει τίς κοντές, σπασμένες καί ἀδύνατες βλεφαρίδες.

Οἱ βλεφαρίδες σας ἀποκτοῦν ζωτικότητα, ἐλαστικότητα καί κάνουν τά μάτια σας νά φαίνωνται μεγαλύτερα καί ὡραιότερα, δίνοντας νέα λάμψη στήν ἔκφρασι τῶν ματιῶν σας.

Στά Μυροπωλεῖα - Φαρμακεῖα

"SABRINA"

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ

ΔΕΧΕΤΑΙ 11—1 & 5—7 μ. μ.

Ἐπί τῆς ὁδοῦ ΔΕΛΦΩΝ 3

(Πάροδος ὁδοῦ Διδότου)

Τηλέφ. 612-515

Τό κραγιόν STOP

Σταθεροποιεῖται 2 φορές γρηγορώτερα στά χείλη ἀπό κάθε ἄλλο κραγιόν (περίπου 5 λεπτά).

Ταχεῖα ἀπορροφητικότης.

Ὁμοιόμορφα καί ἐλαφρά χείλη!

Προύθηκη καί μοντέρνοι χρωματισμοί (12 ἀποχρώσεις).

STOP

Ζητῆστε τό μοναδικό κραγιόν τῆς παχυδερμίας ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

Ἄφισε τὸ Ντέβιντ ἐκεῖ ποὺ βρισκότανε, καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴ Γκρέτχεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄

Παρασκευή, 8 Ἰουγίου, ὥρα 1.

Ὁ Μπύρκε ἀνέβηκε τὴν ξύλινη σκάλα καὶ μπῆκε ἀπ' τὴν πίσω πόρτα στὴ «Μουχέρ Ρομπάντα». Χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς Γκρέτχεν.

Ἡ νέα γυναῖκα τοῦ ἄνοιξε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἤρθες νωρίτερα ἀπ' ὅτι σὲ περίμενα...

Ἔμενε λίγο μακρυά του, προφυλαγμένη.

Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ προχτὲς — τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὶς κρυφὲς σκέψεις τους. Οἱ καμαρες ἦταν οἱ ἴδιες, οἱ κουρτίνες τραβηγμένες καὶ πάλι, καὶ ὁ ἀνεμιστήρας, πάνω στὸ ἴδιο τραπεζάκι, ἀνακατευε τὸ ζεστὸ ἀέρα.

Ἡ Γκρέτχεν φοροῦσε τὴν ἴδια διάφανη ρόμπα ἀπὸ μπλὲ νάϋλον. Μὰ σήμερα ὁ Μπύρκε μποροῦσε νὰ τὴν κυττάξη ψυχρὰ κι' ἀδιάφορα.

— Δὲν εἶναι ποτὲ νωρὶς γιὰ νὰ κανονίση κανεὶς τοὺς λογαριασμούς του, τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα μικρὸ γέλιο.

— Θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν ἔφταστε ἀκόμα τὸ πακέτο...

— Δὲν πειράζει, μπορῶ νὰ περιμένω... Αὐτὸ ἔκανα ὡς σήμερα: περίμενα...

Ἀνυπομονοῦσε νὰ δῆ νὰ φτάνη τὸ πακέτο — προπάντων δὲ νὰ δῆ ποιός θὰ τὄφερνε.

— Κάτι σ' ἀπασχολεῖ, Μπύρκε... τοῦ εἶπε ἡ νέα γυναῖκα. Μοῦ φαίνεσαι συλλογισμένος.

Τοῦ χαμογέλασε ὅσο πιὸ γοητευτικὰ μποροῦσε. Κάποιο μυστηριῶδες προαίσθημα τὴν προειδοποιοῦσε γιὰ τὸν κίνδυνο, κι' εἶχε ὁπλιστῆ γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίση. Τὰ ὑγρὰ χείλια της εἶχαν μιὰ καινούργια γυαλάδα, τὸ στῆθος της ὀρθωνότανε πιὸ προκλητικὸ παρὰ ποτέ.

Ὑπάρχει πιὸ ἐπικίνδυνο ὅπλο ἀπ' αὐτό;...

Ὁ Μπύρκε πῆγε κοντά της καὶ τὴν ἔπιασε μαλακὰ ἀπ' τοὺς ὤμους.

—Ἀπόρησες ποὺ μὲ εἶδες;... τῆς εἶπε. Ἐννοῶ, ποὺ μὲ εἶδες ζωντανό...

Φίλησε ἀνάλαφρα τὰ μισανοιχτὰ χείλη της καὶ φιθύρισε:

— Ψεύτρα!... Πρόστυχη!...

Ἐκείνη ἀνασκίρτησε, μὰ τοῦ ἀπάντησε φιθυριστὰ στ' αὐτί:

—Ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν ἀνάγκη νὰ λένε λίγα ψέμματα κάπου-κάπου. Τ' ἄλλο ὅμως ὄνομα ποὺ μοῦδωσες, δὲ μ' ἀρέσει καθόλου!

— Ναί, εἶσαι πρόστυχη, ξανάπε ὁ Μπύρκε σφίγγοντάς της τοὺς ὤμους τόσο ποὺ τὰ δάχτυλά του χώθηκαν στὴ σάρκα της καὶ τὴ πόνεσαν.

Γέλασε, βλέποντας τὸ πρόσωπό της ν' ἀλλοιώνεται ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι μανίας. Τὴν ἄφισε ἐλεύθερη. Ἐκείνη ἔτριψε μὲ θυμὸ τοὺς ὤμους της, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ μελανιάζουνε.

Κύτταξε, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, τὰ σημάδια ποὺ εἶχε ὁ Μπύρκε ἀπ' τὴν πάλη του μὲ τὸν Ντέβιντ.

— Ναί, μοῦδωσε μιὰ γροθιὰ στὸ λαιμὸ καὶ μὲ γρατζούνισε λίγο μὲ τὸ μαχαίρι του, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

— Γιὰ ποιὸν μιλᾶς;

— Γιὰ κεῖνο τὸν παληάνθρωπο ποὺ μοῦ ἔστειλες, τὸ Ντέβιντ. Μὲ βρῆκε στοὺς «ἁγίους», στὸ ἐργοστάσιο τῆς μπύρας «Τόντος Σάντος».

Ἡ Γκρέτχεν ξέχασε ξαφνικὰ τοὺς πόνους τῶν ὤμων της..

— Τὸν σκότωσες; μουρμούρισε.

—Ὄχι. Ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μὲ σκοτώση, ὄχι ἐγώ... Τοῦ τὶς ἔβρεξα μονάχα, γιὰ νὰ βάλη γνῶσι... Ἀνησυχεῖς πολὺ γι' αὐτόν; Πιστεύω πὼς μπορεῖς νὰ τὸν βρῆς ἀκόμα ἐκεῖ ποὺ τὸν ἄφισα.

— Θέλησε νὰ σὲ σκοτώση, εἶπες;...

—Ὤ, σὲ παρακαλῶ, μὴν κάνης τὸν κόπο νὰ μοῦ παριστάνης τὴν ἔκπληκτη! Ξέρω καλὰ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξες σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία...

Ἡ Γκρέτχεν ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ θέλησε νὰ τοῦ χαϊδέψη τὸ μάγουλο, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κάμει ἡ Σοκόρα. Μὰ ὁ Μπύρκε, σαστίζοντας γιὰ τὸ θράσος της, τὴν ἔσπρωξε μακρυὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Σοῦ λέω πὼς τὰ ξέρω ὅλα! Τάμαθα ἀπ' τὸ Ντέβιντ.

— Δὲν ξέρω τί σοῦ εἶπε... Ἐγὼ τὸν εἶχα βάλει μονάχα νὰ σὲ παρακολουθῆ. Τίποτ' ἄλλο! Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ὅ,τι ἔκαμε ἦταν δική του πρωτοβουλία... Δὲ σοῦ ζητεῖ νὰ μὲ πιστέψης, φυσικά... ἀλλὰ σοῦ λέω τὴν καθαρὴ ἀλήθεια!

»Ἐκεῖνα ποὺ μοῦ εἶχες πῆ χτὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιζες πιάνο, μ' εἶχαν ἀνησυχήσει πολύ. Φοβόμουνα μὴν κάνης καμμιὰ τρέλλα, ἐπικίνδυνη καὶ γιὰ τοὺς δυό μας...

— Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ κόλλησες ἕνα σωματοφύλακα! Σ' εὐχαριστῶ θερμά...

Ἡ Γκρέτχεν κούνησε τὸ ξανθό της κεφάλι, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ καταλάβη γιατὶ δὲν παραδεχόταν τὶς ἐξηγήσεις της ὁ Μπύρκε.

— Δὲν ξέρω γιατὶ δὲν ἀκολούθησε τὶς διαταγές μου ὁ Ντέβιντ, πρόσθεσε. Δὲν ξέρω γιατὶ θέλησε νὰ μὲ σκοτώση, ὅπως θέλει νὰ σκοτώση κι' ἐσένα. Ἴσως νὰ σὲ ζήλεψε, γιατὶ ἤξερε τὶς σχέσεις μας καὶ μὲ ποθοῦσε.... Φαίνεται πὼς εἶναι θερμόαιμος, τύπος, παρ' ὅλη τὴν ἀσχημιά του...

—Ὁπωσδήποτε, ἔχασε τὸ παιχνίδι, εἶπε ὁ Μπύρκε χαμογελῶντας ψυχρά.

—Ἄχ, ἀδιόρθωτε καυγατζῆ μου! μουρμούρισε χαϊδευτικὰ ἡ νέα γυναῖκα.

Καὶ τὰ δυό της χέρια ἁπλώθηκαν γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν. Ἐκεῖνος τὸ ἀπόφυγε. Ἡ Γκρέτχεν ἔκαμε τότε τὴ θυμωμένη κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Σταύρωσε τὰ πόδια της, παίρνοντας μιὰ προκλητικώτατη στάσι.

—Ἀρχίσαμε τὶς ἐπιδείξεις.... εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Μπύρκε.

Ἔσκυψε κι' ἀκούμπησε τὰ δυό του χέρια στὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας, ὥστε νὰ κρατάη ἀνάμεσά τους τὴ Γκρέτχεν. Ἐκείνη ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι της καὶ μουρμούρισε σβυσμένα τ' ὄνομά του. Ἤθελε νὰ φανῆ πὼς τὸν λαχταροῦσε, πὼς φλεγόταν ἀπὸ πόθο γι' αὐτόν, γιὰ νὰ τὸν κρατήση σκλάβο της...

— Μὲ περνᾶς γιὰ κορόϊδό σου, φαίνεται, τῆς εἶπε ἐκεῖνος ξερά. Μ' ἔμπλεξες πρῶτα στὰ δίχτυα σου, γιὰ νὰ μὲ βάλης νὰ σκοτώσω τὸν ἄντρα σου. Ὕστερα ἤθελες νὰ χρησιμοποιήσης ἐμένα στὴ θέσι του, γιὰ νὰ κουβαλάω τὰ πακετάκια. Σκάρωσες λοιπὸν ἐκείνη τὴν κωμωδία μὲ τὸν ψευτοαστυνόμο...

Ἡ Γκρέτχεν χαμογέλασε.

— Σωστὰ τὸ κατάλαβες, ἀγάπη μου... εἶπε.

—Ὁ Φράνκ δὲν ἔκανε πιὰ γιὰ τὴ δουλειά σου. Τὸν εἶχανε πιὰ μαρκάρει οἱ τελωνειακοί, στὰ σύνορα... Ὕστερα, δὲν ἤθελες νὰ μοιράζεσαι τὰ κέρδη μαζί του. Φρόντισες λοιπὸν νὰ τὸν βγάλης ἀπ' τὴ μέση καὶ νὰ μὲ κάνης ὄργανό σου — ἕνα ὄργανο ποὺ θὰ σοῦ κόστιζε τίποτα.

»Ὅταν πρωτοήρθα ἐδῶ, ἤσουν φυχρὴ ἀπέναντί μου, σὰν ἕνα κομμάτι πάγος. Ἔπειτα ὅμως κατάλαβες τί θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ προσφέρω, καὶ τότε ἄλλαξες ξαφνικὰ κι' ἔγινες θερμὴ καὶ χαδιάρα.

— Δὲν ἔχεις δίκηο, Μπύρκε. Ὑποτιμᾶς τὸν ἑαυτό σου καὶ τὴ γοητεία σου...

— Ναί, ναί, βέβαια! Βρῆκες ἕνα ἀρχιδλάκα, τοῦ χεριοῦ σου! Θ' ἄφηνες ποτὲ νὰ χαθῆ ἡ εὐκαιρία;... Μποροῦσα νὰ πάρω μιὰ χαρὰ τὴ θέσι τοῦ Φράνκ. Δούλευα ἐδῶ, εἶχα λευκὸ ποινικὸ μητρῶο, κι' οἱ τελωνειακοὶ εἶχαν συνηθίσει νὰ μὲ βλέπουν νὰ περνάω κάθε μέρα τὰ σύνορα..

»Κράτησες παράμερα τὸ Φράνκ, ὥσπου νὰ μοῦ γίνη πιὰ συνήθεια ὁ δεσμός μας. Μοῦ σερβίρισες ἕνα σωρὸ ψέμματα, ὅτι ὁ ἄντρας σου ἦταν ζηλιάρης κι' ἐπικίνδυνος. Ὕστερα φρόντισες νὰ βρίσκεται ἕνα ρεβόλβερ κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ τὰ κανόνισες ὥστε νὰ γυρίση ὁ Φράνκ καὶ νὰ μᾶς τσακώση μαζί.

Σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα συνέχισε:

— Τὰ μαγέρεψες ὅλα μιὰ χαρά, ὡς τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Εἶχες ρίξει μαριχουάνα στὸ πιοτὸ ποὺ μοῦ πρόσφερες... δὲν εἶν' ἔτσι; Τόση ὥστε νὰ μοῦ θολώση τὰ λογικά.

— Ναί, πολὺ λίγη...

—Ἔσὺ σκότωσες τὸ Φράνκ, Γκρέτχεν. Ἐγὼ δὲν ἤμουν παρὰ ἕνα ὄργανο στὰ χέρια σου.

— Γιὰ τὸ νόμο, ὁ φονιᾶς εἶσαι σὺ ποὺ πυροβόλησες... Καὶ τώρα εἶσαι πιὰ μαζί μας, δικός μου!

Ἀκούμπησε τὰ χέρια της στὰ μπράτσα τοῦ Μπύρκε καὶ χαϊδεψε μὲ ἡδυπάθεια τοὺς σκληροὺς μῦς του.

— Τί θὰ γινότανε τώρα, ἂν παρουσίαζα τὸ σκοτωμένο; πρόσθεσε. Δὲ θὰ καταστρεφόμαστε κι' οἱ δυό;

— Γιὰ τὸν ἑαυτό μου δὲ μὲ νοιάζει καθόλου!

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ἡ Γκρέτχεν χαμογελῶντας καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι της. Εἶσαι ἔξυπνος, πολὺ ἔξυπνος... Δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ θέλης τὸ χαμό μας... καὶ μάλιστα τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς περιμένουνε τόσα κέρδη!

— Ποιὰ κέρδη ἐννοεῖς;

— Αὐτὰ ποὺ θἄχουμε δουλεύοντας οἱ δυό μας μονάχα!

Τύλιξε τὰ χέρια της γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ Μπύρκε καὶ τὸν τράβηξε πιὸ κοντά της, φιθυρίζοντάς του:

— Ξέχασες λοιπὸν τὴν πρότασι ποὺ μοὔκανες χτὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἔπαιζες πιάνο; Τὴ σκέφθηκα, ὅπως σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ...

Ὁ Μπύρκε δὲ μίλησε. Παρατιῶν της, ποὺ λάμπανε ἀπὸ ἀκολουθοῦσε τὴν ἔκφρασι τῶν μαπληστία...

— Δέχομαι λοιπόν! πρόσθεσε ἐκείνη. Σὲ θεωρῶ ἱκανὸ νὰ σκοτώσης τὸν «Ἕνα»! Εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι, πιστεύω ὅμως πὼς θὰ τὸ πετύχης.

»Εἶσαι ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος! Θὰ συνεταιρισθοῦμε ὕστερα καὶ θὰ συνεχίσουμε τὴ δουλειὰ γιὰ δικό μας λογαριασμό.

»Ἄκουσε! Ἐγὼ θὰ στήσω μιὰ παγίδα στὸν «Ἕνα» κι' ἐσὺ θ' ἀναλάβης νὰ τὸν ξεκάνης. Σύμφωνοι;...

Ὁ Μπύρκε ἔμεινε ἀμίλητος μιὰ στιγμή. Ὕστερα εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Ὁ «Ἕνας» ἦρθε ἐδῶ χτὲς τὸ βράδυ. Τὸν εἶδες, μίλησες μαζί του.

—Ὄχι. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια...

Τέντωσε νωχελικὰ τὰ πόδια της, καὶ σφίχτηκε πάνω του.

Ἐνῶ χάϊδευαν τὰ δάχτυλά της τὸ σβέρκο του, τὸ στόμα της, μισανοιχτό, κόλλησε στὸ δικό του. Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε μὲ τόση ὁρμή, ὥστε τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση σύγκορμη, νομίζοντας γιὰ φλογερὸ πάθος τὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτήν.

Εἶχε τὸ σχέδιό του: Θὰ τὴ διὰ νὰ πετύχη τὸ σκοπό του καὶ συγχρόνως νὰ τὴν ἐκδικηθῆ γιὰ ὅ,τι τοῦ εἶχε κάνει...

Μέσα στὴ θύελλα ὅμως τῶν αἰσθήσεων, ἄκουσε πίσω του νὰ γυρίζη ἕνα κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας τοῦ διαδρόμου!

Ἐπιχείρησε νὰ πηδήση ὄρθιος, νὰ ξεφύγη ἀπ' τὰ δυὸ ἄσπρα μπράτσα ποὺ τὸν σφίγγανε. Σταμάτησε ὅμως ἀμέσως, σὰν ἀπολιθωμένος...

Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μπῆ στὸ διαμέρισμα, κρατῶντας τὸ πακέτο μὲ τὸ ναρκωτικό, ἦταν ἕνα φάντασμα ποὺ δὲν πίστευε ποτὲ πὼς θὰ τὸ ξανάβλεπε... Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε σκοτώσει... ἦταν ὁ Φράνκ Πορτίλο, νεκραναστημένος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

Παρασκευή, 8 Ἰουνίου, ὥρα 2 τὸ ἀπόγεμα.

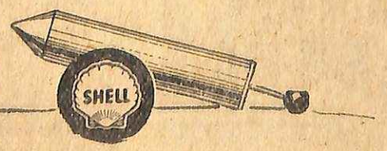
Ἕνα παράξενο παραλήρημα κυρίεψε ξαφνικὰ τὸ νοῦ τοῦ Μπύρκε. Τοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς εἶχε ξαναζήσει αὐτὴ τὴν ἴδια σκηνή: Τὰ μπράτσα τῆς Γκρέτχεν γύρω του... ἡ πόρτα ποὺ ἄκουγε ξαφνικά... ἡ ἀπειλητικὴ σιλουέτα τοῦ συζύγου στὸ κατώφλι, μ' ἕνα μικρὸ πακέτο κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη... τὸ ἐλαφρὸ βουητὸ τοῦ ἀνεμιστήρα μέσα στὴ βαρειὰ σιωπὴ καὶ τὴν ἀγωνία... τὰ χέρια ποὺ ψαχουλεύανε μηχανικὰ νὰ βροῦνε τὸ ρεβόλβερ πάνω στὸ κομμοδίνο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟ ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

- Χάρις στὸ **DIELDRIN** τὸ **NEON SHELLTOX** ἐξολοθρεύει ὅλα τὰ ἔντομα
- Διατηρεῖ τὴν ἀποτελεσματικότητά του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐντομοκτόνο.
- Καταπολεμᾶ τὶς κατσαρίδες καὶ τὰ μυρμήγκια Ἄμεσος ἀποτελεσματικότης, μεγάλη διάρκεια δραστικότητος, τελείως ἀκίνδυνο στὸν ἄνθρωπο, εὐχάριστη μυρωδιά.

γκρέκα

Ο ΚΗΠΟΣ τοῦ σπιτιοῦ σας

Πρακτικὸς ὁδηγὸς κηπουρικῆς καὶ ἀνθοκομίας

ΠΟΛΥΕΤΗ ΦΥΤΑ (συνέχεια)

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ : Καλλιεργεῖται κυρίως γιὰ τὸ ὄσπριο διακοσμητικὸ φύλλωμά του, ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ κατάλληλους συνδυασμοὺς μὲ τὰ διάφορα χρώματα τῶν παρτεριῶν. Ὕψος 70—180 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 40—60 πόντοι. Ἀνθίζει Αὔγουστο-Σεπτέμβριο (ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ποικιλία ποὺ ἀνθίζει σ' ὅλες τὶς ἐποχές). Λουλούδια ἄσπρα. Τὰ βλαστάρια του μποροῦν νὰ κοποῦν, νὰ ξεραθοῦν καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ χειμωνιάτικα μπουκέτα.

Βάπτουσα : Ὕψος 1,20—1,80. Ἀπόστασι φυτεύσεως 60—90 πόντοι. Ἀνθίζει τὸν Ἰούνιο. Λουλούδια λουλακιά, σὰν τοῦ λούπινου. Ὡραῖο φύλλωμα.

Βοκονία : Καλλιεργεῖται κυρίως γιὰ τὸ γκοῖζο φύλλωμά του. Ὕψος 2 μέτρα. Ἀπόστασι φυτεύσεως 1,20. Ἀνθίζει Ἰούλιο-Αὔγουστο.

Βραουνερία : Λέγεται καὶ «ρουδβεκία». Ὕψος 90—120 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 60 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ χώρισμα τῆς τούφας. Ἀνθίζει Ἰούλιο ἕως Σεπτέμβριο. Λουλούδια κίτρινα, κόκκινα, πορφυρά, ὅμοια μὲ μικροὺς «ἥλιους».

Γευστόν : Θέλει ἔδαφος ὑγρό, ἀλλὰ καλὰ ἀποστραγγιζόμενο. Ὕψος 40—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Ἀνθίζει Ἰούνιο ἕως Σεπτέμβριο. γιὰ πολὺ καιρό. Λουλούδια κόκκινα ἢ κίτρινα, διπλά.

Γλήχωμα : Συγγενεύει μὲ τὴ μέντα. Ὕψος 30 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 40—50 πόντοι. Ἀνθίζει τὸ Μάϊο καὶ συνεχίζει ὅλο τὸ καλοκαίρι. Λουλούδια ἄφθονα, μώβ. σὰν στάχυα.

Διέλυτρον : Λέγεται καὶ «δικέντρα». Προκόβει στὸν ἥλιο ἢ στὴ σκιά. Ἔχει ἕνα διακοσμητικὸ φύλλωμα φτέρης. Ὕψος 30—90 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30—60 πόντοι. Ἀνθίζει Μάϊο ἕως Σεπτέμβριο (ἂν βρίσκεται σὲ μερικὴ σκιά, παρατείνεται ἡ ἀνθησί του). Λουλούδια κρεμαστά, κοκκινωπά, μὲ σχῆμα καρδιᾶς, μὲ μακρυὰ κυρτὰ κοτσάνια. Κατάλληλο γιὰ γλάστρες.

Δικέντρα : Ἴδε «Διέλυτρον».

Δίκταμνον : Προκόβει σὲ μερικὴ σκιά. Ὕψος 90 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 60 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται εὔκολα μὲ σπόρο. Δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ μεταφυτεύσεις. Ἀνθίζει Ἰούνιο καὶ Ἰούλιο. Λουλούδια μενεξελιὰ ἢ ἄσπρα. ἀρωματικά. Ἔχει τὴν περίεργη ἰδιότητα νὰ ἐκπέμπῃ τὸ βράδυ ἀπ' τὰ λουλούδια του ἕνα εὐφλεκτο ἀέριο, ποὺ μποροῦμε νὰ τ' ἀνάψωμε μ' ἕνα σπίρτο, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε τὸ φυτό. Γι' αὐτὸ τὸ λένε καὶ «καιομένη βάτο».

Δωρόνικον : Εὔκολης καλλιεργείας. Ὕψος 40 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ χωρισμα. Ἀνθίζει ἀπὸ νωρίς, τὸν Ἀπρίλιο. Λουλούδια κιτρινόχρυσα καὶ μεγάλα. Φύλλα σὲ σχῆμα καρδιᾶς. Δηλητηριώδες.

Ἡριγέρων : Ὕψος 40—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτευσεως 25 πόντοι, Ἀνθίζει ἀπὸ τὸν Ἰούνιο κι' ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι. Λουλούδια μικρὰ ρόζ. Λεπτὸ ψαλλιδωτὸ φύλλωμα.

Ἡρύγγιον : Ὕψος 60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Ἔχει ἀγκαθωτὸ φύλλωμα μὲ μεταλλικὴ λάμψι. Ἀνθίζει Ἰούνιο-Αὔγουστο. Λουλούδια μὲ ἀσυνήθιστες μπλὲ ἀποχρώσεις.

Θάλικτρον : Θέλει ἔδαφος ὑγρὸ καὶ πλούσιο. Καλλιεργεῖται γιὰ τὸ φύλλωμά του, ποὺ μοιάζει σὰν τῆς φτέρης. Ὕψος 40—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30—40 πόντοι. Ἀνθίζει Ἰούνιο-Ἰούλιο. Λουλούδια ρὸζ ἢ πρασινωπά.

Κατανάγκη : Θέλει ἥλιο καὶ στεγνὸ ἔδαφος. Ὕψος 60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ σπόρους ἢ μὲ κομματια τῆς ρίζας του. Ἀνθίζει Ἰούνιο ἕως Σεπτέμβριο. Ἄφθονα λουλούδια, μεγάλης διαρκείας.

Λιατρίς : Θέλει ἥλιο, ἔδαφος καλοσκαμμένο, ὑγρό, ἀλλ' ἀποστραγγιζόμενο. Ὕψος 60—150 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25—30 πόντοι. Ἀνθίζει Ἰούλιο καὶ Αὔγουστο. Λουλούδια κατάλληλα γιὰ μπουκέτα.

Λύθρον : Εὔκολης καλλιεργείας. Προκόβει ὁπουδήποτε, προτιμάει ὅμως μερικὴ σκιὰ καὶ ὑγρασία. Ὕψος 90—150 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 40 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ χώρισμα. Ἀνθίζει Ἰούλιο ἕως Σεπτέμβριο. Λουλούδια μικρά, κόκκινα, κατάλληλα γιὰ κόψιμο.

Μερτενσία : Προκόβει ἰδίως σὲ σκιά. Ὕψος 30—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Ἀνθίζει τὸ Μάϊο. Λουλούδια μπλέ. Μαραίνεται μετὰ τὴν ἄνθισι.

Μοναρδία : Προκόβει στὴ σκιά. Φουντώνει πολύ. Τὰ φύλλα του ἔχουν ἕνα ἄρωμα σὰν τῆς μέντας. Ὕψος 60—90 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Ἀνθίζει Ἰούνιο-Αὔγουστο. Λουλούδια ἄφθονα, σκοῦρα κόκκινα, ἢ μώβ, μὲ περίεργο σχῆμα. Θέλει χώρισμα κάθε λίγα χρόνια.

Πενταφύλλον : Θέλει πολὺ ἥλιο κι' εὐδοκιμεῖ ἀκόμα καὶ στὸ στεγνότερο ἔδαφος. Πολλαπλασιάζεται μὲ χώρισμα. Ἀνθίζει ὅλο τὸ καλοκαίρι. Ὡραῖα λουλούδια κόκκινα, σὰν κύπελλα.

Πλατυκώδων : Ὕψος 60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται εὔκολα, μὲ τοὺς σπόρους ποὺ σκορπίζει μόνο του. Ἀνθίζει Ἰούλιο ἕως Ὀκτώβριο. Λουλούδια ἄσπρα ἢ μπλέ.

Πνευμονική : Εὔκολης καλλιεργείας. Μικροὺς θάμνους, ὕψους 15—40 πόντων. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Ὡραῖο πιτσιλωτὸ φύλλωμα. Ἀνθίζει Ἀπρίλιο-Μάϊο. Λουλούδια μπλὲ καὶ ρόζ, σὲ τσαμπιά.

Ρομνεῖα : Προκόβει σὲ κάθε κλίμα (ἐκτὸς στὰ πολὺ κρύα), καθὼς καὶ σὲ φτωχὰ καὶ στεγνὰ ἐδάφη. Θέλει πολὺ ἥλιο. Ὕψος 1,80. Ἀπόστασι φυτεύσεως 60 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται εὔκολα μὲ τὶς ρίζες του, ποὺ ἁπλώνουν ὑπογείως, ἢ μὲ κομμάτια ἀπὸ τὶς ρίζες του αὐτές, ποὺ τὰ φυτεύουμε τὸ χειμῶνα. Ἀνθίζει Ἰούλιο ἕως Σεπτέμβριο. Λουλούδια πολὺ μεγάλα, ἄσπρα, μὲ μεταξωτὰ πέταλα, σχήματος παπαρούνας. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας του εἶναι νὰ κόβουμε στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως ἢ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, γιὰ νὰ πετάξῃ καινούργια βλαστάρια.

Ρουδβεκία : Ἴδε «Βραουνερία».

Σιδάλκεια : Εὔκολης καλλιεργείας. Πολλαπλασιάζεται ταχύτατα, μὲ σπόρο ἢ μὲ χώρισμα. Χοειάζεται στήριγμα, γιατὶ γίνεται ψηλὸ καὶ λεπτό. Λουλούδια ρὸζ ἢ κόκκινα.

Σπειραία : Γιὰ τὶς θαμνώδεις σπειραίες ἔχομε μιλήσει στὸ κεφάλαιο τῶν θάμνων. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ποικιλίες ποώδεις πολυετεῖς. Προτιμοῦν ὑγρασία, ἀλλ' εὐδοκιμοῦν ὁπουδήποτε, ἀρκεῖ μόνο νὰ μὴ στεγνώνῃ πολὺ τὸ ἔδαφος τὸ καλοκαίρι. Πολλαπλασιάζονται μὲ χώρισμα. Λουλούδια κόκκινα, ρόζ, κρέμ. κλπ.

Στάχυς : Καλλιεργεῖται κυρίως γιὰ τὰ φύλλα του, ποὺ εἶναι μακρειά. ὡοειδῆ καὶ σκεπασμένα μὲ ἄσπρο χνοῦδι, σὰν βελουδένια. Ὕψος 30 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 15 πόντοι. Δίνει λουλούδια πορφυρά, συνήθως ὅμως τὰ κόβουν πρὶν σχηματιστοῦν τελεῖως.

Στοκεσία : Ὕψος 40 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Ἀνθίζει Ἰούλιο-Αὔγουστο. Λουλούδια ἄσπρα, μπλὲ ἢ λιλά.

Σφαιράθεμον : Προτιμάει πολὺ ὑγρὸ ἔδαφος. εὐδοκιμεῖ ὅμως καὶ σὲ συνηθισμένο ἂν ποτίζεται τακτικά. Ὕψος 40—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Πολλαπλασιάζεται μὲ χώρισμα. Ἀνθίζει Μάϊο ἢ Ἰούνιο. Λουλούδια μεγάλα, κίτρινα ἢ πορτοκαλιά, μὲ σχῆμα σφαιρικό.

Φουγκία : Προτιμάει ὑγρὸ ἔδαφος καὶ μερικὴ σκιά. Ὕψος 30—90 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25—60 πόντοι. Ἀνθίζει Ἰούνιο-Αὔγουστο. Λουλούδια ἄσπρα, μπλέ, μώβ.

Φυσοστεγία : Εὔκολης καλλιεργείας καὶ ζωηρῆς ἀναπτύξεως. Ὕψος 90—150 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 40 πόντοι. Ἀνθίζει Ἰούλιο ἕως Σεπτέμβριο. Λουλούδια ροὺζ ἢ λιλά.

ΤΑ ΟΡΧΕΘΕΙΔΗ

Ἀποτελοῦν μιὰ ἀπὸ τὶς πολυμελέστερες οἰκογένειες τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. Οἱ βοτανολόγοι ὑπολογίζουν σὲ 15 χιλιάδες περίπου τὰ εἴδη τῶν ὀρχεοειδῶν, ποὺ βρίσκονται σκορπισμένα σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου — ἐκτὸς ἀπ' τὰ πολὺ ψυχρὰ καὶ τὰ πολὺ ξηρά. Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, καλλιεργοῦνται ὡς καλλωπιστικὰ φυτὰ μονάχα μερικὲς ἑκατοντάδες..

Στὶς τροπικὲς χῶρες, τὰ ὀρχεοειδῆ ζοῦνε παρασιτικά, προσκολλημένα πάνω στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων κι' ἀπορροφῶντας τοὺς χυμούς τους καὶ τὴν ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαίρας μὲ εἰδικὰ σπογγώδη ὄργανα, ποὺ ὑπάρχουν στὶς ρίζες τους.

Στὰ δικά μας μέρη ὅμως, ἡ καλλιέργεια τῶν ὀρχεοειδῶν γίνεται μέσα σὲ γλάστρες. Διατηροῦνται δὲ σὲ σέρρες, ὅπου ὑπάρχει συνεχῶς μιὰ ὑγρὴ ζέστη. Προκειμένου γιὰ μιὰ-δυὸ γλάστρες μονάχα, μπορεῖ νὰ χρησιμέψῃ σὰ σέρρα ἕνα ἁπλὸ ὑαλόφραχτο κουτί, ποὺ δίνει μιὰ πρωτότυπη καὶ ἐξωτικὴ νότα στὴ διακόσμησι ἑνὸς σπιτιοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ βρίσκωνται σὲ δυνατὸ ἥλιο τὰ ὀρχεοειδῆ. γιατὶ τοὺς κάνει κακό. Τὰ προφυλάσσομε, λοιπόν, μὲ μιὰ ντέντα ἢ κάτι παρόμοιο, ὥστε νὰ δέχωνται ἀρκετὸ φῶς. χωρὶς ὅμως νὰ ὑποφέρουν ἀπ' τὸν ἥλιο. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μποροῦμε νὰ ἐπιτύχουμε περνώντας τὰ τζάμια τῆς σέρρας μ' ἕνα στρῶμα ἀσπρης μπογιᾶς.

Οἱ γλάστρες τῶν ὀρχεοειδῶν δὲ θέλουν κοινὸ χῶμα, ἀλλὰ ἕνα μίγμα ἀπὸ φυτικὰ ὑπολείμματα καὶ ρίζες. ἐλαφρὸ καὶ σπογγῶδες, ποὺ τὸ ἀνανεώνομε κάθε ἕνα-δυὸ χρόνια — ἢ καὶ σπανιώτερα, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τοῦ φυτοῦ.

Τὰ ποτίσματα πρέπει νάναι ἄφθονα, μὲ νερὸ βρόχινο κατὰ προτίμησι. Ὑστερα ἀπὸ κάθε πότισμα, θ' ἀκολουθῇ μιὰ περίοδος ξηρασίας. Ἔχετε ὑπ' ὄψι, ὅτι οἱ ρίζες τῶν ὀρχεοειδῶν εἶναι φτιαγμένες ἀπὸ τὴ Φύσι γιὰ νὰ ζοῦνε στὸν ἀέρα. Ἂν τὶς διατηρῆτε, λοιπόν, κλεισμένες μέσα σ' ἕνα συνεχῶς ὑγρὸ περιβάλλον, θὰ σαπίσουνε.

Λιπάσματα δὲ χρειάζονται. Τὰ πολὺ-πολύ, μπορεῖτε νὰ προσθέσετε στὴ γλάστρα λίγη γελαδίσια κοπριά, ἀποξηραμένη καὶ κονιορτοποιημένη. Τὰ χημικὰ λιπάσματα ἀποκλείονται τελείως.

Ἀποφεύγετε ἐπίσης τὸν πολὺ ἀερισμὸ τῆς σέρρας. γιατὶ ὁ ἀέρας στὰ κλίματά μας εἶναι μάλλον ξηρός.

Ὅταν πρόκειται ν' ἀλλάξετε γλάστρα σ' ἕνα βολβῶδες ὀρχεοειδές, ἀφαιρεῖτε τὸ παλαιὸ χῶμα, ἀλλὰ προσέχοντας νὰ μὴ καταστρέψετε τελείως τὶς ρίζες. Χωρίζετε ἔπειτα τοὺς παλαιότερους βολβούς, τοὺς καθαρίζετε ἀπὸ τὶς νεκρὲς ρίζες καὶ τὶς ἀφίνετε ν' ἀναπτύξουν καινούργια φυτά, ἀπ' τὰ «κοιμώμενα» μάτια τους. Στὸ παλιὸ φυτὸ ἀφίνετε τέσσερες βολβοὺς τὸ λιγώτερο, τοὺς πιὸ πρόσφατους.

Ἡ καταλληλότερη ἐποχὴ γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς γλάστρας, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ εἶδος τοῦ ὀρχεοειδοῦς. Σ' ἄλλα γίνεται Μάρτιο ἢ Ἰούνιο, τὸν καιρὸ δηλαδὴ ποὺ θὰ σχηματίσουν ρίζες οἱ νεώτεροι βολβοί. Σ' ἄλλα στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅταν ἔχουν περάσει οἱ μεγάλες ζέστες, καὶ σ' ἄλλα τὸν Ἰανουάριο ἢ Φεβρουάριο.

Γιὰ τὰ περισσότερα ὀρχεοειδῆ, ἡ ἀλλαγὴ γλάστρας γίνεται κάθε δυὸ χρόνια. Σὲ ὡρισμένα εἴδη ὅμως πρέπει νάναι συχνότερη.

Τὰ πιὸ συνηθισμένα γένη ὀρχεοειδῶν, εἶναι τὰ ἑξῆς: Κυπριπέδιον, κατλέγια, ὀδοντόγλωσσον, μιλτονία, φαλαίνοψις. Βάντα. Ὁ ἐρασιτέχνης, ποὺ ἀρχίζει νὰ σχηματίζῃ τὴ συλλογή του, θὰ προτιμήσῃ τὰ δυὸ πρῶτα, ποὺ εἶναι ἀνθεκτικώτερα, εὐκολώτερης καλλιέργειας καὶ περισσότερο ἀνθοφόρα. Ἀφοῦ ἀποκτήσῃ δὲ κάποια πείρα, θὰ προχωρήσῃ καὶ στὰ ἄλλα.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΒΑΖΑ

Ἀπ' τὶς εὐχαριστήσεις ποὺ προσφέρει ὁ κῆπος στὴν οἰκοδέσποινα, ἡ καλύτερη εἶναι συνήθως τὸ κόψιμο τῶν λουλουδιῶν. Πρέπει, λοιπόν, νὰ ὑπάρχουν στὸν κῆπο δενδρύλλια καὶ μικρότερα φυτά, ποὺ δίνουν λουλούδια ἀνθεκτικά, κατάλληλα γιὰ μπουκέτα καὶ γιὰ βάζα. (Ἂν ὡστόσο θέλουμε νὰ κόβουμε τὰ λουλούδια τοῦ κήπου, μποροῦμε νὰ καλλιεργοῦμε μερικὰ τέτοια φυτὰ στὸ λαχανόκηπο ἢ κάπου ἀλλοῦ, προωρισμένα εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ σκοπό). Ὁ παρακάτω κατάλογος ἀναφέρει ἐνδεικτικὰ κάμποσα ἀπὸ τὰ φυτὰ αὐτά, χωρὶς βέβαια νὰ ἐξαντλῇ τελείως τὸν ἀριθμό τους:

Ἐτήσια ἢ διετῆ :

Κενταύριον (μπλουέ), χρυσάνθεμο-μαργαρίτα, κόσμος, γυψοφίλη, λαβατέρα, φλόξ, μοσχομπίζελο, μεγάλη μαργαρίτα. ἥλιος, βελόνια, ζίννια, βιολέτα, γαρύφαλλα.

Πολυετῆ :

Ἀστράκια, καμπανοῦλες, χρυσάνθεμα, κορέοψις, δωρόνικον, γαλάρδια, ἡμεροκαλίς, ἑλένιον, ἶρις, λούπινο, λυχνίς, μυγκέ, φλόγες, καπουτσίνοι, πύρεθρον, πριμαβέρα, ρουδβεκία, σκαμπιόζα, μενεξέες, τριαντάφυλλα.

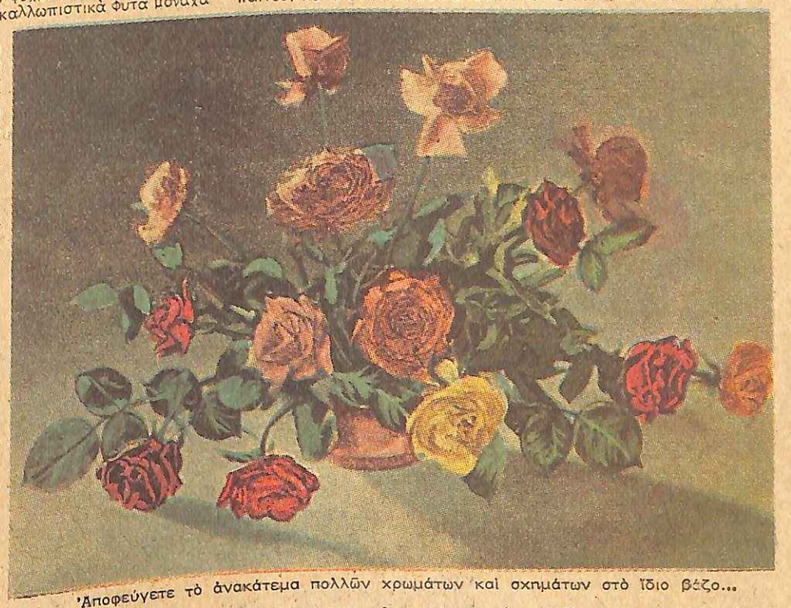
Βολβώδη καὶ ριζωματώδη :

Ἀνεμώνη, ντάλια, φριτιλάρια, γλαδίολος, ἶρις, ἰξία, ὑάκινθοι, κρίνοι, νάρκισσοι, νεραγκοῦλες, διατσίντα, τουλίπες.

Ἡ ἀνθεμὶς καὶ ὁ πενταστήμων εἶναι λουλούδια πολὺ κατάλληλα γιὰ καλάθια.

Γιὰ μπουκέτα «ξερὰ» εἶναι κατάλληλα τὰ ἀθάνατα, ἡ στατικὴ (ἐτησία ἢ πολυετής), ἡ γυψοφίλη, τὸ γυνέριον, ὁ ἐχίνωψ.

Ὁ σχηματισμὸς τῶν μπουκέτων καὶ τὸ στόλισμα τῶν βάζων, ἀπαιτοῦν καλαισθησία, ποὺ ὑπάρχει ὅμως σὰν φυσικὸ χάρισμα στὶς περισσότερες γυναῖκες. Δὲ μποροῦμε νὰ διατυπώσουμε ὡρισμένους κανόνες πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Πάντως, καλὸ εἶναι ν' ἀποφεύγετε τὸ ἀνακάτεμα πολλῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων στὸ ἴδιο μπουκέτο ἢ βάζο. Τὸ γοῦστο σας θὰ φανῇ μὲ τοὺς ἁρμονικοὺς συνδυασμοὺς ποὺ θὰ ἐπιτύχετε.

Ἀποφεύγετε τὸ ἀνακάτεμα πολλῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων στὸ ἴδιο βάζο...

Γιὰ νὰ διατηρηθοῦν περισσότερο τὰ λουλούδια, προτιμᾶτε νὰ τὰ κόβετε τὸ πρωΐ, ὅταν ἡ ὑγρασία τῆς νύχτας ἔχῃ γεμίσει τοὺς ἱστοὺς των μὲ νερό. Ἂν γιά ὁποιοδήποτε λόγο, ἀναγκασθῆτε νὰ τὰ κόψετε τὸ ἀπόγευμα, τ' ἀφίνετε νὰ μουσκέψουν ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὸ νερό, ποὺ πρέπει νὰ σκεπάζῃ τὰ κοτσάνια σ' ὅλο τὸ μῆκος τους, ὡς τὴν ἀρχὴ τῶν λουλουδιῶν.

Κόβετε τὰ λουλούδια μὲ κοτσάνια ὅσο τὸ δυνατὸν μακρύτερα. Ἡ τομὴ νὰ εἶναι πολὺ λοξή.

Ἀφαιρεῖτε μερικὰ φύλλα, τὰ κατώτερα. κατὰ προτίμησι. γιὰ νὰ περιοριστῇ ἡ ἐξάτμισι τοῦ νεροῦ, ποὺ μαραίνει τὰ λουλούδια. Χαράζετε τὰ κοτσάνια στὴν κάτω ἄκρη τους γιὰ ν' ἀπορροφοῦν εὐκολώτερα νερὸ ἀπ' τὸ βάζο.

Κάθε μέρα ποὺ ἀλλάζετε τὸ νερὸ τοῦ βάζου, κόβετε λίγο τὰ κοτσάνια στὸ κάτω μέρος τους. μισὸ ἕως ἕνα πόντο. Πολλὰ λουλούδια διατηροῦνται περισσότερο καιρὸ ἂν, τὸ κόψιμο αὐτὸ τῆς ἄκρης τῶν κοτσανιῶν γίνεται μέσα στὸ νερό.

Φροντίζετε νὰ βρίσκωνται τὰ βάζα μὲ τὰ λουλούδια μακρυὰ ἀπὸ κάθε φωτιὰ καὶ προφυλαγμένα ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος. Τὴ νύχτα, μὴν τὰ βγάζετε στὸ ὑπαίθρο «γιὰ νὰ πάρουν ἀέρα». Ἀφῆστε τα σ' ἕνα μέρος κλειστὸ καὶ δροσερὸ καὶ ραντίστε τα μὲ νερό.

Τὰ λουλούδια δὲν πρέπει νάναι πολὺ σφιγμένα μέσα στὸ βάζο.

Χρησιμοποιῆτε, κατὰ προτίμησι, νερὸ βρόχινο ἢ τῆς Οὐλεν (ὄχι πηγαδίσιο).

Μὲ τὴν προσθήκη διαφόρων χημικῶν οὐσιῶν στὸ νερὸ τοῦ βάζου, παρατείνεται ἡ ζωὴ τῶν λουλουδιῶν. Μερικὲς τέτοιες οὐσίες εἶναι οἱ ἑξῆς:

Ἀμμωνιακὸν ἅλας 2 γραμμάρια. ἢ ζυσμένο σαπούνι 30 γραμμάρια, ἢ κοινὸ ἁλάτι 5 γραμμάρια, ἢ βορὰξ 2 γραμμάρια, ἢ ἀσπιρίνη 1 δισκίον. Οἱ ποσότητες αὐτὲς ἀναλογοῦν σὲ 300 δράμια νερό.

ΟΘ. ΧΑΛ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Φυτὰ στὶς γλάστρες.

Ἀλληλογραφία

Χρυσὼ Ἀστεράκη: Ἡ μανιόλια πολλαπλασιάζεται 1) μὲ σπόρους ποὺ τοὺς μουσκεύομε προηγουμένως στὸ νερό, 2) μὲ μοσχεύματα καὶ καταβολάδες τὸ φθινόπωρο.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Φίλη τῆς Σίσσυ, Ἐνταῦθα: Τὸ φίλμ «Σίσσυ, ἡ νεαρὰ αὐτοκράτειρα» θὰ προβληθῇ κατὰ τὴν προσεχῆ κινηματογραφικὴ περίοδο 1957—58. Ἡ Ρόμμυ Σνάϊντερ εἶναι κόρη τῆς Μάγδας Σνάϊντερ καὶ τοῦ ἐπίσης γνωστοῦ ἠθοποιοῦ Βάλτ Ἄλμπαχ Ρέττυ. Ἡ διεύθυνσι τοῦ νεαροῦ Karl-Heinz Böhm εἶναι: Kaisar—Ludwig Str. 16, Gr·unwald, M·unchen, Deutschland.

Π. Ἀντωνίου, Θεσσαλονίκη: Ἡ Μαρία Σὲλ γυρίζει φίλμ τόσο στὴν Αὐστρία, ὅσο καὶ στὴ Γερμανία καὶ στὴ Γαλλία. Τώρα μάλιστα πρόκειται γ' ἀναχωρήσῃ καὶ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ὅπου θὰ γυρίσῃ τοὺς «Ἀδελφοὺς Καραμαζώφ». Ἡ μόνιμη διεύθυνσί της στὸ Μόναχο εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Maria Schell, M·unchen - Bogenhausen, Pienzenauerstr. 63, Deutschland.

Σοφία Λολομπρίτζιντα, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσι τοῦ παραγωγοῦ San Goldwyn εἶναι: 1200 Laurel Way, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A., καὶ τοῦ David O' Selznick: 1400 Tower Grove, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Στέλλα Πολ., Ἐνταῦθα: Τόσο στὸ φίλμ «Μπονζούρ Κατερίνα» ὅσο καὶ στὸ «Ἀγάπη, χορὸς καὶ χίλια τραγούδια», πρωταγωνίστρια τῆς Κατερίνας Βαλέντε ἦταν ὁ Πέτερ Ἀλεξάντερ. Ἡ διεύθυνσί του εἶναι: Peter Alexander: Wien IV, Rechte Wienzeile 13, Austria. Ἡ διεύθυνσι τοῦ Robert Stack εἶναι: 411 S. Ardmote Ave, Hollywood, Calif. U.S.A.

Ἐντελβάϊς, Λουτράκι: Ὁ Ζὰκ Σερνὰς δὲν βρίσκεται τώρα στὴν Ἰταλία. Ἀπὸ πολλὸν μηνὸν ἔχει ἐγκατασταθῇ στὸ Χόλλυγουντ ὅπου ἀναπτύσσει δράσι τόσο στὸν κινηματογράφο ὅσο καὶ στὴν τηλεόρασι.

Λίζα-Μόνα: Ἡ Σὺντ Τσαρρὶς εἶναι σύζυγος τοῦ γνωστοῦ τραγουδιστῆ Τόνυ Μάρτιν. Τὸ τελευταῖο της φίλμ, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὸ μεγαλύτερο μέχρι σήμερα ἐπιτυχία της, εἶναι «Οἱ μεταξωτὲς κάλτσες». Θὰ προβληθῇ ἐδῶ κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδο. Μερικὲς ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἐπιτυχίες της ἦσαν οἱ ἀκόλουθες: «Φιέστα» μὲ τὴν Ἔστερ Οὐίλλιαμς καὶ τὸν Ρικάρντο Μοντελμπάν, «Κρυφὴ μου ζωὴ» μὲ τὸν Τζένις Μέησον, τὴ Βαρβάρα Στάνγουϊκ καὶ τὴν "Αβα Γκάρντνερ, «Σ' ἕνα νησὶ μαζί σου» μὲ τὴν Ἔστερ Οὐίλλιαμς καὶ τὸν Ρικάρντο Μοντελμπάν, «Ὅταν περάσουν τὰ σύννεφα» μὲ τὴν Κάθριν Γκρέϋσον καὶ τὸν Βὰν Τζόνσον, «Τραγουδῶντας στὴ βροχὴ» μὲ τὸν Τζὴν Κέλλυ καὶ τὴ Ντέμπυ Ρέϋνολντς, «Θρύλοι τοῦ Βορρᾶ» μὲ τὸν Στιούαρτ Γκρέϋντζερ, «Ἕνα τραγούδι, μιὰ ζωὴ» μὲ τὸν Μίκυ Ρούνεϋ καὶ τὴν Τζὴν Κέλλυ, «Ἕνα χορὸ γιὰ σένα» μὲ τὸν Φρὲντ Ἄσταιρ, «Σωμπέρο» μὲ τὴν Πιερέττζελι, τὸν Βιττόριο Γκάσμαν καὶ τὴν Ἰβὸν ντὲ Κάρλο, «Ἡ σειρῆνα τῆς Φλόριντα» μὲ τὴν Ἔστερ Οὐίλλιαμς καὶ τὸν Βὰν Τζόνσον, «Μπρικαντοὺν» καὶ «Ραντεβοῦ σὲ 10 χρόνια» μὲ τὴν Τζὴν Κέλλυ.

Κ. Παυλόπουλον, Πάτρας: Τὸ φίλμ «Ἄσωτος γυιὸς» γυρίστηκε τὸ 1955 ἀπὸ τὴ «Μέτρο», μὲ σκηνοθέτη τὸ Ρίτσαρντ Θόρπ. Ἡ διανομή του ἦταν ἡ ἀκόλουθη: Σαμάσα: Λάνα Τάρνερ, Μικάχ; Ἔντμοντ Πάονττον, Ναχρήμπ: Λοὺϊς Κάλχερν, Ρούθ: Ὄντρεϋ Ντάλτον, Ἀσχάμ: Τζέημς Μίτσελ, Ραχίμ: Νέβιλ Μπράντ, Ἐλί: Γκούλτερ Χάμπτνεν καὶ Ἐλίσσα: Τάϊνα Ἔλυν. Ἦταν ἔγχρωμο καὶ Σινεμασκόπ. Τὸ φίλμ «Μιὰ ἔνωσι στὴν πόλι μας» γυρίστηκε τὸ 1955 ἀπὸ τὴ «Γουάρνερ» μὲ σκηνοθέτη τὸν Μέρβιν Λερόϋ. Ἔπαιξαν σ' αὐτὸ ἡ Γκλὸρ Γκράσσον (Τζούλια), Ντάνα Ἄντριους (Ρὸκ Ὁ' Μπράϊεν), Κάμερον Μίτσελ (Ντέϊβιντ), Λόϊς Σμίθ (Σπούς), Γουόλτερ Χάμπτνεν (Πάτερ Γαβοτίλ), Ἀντέλα Τζέργκενς (Μπέλλα Μπράουν), Τζόαν Κάμντεν (Ντόρα). Τὸ φίλμ «Μίστερ Ρόμπερτς» εἶχε σκηνοθετηθῇ ἀπὸ δυὸ μεγάλους σκηνοθέτες. Τὸν Μέρβιν Λερόϋ καὶ τὸν Τζὸν Φόρντ. Τοὺς βασικοὺς ρόλους ἔπαιζαν ὁ Χένρυ Φόντα (Ρόμπερτς), ὁ Τζέημς Κάγκνεϋ, ὁ Οὐίλλιαμ Πάουελ, ὁ Τζὰκ Λέμον (Πούλβερ), ὁ Γουὼρντ Μπόντ, ὁ Φὶλ Κὰρρεϋ καὶ ὁ Κὴν Κέρτις.

Γιώργον Ἡλιόπουλον: Ἡ διεύθυνσι τῆς Nicole Courcel εἶναι: 5 bis Rue du Général Delaume, Neuilly - Seine, Seine, France καὶ τῆς Brigitte Bardot: 1 Rue de la Pompe, Paris 16e, France. Ὁ Ζὰν Μαρὰϊ γεννήθηκε στὶς 11 Δεκεμβρίου 1913. Τὸ ὕψος του εἶναι 1 μ. 80, καὶ τὰ μαλλιά του εἶναι καστανά.

Ἀφροδίτη τοῦ Θερμαϊκοῦ: Στὸ φίλμ «Ὁ Χιτλὲρ δὲν πρωταγωνιστοῦσε ἡ Σούζαν Χαϊηγουαρντ ἀλλὰ ἡ Τζὴν Σίμμονς. Ἡ Σούζαν πρωταγωνιστοῦσε στὴ συνέχεια τοῦ «Χιτλὲρ» ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο «Δημήτριος καὶ Μεσσαλίνα». Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Ρίτας Χαϊηγουωρθ εἶναι: Μαργαρίτα Κάρμεν Κανσίνο. Γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 18 Ὀκτωβρίου 1918. Ἔχει μαῦρα μάτια, πυροκόκκινα μαλλιά, ὕψος 1 μ. 68 καὶ ζυγίζει 56 κιλά. Γυρίζει τώρα τὸ φίλμ «Πὰλ Τζόεϋ» μὲ τὸν Φρὲνκ Σινάτρα καὶ τὴν Κὶμ Νόβακ.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Φίλιππος Πάγκαλος (17 χρόνων), μαθητής, Ἠπείρου 4, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὸ «Πανεμένο κυκλάμινο».

Ὁ Κώνστ. Μικελλίδης, Ταχ. Κιβ. 14, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—19 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Χριστόδουλος Κωνσταντινίδης (21 χρόνων), Ταξ. Ρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Λουκῆς Χριστοφόρου (16 χρόνων), Διονύσου 11, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Λουκῆς Παρίκου (20 χρόνων), Πάνω Λεύκαρα, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι τῶν 20 χρόνων.

Ἀνδρέας Παναγῆ (17 χρόνων), Μάρκου Μπότσαρη 4, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 12—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Νίκος Νικολαΐδου (17 χρόνων), Μελετίου Μεταξάκη 4, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 17 χρόνων.

Νίκος Στέλιου (17 χρόνων), Ἀγίου Ἰωάννου No 3, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 17 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Κώστας Χαραλάμπους, ὁ Ἀντωνάκης Πανεγῆ καὶ ὁ Χρῆστος Κυριάκου (18 χρόνων), Σκυλλούρα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀνδρέας Μιχαηλίδης (19 χρόνων), Γρίβα 4, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἑλληνικῆ, ἀγγλικῆ, γαλλικῆ ἢ Ἰταλικῆ γλῶσσα.

Ἀνδρέας Σταύρου, Φασούλα, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Κρήτη, ἡλικίας 16—21 χρόνων.

Ζαχαρίας Χριστοφόρου (18 χρόνων), Σύγκρασι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα κατὰ προτίμησι, ἀπὸ τὰ νησιά, ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Γαβριὴλ Σ. Κυριάκου, 28ης Ὀκτωβρίου 51, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἀντώνιος Π. Πέτας (19 χρόνων) καὶ ὁ Θεόδωρος Καλογήρου (18), Λούτρα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Γιάννης Σπουργίτης (24 χρόνων), Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Λοΐζος Παρίκου (20 χρόνων), Πάνω Λεύκαρα, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Ἀντώνης Φελλᾶ (17 χρόνων), Λεονάρισσον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Πάνος Νικολόπουλος (18 χρόνων), ὁ Νίκος Ζερμὲς (20) καὶ ὁ Πάνος Ἀθανασιάδης (20), Ἀρχιμήδους 10, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Κωνστ. Ἀραβῆς (17 χρόνων), μαθητής, Ὁμορφίτσας No 43, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθητὲς καὶ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἀνδρέας Ἀγαθαγγέλου (20 χρόνων), Διομηδιδάσκαλος, Ζώδια, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

Μιχαλάκης Εὐσταθίου (18 χρόνων), Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες.

Γιαννάκης Σαρηγιάννης (17 χρόνων), D.P. 958 (33), Κρατητήρια Κοκκινοτριμυθιᾶς, Λευκωσία, Κύπρος, μαθητής, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Σ. Μιχαηλίδης (23 χρόνων) τορναδόρος, καὶ ὁ Ἀνδρέας Ν. Ζαυρίς, (24), ὑδραυλικός, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—19 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης καὶ ὁ Γεώργιος Κυριάκου (18 χρόνων καὶ οἱ δυὸ) καὶ ὁ Εὐρῆς Βασιλείου (19), Κομνηνοῦ 8, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 15—18 χρόνων.

Δημητράκης Κυριάκου (20 χρόνων), Ἱπποκράτους No 10, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Κωνστ. Ἀραβῆς (17 χρόνων), μαθητής, Ὁμορφίτσας No 43, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθητὲς καὶ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἀνδρέας Ἀγαθαγγέλου (20 χρόνων), Ζώδια, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Μιχαλάκης Εὐσταθίου (18 χρόνων), Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες.

Γιαννάκης Σαρηγιάννης (17 χρόνων), D.P. 958 (33), Κρατητήρια Κοκκινοτριμυθιᾶς, Λευκωσία, Κύπρος, μαθητής, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Σ. Μιχαηλίδης (23 χρόνων) τορναδόρος, καὶ ὁ Ἀνδρέας Ν. Ζαυρίς, (24), ὑδραυλικός, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—19 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης καὶ ὁ Γεώργιος Κυριάκου (18 χρόνων καὶ οἱ δυὸ) καὶ ὁ Εὐρῆς Βασιλείου (19), Κομνηνοῦ 8, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 15—18 χρόνων.

Δημητράκης Κυριάκου (20 χρόνων), Ἱπποκράτους No 10, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Κ. Νικολαΐδου (17 χρόνων), Μελετίου Μεταξάκη 4, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 17 χρόνων.

Νίκος Στέλιου (17 χρόνων), Ἀγίου Ἰωάννου No 3, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 17 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Κώστας Χαραλάμπους, ὁ Ἀντωνάκης Πανεγῆ καὶ ὁ Χρῆστος Κυριάκου (18 χρόνων), Σκυλλούρα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀνδρέας Μιχαηλίδης (19 χρόνων), Γρίβα 4, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἑλληνικῆ, ἀγγλικῆ, γαλλικῆ ἢ Ἰταλικῆ γλῶσσα.

Ἀνδρέας Σταύρου, Φασούλα, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Κρήτη, ἡλικίας 16—21 χρόνων.

Ζαχαρίας Χριστοφόρου (18 χρόνων), Σύγκρασι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα κατὰ προτίμησι, ἀπὸ τὰ νησιά, ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Γαβριὴλ Σ. Κυριάκου, 28ης Ὀκτωβρίου 51, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἀντώνιος Π. Πέτας (19 χρόνων) καὶ ὁ Θεόδωρος Καλογήρου (18), Λούτρα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Γιάννης Σπουργίτης (24 χρόνων), Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Λοΐζος Παρίκου (20 χρόνων), Πάνω Λεύκαρα, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι τῶν 20 χρόνων.

Ὁ Ἀντώνης Φελλᾶ (17 χρόνων), Λεονάρισσον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Πάνος Νικολόπουλος (18 χρόνων), ὁ Νίκος Ζερμὲς (20) καὶ ὁ Πάνος Ἀθανασιάδης (20), Ἀρχιμήδους 10, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Κωνστ. Ἀραβῆς (17 χρόνων), μαθητής, Ὁμορφίτσας No 43, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μαθητὲς καὶ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἀνδρέας Ἀγαθαγγέλου (20 χρόνων), Ζώδια, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων.

Μιχαλάκης Εὐσταθίου (18 χρόνων), Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες.

Γιαννάκης Σαρηγιάννης (17 χρόνων), D.P. 958 (33), Κρατητήρια Κοκκινοτριμυθιᾶς, Λευκωσία, Κύπρος, μαθητής, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Σ. Μιχαηλίδης (23 χρόνων) τορναδόρος, καὶ ὁ Ἀνδρέας Ν. Ζαυρίς, (24), ὑδραυλικός, Τσέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—19 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης καὶ ὁ Γεώργιος Κυριάκου (18 χρόνων καὶ οἱ δυὸ) καὶ ὁ Εὐρῆς Βασιλείου (19), Κομνηνοῦ 8, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 15—18 χρόνων.

Δημητράκης Κυριάκου (20 χρόνων), Ἱπποκράτους No 10, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ

με σκοπό το γάμο. Η διεύθυνσί τους είναι: P. O. Box 16, Ravenshoe, N. Q. Australia. Η ίδια διεύθυνσι ισχύει και για τους Christos Paraskevopoulos και John Vassiliou (22 και 24 χρόνων), που θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο με σκοπό το γάμο. Και οι τέσσερις παρακαλούν όσες θά τους γράψουν, νά έσωκλείσουν άπαραίτητως μιά φωτογραφία στό πρώτο τους γράμμα.

Ο Dimitrios Bilalis (23 χρόνων), ό Jean Tsalavoutas (25), ό Dimitrios Thalassis (26) καί ό Jean Douras (28), Rue des Cayats 193, Marcinelles, Charleroi, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ δεσποινίδες μέ σκοπό τό γάμο. Ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Dimitrios Panagopoulos, 2 Railway Lane, Corrimal, N. S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες τῆς Ἑλλάδος καί εἰδικά ἀπό τήν περιφέρεια τῶν Πατρῶν, μέ σκοπό τό γάμο. Ἀποστολή φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ο Elias Athineou (19 χρόνων), Rue de l'Eglise Copte, Zaoued Sultan 7, Alexandrie, Egypte καί ὁ Nicolaos Papapetrou (19), 5 Rue Tewfick, Alexandrie, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλική, Ἰταλική ἤ γερμανική γλῶσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία ἀγνῆς φιλίας.

Ο Takis Georgopoulos, 24 Ballantyne St., West Thebarton, S.A. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες 22—26 χρόνων, μορφωμένες καί κατ' προτίμησι μοδίστες, μέ σκοπό τό γάμο. Ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Ἕλλην Κύπριος Aris Stylianou, Poste Restante, Mohamed Bey, Farid, Le Caire, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Τρεῖς φίλοι, ὁ George Xanthos, ὁ Alex Photopoulos καί ὁ Peter Vandes, 416 Cleveland St., Surry Hills, Sydney, N.S.W. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες 16—26 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ὅσες γράψουν νά χρησιμοποιήσουν τήν ἀγγλική ἤ ἑλληνική γλῶσσα.

Ο G. Vassilopoulos, Poste Restante, Avondale, Salisbury, S. Rhodesia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ κοπέλλες ἀπό τήν Ἑλλάδα, 18—25 χρόνων. Πρόκειται νά ἐπισκεφτῆ τήν Ἑλλάδα περί τά τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ο Georgios Nicolaou, 13 Smith St. Thebartou, Adelaide, S. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπό τήν Ἑλλάδα 18—22 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ἀποστολή φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ο Mr. Girard, Presso A.F.X. Castello No 6664) A, Venezia, Italia, δημοσιογράφος, ζητεῖ ἀλληλογραφία στήν ἑλληνική ἤ ἰταλική γλῶσσα μέ μορφωμένες νέες καί νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἀνεξαρτήτους ἀπό οἰκονομικῆς πλευρᾶς, ποὺ ἐνδιαφέρονται γιά τόν κινηματογράφο, τό θέατρο καί τόν τουρισμό. Παρακαλεῖ ἐκείνες ποὺ θά τοῦ γράψουν, νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα τους μιά πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ο Const. Makaronis, 219 Fitzroy St., Fitzroy Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατ' προτίμησι ἀπό τόν Καναδά, 19—23 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ὅσες θέλουν νά πάρουν γράμμα του, νά ἐσωκλείσουν μιά φωτογραφία στό πρῶτο τους γράμμα.

Ο Constantinos Lazarou (25 χρόνων), ὁ Nicolaos Pollmatidis (24), ὁ Nicolaos Asprodinis (26) καί ὁ Elias Karakassidis (21), Rue de la Station 1, Haineux St. Pierre, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες.

Ο G. Dimopoulos, C)o Post Office, Warragamba, Dam, N.S.W. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ κοπέλλες ἄνω τῶν 18 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Ὅποια γράψει, νά στείλη μιά φωτογραφία της.

Ο Theodoros Tsamourelis (17 χρόνων), μαθητής, Beyoglu, Kumbarci Yokusu, Kapikulu Sokak No 13, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες κατά προτίμησι μέ μαθήτριες, ἡλικίας 15—19 χρόνων, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή καρτ-ποστάλ καί τή σύναψι μιᾶς φιλίας.

Ο Peter Koutsounis καί ὁ Demetrius Tsahalivas, 592 Harris St. Ultimo Sydney, Australia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μέ τίς ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπό τά ψευδώνυμα «Λευκή περιστερά» καί «Γλυκειά καστανομάτα».

Ο Lambros Katsenavas (25 χρόνων) καί ὁ Alexios Ritsinias (20), Elizabeth St. 242 Cosy Cafe, Sydney, S.N.W., Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νά στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ο J. Yannopoulos (21 χρόνων) καί ὁ D. Yannikis (22), K.W.P. R. Junction Shaft. Via Cooma, N.S. W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Ἀποστολή φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ο Petros Markatos (20 χρόνων), 47 Higland Ave, Passaie, N. J. U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, καί κατά προτίμησι ἀπό τά Ἑπτάνησα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νά στείλουν καί μιά φωτογραφία τους.

Ο Michel Ioannou, Rue el Zahabi No 7, 1er Rhedive, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀθήνα, ἡλικίας 17—23 χρόνων, σέ ὁποιαδήποτε γλῶσσα.

Ο B. Kon καί ὁ A. Diakos (22 χρόνων καί οἱ δυό), Bouquet Cafe, Box 611, Griffith N.S.W., Australia, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν .Ελλάδα, ἡλικίας 17—25 χρόνων.

Ο Antonios Zalotas καί ὁ John Sahlas, 29 Raclan St. Waterlo, Sydney, Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ Ἑλληνίδες ἀπό καλές οἰκογένειες, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Miltiadis Laoutaris, Rue de Chatelet 277, Couillet, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες.

Ο Christos Sideris, 120 Rue Rela Hestre, Cantine Felix, Haine Pierre, Belgique, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων.

Ο Sotirios Cameras (28 χρόνων), ὁ Marlo Mosketini, Ἰταλός (26) καί ὁ Ἑλληνοαλβανός Stavros Rossira (27), Santier du Rol No 11, Bray (CH), Belgique, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ Ἑλληνίδες, ποὺ θέλουν νά μεταναστεύσουν. Ὅσες γράψουν, παρακαλοῦνται νά στείλουν καί τή φωτογραφία τους.

Ο Nicolaos Psaltis (19 χρόνων) Rue d'Orleans No 9, Charleroi, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Η «Σαμιωτοπούλα» καί ἡ «Λάν-Γίγκ», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατά προτίμησι ἀπό τό Βελγικό Κογκό, στήν ἑλληνική ἤ γαλλική γλῶσσα. Ἡ «Ρόζα» καί ἡ «Λίζα», ἀπό τήν Ἀθήνα, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι μέ ξένους, στήν ἑλληνική γαλλική ἤ ἀγγλική γλῶσσα. Ἡ «Μπέμπα Β.» (16 χρόνων), ἀπό τήν Ἄνδρο, μαθήτρια Γυμνασίου, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ ἀξιωματικούς τοῦ Β. Ν. καθώς καί μέ μαθητάς ἀπό τό Νομό Χανίων. Δυό φίλες ἀπό τήν Πάτρα, ἡ «Βικτωρία» καί ἡ «Ἐλισάβετ», θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους καί νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Ὅσοι θέλουν νά πάρουν γράμμα ἀπό τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς δώσουν τή διεύθυνσί τους ἀπό τίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Η Λίτα Ἀλεξανδρῆ (17 χρόνων), Μιαούλη 34, Πάτρα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Η Λένα Ἀφεντούλη (19 χρόνων), Βαζελάνος 23, Καλαμαριά, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στήν ἑλληνική ἤ γαλλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀντάλλαγή σκέψεων καί κάρτ-ποστάλ.

Τρεῖς φίλες μαθήτριες τῆς 8ης Γυμνασίου, ἡ «Μελίτα Ζ.», ἡ «Νίνο» καί ἡ «Ἀθηνᾶ», θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, κατά προτίμησι μέ φοιτητάς, ἡλικίας 20—25 χρόνων, στήν ἑλληνική, γαλλική ἤ ἀγγλική γλῶσσα. Τό «Κλειστό μπουκάλι» (20 χρόνων), ἀπό τήν Ἀθήνα, Κυκλέα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες ναυτικούς, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς φιλίας ποὺ μπορεῖ νά καταλήξῃ σέ γάμο. Ἡ «Λιάγκα» καί ἡ «Λετλα» (18 χρόνων καί οἱ δυό), ἀπό τήν Ἀθήνα, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ἡ «Γοργόνα» ἀπό τά Χανιά, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καί κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀμερική καί τήν Αὐστραλία. Τό «Ρόδον τῆς Ρόδου», ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο. Δυό φίλες ἀπό τήν Κέρκυρα, ἡ «Πριγκηπίσσα τοῦ μυστηρίου» (18 χρόνων) καί ἡ «Κομησσα μέ τά μαῦρα» (17), μαθήτριες, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατά προτίμησι ἀπό τήν Ἀγγλία, τή Γαλλία καί τό Μονακό, στήν ἑλληνική ἤ γαλλική γλῶσσα. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά πάρουν γράμμα ἀπό τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας.

Η Κλαίρη Στρατηδάκη, Βρεσθένους 63, Νέος Κόσμος, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες ἀπό τό ἐξωτερικό, στήν ἑλληνική, γαλλική καί ἀγγλική γλῶσσα.

Η Ζανέτ Θεοφανίδου, Ἁγίου Δημητρίου 82, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ δσους γράψουν, νά ἐσωκλείσουν στό γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Η «Γενναία στά κύματα», ἀπό τή Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους ἀπό τήν Ἀμερική καί τή Γερμανία, ἡλικίας 20—25 χρόνων, στήν ἑλληνική καί γαλλική γλῶσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία φιλίας. Η «Μπελίντα» (19 χρόνων), ἀπό τίς Σέρρες, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ ἕνα γιατρό χειρούργο, μέ σκοπό νά τήν προσλάβῃ νοσοκόμα. Η «Κοκκινοσκουφίτσα» καί ἡ «Χιονάτη», ἀπό τή Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων καί περιοδικῶν.

Η «Ἰσμήνη Γ.» (14 χρόνων), μαθήτρια Γυμνασίου, ἀπό τήν Ἀθήνα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή καρτ-ποστάλ μέ ἡθαποιούς. Η «Μελαγχολία», ποὺ περνᾶ τόν καιρό της μόνη της ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, καί η «Μικρή Ἑλληνοπούλα» (17 χρόνων), ἀπό τό Μαρούσι, μαθήτρια τῆς Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ οἰκογένειες ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ θά ἤθελαν νά τήν πάρουν μαζί τους. Ὅσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ τίς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἄς στείλουν τή διεύθυνσί τους στίς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Ἀλεξανδρούπολις, 31 Αὐγούστου Νο 20, Λάρισα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στήν ἑλληνική, γαλλική ἤ ἀγγλική γλῶσσα.

Η Μπέκαλή, Ἀθηνοδώρου 21, Κάτω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέους καί νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στήν ἑλληνική γλῶσσα.

Η «Ωραία Ρουμελιώτισσα» (30 χρόνων), ὑψηλή, ξανθειά, εὐπαρουσίαστη, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη καί ἀπό καλή οἰκογένεια, θέλει νά γνωρισθῇ μέ σοβαρούς κυρίους ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 40—45 χρόνων. Η «Ἐλοΐτσα» καί ἡ «Αφροδίτη τοῦ Αἰγαίου» ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέους μορφωμένους, κατά προτίμησι ἀπό τή Νορβηγία καί τόν Καναδᾶ. Η «Ἐξωραϊσμένη νέα» (25 χρόνων), ἀπό τή Φλώρινα, ποὺ τή κτύπησε σκληρά ἡ ζωή, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας.

RW
ROAMER

"Ενα ἀπό τά πλέον περιζήτητα
ὡρολόγια τοῦ κόσμου

Roamer τό ὡρολόγιον πού φοράτε σέ κάθε περίπτωσι

100 % ἀδιάβροχον
Ἀθραυστον
Ἀντιμαγνητικόν

SWISS MADE

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΣΩΠΟΙ: ΠΑΠΑΪΣΙΔΩΡΟΥ - ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Νικόλαος Κοτρώτσος (22 χρόνων), Πάροδος Πανουργιά, Νο 6 Λαμία, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἕλληνίδες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο στήν ἑλληνική γλῶσσα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ο Τάκης Ψυλός, Ν.Σ.Α., Κλινική Α. Γ. Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Ὑγεία», τό ρόδο τοῦ Μαρόκου, μέ 945 τεύχους. Ο Ἰωάννης Παναγιωτάκης καί Γεώργιος Κοσμαδάκης (19 χρόνων καί οἱ δυό), Λυγενική Πολεδύσιου, Ἡράκλειον, Κρήτη, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες τῆς ἡλικίας των ἀπό τήν Ἀμερική, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας.

Ο Νικόλαος Νικολόπουλος (22 χρόνων), Μακωλάδα, Ἠλεία, μορφωμένος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλική ἤ ἰταλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀγνῆς φιλίας. Ο Ἰωάννης Λευκαδίτης, φοιτητής, Κάδμου 13, Κολωνός, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία στήν ἑλληνική, γαλλική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων. Ο Γεώργιος Ντούφας, Καλύβια Λαυρίου, Ἀττική, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστριά μας ἀπό τήν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Γιολάντα».

Ο Παῦλος Τζαναβάρας, Κωνσταντίνου 33, Κόρινθος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Κόστα» μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων. Μέ τήν ἴδια ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ καί ὁ Τάκης Μαρούδας, Πλατεῖα Μαρούδα 116, Πάτρα.

Συμεὼν Βαρδαξῆς, Γενναδίου Νο 86, Χαριλάου, Θεσσαλονίκη, Greece, ζητεῖ ἀλληλογραφία, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων. Ο Γεώργιος Φραγκούλης Ἰλισσοῦ 21, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Greece, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες ἀπό τήν Ἀμερική, τήν Ἀγγλία καί τήν Αἴγυπτο, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων, καρτ-ποστάλ καί γραμματοσήμων.

Ο Ἰωάννης Τουρνάς, Φωκίωνος Νέγρη 31, Κυψέλη, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Σμαραγδένια» καί «Αντζέλα» ἀπό τή Θήβα. Ο Γεώργιος Εὐαγγελᾶς (23 χρόνων), Μαγνησίας 3, Περιστέρι, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Νεράϊδα της Λάρνακος». Ο Σπήλιος Μωραΐτης, Ἀγίου Γεωργίου 350, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ἐλισάβετ» ἀπό τό Ἄργος. Ο Ἰωάννης Μαρέας καί ὁ Β. Ράπτης, Νο 105, Καρδίτσα, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μέ τήν «Ἀκαμάτη» καί τή «Γλυκέα Λ. Μ.» καί τή «Μπουκουβάλα Ε. Π.».

Ο Πέτρος Ἁρματᾶς (23 χρόνων), Φτερνό Λευκάδος, ξυλουργός, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες 27 ὅλων τῶν κόσμο, ἡλικίας 18—ἀπό χρόνων. Ο Δημήτριος Βλάχος (27 χρόνων), Πριάμου 83, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Greece, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ Ἑλληνίδες, κατά προτίμησι ἀπό τόν Καναδᾶ, στήν ἑλληνική καί ἀγγλική γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

Ο Θανάσιος Ἀσπροδίλης (27 χρόνων), Φαβιέρου 81, Κυψέλη, Ἀθῆναι 8, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Ο Στέφανος Βαρλάγκας, Φτεροπούλα, Καρδίτσα, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Κυπριωτοπούλα». Ο Κάλλιαρος, Ἀβάνων 19, Μοσχάτον, Νίκαια, Πειραιεύς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Πονεμένη μαθητριούλα».

Ο Γιάννης Πανούσης, Ταξιαρχῶν 3, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Πονεμένη χήρα». Ο Κώστας Λιτέρης, Ἀγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τή «Σιγκολάρ» ἀπό τήν Κύπρο. Ο Χριστόφορος Παπαδάκης, Πλατεῖα Ν. Ἡρακλείου, Κρήτη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Γαλανομάτα».

Ο Ἰωάν. Καραγιάννης (20 χρόνων), Ἀθήνας 34, Στοά, Ἀγίου Δημητρίου, καί ὁ Χρῆστος Μουτσούρης (21), Τσαλίκη Μιχαήλ 12, Χαραυγή, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ 18 χρόνων, στήν ἑλληνική γλῶσσα. Ο Κύριος Γεώργιος Εὐθυμίου, Ἀδαμαντίου Κοραῆ 107, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέους καί νέες ἀπό τήν Κύπρο, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι φιλικῶν σχέσεων. Παρακαλεῖ τή «Γλυκειά Κυπριοπούλα» νά τοῦ γράψῃ. Ο Ἀναστάσιος Πουλάς, Παπαρρίγη, Ναύπλιον, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ὑγεία», τό Ρόδο τοῦ Μαρόκου». Μέ τήν ἴδια ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ὁ Γεράσιμος Φωτίου, ὁδός Σιτεμπόρων, Ἀγριοστάλιον καί ὁ Γεώργιος Δαλαμπούλος, Κορησσία Κέας, Κυκλάδες. Τό ἴδιο ζητεῖ καί ὁ Α. Καπιτάρης, Μοσχονησίων 22, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι.

Ο Ἀντώνιος Κόνιαρης (18 χρόνων), Κορυτσᾶς Νο 2, Κηφισιά, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τό «Τριαντάφυλλο στά χιόνια». Ο Ἰωάννης Θεοδωρίτσης, Δ. Γούναρη 3, Πειραιεύς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Χωρίς ἔρωτα». Ο Νίκος Νικολόπουλος (23 χρόνων), Τετραλόφους 25ον, ἀριθ. 7, Τσεμπούρια, Πειραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μιά ραιεύς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μιά ἀπό τήν ἐπαρχία, κατά προτίμησι δημοδιδασκάλισσα, ἡλικίας 18—23 χρόνων.

Ο Μάκης Κασιμάτης, Ζέφυρου 45, Ν. Ἡράκλειον, Ἀττική, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν ἀναγνώστριά μας ἀπό τήν Κύπρο ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ζητῶ μιά ἀγάπη ποὺ νά μέ νοιάσῃ».

Ο Ἰωάννης Σταυρινίδης, Συνοικία Ἀλωνάκι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Ποστανιόλα» καί τή «Γιοσημή μέ τό Αἰμίλιος Παπαλάντας, Ἀγίου Νικολάου, Περίπτεγεωφ. Κωδσίου, Ἄνω Ἡλιούπολις, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, κατά προτίμησι μέ τή «Κόστα» καί «Ζιζί».

Ο Ἰωάννης Τσιαμπάλης, Ἀγίου Γεωργίου 2, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ μαθήτριες ἀνωτέρων τάξεων. Ο Ἰωάννης Κάππος, Ἀγίου Γεωργίου 2, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Λευκό κρίνακι» ἀπό τή Στάτιστα καί τή «Γλυκειά Κυπριοπούλα» ἀπό τό Βόλο.

Ο Ἐλευθέριος Κάτσης, Καλαμῶν, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Τριαντάφυλλο στά χιόνια». Ο Ἐμμανουήλ Ἀθανασόπουλος, Στρατίου Κ. Τσαγκάρη, Μελίσσια, Κλινική Κ. Τσαγκάρη, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Γαλανομάτα» καί τή «Γαλανομάτα» ἀπό τήν Κύπρο. Μέ τή «Γαλανομάτα» θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ καί ὁ Κ. Χάρης, Κασσωπαίων 8, Ἰωάννινα.

Ο Ἀντώνιος Μεταξᾶς, Τ69, ἀριθ. 613, Νέα Σφαγεία, Ἀθῆναι, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ τήν «Ἐπτανησιώτισσα Χαβανέζα» καί τό «Πληγωμένο χελιδόνι». Ο Κ. Ἰωαννίδης (28) καί ὁ Παῦλος Ταφίδης (26), Ἀλ. Παπαναστασίου 46, Ἑξαπολις, Θεσσαλονίκη, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μέ τή «Μάτια καστανά» καί «Μεγάλα μάτια» ἀπό τή Νάουσα. Μέ τήν τελευταία ζητεῖ ἀλληλογραφία καί ὁ Ἀθανάσιος Ρούπας, Εὐνάρδου 7, Ἀθῆναι.

Ο Ἀνδρέας Θεοδούλου, Νεροῦτσου 17, Σεπόλις, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τή «Νεραϊδα τῆς ἀνοίξεως» τοῦ τεύχους 944. Ο Α. Μαμάκος, Δημοσθένους 24, πιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Τριανταφυλλο στά χιόνια».

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ο Κωνίνος Δέμος, 323 ΣΕ, ΣΤΓ 913, ὁ λοχίας Σπυρίδων Φουρθιώτης, Λ.Σ. ΙΙ Μεραρχία, ΣΤΓ 912, ὁ ὑπαξιωματικός Γεώργιος Παπαϊωάνου, 2.050 ΕΑ, ΣΤΓ, 909 καί ὁ Γεώργιος Μπαρούχος, 566 Τ. Π., Ἰος Λόχος, ΣΤΓ 916, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ τήν ἀναγνώστριά μας ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ρόδο τῆς Θεσσαλίας». Ο ὑπαξιωματικός Ἰωάννης Μητσόπουλος, 2.050 ΕΑ, ΣΤΓ 909, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τόν «Σαν θά Πειρασμός» ἀπό τήν Λάρισα. Ο στρατιώτης Ἰωάννης Ταϊπλιάδης, 111 ΣΤΓ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, στήν ἑλληνική, ἀγγλική ἤ Ἰταλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή βιβλίων καί τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς γνωριμίας. Ο ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τό «Στιγματισμένο Ρόδο».

Ο Δημήτριος Κυριακίδης καί ὁ Χρῆστος Μπένης, Δ.Π. ΙΙ Μεραρχίας ΣΤΓ 912, ὁ Λάκης Γκολφίδης, 101 ΕΣΕ, Δ.Π. ΙΙ Μεραρχίας, ΣΤΓ 912, καί ὁ Ζαχαρίας Μοσχούδης, ΤΥΣ, ΒΣΤ 901, θέλουν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ο ὑποκελευστής Βύρων Ἐξαρχάκης, Β.Π. «Λάσκος», ΓΕΝ καί ὁ σμηνίτης Ἐρρίκος Δραγατάκης, 110 ΠΜ, 402 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ τήν ἀναγνώστριά μας «Χωρίς Ἔρωτα». Ο ἀσυρματιστής Κων/νος Σεμερτζίδης, 128 ΣΕΤΗ, .ΜΜΣ, ΤΓΑ 1.010, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό.

Ο ὑπαξιωματικός Γεώργιος Ρήγας, Σχολή Πεζικοῦ Χαλκίδος, ΣΤΓ 902, ὁ Γεώργιος Τριβυζάς, ΤΓΑ 1.010, ΓΝΕ, ΒΑ. Ο Χρῆστος Καπρίσης, 889 ΑΤΧ, ΒΣΤ 901 καί ὁ Ε. Μαυριλάκος, 342 ΜΑ, 114 ΠΜ, Τανάγρα, Βοιωτία, ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ τήν Κυριωτοπούλα ποὺ κρύβεται κάτω ἀπό τό ψευδώνυμο «Ζητῶ μιά ἀγάπη ποὺ νά μέ νοιάσῃ». Οἱ ναῦτες Σωτήριος Γεωργαλᾶς, ἠλεκτρολόγος, Β.Π. «Ἀστυγνῶ», ΓΕΝ, Γεώργιος Κατέχης, Κ. Πάρος, Κ. Σαράντος καί Σ. Καζάγλις, Ν/Α 2.186 «Λέρος» Δ)ΝΑΡ., ΔΟΝ, ΓΕΝ., ζητοῦν ἀλληλογραφία μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Οἱ στρατιῶτες: Γεώργιος Τοπάλης, Δημήτριος Καστριτσέας, Σπυρίδων Φουρθιώτης, Ἐμμανουήλ Σαριδάκης, Στέφανος Πουλίδης, Παναγιώτης Σιδερόπουλος, Ἰωάννης Καρπουζηλᾶς καί Ἰωάννης Ζαρμπούτης, Σ.Φ.Κ., ΒΣΤ 901, ζητοῦν ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα. Ο ναύτης Δημήτριος Μαθηνός, Σχολή Ν.Κ., ΚΕ Παλάσκας, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μέ τήν «Αἴσσε». Οἱ σμηνίτες, Περικλῆς Τερζῆς, Σωτηρ

σταντίνδης, 399 ΣΚΑ, 1η Ίλη, ΣΤΓ 913Γ.

Ο ύπ/νιας, Χρήστος Ίωαννίδης, ΜΙΚΕΠ, ΒΣΤ 903, θέλει ν' άλληλογραφήση με την αναγνώστριά μας του τεύχους 942 που κρύβεται με το ψευδώνυμο «PLEUR D' AMOUR». Ο Νικόλαος Λεοντίτσης, 621, ΕΤΠ, 2ος Λόχος, ΒΣΤ 904 κι ο Άβραάσιος Μπερτζέμης, 569 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 916Γ, ζητούν ν' άλληλογραφήσουν με την «Ζαΐρα Α.Α.» του τεύχους 942. Ο ύπαξιωματικός Κων/νος Άντωνίου, ΚΕΝΤ, 22ος Λόχος, ΣΤΓ 928, Λάκης Άλεξανδράκης, 519 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 914Γ, Grèce, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον το κόσμο. Ο ναύτης Βασίλειος Φερεντίνος, Π. Σ. Έρμής, ΔΟΝ, ΔΝΑΠ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με την «Νέα Ελλάς» του τεύχους 940. Ο σμηνίτης Άντώνιος Συμιγδαλάς, 113, ΠΜΕ, ΜΕΔΕ, ΒΣΤ 903, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες από την Άθήνα ή την Κόρινθο.

Οι σμηνίτες: Αλέξανδρος Τσούτσες, Κυριάκος Τσανακτσίδης, Άνδρέας Λάκκας, Εύάγγελος Συργκάκης, Βασίλειος Νικολάου, 110 ΠΜ, 407 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904. Ο Κωνσταντίνος Άναστασίου και Ίωάννης Κυριακος, Α.Α.Ι., ΣΤΓ 918, ο Νικόλαος Κόλλιας, Βασίλειος Λεοντής, Παναγιώτης Λιοπεσιώτης, Ήλίας Πράππας, 11 ΠΜ, ΜΜ, Ν. Αγχίαλος, Βόλος ζητούν άλληλογραφία με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Άναστάσιος Χρήστου, Παναγιώτης Κούσης, Κωνσταντίνος Τσούβελης, 123 ΠΤΕ, 2α, Μ. ΚΕΤΕΣ, ΤΓΑ 1. 013 GRECE, ζητούν άλληλογραφία με Έλληνίδες άπό το εξωτερικό και κατά προτίμησι άπό την Αύστραλία.

Οι στρατιώτες: Εύγένιος Καραβούκης, ΚΕΤΕΣ, 2ος Λόχος, ΒΣΤ 902, GRECE, ο Κωνσταντίνος Κορμάζος, ΚΕΝ, Τριπόλεως, Λ. Δ/σεως, ΣΤΓ 928, οι ύπαξιωματικοί, Γεώργιος Παπαβασιλείου, Νίκος Ρηγόπουλος, 561, Τ.Π., ΛΟΒ, ΒΣΤ 903, GRECE, ο Κων/νος Γούναρης, 702 Τ.Μ., Λ. Δ/σεως, ΣΤΓ 912, GRECE, ζητούν άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο σμηνίτης Άριστείδης Σεφέρης, 695 ΑΒΠ, ΣΤΓ 908, Λαμία, θέλει ν' άλληλογραφήση με την αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω άπό το ψευδώνυμο «Φογισμένες Χείλη».

Ο δεκανεύς, Χρήστος Στεργιάδης, 702 Τ.Μ., Λ. Δ/σεως, ΣΤΓ 912 και οι άντρες των ΛΟΚ Χάρης Μαρόπουλος, Τάκης Κονδύλης και Γεώργιος Βερίτης, Λ.Σ.Α. 11, ΓΕΣ ,ΒΣΤ 902, GRECE, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμησι άπό την Κύπρο, στην Ελληνική και άγγλική γλώσσα. Ο Τάκης Ντασούρος, 774 Μ.Π.Μ., ΣΤΓ 913Γ, ζητεί ν' άλληλογραφήση με νέες άπό το εξωτερικό στην Ελληνική ή Ιταλική γλώσσα. Παρακαλεί όσες γράψουν να έσωκλείσουν στό γράμμα τους και μιά φωτογραφία. Ο σμηνίτης Κωνσταντίνος Μουντάκης, 142 ΣΑΕ, ΜΑΚΕ, ΒΣΤ 904, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες άπό την Άθήνα, ηλικίας 17—23 χρόνων.

Οι σμηνίτες: Γεώργιος Στάκιας, Στυλιανός Άφσπαστίδης και Διονύσιος Νερομυλιώτης, 121, ΠΕΑ, ΣΑΒ, ΤΓΑ 1.010, ζητούν άλληλογραφία με Ελληνίδες άπ' όλο τον κόσμο στην Ελληνική γλώσσα. Ο ύπαξιωματικός Μιχαήλ Τζιάβας, 581 Τ.Π., 3ος Λόχος, ΣΤΓ 918, GRECE, θέλει ν' άλληλογραφήση με νέες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την άνάπτυξι μιάς φιλικής γνωριμίας. Οι σμηνίτες, Διονύσιος Καψάσκης και Δημήτριος Καλούβης, Μ.Γ.Α.Π., ΤΓΑ 1.010, ζητούν άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην Ελληνική ή Ιταλική γλώσσα, με σκοπό την δημιουργία μιάς αγνής φιλίας. Ο στρατιώτης Δημήτριος Μουρίδης, ΚΕΤΕΣ, ΒΣΤ 902 θέλει ν' άλληλογραφήση με νέες άπό την Άθήνα, μορφωμένες, ηλικίας, 16—20 χρόνων.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν άλληλογραφία με Έλληνίδες:

Άντώνιος Ζώχος ΚΕΕΜΠΕ, ΣΤΓ 909 Α, ο Νικόλαος Άντωνόπουλος, Άβραάσιος Σεγκούνης, Δημήτριος Χίόνης, Άναστάσιος Ντήλης, Αναστάσιος Οικονομάκος, ΚΕΕΜ, ΠΜ, 4ος Λόχος, ΣΤΓ 909 Α, ο Τάκης Νοταρίδης, 399 ΣΚΑ, 1η Ίλη, ΣΤΓ 913 Γ, ο Δημήτριος Μπουγέτσος, 555 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 915 Β, ο Δημήτριος Καδρής, 702 Τ.Μ. Δημοιρία Δ/σεως, ΣΤΓ 912, οι Αμίλιος Μπαλαδήμας, Εύκράτιος Δημητρέλης, Δημητράκης Ζαζιάς, Θεόδωρος Κολοβός και Γώγος Καμπανης, ΤΥΣ, ΒΣΤ 900 Α, ο διαδιδάστης Α. Κασσίκης ΚΕΔ)ΤΟΔ, 3ος Λόχος, ΒΣΤ 902, ο Άγγελος Άγγελούδης, 504 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 912Β, και οι σμηνίτες Δημοσθένης Άθανασόπουλος, Πανταζής Άλεξίου, Κωνσταντίνος Σουλιώτης, 114 Π.Μ., ΜΠΑ, Τανάγρα. Οι ύπαξιωματικοί Αιμίλιος Νικολάου, 618 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 920 Β, ο Χρήστος Μπουρνάκας, 399 ΕΚΑ, 1η Ίλη, ΣΤΓ 913 Γ, ο Κωνσταντίνος Γιαλούρης, 774, ΠΛΜ, ΣΤΓ 913 Γ,GRECE, ζητούν άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο ναύτης Σωτήριος Πόγας. Υπουργείον Εμπορικής Ναυτιλίες, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην Ελληνική γλώσσα. Ο άν/γος Κων. Θεοδωρίδης, 567 ΤΠ, 3ος Λόχος, Ν. Πετρίτσι, ζητεί άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Οι σμηνίτες Δ. Λεφαντζής και Ε. Μαυριλάκος, 342 ΜΑ, 114 Π3, Ταγάρα, Βοιωτίας, ζητεί άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Πίπης Μπατζίνας, ο Γεώργιος Τέγος και ο Μίλιος Άβανάσιος, 33ον ΣΠ, Λ. Δ/σεως, Λάρισα, ζητούν άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο Άχιλλεύς Καραμίντζιος και ο Λάμπρος Παπαντωνίου, ΣΕΘΑ, ΒΣΤ 902, επιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν με νέες άπό την Ελλάδα. Ο σμηνίτης Εύάγγελος Τσάκωνας,' 111 ΠΜ, 409 ΜΠΑ, Ν. Άγχίαλος, Βόλος, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήση με Ελληνίδες τού εξωτερικού και κατά προτίμησι άπό την Αύστραλία και τον Καναδά. Ο υποσμηνίας Κωνστ. Φιλήμων, 110 ΠΜ, 407 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες άπ' όλον τον κόσμο με σκοπό την άνάπτυξι μιάς καλής και άγνής φιλίας.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν άλληλογραφία με Έλληνίδες:

Άλκης Παπανστασόπουλος, Μίμης Παπαδόπουλος, Αιμίλιος Ράπτης, Σάκης Σαγρής, Τάκης Τσιουράκης, Ίωάννης Νεμπτίδης, Μάκης Άργυράκης, Στυλιανός Σάμιος, Βασίλειος Άγγελ , και Δημήτριος Εύστεθίου, 392 ΣΑ, 2α Ίλη, ΣΤΓ 913. Γεώργ. Τσούπρος, Γεώργιος Τσαμούρας, Γεώργ. Θεοφανίδης, Άβανάσιος Εύστγγελινός, Μάκης Βαθιώτης. Κωνσταντ. Βλάρος, Νικόλαος Μεταξάς, Φαίδων Άλεξανδράκης, Άλκης Οικονομίδης, Σάκης Μαμάκης και Δημήτριος Μαυράκης, ΔΑΒΔΜ, ΣΤΓ 913Γ. Στέλιος Περπερίδης, 698 ΑΒΠ, ΣΤΓ 909. Υπαξιωματικοί τεθωρακισμένων, Μάνος Σαρρής, Λάκης Γεωργιάδης, Ντινος Σιναπίδης και Κωνσταντ. Νικολαΐδης, 938, ΣΚΑ, Υπασπιστήριον, ΒΣΤ 904. Λάκης Χρυσαφίδης και Μίμης Παπαδόπουλος, 572 ΤΠ, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 917Α. Υπαξιωματικοί Εύάγγελος Χατζηκωνσταντίνου (23 χρόνων), Βασίλειος Λεόπουλος, (21), Άγγελος Τσεκούρας (21) και Εύάγγελος Γκίκας (24).

Ο μόνιμος ύπαξιωματικός Παντελής Καπετανάκης, 508 ΤΠ, ΛΒΟ, ΣΤΓ 912Γ, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες άπ' όλον τον κόσμο. Ο δόκιμος Πέτρος Παπαδημητρίου, 507 ΤΠ, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 912Γ, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες άπό την Ελλάδα. Δυό φίλοι ύπαξιωματικοί, οι Τάκης Χριστόπουλος και Γεώργιος Βασιλειάδης, 726 ΤΜΚ, ΒΣΤ 904, ζητούν άλληλογραφία με Ελληνίδες τού εξωτερικού και κατά προτίμησι με νέες άπό τη Λάρισα και το Βόλο.

Ο Άθανάσιος Λιακόπουλος, ο Φώτης Μάρσαλης, ο Γεώργιος Ποτινάκης και ο Πάρης Κούτης, 142 ΣΕΑ, ΒΣΤ 904, Grèce, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμησι άπό την Αίγυπτο. Ο λοχίας Νίκος Κατσάνης, 606 ΤΠ, ΛΟΒ, ΣΤΓ 920Γ, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφήση με Ελληνίδες άπό το εξωτερικό και κατά προτίμησι άπό την Ιταλία. Παρακαλεί όσες γράψουν, να έσωκλείσουν και μιά φωτογραφία τους.

Οι σμηνιτες Γεώργιος Κοντοδήμας, Κωνσταντ. Τσιριμώκος, Δημήτριος Στρατηγόπουλος, Νικόλαος Κουτσογεωργάκης και Παναγιώτης Χούμας, 110 ΠΜ, Μ. Έφοδιασμού, ΒΣΤ 904, Grèce, ζητούν άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην Ελληνική, άγγλική και Ιταλική γλώσσα. Ο δεκανεύς Ίωάν. Σωχωράκης, ΑΣ)Χ Μεραρχία, ΣΤΓ 916, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες άπό την Ελλάδα. Ο Νικόλ. Άλφαντάκης και ο Παύλος Άνδρεάδης, 518 ΤΠ, ΛΟΒ, ΣΤΓ 914Γ, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιάς άγνής φιλίας.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν άλληλογραφία με Ελληνίδες:

Νικόλαος Γεωργίου, Άθανάσιος Καρακώστας, Πέτρος Μερκούρης, Γεώργιος Σωτηριάδης, Ίωάννης Σωτηρόπουλος και Στέφανος Παπαγεωργίου, ΣΦΘ, ΒΣΤ 903. Μωϋσής Χρυσόστομος, 512 ΤΠ, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 914. Ο Μιχαήλ Μακρόπουλος, 1041 ΕΑ, ΒΣΤ 904. Παντελής Θεοδωράκης και Σπύρος Θεοδωρακόπουλος, ΚΕΕΤ, ΤΓΑ 1010. Πέτρος Βοσδογιάννης, ΣΦΜ, ΣΤΓ 902Β. Έμμανουήλ Μαθιουδάκης, Νικόλαος Κουφάς, Μιλτιάδης Παντελάκης, 691 ΒΕΒ, ΒΣΤ 902. Θεόφιλος Καραγεώργης, Νικόλαος Θωΐδης και Γεώργιος Βάγγας, ΣΦΜ, ΣΤΓ 900Β. Χάρης Νάστος, 391 Σ. Άρμάτων, ΒΣΤ 903. Νικόλαος Άριστος και Σπύρος Γεωργίου, 202 ΤΠ, ΣΤΓ 912. Φίλιππος Μώρος, Άχ. Καραμίντζιος και Νικόλαος Τσιγώνιας, ΣΕΘΑ, ΒΣΤ 902.

Ο Νικόλαος Παντελής, 628 ΤΠ, Λ. Δ/σεως ΣΤΓ 918, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνίδες, με σκοπό τη δημιουργία μιάς άγνής φιλίας. Ο σμηνίτης Κόσμας Γάτης, 111 ΠΜ, Μ. Μεταφορών, Ν. Αγχίαλος, Βόλος, Grèce, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με Έλληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιάς καλής γνωριμίας. Οι δίοποι Άθανάσιος Πρόγκας, Άναστάσιος Τζαμουράνης και Γεώργιος Παπαδήμας, Β.Π. «Νίκη», ΓΕΝ, ζητούν άλληλογραφία με νέες άπό την Ελλάδα. Ο Χρήστος Λαμπρινός, 1041 ΒΣΤ 904, θέλει ν' άλληλογραφήση με νέες άπ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα. Ο δίοπος Ίωάννης Βράχας, Β.Ν. Κρήτης, Σούδα, επιθυμεί ν' άλληλογραφήση με την «Χωρίς έρωτα».

Ο σμηνίτης Κωνστ. Κόϊκας, 114 ΠΜ, ΜΣΒ, Κεντρική Βιβλιοθήκη, Τανάγρα, Βοιωτίας. Μιχαήλ Μυτάρας, 28ον ΑΤΑ, ΒΣΤ 904. Ο ύπαξιωματικός Στυλ. Ρεμούνδος, ΚΕ)ΚΑΝ, ΒΣΤ 902. ΓΕΝ. Φαέθων Ρουμελής, 811 ΜΛΜ, ΣΤΓ 918. Ίωάννης Κουβέλης, 787 ΛΓΜ, ΣΤΓ 918. Σπυρίδων Χρυσικόπουλος, 497 ΣΕΣΤ, ΣΤΓ 913, ζητούν άλληλογραφία με την αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω άπό το ψευδώνυμο, «Ύγνές, το ρόδον τού Μαρόκου». Ο άνθ/γος Ελευθέριος Ραξιώνης, ΔΠ, ΧΙ Μεραρχίας, ΣΤΓ 914Γ, θέλει ν' άλληλογραφήση με το «Δειλινό τού Αίγαίου».

Οι σμηνίτες Άθ. Καραγκούνης και Γεώργιος Νίκου, 110 ΠΜ, 407 ΜΠΑ, ΒΣΤ 904, ζητούν άλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιάς άγνής φιλίας και την ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ. Ο Παναγιώτης Πόδαρας, ΚΕ)ΚΑΝ, ΒΣΤ 902, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με την «Μπατερφλάϋ» του τεύχους 945. Ο σμηνίτης Γεώργιος Σκάγκος, 111 ΜΠ, ΜΣ, Ν. Άγχίαλος, Βόλος, ζητεί άλληλογραφία με την «Βεατρίκη» άπο τη Θεσσαλονίκη. Ο Γεώργιος Χοστάκης, ο Νικόλαος Χρυσανθόπουλος, ο Άκης Καλέργης, ο Χαρίσιος Μοσχόπουλος, ο Αιμίλιος Ξανθάκης, ο Άλέξανδρος Κούκος, ο Γεώργιος Χρύσανθος και ο Τάκης Κουλουμπός, 516 ΕΣΠ, 1ος Λόχος, ΣΤΓ 922, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλη την Ελλάδα.

Οι στρατιώτες Γαρύφαλος Άρτέμης και Ξενοφών Κρυσταλάκιδης μάς γνωρίζουν ότι ούτε επιθυμούν άλλ' ούτε και εζήτησαν αλληλογραφία άπό τις στήλες τού περιοδικού μας.

Οι ύπαξιωματικοί Λάκης Λουμόπουλος, Τάκης Άντωνόπουλος και Αιμίλιος Ρωμαίος, ΚΕΝ Μεσολογγίου, 7ος Λόχος, ΣΤΓ 907, ζητούν άλληλογραφία με Έλληνίδες. Ο μόνιμος ύπαξιωματικός Σπυρίδων Κουλούρης, 508 ΤΠ, ΛΒΟ, ΣΤΓ 912Γ, θέλει ν' άλληλογραφήση με την «Έπτασηλιώτισσα». Ο Έμμ. Καπράλης, 574 ΤΠ, Λ. Δ/σεως, ΣΤΓ 917, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέες άπ' όλην την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα. Ο Σωτήρ. Πατσίκας, 141 ΕΣΠ, ΣΤΓ 908, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες άπό την Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων.

ΤΟ «ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΤΟΥ 1957»

Στό Παρίσι, όπου λειτουργεί μιά σχολή μαννεκέν, έξελέγη πρό ήμερών άνάμεσα στις μαθήτριές της το «μαννεκέν του 1957». Τον τίτλο τον κέρδισε η Φανή Κελλέρ, μιά ώραία νέα όψους 1 μ. 68 και με θαυμάσιες σωματικές αναλογίες. Στη φωτογραφία μας συγχαίρουν τη νικήτρια οι δυό επιλαχούσες συμμαθήτριές της, δείχνοντας έτσι πώς παραδέχονται την κρίσι της επιτροπής.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Παιχνίδια τῆς μοίρας

Ή Ματούλα γνωρίστηκε γιά πρώτη φορά με το Νίκο σ' ένα πάρτυ, που έδωσε μιά φίλη της, όταν πήρε το πτυχίο της Νομικής.

Όλοι οι προσκαλεσμένοι ήταν άπόφοιτοι και μόνο η Ματούλα κι' ο Νίκος ξεχώριζαν. Έκείνη δέν άκολούθησε άνώτερες σπουδές, γιατί έπρεπε να φροντίση γιά το νοικοκυριό τού σπιτιού, άφού η μητέρα της είχε πεθάνει κι' ο πατέρας της ταξίδευε διαρκώς γιά τις δουλειές του.

Ο Νίκος ήταν άξιωματικός τού Έμπορικού Ναυτικού.

Οι άλλοι διασκέδαζαν με τις άναμνήσεις τους και διηγόντουσαν διάφορα άνέκδοτα τής φοιτητικής τους ζωής.

Ο Νίκος όμως και η Ματούλα, παράμερα σ' ένα καναπεδάκι, μιλούσαν σιγανά, χωρίς να προσέχουν τους άλλους, κι' η κουβέντα τους στριφογύριζε πάνω σε διάφορα θέματα, παρμένα άπό τα βιβλία που διάβασαν ή τα θεωρητικά έργα που παρακολούθησαν.

Όταν, κατά τις δέκα το βράδυ, τελείωσε το πάρτυ, ο Νίκος, ένθουσιασμένος άπό τη συντροφιά τής Ματούλας, τής ζήτησε να ξαναβιδωθούν.

Νάρθητε την Κυριακή το άπόγευμα σπίτι μου, τού είπε.

Με πόση λαχτάρα περίμενε ο Νίκος αύτή την Κυριακή! Δέ φόρεσε τη στολή του, δπως τον γνώρισε η Ματούλα, άλλά τα πολιτικά του και πήγε σπίτι της. Η Ματούλα τού άνοιξε και τον δέχτηκε μ' ένκαρδιότητα. Έπειτα τον φώτησε στο σαλόνι, όπου βρισκότανε ο πατέρας της.

Οι δύο άντρες χαιρετίστηκαν, σφίγγοντας ό ένας το χέρι τού άλλου κι' ο πατέρας της δέ παράλειψε να πή:

— Μού είπε τόσα καλά λόγια η Ματούλα γιά σάς, που δμολογώ, δτι περίμενα κι' έγώ μ' άνυπομονησία αύτη τη στιγμή γιά να σάς γνωρίσω. Δέ μού είπε όμως τό έπίθετό σας.

— Νίκος Καράμης, λοχαγός, είπε ο νέος μ' ένα χαμόγελο.

— Καράμης... Καράμης... δέ μού έλυαι έγνωστο τό έπίθετό σας, άλλά δέ θυμάμαι άκριβώς πού συνάντησα κάποιον κύριο Καράμη... Γιατί, δέν ξέρω άν σάς είπε η Ματούλα, ταξιδεύω διαρκώς... Σέ κάθε σχεδόν έπαρχιακή πόλι, έχω κι' άπό ένα άντιπρόσωπο. Ετσι, παραγγελιοδόχος σέ ύφάσματα... Τότε πιθανόν να γνωρίσατε τον πατέρα μου στη Θεσσαλονίκη... Είναι γιατρός...

— Γιατρός;... Ναί, τώρα θυμάμαι... Ο πατέρας της Ματούλας σηκώθηκε άπό τη θέσι του, έκανε μερικά βήματα στό σαλονάκι, ένώ έκείνη έτοίμαζε το τραπεζάκι γιά το τσάϊ. Το πρόσωπό του είχε πάρει ένα παράξενο σκοτεινό χρώμα, γιατί τα μάτια του είχαν βαθουλώσει, ξαφνικά μέσα στις κόγχες τους, και τραθήχτηκαν βαθειά νά ένωθούν μαζί με τις άναμνήσεις, που φούντωναν ξαφνικά στο κεφάλι του.

— Πατέρα, το τσάϊ σας... είπε η Ματούλα, προσφέροντάς του ένα φλυτζάνι.

Εύχαριστώ, παιδί μου, της είπε έκείνος και κάθησε πάλι.

Η Ματούλα άρχισε πάλι την κουβέντα της με τον ώραίο άξιωματικό, ύποστηρίζοντας μιά άποψί της γύρω άπό ένα σοβαρό κοινωνικό ζήτημα.

Ο πατέρας της, χωμένος στην πολυθρόνα του, έπινε σιγά-σιγά το τσάϊ του, ένώ τα μάτια του είχαν καρφωθή παράξενα στό πρόσωπο τού νέου.

— Σέ δυό μέρες φεύγω γιά τη Θεσσαλονίκη, είπε ό Νίκος, δπου θά μείνω κανένα μήνα. Μά, δταν γυρίσω, θά περάσω να σάς ξαναδώ. Είμαι τόσο ένθουσιασμένος με τη γνωριμία σας!...

— Κι' έμείς θά θέλαμε πολύ να σάς ξαναδούμε... άπάντησε χαρούμενη η Ματούλα, άποχαιρετώντας τον.

*

Η Ματούλα δμως δέ τον ξαναείδε, άπό έκείνη την ήμέρα, γιατί συνέβηκαν παράξενα πράγματα στη ζωή της.

Έπειτα άπό δύο ήμέρες, ο πατέρας της, τής είπε, δτι έπρεπε να φύγουν γιά την Ελβετία, δπου θά έκανε μιά δύσκολη έγχείρησι, που δέν τολμούσε νά την άπρφασίση στην Ελλάδα. Γι' αύτό θά έπρεπε να πάη κι' έκείνη μαζί του.

— Θά κρατήση πολύ το ταξίδι μας, πατέρα;

Έκείνος την κύτταξε στά μάτια κι' άνασήκωσε τους ώμους του.

— Ο γιατρός ξέρουν, παιδί μου, κι' ό Θεός... Μη σέ άνησυχή αύτό, είναι μιά παληά άρρώστεια, που πρέπει γά ξεμπερδέψω μαζί της. Σέ πειράζει, άν άργήσωμε;

— Έσύ να γίνης καλά, πατέρα, κι' άς άργήσωμε να γυρίσωμε πίσω...

Ο πατέρας της, δμως, πρόσεξε στά μάτια της κάτι, που δέν το είχε ξαναδή άλλοτε. Κάτι που δέ φανέρωνε είλικρίνεια, γιά κάτι που τούκρυβε, μά που το φανταζότανε καί γι' αύτο σχεδίασε αύτο το ταξίδι.

Την προηγούμενη ήμέρα, είχε πουλήσει το μισο μερίδιο της έπιχειρήσεώς του στο συνέταιρό του, με τη συμφωνία να είσπράξη τα χρήματα του στην νία ά εισπράξη τα χρήματα του στην Έλβετία, άπό τις προμήθειες τών παραγγελιών, στα έκεί έργοστάσια.

Είχε πουλήσει καί το σπίτι, που καθόντουσαν καί κατέθεσε τα χρήματα στην Τράπεζα. Τακτοποίησε δλες τις δουλειές του τόσο καλά, που να μπορή δουλειές του τόσο καλά, που να μπορή να περάση αύτος κι' ή κόρη του, στο έξωτερικό, άρκετό καιρό.

Έτσι, την άλλη μέρα, έφυγαν άεροπορικώς, ένώ η Ματούλα άφηνε έναν άνασταγμό, ρίχνοντας μιά λυπημένη ματιά πάνω άπό την Άθήνα.

*

Η άπότομη αύτή άπόφασι είχε το λόγο της. Κι' έπρεπε ό πατέρας της Ματούλας να την προφυλάξη άπό το άπρόοπτο παιγνίδι της μοίρας...

Τριανταδύο χρόνια πρίν, είχε γνωρίσει μιά ώραία κοπέλλα. Την άγάπησε καί βρήκε άνταπόκρισι στο αίσθημά του. Τότε ήταν ένας δσημος ύπάλληλος. Κι' έκείνη ένα πλουσιοκόριτσο. Γι' αύτό, ο γονείς της δέν ήθελαν νά τού τη δώσουν γιά γυναίκα του.

Έτσι οι έρωτευμένοι υπέφεραν δυό χρόνια. Πόνεσαν, έκλαψαν κι' ένα βράδυ, ένώ με τα χείλη ένωμένα σ' ένα άτέλειωτο φιλί, έκλαιγαν πάνω στον άτυχο έρωτά τους, παρασύρθηκαν, κι' έπειτα άπό καιρό, έκείνη ένοιωσε πώς ήταν μητέρα.

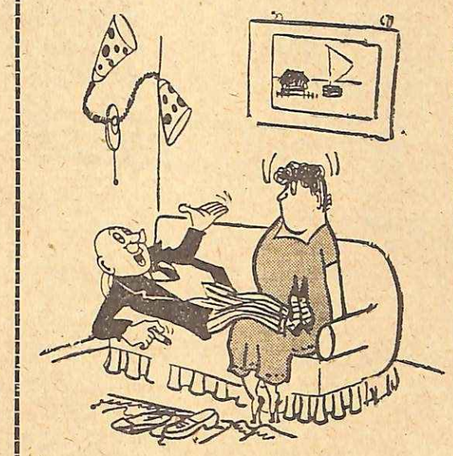
Έκείνος τότε φοβήθηκε κι' έφυγε άπό τη Θεσσαλονίκη. Έμαθε δμως, δτι η άγαπημένη του παντρεύτηκε στ' άναμεταξύ ένα γιατρό, που δέχτηκε τ' άγοράκι της γιά παιδί του.

Αύτό τ' άγοράκι ήταν ό Νίκος Καράμης, ο νέος που έκανε τόση έντύπωσι στη Ματούλα καί που δέν ήταν άλλος άπό τον άδελφό της.

Γι' αύτο έφυγε καί πήρε μαζί του τη Ματούλα.

Η Ματούλα έμαθε την άλήθεια έπειτα άπό πολλά χρόνια, δταν ό Νίκος ήταν πιά παντρεμένος κι' δταν ή καρδιά της είχε γιατρευτή άπό αύτη την πρώτη άγάπη της...

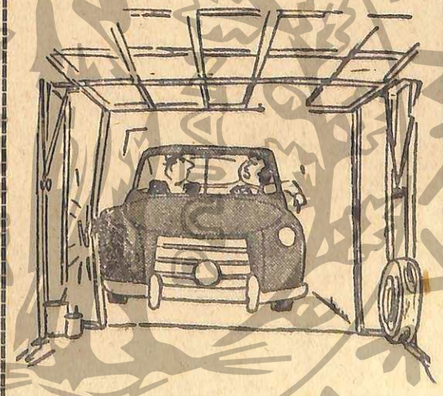
ΜΙΡΑΝΤΑ

—Έδώ, λοιπόν, κυρία Παπαδοπούλου μου, αίσθάνομαι σάν στό σπίτι μου!

— Δέν ξοδεύω έγώ τα λεφτά πολύ γρήγορα, έσύ τα κερδίζεις πολύ άργά!...

— Τί μέ κυττάς έτσι; Άπ' το μέρος μου δέν έγινε τίποτα. Πού είχες τα μάτια σου;...

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ Α— ΓΚΩΝΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ — ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Οι Έλληνες έφήρμοσαν τη στρατηγική της καταστροφής τοῦ δημιουργικοῦ παιγνιδιοῦ τῶν άντιπάλων τους καὶ πέτυχαν τὴν τιμητικὴ ἰσοπαλία

Ἡ Γιουγκοσλαβία, ἄσσος τῶν παγκοσμίων ποδοσφαιρικῶν στίβων, διεκδικήτρια πάντοτε ὀλυμπιακῶν τίτλων, τροφὸς βιρτουόζων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ποδοσφαίρου παρεχώρησε, πρὸς γενικὴ κατάπληξι, ἰσοπαλία στὴν Ἑλλάδα!...

Οἱ Ἕλληνες διεθνεῖς, παρὰ τὸ ἀρνητικὸ 0—0 ἀποτέλεσμα μὲ τοὺς Γιουγκοσλάβους, εἶναι ἀξιοι θερμοτάτων ἐπαίνων. Στὸ Παγκόσμιο Κύπελλο τοῦ Ζυλ Ριμέ ἡ Ἑλλὰς δὲν ἀσχίζει τοὺς ἀγῶνες της μὲ ἥττα, ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ μὲ 1 βαθμό. Τὸ τιμητικὸ αὐτὸ ξεκίνημα ὀφείλεται στὴν ἄνοδο τῆς στάθμης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποδοσφαίρου, στὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἕλληνος παίκτου, στὸ ἀδάμαστο σθένος του καὶ πρὸ παντὸς στὴ βελτιωμένη στρατηγική του.

Οἱ Γιουγκοσλάβοι ἐπεστράτευσαν τὰ παντύφηλα κορμιά τους, τὴν ἐξαίρετη τέχνη τους, τὴν δυναμικὴ ταχύτητα καὶ τὰ σοὺτ των κυνηγῶν τους. Οἱ Ἕλληνες ὅμως ἀντιπαρέταξαν τὴν εὐελιξία τους, τὸ ἀδιάκοπο κυνήγημα τῆς μπάλλας, τὴν πάλη σῶμα πρὸς σῶμα καὶ τὸ «μπετόν», τὴν ἐνίσχυσι τῆς ἀμύνης των μὲ τοὺς Πολυχρονίου καὶ Παπάζογλου (Ἰωάννου), ὥστε τὰ χάφ ἀπὸ δύο νὰ γίνουν τέσσαρα.

Πρέπει ἀδίσταχτα νὰ ὁμολογήσουμε πὼς οἱ Γιουγκοσλάβοι ἦσαν ἀνώτεροι στὸ κοντρὸλ τῆς μπάλλας, στὴν ταχύτητα, στὶς κεφαλιές, στὰ σοὺτ, στὸ σύστημα. Ὁ Ἀστρογέρακας ὅμως μὲ τὸν Μαρτίνι ἐξουδετέρωσαν τὰ προσόντα τους μὲ ἔξυπνη στρατηγική. Σ φιχτοβόλησιμο τῆς ἀμύνης, «κόψιμο» ἀδιάκοπο τῆς μπάλλας, μαρκάρισμα στενὸ καὶ ἀδιαφορία ἂν οἱ κυνηγοὶ μας ἀπὸ πέντε ἔμειναν τρεῖς (Ὑφαντῆς, Πανάκης, Νεστορίδης).

Ἡ Ἐθνικὴ Ὁμάς τῆς Ἑλλάδος εἶχε γιὰ ἐυθλιμὰ της τὴν καταστροφὴ κάθε γιουγκοσλαβικῆς δημιουργίας. Σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολή της πέτυχε θαυμάσια, ὅπως μαρτυρεῖ καὶ τὸ 0—0 ἀποτέλεσμα. Ἔκλεινε πάντα ἐνωσχύοντας τὸ κέντρο καὶ ἔτσι δυνάμωνε τὴν ἀμυνά της. Βέβαια τὸ παιγνίδι της ἦταν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ἀμυντικό. Προτίμησε ὅμως νὰ θυσιάσῃ ἔστω καὶ μιὰ ἀμφίβολη νίκη γιὰ μιὰ ἰσοπαλία, ἔστω, ἀντὶ νὰ καταδικάσῃ τὸν ἑαυτό της σὲ μιὰ ἥττα ἐκ τῶν προτέρων.

Μπορεῖ νὰ μὴν πολυάρεσε ὁ ἀγώνας Ἑλλάδος—Γιουγκοσλαβίας ἀπὸ θεαματικῆς πλευρᾶς. Παρουσίασε ὅμως ἕναν παράγοντα ποὺ ἦταν μέχρι τώρα ἄγνωστος στὰ ἑλληνικὰ γήπεδα: Τὴ στρατηγική. Δηλαδή, ἔδειξε πὼς μποροῦμε νὰ κερδίζουμε πρῶτα μὲ τὸ μυαλὸ καὶ ὕστερα μὲ τὴν καρδιὰ καὶ τὰ πόδια. Εἶναι καὶ αὐτὸ μιὰ σημαντικὴ κατάκτησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποδοσφαίρου!

★

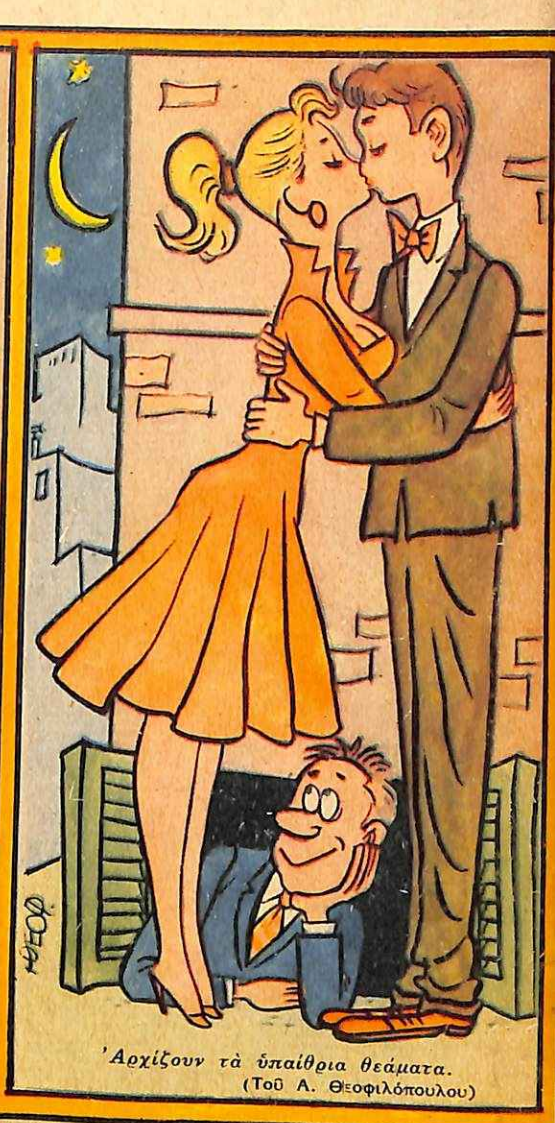
Ἀπ' τοὺς "Ἕλληνες παῖκτες ὁ Τσανακτσῆς, ὁ Λινοξυλάκης, ὁ Ὑφαντής, ὁ Δερμάτης, ὁ Πολυχρονίου διεκρίθησαν στὸ ρόλο τους, ἂν καὶ ὅλοι τους ἐπαιξαν ὅπως τοὺς δασκάλεψαν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς μέχρι σχολαστικότητος. Ἀπ' τοὺς Γιουγκοσλάβους ὁ τερματοφύλακας Μπεάρα ἦταν ὑπέροχος καὶ χειροκροτήθηκε μὲ ἐγκαρδιότητα ἀπ' τοὺς φιλάθλους μας, ὁ τρίτος μπὰκ Σπάιτς, ὁ σέντερφορ Κόστιτς, ὁ Μπόσκωβ καὶ ὁ Τσέρνικοβιτς.

Ἀναμέτρησι τῆς μαχητικότητος καὶ τῆς τέχνης, χαρακτήρισε τὸν ἀγῶνα Ἑλλάδος—Γιουγκοσλαβίας ὁ διευθυντὴς τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ ἀθλητισμοῦ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων κ. Νίκος Παπαρέσκος. Δὲν εἶχε ἄδικο. Σθένος, δυναμισμός, ὁρμὴ ἦταν τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν Ἑλλήνων παικτῶν. Ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ οἱ Γιουγκοσλάβοι παρουσίασαν ἀνώτερη τεχνικὴ κατάρτισι καὶ γιῶσι τῶν τελευταίων κατακτήσεων τοῦ ποδοσφαίρου.

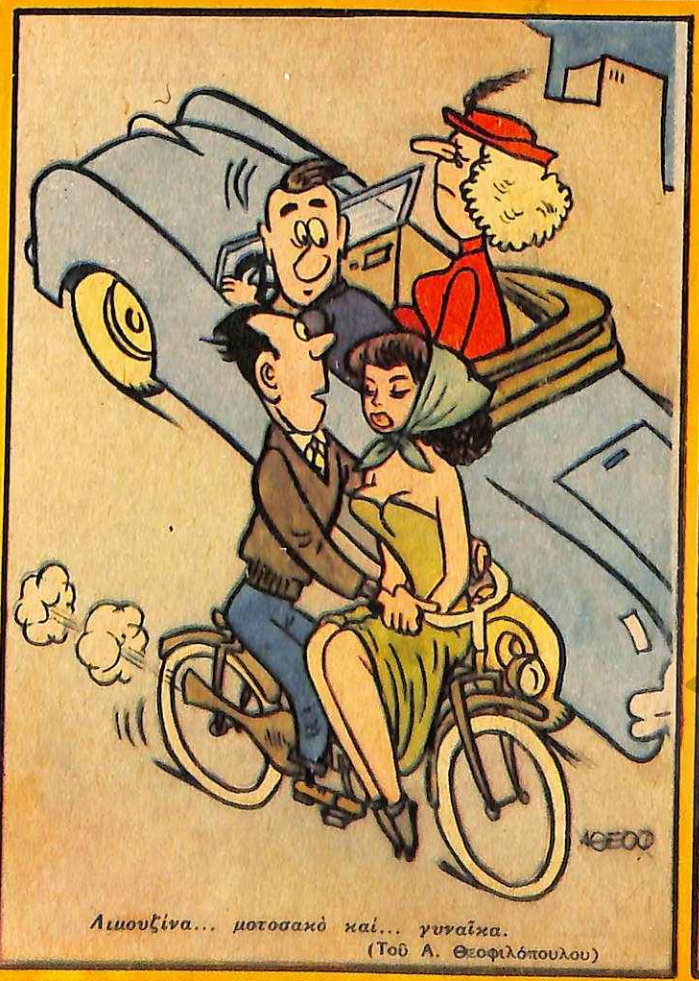
Ἔχουμε παρακολουθήσει τὴν Ἐθνικὴ Γιουγκοσλαβίας στὶς μεγάλες δόξες της. Στὸν ἀγῶνα της ὅμως μὲ τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦταν στὸ ζενὶθ τῆς φόρμας της οὔτε εἶχε τὴ σύνθεσι ἐκείνη ποὺ θαυματουργοῦσε στὰ ὀλυμπιακὰ καὶ εὐρωπαϊκὰ γήπεδα. Τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ Γιουγκοσλάβοι ἀναδιοργανώνουν τὸ ποδόσφαιρό τους, ποὺ ὅπως ἦταν φυσικὸ εἶχε ὑποστῆ τὴ φθορά του ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ χρόνου. Μεγάλους ἑρμηνευτὰς τοῦ ποδοσφαίρου, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀνανέωσι, δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἀναδιοργάνωσι. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἀπουσία τοῦ Μίλιτς, τοῦ Ἀντίτς, τοῦ Ζέμπετς, τοῦ Βόγκελ, τοῦ Ἀντόνιτς, τοῦ Ἰβάνιτς, τοῦ Ἰβκόβιτς, τοῦ Ἀντό

— Είδες τί παθαίνεις γιὰ νὰ κάνῃς μόνος σου τὸ σάντουϊτς;

Ἀρχίζουν τὰ ὑπαίθρια θεάματα.
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

Λιμουζίνα... μοτοσακὸ καὶ... γυναῖκα.
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

— Βγήκανε ἰσόπαλοι!... Δύο μὲ δύο!...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ